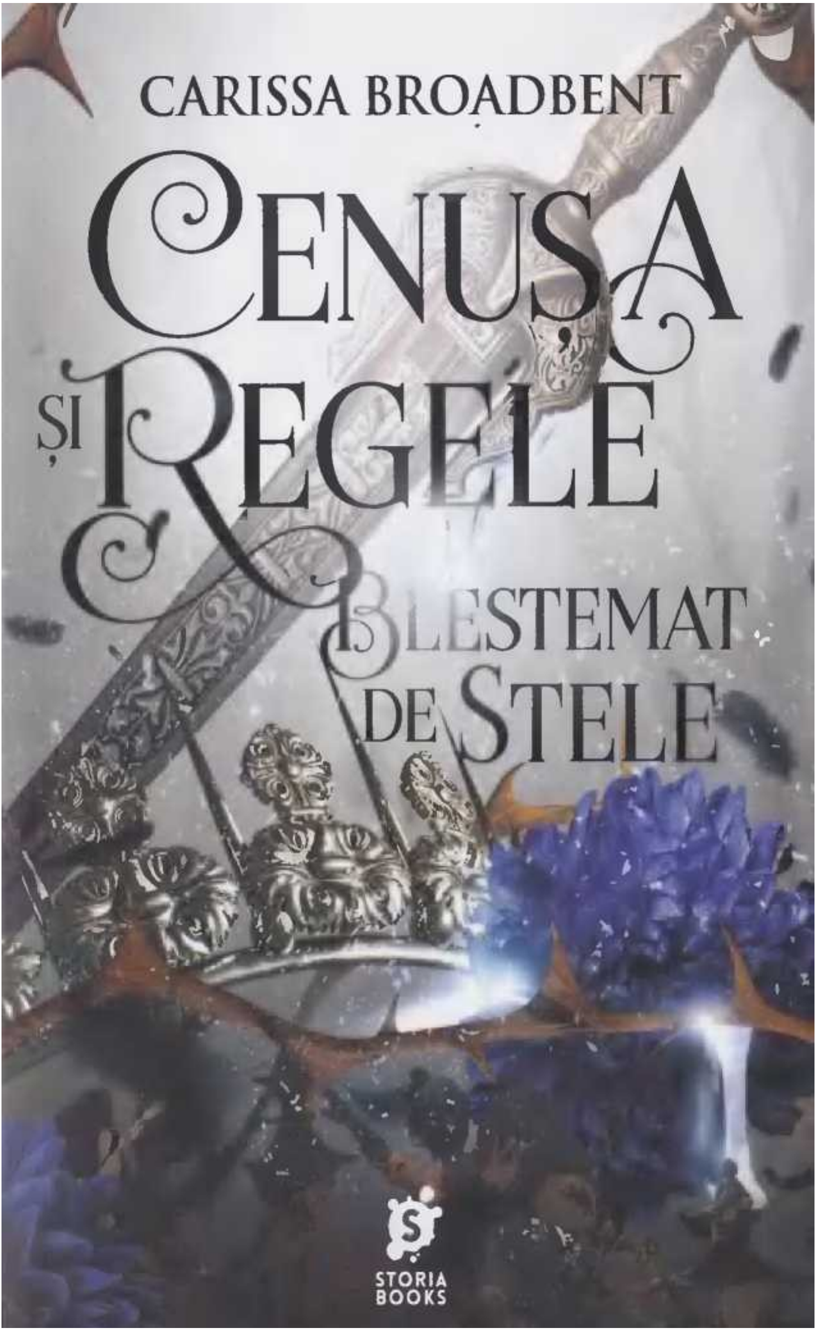

CARISSA BROADBENT
CENUȘA
ȘI REGELE
BLESTEMAT
DE STELE
STORIA
BOOKS

AL DOILEA VOLUM DIN SERIA *COROANELE NYAXIEI*

Un roman plin de acţiune şi romantism despre alegeri sfâşietoare şi uneltiri sângeroase!

Dragostea este o jertfă pe altarul puterii.

După turneul Kejari, viaţa Orayei s-a schimbat complet. Prizonieră în propriul regat, nici măcar nu mai ştie adevărul despre familia şi sângele ei. însă a rămas cu o singură certitudine: nu poate avea încredere în nimeni.

Nobilii lui Raihn nu sunt deloc dornici să accepte un rege Transformat, în special unul care a fost cândva sclav, iar Casa Sângelui îşi înfige ghearele în regat, ameninţând să-l distrugă din interior.

Când Raihn îi propune să încheie o alianţă în secret, Oraya ajunge la concluzia că singura ei şansă de a-şi revendica regatul şi de a se răzbuna pe iubitul care a trădat-o este să o accepte. Dar pentru a tace acest lucru, va trebui să folosească o putere străveche devastatoare şi să afle cele mai mari secrete ale tatălui ei.

înconjurată de duşmani, Oraya îşi dă seama că nimic nu este aşa cum pare, în timp ce-şi descoperă trecutul şi îşi înfruntă viitorul, se trezeşte forţată să aleagă între realitatea sângeroasă de a prelua puterea şi dragostea mistuitoare care i-ar putea curma viaţa.

„Carissa Broadbent creează o atmosferă plină de tensiune, realistă şi captivantă, pe măsură ce Raihn şi Oraya îndeplinesc rolurile de rivali, iubiţi şi potenţiali conducători. Asemenea unor vampiri, cititorii vor fi atât de fascinaţi de roman, încât îşi vor înfige dinţii în pagini!”

- Publishers Weekly

0©0

storiabooks.ro

STORIA BOOKS

Despre *Şarpele şi aripile nopţii:*

„Un fantasy cu intrigi politice şi o poveste de dragoste aparent sortită
pieririi, plină de momente răvăşitoare!”

- Library Journal

„Pericol, conspiraţii şi sânge din belşug

„Un roman plin de suspans, imposibil de
lăsat din mâini şi cu o întorsătură de
situaţie uluitoare – perfect pentru

„Dacă îţi plac lumile fantasy periculoase,
vampirii însetaţi de sânge, romantismul
pasional şi competiţiile mortale complet terifiante, o să iubeşti

CAR.ISSA iROADBENT

• fi-j speriat profesorii -i părinţii cu
povestiri sângera^ şi sinistre
■Ji'i -nit (un pic) mai puţin deprimante
şi (speră ea) mult mai uşor de citit,
i 11 prezent, scrie romane fantasy de
dragoste despre domniţe neînfricate.
Locuieşte în Rhode Island cu

\ 1 recomandăm să-i citiţi blegul
www.carissabroadbentbouks.com
şi să o urmăriţi pe Instagram
i " ssabroadbentbooks.

o@o
storiabooks.ro

STORIA BOOKS

CARISSA BROADBENT

SENILA
’REGELE
BLESTEMAT
DE
STELE

Traducere din engleză de
Oana Duşmănescu

STORI BOOK

Titlul original: *The Ashes and the Star-Cursed King*
Autor: Carissa Broadbent

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
BROADBENT, CARISSA
Cenuşa şi regele blestemat de stele / Carissa Broadbent; trad, din engleză de Oana Duşmănescu. – Bucureşti: Storia Books, 2024

ISBN 978-630-6525-51-5

I. Duşmănescu, Oana (trad.)

821.111

REDACTOR: Maria Marinescu

CORECTORI: Paula Rotaru, Simona Stoica

ILUSTRAŢII COPERTĂ: KD Ritchie @ Storywrappers Design

ILUSTRAŢII INTERIOR: Carissa Broadbent

ADAPTARE COPERTĂ: Fésűs Barna

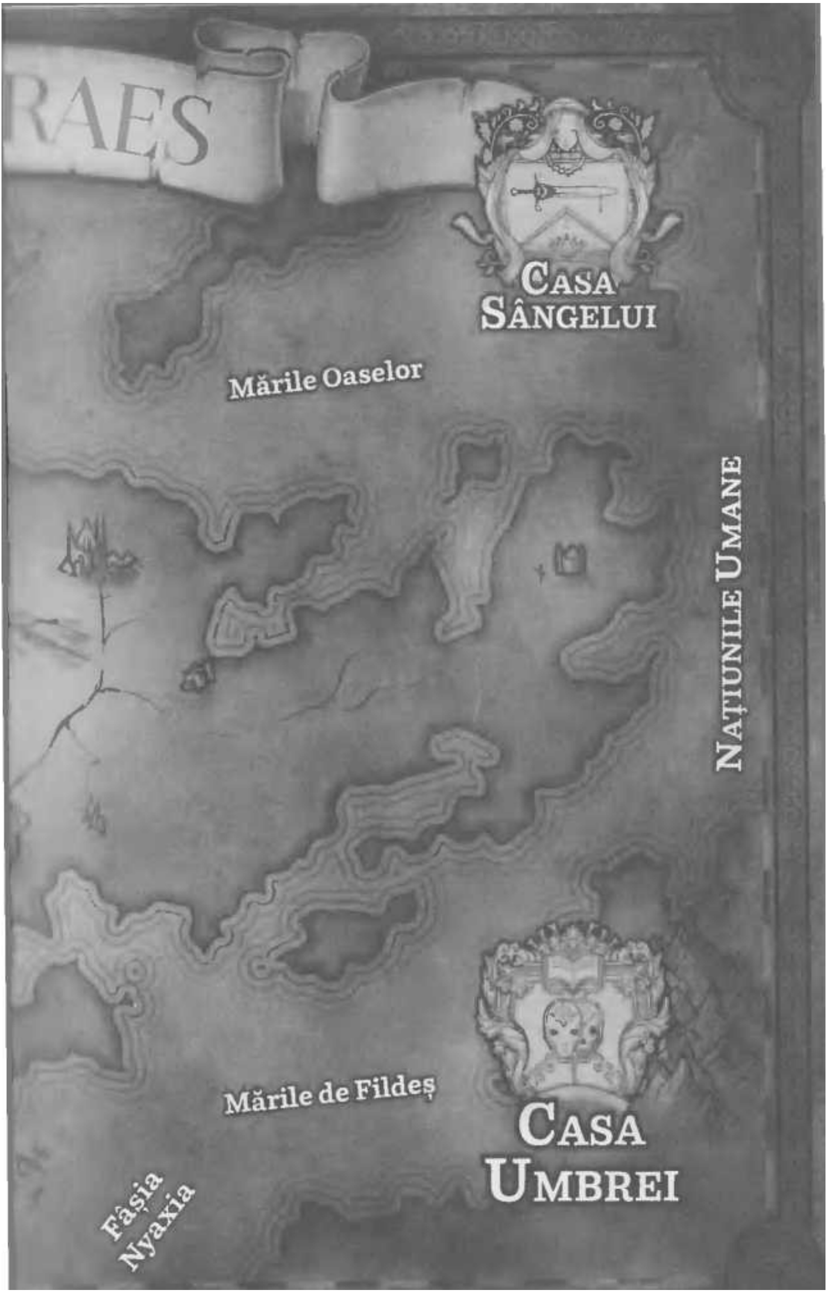
DTP: Dragoş Tudor

Nota autoarei:

Acest volum conţine teme ce pot fi dificile pentru unii cititori,
incluzând violenţă explicită, violenţă împotriva copiilor, discuţii
despre molestare sexuală şi viol, sclavie. Această carte are şi
conţinut sexual explicit.

OB
Salinae
Teritoriul Rishan
Râul Lituro
Sivr
Casa Nopţii

RAES
Casa Sângelui
Mările Oaselor
Națiunile Umane
Mările de Fildeș
Casa Umbrei
Fâșia Nyaxia

PROLOG

In acel moment, regele a ştiut că cea mai mare iubire a lui va fi totodată şi pieirea sa şi că ambele vor veni sub forma atât de improbabilă a unei tinere umane.

Amânase această revelaţie multă vreme. Mai mult, poate, decât voia să recunoască faţă de sine însuşi. Acest fapt clar, în mod ciudat, l-a lovit într-un moment de haos total – în mijlocul ţipetelor furioase ale publicului, în centrul nisipului din amfiteatru, îmbibat de sânge, în acea învălmăşeală de trupuri şi sudoare, în timp ce tânăra abia reuşea să ţină piept atacului brutal al agresoarei sale.

Regele nu prea mai raţiona atunci. Nu făcea decât să reacţioneze instinctiv. încerca să-i distragă Născutei din Sânge atenţia de la fată. încerca să intervină între ele, dând greş de fiecare dată.

Concurenta Născută din Sânge avea un singur scop: s-o omoare pe tânără.

O lovitură, şi încă una, şi încă una, şi apoi fata a căzut la pământ. Născuta din Sânge s-a înălţat

deasupra ei, iar regele n-a mai simţit nimic când sabia s-a ridicat, în afara bătăilor inimii sale care-i ajunseseră în gâtlej.

Apoi s-a uitat în tribune, iar ochii i s-au oprit asupra prinţului Născut din Sânge, care stătea acolo cu braţele încrucişate şi cu un trabuc între buze, rânjind.

înţelegea exact ce spunea acel zâmbet: *Ştiu ce vrei. Iar tu ştii ce vreau eu.*

Exact atunci, în acel moment, şi-a dat seama ce se întâmplă.

M-ai distrus, îi spusese tinerei, cu o seară înainte.

Ea îl va distruge.

Şi va merita sacrificiul.

Pentru că regele nici măcar nu s-a gândit, nici măcar n-a ezitat, când s-a uitat în ochii prinţului – şi a dat din cap.

O mişcare imperceptibilă şi şi-a trădat regatul.

O mişcare imperceptibilă şi a ştiut exact ce trebuie să facă.

Următoarele secunde s-au învălmăşit ameţitor. Rânjetul prinţului s-a transformat într-un zâmbet satisfăcut. Semnalul său către concurenta Născută din Sânge. Şovăiala acesteia, atât de atent calculată, şi sabia tinerei fete înfiptă în pieptul ei.

Şi apoi au rămas doar el şi ea. Şi un premiu pe care doar unul dintre ei îl putea revendica, supravieţuind.

Nu-i rămăsese decât un singur lucru de făcut, desigur. Regele nici măcar nu-l punea la îndoială. Tocmai făcuse un târg ca să-i salveze viaţa fetei – un târg care avea să-i distrugă regatul şi din care

nu avea decât o singură cale de ieşire.

Trei sute de ani însemnaseră o existenţă lungă. Trăise mai mult timp decât ar fi meritat orice creatură – aşa-şi spunea adesea.

Cei doi s-au privit îndelung, preţ de câteva răsuflări profunde şi mute, în neclintire. El îi putea citi chipul cu mare uşurinţă. Era plăcut să ştie că o persoană atât de dură putea fi, în acelaşi timp, atât de transparentă. Şi acum, dilema ei dureroasă îi ieşea prin toţi porii, dând-o de gol.

Ea nu va face prima mişcare, regele ştia bine asta.

Aşa că a făcut-o el.

O cunoştea bine de-acum. Ştia exact cum s-o forţeze să-şi dezlănţuie toată acea putere nemiloasă, mortală, devastator de frumoasă. Regele era un actor bun. îşi juca bine rolul – chiar dacă, dincolo de acesta, se crispa la fiecare rană pe care sabia lui o săpa în carnea ei.

Mulţi ani mai târziu, istoricii vor şopti: *De ce? De ce a făcut asta?*

Dacă l-ar fi putut întreba în acea seară, el le-ar fi răspuns: *E chiar atât de greu de înţeles?*

Ochii ei au fost ultimul lucru pe care l-a văzut când a murit.

Erau nişte ochi neobişnuit de frumoşi. Argintii strălucitori, ca luna, deşi de obicei întunecaţi de nori. Multe lucruri i se păreau frumoase la femeia asta din specia umană, dar ochii ei erau cei mai uimitori dintre toate. Nu-i spusese niciodată asta. în momentul în care arma ei a ajuns la pieptul lui, în timp ce Focul Nopţii îi înconjura pe amândoi, s-a întrebat dacă nu cumva ar fi trebuit s-o facă.

Ochii aceia dezvăluiau întotdeauna mai mult decât credea ea. A văzut exact momentul în care ea şi-a dat seama de înşelătoria lui – când a înţeles că o păcălise.

Aproape că a râs. Bineînţeles că ea a observat. Ea, cu acei ochi, văzuse întotdeauna până în străfundul sufletului său.

Era prea târziu, totuşi. Mâna lui i-a prins încheietura când a simţit-o că şovăie.

Ultimele lui cuvinte nu au fost: *Ai ochi foarte frumoşi.*

— Pune-i capăt, au fost ultimele lui cuvinte.

Ea scutura din cap şi focul rece de pe faţa ei se stingea, sub un val de consternare.

Dar el ştia că făcea ceea ce trebuia, iar ochii aceia îl linişteau. Pentru că străluceau de putere şi hotărâre şi erau unici, nici de om, dar nici de vampir, fioroşi şi plini de compasiune.

Mai buni decât ai lui. Mai demni de ceea ce avea să urmeze.

— *Pune-i capăt,* a spus el şi a tras-o de încheietură.

Şi nu şi-a întors privirea de la acei ochi în timp ce murea, ucis de mâna singurei persoane care merita să-i curme viaţa.

Poate că regele a ştiut dintotdeauna că iubirea lui cea mai mare îi va aduce pieirea. Poate că a ştiut asta din momentul în care a întâlnit-o.

O ştia şi a doua oară când a murit.

PARTEA I
NOAPTEA

1. ORAYA

Tatăl meu trăia în momentele înceţoşate dinainte să deschid ochii dimineaţa, captiv între veghe şi visare.

Preţuiam acele clipe, când coşmarurile piereau, dar încă nu fuseseră înlocuite de umbra sinistră a realităţii. Mă rostogoleam în aştemuturile de mătase şi inspiram adânc acel miros familiar – de trandafir şi tămâie şi piatră şi praf. Mă aflam în patul în care dormisem în fiecare zi timp de cincisprezece ani, în camera care fusese întotdeauna a mea, în castelul în care crescusem, iar tatăl meu, Vincent, Regele Născuţilor din Noapte, era în viaţă.

Şi apoi deschideam ochii, iar inevitabila şi cruda realitate se năpustea asupra mea, iar tatăl meu murea din nou.

Acele secunde dintre somn şi trezire erau cele mai bune momente ale zilei.

Momentul în care amintirile se întorceau erau cele mai rele.

Totuşi merita. Dormeam cât de mult puteam, doar pentru a retrăi acele secunde preţioase. Dar nu poţi opri timpul. Nu poţi opri moartea.

Am încercat să nu observ că acele secunde se tot împuţinau, de fiecare dată când mă trezeam.

în această dimineaţă, am deschis ochii şi tatăl meu era tot mort.

BANG BANG BANG!

Oricine bătea la uşă, ciocănea cu nerăbdarea cuiva care făcea asta de mult timp.

Oricine bătea la uşă.

Ştiam cine este, fir-ar să fie!

Nu m-am clintit.

Nu *puteam* să mă mişc, de fapt, pentru că durerea îmi pusese stăpânire pe fiecare muşchi. Am strâns din dinţi, mai tare, tot mai tare, până când a durut, până când am sperat c-o să-mi crape măselele. Pumnii mei erau încleştaţi în jurul cearşafurilor. Simţeam mirosul de fum – cum Focul Nopţii, magia mea le mistuie.

îmi fusese furat ceva preţios. Acele clipe înceţoşate în care totul era aşa cum fusese odinioară.

M-am trezit din somn cu amintirea trupului mutilat al lui Vincent încă întipărită în minte, la fel de mort şi la fel de zdrobit în momentele mele de somn ca în cele de veghe.

— Trezeşte-te, prinţesă!

Vocea era atât de puternică încât, în ciuda uşii închise, a răsunat în încăpere.

— îţi cunosc simţurile alea de pisică. Crezi că nu ştiu că eşti trează? Aş prefera să mă laşi înăuntru,

dar o să dau buzna dacă nu voi avea încotro.

Uram vocea aceea.

Uram voce aceea.

Aveam nevoie de încă zece secunde înainte de a mă putea uita la el. încă cinci...

BANG!

BA...

Am aruncat păturile cât colo, am sărit din pat, am străbătut camera în câţiva paşi lungi şi am deschis uşa.

— Mai bate la uşa aia, am spus ameninţător, *încă o dată!*

Soţul meu mi-a zâmbit, coborându-şi pumnul ridicat, care, intr-adevăr, era gata să mai ciocănească o dată în uşă.

— lat-o cum apare.

Uram faţa aceea.

Uram acele cuvinte.

Şi cel mai mult uram faptul că, aşa cum le spunea acum, îi auzeam îngrijorarea ascunsă – vedeam cum zâmbetul i se ştergea în timp ce mă măsura din cap până-n picioare, cu o privire rapidă, dar amănunţită. Ochii i s-au oprit asupra pumnilor mei strânşi pe lângă corp şi mi-am dat seama că într-una dintre mâini mototoleam o fâşie veche de mătase.

Voiam s-o folosesc ca să-l ameninţ, să-i amintesc că mătasea aia ar putea fi el însuşi dacă nu avea grijă. Dar ceva din expresia lui îngrijorată şi toate lucrurile pe care mă făcea să le simt au ucis acel foc lăuntric.

îmi plăcea furia. Era tangibilă şi adâncă şi mă făcea să mă simt puternică.

Dar numai puternică nu m-am simţit când am fost obligată să recunosc că Raihn – bărbatul care mă minţise, mă întemniţase, îmi ocupase regatul şi-mi omorâse tatăl – ţinea la mine cu adevărat.

Nu puteam nici măcar să mă uit la chipul lui Raihn fără să-l văd stropit de sângele tatălui meu.

Fără să văd cum mă privise cândva, ca şi cum eram cel mai preţios lucru din lume, în noaptea pe care o petrecuserăm împreună în aşternut.

Prea multe emoţii. Le-am înăbuşit mânioasă, chiar dacă mă durea fizic, de parcă aş fi înghiţit nişte lame de ras. Era mai uşor să nu simt nimic.

— Ce e? am întrebat.

A fost o întrebare moale, nicidecum fulgerul verbal pe care mi l-aş fi dorit.

Aş fi vrut să nu observ uşoara dezamăgire de pe faţa lui Raihn. îngrijorare, chiar.

— Am venit să-ţi spun să te pregăteşti, a spus el. Avem oaspeţi.

Oaspeţi?

Stomacul mi s-a întors pe dos la gândul că voi sta în faţa unor străini, simţindu-i cum se uită la mine ca la un animal în cuşcă, în timp ce eu de-abia mă mai ţineam pe picioare.

Ştii să-ţi controlezi emoţiile, şerpişorule, mi-a şoptit Vincent la ureche. *Eu te-am învăţat.*

Am tresărit. Raihn şi-a înclinat capul, încruntându-se.

— Cee?

La naiba, uram lucrul acesta! Faptul că vedea ce simt, de fiecare dată.

— Nimic.

Ştiam că Raihn nu mă crede. Iar el ştia că eu ştiu

asta. Uram faptul că ştia că ştiu.

Mi-am înăbuşit şi această senzaţie, până când emoţia a devenit un simplu zumzet amorţit de fundal, acoperit cu un nou strat de gheaţă. Era nevoie să depun un efort constant pentru a păstra acest echilibru şi mă bucuram că mă puteam concentra la asta.

Raihn se uita la mine aşteptând un răspuns, dar eu nu am zis nimic.

— Cum? a spus el. Nu ai întrebări?

Am clătinat din cap.

— Fără jigniri? Fără refuzuri? Fără ceartă?

Vrei să ne certăm? îmi venea să-l întreb. Dar asta ar însemna să văd acea mică expresie îngrijorată de pe faţa lui şi că el *voia,* de fapt, să-l contrazic. Şi atunci aş fi fost nevoită să mă încarc şi cu acea emoţie complicată.

Aşa că am scuturat din nou din cap. El şi-a dres glasul.

— Bine. Uite. Asta e pentru tine.

Avea în mână un sac de mătase, pe care mi l-a întins.

N-am întrebat nimic.

— E o rochie, a spus el.

— Bine.

— Pentru întâlnire.

întâlnire. Suna important.

Nu-ţipasă, mi-am reamintit.

A aşteptat să-i pun întrebări, dar nu am făcut-o.

— Este singura de care am reuşit să fac rost, aşa că nu te obosi să te cerţi cu mine dacă nu-ţi place.

Atât de transparent încât era demn de milă.

Practic, băga băţul prin gard ca să vadă când voi reacţiona.

Am deschis sacul şi am descoperit o volbură de mătase neagră.

Am simţit o gheară în piept. Mătase, nu piele. După tot ce se petrecuse, ideea de a cutreiera acest castel înveşmântată în altceva decât în armură...

Dar am spus:

— E-n ordine.

Voiam doar să plece.

Dar acum Raihn nu mai pleca niciodată din mijlocul unei conversaţii fără să-mi arunce o privire prelungă, ca şi cum ar fi avut multe de spus şi totul ameninţa să dea în clocot înainte de a ieşi din camera mea. De fiecare dată.

— Ce e? am întrebat, nerăbdătoare.

Mamă întunecată, simţeam cum îmi ies din piele de iritare!

— îmbracă-te, a spus el în cele din urmă, spre uşurarea mea. Mă întorc peste o oră.

Când a plecat, am închis uşa şi m-am sprijinit de ea, cu o răsuflare tremurată. A fost chinuitor, în acele câteva ultime minute, să mă stăpânesc. Nu ştiam cum puteam face asta în faţa numeroşilor tovarăşi ai lui Raihn. Pentru atât de mult timp. Preţ de *ore întregi.*

Nu puteam s-o fac.

Vei reuşi, mi-a şoptit Vincent la ureche. *Arată-le cât de puternică eşti.*

Am strâns din ochi. Mi-aş fi dorit să mai aud puţin acea voce.

Dar a dispărut, aşa cum se întâmpla întotdeauna, iar tatăl meu era din nou mort.

M-am îmbrăcat cu rochia aia idioată.

RAIHN AVEA EMOŢII.

Mi-aş fi dorit să nu-mi dau seama de asta atât de lesne. Nimeni altcineva nu părea să observe. Şi de ce ar fi făcut-o? Spectacolul lui era atent pus la punct. Juca rolul regelui cuceritor la fel de uşor cum îl întruchipase pe bărbatul vesel din cârciumă, pe concurentul însetat de sânge, pe amantul meu, pe cel care-mi răpise libertatea.

Dar îl citeam foarte bine. Un singur muşchi care i se încorda în colţul maxilarului. Privirea lui uşor sticloasă, atât de tăioasă. Felul în care-şi tot atingea manşeta, ca şi cum nu se simţea deloc comod în costumul pe care-l purta.

Când a revenit în camera mea, l-am privit lung, luată prin surprindere fără să vreau.

Purta o tunică neagră, ţeapănă şi fină, cu ornamente albastre şi o eşarfă de aceeaşi culoare pe umăr, care ieşea în evidenţă pe lângă nasturii argintii şi firul subtil de brocart. Ţinuta semăna chinuitor de mult cu o alta cu care-l văzusem înveşmântat odinioară: cea de la balul Ultimului Pătrar, pe care i-o oferise însuşi Palatul Lunii. Atunci însă îşi lăsase părul răvăşit, barba ciufulită, ca un act de revoltă. Acum era bărbierit. Părul îi era îngrijit şi legat la spate, lăsându-i la vedere partea de sus a însemnului de Moştenitoare de pe ceafă, care-i ieşea din guler. Aripile îi erau scoase, cu dungile purpurii de pe margini şi din vârfuri. ŞL..

Şi-

Asta mi-a pus un nod în gât: nu mai puteam înghiţi, nu mai puteam respira.

Când am văzut coroana de pe capul lui Raihn a fost ca şi cum cineva m-ar fi înjunghiat. Dinţii argintii ai acesteia se odihneau pe buclele negru-roşietice ale lui Raihn, iar contrastul dintre ele mi s-a părut strident, pentru că nu zărisem niciodată acea podoabă decât pe părul blond şi lins al tatălui meu.

Ultima dată când văzusem acea coroană era îmbibată de sânge, aruncată în arena cu nisip, iar tatăl meu murea în braţele mele.

Fusese oare cineva obligat să scotocească prin ceea ce mai rămăsese din trupul lui Vincent pentru a recupera coroana? A fost nevoit vreun biet servitor să cureţe sângele, pielea şi părul din toate acele mici şi elaborate spirale de argint?

Raihn m-a măsurat din priviri.

— Arăţi minunat, a spus el.

Ultima dată când îmi spusese asta, la balul acela, îmi provocase un fior pe şira spinării – o replică plină de promisiuni ascunse.

Acum, mi se părea o minciună.

Rochia mea era drăguţă. Atât. Simplă. Măgulitoare. Era uşoară, dintr-o mătase fină care îmi mângâia corpul – probabil fusese făcută pentru mine, pentru că mi se potrivea foarte bine, deşi habar nu aveam de unde îmi ştiau măsurile. îmi lăsa braţele goale, deşi avea un guler înalt, cu nasturi asimetrici, care se încheiau într-o parte.

în taină, mă bucuram că-mi acoperea însemnul de Moştenitoare.

în prezent, evitam să mă uit în oglindă când mă schimbam. în parte pentru că arătam ca naiba. Dar şi pentru că uram – uram din tot sufletul – să văd acel însemn. însemnul lui Vincent. Fiecare minciună, gravată cu cerneală roşie în pielea mea. Fiecare întrebare la care nu puteam răspunde vreodată.

însemnul era ascuns, desigur, cu bună-ştiinţă. Dacă urma să defilez în faţa unor Rishani de seamă, trebuia să par cât mai puţin ameninţătoare.

Foarte bine.

Chipul lui Raihn a căpătat o expresie ciudată.

— Nu ai închis-o.

A făcut un gest spre gât, iar eu mi-am dat seama că se referea la rochie – pe lângă copcile din faţă avea nasturi şi în spate, iar eu reuşisem s-o închei doar pe jumătate.

— Vrei să te...

— Nu! am rostit repede, dar, în secundele de tăcere care au urmat, mi-am dat seama că nu aveam de ales. Bine, am spus, după o clipă.

M-am întors, arătându-i celui mai mare duşman al meu spatele gol. M-am gândit, ironic, că lui Vincent i-ar fi fost ruşine dacă m-ar fi văzut făcând aşa ceva.

Dar, Mamă întunecată, aş prefera oricând un pumnal în locul mâinilor lui Raihn – aş prefera să simt un tăiş decât vârfurile degetelor lui atingându-mi pielea mult prea blând.

Şi ce fel de fiică eram dacă, în ciuda celor întâmplate, o parte din mine tânjea după o atingere afectuoasă?

Am tras aer în piept şi nu i-am dat drumul până

când nu a încheiat şi ultimul nasture. Am aşteptat ca mâinile lui să se îndepărteze, dar nu a fost aşa. De parcă mai voia să spună ceva.

— Am întârziat.

Am tresărit la auzul glasului lui Cairis. Raihn s-a îndepărtat. Cairis stătea sprijinit de cadrul uşii, cu ochii uşor mijiţi, zâmbind. Mereu zâmbea, dar mă şi privea foarte, foarte atent. Mă voia moartă. Asta era bine. Uneori şi eu îmi doream să mor.

— în ordine.

Raihn şi-a dres glasul. Şi-a atins manşeta.

Emoţii. Avea multe emoţii.

Versiunea mea dinainte, cea îngropată sub zecile de straturi de gheaţă pe care le pusesem între sentimente şi suprafaţa pielii mele, ar fi fost curioasă să afle de ce.

Raihn s-a uitat peste umăr la mine, cu un rânjet, alungân- du-şi emoţiile, aşa cum făceam şi eu.

— Hai să mergem, prinţesă. Să le oferim un spectacol.

SALA. TRONULUI fusese curăţată de când fusesem aici ultima oară – obiectele de artă şi decoraţiunile fuseseră înlocuite, cioburile artefactelor Hiajilor dispăruseră de pe podele. Perdelele erau deschise, dezvăluind silueta învăluită în argint a oraşului Sivrinaj. Era mai linişte decât în urmă cu câteva săptămâni, dar mici scântei de lumină ţâşneau din când în când în depărtare, prin noapte. Vampirii lui

Raihn reuşeau să ţină sub control cea mai mare parte a oraşului interior, dar de la fereastra dormitorului meu vedeam ciocnirile de la periferiile Sivrinajului. Hiajii nu cedau fără luptă – nici măcar în faţa celor din Casa Sângelui.

Simţeam ceva sub gheaţa din sufletul meu – mândrie, poate, îngrijorare. Nu eram sigură. Era atât de greu de spus.

Tronul tatălui meu – acum tronul lui Raihn – era aşezat în centrul podiumului. Cairis şi Ketura şi-au ocupat locurile în spatele acestuia, rezemaţi de perete, îmbrăcaţi în cele mai frumoase veşminte ale lor. Paznici veşnic devotaţi. Am presupus că acolo voi sta şi eu, pe singurul scaun. Dar Raihn s-a uitat la el, a înclinat capul într-o parte, apoi l-a tras lângă tron.

Cairis s-a uitat la el de parcă şi-ar fi pierdut minţile.

— Eşti sigur de asta? a spus el, suficient de încet încât să-mi dau seama că n-ar fi trebuit să-l aud.

— Absolut, a răspuns Raihn.

Apoi s-a întors spre mine şi mi-a făcut semn să iau loc, în timp ce el s-a aşezat pe tron, fără a-i da lui Cairis şansa de a-l contrazice.

Totuşi, buzele strânse ale sfătuitorului său spuneau multe. La fel ca omniprezenta privire tăioasă a Keturei.

Dacă ar fi trebuit să fiu mişcată de acest gest ostentativ de... de generozitate, sau de bunătate, sau de orice naiba ar fi fost asta, nu eram deloc. M-am aşezat fără să mă uit la Raihn.

O servitoare şi-a iţit capul prin uşile duble,

făcând o plecăciune şi adresându-i-se lui Raihn.

— Au sosit, înălţimea Voastră.

Raihn s-a uitat la Cairis.

— Unde naiba e?

Ca la un semn, în aer s-a făcut simţit mirosul de fum de ţigară. De pe coridor a intrat Septimus, urcând pe podium din doi paşi lungi şi graţioşt Era urmat de gărzile lui favorite Născute din Sânge, Desdemona şi Ilia, două femei înalte şi zvelte, care semănau atât de mult între ele încât eram sigură că sunt surori. Nu le auzisem niciodată vorbind.

— Scuze, a spus el cu dezinvoltură.

— Stinge ţigara! a mârâit Raihn.

Septimus a râs încet.

— Sper că intenţionezi să fii mai politicos cu propriii tăi nobili.

Dar s-a supus – stingând ţigara în propria palmă. Mirosului de fum i-a luat locul cel de came arsă. Cairis a strâmbat din nas.

— Ce drăguţ! a spus el cu asprime.

— Regele Născut din Noapte m-a rugat s-o sting. Ar fi fost nepoliticos să nu-i fac pe plac.

Cairis şi-a dat ochii peste cap, părând că se abţine din răsputeri să nu-i dea o replică pe măsură.

Raihn, pe de altă parte, se uita fix în capătul opus al încăperii, la acele uşi duble închise, ca şi cum ar fi văzut prin ele. Expresia lui era neutră. Poate chiar plină de aroganţă.

Eu ştiam că nu e aşa.

— Şi Vale? l-a întrebat încet pe Cairis.

— Ar fi trebuit să fie aici. Probabil a întârziat corabia.

— Mhm.

Zgomotul acela ar fi putut la fel de bine să fie o înjurătură.

Da, Raihn era foarte, foarte agitat.

Dar glasul i-a sunat calm şi relaxat când a rostit:

— Atunci cred că suntem gata, nu-i aşa? Deschideţi porţile! Lăsaţi-i să intre!

2. RAIHN

Ultima dată când mă aflasem în această cameră, cu aceşti vampiri, eram un sclav.

Uneori, mă întrebam dacă-şi mai aminteau de mine. Nu eram nimic pentru ei pe atunci, bineînţeles. Un alt corp fără chip, mai degrabă asemănător cu o unealtă sau cu un animal de companie decât cu o fiinţă cu emoţii şi sentimente.

Aceşti vampiri, desigur, ştiau acum cine sunt. îmi cunoşteau trecutul. Dar nu mă puteam abţine să mă întreb, în timp ce ei intrau în vasta şi frumoasa sală a tronului, dacă-şi aminteau cu adevărat de *mine.* Cu siguranţă nu ţineau minte acele mici gesturi crude şi obişnuite, pentru ei doar o parte normală a oricărei nopţi Eu însă le ţineam minte. Fiecare umilinţă, fiecare abuz, fiecare lovitură, fiecare clipă chinuitoare.

îmi aminteam totul.

Şi acum mă aflam aici, în faţa nobilimii Rishane, cu o coroană blestemată pe cap.

Cum se mai schimbaseră lucrurile!

Însă nu atât de mult pe cât mi-aş fi dorit. Pentru că, în secret, chiar şi după tot acest timp, încă mă îngrozeau.

Am ascuns adevărul cu un autocontrol desăvârşit – imi- tându-l impecabil pe fostul meu stăpân. Stăteam pe podium, cu mâinile la spate, cu aripile la vedere, cu coroana mea perfectă, cu ochii reci şi cruzi. Ultima parte nu era dificilă. La urma urmei, ura era reală.

Nobilii fuseseră chemaţi din toate colţurile teritoriului Rishan. Aveau o forţă moştenită din timpuri străvechi. Cei mai mulţi dintre ei se aflau la putere pe când rege era Neculai. Erau la fel de elegant îmbrăcaţi cum ţineam minte, acoperiţi în veşminte de mătase atât de elaborate, încât era evident că vreun biet sclav petrecuse săptămâni întregi muncind la fiecare împunsătură din broderie. Pe feţele lor se citea aceeaşi aroganţă şi acelaşi rafinament nemilos care, ştiam de acum, erau caracteristice întregii nobilimi vampireşti.

Acest lucru nu se schimbase.

Dar multe altele erau diferite. Trecuseră două sute de ani. Şi poate că acele două secole nu-şi puseseră amprenta pe trupurile lor, dar fuseseră ani grei, care le marcaseră cu siguranţă sufletele. Aceştia erau o mână de Rishani puternici care supra- vieţuiseră unei lovituri de stat violente şi apoi celor două secole de dominaţie Hiajă. Stăpâniseră peste ruinele pe care Vincent le îngăduise să le păstreze.

Iar acum se aflau aici, în faţa unui rege pe care-l urau deja, gata să lupte din răsputeri pentru

grămezile lor de oase.

Cel mai urât dintre privilegii. Cel mai greţos soi de opresiune.

Mi-am ridicat bărbia, cu un zâmbet pe buze.

— Ce adunare sumbră! am spus. Aş fi crezut că sunteţi mai fericiţi că vă aflaţi aici, având în vedere ce s-a întâmplat în ultimele două secole.

Voiam ca vocea să-mi semene cu a lui. O ameninţare perpetuă. Singurul lucru pe care aceşti vampiri îl înţelegeau.

Totuşi, a fost puţin şocant să aud asemenea lucruri zburân- du-mi de pe buze.

Mi-am slăbit puţin magia, lăsând câteva dâre întunecate să-mi înconjoare aripile – scoţând în evidenţă, ştiam bine, dungile roşii ale penelor. Ca să le reamintesc cine sunt şi de ce mă aflu aici.

— Nyaxia a considerat în cele din urmă că se cuvine să ne readucă la domnie, am spus, străbătând podiumul cu paşi lenţi. Şi, cu puterea cu care m-a învestit, voi duce Casa Nopţii într-o eră mai puternică decât oricând. Am recucerit acest regat din mâinile Hiajilor. De la vampirul care ne-a ucis regele, care ne-a violat regina, care ne-a decimat poporul şi care ne-a ocupat Lronul timp de două sute de ani

Eram profund conştient de privirea Orayei, care mă ardea în spinare în timp ce enumerăm fărădelegile lui Vincent. De fapt, pe tot parcursul acestui spectacol, am fost constant conştient de prezenţa Orayei – ştiind că vede mai profund decât ceea ce era la suprafaţă.

Dar nu aveam voie să par distras. în schimb, m-am strâmbat, dezgustat.

— Acum, eu voi transforma din nou Casa Nopţii

într-un lucru de temut. Eu o voi readuce la ceea ce era odinioară.

Fiecare *eu* era ales intenţionat, amintindu-le, la fiecare frază, de rolul meu.

îl văzusem pe Neculai ţinând un astfel de discurs de nenumărate ori şi-i zărisem pe aceşti vampiri cum îi sorbeau fiecare vorbă.

Dar, oricât de bun ar fi fost spectacolul meu, nu eram Neculai.

Toţi se mulţumeau să se holbeze la mine, iar tăcerea nu era încărcată de respect, ci de scepticism – la care se adăuga un pic de dezgust.

în ciuda însemnului, a coroanei, a aripilor, ei vedeau tot un sclav transformat.

Să-i ia naiba!

M-am plimbat pe podium, uitându-mă de sus la ei. M-am oprit brusc când am descoperit un chip cunoscut – un bărbat cu păr castaniu grizonant, cu pete cenuşii la tâmple, cu ochi întunecaţi şi tăioşi L-am recunoscut imediat – mai repede decât aş fi vrut – pentru că amintirile m-au invadat violent şi dureros. Acel chip şi sute de nopţi de suferinţă.

Semăna cu Neculai, în unele privinţe. Aceleaşi trăsături cu unghiuri dure, aceeaşi cruzime în ele. Avea sens. La urma urmei, erau veri.

Fusese crud. Dar nu cel mai crud. Premiul acela îi revenea fratelui său, Simon, care, am observat cercetând rapid încăperea din priviri, nu era azi aici

M-am oprit în faţa lui, cu capul înclinat şi cu un zâmbet pe buze. Pur şi simplu nu m-am putut abţine.

— Martas, am spus curtenitor. Ce surpriză să te văd aici! Aş fi putut jura că invitaţia mea era

adresată fratelui tău.

— Nu a putut face călătoria, a spus plat Martas.

Chiar cu o nuanţă de dispreţ. Şi nu aveam cum să interpretez greşit felul în care ochii lui mi-au măsurat trupul şi nici dezgustul din expresie.

Camera era complet cufundată în tăcere. La suprafaţă – nişte cuvinte inofensive. Dar toată lumea de aici ştia cât erau de jignitoare.

Simon era unul dintre cei mai puternici nobili Rishani care rămăseseră în viaţă – de fapt, ceZ mai puternic. Dar era doar un nobil. Când un rege te cheamă, vii, ce mama dracului!

— Serios? am spus. Ce păcat! Ce era atât de important? Martas – şarpele acela – m-a privit drept în ochi şi a zis:

— E un vampir foarte ocupat.

O plăcere sinistră, însetată de sânge, a pătruns peste calmul meu studiat.

— Presupun că va trebui să juri credinţă în numele lui, atunci.

Am ridicat bărbia, privindu-l de sus şi zâmbind suficient de larg încât să-mi dezvelesc colţii

— închină-te.

Ştiam exact ce avea să se întâmple.'

Simon şi Martas crezuseră că tronul le va reveni Erau singurele rude ale regelui rămase în viaţă – nu s-au îndoit că Simon va găsi pe pielea sa însemnul Moştenitorului când Neculai va muri, fiind cel mai în vârstă membru al familiei de sânge a acestuia.

Dar, din nefericire pentru ei – şi pentru mine –, Nyaxia nu era atât de previzibilă.

Nemernicii îşi petrecuseră probabil ultimii două sute de ani presupunând că nimeni nu avea însemnul. Trebuie să fi avut un şoc în urmă cu câteva săptămâni, când l-am dezvăluit pe al meu şi apoi i-am chemat la Sivrinaj pentru a îngenunchea în faţa sclavului Transformat de care abuzaseră vreme de şaptezeci de ani.

Nu aveau însă nicio intenţie să se închine, iar eu ştiam asta.

Martas nu s-a clintit.

— Nu pot, a spus el.

V-aţi fi aşteptat poate la o undă de murmure care să străbată încăperea. Dar nu. Mulţimea tăcea mâlc. Nimeni nu se mira.

— Fratele meu îi va jura credinţă regelui de drept al Casei Nopţii, iar eu mă voi înclina doar în faţa aceluia, a continuat Martas. Tu nu eşti rege.

A rânjit din nou.

— Am văzut cum te-ai spurcat. Nu mă pot închina în faţa cuiva care a făcut astfel de lucruri. Nici în faţa cuiva care stă pe un podium alături de un prinţ Născut din Sânge.

M-am spurcat.

Interesant mod de a pune problema. A fost

aproape elegant felul în care a pus în lumină un cod moral inexistent – ca şi cum eu aş fi ales acele grozăvii care se întâmplaseră cu atâţia uni în urmă, ca şi cum el n-ar fi fost unul dintre cei care mă umiliseră.

Am dat încet din cap, privindu-l lung. I-am zâmbit. Acum eram în întregime sincer. N-aş fi putut să-mi înăbuş zâmbetul nici dacă mi-aş fi propus.

Pofta de sânge îmi zvâcnea prin corp cu fiecare bătaie a inimii, luându-mă în stăpânire.

Şi apoi Martas a spus, într-o înşiruire rapidă de cuvinte, cu mâna îndreptată spre podium:

— Spui că ne-ai eliberat de Hiaji, dar eu o văd pe târfa lui Vincent stând chiar lângă tronul tău.

Ochii lui au privit peste umărul meu. Oprindu-se, ştiam bine, asupra Orayei.

Cunoşteam privirea aceea. Ură şi foame, dorinţă şi dezgust, toate la un loc.

— N-ai decât să i-o tragi! a şuierat el. Dar uită-te la ea! Atât de neatinsă! Nicio zgârietură pe trupul ei. Nu-ţi trebuie decât o gură şi o pizdă. De ce te-ai deranjat să păstrezi şi restul?

Zâmbetul mi-a pierit de pe buze.

Jocul acesta nu mi se mai părea amuzant.

Toată această întâlnire trebuia să se desfăşoare calculat, deliberat. Dar acum nu mai acţionam decât din impuls.

— îţi apreciez sinceritatea, am spus calm. Şi pe cea a lui Simon.

Am coborât scările din doi paşi hotărâţi şi mi-am aşezat uşor mâinile de o parte şi de alta a feţei lui Martas. Avea acelaşi chip ca acum câteva secole.

Poate că vampirii nu se schimbă niciodată.

Eu m-am *simţit* diferit din momentul în care Nyaxia a înapoiat puterea liniei moştenitoare a Rishanilor. Simţisem că se schimbă ceva în mine din momentul în care Neculai a murit, dar reuşisem să înăbuş acea forţă, s-o supun şi s-o transform într-un lucru mai uşor de stăpânit, care să atragă mai puţin atenţia asupra mea. Dar, din acea noapte, magia mea a revenit cu o forţă incontrolabilă, ca şi cum darul Nyaxiei ţâşnea nestăvilit prin mine.

De fapt, a fost o uşurare s-o pot folosi din nou cu forţă maximă.

Am eliberat-o.

Să folosesc magia Asteris a fost extenuant, dar şi foarte palpitant. Era ca şi cum puterea brută a stelelor îmi ţâşnea de sub piele, sfâşiindu-mi tot corpul.

A sfâşiat şi trupul lui Martas.

Camera a devenit albă, apoi neagră, apoi a revenit din nou la realitatea neplăcută.

M-a izbit un val de căldură. O *bufnitură* surdă a spulberat 1 iniştea şi un corp frânt, zdrobit, a căzut la pământ într-un morman de mătăsuri.

Lumina orbitoare s-a stins, lăsând în urmă o mare de chipuri şocate şi tăcute. Am ridicat capul lui Martas, cu trăsăturile contorsionate într-o expresie de confuzie. *Asta* era o expresie total nouă pentru el şi satisfăcătoare pentru mine.

Câţiva vampiri din faţa mulţimii s-au dat repede înapoi pen- t ru a evita balta de sânge negru care se întindea pe marmură. Nu s-au auzit nici ţipete, nici alte istericale. Vampirii, chiar şi nobilii, erau obişnuiţi cu vărsarea de sânge. Nu erau deloc oripilaţi, doar surprinşi.

Poate că n-a fost înţelept din partea mea să-l ucid pe fratele celui mai puternic nobil Rishan.

Dar, în acest moment, nu-mi păsa. Nu simţeam decât o profundă satisfacţie. Nu eram făcut pentru tâmpeniile astea – prefăcătorie, petreceri, politică. Dar pentru asta? Pentru a ucide?

La asta mă pricepeam. Mă simţeam bine când pedepseam astfel pe cine merită.

M-am uitat peste umăr. Nu ştiam exact de ce... am făcut-o fără să mă gândesc.

Expresia Orayei m-a şocat.

Satisfacţie. Şi sete de sânge.

Era prima dată după câteva săptămâni când vedeam în ochii ei o scânteie de luptă. Zeiţă, îmi venea să plâng de uşurare!

Iat-o cum apare, mi-am spus.

Şi ceva din felul în care se uita la mine, drept în ochi, a străpuns rolul pe care-l jucam. Practic, o puteam auzi spunând: *Iată-l cum apare.*

M-am întors spre mulţime, păşind cu spatele, înapoi, pe treptele podiumului

— Sunt Regele Născut din Noapte, am spus cu o voce joasă, ameninţătoare. Credeţi că am de gând să cerşesc respectul vostru? Nu am nevoie de respectul vostru. Frica voastră îmi va fi de-ajuns. *închinaţi-vă!*

Şi am lăsat capul să cadă cu o *bufnitură* dezgustătoare şi să se rostogolească pe scări, lovindu-se de fostul său trup. Poziţia în care ajunsese semăna izbitor cu o reverenţă.

Nobilii se holbau. Lumea îşi ţinea respiraţia.

Eu îmi ţineam respiraţia, încercând cu disperare să nu mă dau de gol.

Mergeam pe o linie foarte subţire. Vampirii

respectau brutalitatea, dar numai din partea semenilor potriviţi Eu nu eram unul dintre aceştia. Poate că nu voi fi niciodată.

Dacă unul sau doi refuzau să mi se închine, nu era grav. Dar, cu sau fără însemnul de Moştenitor, aveam nevoie de loialitate din partea nobililor mei, mai ales dacă voiam să scap vreodată de sub controlul Născuţilor din Sânge. Dacă refuzau *toţi* însă...

Uşa s-a deschis în forţă, trântindu-se zgomotos de perete şi sfâşiind tăcerea ca o sabie care trece prin carne.

în prag stătea Vale.

Niciodată nu m-am gândit că mă voi bucura atât de mult să-l văd pe acel vampir. Dar, jur pe sânii lui Ix, a trebuit să-mi înăbuş un oftat de uşurare.

A măsurat din priviri încăperea – pe mine, mulţimea, consilierii, corpul însângerat al lui Martas – şi şi-a dat seama imediat ce se întâmplase.

A intrat hotărât în sala tronului, atât de repede încât buclele lui lungi şi întunecate păreau că zboară în urma lui Mulţimea M a dat la o parte pentru a-i face loc. O femeie cu păr castaniu şi creţ strâns în creştet venea după el, apoi a rămas în spatele mulţimii, privind împrejur cu ochi mari şi curioşi

— Regele meu, a spus Vale, apropiindu-se de podium. îţi cer iertare că am întârziat.

Ajuns în faţa mea, a îngenuncheat lin – chiar în centrul mul- ţ i mii, în balta de sânge care se formase sub trupul lui Martas.

— înălţimea Voastră.

Vocea lui a răsunat în sala tronului Ştia exact ce

face – se asigura că toată lumea îl observă.

— Ai sabia mea, sângele meu, viaţa mea. îţi jur loialitate. E cea mai mare onoare pentru mine să te servesc ca Ministru de Război.

Era un ecou ciudat din trecut în cuvintele lui. Ultima dată îl auzisem pe Vale rostindu-i-le lui Neculai M-am crispat în sinea mea, când le-am auzit adresate mie.

Pe dinafară, le-am acceptat ca şi cum mi se cuveneau în mod firesc.

Mi-am ridicat privirea spre ceilalţi, aşteptând.

Vale era nobil. Era respectat. Tocmai înclinase o balanţă precară în favoarea mea.

La început încet, apoi într-un val, ceilalţi nobili s-au coborât în plecăciune.

Asta era exact ceea ce-mi doream. Ce aveam nevoie. Şi totuşi, priveliştea m-a făcut să mă simt stingherit în mod visceral. Eram deodată foarte conştient de coroana de pe capul meu, purtată de regi secole întregi înaintea mea, regi care erau blestemaţi şi subjugaţi cruzimii şi paranoiei. Regi pe care-i ucisesem, direct sau indirect, aşa cum şi ei îi uciseseră pe cei dinaintea lor.

Nu m-am putut abţine. Am aruncat din nou o privire peste umăr – doar pentru o fracţiune de secundă, aproape imposibil de observat.

Ochii Orayei mă sprijineau în tăcere. Ca şi cum ar fi văzut acea mică fărâmă de onestitate întunecată scoasă la iveală.

M-am uitat repede în altă parte, dar privirea ei mi-a rămas întipărită în minte.

3. ORAYA

Privirea de pe chipul lui Raihn mi-a rămas întipărită în minte mai mult timp decât mi-aş fi dorit. De ce mi-ar fi oferit asta? Ceva atât de onest.

Uram faptul că ştiam că este onest.

Am fost scoasă rapid din sala tronului, iar Raihn s-a îndepărtat fără să le arunce vreo privire nobililor săi, cu o atitudine dezinvoltă despre care ştiam că era însă calculată. Eram flancată de gărzile Keturei şi, deşi Raihn mergea cu câţiva paşi înainte, puteam să-i văd nodurile albite ale degetelor. Nu mi-a adresat niciun cuvânt în timp ce Cairis, Ketura şi nobilul – noul său Ministru de Război? – l-au înconjurat, dispărând cu toţii pe un coridor lateral în timp ce gărzile m-au condus spre scara care ducea înapoi la odăile mele.

Septimus mi s-a alăturat puţin mai sus, pe trepte. înainte de a-l auzi, i-am simţit mirosul. Se apropia în linişte, dar fumul ăla blestemat de ţigară îl dădea de gol.

— Ei bine, a spus el, a fost interesant, nu-i aşa?

S-a uitat la soldaţii care se crispaseră vizibil când şi-a făcut apariţia.

— Ah, iertaţi-mi impoliteţea. Deranjez?

Gărzile au tăcut mâlc. Ca de obicei. Septimus a zâmbit, mulţumit de reacţie.

— Ştiam că trecutul soţului tău este un subiect... hai să-i spunem controversat în rândurile nobililor Rishani, a continuat el. Dar trebuie să recunosc că tot ce s-a întâmplat mi-a depăşit aşteptările. Presupun că va trebui să chem mai multe trupe din Casa Sângelui.

A aruncat scrumul pe scara de marmură, strivindu-l sub călcâi.

— Se pare că Rishanii nu vor fi de mare ajutor, dacă asta e tot ce au de oferit.

Am ajuns la alte trepte.

Nu aveam nimic de spus. Cuvintele lui Septimus treceau prin mine ca un zgomot de fond.

— Tu, a spus el în cele din urmă, eşti mult mai tăcută.

— Nu vorbesc doar de dragul de a vorbi.

— Mare păcat. întotdeauna ai avut lucruri atât de interesante de spus.

îşi bătea joc de mine, iar eu uram asta. Dacă aş fi avut energie, poate că i-aş fi îndeplinit dorinţa şi m-aş fi răstit la el.

Dar nu aveam energie, aşa că n-am spus nimic.

Am ajuns la ultimul etaj. în momentul în care am cotit spre uşa dormitorului meu, am auzit nişte paşi rapizi în urma mea. Desdemona, una dintre gărzile lui Septimus, i s-a alăturat din mers.

— Scuzaţi-mă, înălţimea Voastră. Avem o problemă.

Septimus şi Desdemona au rămas în urmă, iar eu am continuat să merg. Totuşi... urechile îmi erau ciulite.

— E vorba despre atacul de la Misrada, spunea Desdemona, pe un ton coborât. Va trebui să dislocăm trupe dacă vrem să avem destui vampiri peste două săptămâni...

Uşa mea s-a deschis, atrăgându-mi atenţia. în faţă mi-a apărut adăpostul bine-cunoscut al dormitorului meu – închisoarea mea.

— Atunci, dislocă-le! i-a răspuns Septimus, nerăbdător. Nu-mi pasă de...

Am intrat în cameră. Uşa s-a închis în urma mea, făcân- <lu-mă din nou captivă înăuntru. Mi-am desfăcut nasturii rochiei şi m-am trântit imediat pe pat, aşteptând zgomotul familiar al uşii. Patru clicuri. Patru zăvoare.

Clic.

Clic.

Am aşteptat. Au trecut câteva secunde. Paşii s-au îndepărtat.

M-am încruntat. Curiozitatea mi s-a trezit pentru prima oară în ultimele câteva săptămâni

M-am ridicat din pat.

Oare îmi imaginasem? Mintea mea era, în ultima vreme, ca într-un văl de ceaţă. Poate că nu auzisem celelalte două încuietori.

M-am dus la uşă şi am privit crăpătura. Două umbre subţiri frângeau raza slabă de lumină din hol. Cele două zăvoare de sus – nişte bare glisante

– erau închise.

Dar cele două de jos fuseseră lăsate deschise.

La naiba!

în prima mea zi aici, reuşisem să deschid trei dintre încuietori. Cea mare de jos mă depăşise. Dar acum...

M-am îndepărtat de uşă, măsurând-o din priviri aşa cum îţi studiezi adversarul din ring. O senzaţie fulgerătoare, străină mi-a răscolit pieptul. Speranţa.

Puteam deschide acele zăvoare. Puteam *să plec.*

Era încă noapte, deşi se apropiau zorii. Trebuia să aştept până când răsărea soarele şi vampirii plecau în mare parte spre camerele lor. Apoi am tresărit – gândindu-mă la camera de lângă a mea şi la bărbatul din ea, care putea să se întoarcă în orice clipă. Auzul vampirilor era foarte ascuţit. Dacă aş fi încercat să ies cât timp era acolo, şi-ar fi dat seama imediat.

Dar... fusesem atentă la mişcările lui Raihn. Petrecea foarte puţin timp în camera lui. De multe ori, nu se întorcea decât la câteva ore după răsăritul soarelui.

Aşa că trebuia să-mi asum riscul. Să stau până mâine şi să aştept ca majoritatea vampirilor să se ducă la culcare. Toţi, în afară de Raihn.

Şi apoi?

Cunoşti castelul ăsta mai bine decât oricine, şerpişorule, mi-a şoptit Vincent, iar eu am tresărit, aşa cum făceam de fiecare dară când îi auzeam vocea.

Avea însă dreptate. Nu numai că trăisem în acest

castel toată viaţa, dar învăţasem cum să mă furişez prin umbrele lui fără ca nimeni să observe – nici măcar ultimul Rege al Născuţilor din Noapte.

Trebuia doar să aştept momentul potrivit.

4. RAIHN

Ketura a închis uşa în urma noastră.

— Lucrurile au luat-o razna acolo, a murmurat Cairis.

— Nu cred c-a mers chiar atât de rău.

Camera era atât de goală şi, în acelaşi timp, atât de dezordonată încât nu puteai să gândeşti. înainte fusese o bibliotecă o cameră ce găzduia obiecte foarte frumoase, foarte vechi sau foarte scumpe – de obicei toate trei la un loc. Ketura poruncise ca mare parte a castelului să fie golită – în căutare de informaţii sau capcane – şi un biet servitor de-abia reuşise să scoată jumătate dintre cărţile de pe rafturi înainte ca ea să decidă că această încăpere era singurul centru acceptabil pentru conducerea operaţiunilor.

Acum era un adevărat haos – rafturile dintr-o parte erau goale, iar teancurile de cărţi fuseseră înghesuite într-un colţ. Masa lungă din centrul încăperii era acoperită cu notiţe, hărţi, volume şi câteva pahare uitate acolo din noaptea precedentă,

cu □ crustă roşie pe fund.

Vincent s-a aflat la putere vreme de două sute de ani. Era mult de curăţat în urma lui.

în sinea mea mă bucuram pentru asta.

în noaptea în care turneul Kejari luase sfârşit, zburasem aici înspăimântat, cu un gol în stomac. Erau multe lucruri care mă copleşeau – Oraya inconştientă în braţele mele, sângele lui Vincent pe mâinile mele, un însemn al Moştenitorului arzându-mi spatele şi un întreg regat nenorocit pe umerii mei Şi totuşi, mă oprisem la uşile acestui castel, bântuit de amintiri.

Poate că asta mă făcea un laş.

Dar două sute de ani însemnau mult timp. Locul a arătat foarte diferit sub domnia lui Vincent. Suficient cât să ascundă cele mai urâte amintiri, de la o noapte la alta. Cu toate astea, nu mă puteam convinge deloc să vizitez unele aripi ale castelului.

Am tras un scaun şi m-am aşezat greoi, urcându-mi picioarele pe colţul mesei Scaunul a gemut uşor sub greutatea mea. Mi-arn lăsat capul pe spate şi am privit tavanul – din dale argintii, gravate cu aripile Hiajilor. Bleah!

— Ce aveai de gând să faci dacă Vale nu apărea la timp? m-a întrebat Cairis. Să-i măcelăreşti pe toţi?

— Nu era o idee rea, am spus. Asta ar fi făcut marele Neculai Vasarus.

— Tu nu eşti Neculai

Ceva <u>din</u> tonul lui m-a făcut să ridic capul.

A spus asta ca şi cum ar fi fost un lucru rău.

Gândul mă scârbea. Nu ştiu de ce, mintea mea s-a întors la noaptea nunţii şi la promisiunea pe care i-o făcusem Orayei când, practic, o implorasem să

colaboreze cu mine.

Vom *sfâşia lumile care ne-au înrobit pe amândoi, iar din cenuşă vom construi ceva nou.*

Am crezut fiecare cuvânt al acestei promisiuni

Dar Oraya se uitase la mine cu ură şi dezgust şi al naibii să fiu dac-o puteam învinovăţi pentru asta. Şi acum, iată-mă aici, curăţându-mi sângele de sub unghii, hotărându-mă să mă transform în bărbatul care mă distrusese.

Oraya a văzut întotdeauna dincolo de aparenţe.

Cineva a ciocănit, întrerupând, din fericire, acea conversaţie. Ketura a deschis şi a intrat Vale. A făcut o pauză şi şi-a înclinat capul în faţa mea, închizând uşa în urma lui

— înălţimea Ta.

Uneori, lucrurile mărunte sunt cele care te trezesc la realitate.

Declaraţia exagerată de loialitate a lui Vale nu o făcuse. Dar această mică şi dezinvoltă jumătate de reverenţă, aceeaşi pc care o folosea şi în faţa lui Neculai, m-a făcut să mă simt ca acum două secole, cu fostul meu stăpân stând chiar în spatele meu.

Ketura îl voise pe Vale ca Ministru de Război Era o bună executantă, dar aveam nevoie de cineva strategic. Iar Cairis insistase să fie o persoană cu sânge nobil – un vampir respectat de toţi cei care nu mă respectau pe mine.

— Ca să-ţi dea legitimitate, spusese el.

Legitimitate. Aveam binecuvântarea unei zeiţe şi un tatuaj magic şi urât de care nu puteam scăpa. Şi totuşi, *Vale* era cel care avea să-mi dea „legitimitate”.

Mi-era greu să uit. Nu, Vale nu luase parte niciodată la petrecerile depravate, aşa cum

făcuseră ceilalţi. Credea, probabil, că amorul consensual era de preferat. Poate că vărsase destul sânge în război, aşa că nu voia să se distreze tot în felul acesta.

Asta nu însemna că era vreun sfânt. Şi nici nu însemna că nu mă privea şi acum ca pe un sclav.

— îţi cer iertare că am întârziat, a spus el. Furtună pe mare.

— Nu poţi controla vântul. Şi sunt sigur că soţia ta avea nevoie de timp pentru a se reface.

A clipit confuz.

— După Transformare, l-am lămurit, apoi am zâmbit. Felicitări, apropo!

Ochii lui Vale s-au înăsprit, strălucind ca aceia ai unui câine de pază care stă să rupă lanţul.

Credea că o ameninţam? Asta ar fi făcut Neculai

Dar nu. Pur şi simplu nu-mi plăcea că Vale Transformase o femeie umană şi o târâse până aici. Nu-mi plăcea deloc.

— Totul a mers cât se poate de bine, a spus. Se odihneşte. Un pic de rău de mare în timpul călătoriei. Am vrut s-o instalez.

Expresia i s-a înmuiat, iar la asta… la asta nu mă aşteptasem. Părea o senzaţie straniu de apropiată de afecţiune reală.

Nu eram sigur că asta mă făcea să mă simt mai bine. Şi Neculai o iubise pe Nessanyn, soţia lui. Dar asta nu o salvase.

— Foarte bine! Mă bucur că ai ajuns.

Am făcut un gest spre hărţile împrăştiate pe masă.

— Avem multe de recuperat, după cum vezi.

IDEEA GENERALĂ, după discuţii de ore întregi, era că ne aflam într-un mare rahat.

Vale credea că era o prostie că acceptasem înţelegerea cu Septimus.

Credea că e o mare prostie că făcusem asta fără să negociez.

Şi mai credea că e o prostie *monumentală* că am lăsat-o pe Oraya în viaţă.

Am respins aceste critici cât am putut de nonşalant. Nu puteam să justific de ce luasem acele decizii fără să-mi dezvălui mai mult decât aş fi dorit adevăratele motivaţii – care nu aveau nimic în comun cu cruzimea pe care ei voiau s-o vadă din partea mea.

Totuşi, realitatea era sumbră. Hiajii nu dădeau înapoi. Păstraseră câteva oraşe-cheie. Cei două sute de ani de domnie îi făcuseră să aibă armate puternice. Vincent, chiar şi la apogeul puterii sale, nu se culcase pe-o ureche. Continuase să-şi întărească forţele şi să-i decimeze pe Rishani până când aceştia nu mai rămăseseră cu nimic.

Asta însemna că forţa noastră se baza aproape în totalitate pe vampirii Născuţi din Sânge. Şi, da, ticăloşii erau eficienţi. Aveau corpuri dispuse să atace aproape orice. Cu ajutorul lor, am reuşit să înfrângem multe dintre cele mai importante fortăreţe ale Hiajilor.

Dar asta însemna, de asemenea, că dacă Septimus ar fi decis să se retragă, am fi fost terminaţi. Armatele Rishanilor nu puteau să reziste de unele singure în faţa Hiajilor.

Vale nu-şi ascundea frustrarea faţă de această situaţie. Cele câteva secole petrecute departe de societatea simandicoasă îl făcuseră să fie şi mai tranşant decât de obicei, ceea ce spunea multe. Totuşi, trebuia să recunosc că se pricepea. A încheiat întâlnirea cu o listă de recomandări pentru a ne întări poziţiile, iar când ne-am despărţit a ieşit pe uşă alături de Ketura, cu o altă listă de întrebări despre armatele noastre.

Cairis, însă, a mai zăbovit după ce Vale şi Ketura au plecat. Dram asta – să rămână în urmă. O făcea şi pe timpuri, şoptin- du-ţi ceva la ureche şi făcând să pară că totul fusese ideea ta.

Am oftat.

— Nu vreau să mă menajezi. Spune direct ce ai de zis.

— Bine. Voi fi direct. A ieşit prost. Ştiam deja că

nobilii te urăsc. Acum însă...

— Nimic nu-i putea face să nu mă mai urască. De fapt, poate ar fi trebuit să ne gândim la asta ca la un test. Care nobil mi s-ar fi închinat de bunăvoie?

— Dacă a fost un test, a spus Cairis cu ironie, atunci nimeni nu l-a trecut.

— Exact. Aşa că hai să-i executăm pe toţi.

Mi-a aruncat o privire lungă, de parcă încerca să priceapă dacă era o glumă sau nu.

Nu era. Am ridicat din sprâncene, o întrebare mută." *Aşadar?*

— Ai vampiri pe care să-i pui în locurile lor? a spus el.

— Aş putea găsi câţiva.

S-a aplecat peste masă, împreunându-şi degetele.

— Cine? Spune-mi.

Nu-mi plăcea când Cairis avea dreptate. Era al naibii de arogant.

— Tot ce spun este că trebuie să ai mare grijă, a zis cu voce coborâtă, ca şi cum ar fi vrut să se ferească de urechile indiscrete. Deja ne bazăm mult prea mult pe cei Născuţi din Sânge.

Puţin spus. Septimus practic mă avea la picioarele lui.

— Ultimul lucru de care avem nevoie, a continuat el, este să distrugem loialitatea puţinelor forţe pe care le deţinem. Aparenţele sunt totul. Şi aşa ajungem la...

Şi-a dres glasul.

— Ea.

M-am ridicat, cu mâinile băgate în buzunare, şi am început să mă plimb prin încăpere.

— Ce-i cu ea?

O clipă de tăcere care voia să spună: *Ştii ce.*

Cairis părea să-şi aleagă cuvintele cu o grijă neobişnuită.

— E un pericol pentru tine.

— Nu poate acţiona împotriva mea.

— A câştigat turneul Kejari, Raihn.

Mi-am dus mâna la piept – acolo unde mă străpunsese pumnalul ei. Nu mai era nicio cicatrice, niciun semn. Nici nu avea cum să fie – prin voinţa Orayei, acele fapte fuseseră anulate. Aş fi putut jura că uneori o simţeam, totuşi. Chiar în momentul ăsta, pulsa cu un zvâcnet dureros.

Dar am ascuns toate astea, răsucindu-mă spre el cu un zâmbet satisfăcut.

— Nu poţi să spui că nu dă bine s-o am pe fiica lui Vincent în lesă lângă mine.

întotdeauna am fost un bun imitator. Mi-am strecurat în voce un strop din cruzimea lui Neculai, la fel cum făcusem în ziua aceea în arenă, când am justificat faptul c-o lăsasem în viaţă pe Oraya cu o serie nesfârşită de atrocităţi

Faţa lui Cairis era de piatră, deloc înduplecată.

— După ce i-a făcut el lui Nessanyri, am adăugat, nu crezi că merităm această satisfacţie?

A tresărit la numele lui Nessanyn. Ştiam că aşa va face. Aşa ini se întâmpla şi mie de multe ori, când amintirile vechi mă prindeau cu garda jos.

— Poate, a recunoscut el, după un moment. Dar pe Nessanyn nu o mai ajută cu nimic acum.

Am înghiţit în sec şi m-am întors spre bibliotecă, prefăcân- du-mă că admir bibelourile de pe rafturi.

Nu-mi plăcea când mintea îmi fugea la Nessanyn.

Dar mă gândisem foarte des la ea în ultimele câteva săptămâni. Era peste tot, în acest castel. La fel şi trecutul.

N-am putut s-o ajut pe Nessanyn când era în viaţă. N-am putut s-o ajut nici când era moartă. Şi iată-mă aici, folosin- du-mă de memoria ei pentru a-i manipula pe vampirii din jurul meu.

Fusese folosită toată viaţa ei Acum era folosită şi după moarte.

Cairis voia să fiu la fel ca Neculai Nici măcar nu ştia cât de aproape e de a-şi vedea dorinţa îndeplinită.

Mi-am scos mâinile din buzunare. O parte din sângele lui Martas încă îmi rămăsese sub unghii

— Tu nu-i urăşti? am întrebat.

Mi-aş fi dorit ca întrebarea să fi sunat mai dezinvolt. Pentru că şi Cairis fusese acolo când se întâmplaseră toate astea. Un alt animal de companie al lui Neculai Şi totuşi, acum era aici şi pleda în favoarea unei alianţe cu vampirii care ne provocaseră o umilinţă inimaginabilă. Mă uimea de-a binelea.

— Bineînţeles că-i urăsc, a răspuns. Dar avem nevoie de ei. Deocamdată. Cine câştigă dacă-i omori pe toţi şi apoi pierdem Casa Nopţii în favoarea lui Septimus? Noi în niciun caz. Şi ea obişnuia să spună asta, îţi aminteşti?

M-am întors şi l-am văzut zâmbind vag – o expresie rară pentru Cairis.

— Aminteşte-ţi cine câştigă.

A spus-o cu afecţiune, dar eu am scrâşnit din dinţi.

Da, îmi aminteam. Nici nu mai ştiam de câte ori

ajunsesem la limită, gata să ripostez. Şi, de câte ori se întâmpla asta, Nessanyn mă oprea. *Nu-i lăsa să câştige,* mă implora ea, cu ochii ei mari şi căprui, profunzi şi înlăcrimaţi. *Cine câştigă dacă te omoară?*

— îmi amintesc, am spus.

Cairis a clătinat din cap, cu un zâmbet trist pe buze.

— Eram cu toţii un pic îndrăgostiţi de ea, nu-i aşa?

Da, eram cu toţii puţin îndrăgostiţi de Nessanyn. Eu mă culcasem cu ea, dar cu toţii o iubeam. Cum să nu o iubeşti, când ea era singura formă de bunătate pe care o cunoşteai? Singura care te trata ca pe o fiinţă, nu ca pe o colecţie de membre şi organe?

— Aşa că gândeşte-te la cuvintele mele, a spus el. Eu asta fac. Ori de câte ori simt acest lucru, mă întreb: *Cine câştigă?*

A spus-o ca şi cum ar fi fost un proverb preţios, de o înţelepciune profundă.

— Hm, am zis, deloc convins.

NU DORMEAM prea mult zilele astea.

Castelul avea o aripă întreagă transformată în reşedinţă regală. O vizitasem de-abia la vreo săptămână după ce urcasem pe tron, amânând momentul cât mai mult cu putinţă. Era decorată diferit, şi totuşi foarte multe lucruri rămăseseră la

fel.

Străbătusem toate încăperile în tăcere.

M-am oprit la un prag, în faţa unei adâncituri în lemnul de culoare închisă – un semn care, îmi aminteam, fusese făcut cu capul Keturei, în urmă cu câteva secole, abia vizibil atunci sub lot sângele. încă simţeam urmele pe care dinţii ei le săpaseră iu tocul uşii.

M-am oprit şi în biroul lui Vincent. Totul fusese demontat, iar hainele lui erau răspândite prin toată camera. Partea de sus a rafturilor era plină de mici obiecte care valorau probabil mai mult decât nişte conace, cu domeniu cu tot. Dar printre acele comori se aflau bucăţi vechi de hârtie, cu un scris de mână pe care l-am recunoscut – al Orayei – deşi avea buclele stângace ale unei caligrafii de copil. Aparent, toate erau studii. însemnări despre diverse poziţii de luptă.

Am zâmbit încordat. Desigur, Oraya îşi lua învăţătura în serios de când era micuţă. înduioşător. Atât de al naibii de înduioşător.

Şi apoi, la fel de repede, zâmbetul mi s-a şters de pe buze. Pentru că, era clar, nu eram singurul care gândea aşa, dacă Vincent păstrase aceste hârtii zdrenţuite de-a lungul atâtor ani.

Nu, nu m-am mutat în aripa de castel care aparţinea regelui.

Apartamentul meu se afla lângă cel al Orayei Amândouă aveau mai multe camere, dar dormitoarele noastre erau despărţite de un perete. Era un obicei prost, dar, de fiecare dată când reveneam în odăile mele, rămâneam câteva clipe în faţa acelui zid. în seara aceasta am făcut la fel.

Când Oraya plângea, scotea nişte sunete oribile, violente. La început în surdină, apoi însă tăcerea se frângea sub un hohot întretăiat, ca şi cum s-ar fi sufocat şi organismul ei cerea aer. Semăna cu o rană care se deschide.

Prima dată când i-am auzit plânsul, mi-am găsit o scuză să mă duc la ea – am bătut în uşă şi i-am cerut nu mai ştiu ce balivernă. Nici măcar nu-mi mai aminteam ce-mi ieşise de pe buze.

Hai, ceartă-te cu mine. Gândeşte-te la altceva.

Dar Oraya părea pustiită. Ca şi cum ar fi durut-o fizic să fie în apropierea mea, în acel moment. Ca şi cum ar fi implorat mila.

Acum, am pus mâna pe peretele nostru comun şi am tras cu urechea, împotriva bunei mele creşteri.

Tăcere.

Şi apoi plânsul.

Am înghiţit în sec. Am strâns pumnul, sprijinindu-l de tapetul mătăsos. Un singur zid. Atât de subţire încât puteam auzi prin el. Ar fi putut la fel de bine să fie făcut din fier.

Să nu cumva să îndrăzneşti să te opreşti din luptă, prinţesă! îi spusesem, în noaptea dinaintea ultimei probe. *Mi-ai frânge inima.*

Şi m-am simţit atât de mândru când am văzut-o luptând, în bătălia finală.

Ei bine, acum nu mai lupta.

Nu m-am mai dus la ea în cameră. Mă asiguram că, seara, primeşte ceaiul pentru durerea de cap. Că avea tot ce-i trebuia. Dar eram convins că eu eram ultimul lucru de care avea nevoie acum.

M-am băgat în pat, dar nu puteam să dorm. Cuvintele lui Nessanyn îmi pluteau prin minte, de

data aceasta cu o nuanţă de cinism care îmi aparţinea pe deplin.

Cine câştigă?

Ei bine, Nessanyn cu siguranţă nu a câştigat.

Şi nici Oraya.

5. ORAYA

Am aşteptat până când soarele a ajuns sus pe cer, deasupra Sivrinajului, ca să acţionez. îmi petrecusem noaptea rugându-mă ca nimeni să nu vină să mă deranjeze, cât am înlocuit acele încuietori preţioase pe furiş. Am avut noroc.

Raihn plecase în timpul nopţii şi nu se întorsese încă. Eram extrem de conştientă de acest detaliu, atât pentru că evadarea mea depindea de absenţa lui, cât şi pentru că ştiam că putea apărea în orice moment.

Făcusem un şperaclu stângaci dintr-un cercel de argint pe care îl găsisem în dulap. încuietoarea de sus, un zăvor glisant, s-a deschis cu uşurinţă. A doua însă... a doua mi-a dat bătăi de cap. Aveam foarte puţin spaţiu de manevră între zăvoaie, iar metalul era rigid. De mai multe ori, era să-mi rup şperaclul improvizat în două.

— La naiba! am şuierat.

Eşti mai puternică decât şperaclul acesta mic şi tembel, mi-a şoptit Vincent la ureche.

Privirea mi-a alunecat de la bucata de metal argintiu la vârfurile degetelor.

Toate uşile şi ferestrele şi încuietorile din acest loc erau, desigur, protejate împotriva magiei Dar, chiar dacă n-ar fi fost, magia mea fugise de mine în ultimele săptămâni. A o invoca însemna să sap prea adânc în mine însămi, în toate aceste răni pe care nu îndrăzneam să le deschid – mă temeam că voi sângera de moarte înainte să le văd închise la loc.

Dar… Focul Nopţii, poate, ar topi acea mică bară de metal care ţinea uşa închisă.

Mi-era teamă să încerc. Dar dacă aveam o şansă să-mi recapăt libertatea, nu puteam renunţa la ea pentru că-mi era prea frică de propriile forţe.

Cea dintâi chemare a magiei nu a avut niciun ecou. Am strâns din dinţi. Am scormonit adânc, stârnind lucruri pe care mă chinuisem să le îngrop în ultimele săptămâni.

Te-am învăţat mai mult de-atât, a şoptit Vincent.

M-am gândit la glasul lui. La chipul lui, murdar de nisipul din arenă, plin de sânge, o rană deschisă şi atunci..

Focul Nopţii a explodat prea fierbinte, prea strălucitor. Mi-a înghiţit mâna. Mi-am stăpânit cu toată forţa valul de durere, de furie, de tristeţe.

Controlează-te, şerpişorule! s-a răstit Vincent. *Controlează-te!*

Nu mă pot concentra, dacă te tot aud dojenindu-mă, i-am spus în gând, apoi m-am ruşinat când vocea lui a tăcut brusc.

Am inspirat profund, o dată, de două ori, până când bătăile inimii mi s-au domolit. Flacăra s-a atenuat puţin.

Control.

Am diminuat Focul Nopţii până când s-a transformat într-un globuleţ de lumină, apoi am înfipt şperaclul în acesta. Focul Nopţii a plutit la capătul bucăţii de argint ca flacăra în vârful unui băţ de chibrit.

Nu avea cum să meargă, mi-am spus, apoi am vârât metalul contorsionat în spaţiul dintre uşă şi ramă – simţind frecarea metalului. Mi-am concentrat toată magia în acea legătură cu firavul meu Foc al Nopţii..

… şi am *împins.*

Uşa s-a deschis violent. M-am rostogolit pe gresie, oprin- < Iu-mă chiar înainte de a mă izbi de peretele opus.

Am privit în jos. Pe podea zăcea o bucată de metal parţial topit. L-am strecurat în buzunar, apoi m-am întors spre uşa dormitorului meu.

Eralargdeschisă. Holul era pustiu. Eram afară.

Deocamdată. Ajută-mă, Zeiţă!

Am închis repede uşa, în tăcere, masându-mi urmele de ;i rsură. A doua încuietoare fusese spartă, dar speram ca nimeni care trecea pe acolo să nu observe.

Era război. Văzusem cu ochii mei ce însemna asta în acest castel. Ziua sau noaptea, coridoarele erau pline de oameni sau păzite cu străşnicie. Depozitele de arme şi mai şi. La fel şi ieşirile. Dar puteam să le ocolesc.

Am zâmbit satisfăcută. Mă mişcăm însă greoi, de parcă muşchii mei nu-şi mai aminteau ce să facă.

Norocul era că ştiam castelul ăsta mai bine decât oricine altcineva.

VINCENT FUSESE un bărbat foarte precaut. Renovase acest castel, adăugând pasaje şi tuneluri şi coridoare întunecate care nu duceau nicăieri – perfect conştient că, într-o bună zi, fortăreaţa lui i se va întoarce împotrivă.

în copilărie, îmi arătase unele dintre aceste coridoare, punându-mă să învăţ pe dinafară căile de acces spre aripa în care locuia el. Deşi eram foarte mică, nu mi-a ascuns niciodată motivul crud pentru care era atât de important să ştiu lucrurile acestea.

— Trăim într-o lume periculoasă, şerpişorule, îmi spusese. Te voi învăţa să lupţi, dar te voi învăţa şi să fugi.

Nu mi-a arătat niciodată toate pasaj ele, bineînţeles – nu voia să-mi acorde *prea multă* libertate. Dar, în secret, le explorasem şi pe celelalte.

Astăzi, însă, am urmat calea pe care mi-o arătase tatăl meu. Ar fi fost o prostie să alerg direct spre exterior. Da, era ziuă şi asta m-ar fi putut ajuta – dar gărzile urmăreau tot, cu atenţia sporită. Trebuia să ştiu în ce mă bag. Aveam nevoie de o armă...

M-am poticnit când mi-am adus aminte ce făcusem ultima dată când avusesem o armă în mână. Ultima dată când străpunsesem o inimă.

Am alungat amintirea chipului mort al lui Raihn, am scăpat cu greu de imaginea lui Vincent şi mi-am continuat mersul de-a lungul coridorului.

Auzeam voci în surdină lângă casa scării. Una dintre intrările în reţeaua de coridoare a lui Vincent era foarte aproape. Aparent, nimeni nu o descoperise încă. Era bine ascunsă, uşa fiind acoperită de tapiserii amplasate strategic. Uneori, aceste pasaje erau încuiate, dar azi aveam noroc. Uşa s-a deschis lesne la atingerea mea.

Tunelurile erau înguste, luminate de torţe veşnic alimentate de Focul Nopţii. Fuseseră construite în jurul planului existent al castelului, aşa că erau întortocheate şi dificil de parcurs. Multe dintre uşile din interior erau încuiate, aşa că nu-mi dădeau de ales decât să înaintez şi să cobor mai multe seturi de scări. Cele mai multe dintre celelalte ieşiri duceau, prin nişte pasaje ascunse, în diverse iatacuri de dormit – ultimul lucru pe care mi-l doream era să ajung în camera vreunui general Rishan. Aşa că am străbătut o mulţime de trepte înguste şi încâlcite. Tot mai departe, până am ajuns la parter şi am trecut de el.

Rareori mi se îngăduise să vin aici când eram copil, dar îmi aminteam exact unde se afla totul. Vincent îşi preţuia intimitatea – şi avea parte de foarte puţină. Aşa că, aproape de începutul domniei sale, pusese să fie săpat un nou subsol sub tumul estic IIII castelului – o aripă rezervată în exclusivitate lui Avea două
I nincte de acces. Unul dintre ele ducea'direct la parter – puteam evada pe-acolo. Dar, mai important, Vincent păstra arme şi pro- v iz ii în camerele sale. Puteam face rost de o armă înainte de a fugi.

Intrarea în aripa respectivă era închisă – un set

de uşi duble < I i n s tej ar, vopsite în negru, care păreau să se topească în umbră, eu excepţia clanţelor argintii. Mi-am ţinut răsuflarea în timp ce le am deschis foarte încet, într-o tăcere desăvârşită. Nu ştiam ; i igur dacă Rishanii nu descoperiseră cumva acest loc. Aripa de castel a lui Vincent era privată, dar nu era un secret

Dar se pare că aveam noroc în continuare. Nu era nimeni

în faţa mea se întindea un coridor pustiu. Acesta, spre deosebire de pasajele întunecate şi prost întreţinute prin care venisem, arăta că aparţine acestui castel. Avea podele din gresie nlbastru-indigo. Uşi negre. Mânere argintii. Opere de artă ale
II iajilor pe pereţi, cu rame aurii. în faţa mea se aflau opt uşi câte patru de fiecare parte, apoi o scară care ducea în sus, cu I lalustrade argintii în spirală.

Nu mai fusesem aici de foarte mult timp. Nu ştiam şi nici nu mi aminteam ce conţineau toate încăperile. Am încercat primele două uşi şi le-am găsit încuiate. Pe a treia. Pe a patra. *I,a naiba!* Poate că toate erau încuiate, iar eu îmi irosisem liber- l a tea preţioasă venind aici degeaba...

A cincea uşă s-a deschis.

Am încremenit. Nu mai puteam respira. Nu mă mai puteam clinti de pe loc.

Am rămas în pragul uşii deschise, cu mâna pe clanţă.

Oh, Sfântă Zeiţă!

Biroul lui Vincent.

încă îi simţeam mirosul. Preţ de o clipă, am avut senza- ţ ia devastatoare că tatăl meu nu murise. Ca şi cum ar fi fost undeva, în camera asta, cu o carte

în mâini, cu o cută între sprâncene.

Trecutul m-a izbit ca o sabie ciobită, la fel de ascuţit şi la fel de dureros.

Era o încăpere mică, mai mică decât celelalte birouri ale lui Vincent. în centrul ei se afla un birou mare din lemn, iar în colţ, lângă şemineu, erau două fotolii de catifea. Pereţii erau străju- iţi de rafturi cu cărţi – sute de volume negre, vişinii, argintii şi albastre, toate vechi, dar bine păstrate. Pe birou era dezordine – tomuri deschise, hârtii, notiţe şi ceea ce părea a fi o grămadă de cioburi, chiar în mijloc.

Când am reuşit să mă mişc din nou, m-am dus spre birou.

Era mult mai haotic decât lăsa Vincent de obicei lucrurile în urma lui. Dar... spre final, el fusese...

Mă rog... Am evitat să mă gândesc la felul în care se purtase în ultimele câteva luni.

Privirea mi-a căzut pe un pahar de vin aşezat printre notiţe, cu o urmă roşie şi uscată de lichid pe fund. Dacă mă uitam mai atent, vedeam nişte mici pete pe piciorul paharului – nişte amprente. Am întins mâna să-l ating, apoi m-am îndepărtat puţin, pentru că nu voiam să stric acele ultime urme pe care le lăsase pe lume.

Nici măcar pierderea lianei nu mă pregătise pentru asta. Pentru obsesia absolută pe care ţi-o aduce durerea. Fusesem nevoită să mă forţez să mă gândesc la altceva – amintirea lui Vincent mă devastase.

Dar acum, că eram aici, înconjurată de prezenţa lui, nu voiam să mai plec niciodată. Voiam să mă ghemuiesc în acest scaun. Voiam să mă înfăşor în

haina lăsată, la întâmplare, pe unul dintre fotolii. Voiam să învelesc paharul de vin în mătase şi să-i păstrez amprentele pentru totdeauna.

Am răscolit hârtiile de pe masă. Lucra din greu. Inventare. Hărţi. Rapoarte despre atacul asupra Palatului Lunii. Am răsfoit teancul de scrisori şi m-am oprit, cu mâna tremurândă, pe unul dintre pergamente.

Informare, am citit în partea de sus. *Salinae.*

Raportul era scris într-un limbaj foarte direct, fără menajamente. O simplă înşiruire a resurselor şi a rezultatelor.

Oraşul Salinae şi districtele din jurul său au fost rase de pe faţa pământului.

O singură propoziţie şi iată-mă din nou transportată în mij- locul ruinelor şi al morţii din Salinae. înconjurată de praf. De ceaţa toxică. De acea *duhoare* nenorocită.

Felul în care îi tremurase vocea lui Raihn când luase în mâini acel indicator stradal. *Aici e Salinae.*

Şi acum, pe biroul tatălui meu, găseam acest raport laconic, <le o pagină, care descria atât de clar cum îmi distrusese căminul. Cum îmi ucisese ultimele rude pe care le mai aveam.

M-a minţit în privinţa asta.

N-aveai de gând să-mi spui! mă răstisem la el.

Tu nu eşti ca ei! ripostase el.

Pergamentul îmi tremura în mâini. L-am pus jos repede, împingându-l la fundul teancului de hârtii.

în momentul acela, am zărit o sclipire slabă, argintie. Am dat la o parte un volum deschis. Sub el era un pumnal mic, grosolan făurit.

Mi s-a pus un nod în gât.

Eu îl făurisem, la scurt timp după ce am ajuns în grija lui Vincent. Era prima dată când mă simţisem suficient de confor- I abil încât să-l rog să-mi dea un proiect la care să lucrez şi suficient de în siguranţă încât să-l pot duce la bun sfârşit. îmi plăcea să cioplesc în piatră – acum nici măcar nu-mi aminteam de ce. Dar ţin minte că am sculptat acest mic pumnal şi că aveam emoţii când i l-am arătat. Mi-am ţinut respiraţia cât l-a studiat, cu o expresie stoică.

— Bun, a spus el, după un moment lung, apoi l-a băgat în buzunar şi asta a fost tot.

Aceasta fusese prima din nenumăratele dăţi în care căutasem cu disperare aprobarea lui Vincent, întrebându-mă, la fel de disperat, dacă o obţinusem.

Şi acum, iată-l aici, zăcând alături de condamnarea la moarte a atâtor mii de oameni

Două imagini ale lui Vincent care, în mintea mea, nu se putuseră împăca în timpul vieţii sale. Iar acum, că murise, eram şi mai departe de a le înţelege.

Vincent-regele, care îmi ucisese întreaga familie în numele puterii, care măcelărise o întreagă naţie, care mă minţise aproape douăzeci de ani în privinţa sângelui care-mi curgea în vene pentru a-şi proteja coroana.

Şi Vincent-tatăl, care păstrase acest mic obiect rudimentar făcut de mâna mea, chiar acolo, alături de cele mai preţioase bunuri ale sale. Care îmi spusese că mă iubeşte, cu ultima lui suflare.

Cât mi-ar fi plăcut să găsesc o scrisoare ascunsă într-unul dintre sertarele lui *Şerpişorul meu drag,*

ar fi scris. *Dacă citeşti asta, înseamnă că eu nu mai sunt. Ar fi nedrept din partea mea să te las fără răspunsuri...*

Dar Vincent nu a fost un vampir care să-şi lase secretele în scris. îmi spuneam că venisem aici după provizii, dar, de fapt, venisem după răspunsuri.

O fantezie nenorocită.

Pentru că aceasta era o cameră din care înţelegeam la fel de puţin precum înţelesesem şi din el. Nu am găsit nimic aici în afara câtorva bucăţi disparate din Vincent, care era la fel de derutant după moarte cum fusese şi în cursul vieţii.

Ochii mă usturau. Simţeam o durere în piept. Un hohot de plâns ameninţa să ţâşnească din mine cu atâta violenţă, încât a trebuit să-mi pun mâna la gură pentru a-l înăbuşi

Eu nu plângeam niciodată. Acum însă, cu cât încercam mai mult să mă stăpânesc, cu atât lacrimile îşi croiau drum mai năvalnic prin mine.

Le-am înăbuşit cu un geamăt urât, pe care m-am bucurat că nu-l putea auzi nimeni.

Nu ai timp pentru asta, Oraya, mi-am spus. *Nu pentru asta eşti aici.*

Privirea mi-a căzut în mijlocul biroului – la grămada de ciobii ri. Asta era ciudat. Erau ca nişte ţăndări dintr-o oglindă, stivuite frumos unele peste altele, ca şi cum cineva le-ar fi aliniat] icrfect într-un teanc. Metalul îmi amintea de luna plină, argin- i iu şi scânteietor, cu adâncituri care pâlpâiau sub lumina rece. Câteva vârtejuri elegante îi împodobeau marginile netede, ducând spre centru, dar întrerupte de marginea zimţată. Am i nij it ochii şi am distins o dâră vagă de culoare în acele linii

cioplite – negru-roşiatică. Sânge...?

De ce să fi păstrat aici acest bibelou spart? Fix în mijlocul hârtiilor sale?

Am atins marginea ciobului de sus...

Şi am gemut.

Marginea era ascuţită ca un brici Mi-a tăiat vârful degetu- 111 i, lăsând o dungă roşie în urmă. Dar aproape că nu am observat – nici rana, nici durerea.

Pentru că atunci cioburile au început *să se mişte.*

într-o clipă, ţăndării de sticlă s-au împrăştiat şi s-au prins unele de celelalte – formând un pocal din piese de oglindă, nu foarte adânc, în care picăturile de sânge s-au rostogolit şi s-au aşezat exact în centru.

Şi totuşi, oricât de şocant ar fi fost acest lucru, ceea ce m-a uluit cel mai tare a fost senzaţia bruscă, absolut copleşitoare, că sunt în pielea lui Vincent – Vincent, aşa cum stătuse în această cameră, în locul meu, cu sângele vărsându-se în acelaşi pocal. M-a cuprins un val de anxietate bruscă şi intensă, totul spărgându-se în bucăţi – imagini fragmentate despre oraşe, generali, cu Sivrinaj, Salinae, sute de aripi cu pene ţintuite de-a lungul zidurilor oraşului Furie, posesie şi determinare, dar, dincolo de toate acestea, o *teamă* paralizantă.

Mi-am luat mâna de pe pocal, gâfâind. Mi s-a făcut greaţă, am ameţit.

— Vincent?

La început am crezut că visez acea voce.

— Vincent? Alteţă? Cum pot să...

Vocea era slabă şi distorsionată, ca şi cum ar fi venit de undeva de foarte, foarte departe,

străbătând distanţa printr-un vânt aprig.

Dar, chiar şi aşa, am recunoscut-o.

— Jesmine? am şoptit.

M-am uitat din nou în pocal. Sângele meu băltea acolo, ocupând mai mult spaţiu decât ar fi trebuit pentru o cantitate atât de mică de lichid, umplând recipientul de argint.

Am mijit ochii şi m-am apropiat. Reflexia tremurândă a Focului Nopţii îmi îngreuna vederea, dar oare acolo se mişca ceva...?

— Oraya?

Vocea aceea confuză îi aparţinea, fără îndoială, lui Jesmine. Abia o puteam auzi.

Stăteam acum aplecată peste birou, cu braţele încrucişate, cu gândurile în toate direcţiile – spre prezenţa tremurândă a lui Jesmine, undeva, la mulţi kilometri distanţă, spre prezenţa lui Vincent din trecut.

Era un fel de instrument de comunicare. O vrajă, o...

Voci.

Şi niciuna nu îi aparţinea lui Jesmine. Nu, acestea se auzeau de-aici, de pe coridor.

Una era a lui Raihn.

La naiba!

Când mi-am luat în grabă mâna de pe pocal, argintul s-a făcut din nou ţăndări, descompunându-se iar sub forma unei grămezi ordonate. Am tresărit la sunetul metalic pe care l-a făcut când s-a izbit de lemn.

Le-am măturat cu mâna şi le-am îndesat în buzunar, cu ixliii lipiţi de uşă.

Cele două voci se apropiau din ce în ce mai mult.

Cealaltă, ini am dat seama câteva clipe mai târziu, îi aparţinea lui Cairis.

—... a durat mult ca s-o găseşti, spunea acesta.

Zgomot de paşi. Coborând cealaltă scară. Pe calea mea de .■icăpare.

— Garda a trecut deja pe-aici? a întrebat Raihn.

— Nu încă.

— A adus o mulţime de schimbări acestui loc.

Era o nuanţă ciudată în vocea lui în acel moment – una care inie mi s-a părut ostentativă, dar pe care Cairis a trecut-o cu vederea.

— Vor începe să lucreze la aceste încăperi de îndată ce vor termina la etaj, a zis Cairis.

— Ceva util?

— Nimic nou. Ştim deja pe cine trebuie să omorâm. Dar e dificil de ajuns la ei. însă faptul că am scăpat de Misrada ne va ajuta mult. Septimus pare încrezător.

— Ei bine, dacă *Septimus* e încrezător...

Vocea lui Raihn era plină de sarcasm.

— Cel puţin asta îi va da la o parte din calea noastră pe unii dintre ei

Paşii se auzeau din ce în ce mai tare. M-am dat înapoi privind raza de lumină de sub uşă şi umbrele ce tremurau în bătaia acesteia.

M-am oprit din respirat. M-am lipit de perete, încercând să mă îndepărtez cât mai mult de ei.

însă au mers mai departe.

— Locul ăsta a fost ţinut secret, a spus Cairis. Poate că ţinea bunătăţile jos... ce e?

Răsuflarea mea de uşurare a încremenit.

Paşii lui Raihn se opriseră în loc.

— Ce e? a repetat Cairis.

— Nimic. Doar curiozitate.

Raihn era un actor bun. întotdeauna minţea natural.

— Du-te tu înainte, i-a spus lui Cairis. Aş vrea să mai arunc o privire pe-aici.

La naiba! *La naiba!*

— Vrei să trimit pe cineva să te ajute?

— Sincer, tânjesc după un strop de intimitate. Vreau să-mi aud gândurile, măcar din când în când.

Cairis a chicotit, iar eu mi-am aruncat, disperată, privirea prin cameră.

Singura ascunzătoare era sub birou. O alegere caraghioasă şi teribil de proastă. Totuşi, era mai bine decât nimic.

în timp ce mă piteam sub acesta, am aruncat o ultimă ocheadă asupra întregii munci a tatălui meu – hârtii şi diagrame care arătau cât de mult îşi iubea regatul şi cât de mult sânge şi sudoare vărsase ca să construiască şi să protejeze acest imperiu.

Imperiul lui Imperiul *meu.*

Şi eu mă ascundeam sub un birou.

Un val brusc şi copleşitor de ruşine m-a înghiţit în timp ce alunecam în adăpostul meu.

O pereche de paşi s-a îndepărtat, dar cealaltă se auzea tot mai aproape.

Apoi uşa s-a deschis şi o voce atât de cunoscută a spus:

— Chiar credeai că nu-ţi voi simţi mirosul, prinţesă?

6. ORAYA

La naiba!

M-am uitat în jur după ceva, orice, pe care l-aş fi putut folosi pe post de armă. Dar ar fi fost prea simplu, nu-i aşa?

— Ai de gând să ieşi de-acolo, a întrebat Raihn, sau mă faci să te scot cu mâna mea?

Am strâns cu putere din dinţi, tremurând de furie. M-am simţit dintr-odată ca în Palatul Lunii, în seră, când mă luase peste picior. Şi atunci, şi acum, eram încolţită.

M-am ridicat şi m-am întors cu faţa la el. Am strâns pumnii pe lângă corp. Mi-aş fi dorit să nu observ dezamăgirea din ochii lui Raihn în faţa concesiei pe care i-o făcusem.

S-a sprijinit de cadrul uşii, studiindu-mă, ascunzându-şi trăirea sub zâmbetul lui larg şi reintrându-şi în rol.

Nu am spus nimic.

— Ştiu că te pricepi de minune să te furişezi în locuri în care nu ai ce căuta, a continuat el. Ar trebui să mă simt norocos că nu ai la tine pumnalele, nu-i aşa?

Şi-a dus mâna la coapsă, amintindu-şi de prima noastră întâlnire – când mă înşfăcase, încercând să-mi salveze viaţa, iar eu îi mulţumisem înfigându-i un pumnal în picior.

Ce-şi închipuia că face? Se juca cu mine ca şi cum nimic nu s-ar fi schimbat între noi. Ca şi cum am fi fost în continuare doar doi concurenţi în turneul Kejari, doi aliaţi precauţi.

— Care sunt locurile unde nu am ce căuta? Aceasta e casa mea, i-am spus cu o voce dură.

N-am putut niciodată să par rece şi calmă atunci când emoţiile mele mai aveau puţin şi ţâşneau la suprafaţă. Vincent îmi spusese asta de multe ori.

Raihn a văzut că am dreptate şi rânjetul i s-a şters de pe buze.

— Ştiu, a spus el, de data asta, fără nicio urmă de glumă.

— Ba nu, nu ştii, am replicat. Nu înţelegi asta, pentru că mă ţii prizonieră.

— Nu eşti prizonieră. Eşti...

Eşti regina mea, spunea el mereu.

Pe naiba! Nu mai puteam suporta.

— încetează! m-arn răstit. Taci! Gata cu minciunile! Nu te mai preface că nu vezi! Mă închizi în camera mea în fiecare noapte. Dormi în apartamentul de alături ca să mă poţi păzi...

Raihn s-a mişcat brusc – a făcut doi paşi înainte, lipindu-se de capătul opus al biroului şi înclinându-se spre mine.

— încerc să te ţin în viaţă, Oraya, a spus el, cu voce joasă. Şi e o misiune al naibii de grea, bine? Ştiu că situaţia de faţă nu e deloc ideală. Dar mă străduiesc.

Voiam să-i spun: *Şi ce dacă? Lasă lucrurile să se întâmple, dacă ţi-e atât de greu să le împiedici. Lasă-i să mă omoare.*

Eşti mai înţeleaptă de-atăt, şerpişorule, mi-a

şoptit Vincent la ureche.

— Ce frumos din partea ta! am ripostat. Cât altruism!

Raihn şi-a sprijinit palmele de masă şi m-a privit fix în ochi.

— Crezi că mie *îmi place* ceva din toate astea? a şuierat el. Crezi că vreau să te aud cum plângi în fiecare noapte?

Tot sângele mi s-a scurs din obraji.

Când mi-a văzut expresia, a strâns din buze. Ca şi cum şi-ar fi reproşat faptul că mi-a spus asta.

Ştiam că era posibil să mă audă. Ştiam că Raihn văzuse întotdeauna tot ce nu voiam eu să vadă. Dar, la naiba, să-l aud spunând asta era ca şi cum ar fi încălcat o înţelegere tacită. Obrajii mi-au luat foc.

Am făcut un pas înapoi, dorindu-mi cu disperare să mă îndepărtez de el, dar Raihn a venit după mine. Avea o privire fixă, de neclintit – la fel de bine ar fi putut să mă înşface şi să mă ţintuiască de perete.

— Ţi-am făcut o ofertă, a murmurat el. în noaptea în care...

Glasul i-a şovăit. Ştiam ce vrea să spună: *în noaptea în care ne-am căsătorit.*

Niciunul dintre noi nu a adus vorba despre asta. Despre căsătoria noastră.

— Ţi-am făcut o ofertă în noaptea aceea. Şi rămâne valabilă. Pentru totdeauna.

încă un pas înapoi – eu. încă un pas înainte – el.

— Urăsc locul ăsta, a spus întretăiat, ca şi cum şi-ar fi smuls cuvintele din străfundul sufletului. îi urăsc pe vampirii ăştia. Urăsc acest castel. Urăsc coroana asta blestemată. Dar pe tine nu te urăsc,

Oraya. Nici măcar un pic.

Expresia i s-a îmblânzit, iar eu voiam să-mi desprind ochii de la el şi nu eram în stare.

— Te-am dezamăgit. Ştiu asta. Probabil că încă o fac…

A scuturat uşor din cap, ca şi cum ar fi vrut mai degrabă să tacă.

— Dar tu şi cu mine suntem la fel. Nu există altcineva care aş prefera să mă ajute să reconstruiesc regatul. Şi, sincer… nu ştiu dacă aş putea să fac asta fără tine.

Mi-am luat, în cele din urmă, privirea de la Raihn. M-am uitat în jos, la biroul care ne despărţea, plin de însemnările şi planurile lui Vincent. Raihn era acum aplecat peste acel birou, cu palmele lipite de acele hârtii Dovezi ale regatului tatălui meu şi ale iubirii lui Vincent faţă de acesta.

Regatul tatălui meu. Regatul *meu.*

Am simţit cum însemnul meu de Moştenitoare mă arde pe gât şi pe piept. Mă ustura, ca rana făcută de acid.

Cel puţin asta îi va da la o parte din calea noastră pe unii dintre ei, spusese Raihn indiferent, referindu-se la vampirii care acum contau pe mine.

— Tu nu vrei ajutorul unui Hiaj! m-am răstit. Eşti prea ocupat să ne ucizi pe toţi.

— Să *ne* ucizi?

Replica dispreţuitoare a lui Raihn a venit imediat, maliţioasă, ca şi cum nu s-ar fi putut abţine.

— De când faci tu parte dintre ei? Nu te-au tratat niciodată ca şi cum ai fi fost una dintre ei Cu vampirii ca tine s-au purtat mereu de parcă ar fi

fost nişte animale blestemate. Nu te-au respectat, ei..

— Mi-ai ucis tatăl!

Cuvintele au ţâşnit din mine, necontrolate. Acuzaţiile, urâtul adevăr, mă apăsau de săptămâni întregi. De fiecare dată când mă uitam la Raihn, îmi urlau în urechi. Toate acele acuzaţii: *Mi-ai ucis tatăl, m-ai minţit, te-aifolosit de mine.*

MI-AI.

UCIS.

TATĂL.

Suprimând orice cuvânt pe care mi-l spunea.

A tăcut imediat şi cuvintele au rămas suspendate între noi, palpabile şi tăioase ca nişte cuţite.

— Mi-ai ucis tatăl.

Nici nu mi-am dat seama că de data asta dădusem glas acestor vorbe, care îmi răzbătuseră printre dinţii încleştaţi

Cu fiecare cuvânt, retrăiam totul – magia lui Raihn, aprin- zându-se în timp ce-l ţintuia pe Vincent de perete. Trupul lui
Vincent prăbuşindu-se, transformat într-un morman de carne sfârtecată.

Din pumnii strânşi au început să-mi iasă dâre de fum argintiu. Respiram greoi, sacadat. Pieptul mă durea – Sfântă Zeiţă, cât de tare mă *durea'.* Lăsasem prea multe emoţii la suprafaţă şi acum mă căzneam să preiau din nou controlul asupra lor.

Pentru o clipă mută şi sfâşietoare, am fost convinsă c-o să mă prăvălesc. Raihn a ocolit, în cele din urmă, biroul, apropiin- du-se încet de mine. Mă privea atât de atent încât aş fi putut să simt asta şi dacă aş fi închis strâns ochii.

De parcă se aştepta. De parcă se pregătea.

— îmi pare atât de rău, Oraya, a murmurat el. îmi.. îmi pare atât de rău că s-a întâmplat aşa. îmi pare foarte rău.

Cel mai rău era că nu mă îndoiam că vorbea serios.

îmi pare rău. Mi-am amintit de prima dată când Raihn îmi ceruse iertare, direct, ca şi cum ar fi fost un lucru simplu, şi cât de mult însemnase asta pentru mine, cum mă făcuse să văd lumea cu alţi ochi. Simţisem că primesc un dar pe care-l aşteptam de multă vreme – cineva care să-mi valideze sentimentele în felul acela, să se deschidă în faţa mea, în ciuda propriului orgoliu.

Am fost atât de disperată să aud acele cuvinte de la tatăl meu.

Mi le oferise, în cele din urmă, cu ultima lui suflare. *Te iubesc. îmi pare rău.*

Şi au schimbat ele ceva? Au însemnat ceva, la urma urmelor? La ce naiba mi-au folosit acele câteva cuvinte?

Am deschis ochii şi i-am întâlnit pe cei ai lui Raihn. Faţa lui era atât de sinceră, atât de limpede, încât am rămas uimită. Am văzut că-mi deschidea o uşă, mă convingea să trec prin ea. Era gata să mă ia de mână şi să mă călăuzească.

— Dar ai face-o din nou, am spus.

I-am trântit acea uşă în nas.

El a tresărit.

— încerc să salvez multe vieţi, a replicat, neputincios.

De parcă nu ştia ce altceva să-mi spună.

Ei bine, ce altceva mi-ar fi putut spune, în afara adevărului gol-goluţ?

Uram faptul că înţelegeam asta, într-un colţ întunecat al sufletului meu. Raihn făcuse un târg şi murise încercând să nu-l ducă la îndeplinire. Pe Raihn se bazau mii de vampiri. Avea aceste îndatoriri tatuate pe trup.

Dar şi eu negasem mult prea mult timp că aveam propriile îndatoriri, şi ele tatuate pe pielea mea. Şi tocmai îl ascultasem pe Raihn vorbind despre uciderea vampirilor care acum se bazau pe mine. Una era să faci planuri despre un nou regat. Dar erau doar vorbe. Pentru că tocmai îl văzusem jucând teatru pentru a-şi asigura loialitatea aceloraşi nobili care odinioară îl torturaseră fără milă.

Ipocritul dracului!

Voiam oare să discutăm despre decizii dificile?

Raihn a făcut încă un pas spre mine.

— Oraya, ascultă...

M-am retras, tresărind.

— Vreau să mă întorc în camera mea.

I-am citit dezamăgirea din ochi.

— Du-mă înapoi sau lasă-mă să plec! am şuierat.

Spre lauda lui, ştia când nu era cazul să se certe cu mine. N-a mai scos nicio vorbă. A deschis uşa şi a pornit în tăcere, la un pas în urma mea, până în dreptul dormitorului meu.

7. ORAYA

Nu ştiu sigur când am hotărât ce aveam să fac, doar că, în momentul în care am ajuns înapoi în camera mea, era o certitudine. Am aşteptat mult după ce paşii lui Raihn s-au estompat pe coridor. Nu voiam să-mi asum niciun risc, mai ales că Raihn îmi mărturisese cât de jenant de bine auzea ce se întâmplă în camera mea.

Apoi, în cele din urmă, am băgat mâna în buzunar şi am scos acele bucăţele de sticlă, aşezându-le pe pat. Arătau total nesemnificativ, aşa cum păreau şi pe biroul lui Vincent, ca nişte cioburi stivuite, pătate acum de sângele meu.

încă nu înţelegeam ce era asta şi nici cum funcţiona. Dar am repetat ceea ce făcusem în birou, trecându-mi degetul mare, încă sângerând, peste marginea tăioasă.

La fel ca mai devreme, cioburile s-au adunat imediat într-o grămadă. Le-am atins din nou, iar grămada a căpătat forma pocalului nu foarte adânc, decorat cu fărâme de oglindă.

Acum, privind mai atent, am observat că piesele asamblate încă tremurau puţin – în unele zone păreau să nu se alinieze perfect. Marginea mi-a spintecat din nou degetul mare şi sângele mi s-a prelins peste elementele de decor în formă de vârtejuri, strângându-se pe fundul pocalului

De data aceasta, eram pregătită pentru valul

de... de *Vincent* care avea să mă izbească. Dar nu a fost mai puţin dureros să-l simt şi nici nu mi-a fost mai uşor să nu-l alung. Nu i-am auzit glasul şi nici nu i-am văzut faţa, dar i-am simţit prezenţa inconfundabilă, ca şi cum, dacă m-aş fi întors, l-aş fi găsit în spatele meu. O certitudine mai profundă, mai viscerală decât mi-ar fi putut trezi orice alt simţ.

Sângele din mijlocul pocalului a ţâşnit şi s-a întins, vibrând pe marginea acestuia laolaltă cu cioburile tremurânde de sticlă. Imaginea pe care o vedeam în sânge părea o reflexie din- tr-un alt loc, distantă şi slabă. Poate că ar fi fost mai clară într-o baltă de sânge negru. Sau poate că era atât de pală pentru că acest dispozitiv – orice o fi fost el – nu fusese niciodată menit să funcţioneze în mâinile mele. La urma urmei, eram doar pe jumătate vampir.

Am privit cu ochii mijiţi spre imaginea pe jumătate formată. Am distins conturul vag al feţei cuiva, care părea că se apleacă asupra oglinzii din partea opusă.

— Jesmine? am şoptit.

— Alteţă?

Era fără îndoială vocea lui Jesmine, aşa cum mi se păruse şi mai devreme, deşi foarte îndepărtată şi neclară. M-am aplecat mai aproape, ciulind urechile.

— Tu eşti.., a spus ea. Credeam că... de la... unde eşti...

— Mai încet, am zis. Nu te aud.

Aşa cum ţi-am spus întotdeauna, şerpişorule, mi-a şoptit Vincent. *Trebuie să înveţi să ai mai multă răbdare. Aşteaptă şi simte.*

Am tras aer în piept.

Sfântă Zeiţă, vocea lui părea că e atât de aproape, încât practic îi simţeam răsuflarea la ureche. Valul brusc de durere m-a luat pe nepregătite.

Imaginea lui Jesmine s-a consolidat şi vocea i s-a auzit mai tare, chiar dacă încă trebuia să depun e'forturi ca s-o aud.

— Poţi s-o foloseşti, a spus ea.

Acum îi desluşeam expresia – era confuză, intrigată. Pe un obraz părea să aibă murdărie – sau sânge părul îi era strâns într-un coc ciufulit şi în jurul unuia dintre braţe avea un bandaj. O diferenţă izbitoare faţă de femeia seducătoare şi elegantă pe care o vedeam de obicei la petrecerile lui Vincent.

— Ce să folosesc? am întrebat.

— Oglinda lui. Poţi s-o foloseşti.

Oglinda lui.

Nu era nevoie să ştiu detalii despre ce era acest obiect, ca să-mi dau seama că era vorba despre o vrajă puternică şi străveche – era clar doar din felul în care îl simţeam atât de inextricabil legat de sufletul lui Vincent. Şi dacă oglinda asta era a lui şi mergea cu sângele lui...

— Nu avem timp, am murmurat, mai mult pentru mine însămi

Nu, nu aveam timp să-mi pun nicio întrebare. Aveam prea multe lucruri de făcut.

Jesmine a dat din cap cu gravitate, expresia ei curioasă pre- schimbându-se într-una serioasă, de general.

— Eşti în siguranţă, Alteţă?

Siguranţă. Ce cuvânt! Dar am răspuns:

— Da, sunt. Care e situaţia voastră?

— Suntem în...
— Nu vreau să ştiu.

Eram oarecum sigură că, dacă ajunsesem până aici, nimeni nu ne asculta conversaţia – dar nu sută la sută. Jesmine a priceput.

— Da, înălţimea Ta. Ştii... cât de mult ştii despre starea războiului?

Mi-am dres glasul. Mi-era ruşine să recunosc cât de puţin ştiam. Acum, cu această legătură cu Vincent care-mi ardea fierbinte şi dureros în piept, ruşinea era şi mai mare.

Primisem o responsabilitate incredibilă şi nu conta ce simţeam în privinţa ei – până acum, o neglijasem.

Imaginea lui Jesmine a tremurat, aşa că am apropiat pocalul de mine, ca şi cum aş fi vrut s-o trag înapoi cu forţa.

— Vreau evaluarea ta, nu pe cea a Rishanilor, am spus.

Un mod convenabil de a-mi ascunde propria ignoranţă.

— Am pierdut... multe dintre fortăreţele care ne-au mai rămas. încă luptăm pentru a le apăra pe cele pe care le mai avem, înălţime. Luptăm cu toate resursele. Dar...

S-a încruntat îndârjită.

— Născuţii din Sânge sunt numeroşi şi cruzi. Rishanilor le-am putea face faţă. Născuţii din Sânge sunt însă... problematici.

Informaţia se potrivea cu ceea ce observasem aici. Raihn putea să filosofeze cât voia despre visele lui. Negrul adevăr era că poftise inamicii în regatul său şi-i lăsase să se ascundă în spatele coroanei

sale în timp ce-i ucideau propriul popor. Era dependent de forţele lor.

Tot Raihn îmi spusese odinioară că visele nu au prea mare importanţă. Importante era faptele.

Iar faptele lui, ei bine, nu erau suficiente. Iar ale mele lipseau aproape cu desăvârşire.

Imaginea lui Jesmine s-a tulburat din nou, iar următoarele ei cuvinte s-au auzit întretăiat:

— Ai... ordin?

într-o încercare disperată de a păstra legătura cu ea, mi-am pus degetul mare pe marginea pocalului ca să curgă şi mai mult sânge, dar asta nu a făcut decât să-i tulbure reflexia şi să-mi agraveze durerea îngrozitoare de cap.

Nişte paşi îndepărtaţi m-au făcut să încremenesc. M-am uitat peste umăr la uşa camerei mele – era închisă. Paşii nu s-au apropiat, ci s-au estompat, răsunând din ce în ce mai slab în celălalt capăt al coridorului.

M-am întors spre oglindă.

— Nu mai am mult timp, am şoptit.

— Ai vreun ordin? a întrebat ea iute.

Vreun ordin. De parcă eu aveam autoritatea de a-i spune lui Jesmine ce să facă.

— Vor veni după voi la Misrada peste două săptămâni, am spus repede, cu glas scăzut. Va fi o acţiune importantă. Se împuţinează – chiar şi cei Născuţi din Sânge. Vor lăsa arsenalul de la Sivrinaj nepăzit, ca să disloce acolo cât mai multe trupe.

Jesmine s-a încruntat.

— Nu ştiu dacă ne putem apăra împotriva unor asemenea forţe armate.

— Nici eu nu ştiu. Dar poate că nu trebuie s-o

faceţi.

Am ezitat – eram pe marginea tăioasă a unei decizii pe care nu o mai puteam revoca. Decizia de a pomi la luptă.

Simţeam prezenţa lui Vincent ca o mână care se odihnea pe umărul meu.

Acesta e regatul tău, mi-a şoptit el. *Te-am învăţat să lupţi pentru o existenţă care să aibă însemnătate. Ţi-am dat colţi. Acum foloseşte-i.*

— Evacuaţi Misrada, am spus. Atacaţi arsenalul cât timp rămâne nepăzit. Luaţi-l cu asalt, capturaţi-l sau distrugeţi-l – cum puteţi. Aveţi resursele necesare?

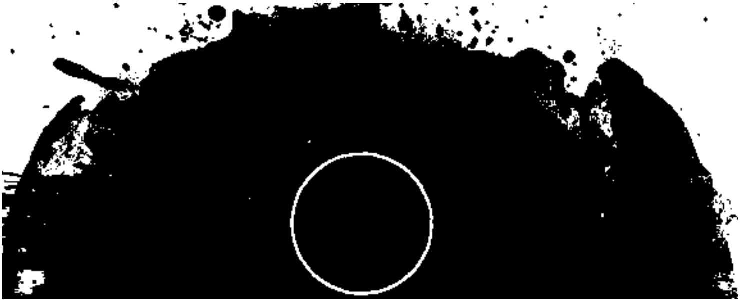
Dincolo de reflexia înceţoşată, privirea oţelită a lui Jesmine era clară ca lumina zilei.

— Va fi dificil. Dar avem destule resurse ca să încercăm.

N-am tremurat şi nici n-am şovăit când am dat ordinul:

— Atunci atacaţi! Gata cu fuga! Gata cu apărarea! Nu e timp pentru jumătăţi de măsură.

Venise momentul să luptăm, ce mama dracului!

PARTEA AII-A LUNA NOUĂ

INTERLUDIU

■A *Ţu există nimic maipericulos decât o învoială. Nu există orori d.* V *mai mari decât cele pe care le alegi cu mâna ta. Nu există soartă mai rea decât cea pentru care te rogi.*

Bărbatul nu înţelege încă acest lucru.

Erau puţine lucruri, de fapt, pe care le înţelegea cu adevărat, deşi nici asta nu ştia deocamdată. Avea o viaţă măruntă, într-un oraş mic, şi-şi petrecuse cea mai mare parte a timpului încercând să fugă de acesta. Dintre toate opţiunile sale limitate, a ales-o pe cea care-i oferea cea mai mare libertate. Iubeşte libertatea, senzaţia vântului mării răvăşindu-i părul. O iubeşte şi în noaptea asta, în care corabia sa înaintează prin apele înşelătoare de lângă Obitraes. I se spune Cârligul Nyaxiei – mica fâşie de pământ curbată, care se alesese cu acest nume pentru că acolo marinarii neştiutori cădeau în capcană ca nişte peşti neajutoraţi în undiţă. Noaptea e neagră. Marea e agitată. Cerul prevesteşte furtuna.

Marinarii nu au nicio şansă.

Cei mai mulţi dintre ei sunt ucişi pe loc, atunci când corabia – prea mică pentru un voiaj atât de periculos – se izbeşte de stâncile neiertătoare, prelungire a mâinii ispititoare a Nyaxiei. Se îneacă în mările sărate, cu trupurile sfărâmate de stânci sau ţintuite în rămăşiţele corăbiei.

Dar, în ciuda educaţiei sale simple, acest bărbat ştie un lucru, mai presus de orice:

Ştie să lupte.

Are 32 de ani. Nu e pregătit să moară. Corpul său a fost zdrobit fără milă după ce corabia s-a izbit de stânci. Cu toate acestea, înoată până la ţărm, cu muşchii încordaţi ca să învingă valurile turbulente. Se târăşte pe plajă.

Când, abia conştient, se chinuie să-şi ridice capul şi să cerceteze priveliştea din faţa ochilor săi – silueta unui oraş aşa cum nu mai văzuse până atunci, format tot din rotunjimi de fildeş şi raze de lumină rece ca ale lunii. îşi spune că n-a mai văzut niciodată ceva atât de frumos.

în acea noapte, bărbatul e foarte aproape de moarte.

Zeilor le place să-şi aroge meritele destinului. Să fie oare soarta cea care l-a salvat? Sau e mâna capricioasă a norocului, care aruncă zaruri ce cad aşa cum trebuie? Dacă la mijloc e voinţa zeilor, atunci aceştia râd pe săturate în noaptea asta neagră.

Se târăşte cât de mult poate, metru cu metru. Nisipul de sub palmele sale se transformă în piatră, apoi în pământ. Simte moartea urmărindu-l, o simte bubuind înfiecare răsuflare însângerată. Odinioară,

credea despre el însuşi că este curajos. Darniciun muritor nu e curajos în faţa unei morţi premature.

Şi moartea l-ar fi luat dacă soarta sau norocul nu l-ar fi salvat – sau nu l-ar fi blestemat pe vecie.

Regele îi iese în cale, din întâmplare, la momentul potrivit.

Acest rege avea obiceiul de a colecţiona suflete, iar sufletul tânărului este exact unul care îi place. îl întoarce pe bărbatul pe jumătate conştient, studiindu-i faţa însângerată, dar bine conturată. Apoi îngenunchează lângă el şi-i pune o întrebare pe care bărbatul şi-o va repeta mereu, de-a lungul nesfârşitei sale vieţi:

Vrei să trăieşti?

Bărbatul îşi spune: Ce întrebare absurdă!

Bineînţeles că vrea să trăiască. E tânăr. Are o familie care-l aşteaptă acasă. Mai are câteva decenii bune de trăit.

Niciun muritor nu e curajos în faţa unei morţi premature.

Răspunsul bărbatului e o implorare:

Da. Te rog! Da. Ajută-mă!

Mai târziu, se va urî profund pentru asta-pentru că imploră atât de jalnic propria osândă.

Regele zâmbeşte şi-şi coboară colţii spre gâtul muribundului.

8. RAIHN

L-am urât pe Septimus din prima clipă în care l-am văzut.

Ştiam exact cine e şi, chiar dacă nu i-aş fi cunoscut reputaţia, înfăţişarea lui – care era tipică familiei regale a Născuţilor din Sânge, atât de nedemnă de încredere – l-ar fi dat repede de gol.

în timpul turneului Kejari, când se apropiase de mine, nu voisem să am nicio legătură cu el. Dar era ca un virus sau ca un miros neplăcut. Nu scăpăm nicicum de el.

La început, păreau nişte interacţiuni întâmplătoare. în zilele dinaintea începerii turneului, zăbovea mult prin locurile pe unde umblam cu Mische. La început, mi-am închipuit că acţiona la fel ca majoritatea nobililor Născuţi din Sânge în timpul turneului: profitau de faptul că li se permitea să interac- ţioneze cu celelalte Case şi încercau să-şi dădea seama unde-şi puteau exercita influenţa.

Destul de uşor de ignorat.

Dar apoi, poate a treia sau a patra oară când m-a încolţit, am început să intru la bănuieli Şi deja eram sigur că nu-mi place de el în momentul în care m-a tras deoparte şi mi-a spus: *Ştiu cine eşti.*

Asta a fost suficient pentru a mă înspăimânta. Mi-am descusut cercul de apropiaţi încercând să aflu de unde ştia – şi nici până în ziua de azi nu m-am lămurit. Dar atunci a început presiunea.

Nu poţi face asta de unul singur. Rishanii nu sunt destul de puternici.

Nu contează dacă vei câştiga.

Vei avea nevoie de ajutor.

Lasă-mă să te ajut. Hai să ne ajutăm reciproc.

I-am spus să se ducă dracului Nu m-am gândit nicio clipă să accept această înţelegere. învăţasem cu mult, mult timp în urmă pericolul pe care îl reprezintă cineva care îţi oferă tot ce ţi-ai dorit vreodată.

Dar apoi a remarcat-o pe Oraya.

Şi încă îmi aminteam momentul exact în care am conştientizat că a înţeles c-o poate folosi împotriva mea: momentul acela de la balul Ultimului Pătrar, când a strigat-o spunându-i Nessanyn.

L-am refuzat până în ultima clipă. Până când m-a ameninţat c-o va omorî pe Oraya. Atunci am cedat.

Când ai trecut prin anumite întâmplări, ştii să recunoşti un vampir disperat. Ştiam că Septimus era disperat – într-un fel primejdios, o disperare pe care se pricepea foarte bine s-o ţină încuiată în străfundurile sale. Ar fi făcut absolut orice pentru a obţine ceea ce-şi dorea şi ceea ce mă speria era că încă nu ştiam ce anume îşi doreşte.

Din disperare ajungi să faci înţelegeri

îngrozitoare.

Doar la asta mă gândeam în timp ce stăteam în biroul meu cu Septimus şi cu Vale, ascultându-l pe cel dintâi cum ne spunea, cu nonşalanţă, că, până la urmă, nu putea trimite trupe Născute din Sânge în Misrada.

Vale nu era mulţumit. Nici măcar nu se obosea să-şi ascundă nemulţumirea.

— E inacceptabil, a spus el.

Septimus şi-a aranjat expresia aia nenorocită într-un rânjet.

— înţeleg de ce simţi asta, a zis el, dar aceasta e natura lucrurilor. Din păcate, nu pot manipula timpul şi spaţiul. Desdemona mi-a confirmat asta de mai multe ori. Pur şi simplu, forţele noastre nu vor ajunge acolo la timp. Va trebui să amânăm mişcarea asta.

— Deci, lasă-mă să mă asigur că am priceput, a spus Vale, aplecându-se peste birou. Trebuie să reprogramăm o operaţiune planificată de săptămâni întregi din cauza lipsei de viziune a generalilor *tăi* de căcat? *Cu o zi înainte?*

Rânjetul lui Septimus a pierit. Observasem că accepta fără probleme orice insulte pe care i le aruncai în faţă, dar nu-i convenea când nu-i respectai pe cei care lucrau sub comanda lui.

A pufnit şi pe nări i-a ieşit o dâră de fum.

— Generalii mei *de căcat* se străduiesc cel mai mult pentru a înăbuşi această mică rebeliune a voastră. Poate că dacă armatele tale ar fi fost dispuse să lupte pentru tine, totul s-ar fi rezolvat mai repede.

Vale părea gata să se repeadă la Septimus.

împotriva instinctelor mele, i-am aruncat o privire de avertisment. Vale mi-a susţinut privirea preţ de o clipă – împotrivindu-se, pentru că, deşi trecuseră câteva săptămâni, încă nu era cu adevărat pregătit să mă accepte drept conducător –, apoi a scuturat din cap şi s-a sprijinit de spătarul scaunului său.

— Iată ce nu-mi lipsea la slujba asta, a mormăit el, neputân- du-se abţine. Să lucrez cu incompetenţi

Septimus a râs scurt. Apoi privirea i-a alunecat spre mine.

— Eşti teribil de tăcut, înălţimea Ta.

Eram, într-adevăr, tăcut. îl urmărisem pe Septimus, reflectând la această schimbare de ultim moment, suspect de bine gândită. La mijloc era mai mult decât voia să spună. Nu aveam nicio îndoială, chiar dacă nu ştiam cum şi de ce.

Fusesem atât de ocupat cu gândurile mele încât îmi neglijasem rolul. Voiam ca Septimus să mă vadă în continuare ca pe o brută de rege Transformat. Să creadă mai departe că eram o persoană de care putea profita.

Am zâmbit, dezvelindu-mi colţii.

— Ce anume ai vrea să zic?

Septimus a ridicat din umeri, ca şi cum ar fi replicat: *Tu să-mi spui.*

— Vrei să te cert pentru slaba ta planificare şi pentru neglijenţa de care ai dat dovadă?

Din nou, a ridicat din umeri.

— Dacă doreşti.

— De ce m-aş obosi? Am irosit deja destulă energie plănuind această ofensivă alături de tine. Poate că nu mai am chef să-ţi acord timpul meu.

Şi-a înclinat capul, privindu-mă un pic prea atent

şi făcân- du-mă să mă simt stânjenit. M-am aşezat mai drept.

— Nu văd ce altceva ar mai fi de discutat, am zis, alungându-l cu un gest din mână. Am alte lucruri de făcut, dacă ai terminat.

Septimus s-a ridicat, cu un zâmbet scurt şi rece.

— Am terminat.

MĂ UIMEA acum faptul că, prima dată când zărisem orizontul Sivrinajului, mi se păruse cel mai frumos lucru pe care-l văzusem vreodată. Credeam că aşa arată mântuirea.

Ce glumă nenorocită!

Priveliştea semăna mult cu cea de acum, de pe acoperişul arsenalului aflat la marginea oraşului. Şi atunci era noapte, cu oraşul scăldat în lumina lunii. Probabil că avea un anumit farmec arhitectural, cu toate acele cupole, turnuri şi turle din marmură, fildeş şi argint. Lucruri pe care le puteai aprecia doar până vedeai cu ochii tăi sângele vărsat pentru ale clădi şi putregaiul care se înrădăcina dedesubtul lor.

— N-ar trebui să fiţi aici, Alteţă, a spus Vale, pentru a patra oară în ultimele cincisprezece minute.

Cuvintele nu se schimbaseră, dar tonul lui da, devenind din ce în ce mai iritat.

— Te-am auzit de prima oară.

A mormăit dezaprobator, dar n-a mai zis nimic. M-am răsucit, privind restul împrejurimilor.

Arsenalul era situat chiar acolo unde limitele oraşului făceau loc deşertului – cu dunele ondulate la nord, cu pantele stâncoase ce coborau spre mare la sud. Era o noapte ceţoasă, acoperită de pâclă, lucru care nu-mi plăcea. Vizibilitate slabă peste ocean. Vizibilitate slabă deasupra noastră.

Am aruncat o privire peste balustradă, jos, spre străzile oraşului. La vest se aflau cartierele umane, nişte pete de blocuri cenuşii. Imediat dincolo de ele, mahalalele din teritoriile vampirilor. Pe unele străzi rămăseseră câteva bariere întâmplătoare, construcţii rudimentare din lemn şi piatră. Rămăşiţele încercărilor Hiajilor, în zilele de după lovitura de stat, de a recupera unele părţi ale oraşului. încercări eşuate. Dar se luptaseră pentru asta.

Şi nu am uitat niciodată că încă luptau.

Acum era o noapte liniştită. Dar astfel de lucruri se întâmplau mereu în nopţile liniştite.

A fost o noapte liniştită când Palatul Lunii a fost atacat.

A fost o noapte liniştită înainte ca regatul lui Neculai să cadă.

Şi acum era o noapte deosebit de liniştită, având în vedere că Septimus îşi retrăsese forţele Născute din Sânge, lăsându-i pe Rishani aici să păzească arsenalul, împrăştiaţi şi dezorganizaţi din cauza unei schimbări de ultim moment a ordinelor.

Nimic nu trebuia să se întâmple în noaptea asta, graţie deciziei lui Septimus.

Dar m-am gândit la el, la zâmbetul lui meschin şi nenorocit, şi la schimbarea lui de planuri foarte haotică.

Vampirii, mai ales nobilii Născuţi din Noapte şi din Umbră, s-au grăbit prea mult să-i respingă pe Născuţii din Sânge, con- siderându-i nişte fiare fără minte. Erau nişte ticăloşi însetaţi de sânge, dar erau mai deştepţi decât îi credea lumea. Dacă n-ar fi fost afectaţi de blestemul care le reducea numărul şi le scurta durata vieţii, nu aveam nicio îndoială că ar fi putut cuceri Obitraesul. La naiba, poate chiar întreaga lume!

Era o aroganţă imensă să-i subestimezi, iar eu nu-mi permiteam un asemenea lux.

— Vreau mai multe gărzi aici, i-am spus lui Vale.

Un general mai slab mi-ar fi spus că sunt prea precaut. Dar Vale, spre cinstea lui, nu a pus ordinul meu la îndoială.

— Ce bănuieşti? a întrebat el în linişte.

— Eu...

Nu ştiu.

La naiba cu tot orgoliul meu, dar nu aveam de gând să rostesc acele cuvinte cu glas tare, mai ales de faţă cu Vale.

Era însă adevărul. Nu aveam o teorie concretă. Nu credeam că Septimus se va întoarce pe faţă împotriva noastră – cel puţin, nu deocamdată. Era şi el captiv în această alianţă. Va trebui să se străduiască mai mult s-o abandoneze.

Dar, uneori, pur şi simplu e ceva în aer.

Am adulmecat şi i-am aruncat lui Vale un zâmbet ironic.

— Simţi mirosul ăsta?

— Ce?

— Sânge.

M-am sprijinit de zidul de piatră, cu mâinile în

buzunare.

— 0 să rămân aici în noaptea asta.

— Dar...

— Scoate toţi soldaţii de care ne putem lipsi de la posturile lor din oraş. Adu-i aici!

A urmat o pauză. Mi-am dat seama că voia să-mi spună că sunt prost pentru că stau eu însumi aici, chiar dacă – mai ales *dacă* – bănuiam că s-ar putea întâmpla ceva.

Dar el a spus, pur şi simplu:

— Cum doreşti, înălţimea Ta.

Şi, fără nicio altă replică, şi-a deschis aripile argintii şi şi-a luat zborul cu un foşnet. Mi-am ridicat bărbia şi l-am urmărit cum dispare în ceaţa groasă.

M-am aşezat la baza de piatră a zidului şi mi-am scos sabia. Trecuse ceva timp, dar era o senzaţie familiară şi reconfortantă în felul în care trebuia să-mi mişc muşchii pentru a o mânut Mi-am pus arma în poală, contemplând oţelul întunecat şi fumul roşu vag care se rostogolea din lamă. 0 ştiam pe dinafară. Ca pe un vechi prieten.

Aproape că-mi doream să se întâmple ceva rău în noaptea asta. Să-mi ofere ceva de ucis. Mi-era dor de asta. Era simplu, uşor, direct. Opusul acestor ultime săptămâni.

Cel puţin, aşa obişnuia să fie odinioară.

Mi-a trecut prin minte, nedorită, amintirea chipului lui Vincent în ultimele sale clipe de viaţă. Nu era nimic simplu în asta.

Am alungat gândul, lăsându-mă pe spate şi privind norii groşi plutind pe cer. Aşteptând ceva. Chiar dacă nu ştiam ce anume.

Lasă relele să vină.

Le aşteptam cu nerăbdare.

9. ORAYA

Am ştiut că ceva e în neregulă înainte de explozie.

Privisem deseori cu nostalgie dincolo de fereastra dormitorului meu. O viaţă întreagă închisă în această odaie poate avea un asemenea efect. Dar, în ultimele două săptămâni, am făcut ceva mai mult decât să contemplu. Am aşteptat.

Am aşteptat un exod în masă al Născuţilor din Sânge şi al Rishanilor.

Am aşteptat un exod în masă care nu a venit.

Născuţii din Sânge au plecat cu câteva zile în urmă şi, deşi nu a fost mişcarea de amploare pe care o preconizam după cum îi auzisem vorbind, a fost suficient pentru a-mi păstra speranţele. Credeam că Rishanii vor veni în noaptea asta.

Dar orele treceau şi nici urmă de Rishani. Neliniştea mi s-a strâns în stomac ca un nod în timp

ce priveam şi aşteptam, crescând cu fiecare minut care trecea. Am încercat să folosesc din nou pocalul, de data aceasta pentru a o avertiza pe Jesmine, dar nu am văzut decât nişte nori ceţoşi în balta formată de sângele meu. Se pare că deja se mişcase din loc. Atacul era în plină desfăşurare.

M-am plimbat prin dreptul ferestrelor, cu ochii aţintiţi la arsenalul din depărtare, cu o mie de gânduri haotice în cap.

Jesmine era un general puternic şi competent, mi-am spus. Nu ar fi acţionat decât dacă ar fi fost sigură că poate izbândi. Iar condiţiile atmosferice din acea noapte erau ideale. înnorat, ca să-i camufleze pe Hiajii care se ridicau în văzduh. Mulţi dintre cei Născuţi din Sânge plecaseră. Asta însemna ceva. Doar că nu erau armatele numeroase la care mă aşteptasem. Asta doar dacă nu cumva îmi scăpase ceva.

Dar Vincent mi-a şoptit la ureche: *Şerpişorule, nu-ţi permiţi să fii ignorantă cu bună-ştiinţă.*

Aşa era. Avea dreptate. M-am oprit la fereastră, cu vârfurile degetelor lipite de geam. Ceva se schimbase. Născuţii din Sânge care se retrăseseră n-ar fi fost de-ajuns de numeroşi pentru a cuceri un oraş ca Misrada.

Şi-

Explozia mi-a pulverizat toate gândurile.

A fost puternică – atât de puternică încât am simţit-o în vârfurile degetelor mele de pe geam, deşi se petrecuse în capătul opus al oraşului. O ciupercă de fum strălucitor a erupt din arsenal, în nuanţe de alb şi albastru.

Am privit, cu răsuflarea tăiată, cum flacăra orbitoare a izbucnit, apoi s-a stins. Nu mai văzusem aşa ceva de la...

De la atacul asupra Palatului Lunii, cu multe luni în urmă. Jesmine. Genială. Meschină, dar genială. A folosit mânuitori de magie pentru a recrea asaltul asupra Palatului Lunii, punând în scenă o diversiune catastrofală. Nici nu am clipit când mai multe

siluete îndepărtate au plonjat de sus, printre nori şi fum – nenumăraţi Hiaji, zburând spre pământ, printre ruine.

Priveliştea m-a înfiorat până în măduva oaselor.

Trebuia să ajung acolo jos.

Trebuia să ajung acolo jos *chiar acum.*

Explozia a declanşat o activitate frenetică în sălile de dincolo de odaia mea. Am alergat la uşa dormitorului şi m-am lipit de ea, ascultând zgomotul haotic al paşilor îndepărtaţi şi al ţipetelor. Apoi am bătut în lemnul de' stejar, atât de tare încât mă durea pumnul.

A trecut o veşnicie până când persoana care se afla de cealaltă parte a uşii a deschis-o, ca şi cum era convinsă că nu era deloc o idee bună.

în prag stătea un tânăr Rishan cu părul blond ondulat şi cu o privire nedumerită, părând că regretă decizia luată.

Am clipit confuză.

— Tu nu eşti Ketura.

Când mă păzea cineva, de obicei era ea.

— Nu, a spus el. Sunt Killan.

Dacă Ketura nu era aici, asta însemna că fusese trimisă în altă parte. Poate că era deja la arsenal.

La naiba!

— Lasă-mă să trec! am spus, deja în mişcare, dar Killan mi-a blocat stângaci calea.

Am întors capul şi am văzut mai mulţi soldaţi, îmbrăcaţi în armuri, care străbăteau coridorul în pas grăbit.

— Sunt regina ta! am mârâit. Dă-mi voie să trec!

Să vedem dacă toate aiurelile lui Raihn cu *nu eşti prizonieră, ci regină* însemnau cu adevărat ceva.

— Nu pot face asta, Alteţă, a spus Killan. Am ordin să te păzesc. E periculos acolo, afară.

Am ordin să te păzesc, a spus băiatul, de parcă nu-i văzusem nările cum se umflă când m-am apropiat. Nu era în stare să păzească nimic. Nici măcar nu putea rezista mirosului de sânge uman.

Dacă doar el rămăsese în castel, însemna că erau de-a dreptul disperaţi

Am făcut un pas înapoi Doi

Killan a expirat, vizibil uşurat.

Aminteşte-ţi cine eşti, a şoptit Vincent.

Ce naiba făceam aici, îi ceream băiatului ăstuia permisiunea de a pleca? îl lăsam să creadă că mă poate păzi?

Câştigasem blestematul de turneu Kejari. Câştigasem bătălii împotriva unor războinici-vampiri de două ori mai masivi şi de zece ori mai bătrâni decât mine. Eram fiica lui Vincent al celor Născuţi din Noapte, cel mai măreţ rege care a domnit vreodată în Casa Nopţii, şi Moştenitoarea lui de drept. Trebuia să mă ridic *la înălţimea titlului meu.*

Mamă întunecată, cât de mult mi-a lipsit furia. Am accep- tat-o acum ca şi cum aş fi primit un vechi amant înapoi, în braţele mele.

Focul Nopţii mi-a ţâşnit până în vârfurile degetelor, cutre- murându-mi antebraţele.

N-a fost greu să mă ocup de Killan. Băiatul nu mai lovise niciodată o altă fiinţă vie cu acea sabie şi, cu siguranţă, nu era pregătit să fiu eu prima. Atingerea Focului Nopţii l-a făcut să geamă de durere, deschizând răni fără sânge pe braţele de care l-am apucat, izbindu-l de perete. A încercat să

se împotrivească slab, dar i-am smuls sabia din mână, aruncând-o pe podeaua de marmură.

Era atât de bine să lupt din nou. Atât de bine încât mi-am dorit să se împotrivească mai mult. Voiam o provocare mai mare.

Voiam *să mă doară* puţin.

Dar Killan nu s-a împotrivit prea mult. Nu, doar gâfâia, cu bătăi rapide de inimă – Mamă întunecată, cum de-i auzeam bătăile inimii atât de clar? –, în timp ce îi apăsam beregata cu antebraţul şi Focul Nopţii îi muşca pielea.

Am întins piciorul în stânga, trăgându-i sabia înapoi. Am dat s-o apuc, iar Killan a încercat să-mi scape din strânsoare.

Degeaba. După câteva clipe l-am lipit din nou de perete, de data asta cu propria sabie îndreptată spre pieptul său.

Părea atât de înspăimântat!

Pe vremuri, acest lucru îmi aducea multă satisfacţie. Să le văd spaima. Câteva fracţiuni de secundă în care simţeau neputinţa pe care eu o simţisem toată viaţa.

Preţ de o clipă, am gustat şi acum din acea satisfacţie.

Dacă te simţi atât de bine când o singură persoană se uită la tine în felul ăsta, şerpişorule, a murmurat Vincent, *imaginea- ză-ţi cum e când vezi un întreg regatprivindu-te aşa.*

Un fior mi-a străbătut şira spinării. Te puteai pierde uşor în acest fel de putere. Iar eu asta voiam să fac, atât timp cât mă făcea să mă simt altcumva decât slabă.

Dar adevărul crud era că Killan nu era una dintre

ţintele mele în mahalalele oamenilor. Killan era deabia un copil, însărcinat cu o misiune pentru care nu era pregătit.

Omoară-l, a insistat Vincent. *Le va spune celorlalţi că ai plecat.*

Am auzit glasuri pe hol. Paşi îndepărtaţi. La naiba, nu mai era timp!

Am ridicat braţul cu sabia.

— Te rog! m-a implorat Killan. Eu...

JAP.

I-am izbit capul de perete.

Corpul i s-a lăsat moale. Era mai voinic decât mine şi mai puternic din punct de vedere fizic, dar nu se aşteptase la asta. Era greu să culci un vampir la pământ. Nu avea să rămână inconştient pentru mult timp. L-am târât în dormitor şi am încuiat în urma mea toate cele trei zăvoare ale uşii.

Paşii se apropiau din ce în ce mai mult. Neliniştea din castel era palpabilă. Auzeam de la distanţă ordine, rostite pe un ton ridicat.

Aveam doar câteva minute la dispoziţie. Dacă le aveam şi pe acelea.

Am luat sabia lui Killan şi pelerina militară cu glugă şi am fugit.

AŞ FI DAT ORICE în acest moment să am aripi. Chiar dacă aş fi avut rezistenţa necesară să străbat tot Sivrinajul în goană – un gând ridicol tot mi-ar fi luat o veşnicie să ajung la arsenal pe jos.

Aveam nevoie de un cal.

Mersul călare nu era practicat des în Casa Nopţii, având în vedere că aripile erau de multe ori mult mai eficiente. De obicei, caii erau folosiţi doar de oameni – sau de Garda Născuţilor din Noapte.

Asta însemna că trebuia să mă strecor până la grajduri. Mantia lui Killan era o deghizare inutilă, pentru că oricine îmi putea mirosi sângele de om, dar era mai bună decât nimic. Doar datorită haosului total din castel reuşisem să ajung la parter fără să fiu descoperită. Siluete în uniformă, cu diverse grade militare, de la membrii Gărzii Născuţilor din Noapte până la soldaţi de rând, puţin mai mult decât nişte simpli servitori, se revărsau pe coridoare.

Mi-a fost destul de uşor să mă pierd printre ei, furişându-mă până la grajduri. Mai mulţi cai fuseseră pregătiţi şi aliniaţi, iar eu l-am înşfăcat pe primul care mi-a ieşit în faţă, o mică iapă murgă. M-am gândit puţin şi la ideea de a încerca să mă amestec în mulţime, dar nu aveam destul timp. în clipa în care cineva mi-ar fi zărit faţa sau s-ar fi apropiat suficient ca să-mi simtă mirosul, şi-ar fi dat seama cine sunt. Colac peste pupăză, când am încălecat şi m-am aplecat să-mi aranjez mantia, mi-am văzut pieptul şi am tras o înjurătură.

însemnul meu.

Purtam o cămaşă, nu armura mea obişnuită de piele, ceea ce-mi lăsa partea superioară a pieptului la vedere. Mantia acoperea o parte din tatuajul roşu, dar nu pe tot.

Bine. Trebuia să bag viteză.

Calul meu era agitat, ca şi cum ar fi simţit că fusese despărţit de herghelie în scopuri necurate. Caii din Obitraes aveau tendinţa de a fi nişte creaturi deosebit de capricioase. Acesta a tropotit neliniştit când l-am îmboldit să iasă din grajd, ascun- zându-mi capul sub glugă. Căldura nopţii,

uscată şi densă, m-a înfricoşat. Mi-am dat seama că asta se întâmpla pentru că nu mai ieşisem afară de câteva săptămâni

Cuvintele lui Raihn de la una dintre primele noastre întâlniri îmi răsunau acum în minte:

Micuţa prinţesă umană a lui Vincent, ţinută intr-un palat de sticlă, unde toată lumea putea să te privească, dar niciodată să te atingă.

Ce ipocrit nenorocit!

— Hei! Tu, băiete! Unde ar trebui să fii? s-a auzit o voce aspră.

Mi-am îndemnat calul să fugă pe străzile oraşului, trăgân- du-mi gluga şi mai mult peste faţă.

— Băiete! s-a auzit din nou acel glas, dar mi-am înghiontit calul să meargă mai departe la trap, lăsând strigătele în urmă.

Cartierele umane. Cunoşteam acele străzi mai bine decât orice vampir. Puteam să scurtez drumul pe-acolo şi să ajung mai repede în celălalt capăt al oraşului, pe căi care nu erau pline de soldaţi şi puncte de control.

Mi-am înfipt călcâiele în burta calului, transformându-i trapul în galop şi intrând pe o stradă laterală tăcută şi întunecată. Dar, chiar după colţ, animalul s-a speriat brusc, dându-se înapoi şi aproape azvârlindu-mă pe pietriş. Cu greu am reuşit să mă redresez, mângâind gâtul iepei şi şoptindu-i mângâietor, ca s-o liniştesc.

Era atât de întuneric, încât la început biata mea vedere umană nu a putut desluşi silueta din faţa mea. Apoi însă...

Aceasta s-a apropiat, cu mâinile ridicate. O rază a lunii îi lumina podoaba capilară – argintie – şi

zâmbetul relaxat.

— N-am vrut să te sperii, a spus. Plimbarea mea nocturnă a devenit un pic haotică.

Septimus.

La naiba!

Mi-am coborât capul, ascunzându-l şi mai mult în umbra glugii. Mai conta, oare, pentru vederea vampirilor? Pentru mirosul lor ascuţit?

— îţi cer iertare, a spus el. Ai lucruri importante de făcut, nu-i aşa? Cred că trebuie s-o iei prin partea aceea, totuşi. Tot felul de baricade pe drumul ăsta.

Am dat din cap, chinuindu-mi să-mi ascund faţa.

Septimus şi-a vârât o mână în buzunar şi a trecut pe lângă mine, mângâind calul.

— Multă baftă! Se pare că lucrurile sunt nasoale acolo.

Am expirat uşurată după ce a trecut, deloc dornică să-mi testez norocul chiar dac-aş fi avut timp. Poate că pur şi simplu mă lăsase să plec. Sau poate că mă recunoscuse. Chiar dacă era aşa, nu-mi îngăduiam să mă opresc şi să mă gândesc prea mult la ce ar fi însemnat asta.

Aveam o misiune şi un drum clar dinainte. Mi-am îmboldit calul din nou la galop.

Am luat-o pe calea din stânga.

ATACUL SEMĂNA aproape perfect cu asaltul împotriva Palatului Lunii. Trebuia să recunosc că admiram devotamentul lui Jesmine pentru micile

răzbunări. După părerea ei, Raihn instrumentase atacul de la Palatul Lunii. în ochii ei, asta însemna dreptate. Şi, Mamă întunecată, se pricepea al naibii de bine la meseria ei. Era uimitor ce reuşise să facă. Aveam senzaţia că intru galopând direct în infern.

Fumul Focului Nopţii avea un miros special – unul care părea să-ţi ardă nările din interior. Duhoarea era copleşitoare în momentul în care am traversat al doilea pod din cartierele oamenilor, trecând înapoi în teritoriile vampirilor din Sivrinaj. în acest moment mă aflam la periferia oraşului şi, de îndată ce am virat spre primul drum principal care ducea spre bază, am tras o înjurătură în gând.

în faţa mea se desfăşura un adevărat camagiu. Albul orbitor al Focului Nopţii mi-a luat cu asalt vederea. Mistuise cea mai mare parte a arsenalului.

Se pare că Jesmine decisese – probabil cu înţelepciune – că era imposibil să recucerească şi să menţină baza atât de aproape de centrul Sivrinajului. Aşa că trebuia s-o distrugem.

Dar întâmpinam rezistenţă. Soldaţi! Rishani erau peste tot în jurul meu, luptându-se cu flăcările, aruncându-se în mijlocul măcelului. Pe acoperiş, abia vizibili prin lumina Focului Nopţii, siluetele luptătorilor se mişcau, încâlcite. Mi-am smucit calul înapoi când corpul însângerat şi mutilat al unui Hiaj a aterizat la picioarele acestuia, cu o bufnitură dezgustătoare.

M-am uitat fix la el. El aclipitspre mine. Faţa îi era acoperită de sânge, amorfă, şi mi-am dat seama că majoritatea oaselor îi fuseseră zdrobite. M-a recunoscut, cu o scânteie în ochi, şi a deschis gura, dar nu a scos niciun sunet.

Pentru o clipă înspăimântătoare, am văzut trupul tatălui meu, mutilat la fel ca acesta, încercând şi nereuşind să-mi vorbească în ultimele sale secunde.

Am ridicat brusc capul când a răsunat un ţipăt îndepărtat – un urlet care îţi dă fiori.

Am recunoscut imediat sunetul. Semăna cu cel care străpunsese aerul în timpul atacului de la Palatul Lunii.

Demoni. Jesmine găsise un vrăjitor care putea invoca demoni.

Calul meu auzise şi el acel strigăt şi nu voia deloc să se apropie de locul de unde venea acesta. S-a ridicat brusc pe picioarele din spate, iar eu a trebuit să mă arunc din spinarea lui, când a rupt-o la goană îndărăt, pe străzile întunecate ale oraşului.

Am mârâit nemulţumită, rostogolindu-mă pe pietriş. Am înjurat şi m-arn ridicat în picioare, bâjbâind ca să recuperez sabia lui Killan. Era o armă rudimentară şi banală. Nu-mi plăcea să lupt cu săbii tradiţionale – erau mari şi incomode şi nu se mişcau atât de repede pe cât mi-aş fi dorit –, dar măcar aveam ceva ascuţit în mână.

M-am clătinat şi mi-am îndreptat privirea spre arsenalul în flăcări Uşile fuseseră aruncate în aer. Un sfert din clădire pur şi simplu nu mai exista.

Jesmine trebuia să fie înăuntru. *Soldaţii mei* erau înăuntru.

Am luat-o la fugă spre flăcări înainte de a avea timp să mă răzgândesc.

10. RAIHN

Ş tiam eu, la naiba!

Dacă n-ar fi fost atâta moarte peste tot în jurul meu, poate *d* satisfacţia ar fi fost mai mare. Dar în situaţia de faţă era greu să-mi savurez senzaţia de superioritate.

Am avut noroc că am scăpat cu viaţă din explozie. O mulţime de războinici Rishani au pierit. Cineva reuşise să se infil- treze între zidurile arsenalului şi să planteze însemnele, se pare, pentru că explozia avusese loc înainte de venirea Hiajilor sau a demonilor. Mergeam pe coridor când s-a întâmplat şi am simţit-o cu o secundă înainte ca Focul Nopţii să despice aerul.

Simţi mirosul ăsta? Sânge.

Ei bine, acum cu siguranţă îl simţeam. A fost primul simţ care mi-a revenit când mi-am recăpătat cunoştinţa după explozie. Apoi m-am ridicat şi m-am trezit în infern.

Focul Nopţii era peste tot, Hiajii şi Rishanii deopotrivă alergau bezmetic prin flăcări. Demonii

Născuţi din Noapte – fiare cu patru picioare şi fără păr – săreau prin flăcări cu o viteză inimaginabilă. îşi înfigeau dinţii în soldaţii ghinionişti, care urlau de durere. Erau identici cu cei care fuseseră aduşi la Palatul Lunii, în urmă cu câteva luni

O alegere intenţionată, eram sigur. Totul. Focul Nopţii. Demonii. O repunere în scenă deliberată, executată cu măiestrie. Felul lui Jesmine de a-mi spune *mai du-te dracului* pentru atacul pe care refuzasem să-l mărturisesc.

Era groaznic din partea mea că mă simţeam puţin uşurat?

Nu eram cel mai bun rege. Nici măcar vreun general special, aşa cum era Vale, cu afinitatea lui pentru strategie şi politică.

Dar eram un războinic incredibil de valoros. Mă pricepeam foarte bine să presar moarte în stânga şi-n dreapta. M-am scufundat cu plăcere în această atmosferă familiară, croindu-mi drum prin camagiul de sub ochii mei.

încă de la moartea lui Neculai, îi simţeam puterea – puterea Dinastiei Moştenitorilor Rishani – cum îmi pulsează adânc sub piele. Am fost destul de puternic încă de când mă Transformasem, dar când el a murit... şi dacă n-ar fi existat însemnul care să-mi spună ce devenisem, aş fi simţit-o oricum, ca pe un nou izvor de forţă ce năvălea spre suprafaţă.

Timp de câteva secole, am făcut tot posibilul să ignor această putere. Nu voiam să accept ceea ce eram. Neculai îşi lăsase amprenta profund asupra mea. El mă crease, el mă făcuse ceea ce eram. Nu voiam ca puterea mea să devină şi a lui.

Dar de când primisem darul Nyaxiei – restaurând întreaga forţă a dinastiei conducătorilor Rishani – n-o mai puteam ignora. O simţisem încă din prima noapte, după ce o dusesem pe Oraya inconştientă la castel, pe braţe, şi mă întorsesem să ajut la recucerirea oraşului. Am simţit-o când i-am smuls capul lui Martas. Şi o simţeam şi acum, cu fiecare lovitură de sabie a lui Asteris – puterea îmi ieşea prin toţi porii cu o asemenea magnitudine, încât n-aş fi fost în stare s-o ascund nici dacă aş fi vrut.

Uram cât de mult îmi plăcea senzaţia aceasta.

Am cotit şi am spintecat un alt demon. Destul de uşor, dar, cu fiecare fiară ucisă, şi mai multe erau gata să mă atace de dincolo de perdeaua de fum. Deasupra mea, auzeam voci şi paşi – războinici Hiaji, care plonjaseră din cerul plin de nori, profitând de vizibilitatea redusă. Din apropiere, glasul lui Vale răsuna de-a lungul coridoarelor, poruncind soldaţilor noştri să le ţină piept duşmanilor înainte ca aceştia să ajungă la parter.

Era aproape amuzant cum se aliniaseră stelele pentru ca această noapte să devină capcana mortală perfectă.

Dacă ne-am fi retras armatele, aşa cum plănuiserăm iniţial, Hiajii ar fi preluat cu uşurinţă controlul. Dacă nobilii Rishani ar fi trimis ajutoare, aşa cum ar fi trebuit, i-am fi depăşit numeric pe atacatorii noştri. Dacă Născuţii din Sânge ar fi rămas aici, atunci i-am fi zdrobit pe Hiaji chiar înainte să-şi înceapă asaltul.

Dar, după cum stăteau lucrurile, forţele erau egale. Soldaţi! noştri erau mai zdraveni, dar Hiajii erau mai iscusiţi şi aveau de partea lor avantajul atacului-surpriză şi al demonilor. în drum spre

scări, am trecut pe lângă mai multe cadavre, războinici egali în luptă, care se omorâseră între ei în loc să iasă, unii sau alţii, învingători.

Am ajuns la nivelul de jos. Trebuia să-mi croiesc drum în spate, să închid porţile.

Am trecut de un colţ şi m-am oprit brusc.

Am recunoscut-o imediat, în ciuda fumului. Focul Nopţii părea să se închine în faţa ei – se rotea în jurul trupului său, conştient parcă de fiecare rotunjime, de fiecare unghi. Vârtejurile de păr lung şi negru îi fluturau pe spate. Se lupta cu o sabie rudimentară, cu care clar nu se simţea în largul ei – şi mi-am dat seama de asta imediat, pentru că o cunoşteam, ştiam cum se mişcă şi cum luptă. O cunoşteam atât de bine, încât mi-a fost de-ajuns o fracţiune de secundă ca să văd că era la ananghie.

Se lupta cu un demon lacom, care a scos un geamăt ascuţit când l-a împuns cu sabia. Din rană i-a ţâşnit un jet putred de sânge negru. Cu un urlet strangulat, a împins trupul flasc al fiarei departe de ea. Apoi s-a întors şi a ridicat capul.

Ochii aceia blestemaţi Argintii ca oţelul. La fel de tăioşi. La fel de mortali. De fiecare dată, simţeam acea mică zbatere în piept – dorinţa de a-mi atinge cicatricea care nu mai exista.

Faţa ei a devenit aspră şi rece şi, pentru o fracţiune de secundă, m-am bucurat atât de mult să-i zăresc acea privire. Dorinţa de luptă.

Iat-o cum apare.

Acel unic moment de uşurare mi-a sufocat toate celelalte gânduri raţionale pe care ar fi trebuit să le nutresc şi care m-au izbit ca o avalanşă la scurt timp după aceea.

A ieşit din castel.

A venit aici

A ştiut să vină aici

încerca să fugă. Sau...

Sau era responsabilă pentru ce se întâmpla.

A sărit când a dat cu ochii de mine, făcând câţiva paşi înapoi. Flacăra Nopţii s-a învolburat şi a dansat în jurul ei, agăţân- du-se de silueta sa. M-am întrebat dacă ştia că face asta. Era ceva conştient sau era doar o nouă parte a fiinţei sale, aşa cum era magia mea?

— Dă-te la o parte din calea mea! a spus ea.

O poruncă, nicidecum o rugăminte. Am zâmbit vag.

— Sau ce? O să mă înjunghii din nou? Pentru a treia oară deja, nu-i aşa?

Flacăra Nopţii s-a aprins din nou, încolăcindu-se în jurul corpului ei.

Ar fi trebuit să urăsc faptul că Oraya căpătase propria putere copleşitoare de când devenise Moştenitoare. Dar naiba să mă ia dacă nu-mi plăcea să văd asta. La fel cum îmi plăcea să văd forţa privirii ei în timp ce se apropia, strângând din dinţi.

— N-am chef de joacă, Raihn. Lasă-mă să trec!

— Nu pot face asta, Oraya.

— De ce?

Era uluitor de serioasă – cu acea cută dintre sprâncene şi aşa mai departe. A mai făcut un pas mic, fără să-şi ia privirea de la mine. Aruncase cuvintele ca pe nişte pumnale deja îmbibate în sângele ei

— *De ce?*

întrebarea ei m-a lovit mai tare decât ar fi

trebuit.

Era mai mult decât o simplă întrebare – ştiam asta amândoi Eram mai mult decât doi vampiri pe acest coridor, însemna: *De ce m-ai trădat?* Cuvinte rostite pe acelaşi ton devastator ca atunci când uriaşe, lângă trupul inert al lui Vincent: *Mi-ai ucis tatăl!*

Vedeam acuzaţia în ochii ei. Mai mult decât atât – zăream cum citeşte înăuntrul meu. Pentru că, la fel ca întotdeauna, vedea prin mine.

De ce?

Pentru că, dacă te las să pleci, comit trădare faţă de propriul tron.

Pentru că, dacă te las să pleci, va trebui să lupt împotriva ta.

Pentru că, dacă te las să pleci, vei deveni duşmanul meu de drept.

Şi nu te pot ucide, prinţesă. Am încercat. Nu pot.

Prea multe cuvinte blestemate. Prea multă sinceritate.

M-am mulţumit să spun:

— Ştii prea bine de ce, Oraya. N-am terminat cu tine.

O fărâmă de adevăr, amestecată cu un imbold: *Haide! Luptă-te cu mine!*

Voiam să lupte. Mi-era dor s-o văd împotrivindu-se. O imploram să facă asta de săptămâni întregi.

Am ridicat sabia. Şi ea la fel. Focul Nopţii dansa în fiecare respiraţie a ei, crescând odată cu ura de pe chipul său.

Apoi şi-a ridicat privirea. A făcut ochii mari.

M-am uitat peste umăr şi am zărit la timp o siluetă feminină zveltă, cu aripi fără pene întinse, alergând spre mine cu sabia scoasă.

Jesmine. Nu poţi uita chipul cuiva care te-a torturat ore la rând.

M-am ferit în ultima clipă de lovitura ei, contraatacând, şi armele ni s-au ciocnit. M-a atins, profitând de lentoarea mea, şi mi-a despicat cu lama umărul stâng. O greşeală prostească.

Avea mişcările unei dansatoare bine antrenate, elegante, lipsite de emoţii. Expresia ei era concentrată, calmă ca suprafaţa unui iaz îngheţat în miezul iernii sub urmele luptei – murdărie, sânge, arsuri.

S-a uitat la Oraya, iar eu am făcut greşeala s-o imit – o diversiune într-un moment critic. Jesmine a lovit cu intenţia de a mă ucide.

— *Opreşte-te!* a răsunat vocea Orayei prin scrâşnetul de oţel şi haosul din jur. Lasă arma jos!

Jesmine s-a strâmbat, derutată. Oraya a făcut un pas mai aproape, cu un rânjet pe buze.

— E al meu, Jesmine. Retrage-te! Du-te la ceilalţi!

Nu i-aş fi făcut niciun rău Orayei, dar pentru Jesmine nu nutream deloc aceeaşi afecţiune. Când am văzut că ezită, nedumerită de ordinul reginei sale, am profitat de ocazie.

Cu greu eram în stare să stăpânesc noul nivel al puterii mele – nici măcar nu a trebuit să invoc Asterisul şi acesta se aprinsese deja pe muchia săbiei mele. Jesmine era bună, suficient de bună încât să se ferească în ciuda neatenţiei, suficient de bună încât să-mi pareze lovitura de sabie cu arma ei – dar forţa ciocnirii a făcut-o să zboare de-a lungul coridorului şi să se prăbuşească peste ruinele de piatră.

Jesmine de-abia căzuse, iar Oraya mă ataca din nou.

I-am simţit apropierea graţie Focului Nopţii – acel zumzet deloc discret din aer – cu o fracţiune de secundă înainte să se năpustească asupra mea.

Aş fi putut s-o omor. Aş fi putut lansa o explozie de vrajă Asteris suficient de puternică încât să-i jupoi carnea de pe oase. în schimb, mi-am îngăduit acel răgaz preţios pentru a mă asigura că o aveam sub control, p'arându-i arma cu o forţă moderată.

Acest lucru ne-a adus pe picior de egalitate, iar Oraya a profitat de ocazie.

Trecuseră săptămâni bune de când nu mai luptase, dar nu arăta dacă acea pauză de antrenament o încurcase sau nu. Energia pe care o acumulase în acest răstimp îi alimentase fiecare lovitură.

Totuşi... multe alte lucruri erau la fel.

Ne-am sincronizat paşii ca într-un dans îndelung exersat, intensitatea fiecărei mişcări fiind dublă sau chiar triplă faţă de cea de acum câteva luni. Ne înconjura magia noastră, formată din nişte nori tot mai denşi, un duel între Focul Nopţii şi Asterisul, lumină şi întuneric, frig şi căldură. Fiecare lovitură pe care o param îmi reverbera în tot corpul, în ciuda staturii mici a Orayei, pentru că punea foarte multă forţă în fiecare dintre ele. Şi era rapidă, obligându-mă să ţin pasul cu ea.

Era extrem de iscusită. Nu puteam decât să o admir.

Şi totuşi, niciunul dintre noi nu l-a rănit pe celălalt. Focul Nopţii din jurul săbiei Orayei mă ţinea într-adevăr la distanţă, dar loviturile ei erau

la jumătatea forţei obişnuite, rănindu-mă superficial dacă treceau de paradele mele.

Era îpsă rapidă. Prea rapidă. Din ce în ce mai rapidă cu fiecare lovitură, dezlănţuindu-se, pierzând controlul.

Focul Nopţii a devenit tot mai strălucitor.

Trei lovituri consecutive, ultima atât de rapidă încât n-am fost în stare să mă feresc de ea. Durerea mi-a şerpuit pe piept – o tăietură de la umăr la şold.

Dacă îşi imagina că nu i-am observat crisparea de pe chip la vederea sângelui meu, ca şi cum s-ar fi trezit dintr-o ceaţă densă, se înşela amarnic.

Am profitat de acea şovăială, contraatacând înainte să se mişte din nou şi schimbând locul cu ea. Acum era lipită de perete, parând cu greutate loviturile săbiei mele. Trupul meu o strivea de zidul de piatră.

Focul Nopţii era atât de strălucitor acum, încât nu vedeam altceva în afara chipului ei

O vedeam doar pe ea. Letală şi uluitoare. Chiar şi ura din ea era frumoasă.

Am rămas acolo, cu săbiile încleştate, gâfâind amândoi Exact cum fusese la Kejari Ca şi cum ne-am fi luptat cu o imagine din oglindă.

— Nu dai tot ce ai, a spus ea.

O zvâcnire în pieptul meu, într-o rană-fantomă care nu exista. Am zâmbit.

— Nici tu, am spus, completând scenariul nostru.

M-am aplecat mai mult spre ea, iar buzele mele aproape i-au atins urechea – şi, preţ de o clipă, m-a copleşit dorinţa de a-mi trece dinţii peste lobul

urechii ei, de a-mi lipi gura de gâtul ei. Mirosul Orayei, mai puternic decât oricând, îmi îngreuna concentrarea.

— Arzi de nerăbdare să mă ucizi, am murmurat. Ce naiba mai aştepţi?

Nu m-am clintit, dar i-am simţit lama rece pe piept, cu vârful ameninţând să-mi spintece pielea. M-am dat înapoi să mă uit la ea şi frunţile ni s-au atins. Ochii ei, mari şi rotunzi ca luna, mă priveau fix, cu îndârjire.

Uneori, aveam impresia că o cunosc pe Oraya mai bine decât pe oricare altă persoană pe care o întâlnisem vreodată. Alteori, era cel mai mare mister din lume. Acum, era şi una, şi alta – durerea ei ascunsă era evidentă, dar strânsoarea tremurândă cu care ţinea sabia era o întrebare la care nu ştiam să răspund.

Un firicel de sânge îmi curgea în mijlocul abdomenului

Răsuflarea Orayei, şovăitoare şi întretăiată, s-a contopit cu respiraţia mea.

— Deci? am spus răguşit. Mă omori sau nu, prinţesă?

Chiar voiam să ştiu. Poate că în seara asta îmi voi găsi sfârşitul.

Oraya nu a zis nimic. Strângea din dinţi, rânjind uşor. Flăcările ne înconjurau ca într-o îmbrăţişare pătimaşă.

încă un strop de sânge pe pieptul meu.

Dar ea nu se clintea.

Nu voia s-o facă.

Nu voia să mă omoare.

Revelaţia a fost bruscă şi neîndoielnică. O

confirmare care, sincer, mă deruta.

Pentru că Oraya avea toate motivele să mă ucidă.

Preţ de o clipă, furia i-a fost înlocuită de un alt sentiment, care a făcut-o să închidă ochii şi să privească în altă parte ca să nu-mi arate ce simte. I-am prins însă bărbia şi i-am înclinat capul spre mine.

Am întredeschis buzele.

Şi apoi sângele mi-a stropit toată faţa. Trupul Orayei a zvâcnit, cu o săgeată înfiptă adânc în came.

ll.ORAYA

m fost o proastă. M-am lăsat distrasă. Nu m-arn aşteptat .deloc la asta.

Am simţit sângele înainte să simt durerea – un val cald şi umed şi dens care mi se întindea pe coaste, sub braţul care ţinuse sabia ridicată.

Arma mi-a căzut la podea.

Lumea întreagă s-a întunecat, iar flacăra albă a Focului Nopţii s-a diminuat.

Dintr-odată mă mişcăm. Nu mai eram lipită cu spatele de perete, ci alunecam la pământ fără voia mea.

Raihn m-a prins şi m-a tras în spatele lui. Silueta sa, masivă şi luminată de flăcări, se profila înaintea mea.

— Ce mama dracului ai făcut? a răcnit el.

Mi-am îndreptat ochii spre capătul opus al coridorului, chi- nuindu-mă să desluşesc ceva prin fum şi cu vederea mea înceţoşată. Un tânăr soldat Născut din Sânge s-a făcut mic sub privirea

necruţătoare a lui Raihn, apoi a căscat ochii când m-a văzut şi şi-a dat seama cine sunt.
— Ea... te-a atacat..., a bolborosit el.
Raihn a scos un şir dezlănţuit de blesteme, care m-au lovit drept în creştetul capului. Prin foc, am distins mai multe siluete care se apropiau pe coridor – alţi soldaţi Născuţi din Sânge? întăriri. *La naiba!*
Am apăsat mâna pe rană. Sângera abundent. Indiferent că eram sau nu pe jumătate vampir, sângele fusese dintotdeauna punctul meu slab. Părea dornic să-mi ţâşnească din trup la fiecare pas.
Apoi am întors capul şi tun zărit, prin fum, o siluetă ghemu- i tă într-un cotlon. Jesmine. Am recunoscut-o, deşi era mai mult o formă neclară. Mă privea fix prin vălul de fum, târându-se înainte în timp ce Raihn îşi certa soldatul.
S-a mai apropiat puţin, dar am clătinat din cap.
A şovăit şi a mijit ochii, punându-mi semnul la îndoială. Dar am scuturat din nou din cap, de data asta mai hotărât – un ordin fără cuvinte: *Pleacă! Acum!*
Poate că-i puteam omorî pe Rishani, dar dacă Născuţii din Sânge erau aici, Jesmine şi neamul ei – neamul meu – urmau să fie decimaţi.
S-a apropiat şi mai mult. Fumul se ridicase puţin şi i-am citit nelămurirea din ochi: *Şi tu?*
Am încercat să-i fac semn să plece. Mişcarea a fost prea mult pentru mine. Vederea mi s-a înceţoşat şi s-a făcut întuneric.
Nu-mi amintesc să-mi fi pierdut cunoştinţa. Dar, brusc, eram întinsă pe jos, privind chipul lui Raihn

care se aplecase deasupra mea. Spunea ceva ce nu pricepeam. Nu conta, pentru că am leşinat înainte ca vorbele să-i iasă de pe buze.

Nu voiam ca ochii lui să mă urmeze pe tărâmul somnului nedorit.

Dar m-au urmat, oricum.

12. ORAYA

Pentru prima dată de săptămâni întregi, nu l-am visat pe Vincent.

în schimb, l-am visat pe Raihn, i-arn visat chipul în clipa în care murea, am visat sabia mea străpungându-i pieptul.

L-am visat iar şi iar, la nesfârşit.

AM DESCHIS ochii şi am văzut un tavan de sticlă azurie bine cunoscut. Chipul mort al lui Raihn a dispărut, spărgându-se în mii de steluţe argintii.

Am încercat să mă mişc, dar corpul meu s-a împotrivit, răs- plătindu-mă cu o durere ascuţită în coaste.

— Nu încă.

Pieptul mă durea. Mă durea să aud glasul lui Raihn. A durat un minut să-mi iau inima în dinţi şi

să răsucesc capul – mă aşteptam oarecum să-l întâlnesc aşa cum îl vedeam în coşmarurile mele. Mort, cu sabia mea înfiptă în piept.

Dar nu, Raihn era cât se poate de viu. Stătea lângă patul meu, aplecat deasupra mea. Mi-am dat seama că durerea ascuţită din coaste venea de la mâinile lui care-mi îngrijeau rana şi...

Sfântă Zeiţă!

M-am foit stânjenită când mi-am dat seama că nu aveam cămaşă, nu aveam nimic în partea de sus a trupului, în afară de bandajele înfăşurate peste piept.

Raihn a râs.

— Erai foarte seducătoare.

Mi-aş fi dorit să-i dau o replică acidă, dar creierul meu parcă se zbătea într-o mocirlă nămoloasă.

— Ai primit nişte medicamente, a spus el. Aşteaptă un minut.

Ce durere de cap!

Mi-am amintit de atac. De fuga mea spre arsenal. De sabia îndreptată spre pieptul lui Raihn, pentru a doua oară.

Dacă vrei să mă ucizi, fă-o mai repede.

Şi nu am făcut-o. Nu am putut. Deşi inima lui era în vârful armei mele.

Aş fi putut pune capăt întregii poveşti. Aş fi putut recupera tronul tatălui meu. Aş fi putut să-i răzbun moartea.

Am înghiţit nodul de plâns din gâtlej. Ca şi cum ar fi simţit asta, Raihn a terminat cu bandajul de la coastele mele şi mi-a întins un pahar.

— Apă, a spus.

M-am holbat la el, iar el m-a luat peste picior.

— Ce? Acum crezi că aş vrea să te otrăvesc?

Sincer? Da. Reuşisem să scap. Mă luptasem cu el. Nu puteam decât să presupun că nu ştiau ce rol avusesem în cele întâmplate, altfel m-aş fi aflat acum într-o temniţă, cu lanţuri la mâini şi la picioare.

Raihn a râs încet – un sunet ciudat şi cald, care mi-a străbătut şira spinării

— Mutra asta, a spus el, clătinând din cap. Bea şi gata, bine? îmi era foarte, foarte sete. Aşa că am băut.

— Uimitor cât de aproape de moarte te poate aduce săgeata unui amărât de soldat, a mormăit el.

Raihn era şi el bandajat. A tresărit uşor când s-a ridicat în picioare – mă mândream puţin cu asta. Fusese vindecat, dar în obraji îi rămăseseră urme de la arsurile Focului Nopţii. Câteva pete de sânge negru înfloriseră prin pânza care-i împresura trunchiul, din cauza rănii făcute de sabia mea.

Am înghiţit în sec şi, în sfârşit, am simţit că pot vorbi.

— Nu ai lucruri mai importante de făcut decât să te joci de-a dădaca?

— Ca întotdeauna, ai un mod ciudat de a spune „mulţumesc”.

— Sunt doar…

Sunt surprinsă.

A ridicat dintr-o sprânceană.

— Dacă ţi-aş spune că toate dădacele se tem de tine? Eşti Regina Focului Nopţii, care tocmai a încercat să destabilizeze de una singură armata Rishanilor.

— Ţi-aş răspunde că e foarte înţelept din partea lor.

Era o prostie să intru în jocul lui. Această versiune înşelătoare a cuplului de aliaţi pe care-l formaserăm în timpul turneului Kej ari

Migrena mă ucidea. M-am ridicat în capul oaselor, şuierând tăios din cauza durerii din coaste. Raihn avea dreptate. Soldatul ăla mă nimerise bine de tot.

— Arma lui fusese îmbunătăţită cu magie de sânge, a spus Raihn, de parcă mi-ar fi citit gândurile.

Blestemăţii de Născuţi din Sânge!

Ultima parte din ceea ce se întâmplase – sosirea întăririlor Născuţilor din Sânge – m-a învăluit ca un strat de spaimă rece. Vampirii lui Jesmine se puteau măsura cu Rishanii – într-o luptă de la egal la egal am fi putut câştiga. Dar Născuţii din Sânge au înclinat balanţa. Erau eficienţi şi brutali.

Raihn stătea la fereastra odăii mele de dormit, privind peisa- jul nocturn al oraşului Sivrinaj. M-am întrebat dacă nu cumva sc holba la cadavrele Hiajilor, care acum, fără îndoială, erau ţin- t uite de-a lungul zidurilor cetăţii.

N-a spus nimic, aşa că am tăcut şi eu. Nu voiam să-i ofer satisfacţia unor întrebări.

S-a întors după un moment lung, privindu-mă fix, cu mâinile în buzunare. Părea obosit. Nu mai avea nimic din rafinamentul regal. Arăta exact ca atunci când împărţeam apartamentul din Palatul Lunii. Familiar. O versiune a lui pe care credeam că o cunosc.

Chipul îi era aspru, epuizat.

— Ştiu că vrei să-mi pui întrebări, aşa că-ţi voi

răspunde. Nu am capturat niciun vampir Hiaj. Am strâns câteva zeci de cadavre. în număr egal Rishani şi Hiaji, ceea ce ar trebui să te mulţumească. La fel cum ar trebui să te satisfacă şi vestea că arsenalul a fost distrus. Am pierdut atât de multe arme valoroase încât ne va lua aproape un an să refacem rezervele.

M-am străduit să nu reacţionez în niciun fel.

Nu mă mulţumea. Sacrificasem pentru asta soldaţi pe care nu-i aveam. însemna ceva, dar era mai degrabă o remiză decât victoria la care tânjeam.

Şi iată-mă tot aici! Captivă.

Captivă…, dar, în mod straniu, vie.

M-am încruntat la propria persoană. La bandajele de pe trupul meu, apoi la flacoanele cu medicamente de pe noptieră.

— Ar fi fost convenabil pentru tine să mă laşi să mor, am spus.

Raihn şi-a încrucişat braţele în dreptul pieptului. S-a încruntat.

— Iar pentru tine ar fi fost convenabil să mă omori acolo, la arsenal, a zis simplu. De ce n-ai făcut-o? Ai avut această şansă.

Bună întrebare, şerpişorule, a şoptit Vincent. *De ce? Ai avut ocazia perfectă.*

Adevărul era că nu ştiam de ce ezitasem. Sau cel puţin aşa mi-am spus, că nu ştiam, pentru că era mai uşor decât să recunosc adevărul stânjenitor.

N-am răspuns.

Expresia lui Raihn s-a schimbat, devenind gravă. S-a uitat pe fereastră, pierdut în gânduri. Era o privire ciudată, ca şi cum ar fi vrut să spună ceva, dar nu putea – ca şi cum tocmai îi trecuse prin

minte un gând întunecat.

— Trebuie să vorbim despre câteva lucruri, a spus el.

Nu mi-a plăcut cum suna asta.

— Ce fel de lucruri?

— Mai târziu.

M-a privit atent preţ de o clipă, apoi şi-a ferit ochii şi s-a dus spre uşă.

— Odihneşte-te. Mă întorc imediat să te iau.

— Să mă iei? am întrebat. Şi unde să mă duci?

S-a mulţumit să răspundă:

— După cum spuneam. Ave m lucruri importante de discutat.

Şi a plecat fără să-mi mai arunce vreo privire.

RAIHN S-A ÎNTORS, aşa cum promisese, câteva ore mai târziu. Eram anchilozată şi capul mă durea îngrozitor, dar reuşisem să mă ridic din pat şi să mă îmbrac. Mi-am pus armura de piele, chiar dacă cusăturile rigide îmi iritau rana şi mă făceau să mă crispez.

Chiar şi atunci când castelul îi aparţinuse lui Vincent, purtam armura în fiecare zi. Nu mi-am permis niciodată să uit că eram înconjurată de prădători, deşi mă aflam în propria casă. Dar, în ultima vreme, mă lăsasem pe tânjeală. îmi fusese lene. Fiarele care mă înconjurau acum erau mai însetate de sânge decât oricând, dar eu fusesem atât de consumată de suferinţa mea, încât îmi îngăduisem să trândăvesc în mătăsuri şi bumbac,

oferindu-mă practic drept pradă.

Era de ajuns!

Când Raihn a venit să mă ia, m-a măsurat din priviri de sus până jos, cu o sprânceană ridicată.

— Hm, a făcut el.

— Ce?

— Nimic. Doar că arăţi gata de luptă.

I-am aruncat o privire neutră, pornind împreună pe hol.

— Unde mergem? am întrebat.

— într-un loc privat, ca să vorbim.

— Camera mea nu e privată?

Nu am înţeles privirea ciudată pe care mi-a aruncat-o.

— Nu-l aduc pe Septimus în camera ta.

Am zvâcnit din sprâncene şi aproape că m-am oprit din mers.

— Ne întâlnim cu Septimus.

— Din păcate.

Am aruncat o privire piezişă spre profilul lui. Se uita drept înainte, încordat.

Am simţit un ghem de nelinişte în stomac. Ceva nu era în regulă. Raihn nu avea de gând să mă execute. Dacă asta ar fi vrut, ar fi făcut-o deja. N-ar fi irosit medicamente sau timp preţios pentru a mă vindeca. Tortura, însă... tortura nu era exclusă. Poate că nu s-ar fi ocupat Raihn însuşi de asta. Dar Ketura ar fi făcut-o cu siguranţă, sau oricare dintre ceilalţi generali ai săi, dacă ar fi ştiut despre rolul meu în atacul asupra arsenalului. Era ceea ce ar fi făcut orice rege – n-ar fi avut încotro – dacă ar fi descoperit un trădător sub propriul acoperiş.

Din instinct, mi-am dus mâinile la şold.

Bineînţeles, nu aveam nicio armă.

Raihn nu a mai scos niciun cuvânt în timp ce mă conducea pe hol. Am urcat câteva trepte şi am ajuns în aripa alăturată, unde a deschis o uşă din capătul coridorului.

Era un spaţiu mic, care cândva fusese probabil un birou sau un salon. Era greu de spus, pentru că, la fel ca majoritatea încăperilor din castel, fusese dezafectată, rafturile cu cărţi fiind acum goale. în centrul ei se afla o masă rotundă şi atât.

Septimus era deja acolo şi nu s-a obosit să se ridice când am intrat. Vale stătea în apropiere, cu braţele încrucişate, privin- du-mă aşa cum un şoim îşi ocheşte prada. Cairis s-a ridicat de pe scaun când s-a deschis uşa. Mi-a zâmbit şi mi-a oferit unul dintre scaunele goale de vizavi de Septimus.

— Ia loc.

Septimus mi-a zâmbit fals când m-am aşezat.

Vale a luat loc lângă Cairis, dar Raihn a rămas în picioare – în spatele meu, la doar câţiva metri de scaun, aşa că puteam să-i simt prezenţa, fără să-l văd. Asta mă făcea să mă simt extrem de stingheră.

Toată lumea se holba la mine. Eram obişnuită să fiu privită, dar nu în felul acesta – ca şi cum aş fi fost un obiect ciudat, care-i făcea curioşi.

Septimus a aşezat un obiect în mijlocul mesei. Un mic morman de cioburi, stivuite unele peste altele, cu sigilii argintii gravate pe suprafaţa lor.

La naiba!

Dispozitivul pe care-l găsisem în biroul lui Vincent.

— Probabil că ştii despre ce e vorba, a spus Septimus.

Am încercat din răsputeri să nu am nicio reacţie.

Nu am spus nimic, ci doar am strâns din dinţi, cu certitudinea că urma să fiu torturată. Acesta era motivul pentru care Raihn îmi cruţase viaţa.

Din spatele meu, i-am auzit vocea ca un fior pe şira spinării.

— Nu cred că e nevoie să punem întrebări stupide al căror răspuns îl ştim cu toţii, nu?

Vocea îi era joasă şi aspră. Misterioasă, batjocoritoare.

— Orayei nu-i plac j ocurile.

Septimus a dat vag din umeri.

— Corect. Nu e o întrebare, atunci, Alteţă. Recunoşti acest <1 ispozitiv. îl recunoşti pentru că l-ai folosit.

Nu le spune nimic, a şoptit Vincent.

Mi-am stăpânit nervii, bătăile inimii. Eram închisă într-o cameră cu monştri. *Frica reprezintă doar un lanţ de reacţii fizice.*

îl simţeam pe Raihn respirând în spatele meu. Mi-aş fi dorit să stea în altă parte.

— Nici măcar nu ştii ce e asta, nu-i aşa? a spus Septimus. Această oglindă, regina mea, a fost creată special pentru regele V incent. Tatăl tău.

Mă întrebam dacă va înceta vreodată să mă doară simplul auz al numelui său.

— E un dispozitiv de comunicare, şi încă unul foarte util, deoarece poate fi folosit pentru a depista anumite persoane, indiferent unde s-ar afla în Obitraes – poate chiar oriunde în lume, chiar dacă nu cunoşti amplasamentul lor exact. O modalitate excelentă de a comunica discret în vremuri de război. I'barte puternică. Rară. Un sărman vrăjitor a lucrat mult timp la el.

în colţurile ochilor argintii, cu fire de chihlimbar, i-au apărut câteva cute fine, odată cu acel rânjet care se voia a fi fermecător.

— Cel mai probabil Vincent şi-a folosit sângele pentru ca acest obiect să fie făurit.

— Aşa, şi? am spus, cu răceală.

— Şi, a replicat Septimus, *tu* l-ai putut folosi.

— Nu ştiu ce vrei să spui, am răspuns.

A râs pe un ton coborât şi rece.

— Nu e cazul să ne mai prefacem.

Era ceva în felul în care a spus-o...

Ceva în tonul răutăcios al vocii lui care m-a făcut să mă gândesc la cele două zăvoare descuiate ale uşii camerei mele.

Biroul lui Vincent, cu singura uşă deschisă din întreaga aripă a castelului.

Şi dispozitivul acesta, care stătea chiar acolo, gata să fie găsit.

Ar fi lăsat Vincent vreodată un obiect atât de valoros pe birou? Chiar pe timp de război? *Mai ales* pe timp de război?

Ai grijă la faţa asta a ta, mi-a şoptit Vincent, dar era prea târziu. Sclipirea de satisfacţie din ochii lui Septimus îmi transmitea că-şi dăduse seama de adevăr.

— Fiecare pariu pe care l-am pus pe tine a fost unul câştigător, porumbiţo, a spus el. Fără excepţie.

Raihn a plecat brusc din spatele meu, ocolind masa şi postându-se vizavi de mine. Avea mâinile încleştate la spate şi o expresie dură, în ciuda zâmbetului de pe buze – o expresie total lipsită de bucurie.

— Eşti norocoasă, prinţesă, a zis el. Se pare că

nu eşti o simplă trădătoare. Eşti o trădătoare utilă.

Fusesem manipulată. Raihn făcea oare parte şi el din acest plan? Folosindu-se de suferinţa şi de captivitatea mea? Sigur că da. După toate cele întâmplate, n-ar fi trebuit să mă mire. Şi, mai ales, n-ar fi trebuit să mă doară.

— Majoritatea urmaşilor nu pot folosi instrumentele de sânge ale părinţilor lor. Şi nici invers, a rostit Septimus.

Şi-a trecut vârful degetului de-a lungul ciobului, întinzân- du-şi sângele negru peste marginea acestuia. Spre deosebire de momentul în care eu făcusem acelaşi lucru, dispozitivul nu a reacţionat deloc.

L-am privit cu dinţii încleştaţi, mult prea îndâijită. îmi venea să-i smulg mâna pentru că îşi lăsase sângele contaminat de magia Născuţilor din Sânge peste obiectele tatălui meu.

— Faptul că ai putut folosi chestia asta şi ai putut transmite informaţii generalului tău... e ceva neobişnuit şi impresionant, a continuat el. Poate că datorită însemnului tău de Moştenitoare. Cine poate înţelege cu adevărat magia zeilor?

Nu ştiam de ce mă simt atât de inconfortabil să aud aceste lucruri. Să mă gândesc la toate legăturile pe care încă le aveam cu Vincent – legături despre care el îmi spusese toată viaţa că iui există. într-un fel voiam să mă agăţ de tot ce-mi mai rămăsese din el, să port aceste moşteniri cape o medalie de onoare.

O altă parte din mine îl ura pentru asta.

Am alungat gândurile complicate.

— Deci ce ai de gând să faci, să mă tai ca să-mi împrăştii sângele peste toate obiectele lui Vincent?

De parcă nu au fost vampiri care să râvnească la sângele meu toată viaţa. Foarte creativ.

Septimus a râs scurt, aşa cum ar fi râs de năzbâtiile unui copil mic.

— Nu *pe toate* obiectele lui Vincent. Doar pe câteva dintre ele.

— Tatăl tău avea o sumedenie de secrete, a spus Raihn calm, pe un ton care insinua mult mai mult de-atât.

Replica usturătoare mi-a îngheţat în vârful limbii, pentru că nu puteam contrazice tristul adevăr. Prea multe secrete.

Apoi Septimus a spus un lucru la care eu cu adevărat – jur – nu mă aşteptam.

— Cunoşti, presupun, povestea lui Alarus şi a Nyaxiei?

Ce să cunosc?

— Bineînţeles că o cunosc, am zis. Există vreun suflet în Obitraes care să nu o cunoască?

Care naiba era legătura?

— Nu-mi place să judec, a spus Septimus, ridicând dintr-un umăr. Deci înseamnă că ştii, atunci, că Alarus e singurul zeu important care a fost vreodată ucis.

— Treci la subiect, Septimus! a mârâit Raihn.

Mă privea chiar şi în timp ce-l dojenea pe Septimus. Acesta a ridicat mâinile, de parcă ar fi vrut să spună: *Corect, ai dreptate.*

— Suntem vampiri. Cunoaştem moartea mai bine decât oricine altcineva. Şi ştim cu toţii că orice fiinţă care moare lasă ceva în urmă. Oase. Sânge. Magie. *Urmaşi.*

Septimus mi-a aruncat un zâmbet complice.

— Şi asta e valabil şi în cazul zeilor. Aşa cum

ceea ce lăsăm în urmă păstrează o parte din puterea noastră, la fel se întâmplă şi în privinţa rămăşiţelor unui zeu.

Curiozitatea mă copleşea, doar pentru că spusele sale erau atât de... bizare.

— Vorbeşti despre găsirea... cadavrului lui Alarus?

— Cred că Alarus e deja mai mult decât un simplu cadavru. Cred că rămăşiţele lui, oricare ar fi ele, s-au răspândit în tot regatul Obitraes.

— Ce te face să crezi asta?

A zâmbit.

— Am descoperit câteva. în Casa Sângelui.

Nici măcar nu mai aveam cuvinte. Buzele mi s-au întredeschis, dar nu am scos niciun sunet.

— Dinţi, a adăugat el, răspunzând la întrebarea pe care eram prea şocată s-o pun. Doar câţiva.

Dinţi?

— Şi ce naiba se poate face cu dinţii zeului morţii? am întrebat cu greu.

— Nu prea multe, probabil. Dar am putea face multe cu sângele lui.

— Cu sângele lui.

Asta era absurd.

— Da, a spus simplu Septimus. Bănuiesc că o parte din el a rămas în Casa Nopţii şi că ar putea fi foarte, foarte util dacă ar fi găsit. Şi bănuiesc că şi bunul şi bătrânul tău tată ştia asta.

S-a aplecat peste masă, cu degetele sale lungi întrepătrunse. Rânjetul i se transforma încet într-un zâmbet larg.

— Cred că ştia acest lucru, pe care l-a valorificat şi l-a ascuns. Iar acum tu trebuie să ni-l găseşti.

M-am uitat lung la el. Era atât de absurd încât

nici măcar nu-mi găseam cuvintele – ideea că Vincent, atât de practic, atât de logic, ar fi putut căuta cândva *sângele acelui zeu.*

— Chiar vrei să te învrednicesc cu un răspuns? am spus.

— Regele Născut din Noapte avea cândva o oarecare reputaţie. O afinitate pentru clarvăzători.

Septimus a accentuat lung pe cuvântul *clarvăzători.* Nu ratasem deloc semnificaţia acestuia.

Magia Nyaxiei nu oferea prea multe în materie de profeţie, deşi se spunea că unii vrăjitori Născuţi din Umbră puteau face ceva asemănător. Aşa că, atunci când vampirii erau interesaţi de magia de dincolo de puterile Nyaxiei, trebuiau să lucreze cu fiinţe care venerau alţi zei – de obicei pe Acaeja, Zeiţa Necunoscutului, singura zeiţă din Panteonul Alb care avea o relaţie cât de cât paşnică şi normală cu Nyaxia.

De-a lungul anilor, unii regi din Obitraes au păstrat pe lângă ci câţiva clarvăzători, fie ai lui Acaeja, fie ai unui alt zeu. Erau multe lucruri utile pe care un rege le putea face cu o astfel de magie. Dar nu mi-l puteam imagina pe Vincent ca fiind unul dintre acei conducători – un vampir atât de însetat de putere încât să plătească bani grei unui mânuitor de magie cenuşie. Nu era deosebit de religios, dar era loial doar Nyaxiei şi puterii pe care i-o oferise aceasta.

— Tot nu înţeleg ce-mi ceri să...

— Noi nu-ţi cerem nimic, a spus Septimus.

Absolut politicos, ceea ce m-a înfuriat şi mai tare.

— Dacă Vincent a găsit sângele acestui zeu, fără îndoială că l-a păstrat intr-un loc în care numai el

putea ajunge. Ceea ce înseamnă că avem nevoie de tine.

Toate astea erau al naibii de stranii. Nu ştiam de ce s-au obosit să mă întrebe.

Mi-am încrucişat braţele, ridicându-mi bărbia.

— Refuz.

— Fă un pas înapoi şi priveşte situaţia, Oraya, a zis Raihn.

Vocea lui era rece, calmă – deloc tipic pentru el. S-a aplecat mai aproape, cu palmele lipite de masă. Nu puteam să-mi iau privirea de la ochii lui, roşii ca rugina.

— L-ai trădat pe Regele Casei Nopţii, a spus el. I-ai spus generalului Hiaj să atace arsenalul în acea noapte. Ai acţionat împotriva propriului tău regat. Nu e un lucru mărunt.

Am acţionat împotriva propriului meu regat.

Aceste cuvinte şi tonul arogant cu care le-a rostit m-au enervat la culme.

M-am ridicat, încet, şi m-am înclinat peste masă, la fel ca el, privindu-l drept în ochi.

— Este *trădare,* am şuierat printre dinţi, să acţionezi împotriva unui uzurpator? Sau este vorba despre o Moştenitoare care-şi apără coroana?

Raihn a surâs imperceptibil.

— Bună întrebare, prinţesă, a răspuns el. Depinde de cine câştigă.

Iată-l cum apare, mi-am spus.

Toate astea erau reale.

Apoi zâmbetul i-a dispărut şi pe chip i-a revenit masca furiei Masca Regelui Născut din Noapte.

— Să nu-ţi faci iluzii, ai noroc că eşti în viaţă, a spus. Şi singurul motiv pentru care rămâi în viaţă e sângele tău. Aşa că gândeşte-te bine înainte să-mi

refuzi oferta.

— Nu am nevoie să fac asta. Vreţi să-mi tai venele pentru voi şi să vă ofer sângele tatălui meu ca să găsiţi o armă care să-mi distrugă poporul?

Gândul mă îmbolnăvea. Mai mult, mă dezgusta.

— Nu ai de ales, a spus Raihn, iar de data asta aproape că i-am râs în nas.

Pentru că, odată cu acel zâmbet de mai devreme, care-i străpunsese masca, acum ştiam – *aceasta* era o prefăcătorie. Şi nu-mi era frică de ceea ce Raihn pretindea că este.

— Nu, am zis. Nu o voi face. Dacă vrei să mă omori şi să-mi iei sângele în felul ăsta, atunci n-ai decât.

S-a lăsat o tăcere prelungă, timp în care ne-am privit reciproc cu intensitate. în cele din urmă, Sfeptimus a râs uşor.

— Au fost câteva săptămâni de emoţii copleşitoare, a spus el. Dă-i timp să se gândească, înălţimea Ta. Mereu e mai puţin amuzant cu forţa.

13. ORAYA

Raihn a bătut la uşa mea cu câteva ore înainte de răsărit. Am ştiut imediat că era el. îmi petrecusem restul nopţii după conversaţia cu Septimus aşteptând să apară. Nu fusese sfârşitul luptei. Din clipă în clipă, mi-am spus, va veni la uşa mea, încercând să mă oblige să fac acest sacrificiu.

Eram pregătită pentru asta.

Nu m-am ridicat, desigur, când a bătut la uşă. Prizonieră sau nu, n-aveam chef să mă ridic pentru a-mi întâmpina pedeapsa cu braţele deschise.

Ţac, ţac, ţac, ţac, zăvoarele s-au descuiat. Uşa s-a deschis. Raihn stătea acolo, în prag, purtând o mantie întunecată, cu un veşmânt de stofă pe un braţ.

L-a aruncat pe pat – o mantie la fel ca a lui.

— Pune-o pe tine, a spus.

Nu l-am ascultat.

— De ce?

— Pentru că aşa am zis eu.

— Ăsta e un motiv de tot rahatul.

— Pe sânii lui Ix, prinţesă! Pune-ţi mantia aia nenorocită!

Mi-am îngustat ochii spre el, derutată, dar deloc dornică să mă dau de gol. Cu câteva ore în urmă, aproape că mă ameninţase că mă va tortura.

— Nu ştiu de ce aş merge undeva cu tine sau de ce aş face orice mi-ai cere, am replicat sec. Mi-ai spus foarte limpede că mă vei forţa să fac tot ce vrei.

A oftat.

— Nu putem purta această conversaţie aici. Pune-ţi pelerina şi vino cu mine, a spus el, şi-a ridicat gluga şi a ieşit din cameră.

Am rămas pe loc câteva secunde, apoi am blestemat în sinea mea. Naiba s-o ia de curiozitate!

Mi-am pus pelerina şi l-am urmat pe Raihn. Mersese alături, în odaia lui. Mi-a ţinut uşa, apoi a închis-o în urma noastră.

Nu mai fusesem niciodată în această cameră. Apartamentul era gol când locuiam aici, în copilărie. Vincent n-ar fi lăsat niciodată pe altcineva în afară de el atât de aproape de mine, având în vedere fragilitatea mea şi atracţia exercitată de sângele meu omenesc. Existau doar două camere în această aripă, aşa că pe aceasta o lăsase neocupată pentru a mă izola, adică pentru a mă şti în siguranţă.

Era o imagine în oglindă a odăilor mele – un mic salon, o toaletă, un dormitor. Am privit uşa deschisă spre dormitorul lui Raihn – mult mai dezordonat decât m-aş fi aşteptat, cu cearşafurile şi păturile îngrămădite pe pat – şi am încercat să nu mă gândesc la faptul că doar un perete ne

despărţea încăperile.

Raihn s-a îndreptat spre capătul opus al salonului, unde două ferestre mari se întindeau până la tavan. A descuiat-o pe una dintre ele şi a lăsat-o deschisă. O adiere uscată, din deşert, i-a răvăşit părul în jurul feţei când a urcat pe pervaz. Apoi s-a întors spre mine şi mi-a întins mâna. Cu o mică explozie de fum, aripile i s-au desfăcut.

Nu m-am clintit.

— Hai! a spus el.

— Nici să nu te gândeşti.

— Amândoi ştim că vei fi de acord. Aşa că hai să depăşim partea în care ne ciondănim pe tema asta. Nu avem prea mult timp la dispoziţie.

— Mă rogi sau îmi porunceşti?

A strâns din dinţi.

— Ţi se pare că poruncile mele au vreun efect asupra ta? Dacă vrei cu adevărat să te întorci în camera ta şi să stai acolo de una singură, n-ai decât. E alegerea ta.

Şi-a ridicat şi mai mult gluga, iar umbra de pe jumătatea de sus a feţei i-a scos în evidenţă zâmbetul, maxilarul puternic, lumina care se adunase în liniile cicatricii de pe obrazul stâng.

Blestemat să fie de Mama întunecată, aş fi vrut să nu aibă dreptate, dar avea.

M-am apropiat cu precauţie. A întins mâna spre mine, apoi a ezitat.

— Pot să te ating? a întrebat, cu o voce cam aspră.

Am încuviinţat, străduindu-mă să par relaxată.

Nu era prima dată când Raihn mă lua în zbor. Dar era prima dată de la... sfârşitul turneului Kejari. Gândul de a fi atât de aproape de el, de a-l

lăsa să mă ţină în braţe... era...

Frica reprezintă doar un lanţ de reacţii fizice, mi-am spus, încercând cu disperare să-mi domolesc bătăile rapide ale inimii ca să nu mi le simtă.

Chiar dacă era un cu totul alt fel de frică decât adrenalina unui pericol direct. Mai greu de alungat.

Am păşit pe pervaz, iar el m-a tras în braţele lui, cu o mână pe spatele meu şi cealaltă sub coapse. Mi-am încolăcit braţele în jurul gâtului său într-un mod care mi s-a părut mult mai firesc decât ar fi trebuit să fie.

Miroseala fel. Ca deşertul şi ca ameţeala văzduhului. Căldura trupului său era şi ea la fel cum o ştiam, fermă şi stabilă.

Preţ de o clipă înspăimântătoare, am rămas aşa. Muşchii i s-au încordat, ca şi cum s-ar fi luptat cu instinctul de a mă trage mai aproape, de a mă îmbrăţişa cu adevărat. O mişcare atât de subtilă, însă tot am simţit-o, pentru că'îi percepeam apropierea dureros de acut.

încercările mele de a-mi domoli inima înnebunită au eşuat lamentabil, iar Raihn o auzea, fără îndoială. Privirea mi-a căzut asupra gâtului său – chiar sub maxilar, unde muşchii se încordau când înghiţea în sec. Şi-a întors uşor capul ca să se uite la mine.

Nu voiam să-l privesc în ochi, pentru că asta ne-ar fi apropiat prea mult chipurile.

Mi-a mângâiat uşor partea de sus a spatelui cu degetul mare.

— Eşti în siguranţă, a murmurat el. Bine?

Părea puţin trist.

Şi apoi ne-a înălţat pe cerul nopţii

AM ATERIZAT, spre surprinderea mea, în districtele umane. Am zburat feriţi de ochii celor de jos şi am ajuns în curtea unei clădiri abandonate. De îndată ce am simţit pământul sub picioare, m-am îndepărtat de el, dornică să pun un oarecare spaţiu între noi.

Glugile ne căzuseră pe spate în bătaia vântului. Raihn şi-a tras-o la loc cu dezinvoltură şi a pornit spre străzile principale.

— Pe-aici.

— Unde ne aflăm?

Nu recunoşteam această parte a oraşului. Cutreierasem toate districtele, dar acest cartier se afla aproape de periferia Sivrinajului – departe chiar şi pentru noi, în timpul antrenamentelor noastre nocturne.

— Vreau să-ţi arăt ceva.

A aruncat o privire peste umăr, cu profilul ascuns de gluga mantiei.

— Ah. Şi ţi-am adus astea. în caz că vrei să te distrezi cât timp eşti aici.

Mi-a întins două pumnale în teci.

Şocul m-a oprit în loc pentru câteva clipe, apoi a trebuit să alerg pentru a-l ajunge din urmă. I-arn smuls armele din mâini, în caz că se răzgândea.

Le-am scos din teci. Am privit cum lumina dansa pe gravurile de pe oţelul negru – oţel Născut din Noapte. Marfă excelentă.

Nu orice fel de pumnale. Erau pumnalele *mele.*

Credeam că mă voi simţi bine să le ating din nou, ca şi cum m-aş reîntâlni cu nişte vechi prieteni. în schimb, m-am trezit silită să mă împotrivesc amintirii bruşte şi viscerale a lucrurilor pe care le

făcusem cu aceste arme ultima dată când le ţinusem în mâini.

— De ce mi le-ai dat?

— M-am gândit că vei avea nevoie de ele. însă lamele nu conţin otravă. Nu am avut timp să găsesc aşa ceva, dar poate ar trebui s-o numim precauţie.

Raihn mergea repede. N-am avut prea mult timp să le admir, poticnindu-mă în vreme ce-mi fixam tecile la centură, încercând în acelaşi timp să ţin pasul cu el.

Armuri de piele. Pumnale. Cartierele umane. Totul era straniu de familiar şi, totuşi, atât de copleşitor de diferit.

Am ajuns pe o stradă mai populată, cu clădiri mici de lut, înghesuite una în alta ca nişte dinţi strâmbi.

— Ţine-ţi gluga ridicată, a şoptit Raihn, deşi nu era nimeni prin preajmă, şi am traversat strada spre o casă şubredă cu patru etaje care păreau toate puţin nealiniate, ca un teanc de cărămizi nesigure.

Un felinar singuratic se legăna la uşă în bătaia vântului şi o dâră de lumină trecea prin geamurile cu perdele. Raihn a deschis uşa fără să bată, iar eu l-am urmat.

Am trecut printr-un hol mic şi întunecat, cu un pupitru şi o scară îngustă. Un bărbat dolofan, de vârstă mijlocie, dormita aşezat, cu un pahar gol de alcool, cu miros foarte înţepător, lipit de hârtiile împrăştiate.

Raihn l-a ignorat, iar eu l-am imitat, urcând scările. Când a ajuns la ultimul etaj, a băgat mâna în buzunar şi a scos o cheie. Aparent, încuietoarea

nu funcţiona prea bine, aşa că de-abia la a treia încercare uşa s-a deschis, în sfârşit.

Mi-a aruncat un zâmbet şiret pe sub glugă.

— După tine, prinţesă.

Am intrat în cameră, cu paşi şovăitori.

Era un apartament. Contrasta izbitor cu cel din castel, pe care tocmai îl părăsisem – întregul loc era mai mic decât dormitorul de-acolo, singurele obiecte de mobilier fiind un pat mic, o comodă şi un birou minuscul la care bănuiam că Raihn probabil nici nu încăpea. Totuşi, spaţiul era evident ocupat – pe birou erau cărţi şi hârtii, iar dintr-un sertar pe jumătate deschis al comodei se iţea o bucată de stofă mototolită. Felinarul de la toaletă era încă aprins. Patul era un pic dezordonat, de parcă cineva dormise recent în el şi îl aranjase în mare grabă.

M-am plimbat încet prin cameră, încruntată.

— Cine locuieşte aici?

Raihn a închis uşa şi a zăvorât-o în urma noastră.

— Eu.

M-am oprit brusc, ridicând din sprâncene. El a râs încet.

— Mă bucur că te mai pot şoca. Bine, e mult spus că „locuiesc” aici.

Şi-a descheiat mantia, a aruncat-o pe pat, apoi s-a trântit pe spate cu un mormăit satisfăcut.

— E… locul meu privat unde mă ascund.

M-am gândit la toate acele zile în care nu-l auzisem pe Raihn întorcându-se în odăile lui.

— Dormi aici?

— Câteodată.

A făcut o pauză, apoi a adăugat:

— Câteodată nu pot... câteodată vreau doar să dispar din locul acela.

L-am privit cum se dezumflă practic pe pat. Aici părea mai în largul său. Ca şi cum masca pe care o purta între zidurile castelului se destrăma, în sfârşit.

Nu voiam să văd această latură a lui Raihn – latura care-mi amintea atât de mult de bărbatul pe care îl...

Mi-am dres glasul şi mi-am băgat mâinile în buzunare, plimbându-mă în sus şi-n jos.

— Nimeni nu ştie despre locul acesta, a spus Raihn.

— Nimeni în afară de mine, l-am corectat.

I-am ghicit zâmbetul din voce.

— Nimeni în afară de tine.

— Ce prostie din partea ta!

— Poate.

— Din moment ce sunt o trădătoare şi aşa mai departe.

— Mmm.

Patul a scârţâit când Raihn s-a ridicat în capul oaselor. M-am întors şi l-am surprins privindu-mă într-un fel care m-a făcut să tresar. Atât de serios.

— Avem de vorbit, a spus el, şi trebuia să mergem undeva unde ştiam că nu ne va auzi nimeni altcineva.

— Am crezut că ai spus tot ce-ai avut de spus. Septimus, cel puţin, aşa a făcut.

Cuvintele mele erau tăioase, acuzatoare.

— în faţa lor, spun ceea ce trebuie să spun.

— M-ai manipulat! m-am răstit. Te-ai jucat cu mine de la început!

Chipul lui Raihn a împietrit.

— Ai comis un act de război, Oraya.

Am râs scurt şi amar.

— Am comis un act de război? *Eu?*

Era o greşeală. Nici măcar n-ar trebui să fiu aici. Eram înarmată acum. Puteam să...

Raihn s-a crispat, apoi a ridicat mâinile.

— Hai să nu ne certăm. Nu pentru asta sunt aici.

— Dar pentru ce?

S-a ridicat în picioare, s-a dus la comodă şi a scos ceva din sertarul din mijloc – ceva lung, înfăşurat intr-o bucată de pânză. A aşezat obiectul pe birou, lângă mine, şi l-a dezvelit.

Am simţit că ameţesc.

Ucigaşa de Inimi. Sabia lui Vincent.

Era o armă incredibilă – o avea de secole şi nici nu infirmase, dar nici nu confirmase vreodată legendele din jurul ei. Că era călită în focul zeilor. Că era blestemată. Că era binecuvântată. Că-şi tăiase o bucăţică din propria inimă pentru a o făuri. Uneori îmi istorisea aceste legende când eram copilă – mereu cu o faţă complet serioasă, dar cu o sclipire amuzată în ochi.

Lăsând legendele la o parte, realitatea era impresionantă. Arma era incredibil de puternică, sporind forţa magică deja însemnată a lui Vincent. Era a lui şi numai a lui, respingând oricare alt stăpân. Odinioară glumeam spunând că sabia era, de fapt, marea iubire a lui Vincent. în cea mai mare parte a vieţii mele, chiar aşa am crezut.

Mi-a trecut prin minte imaginea chipului însângerat al lui Vincent, care se străduia să mă privească printre ultimele sale răsuflări.

Te-am iubit din prima clipă.

Simţeam o gheară în piept.

Raihn a făcut un pas înapoi, sprijinindu-se de perete, ca şi cum ar fi vrut să-mi lase un strop de intimitate, în compania săbiei.

— Poţi s-o ridici, a spus el, cu o blândeţe ciudată. Dar trebuie să ai grijă. Doare ca naiba dacă zăboveşti prea mult cu mâna pe prăsea.

Am scos sabia din teacă şi am lăsat-o pe birou. Era uşoară, o spadă zveltă şi elegantă. Lama era de un roşu-aprins, cu vârtejuri şi sigilii gravate pe toată lungimea ei, identice cu cele de pe pumnalele mele. Mânerul era făcut din Oţelul Nopţii, formând spirale delicate în jurul gărzii, care semănau cu oasele aripilor Hiajilor.

M-am uitat lung la ea, incapabilă să vorbesc. înăuntrul meu se forma un val de durere şi de furie.

Raihn păstrase această sabie. Cel mai de preţ obiect al tatălui meu, acum aflat în posesia celui care-l omorâse.

— De ce-mi arăţi asta?

Doar nu-şi imagina că era un soi de ofertă sentimentală de pace.

— Oare poţi s-o mânuieşti?

Am clipit mirată şi m-am întors spre Raihn. M-am întrebat preţ de o clipă dacă auzisem bine întrebarea.

— Nu, am răspuns. Nimeni în afară de el n-o poate mânui.

— Dar nici pocalul nu putea fi folosit de nimeni altcineva. Şi tu l-ai folosit.

— Asta e altceva. Asta e...

A lui.

Vincent mă avertizase de multe ori să nu mă ating de armă. La început, din motivele limpezi

pentru care un copil n-avea voie să pună mâna pe un astfel de lucru, dar mai târziu mi-a spus foarte clar că ar fi periculos pentru mine s-o ridic. Arma putea fi mânuită doar de el, iar ceea ce pentru vampiri era dureros pentru mine putea fi de-a dreptul letal.

— De ce? am insistat. E un alt lucru pe care vrei să-l fac pentru Septimus?

Umbra de furie de pe faţa lui Raihn a fost meteorică, dar vizibilă.

— Nu.

— Atunci de ce mi-ai dat o armă ca asta şi de ce vrei s-o folosesc?

După ce acţionasem împotriva lui. După ce-mi explicase atât de clar rolul pe care trebuie să-l joc.

Era o mişcare de-a dreptul prostească să-mi ofere această armă. Simplul fapt că-mi dăduse voie să aflu că ea există era o necugetare.

— Pentru că ai dreptate, a spus simplu.

îmi spusesem de multe ori că nu-l voi mai lăsa niciodată pe Raihn să mă ia prin surprindere. Şi totuşi, iată-ne din nou în acest punct.

— Pentru că lucrurile pe care le-ai spus în biroul lui Vincent în acea seară sunt adevărate, a zis el. Nu există nicio scuză pentru ceea ce le-am permis Născuţilor din Sânge să facă acestui regat. Septimus profită de amândoi. M-am lăsat păcălit să intru într-o alianţă pe care nu mi-am dorit-o, într-o înţelegere din care nu pot ieşi, iar acum suntem cu toţii aici, la mama naibii.

S-a apropiat uşor, pas cu pas, iar eu nu m-am ferit. M-am uitat stingherită în jos când a vorbit despre faptul că fusese obligat să accepte acea alianţă, dar încă îi vedeam chipul – în acel moment

în care Angelika fusese gata să mă ucidă, iar eu îl zărisem cum se uitase în tribune şi făcuse acel semn discret cu capul.

Un alt paradox cu care nu mă puteam împăca. Raihn îmi omorâse tatăl, îmi furase regatul şi mă transformase într-o prizonieră, dar, făcând toate astea, îmi salvase viaţa.

— Ştiu că am dreptate, am spus. Şi?

A zâmbit vag, dar a redevenit serios în câteva clipe.

— Şi vreau să mă ajuţi să fac ceva în privinţa asta.

— Dacă ăsta e un alt discurs despre...

— Nu. Acum e vorba despre sânge, Oraya.

Nu a clipit. Nu şi-a desprins ochii de ai mei.

— Trebuie să-i alungăm pe Născuţii din Sânge din regatul nostru.

— Sunt aliaţii tăi. Cei pe care te bazezi ca să-ţi păstrezi tronul.

— Aliaţi, a zis el batjocoritor.

Era ceva în felul în care a spus-o, cu răsuflarea întretăiată, care mi-a adus o revelaţie bruscă.

Septimus mă manipulase pentru a-şi testa teoriile, ştiind că nu voi coopera niciodată cu el. Şi, până acum, presupusesem că Raihn îi fusese alături – poate chiar că el îl instigase.

Acum eram dintr-odată sigură că mă înşelasem.

— Nu ai ştiut, am zis. Nici tu nu ai ştiut nimic din toate astea. Despre pocalul-oglindă. Despre atacul asupra arsenalului. Despre sângele zeului.

Expresia lui Raihn mi-a confirmat bănuiala înainte ca el să vorbească din nou.

Pentru că la arsenal fuseseră soldaţi Rishani, dar

nu şi Născuţi din Sânge. Dacă Raihn ar fi fost implicat, ar fi trebuit să fie mult mai multe trupe de-ale Rishanilor la bază în acea noapte. Dar fuseseră la fel de nepregătiţi ca noi. A pierdut, în final, la fel de mulţi soldaţi ca mine.

Doar Septimus ieşise neatins din toată povestea asta – atât Rishanii, cât şi Hiajii fuseseră decimaţi şi slăbiţi, iar teoria era astfel confirmată.

— E un şarpe, a spus Raihn. Nu mi-a povestit nimic din toate astea decât după aceea. I-am arătat ceea ce voia să vadă. Am făcut scandal. Am urlat. M-am comportat ca un războinic mare şi prost. Şi apoi i-am cântat în strună, după ce i-am opus suficientă rezistenţă cât să fiu credibil.

Raihn şi rolurile sale.

— Am făcut o înţelegere din care nu mă mai pot retrage, a continuat el. Asta e concesia pe care i-am făcut-o lui Septimus. Dar... indiferent dacă găsim sau nu ceea ce-şi doreşte, s-ar putea să nu-l poată folosi direct. Şi mai există şi alte lucruri în Casa Nopţii care sunt la fel de puternice. Dar, pentru a le mânui, voi avea nevoie de ajutorul tău.

Am pufnit, iar el şi-a ridicat palmele.

— Uşor, viperă. Lasă-mă să termin, a spus el, tăindu-mi vorba. Ajută-mă să găsesc sângele zeului. Ajută-mă să duc misiunea asta absurdă a lui Septimus la îndeplinire. Dar apoi vreau să mă ajuţi să folosesc sângele pentru a-l trăda şi pentru a-i alunga pe nenorociţi! de Născuţi din Sânge din acest regat odată pentru totdeauna. După aceea, eşti liberă să faci ce vrei.

Am pufnit din nou.

— Să fac ce vreau...

— *Orice vrei tu.*

N-am vrut să mi se vadă mirarea. La naiba cu faţa mea pe care se vede totul!

Raihn a râs uşurel.

— Nu m-ai crezut niciodată, dar nu am intenţionat nicio clipă să te ţin prizonieră. Te rog – nu te oblig – să mă ajuţi Iar după asta ai cuvântul meu că totul se va termina.

— Cât valorează cuvântul tău?

— Nu prea mult. A avut şi zile mai bune. E un pic ciobit. Dar e tot ce-ţi pot oferi, din păcate.

M-am uitat fix la sabia tatălui meu. Murise cu ea înmuiată în sângele lui, la doar câţiva metri de el, în nisipul din arena de luptă.

Casa Nopţii era regatul tatălui meu.

Era regatul *meu.*

Raihn mă minţise de atâtea ori. Şi totuşi...

M-am pomenit gândindu-mă la planul acesta.

— Septimus nu va bănui nimic? am întrebat. Are ochi peste tot.

— Niciun vampir nu are ochi aici.

A arătat spre camera întunecată şi prăfuită – atât de umană.

— însă ai dreptate. Va trebui să fim atenţi. Să ne asigurăm că vede doar ceea ce se aşteaptă să vadă. Eu voi juca rolul rege- lui-brută. Tu vei juca rolul soţiei-prizoniere care-l urăşte de moarte.

— Asta va fi uşor, am spus. Chiar te urăsc.

îmi repetasem în gând aceste cuvinte de nenumărate ori – *îl urăsc, îl urăsc, îl urăsc* – şi totuşi, când le rosteam, aveau un gust rânced, amar, pentru că reprezentau un adevăr şi, totodată, un neadevăr. Pentru că n-ar fi trebuit să reprezinte

decât adevărul, deoarece stăteam în faţa bărbatului care-mi ucisese tatăl.

Chipul lui Raihn a rămas împietrit doar pentru o fracţiune de secundă, ca şi cum ar fi încercat să-şi revină după o lovitură sub centură. Apoi a zâmbit, uşor şi relaxat.

— Ah, ştiu, a replicat. E mai bine aşa. Nu eşti o actriţă prea bună.

Şi-a întins mâna.

— Dar, a adăugat el, încet, serios, eşti un aliat al naibii de bun.

Aliat.

într-o altă viaţă, îmi propusese o alianţă. Şi atunci am ştiut că era o greşeală să accept.

Dar acum eram neputincioasă, la fel cum am fost atunci. Un om într-o lume de vampiri. O Moştenitoare fără colţi. O fiică care nu-şi putea răzbuna tatăl.

Raihn îmi oferea putere. Mai multă putere decât visasem vreodată că pot avea.

Iar puterea era moneda cu care obţineai răzbunarea.

I-am strâns mâna lui Raihn. Era caldă şi aspră şi mult mai mare decât a mea. Şi-a aşezat uşor degetele peste ale mele. Chiar şi atingerea lui părea diferită acum – ca şi cum toată magia care ne zvâcnea sub piele se atrăgea şi se respingea reciproc, recu- noscându-şi parcă inamicul natural.

Raihn era mai puternic decât oricând. Dar la fel eram şi eu. Şi cu puterea despre care vorbea Raihn – care îmi aparţinea prin naştere – aş fi devenit de neoprit.

îmi oferea tot ce aveam nevoie pentru a-l

distruge.

— S-a făcut, am spus.

14. RAIHN

/^fhiar te urăsc.

Ştiam că Oraya mă urăşte. Cine ar putea s-o învinovăţească pentru asta? Dar nu ştiam de ce mă deranja atât de tare să aud cuvintele astea spuse răspicat. Mă deranja destul cât să-mi umbrească victoria.

Victoria.

O făcusem să accepte ceva ce nu avea de ales. Şi nu eram prost – ştiam că erau şanse mari ca, în tot acest timp, să aştepte momentul ideal ca să mă ucidă. Ştiam că poate exact asta îşi spunea în timp ce-mi strângea mâna, fiind de acord cu înţelegerea noastră.

Era un pariu pentru amândoi.

Dar acolo, la arsenal, arma ei fusese chiar în dreptul inimii mele şi nu încercase să mă omoare.

Asta însemna ceva.

Şi adevărul era că, lăsând la o parte... sentimentele mele personale complicate pentru

Oraya, aveam nevoie de ea. Fără ea, nu aveam nicio şansă să scap de sub influenţa lui Septimus. Poate că o mică şi patetică parte din mine se bucura pentru asta – mă bucuram că aveam o scuză ca să fim din nou aliaţi, chiar dacă era reticentă.

Oraya nu a mai spus nimic în timp ce am zburat înapoi spre odăile mele de la castel. Era stânjenitor cât de mult îmi aminteam cum o purtasem în braţe, cum fusese relaţia noastră înainte să stric lucrurile. Simţeam cât e de înspăimântată. Bătăile inimii, respiraţia ei, fierbinţeala pielii sale.

Toată încrederea pe care o construiserăm împreună era acum distrusă.

De îndată ce am lăsat-o jos la fereastra mea, s-a îndepărtat de mine. M-am întrebat dacă ştia că avea deja un tipar – trei paşi lungi şi rapizi înapoi, de parcă de-abia aştepta să pună cât mai mult spaţiu între noi.

Am rămas pe pervaz, savurând încă puţin briza pe spatele aripilor mele. Am lăsat-o pe Oraya să se retragă cu spatele de-a lungul întregii încăperi, abia apoi am intrat şi eu. Nu mă voia aproape, iar eu respectam asta.

— Va trebui să începem imediat, am spus. Chiar mâine, probabil. De îndată ce-i voi anunţa pe toţi că ai fost de acord.

— Pe toţi? a întrebat.

— Pe Vale, pe Cairis, pe Ketura. Pe Septimus şi pe gorilele lui.

Era greu să nu observ felul în care a încremenit când am pomenit toate acele nume.

— Nu te vor deranja, am spus. Eu mă voi ocupa de antrenamentul tău.

Şi-a lăsat sprâncenele în jos.

— Ce antrenament?

— Păi ce, credeai că vei mânui puterea legendară a unei zeu şi că vei răsturna cea mai nemiloasă casă de vampiri fără să fii din nou în formă?

A mişcat din nou din sprâncene.

— Sunt într-o formă de zile mari. în privinţa ta am îndoieli. Lupta aceea a fost un pic prea uşoară.

Pe sânii lui Ix, era greu să nu râzi la faţa aia!

Am ridicat mâinile, împăciuitor.

— Bine. Recunosc. Mă ţii şi pe mine în priză. Niciodată n-am fost mai bun decât atunci când eram cu tine.

Fraza asta a sunat dezgustător de serios ieşind de pe buzele mele. Oraya a auzit-o şi ea, şi s-a foit stânjenită.

— încă un lucru, a spus.

— Ce anume?

— Nu mă mai încuia în camera mea.

— Ah, chiar aşa?

— Da, chiar aşa.

— Şi de ce, mă rog?

— Pentru că se presupune că suntem din nou aliaţi, iar ali- aţii nu se încuie reciproc în diverse încăperi în fiecare noapte.

— Am totuşi câţiva aliaţi pe care aş vrea să-i pot încuia noapte de noapte, am subliniat.

— Poţi s-o prezinţi ca pe o concesie pe care a trebuit s-o faci pentru a mă convinge să intru în joc de bunăvoie. E rezonabil. Şi adevărat.

Sprâncenele mi s-au ridicat din nou.

— Chiar este?

— Chiar este.

Să o las pe Oraya nesupravegheată era o idee

proastă din mai multe motive. Cele evidente, bineînţeles – pentru că era Moştenitoarea Hiajă, acţionase împotriva mea cu mai puţin de o săptămână în urmă şi avea toate motivele să se furişeze peste tot pentru a aduna informaţii şi pentru a găsi o cale de a le transmite celor care încercau să mă ucidă. Dar niciunul dintre aceste motive nu mă deranj a la fel de mult ca restul – nu trebuia să-mi protejez coroana de Oraya cât trebuia s-o protejez pe ea de coroana mea.

— Acest castel nu e un loc sigur, prinţesă, i-am zis. Nici măcar pentru mine. *în special* pentru mine. Şi asta e valabil şi pentru tine. Eşti sigură că vrei cu adevărat asta?

— îmi tot spui că sunt regină, nu prizonieră. Dovedeşte-o! Nimeni nu le ţine închise pe regine în dormitoarele lor.

Neculai o închisese pe Nessanyn.

Ăsta era un gând brutal şi nedorit. L-am alungat, hotărând că era un punct de vedere corect. în plus, cu Oraya totul reprezenta un risc. întotdeauna a fost aşa.

— Bine, am spus, dând vag din umeri. S-a făcut. Gata cu zăvoarele.

Şi-a relaxat umerii, uşurată. Mi-a plăcut asta.

— Atunci mă duc la culcare, a anunţat ea.

— Bine. Vei avea nevoie de odihnă înainte să începem.

A ajuns la uşă şi a deschis-o. Şi, înainte de a mă putea opri, cuvântul mi-a ieşit de pe buze.

— Oraya.

S-a răsucit. Deşi era în capătul opus al încăperii, îi simţeam privirea rece, oţelită. Am simţit că mă înţeapă inima.

Nici măcar nu ştiam ce voiam să spun.

îţi mulţumesc?

Nu vei regreta?

Prima era un semn de condescendenţă. A doua era o promisiune pe care n-o puteam face. O minţisem suficient pe Oraya. Nu voiam s-o mint din nou.

în cele din urmă, m-am hotărât.

— Mereu am vorbit serios. Cu propunerea pe care ţi-am făcut-o.

Nu există nimeni altcineva alături de care vreau să conduc regatul. Doar tu.

Am văzut pe chipul ei că ştia exact la ce mă refeream.

— Ştiu, a spus ea, după un moment, şi a plecat.

DUPĂ PLECAREA Orayei, am petrecut câteva minute la fereastră, privind soarele ce răsărea peste Sivrinaj. Cerul fumuriu devenise violet, apoi roz. Arsura bine cunoscută de pe pielea mea a început să se facă simţită încet, aşa cum se întâmpla întotdeauna. De-abia când dimineaţa şi-a intrat de tot în drepturi m-am îndepărtat, cu greu, de geam.

Primisem un mesaj cât fusesem plecat. Am luat pergamentul şi l-am citit. Multă vreme, m-am uitat fix la el. Apoi am înjurat, l-am băgat în buzunar şi am deschis uşa.

Am coborât scările până în aripa rezervată oaspeţilor, uitân- du-mă drept înainte până am ajuns la singura uşă închisă. Am bătut în ea, fără niciun strop de politeţe, continuând cu ciocăni-turile chiar şi atunci când nu am primit niciun răspuns.

— Pe toţi zeii din Ceruri, ai puţină răbdare! s-a auzit dinăuntru o voce veselă, urmată de un şir de paşi grăbiţi.

Uşa s-a deschis. Chiar atunci, am rostit cu asprime:

— N-ar trebui să fii..

Dar de-abia am reuşit să scot aceste cuvinte şi pe faţa lui Mische a apărut un zâmbet larg, pe care l-am văzut doar o fracţiune de secundă înainte să se năpustească asupra mea.

Şi naiba să mă ia dacă nu m-am bucurat să văd o faţă prietenoasă.

Mische şi-a încolăcit braţele în jurul gâtului meu şi m-a îmbrăţişat de parcă ar fi crezut că nu mă va mai vedea niciodată. Şi bineînţeles, am îmbrăţişat-o şi eu, pentru că nu eram un monstru, nu-i aşa?

Părul îi crescuse şi aproape că-i ajungea acum la umeri. Buclele de culoare caramelului încă miroseau a transpiraţie şi a deşertul pe care-l lăsase în urmă, în călătoria ei până aici.

— N-ar trebui să fii aici, am spus. Ţi-am spus să nu vii. încercam să par foarte rău şi nu reuşeam deloc.

— Ah, mai du-te dracului! a spus Mische cu afecţiune, aşa cum ar fi spus: *Şi mie mi-a fost dor de tine, idiotule.*

15. RAIHN

— Mă plictisisem să cutreier ţara de una singură. Ce altceva ar fi trebuit să fac?

— Să stai departe de belele. Să nu te apropii de capitala unei ţări aflate în război civil. Să-ţi găseşti un loc sigur şi comod unde să stal

Mische a strâmbat din nas.

— *Sigur* şi *comod?*

A spus asta de parcă ar fi fost ceva ridicol şi, ca să fim sinceri, cine o cunoştea pe Mische ştia că aşa era. Mische era opusul siguranţei şi al comodităţii. Mische era atât de impulsivă şi de nesăbuită încât, uneori, mă speria de moarte.

După ce m-a eliberat în cele din urmă din îmbrăţişarea ei sufocantă, m-a târât în salon. Purta o cămaşă albă prăfuită şi o pereche de pantaloni încă plini de murdăria voiajului. Dar dacă era obosită, nu o arăta deloc. S-a cuibărit într-un fotoliu şi şi-a tras genunchii la piept, cerându-mi, cu ochi mari, să-i povestesc tot. Auzise veştile cele mai importante, a zis ea, dar voia să afle totul din gura mea.

Nu exista nicio persoană pe lume cu care să mă simt mai confortabil decât cu Mische. Mă văzuse în cele mai neplăcute momente ale mele. însă tot a fost greu... să-i depăn întreaga poveste, cu ultima încercare a turneului Kejari şi mai departe de aceasta. Nu mai strânsesem niciodată toate evenimentele într-un singur loc ca până atunci.

Ochii mi-au căzut pe un anumit punct de pe covor în timp ce i-am istorisit, cât mai pe înde- lete, ce se întâmplase.

Până la final, entuziasmul lui Mische se transformase într-o tristeţe atât de crudă şi de sfâşietoare încât, atunci când mi-am ridicat privirea înapoi spre ea, era să mă înec cu un hohot de râs.

Arăta gata să plângă.

— Pe sânii lui Ix, Mish! Nu e atât de tragic.

Dar Mische s-a ridicat, a străbătut odaia şi m-a îmbrăţişat din nou, prelung – de data aceasta nu cu entuziasmul de căţeluş bucuros al reunirii, ci cu liniştea unei prietene care te susţine.

M-am desprins din strânsoarea ei.

— Sunt bine. Şi tu duhneşti.

— Nu mă poţi mihţi, a mormăit ea, apoi s-a aşezat turceşte pe podea, cu bărbia sprijinită pe mâini.

— Pe bune, Mische...

Mi-am jumulit pieliţele unei unghii. Nu eram sigur dacă sângele încă lipit de ea era al altcuiva sau chiar al meu, de la rosul neîncetat al unghiilor, dar nu mă puteam abţine.

— Lucrurile sunt nasoale pe-aici. Ar trebui să te întorci la ţară.

Era lucrul cel mai uşor pentru mine, s-o alung pe Mische din Sivrinaj, şi totuşi într-un fel mă durea că rostisem aceste cuvinte – chiar dacă ştiam, bineînţeles, că nu mă va asculta.

îmi fusese dor de ea. Nu, era puţin spus. Ea era toată familia mea, de sânge sau nu. Existau doi oameni în viaţă în acest moment despre care simţeam, la bine şi la rău, că mă cunosc cu

adevărat. Oraya şi Mische. Când Oraya se uita la mine, erau numai acuzaţii în ochii ei – *Văd ce eşti cu adevărat.* Dar când Mische se uita la mine, era doar afecţiune. Şi-mi lipsea asta, dar era şi stânjenitor. Mereu mi-a fost mai greu să interpretez rolurile pe care trebuia să le joc când Mische era în preajmă, pentru că mă cunoştea prea bine.

— Mă plictiseam ca naiba acolo. în plus, chiar credeai că o să te las singur aici? a spus, încruntându-se. Sau pe ea?

Pe ea. Pe Oraya.

în ciuda celor întâmplate, mă bucuram să ştiu cât de mult se ataşase Mische de Oraya. Era ca şi cum ar fi ştiut, încă de la început, cât de importantă va deveni întotdeauna m-am întrebat dacă Mische nu avea cumva înăuntrul ei un strop de magie mintală. Doar un strop. Lucrurile astea nu ţineau deloc de puterile lui Atroxus, dar empatia ei era puţin ieşită din comun.

Simţeam că am nevoie de Mische şi uram acest lucru. Dar poate că Oraya avea nevoie de ea chiar mai mult decât mine, în prezent.

— Mmm, am spus, fără să verbalizez nimic din gândurile mele.

— Lucrurile stau prost?

M-am gândit la suspinele înăbuşite ale Orayei din mijlocul zilei, când credea că n-o aude nimeni. M-am gândit la expresia ei goală, care dura de săptămâni întregi.

M-am gândit la glasul ei şoptindu-mi *Chiar te urăsc.*

— Da, am răspuns. Lucrurile stau tare prost.

Era o mărturisire amară, plină de regret.

Renunţasem demult la imaginea mea de persoană relativ decentă din punct de vedere moral. De-a lungul anilor, omo- râsem sute de vampiri cu propriile mâini. Mii de vampiri indirect, ca urmare a acţiunilor mele în ultimul turneu Kejari sau în acesta. Am făcut ceea ce trebuia să fac pentru a supravieţui. Am încercat să nu mă condamn prea mult pentru asta.

Dar aş regreta mereu acest lucru. S-o distrug pe Oraya ar fi fost un păcat pe care nu l-aş fi putut ispăşi niciodată.

A urmat o tăcere lungă. Apoi Mische a spus, încet:

— Sunt doar... foarte, foarte bucuroasă că nu ai murit, Raihn. Am râs vag, dar ea s-a răstit:

— Nu e o glumă! Vorbesc foarte serios. Ce-a fost în capul tău? Eu nu eram atât de sigur că mă bucuram că nu murisem.

Când mă ucisese Oraya, am fost sigur că făcusem ceea ce trebuia. îi dădusem puterea de care avea nevoie pentru a-şi atinge potenţialul. Oferisem Casei Nopţii un nou început. Fără alianţe murdare cu Născuţii din Sânge. Fără un trecut complicat.

Toate acestea păruseră că merită sacrificiul în acel moment. Nu moartea era, până la urmă, partea cea mai grea. Toată nebunia începuse cu reîntoarcerea mea din morţi.

M-am mulţumit să spun doar, încercând să par relaxat:

— Nu prea a fost nimic în capul meu, am zis, dar era o minciună gogonată.

— Dar ai tras atât de mult să ajungi aici, a spus

Mische, încruntându-se.

A trebuit să strâng din dinţi ca să nu spun adevărul.

Să ajung aici? Nicidecum.

M-am înscris în turneul Kejari pentru că se înscrisese Mische. Pentru că ea îmi forţase mâna. Pentru că într-o zi, în timpul călătoriei noastre, m-a prins într-o noapte deosebit de proastă, iar eu i-am spus totul – adevărul despre cine sunt şi despre cicatricea de pe spate, lucruri pe care nu le spusesem niciodată unei alte persoane.

Pe chipul lui Mische trecuseră toate sentimentele posibile, iar în acea noapte îi observasem tristeţea pentru mine, apoi confuzia şi apoi lucrul care chiar durea cel mai mult: entuziasmul.

— Tu, şoptise ea, cu ochi scânteietori, eşti *Moştenitorul poporului Rishan* şi nu faci *nimic* în privinţa asta? Ai măcar idee câte ai putea face?

Asta mă omorâse. *Speranţa.*

Ne-am certat în acea noapte – una dintre cele mai urâte dispute, după ani întregi de tovărăşie neîntreruptă. în seara următoare, Mische a dispărut. Eram înnebunit când s-a întors, aproape în zori, şi mi-a arătat mâna: cicatricea din care-şi jertfise sângele.

— Participăm la Kejari, spusese ea, plină de aroganţă.

Ca şi cum tocmai urma să ne înscriem la un curs de pictură sau la un tur al oraşului.

Nu mai fusesem atât de furios de ani întregi Am încercat din răsputeri să găsesc o modalitate de a-i scoate ideea din cap. Dar, în cele din urmă, am ajuns tot acolo, alături de ea, aşa cum ştia că se va

întâmpla.

După răbufnirea mea din acea primă noapte, nu i-am mai spus niciodată ce am simţit în legătură cu asta. Am păstrat acea senzaţie de profund disconfort ca pe un nod strâns, îngropat adânc în piept.

Era greu să ţin supărarea pe Mische. Dar mai rea decât furia era îngrijorarea.

Nu era un lucru mărunt să te înscrii în turneul Kejari. Mă gândeam adesea – fără să vreau – la Mische, la decizia pe care o luase şi la felul în care doar norocul îi salvase viaţa.

O singură persoană putea câştiga Kéj áriul. Care era planul lui Mische, dacă lucrurile s-ar fi desfăşurat altfel? Nu-mi plăcea să mă gândesc la asta.

Mi-am luat ochii de la privirea acuzatoare a lui Mische şi m-am uitat spre mâna pe care şi-o sprijinea de genunchi şi spre cicatricile de arsuri, abia vizibile sub ţesătura mânecii.

Dacă a văzut cum o privesc, nu mi-a arătat-o, în schimb a înclinat capul şi mi-a trimis un zâmbet relaxat şi liniştitor.

— Nu mai fi atât de deprimat, a spus ea. Totul se va rezolva. Ştiu că aşa va fi. E greu acum, dar mă bucur că eşti aici.

— Mmm.

Măcar dacă adevărul ar fi fost la fel de simplu ca vorbăria optimistă a lui Mische! I-am aruncat o privire piezişă.

— Şi tu ce-ai mai făcut?

— Eu?

A devenit serioasă pentru un minut, înainte de a

ridica nepăsătoare din umeri.

— Ah, ştii cum sunt eu. întotdeauna bine.

Ştiam, fireşte. O cunoşteam suficient de bine ca să-mi dau seama când minte. Şi ca să ştiu când să nu insist.

M-am întins şi i-am ciufulit părul, făcând-o să strâmbe din nas şi să se îndepărteze.

— E prea lung, a spus ea. Trebuie să-l tund.

— Mie îmi place. Te prinde bine schimbarea.

S-a încruntat. Apoi m-a privit fix şi a zâmbit larg.

— Te-am prins, a spus ea. Te bucuri că sunt aici.

— Niciodată, am zis.

Bine, mă prinsese. Eram al naibii de vinovat.

16. ORAYA

Raihn s-a ţinut de cuvânt. După aceea, uşa n-a mai fost încuiată. Nu aveam de gând să leşin de bucurie datorită concesiei – nu aveam nicio îndoială că gărzile erau în continuare cu ochii pe mine. Totuşi... îmi plăcea libertatea. în noaptea următoare, m-am plimbat de una singură pe coridoarele castelului. Gărzile şi soldaţii mi-au aruncat priviri ciudate, dar nimeni nu m-a deranjat. Nu mă simţeam deloc în largul meu şi nu ştiam exact de ce.

Poate pentru că deja castelul arăta foarte diferit. Peste tot domnea încă haosul. Nu puteam să nu-l compar cu acel declin profund pe care-l observasem atunci când cutreierasem holurile în timpul turneului Kejari – când remarcasem pentru prima oară degradarea inertă care-mi lua cu asalt căminul.

Nimeni nu mai putea spune acum că acesta era un loc inert. M-am oprit la balconul care dădea spre

sala de ospeţe. Era una dintre puţinele încăperi care nu se modificase prea mult. Mesele erau aranjate în acelaşi fel. Mobilierul nu fusese schimbat.

Preţ de o clipă, am revăzut răbufnirea de brutalitate a lui Vincent în timpul ultimei noastre dispute. îşi înfipsese unghiile în braţul meu, împingându-mă şi lipindu-mă chiar de această balustradă – silindu-mă să-i privesc pe oamenii de jos, prăbuşiţi peste acele mese ca nişte vite secate de sânge.

M-am crispat şi mi-am ferit privirea.

Antrenament. De asta aveam nevoie.

Raihn avea dreptate – nu mai eram în formă. Simţisem asta când ne luptaserăm la arsenal, iar felul în care mă dureau muşchii a doua zi îmi amintea insistent de acest lucru.

M-am răsucit şi m-am oprit, privind coridorul din faţa mea. Dintr-odată, mi-am dat seama de ce mi se părea atât de ciudat să străbat aceste holuri.

Pentru că înainte nu mi se îngăduise să o fac.

Poate că Vincent nu-mi pusese zăvor la uşă, dar cuvântul lui era mai mult decât suficient pentru a mă împiedica să ies din odaia mea – şi fusese foarte clar în această privinţă. Da, mă furişam afară, dar asta se întâmpla în lumina zilei, când mă strecuram ca o umbră, făcându-mă mică la auzul oricăror paşi.

Până atunci, nu avusesem niciodată voie să mă mişc în voie prin acest castel. Niciodată.

Era... o revelaţie ciudată.

— Ştii cât mă bucur că te văd plimbându-te pe-aici, în libertate?

M-am străduit din răsputeri să nu arăt că m-am speriat, dar am eşuat. M-am întors şi l-am văzut pe

Septimus plecându-şi capul cu părere de rău.
— îţi cer iertare. Nu voiam să te sperii.

Exact asta părea că a vrut să facă, după felul cum se furişa.

— Mă bucur că ai revenit la sentimente mai bune, a zis el. Am auzit că ai fost de acord să ne ajuţi în mica noastră misiune.

— Spui asta de parcă aş fi avut de ales.

A ridicat uşor dintr-un umăr.

— Totuşi... Mai bine aşa. Ar fi fost dificil pentru toată lumea dacă aş fi fost nevoit să te oblig. Cred că pentru soţul tău ar fi fost cel mai greu.

Nu-mi plăcea când oamenii se refereau la Raihn în acest fel. Pentru prima dată în viaţă, m-am bucurat că aveam o faţă pe care se citea tot. Am savurat rânjetul de dezgust care mi-a înflorit pe buze înainte de a mă putea abţine.

Trebuia, la urma urmelor, să-mi joc rolul.

Eu sunt regele-brută, iar tu eşti soţia-prizonieră care mă urăşte. Septimus a râs.

— N-aş vrea să mă aflu de partea dezavantajoasă a acestei situaţii, a spus el.

A vârât mâna în buzunar şi a scos o cutie de trabucuri. A deschis-o uşor, apoi a şovăit, cu mâna zăbovind peste rândul de ţigări negre şi frumos rulate. Pe faţă i-a apărut o expresie stranie – o linişte rigidă, ca şi cum peste trăsături i-ar fi plonjat un val de gheaţă.

M-am încruntat, urmărindu-l din priviri, până la mâna sa suspendată deasupra cutiei, îngheţată la jumătatea mişcării, ca şi cum muşchii i s-ar fi blocat fără să vrea. Degetul lui inelar tremura haotic, zgâlţâindu-i întreaga mână.

Timp de câteva clipe fără sfârşit, ne-am holbat

amândoi la mâna lui.

Apoi şi-a trecut uşor cutia în cealaltă mână, a scos rapid un trabuc şi l-a vârât între dinţi, ascunzând cutia la loc în buzunar.

Ca şi cum acel moment n-ar fi existat niciodată. Mi-a făcut cu ochiul şi mi-a zâmbit fermecător, veşnic relaxat.

— Distracţie plăcută la antrenament, a zis. Te las cu treburile tale. Ne aşteaptă câteva luni pline de evenimente.

Şi a plecat fără alte cuvinte.

BUN. Nu mai eram în formă.

îmi plăcea că-mi recăpătasem pumnalele, dar revenirea la acea rutină nu făcea decât să sublinieze cât de mult mi se schimbase existenţa. Trecusem de la o viaţă în care mă mişcăm cât era ziua de lungă la o viaţă în care stăteam întinsă pe pat şi mă holbam la tavan. Era uimitor cât de mult îţi poţi ieşi din formă într-o lună.

O lună. Mai mult de-atât. Nu-mi dădusem seama cât trecuse de fapt până când nu am simţit fizic felul în care mi se schimbase corpul în acest timp.

Cu fiecare gâfâială, cu fiecare exerciţiu, cu fiecare lovitură pe care o dădeam manechinului pe care mă antrenam, îmi dădeam seama şi mai acut de acest adevăr crud.

O lună.

Mai mult de un ciclu complet al lunii de când tatăl meu murise.

Am încercat să alung gândul. Am încercat să-mi forţez muşchii ca să mă doară mai puţin inima. Nu a mers. Gândurile încă mă bântuiau.

0 lună.

Şi tocmai încheiasem o alianţă cu bărbatul care l-a ucis.

Făcusem loc în mintea mea unui singur gând inofensiv şi, înainte de a mă putea stăpâni, s-a preschimbat în ceva monstruos.

O lună.

De câte ori fusesem în această arenă de antrenament cu Vincent? De nenumărate ori. Practic îl auzeam şi acum, dân- du-mi răstit ordine.

Mai repede. Mai tare. Nu fi neglijentă. Nu te străduieşti destul, şerpişorule. Nu va fi destul când va conta cu adevărat.

Mă forţa din răsputeri. Câteodată terminam şedinţele de pregătire căzută într-o baltă a propriei vome.

îţi forţam limitele pentru că îmi doream să fii în siguranţă, mi-a şoptit Vincent la ureche.

Mă forţa ca să mă pot proteja.

Totul în această lume e periculos pentru tine, mi-a reamintit el.

Pentru că eram om.

Dar nu eram om.

Fusese o minciună. Totul fusese o minciună.

Loviturile pe care i le dădeam manechinului au devenit din ce în ce mai rapide, mai dure, mai neîndemânatice.

Plămânii îmi ardeau. Pieptul mă durea. Focul Nopţii s-a ivit la vârful armei mele, înconjurându-mă cu mii de scântei albe.

Dar nu eram om.

De câte ori îmi exersasem puterea magiei cu Vincent, în această arenă? De câte ori îmi spusese că forţa vrăjilor mele nu va însemna niciodată nimic?

Oare şi asta fusese o minciună?

Ştiai? l-am întrebat acum, lovind din nou în manechin şi făcând câlţii să sară din el, sub efectul forţei.

Vincent tăcea.

De ce nu mi-ai spus? De ce m-ai minţit, Vincent? De ce?

Tăcere. Bineînţeles.

Focul Nopţii s-a aprins într-un val sălbatic, învăluindu-mă într-o explozie orbitoare. Cu un urlet zdravăn, mi-am izbit arma de trupul neînsufleţit al manechinului, dărâmându-l la podea. Lovitura mea a fost atât de neîndemânatică, atât de necruţătoare, încât am scăpat pumnalul din mână. Lama de metal a căzut la pământ cu un zgomot bubuitor, pe care abia l-am auzit din cauza gâfâielilor mele asurzitoare.

Apoi am distins o voce cunoscută în spatele meu.

— Nu mi-am dat seama ce noroc am că sunt în viaţă până n-am văzut asta.

Raihn.

Am strâns din ochi, ştergându-mi rapid lacrimile. *La naiba!*

— Aşa e, am spus sugrumat.

Replica mea a sunat slab, jalnic.

— Totuşi, pari că ţi-ai pierdut suflul.

Ah, naiba să-l ia!

— Nu mai am antrenament.

— Vrei un partener de luptă?

— Nu.

S-a apropiat oricum.

Tot nu voiam să mă uit la el, stânjenită de ceea ce-i îngădui- sem să vadă. Adică pe mine plângând şi lovind fără ţintă, ca un copil. Minunat!

Dar tăcerea lui fusese prea îndelungată. Prea plină de înţelesuri.

în cele din urmă, m-am întors spre el.

— Ce vrei? l-am întrebat.

A deschis gura, apoi a părut că s-a răzgândit.

— Nimic. Eşti sigură că nu vrei să ne luptăm împreună? E mai bine decât să loveşti manechinul ăla. Va trebui să te antrenezi şi cu mine, până la urmă.

Şi-a dus mâna la sabie, ridicând dintr-o sprânceană. Abia acum mi-a trecut prin minte cât de ciudat era faptul că o ţinea mereu asupra lui, chiar şi atunci când se plimba prin propriul castel. Poate că se simţea la fel de nelalocul lui aici ca mine.

— îţi fac această propunere doar pentru că nu văd nicio fereastră pe care să mă poţi arunca de data asta, a adăugat, cu un mic zâmbet conspirativ.

Nu ştiam de ce am ezitat. Trebuia să-mi amintesc cum lupta Raihn – trebuia să mă asigur că voi fi capabilă să-l lovesc atunci când va fi nevoie.

Şi totuşi... mă stânjenea atât de mult. Am alungat acea senzaţie şi m-am răstit:

— Bine. Dacă vrei săne antrenăm, atunci hai să ne antrenăm.

Şi nu i-am mai dat timp să reacţioneze înainte de a mă năpusti asupra lui.

Dar era pregătit. A parat şi a contracarat cu

uşurinţă.

Totul era uşor – de aceea era atât de dificil.

Când mă ciocnisem cu Raihn în arsenal, detestasem din tot sufletul să-mi amintesc cât de bine ne cunoşteam, cât de bine luptam împreună. Acum, mânuind pumnalele mele şi nu acea sabie grosolană, eram bântuiţi de fantomele ultimei noastre bătălii din turneul Kejari. Durerea din muşchi mi s-a topit, înconjuram amândoi arena de antrenament, ca şi cum am fi fost prinşi într-un dans.

Uram asta, dar în acelaşi timp îmi plăcea la nebunie. Era ceva concret de care mă puteam agăţa, ceva prostesc, care mă făcea să simt durerea în multe locuri Şi totuşi, fiecare lovitură a lui Raihn îmi amintea de apropierea de care ne bucuraserăm cândva. îmi reamintea de felul în care se folosise de asta.

O lună.

Am mârâit epuizată, în timp ce zomăielile metalice deveneau tot mai rapide. L-am văzut zâmbind vag, foarte puţin, şi am auzit ceea ce nu a rostit cu voce tare:

Iat-o cum apare.

Focul Nopţii a erupt în jurul trupului meu, de data aceasta învăluindu-mi nu doar pumnalele şi mâinile, ci îmbrăţişân- du-mi întregul corp.

Raihn a sărit înapoi şi braţul i-a zburat în sus pentru a-şi proteja faţa, iar mişcarea m-a smuls din transă. Brusc, am devenit conştientă de propriul corp. De răsuflarea mea gâfâi- toare. De plămânii care mă ardeau. De muşchii care urlau. La fel de repede cum se aprinsese, Focul Nopţii s-a stins.

M-am prăbuşit la pământ, în timp ce Raihn şi-a

lăsat jos sabia. Şi el gâfâia. Şi-a şters sudoarea de pe frunte cu dosul mâinii

— E de-a dreptul impresionant, a spus el. Se pare că-ţi iese mai uşor decât înainte.

Mulţumesc nu părea a fi răspunsul potrivit. Mi-am cercetat lama, lustruind-o cu mâneca.

— Ai făcut-o intenţionat? a vrut el să ştie.

O întrebare care era, de fapt, o afirmaţie, iar asta m-a iritat.

— Când am primit însemnul de Moştenitor, a spus el, totul s-a... rearanjat. Nici acum nu pot descrie cât de diferit m-am simţit după aceea. Şi apoi, când Nyaxia...

S-a crispat. A ridicat din umeri.

— Pur şi simplu, se schimbă atât de multe. Era ca şi cum nu mai ştiam de ce e capabil propriul corp.

Cuvintele lui au sunat inconfortabil de adevărat Dar nu m-a întrebat dacă şi eu mă simţeam la fel. Poate pentru că ştia deja răspunsul.

— Eşti pe jumătate vampir, Oraya, a spus el încet. Nu doar pe jumătate vampir, ci şi Moştenitoare. Te-ai gândit ce ar putea însemna asta?

Mi-am ridicat capul şi m-am uitat în ochii lui Raihn. în ei zăbovea acea întrebare deschisă şi, în acea privire, am recunoscut toate celelalte lucruri pe care le semnifica.

însemna că nu mai ştiam mare lucru despre mine. Despre magia mea. Despre durata vieţii mele. Despre sângele meu. Despre limitele mele fizice.

însemna că întreaga mea viaţă fusese o minciună.

N-am spus nimic, iar Raihn – spre uşurarea mea – n-a insistat. în schimb, mi-a întins mâna. Am refuzat-o şi m-am ridicat singură de la pământ.

A pufnit în râs şi a clătinat din cap, îndepărtându-se.

— Să nu te schimbi niciodată, Oraya! Haide, să mergem!

— N-am terminat.

— Mie mi se pare că mai ai puţin şi leşini Poţi veni să te epuizezi altă dată.

S-a uitat la mine peste umăr.

— Poate că e timpul pentru o excursie în cartierele umane? Arăţi de parcă vrei să omori pe cineva.

— Cu siguranţă vreau să omor pe cineva, am murmurat.

Dar, oricât de mult aş fi vrut să mă cert cu el, eram ostenită. Aşa că l-am urmat.

— Ce e atât de important? l-am întrebat, mergând pe coridor.

— Ţi-am găsit o gardă de corp.

— O gardă de corp?

Bleah! Tocmai când obţinusem libertatea pentru prima dată în viaţă?

— Chiar şi eu am gărzi de corp, prinţesă. Crezi că te-aş lăsa să te plimbi singură prin acest cuib de fiare?

— Vorbeşti ca el, am mormăit şi am încercat să nu observ că, la replica mea, zâmbetul lui Raihn a pierit.

M-a dus până la odăile noastre. A deschis uşa camerei sale şi mi-a făcut semn.

— Fă cunoştinţă cu garda ta de corp.

Nici n-a terminat bine de vorbit că Mische l-aşi dat la o parte din calea ei, cu un zâmbet atât de strălucitor încât putea să lumineze cele mai întunecate colţuri ale castelului.

Şi naiba să mă ia dacă nu m-am pomenit zâmbindu-i şi eu.

Raihn şi-a pus mâna – cu blândeţe – pe umărul ei, ca şi cum ar fi vrut s-o împiedice să se năpustească asupra mea. Dar ea s-a stăpânit în ultima clipă, înainte de a mă îmbrăţişa, şi în schimb m-a salutat entuziast, dar stângaci, fluturând din mână.

— Mi-a fost dor de tine! a zis ea, cu înflăcărare.

Sincer? Şi mie-mi fusese dor de ea.

SPRE UŞURAREA MEA sinceră, Raihn a exagerat când afirmase că Mische va fi „garda mea de corp”. Nu urma să-mi păzească fiecare mişcare, dar, dacă aş fi acceptat, ar fi primit celălalt dormitor din apartamentul meu şi m-ar fi însoţit în călătorii.

— N-am nevoie de supraveghere, am bombănit.

Mische s-a încruntat uşor.

— Dacă vrei să mă duc în altă parte", a spus ea, pot pleca.

M-am uitat la Raihn.

— Nu cred că depinde de mine.

— De tine depinde, a spus el simplu. Spune-i să-şi găsească un alt loc şi aşa va face.

Ahh! Asta părea atât de... crud.

— De ce nu stă cu tine? l-am întrebat.

— Sforăi.

— Sforăie, a oftat Mische. Chiar sforăie rău.

Ştiam că e adevărat, pentru că eu însămi auzisem acele sforăituri în fiecare zi, luni întregi.

— în plus, a spus Raihn, dacă nu o accepţi pe Mische, atunci va trebui să-ţi găsesc o altă gardă. Una de-ale Keturei, dacă preferi.

M-am uitat urât la el, dar a ridicat uşor din umeri, adăugând:

— Trădare şi aşa mai departe.

Mische s-a holbat la mine ca un căţeluş rătăcit care implora să fie lăsat să intre în casă.

Am suspinat şi mi-am masat puntea nasului.

— Bine, am mormăit, în timp ce Mische a surâs şi a început să-şi arunce hainele în sertare.

17. ORAYA

Raihn a bătut uşor în hartă.

— Lahor.

Am privit fix oraşul de la vârful degetului său – un mic desen cu cerneală de argilă. Deasupra era un mic sigiliu – nişte gheare care ţineau un trandafir.

Ultimele două săptămâni fuseseră lipsite de evenimente. Am dormit. M-am antrenat. Aşteptam următoarea mutare.

Aceasta, se pare, s-a dovedit a fi Lahorul. într-o seară, după antrenament, Raihn m-a luat în camera lui şi a adus un scaun în plus lângă biroul plin de hărţi şi hârtii. A scos un atlas greu al Casei Nopţii şi a arătat spre un oraş de pe ţărmul estic îndepărtat.

Acum, mă uitam fix la acesta.

— Bine, am spus, pe un ton care voia să însemne: *De ce naiba îmi arăţi mie asta?*

— îl cunoşti?

— Bineînţeles.

Învăţasem pe dinafară harta când eram copil şi aceste linii de cerneală erau tot ce ştiam despre lumea de-afară. Lahorul m-a interesat întotdeauna, pentru că stema sa coincidea cu blazonul purtat de Vincent pe unele dintre veşmintele sale.

Gândul la Vincent m-a lovit cu durerea obişnuită şi, la scurt timp după aceea, am avut o revelaţie.

— Mă întrebi asta, presupun, pentru că este locul de unde se trage Vincent. Dar el nu vorbea prea mult despre asta.

Rareori îl întrebasem pe Vincentdespre trecutul lui. Aflasem repede că nu-i plăcea să vorbească despre asta şi învăţasem să nu spun lucruri care nu-i plăceau.

— Am locuit acolo cu foarte mult timp în urmă, îmi zisese el. Nu mai este blazonul meu. Acum toată Casa Nopţii este a mea.

Mă mulţumisem cu asta. La urma urmei, mi-a luat ani buni până să-l văd pe Vincent ca pe o persoană care trăise odinioară dincolo de zidurile castelului său – cape o fiinţă supusă greşelii, care avea un trecut. La naiba, de fapt poate că până la sfârşit nu reuşisem să-l văd aşa.

— Dacă Vincent ar fi vrut să ascundă un lucru, a spus Raihn, şi ar fi fost nevoit să-l ducă într-un loc unde numai el ar fi putut să-l găsească, crezi că acolo s-ar fi dus?

Nu am răspuns o vreme, cu inima strânsă.

La început, am vrut să spun nu. Vincent nu voia nici măcar să accepte că a avut un trecut înainte de a ajunge rege. Dar, doar pentru că Vincent nu voia să admită existenţa unui lucru nu însemna că

acesta era mai puţin adevărat. Minciuna legată de propriul meu sânge era o dovadă mai mult decât grăitoare pentru asta.

— Nu ştiu, am răspuns, în cele din urmă.

Ştiam foarte puţine lucruri despre tatăl meu.

— Septimus vrea să mergem acolo, a spus Raihn Crede că Vincent a ascuns ceva în acel loc. Ceva care are legătură cu sângele zeului.

— Şi de ce crede Septimus asta?

A râs amar.

— Aş vrea să ştiu cum de ştie vampirul ăla jumătate din lucrurile pe care le ştie.

Şi eu îmi doream acelaşi lucru. Mai ales că aveam propriile secrete pe care trebuia să le protejez.

— Trebuie să recunosc, a continuat Raihn, pare a fi ascunzătoarea perfectă. Chiar acolo, în extremitatea estică a Casei Nopţii Nimeni nu are vreun motiv să ajungă în locul acela. E inaccesibil ca naiba. Invadat de câini ai iadului şi de demoni. Iar Vincent păstrase nişte obiecte ciudate de-acolo în odăile sale, ceea ce nu pare să-i fi stat în fire. Acum locul a devenit o mare ruină, din ce am auzit. S-a prăbuşit de când Vincent l-a părăsit, acum două sute de ani.

M-am încruntat, gânditoare.

— Cred că nepoata lui locuieşte acolo. O nepoată îndepărtată. Evelaena? Ceva asemănător.

— OK. Un alt motiv pentru care va fi greu. Nu cred că va fi foarte bucuroasă să ne vadă.

Să ne vadă?

— Mergem împreună?

— Ce credeai că facem? Trimitem câţiva servitori să exploreze înlocui nostru?

Când mi-a văzut privirea supărată, Raihn a izbucnit în râs.

— Pe toţi zeii, ce bine te-ai adaptat la viaţa regală, Alteţă!

— Du-te dracului! am bombănit.

Dar apoi mi-am dat seama de adevăr. *Greu.* Aşa era. Niciun Hiaj nu l-ar primi pe regele Rishan la porţile sale cu braţele deschise. Nici măcar însoţit de mine. *Mai ales* însoţit de mine, pentru că ea era singura rudă în viaţă a lui Vincent – care probabil credea că va deveni Moştenitoare când Vincent va muri.

— La fel m-am strâmbat şi eu când m-am gândit la asta, a spus Raihn.

— Spune-mi că luăm o armată cu noi.

— Corect, pentru că am foarte mulţi soldaţi la dispoziţie.

A ridicat din sprâncene spre mine.

— Dar tu? Ai de gând să chemi nişte soldaţi Hiaji loiali şi cooperanţi care să ne escorteze? Sau sunt cu toţii prea ocupaţi să-mi ucidă supuşii?

Expresia mea i-a răspuns la întrebare.

— Exact, a spus el.

— N-ar fi mai înţelept dacă ai rămâne aici? Un rege n-ar trebui să-şi lase castelul nesupravegheat.

— Un rege n-ar trebui să-şi lase regina nesupravegheată, mai ales o regină atât de înclinată să intre în belele ca tine, mi-a spus, cu un zâmbet viclean. în plus, dacă tu crezi că voi rata ocazia de a scăpa din locul ăsta blestemat şi de a merge să mă murdăresc puţin pe mâini, înseamnă

că nu mă cunoşti deloc.

Am fost sigură că va spune asta.

PARTEA A III-A
SEMILUNĂ

INTERLUDIU

Transformarea reprezintă o soartă mai rea decât moartea, într-unfel, e chiar moartea – moartea unei feţe a tape care nu o vei mai vedea niciodată. Cei Născuţi vampiri nu au cum să înţeleagă şi nici nu sunt de obicei dispuşi să încerce. Pentru ei, tulburarea prin care trec cei Transformaţi e un semn de slăbiciune. Un şarpe, la urma urmei, nu plânge după pielea pe care o pierde.

Nu vor înţelege niciodată cât de mult ia pielea aceea cu ea.

Bărbatul se agaţă de umanitatea sa în fiecare secundă a Transformării sale. Trebuie să-i fie smulsă din suflet, bucată cu bucată. Transformarea e un proces teribil. Aproape că-l ucide. Pierde câteva săptămâni, luni din viaţă, din cauza bolii, copleşit de delir. Visează la căminul lui. Visează la greşelile sale. Visează la familia pe care încă nu ştie că n-o va mai vedea niciodată.

Când iese din această ceaţă, îşi aminteşte cu greu ce s-a întâmplat după naufragiu.

Regele se află lângă el, aşezat pe marginea patului, privindu-l cu acel interes detaşat pe care-l acordă cineva unui nou animal de companie.

îi oferă o cupă, iar bărbatul înghite cu frenezie, lichidul prelin- gându-i-sepe bărbie. Nu a gustat niciodată ceva atât de minunat – atât de dulce, atât de delicios, atât de...

Regele îi ia paharul de la buze.

— Ajunge, deocamdată, spune el, cu un accent pronunţat, bătându-lpe bărbat pe umăr şi punând cupa deoparte.

Bărbatul îşi şterge mizeria de pe faţă cu dosulpalmei şi clipeşte nedumerit la vederea petelor roşii de pe piele.

Vedeţi voi, încă nu înţelege ce i s-a întâmplat.

îşi coboară mâna, încercând să alunge confuzia. Familia lui, îşi spune. De cât timp se află aici? Timpul se estompează. Călătoria cu corabia pare o amintire dintr-o altă viaţă.

— Mulţumesc, zice el, sugrumat. Mulţumesc pentru ospitalitate. Dar trebuie să plec.

Regele zâmbeşte şi nu spune nimic.

Poate că nu l-a înţeles, se gândeşte bărbatul. Este departe de casă. în ce ţară a ajuns? A ştiut cândva, dar acum...

Nu contează. Bărbatul nu vorbeşte altă limbă decât cea comună, cu care a crescut.

— Trebuie să plec, repetă el, rostind lent fiecare cuvânt şi arătând spre fereastră -fereastra care dă spre mare.

Regele tot nu-i răspunde. Zâmbetul i se întinde uşor pe buze, dezvăluind vârfurile colţilor săi ascuţiţi.

Acei colţi – imaginea lor aduce cu ei amintirea

nopţii în care era să moară...

Vrei să trăieşti?

Se simte copleşit de groază, dar ignoră această senzaţie.

— Te rog, spune el.

Darregele se mulţumeşte să-l mângâie pe ceafă.

— Nu mai ai casă, spune el, cu oarece milă, cu accentul său persistent. Exişti doar aici.

Peste ani, bărbatul îşi va aminti prea puţin din această conversaţie. Dar acele trei cuvinte vor rămâne, chiar şi atunci când restul se va pierde de mult: Exişti doar aici.

Acesta va deveni adevărul adevărat. Regele i-a oferit bărbatului o viaţă nouă, dar vicleşugul e că această viaţă îi aparţine doar lui, salvatorului său.

Aceasta e clipa în care bărbatul înţelege cât de mult tocmai i s-a schimbat viaţa.

Scutură din cap, încercând să se ridice, dar regele îl împinge uşor înapoi pe pat. Bărbatul e prea obosit şi ameţit ca să se împotrivească, deşi se luptă cu realitatea cu fiecare firicel de putere care i-a mai rămas...

Dar când regele îi oferă încheietura sa, mirosul îl ameţeşte.

— Nu va fi atât de rău, zice regele, conducându-i buzele spre pielea sa.

18. RAIHN

Am fugit ca din puşcă din castel.

Mă aşteptau câteva săptămâni departe de acel loc. Săptămâni întregi dincolo de zidurile acelea de piatră, de vampirii aceia şi de mirosul de tămâie mucegăită care-mi amintea prea mult de vremurile de acum două secole şi ceva. Erau toate darurile pe care le primisem vreodată, strânse la un loc. Era mai grozav decât orice zi de naştere.

Cairis va rămâne la castel pentru a se ocupa de treburile Coroanei. La fel şi Vale, pentru a conduce războiul din Casa Nopţii. Părea un pic uşurat că avea o scuză pentru a nu veni cu noi.

Ketura şi câţiva dintre cei mai de încredere soldaţi ai ei ne vor însoţi. Am încercat s-o conving pe Mische să renunţe, dar, desigur, a fost în zadar. M-a ascultat câteva secunde înainte de a mă întrerupe, spunând:

— Vrei să te las să-ţi termini ideea şi apoi să-ţi zic că nu te ascult? Sunt gardă *de corp,* mai ţii

minte?

Dar, de fapt, poate că era mai bine aşa. Mai bine departe, cu noi, decât în locul ăsta, singură-singurică.

Septimus – bineînţeles – a insistat să vină, luându-şi cu el secundul şi o mică armată de soldaţi Născuţi din Sânge.

Lahorul era unul dintre cele mai îndepărtate oraşe din Casa Nopţii – tocmai în capătul ţărmului estic, înconjurat din trei părţi de apă. De-a dreptul în mijlocul pustietăţii. Numai călătoria a durat aproape două săptămâni. Am înaintat în linişte, profitând de forţele noastre limitate pentru a ne mişca rapid. Ne-am petrecut zilele în hanuri anonime, unde nimeni nu punea întrebări, sau în tabere ridicate pe drum. Cei înaripaţi au ■zburat, în timp ce Născuţii din Sânge ne-au urmat călare. Am dus-o în zbor pe Oraya, ceea ce a fost la fel de stânjenitor ca data trecută. Era imposibil să mă concentrez la altceva în afara bătăilor rapide ale inimii ei, a mirosului ei dulce-oţelit în nări, a trupului ei încordat lipit de-al meu – toate acestea îmi aminteau ce însemnaserăm unul pentru celălalt înainte şi cât de departe erau acum acele vremuri.

Am călătorit peste dunele ondulate ale deşertului – nişte valuri neclintite de aur alb scăldate în lumina lunii. încă îmi aminteam cum mă dusesem, împleticit, la fereastra camerei mele din castelul lui Neculai, după ce trecusem de cea mai grea parte a răului indus de Transformare. M-am sprijinit de geam, clătinându-mă, cu ochii la acele dune din depărtare.

Mi-am spus: *Locul ăsta nu are niciun drept să fie atât de frumos.*

Capcanele tipice ale fascinaţiei exercitate de vampiri nu mi se păruseră nicicând frumoase. înfăţişarea lor, aurul şi argintul, veşmintele simandicoase.

Dar oricât de mult aş fi vrut să urăsc acele dune, nu puteam.

Zile întregi, am zburat deasupra deşerturilor – nisip, nisip şi numai nisip, întindere întreruptă când şi când de oraşe şi sate şi de rarele lacuri sau râuri înconjurate de oaze verzi

Dar când ne-am apropiat de Lahor, dunele aurii au început să fie crestate de ciocuri tăioase de piatră spartă. Mai întâi doar câteva, apoi din ce în ce mai multe odată cu trecerea orelor, până când pământul de sub noi semăna deja cu un pergament mototolit – numai unghiuri dure şi muchii ascuţite, tăiate de un singur drum.

Nu se vedea nicio mişcare jos, nu erau alţi călători, doar câteva haite răsfirate de câini ai iadului şi demoni.

Aşa era Lahorul. Acel loc fără de care lumea exista pur şi simplu mai departe.

Nimeni nu avea prea multe motive să vină aici. Cu excepţia noastră.

CÂND AM ATERIZAT, Oraya a făcut o faţă atât de dezgustată, încât mi-am dorit s-o pot fura şi s-o păstrez pentru data viitoare când nu aveam cuvinte să descriu cât de mult detestam ceva.

— Eşti impresionată de meleagurile tale strămoşeşti, prinţesă? am întrebat.

Ridul ei de deasupra nasului s-a accentuat.

— Ce e cu această duhoare?

— E iarba de Viprus. Creşte aici, pe stâncile din apropierea apei, am spus. Se întinde iute şi apoi putrezeşte imediat ce intră în contact cu aerul, aşa că ori de câte ori se retrage fluxul...

— Bleah! a făcut Mische, cu un sunet asemănător celui pe care-l scoate o mâţă care scuipă un ghem de blană. Scârbos.

— E şi mai rău când o vezi. Arată ca nişte măruntaie. Şi apoi se zbârceşte ca...

— Ah, am înţeles.

— Ai mai fost aici? a întrebat Oraya.

— Am fost peste tot, i-am răspuns, zâmbind vag.

— Nu-i aşa că suntem norocoşi că avem drept ghid un călător experimentat? a spus Septimus.

Fuma, bineînţeles. Calul lui, o fiară albă imensă, cu ochi mărginiţi cu roz, a fornăit şi a scuturat din cap – deranjat de duhoare, la fel ca noi.

Septimus s-a uitat la porţile dinaintea noastră.

— Pare un oraş foarte frumos, a zis el cu un sarcasm îndreptăţit.

Poate că odinioară, cu foarte mult timp în urmă, Lahorul f usese un loc frumos. Cu puţină imaginaţie, puteai vedea fan- t orna oraşului de altădată. Obitraesul era un continent vechi, foarte vechi – mult mai vechi decât influenţa Nyaxiei şi mult mai vechi decât vampirismul.

Iar în Lahor asta se vedea. Acum era mai degrabă în ruine.

Zidul din faţa ochilor noştri era însă formidabil, poate singura parte bine întreţinută a oraşului. Era

făcut din onix negru şi se întindea deasupra noastră şi în laterale. Totuşi, linia orizontului de dincolo de zid... semăna cu nişte oase de pe trupuri descărnate. Ceea ce fuseseră cândva nişte clădiri erau acum
I urnuri din piatră sfărâmată, cu laturi parcă zdrenţuite, o simplă amintire a unei arhitecturi apuse – nişte edificii transformate în ruine şi sprijinite pe mai multe mormane instabile de piatră. Singurele lumini de pe această linie a orizontului erau nişte flăcări îndepărtate, sălbatice, de-a lungul vârfurilor cres- t ate ale câtorva dintre cele mai înalte turnuri distruse.

Porţile falnice din onix din faţa noastră au rămas ferm închise.

— Ce bizar! a spus Septimus.

— Bizar, a repetat Ketura, privind drumul din spatele nostru – şi haitele de câini ai iadului care urlau şi schelălăiau nu departe de noi.

Nu era deloc obişnuit ca fiarele să se apropie atât de mult de
II n oraş, într-un număr atât de mare. încă o dovadă că Evelaena nu se dădea peste cap să-şi îngrijească teritoriul.

— Şi acum ce facem? a întrebat Oraya, întorcându-se spre uşă. Batem?

— Este verişoara ta, prinţesă. Tu să ne spui

Evelaena ştia că venim. Oraya şi cu mine îi trimiseserăm o scrisoare înainte de a pleca, anunţând-o de vizita noastră – a tuturor nobililor vampiri importanţi din Casa Nopţii Cairis strecurase în rândurile scrisorii o cantitate dezgustătoare de linguşeli Ne-am asigurat că a

ajuns la ea, dar nu am primit niciun răspuns.

Asta nu m-a surprins. Nici măcar propriii mei nobili nu erau foarte dornici să-mi răspundă la epistole.

Mi-am îndreptat bărbia spre însoţitorii lui Septimus.

— Credeţi că puteţi dărâma zidul?

— Sper că glumeşti, a murmurat Ketura. E cea mai proastă idee.

Glumeam doar pe jumătate.

Oraya se apropiase încet de porţi, privindu-le atent.

Ceva din expresia ei m-a făcut să tac. M-am dus lângă ea.

— Ce e? am întrebat-o blând.

— Mă simt... straniu aici

A ridicat palma, ca şi cum ar fi vrut să şi-o lipească de porţi..

Şi apoi a răsunat un zgomot asurzitor când porţile de onix s-au deschis. Sunetul era unul îngrozitor, numai scârţâieli şi bufnituri, ca şi cum poarta nu voia deloc să se mişte din loc după zeci de ani sau chiar secole de neclintire.

Cortina de întuneric a stâncii s-a despărţit, iar Lahorul s-a întins în faţa ochilor noştri Era chiar mai grav decât părea de la depărtare – drumul era doar o înşiruire de dale de piatră spartă, clădirile erau crăpate şi dărâmate, ferestrele, toate, sparte şi ciobite.

în faţa noastră se afla un băiat, care nu avea mai mult de şaisprezece ani Purta o tunică lungă, de culoare purpurie, care-i era mare. Cândva frumoasă, fusese la modă acum câteva sute de ani.

Valurile de păr blond-deschis încadrau o faţă delicată, cu cehi mari şi inexpresivi, de un albastru de gheaţă. Ochii aceia păreau să privească prin noi, fără să ne vadă. Şi apoi, exact când ■zgomotul a încetat, au devenit brusc tăioşi, studiindu-ne cu o intensitate tulburătoare înainte de a reveni la lipsa de expresivitate de mai devreme.

S-a înclinat în faţa noastră.

— înălţimile Voastre. Stăpâna mea, lady Evelaena, vă urează bun-venit în Lahor. Intraţi! Cred că abia aşteptaţi să vă odihniţi după lunga voastră călătorie.

19. RAIHN

Castelul era singura clădire din acest loc care părea aproape întreagă. Şi cel mai înalt edificiu din oraş, adică singurul morman de moloz care ieşea în evidenţă dintre toate celelalte, înăuntru era frig şi umezeală. Briza dinspre ocean pătrundea prin ferestrele ciobite, făcând să foşnească draperiile grele, de catifea, care duhneau a mucegai.

N-am întâlnit niciun suflet, de om sau de vampir, când am străbătut holurile, ajungând într-o încăpere largă, cu tavane înalte şi ferestre impunătoare care dădeau spre marea agitată de dincolo de stânci. Unele geamuri erau colorate în roşu. Poate că asta fusese cândva o idee legată de decor, dar acum totul arăta ciudat şi disparat, pentru că multe vitralii fuseseră sparte.

Totuşi, deşi contextul era neînchipuit de trist, priveliştea era uluitoare. în Casa Nopţii nu erau multe locuri din care puteai vedea apa ca aici, unde oceanul te înconjura din toate părţile. O rafală de vânt a vâjâit prin încăpere. Izul greu de sare m-a

făcut să lăcrimez, iar mirosul ierbii Viprus era suficient de intens ca să-mi întoarcă stomacul pe dos. în faţa ferestrelor era instalat un podium pe care se afla un tron de catifea mucegăită, cu un singur braţ şi spătarul crăpat.

Iar pe acel tron stătea Evelaena.

Era o rudă îndepărtată a lui Vincent şi mult mai tânără decât el. în noaptea sângeroasă în care ajunsese la putere, Vincent îi omorâse pe majoritatea membrilor apropiaţi ai familiei sale, croindu-şi cu atenţie un drum spre moştenirea sa dinastică. Evelaena semăna cu el. Avea ochi deschişi la culoare – nu argin- t ii ca luna, pe care Vincent îi transmisese Orayei, ci de un albastru oceanic şi rece, aşa cum îi aveau majoritatea celor din neamul său. Pometţii îi erau înalţi şi trăsăturile severe, ca şi cum ar fi fost făcute din sticlă. Părul blond i se revărsa pe umeri, atât de lung încât i se adunase în poală, uscat şi lipsit de strălucire.

Evelaena s-a ridicat în picioare. Rochia ei albă a măturat podeaua când a coborât treptele podiumului, cu tivul murdar, pătat de sânge. La fel ca tunica băiatului, era demodată, de parcă ar fi primit-o cadou acum o sută cincizeci de ani. Poate că pe vremea aceea fusese o rochie frumoasă.

M-a studiat din priviri, apoi a trecut la Septimus înainte ca ochii să i se oprească asupra Orayei – şi să rămână acolo. Pe buze i s-a întins lent un zâmbet.

O simţeam pe Oraya încordându-se. La naiba, şi eu m-am încordat. Am rezistat impulsului de a păşi în faţa ei când Evelaena s-a apropiat.

— Verişoară, a spus mieros Evelaena. Ce bucurie

să ne întâlnim, în cele din urmă.

Oraya – care nu ştia să se ascundă – a clipit şocată la auzul vocii femeii, care părea că aparţine unei fetiţe de paisprezece ani.

Evelaena şi-a pus mâinile pe umerii Orayei şi am observat cum fiecare muşchi din corpul soţiei mele se tensionează, încercând să nu se retragă, scârbită.

— Evelaena, a spus ea – şi nimic altceva.

Era clar că nu ştia ce să mai zică. Oraya nu era o actriţă prea bună. Dar aveam destul talent actoricesc pentru amândoi. Mi-am strecurat mâna în jurul umerilor Orayei, îndepărtân- du-le ca din întâmplare pe cele ale Evelaenei.

— îţi mulţumim pentru ospitalitate, lady Evelaena. Trebuie să recunosc, nu eram siguri ce vom găsi aici. Nu ţi-am primit răspunsul la scrisoarea noastră.

Evelaena a zâmbit, dar un miros familiar, ameţitor – slab ca o adiere – mi-a atras atenţia. La început, am crezut că era doar în imaginaţia mea – dar apoi mi-am trecut degetul mare peste umărul Orayei, chiar acolo unde stătuse mâna Evelaenei.

Cald. Ud. Sânge.

Zâmbetul meu fals s-a stins. Mi-am aţintit privirea spre Evelaena, care îşi împreunase mâinile cu gheare în poală, lăsând pe rochie câteva pete mici de sânge roşu-aprins.

M-a copleşit aceeaşi senzaţie de furie care mă luase cu asalt înainte de a-i smulge capul lui Martas. Evelaena avea pe buze acelaşi zâmbet visător.

— Nu credeam că vreţi cu adevărat să veniţi în

estul extrem. Ce mai călătorie! Cred că sunteţi morţi de foame. Veniţi! V-am pregătit un ospăţ, a spus şi ochii i s-au luminat. Mai mult decât un simplu ospăţ! Unbal! Unul dintre cele mai grandioase baluri care au avut loc în Lahor în ultimii zeci de ani Veniţi! Veniţi!

Ei bine, asta suna morbid.

A FOST MORBID.

Când am fost conduşi în sala de bal, mi-am înăbuşit un hohot de râs – pentru că, sincer, nu mă puteam abţine.

Camera fusese odinioară grandioasă şi încă păstra aerul de demult al măreţiei sale, deşi totul era acoperit de un strat subţire de praf. Mesele lungi erau aşezate pe mozaicul de gresie de-a lungul unei laturi a încăperii, iar ferestrele dădeau spre mare. Pe cealaltă latură erau un ring de dans, un foc care trosnea în vatră şi o orchestră, îmbunătăţită prin magie, care-şi trimitea muzica fantomatică spre tavanul înalt. Da, era un bal în toată regula – distracţia, mesele pline cu mâncare şi vin, podoabele invitaţilor.

Numai că, dintre zecile de „oaspeţi" care s-au răsucit să ne privească cu o curiozitate mută când am intrat, niciunul nu părea să aibă mai mult de cincisprezece ani.

Majoritatea erau mult mai tineri – zece sau doisprezece ani, cu haine atât de mari încât îşi târau faldurile fustelor şi tivurile pantalonilor pe podeaua prăfuită. Aproape toţi erau blonzi, cu ochi

deschişi la culoare.

Nu puteau fi toţi copiii ei. Sau, dacă erau toţi rude cu ea, unde erau părinţii lor?

Evelaena nu a luat în seamă tăcerea bruscă şi stânjenitoare. Şi-a întins braţele.

— Haide! Luaţi loc!

Copiii s-au întors fără să scoată vreo vorbă spre mese şi s-au aşezat pe scaunele lor.

Văzusem o grămadă de lucruri tulburătoare în viaţa mea, dar obedienţa mută de care au dat dovadă simultan acei copii era, cu siguranţă, printre cele mai înfiorătoare.

Locurile din capul mesei, apropiate de Evelaena, erau, aparent, ale noastre. Ne-a făcut semn şi noi, ca nişte oaspeţi politi- coşi, ne-am aşezat.

— Cred că muriţi de foame, a spus ea.

Ochii i-au căzut asupra mea şi zâmbetul i s-a şters de pe buze.

Ură. Uşor de distins. Ştiam s-o recunosc deja. Nu era o surpriză. La urma urmelor, îl ucisesem pe Vincent. Acesta era motivul pentru care numele Orayei era primul menţionat în scrisoarea noastră.

M-am uitat spre umărul Orayei şi spre stropii de crustă roşie de pe umerii ei.

Lucrurile nu păreau să meargă prea bine. Nu puteam avea încredere în femeia asta. Trebuia să luăm ceea ce ne trebuia şi să plecăm naibii din...

Mirosul m-a făcut să ridic capul.

Sânge. Sânge uman. O mulţime de sânge. încă curgând. Adevărul era că eram lihnit după atâta mers – la fel de adevărat era că, şi după atât timp, când îi simt pentru prima oară mirosul, îmi ia o vreme să-mi revin. Ochii lui Ketura s-au luminat. Născuţii din Sânge au privit peste umăr.

Evelaena şi-a ridicat şi ea capul, zâmbind larg.

— în sfârşit, a spus ea, dându-se la o parte pentru ca servitorii ei copii să aşeze pe masă o femeie goală.

20. ORAYA

Femeia era încă în viaţă. Gâtul îi fusese tăiat, dar nu cât să sângereze repede. Ochii ei, mari şi negri, priveau sălbatic în toate direcţiile. S-au oprit asupra mea. Un val brusc şi intens de greaţă m-a copleşit. Fierea mi s-a ridicat în beregată. M-au asaltat imagini petrecute într-o altă sală de ospăţ, pe o altă masă, cu un alt om vărsându-şi sângele pe o lespede de lemn – imagini pe care mi le-a arătat propriul tată.

M-am uitat la Raihn. Faţa lui a rămas neclintită preţ de o clipă – încremenită, ca şi cum ar fi fost blocată între măşti. Apoi a surâs larg, ca un prădător.

— Ce deliciu!

Am sorbit din paharul de vin pentru că trebuia să fac ceva cu mâinile şi m-am înecat imediat. Lichidul care mi s-a prelins pe limbă era gros şi savuros, cu un uşor iz de fier.

Sânge.

Stomacul mi s-a întors pe dos.

Şi totuşi – totuşi – corpul meu nu l-a respins. L-a acceptat. O parte a mea, întunecată şi sălbatică, s-a bucurat când m-am silit să înghit acea gură de sânge.

Sfântă Zeiţă, ce era cu mine? Am înghiţit în sec doar ca să nu vomit.

Femeia din faţa mea se uita în continuare la mine, cu ochii înceţoşaţi Ca şi cum ar fi ştiut că nu sunt una dintre ei

Alţi câţiva oameni fuseseră şi ei aşezaţi pe mese. Cei mai mulţi dintre ei erau apatici, încă vii, dar nu se mai puteau mişca. Unii se zbăteau vag şi erau legaţi de masă ca să fie imobilizaţi – o privelişte dezgustătoare, mai ales că toţi cei care-i legau erau nişte copii

Mische a sorbit puţin sânge din pahar, neputându-şi ascunde scârba amestecată cu fascinaţie. Dacă Născuţii din Sânge erau surprinşi, nu o arătau, înfigându-se cu graţie în încheieturile şi gâturile oamenilor sacrificaţi şi cercetând din priviri restul încăperii cu un interes reţinut. Septimus a zâmbit amabil şi a ridicat paharul, toastând fără cuvinte, apoi l-a lăsat jos şi a muşcat din încheietura moale a femeii

La locurile lor, copiii se cocoţau peste mese, adunându-se în jurul cadavrelor ca nişte muşte lacome. Nu se auzea altceva decât sorbiturile lor frenetice şi gemetele înăbuşite, de durere, ale ofrandelor umane.

Raihn mi-a aruncat o privire atât de rapidă încât am crezut că poate a fost doar în închipuirea mea. Apoi a zâmbit.

— Ne răsfeţi, Evelaena, a spus el, prinzând capul

femeii şi întorcându-i faţa spre el.

Aceasta a făcut ochii mari şi un mic scâncet de spaimă i-a zburat de pe buze – mai degrabă un horcăit. Femeia asta era deja moartă, ştiam. Nimic n-o mai putea salva. Se va îneca încet în propriul sânge, conştientă cât ceilalţi o vor secătui până la ultima picătură.

L-am privit pe Raihn, cu un nod de dezgust în stomac. Nu-l mai văzusem niciodată să bea dintr-o pradă vie – cu atât mai puţin dintr-un om. N-ar fi trebuit să mă mire dacă făcea asta. Mă păcălise de multe ori. La urma urmei, era vampir.

Şi totuşi, am oftat uşurată când l-am văzut privind-o în ochi şi schimbându-se la faţă. M-am întrebat dacă doar eu am observat asta – transformarea setei cumplite de sânge într-o compasiune mută, destinată doar victimei.

I-a înclinat uşor capul pe spate, şi-a coborât faţa şi şi-a înfipt colţii în gâtul ei

A muşcat-o atât de tare încât i-am auzit dinţii sfâşiind muşchiul. Câţiva stropi de sânge m-au împroşcat pe faţă şi i-am şters imediat. Raihn a băut timp de câteva secunde, înghiţind lacom, apoi şi-a ridicat din nou capul, cu colţurile gurii înroşite. A zâmbit însângerat.

— Perfect, a spus el. Ai gusturi fine, Evelaena.

Dar Evelaena s-a încruntat spre femeie – ai cărei ochi se holbau acum pe jumătate închişi şi lipsiţi de viaţă, spre celălalt capăt al sălii, şi care nu mai respira.

— Ai omorât-o, a spus ea, dezamăgită.

0 moarte rapidă şi fără durere.

Raihn a râs, ştergându-şi sângele de la gură cu

dosul palmei

— M-a luat puţin valul. Dar mai e caldă. Va rezista pentru câteva ore.

Evelaena părea deranjată de asta. Apoi, a zâmbit larg.

—Ai dreptate. Nu trebuie să irosim nimic. în plus, mai avem de unde lua.

Zâmbetul ei a devenit tăios, atât de încordat încât i-ar fi putut crăpa faţa.

Aşadar, un lucru obişnuit aici Dar nu era, de fapt, un lucru obişnuit pretutindeni? Nu făcusem altceva decât să mă feresc de astfel de întâmplări atât de multă vreme.

Oraya cea din trecut nu şi-ar fi putut ascunde repulsia. Ar fi lăsat să i se citească pe faţă, ar fi stârnit un scandal cu pumnale şi săbii şi am fi fost cu toţii daţi afară din acest oraş înainte de a avea ocazia să începem să căutăm lucrul după care veniserăm.

Dar Oraya cea din trecut nu ar fi fost aici deloc.

Aşa că am decis să-mi testez calităţile de actriţă. Am ridicat paharul şi i-am aruncat Evelaenei cel mai bun şi mai crud zâmbet din arsenal.

— Nimic nu e prea mult la o reuniune de familie, am spus. Bea, verişoară. Eşti prea trează pentru ora asta târzie din noapte.

Tensiunea a pierit. Evelaena a râs, cu încântarea unei fetiţe care a primit în dar o păpuşă. A ciocnit cu mine atât de tare încât vinul amestecat cu sânge s-a revărsat peste mâinile amândurora.

— Adevăr grăieşti, verişoară, a zis ea, golindu-şi pocalul.

CÂTEVA ORE MAI TÂRZIU, Raihn mi-a şoptit la ureche:

— Te pricepi mai bine decât aş fi crezut la toată şarada asta.

S-a furişat prin spatele meu, iar răsuflarea lui pe vârful urechii mi-a provocat un fior, făcându-mă să mă îndepărtez cu un pas de el.

— Nu a fost foarte greu, am spus.

— Totuşi... Te felicit că ai încercat. E un comportament care nu ţi-e deloc caracteristic.

M-a înghiontit cu cotul.

— îndrăznesc să spun că evoluezi, prinţesă.

— Laudele tale înseamnă enorm pentru mine, am spus sec, iar Raihn a izbucnit în râs, de-a dreptul încântat.

Mă chinuisem toată noaptea s-o fac pe Evelaena să se îmbete cât de tare se poate şi am avut un foarte, foarte mare succes. Raihn şi cu mine stăteam într-un colţ al sălii de bal, privind-o cum se învârtea cu unul dintre nobilii ei copii, hohotind isteric, în timp ce chipul tânărului a rămas încremenit, ca de porţelan. Oamenii, acum în mare parte secătuiţi de sânge, zăceau prăbuşiţi peste mese şi rezemaţi de pereţi, deşi câţiva copii încă se târau peste corpurile lor, muşcându-i de gât sau de coapse. Născuţii din Sânge au rămas laolaltă, privind cu reticenţă spre podium şi sorbind cu mişcări lente din cupele cu sânge.

— Femeia asta, a spus Raihn, va fi extrem de mahmură mâine.

— Asta e şi ideea.

Nimeni nu-şi destăinuie secretele mai liber decât un beţiv. Te strecori mult mai uşor pe lângă un vampir care trebuie să-şi petreacă următoarele două zile recuperându-se după ce a făcut exces de sânge sau alcool sau, şi mai bine, de amândouă.

— Când eram mică, îmi plăceau nopţile de după petreceri, am zis. Cu toţii dormeau şi, preţ de câteva ore, puteam să fac ce voiam. Dacă e suficient de beată, ne va spune ce trebuie să aflăm şi apoi nu ne va mai sta în cale o zi sau două.

— Sună perfect.

Perfect, atâta vreme cât Evelaena era singura pentru care trebuia să ne facem griji. încă nu eram sigură că aşa stăteau lucrurile. Poate că Lahorul era un oraş în ruină, dar trebuia să mai locuiască cineva aici, în afară de ea.

— Ai mai văzut pe careva? am întrebat, pe un ton coborât.

— în afară de cei cincizeci şi ceva de copii cu păr auriu din această încăpere? Nu.

Am tăcut amândoi, studiindu-i pe acei copii. Se târau peste cadavre şi înşfăcau pocalele, ignorând comportamentul dezlănţuit al Evelaenei, până când aceasta i-a tras de la locurile lor, insistând să danseze cu ea.

Chiar şi pentru nişte vampiri, privirile lor erau atât de... împietrite. Goale. Şi toţi erau blonzi cu ochi albaştri.

— Sunt Transformaţi, a spus încet Raihn.

M-am uitat la el, contrariată.

— Poftim?

— Sunt Transformaţi. Copiii. Toţi sunt

Transformaţi

M-am uitat îngrozită la copiii care se lăfăiau în bălţile de sânge ca nişte pisici vagaboande care beau apă din rigolă. Bănuisem cumva asta, în străfundul minţii mele, dar acum, când cineva rostise cuvintele, spaima mi s-a urcat încet în gât. Cu fiecare secundă în care mă gândeam la asta, toată povestea devenea din ce în ce mai atroce.

Cei născuţi vampiri îmbătrânesc normal. Dar copiii care erau Transformaţi rămâneau aşa pentru vecie – şi mintea, şi trupul le rămâneau încremenite într-o stare de tinereţe veşnică şi paralizantă. 0 soartă teribilă.

— Cum de..., am dat să spun.

— Ai încercat să discuţi cu vreunul dintre ei? Mulţi nici măcar nu vorbesc limba din Obitraes. Am găsit unul care ştie doar glaenă.

M-a copleşit un alt val de dezgust.

— I-a adus aici din naţiunile umane?

— Nu ştiu cum au ajuns aici Poate că plăteşte traficanţi. Poate că unii au naufragiat. Poate că pe alţii îi ia din districtele umane de-aici. La naiba, sunt foarte mulţi! Probabil că toate variantele sunt adevărate.

Am privit-o pe Evelaena învârtindu-se veselă prin încăpere, agăţându-se de unul dintre servitorii ei, care părea să privească prin ea, în gol.

Toţi arătau la fel. Toţi erau foarte tineri. Tineri de-acum pentru totdeauna.

Mi s-a întors stomacul pe dos. Am schimbat o privire cu Raihn – ştiam că amândoi ne puneam aceleaşi întrebări în gând şi amândoi eram scârbiţi de orice posibil răspuns.

— Verişoara ta, a spus el, printre dinţi, e o

ticăloasă fără pereche.

Mi-am alungat senzaţia de repulsie.

— Hai să găsim ce căutăm şi să plecăm naibii de aici!

Am dat să mă îndrept spre mijlocul sălii de bal, dar Raihn m-a prins de braţ.

— Unde te duci?

M-am smucit din strânsoarea lui.

— Să obţin nişte informaţii de la ea înainte să adoarmă.

Am încercat să mă eliberez de mâna lui, dar m-a tras şi mai aproape.

— De una singură?

Ce fel de întrebare era asta? Mă aşteptam ca faţa mea să-i stârnească râsul, ca de obicei, şi poate o remarcă răutăcioasă, dar a rămas serios.

— Şi astea?

Vârfurile degetelor lui mi-au mângâiat umărul. Pielea mi s-a înfiorat la atingerea sa. Apoi am simţit un junghi dureros, atunci când mâna lui a atins urmele încă sângerânde, în formă de semilună, pe care Evelaena mi le lăsase în came.

A fost o atingere atât de uşoară încât n-am mai putut să-l cert. Mi-a luat o clipă până am zis:

— Nu e nimic.

— E ceva.

— Nimic peste care să nu pot trece. Sunt obişnuită să mă urască lumea.

— Nu. Eşti obişnuită să fii respinsă. A fi urât e ceva infinit mai periculos.

Mi-am retras braţul şi, de data asta, m-a lăsat în pace.

— Am câştigat turneul Kejari, Raihn. Mă descurc şi cu ea. Raihn mi-a zâmbit trist.

— Teoretic, eu am câştigat turneul Kejari, a spus el, fără să se clintească din loc, dar nici nu şi-a luat ochii de la mine.

EVELAENA ERA deja foarte, foarte beată. Când m-am apropiat de ea, a dat drumul mâinilor copilului cu care dansa şi s-a întins spre mine.

Sincer, nu i-am putut strânge mâinile, dar am lăsat-o să mi le aşeze pe umeri.

— Verişoară, sunt *atât de fericită* că ai venit în sfârşit să mă vizitezi, a bălmăjit ea. Mă simt atât de singură aici

Nu era atât de singură, dacă Transformase o armată de copii care să-i ţină companie.

S-a apropiat şi mai mult, împleticindu-se, şi am văzut cum i s-au umflat nările. Se îndopase toată noaptea – nu avea cum să îi fie foame, dar sângele de om rămânea sânge de om.

M-am desprins din strânsoarea ei, luând-o ferm de braţ, ca să nu se poată apropia mai mult.

— Arată-mi bunurile tatălui meu, am spus. întotdeauna mi-am dorit să văd unde a crescut.

M-am întrebat dacă vorbele mele erau la fel neconvingătoare cum le auzisem ieşindu-mi de pe buze. Dar Evelaena era prea beată ca să observe asta.

— Bineînţeles! Ah, desigur, desigur! Hai, vino! a spus ea şi am pornit pe coridor, cu ea poticnindu-se la fiecare pas.

Nu m-am uitat în urmă, dar simţeam privirea lui Raihn urmărindu-mă de-a lungul culoarului.

21. ORAYA

Evaleana m-a condus de-a lungul unor coridoare întunecate şi năruite.

— Nu mai sunt multe lucruri, a bălmăjit ea.

Aproape că nu existau torţe, iar ochii mei de om se chinuiau să evite denivelările şi crăpăturile din podea. în plus, Evelaena, extrem de beată, se lipise de mine şi trebuia să mă concentrez şi mai mult să mergem drept.

— Dar le-am păstrat, a continuat ea, trăgându-mă după un colţ. Am păstrat totul. M-am gândit că poate... m-am gândit că poate se va întoarce într-o zi. Iată!

S-a luminat la faţă şi s-a smucit din strânsoarea mea. în beznă, m-am împiedicat de o lespede de piatră şi a trebuit să mă sprijin de zid. Evelaena a deschis uşa şi faţa i-a fost scăldată într-o lumină poleită.

— Aici! a spus ea. Aici e totul.

Am intrat după ea în cameră. Aceasta, spre

deosebire de toate culoarele pe care le străbătusem până acum, avea o strălucire egală, aurie – pereţii erau străjuiţi de lumânări, toate aprinse ca şi cum şi-ar fi aşteptat dintotdeauna fostul locuitor. Camera era mică, dar imaculată – singurul loc din tot acest castel care părea să fie, cu adevărat, întreg. Un pat frumos făcut, cu cuverturi de catifea violet. Un birou, cu două stilouri de aur, o carte închisă, legată în piele, o pereche de ochelari cu ramă de sârmă aurită. Un dulap, cu o uşă deschisă, cu două tunici elegante atârnate înăuntru. Pe măsuţa de cafea – o singură lingură, o singură farfurie. Un pantof, aşezat atent în colţul camerei

Am rămas acolo, privind totul, în timp ce Evelaena şi-a întins braţele şi s-a rotit graţios.

— Asta e tot?

M-am bucurat că era prea beată ca să audă emoţia complicată din glasul meu.

— Tot ce a rămas, da, a spus ea. Nu a lăsat prea multe în urma sa, atunci, demult, când a plecat. Majoritatea bunurilor s-au pierdut când...

Zâmbetul ei vesel a pierit şi o umbră i-a căzut peste chip.

— Când s-a întâmplat totul.

S-a răsucit brusc spre mine, cu ochii ei mari şi albaştri lăcrimând scânteietori sub lumina felinarului.

— O greşeală, desigur, a spus ea. Că a distrus atât de multe la plecare. De aceea am păstrat toate astea. A durat ani întregi să le găsesc sub mizerie şi moloz. Le-am păstrat. Le-am curăţat. Le-am pus aici, ca să-l aştepte.

A ridicat pantoful şi şi-a trecut uşor degetul

peste şireturile acestuia.

M-am oprit la birou şi la colecţia ciudată de obiecte de pe el. Unul dintre ele era un mic desen în tuş al oraşului Lahor – adică aşa credeam, că e Lahorul, dar perspectiva era una pe care nu o recunoşteam, pentru că reda oraşul dinspre est.

— Mai există aici cineva care l-a cunoscut pe atunci? am întrebat.

— Aici? Care să trăiască aici? în această casă?

Evelaena părea derutată de întrebarea mea.

— Da. Sau... mă rog, oricine. Oricare dintre..., am zis, gândin- du-mă că ar suna bine „oricare dintre membrii familiei noastre ”.

Dovezile istorice nu vorbeau despre nimeni altcineva. Dar, la naiba, Lahorul era foarte, foarte izolat. Cine putea şti?

S-a uitat fără expresie la mine, apoi a izbucnit într-un râs ascuţit, de vampir nebun.

— Bineînţeles că nu. Nu mai e nimeni altcineva aici l-a omorât pe toţi.

Nu ştiu de ce nu mă aşteptam la acest răspuns. Am tăcut, neştiind ce să spun. Ea a făcut o pauză. S-a întors, uitându-se peste umăr la mine.

— Totul s-a schimbat în acea zi, a spus ea. în ziua în care a plecat.

Evelaena era mult mai tânără decât Vincent. însă nu făcusem calculele exacte – presupusesem că s-a născut după venirea lui Vincent pe tron. Dar am greşit. Mi-am dat seama cât de mult am greşit când m-am uitat în ochii ei acum.

— Erai acolo.

Am vrut să fie o întrebare, dar mi-a ieşit de pe buze ca o afirmaţie.

A încuviinţat, zâmbind larg.

— Eram, a şoptit conspirativ, ca şi cum am fi spus poveşti cu fantome. A comis totul înainte de a pleca la turneul Kejari Şi-a pus toate piesele în ordine. Chiar şi atunci, toată lumea ştia că el va câştiga. Mai cu seamă el. Aşa că a trebuit să pregătească totul dinainte, cu minuţiozitate. Să scape de toţi cei care-i stăteau în cale.

A atins peretele, ca şi cum ar fi mângâiat braţul unui vechi prieten.

— Oraşul Lahor era foarte frumos cu mult timp în urmă. Aici trăiau regii E un loc sigur. Aceste ziduri i-au adăpostit pe regi pe timpul domniei inamicilor noştri Poate că o vor face din nou, într-o bună zi.

Privirea i-a alunecat din nou spre mine, amuzată.

— Toţi micii regi erau aici, iar unul singur i-a măcelărit pe toţi.

Micii regi.

Vincent vorbise întotdeauna despre felul în care ajunsese la putere şi despre toate lucrurile pe care le făcuse pentru asta ca şi cum n-ar fi fost mare lucru. Dar nimic din toate acestea nu era simplu. Nimic nu era mic şi neînsemnat.

— M-am ascuns aici, a spus Evelaena.

— Aici?

— Aici.

A arătat cu degetul spre pat.

— Sub el. Eram foarte mică, dar îmi amintesc.

Şi-a dus degetele la tâmplă.

— I-a omorât mai întâi pe adulţi, apoi pe copii. Pe tatăl lui, pe tatăl meu, pe surorile lor. Probabil s-a gândit că trebuie să-i ucidă cât timp e puternic,

pentru că altfel ar fi fost dificil. Cred că tatăl meu i s-a împotrivit aşa cum se cuvine.

Vorbea despre toate astea cu un soi de visare, cu calm, ca şi cum ar fi vorbit mai degrabă despre o lecţie de istorie decât despre moartea propriei familii.

— Apoi a venit aici. I-a omorât pe Georgia, pe Marlena, pe Amith.

— Copiii? am întrebat în linişte.

— O, da. Pe rând. Până când n-a mai rămas niciunul.

— De ce ţi-a cruţat viaţa? am întrebat. Pentru că ordinea naşterii tale nu era o ameninţare?

Evelaena a izbucnit în râs, ca şi cum tocmai aş fi spus o tâmpenie de-a dreptul fermecătoare.

— Ordinea naşterii nu avea nicio importanţă. Unchiul meu era un om foarte meticulos.

Apoi, înainte să-mi dau bine seama ce se întâmplă, şi-a dus mâna la bretelele rochiei şi le-a lăsat să-i alunece de pe umeri. Ţesătura uşoară i-a căzut până în talie, dezvelindu-i trunchiul şi sânii şi, în acelaşi timp, o cicatrice în'formă de stea chiar între aceştia.

— Nu mi-a cruţat viaţa, a spus ea. M-a târât de acolo, de dedesubt, şi mi-a înfipt sabia în piept. Am zăcut chiar aici, lângă cadavrul fratelui meu şi cele ale surorilor mele. Am crezut că eu şi tovarăşii mei de joacă vom merge împreună pe lumea cealaltă.

A zâmbit senină.

— Dar Mama întunecată a fost cu mine în acea noapte. Mama întunecată m-a ales să trăiesc.

Zeiţă!

— Câţi ani aveai? am întrebat.

— Cinci veri, poate.

Mi s-a pus un nod în gât.

Ştiam de ce era în stare Vincent. N-ar fi trebuit să mă şocheze – şi nici să mă dezguste – gândul că măcelărise nişte copii în timp ce-şi exterminase toată familia. Şi totuşi, faptul că acum ştiam adevărul care se ascundea în spatele răspunsurilor lui vagi, în spatele acceptării cu nonşalanţă...

Nu ţi-am ascuns niciodată, mi-a şoptit Vincent la ureche, *că puterea e un lucru foarte, foarte sângeros, şerpişorule.*

Nu. Dar îmi luase prea mult timp să înţeleg ce însemna asta.

— îmi pare rău că ai trecut prin aşa ceva, am spus încet.

Aerul solemn şi straniu al Evelaenei a dispărut, lăsând loc din nou euforiei bahice. Pe buzele pătate de sânge i-a apărut un zâmbet.

— Mie nu-mi pare rău. Totul a decurs aşa cum a vrut Mama întunecată. Şi nu a fost chiar atât de îngrozitor, având în vedere toate lucrurile pe care le-am câştigat.

Fusese totuşi îngrozitor. Un lucru atât de oribil încât a trebuit să-mi muşc limba ca să nu spun asta.

— Ştiu că şi el ştia asta, a zis ea. Că am supravieţuit cu un motiv. Ca să am grijă de Lahor. Cineva trebuia s-o facă. Dar el era atât de ocupat. Nu mi-a răspuns niciodată la scrisori.

M-a ţintuit din nou cu privirea, cu un interes pe care-mi petrecusem întreaga viaţă învăţând să-l recunosc.

— Ciudat cum de nimeni nu ştia că sângele lui curge prin venele tale.

S-a apropiat de mine, iar eu am făcut un pas înapoi.

— Ciudat din partea lui! a murmurat ea. Să-şi lase fiica să trăiască, cea mai apropiată legătură din neamul său, deşi alţii fuseseră condamnaţi la moarte pentru crime mult mai neînsemnate.

A fluturat din gene. încă un pas – acum era atât de aproape încât îi simţeam căldura corpului dezgolit, cu pielea delicată a vampirilor.

— Pe jumătate om, nu-i aşa? a şoptit ea. Simt asta. Degetele ei mi-au ajuns pe obraz, pe maxilar, pe gât... Mi-am dus fulgerător mâna la pumnal.

— înapoi, Evelaena!

Şi-a lipit nasul de al meu. A ridicat ochii şi a zâmbit.

— Suntem o familie.

Dacă aş fi fost nevoită s-o dobor, ar fi trebuit s-o înjunghii chiar în mijlocul pieptului – deasupra cicatricei pe care i-o făcuse tatăl meu când Evelaena era doar o copilă. Ce dreptate poetică dezgustătoare!

Nu voiam s-o ucid pe Evelaena – deocamdată, cel puţin. Nu eram deloc aproape de a obţine lucrul pe care am venit să-l căutăm aici şi cine ştie ce haos ar fi declanşat asasinarea stăpânei castelului

— înapoi, am spus ferm.

Nu s-a clintit.

— Aici erai

Nu credeam că mă voi bucura vreodată mai mult să aud acea voce. Şi totuşi, ăsta era adevărul.

Raihn se sprijinea de tocul uşii, studiind scena cu o expresie care îmi spunea că vom mai discuta

despre asta când vom rămâne singuri.

Evelaena s-a răsucit spre Raihn, apropiindu-se de el. Nu s-a deranjat să-şi acopere goliciunea. De fapt, după felul în care se uita la el – cu acea foame imposibil de săturat –, părea că nici nu avea de gând s-o facă.

Mi s-a părut mai enervant decât ar fi trebuit.

Raihn a măsurat-o impasibil din priviri, apoi s-a întors spre mine.

— Vin zorii, a spus el. Iartă-mă dacă trebuie să-mi răpesc soţia, lady Evelaena.

Aceasta i-a ignorat vorbele, ducându-şi mâna la pieptul lui Am urmărit acea atingere şi mi-a fost greu să mă uit în altă parte.

— Spune-mi, uzurpatorule, a murmurat ea. Cum a fost ultima suflare a unchiului meu? M-am tot întrebat.

Şi-a ridicat vârfurile degetelor, mângâindu-l uşor peste nas, peste pometţii ascuţiri.

— Ai simţit-o rece pe faţa ta? Sau caldă?

Cu blândeţe, politicos, Raihn a prins-o de încheietură şi a îndepărtat-o, strecurându-i un pahar de vin în mână.

— Nu mi-a făcut nicio plăcere acea moarte, a zis el.

Şi a privit peste umărul ei, spre mine, când a rostit pe un ton atât de solemn ultimele cuvinte ale mărturisirii, cu mai multă sinceritate decât m-aş fi aşteptat vreodată. Apoi a întins mâna spre mine.

— Hai la culcare!

Evelaena s-a dat la o parte, uitându-se în continuare la el cu o expresie goală, indescifrabilă. Am luat mâna lui Raihn.

Apoi am tresărit violent, pentru că Evelaena a

izbucnit într-un hohot de râs.

A râs şi a râs necontenit, dându-şi capul pe spate şi isprăvind paharul de vin. Şi nu s-a oprit nici când s-a întors şi a pornit-o împleticindu-se pe hol, fără să se obosească să-şi tragă rochia la loc pe ea.

Când vocea nu i s-a mai auzit, Raihn m-a privit în tăcere, cu ochii mari, parcă voind să-mi spună: *Auzi asta?*

S-a aplecat apoi spre mine şi a murmurat:

— Aproape că mi-aş fi dorit să nu vă întrerup, doar ca să văd unde s-ar fi ajuns. Nu eram sigur dacă vrea să te seducă sau să te mănânce.

Sincer vorbind, nici eu nu ştiam.

— Aveam totul sub control, am zis.

M-a strâns de mână şi abia atunci mi-am dat seama că tremuram. Şi-a apăsat şi cealaltă palmă peste mâna mea, ca să-mi liniştească tremuratul, apoi mi-a dat drumul.

— Abia aştept să plec de-aici, a bombănit.

22. ORAYA

Lahorul nu ne era, până acum, de niciun ajutor.

Evelaena ne oferise tuturor apartamente alăturate. Odinioară grandioase, acum erau pline de praf şi de şobolani, cu ferestre ciobite prin care se scurgea apa adunată după ploaia de azi-noapte. Mische a tras cuvertura de pe patul ei şi a dat la iveală o armată de gândaci, fiecare fugind în altă direcţie. A privit scena cu o faţă scârbită, apoi a aruncat pătura la loc şi a spus veselă:

— Asta poate fi camera lui Septimus.

Keturei i s-a părut foarte amuzantă replica ei. Cred că a fost prima oară când am văzut-o râzând.

Oricum nu aveam de gând să dormim. Tumul se scufundase într-o linişte de-a dreptul sinistră, chiar şi pentru vampiri, cu auzul lor brici. Atunci am trecut la acţiune. Am luat la rând bibliotecile, birourile, dormitoarele pustii. însoţitorii lui Septimus erau extrem de iscusiţi la a se strecura pe coridoare fără să fie observaţi, aducându-ne tot

ceea ce li se părea cât de cât folositor. în curând, camerele noastre s-au umplut cu o serie caraghioasă de obiecte nepotrivite – cărţi, bijuterii, arme, lucrări de artă, sculpturi. Toate erau grav deteriorate, puţind a mucegai sau a rugină. Toate îmi erau lăsate dinaintea ochilor cu o privire curioasă şi o sprânceană ridicată, ca o întrebare tăcută care voia să însemne: *Deci?*

După mai multe încercări de acest fel, am ridicat atlasul pe jumătate putrezit între două degete. Câteva insecte au căzut dintre paginile sale, iritate că le tulbură cineva casa pentru prima dată după câteva secole.

în mod clar, acesta era răspunsul la toate problemele noastre. Cheia către o putere necunoscută din punct de vedere istoric.

M-am uitat inexpresiv la Septimus, încercând să-i transmit tot ceea ce cuvintele mele nu puteau spune.

— Am bătut drumul până aici, a spus el, suflând fumul de ţigară prin nări Ai puţină răbdare, porumbiţo.

— Evelaena a spus că Vincent nu s-a mai întors aici

— Evelaena nu pare a fi cea mai de încredere persoană. Asta ca să nu insult gazda.

— Nu, a spus Raihn, dar nu cred că ar fi uitat dacă unchiul de care e pur şi simplu obsedată şi-ar fi făcut vreodată apariţia aici

— Doar dacă nu cumva ne ascunde asta cu bună-ştiinţă. Vincent a păstrat o mulţime de suveniruri din acest loc. Ce alt motiv ar fi avut să facă asta?

— Din nostalgie? a zis Mische, dar nici măcar ea

nu părea convinsă.

Vincent nu simţea niciun fel de afecţiune pentru acest loc. Bănuiam asta şi înainte, dar acum nu mai aveam nicio îndoială. Nu era un vampir care să se gândească vreodată cu nostalgie la trecut, mai ales la părţile acestuia pentru care nu nutrea o iubire profundă. Lahorul se încadra, desigur, în această categorie.

Dacă a păstrat o legătură cât de fragilă cu acest loc... cu siguranţă a avut un motiv întemeiat.

Am oftat.

— Ce ar trebui să fac? am bombănit. Să ating toate obiectele din acest castel şi să văd... ce anume?

Septimus a ridicat din umeri

— O să-ţi dai tu seama.

— Şi dacă nu-mi dau?

— Atunci am făcut călătoria degeaba şi vom încerca altă soluţie.

Mai multe misiuni de căutare. Mai mult timp pentru Născuţii din Sânge ca să-şi înfigă ghearele în acest regat. Şi mai mult timp pentru ca Raihn să-şi consolideze domnia aici

Am oftat din nou exasperată şi am continuat să cotrobăi printre obiecte.

Ore şi ore pierdute aiurea cu prostii inutile.

ÎN CELE DIN URMĂ, am renunţat. Tumul fortificat era, în mare măsură, grav avariat. Chiar şi artefactele care păreau să fi fost odinioară

valoroase erau acum aproape nişte vechituri. Mă îndoiam că mi-aş fi dat pur şi simplu seama, ca prin magie, când aş fi descoperit un bun care îi aparţinuse lui Vincent, dar, chiar şi aşa, era evident pentru mine că acestea nu însemnaseră nimic pentru el.

în cele din urmă, după ce am străbătut toate încăperile neocupate şi sigure ale turnului, ne-am îngăduit să ne odihnim.

Apartamentul meu avea un singur dormitor – Raihn, spre uşurarea mea, s-a instalat pe canapea fără să se plângă, lăsând-o pe Mische să doarmă cu mine. Aceasta a început să sforăie la câteva minute după ce s-a băgat în pat, cu membrele împrăştiate în toate direcţiile.

M-arn făcut ghem şi am privit spre fereastră, prin deschizătura din perdele, către Lahor, oraşul scăldat în noapte. Mai era cel puţin un ceas până la venirea zorilor. Somnul mă ademenea în mrejele sale, dar nu voiam să aflu ce voi găsi în adâncurile lui.

în cele din urmă, n-am mai putut să zac acolo.

M-am strecurat jos din pat şi mi-am luat pumnalele, mergând în salon ca să văd dacă...

— Unde te duci?

Raihn s-a oprit în mijlocul mişcării. Era pe jumătate învăluit în perdelele vaporoase şi se aplecase peste fereastra deschisă.

M-a măsurat din priviri, cu o sprânceană ridicată.

— Ai dormit în armură?

M-am uitat în jos, puţin stânjenită.

— Unde te duci? am întrebat din nou, în loc să-i

răspund.

— Probabil în acelaşi loc în care mergi şi tu. Nici tu n-ai linişte?

Nu voiam să recunosc cu voce tare. M-am uitat înapoi la uşa deschisă a dormitorului şi la Mische care sforăia dincolo de ea. Raihn mi-a citit expresia şi a zis:

— Ah, nu-ţi face griji pentru ea. Nimic nu o poate trezi. Apoi mi-a întins mâna.

— Hai! Să mergem şi să intrăm în nişte belele.

Nu m-am clintit. Fireşte, nu se înşela, plănuiam să fug în oraş. Dar nu voiam să recunosc asta pentru că nu mai aveam chef să-i fac nicio concesie.

— Te cunosc, Oraya, a oftat el. Să nu-mi spui că nu eşti curioasă.

Am aruncat o privire dincolo de umărul lui, pe geamul deschis, spre orizontul sumbru şi dezolant.

— Aşa mă gândeam şi eu, a zâmbit Raihn. Hai să pornim. Era o idee tâmpită. L-am luat oricum de mână.

LAHORUL PĂREA abandonat când ajunseserăm aici, iar stranietatea castelului ocupat doar de Evelaena şi de turma ei de copii Transformaţi înteţea senzaţia. Dar oraşul, deşi aflat în ruină, nu era părăsit. Aici trăiau oameni şi vampiri, adunaţi în puţinele clădiri în care se mai putea locui.

Sau poate că „a trăi” era un termen prea generos.

Eu şi Raihn am străbătut străzile denivelate şi potecile dintre mormanele de cărămidă căzută. Cei

dinăuntru se uitau la noi cu ochi flămânzi şi neîncrezători şi le auzeam şoaptele în urma noastră.

— Crezi că ne recunosc? l-am întrebat pe Raihn.

— Nu, a spus el. Cei de aici habar nu au cum arată doi membri ai familiei regale care trăiesc la sute de kilometri distanţă. Nu ne recunosc pe noi, dar cu siguranţă ştiu când văd nişte străini.

Nu era greu. Fiinţele care trăiau aici erau umbre de vampiri sau de oameni – toate la fel de înfometate. Ochii care ne urmăreau erau pe jumătate închişi, mai degrabă asemănători cu cei ai unor animale flămânde decât cu cei ai unor fiinţe raţionale. Spre deosebire de cele mai multe aşezări din Obitraes, oraşul nu era împărţit în teritorii distincte pentru vampiri şi pentru oameni – în schimb, toată lumea părea să caute cu disperare orice adăpost pe care-l putea găsi.

în orice cotlon al Casei Nopţii, viaţa era permanent periculoasă şi sângeroasă. Dar aici? Disperarea sălbatică se simţea ca o rană infectată. Am trecut pe lângă mai mulţi vampiri îngrămădiţi unii peste alţii, care zăceau răniţi şi plini de sânge în mijlocul străzii.

Pe lângă cadavrul unui vampir. Sângele lui nici măcar n-ar fi putut să-i ţină în viaţă, ci doar să le ofere o plăcere de scurtă durată. Dar erau atât de înfometaţi încât nu le păsa.

Era greu să nu te cutremuri la felul în care îşi smuceau capetele în sus când treceam pe lângă ei, la felul în care ne urmăreau ochii lor.

Raihn s-a apropiat de mine, punându-şi mâna pe spatele meu. Am hotărât împreună, în tăcere, să ne îndepărtăm de zonele populate, îndreptându-ne

spre dune.

în cele din urmă, am ajuns la malul unui lac. Era un peisaj straniu şi frumos, cu apa strânsă într-un crater format în ruine, care adăpostea acum ochiul lucios. Dale sparte de marmură ieşeau la suprafaţă, ca nişte siluete fantomatice sub razele lunii. Dincolo de lac, câteva dintre cele mai înalte turnuri din Lahor, nişte clădiri din piatră sfărâmată, se profilau deasupra noastră.

Mi s-a făcut pielea de găină pe braţe.

— Trebuie să fi fost frumos aici, a murmurat Raihn. Cu mult timp în urmă.

Da, pe cât era de frumos, pe atât era de trist.

Raihn şi-a întors capul.

— Priveşte!

Mi-a înghiontit braţul şi şi-a ridicat bărbia spre stânga noastră. La malul lacului era îngenuncheată o femeie, care umplea o găleată. O fiinţă umană – am recunoscut-o imediat. Prostia ei mi se părea de-a dreptul năucitoare. De ce ar fi ieşit un om din casă după lăsarea nopţii – chiar şi atât de aproape de răsărit – era peste putinţa mea de înţelegere.

Dar când trăieşti într-un permanent pericol, ajungi să nu-l mai simţi. Ştiam asta prea bine.

Nu l-a văzut pe vampirul Hiaj zburând pe deasupra ei, aterizând pe una dintre ruinele din apropiere şi coborând încet, cu ochii la ea.

Dar noi l-am văzut.

Am încremenit.

— Vrei să te ocupi tu de asta? mi-a murmurat Raihn la ureche. Am impresia că arzi de nerăbdare să ucizi pe cineva de ceva vreme.

Mi-am frământat mâinile.

Avea dreptate, oricât de mult uram să recunosc asta. Tânjeam după moarte aşa cum un dependent de opiu tânjea după doza zilnică. Şi totuşi, o parte din mine se temea.

Mi-era teamă să mai străpung vreun piept când ultimul pe care îl străpunsesem fusese cel al lui Raihn.

Mi-era teamă să aud din nou vocea tatălui meu la ureche.

Mi-era teamă de ceea ce aş putea să nu mai simt.

Vampirul s-a apropiat.

— Dacă nu te clinteşti, a spus Raihn, atunci o voi face eu.

Dar nici nu apucase bine să vorbească, pentru că eu deja mă pusesem în mişcare.

M-am strecurat printre ruine, dând ocol victimei mele. Nu mai aveam antrenament. Terenul îmi era necunoscut. Nu eram la fel de silenţioasă ca pe vremuri, în vânătoarea mea nocturnă din Sivrinaj. Când am ajuns lângă el, vampirul se răsucise deja să mă întâmpine.

Nu mă deranja. îmi doream să mă lupt.

M-a atacat cu ghearele, dar pumnalul meu a fost mai rapid.

Aproape că i-am smuls braţul când a sărit la mine. Sângele lui mi-a împroşcat faţa, dulce ca fierul când mi-am trecut limba peste el.

Inamicul meu a şuierat de durere şi s-a aruncat asupra mea. M-am ferit, lăsându-l să se izbească de zid. Nu era obişnuit deloc cu lupta. Era leneş şi indecis, în comparaţie chiar şi cu cel mai leneş dintre prădătorii din Sivrinaj. Era flămând. Neantrenat. Practic – un animal.

Mai întâi aripile, mi-a reamintit Vincent, iar eu am lovit fulgerător de două ori. Aripile Hiajilor erau foarte uşor de străpuns.

Ghearele lui mi-au tăiat obrazul. Dar nici măcar nu am tresărit. O lovitură la picior, ca să-l fac să se poticnească. Umărul drept, pentru a-i scoate din joc braţul dominant. Şi apoi, în cele din urmă, l-am imobilizat.

Nu-mi ştia numele sau titlul. îmi mirosea doar sângele de om – sânge care, în ochii lui, însemna că sunt doar o bucată de came.

Şi acum, în ochii lui se citea frica.

Pentru o scurtă clipă, le-am văzut acolo. Puterea.

Controlul. *împinge cu putere ca să străpungi sternul,* a şoptit Vincent.

Dar nu mai aveam nevoie de sfaturile tatălui meu. Lovitura mea a fost rapidă şi adâncă, străpungând cartilajul şi alune- cându-i direct în inimă.

Prea târziu, m-a lovit amintirea – senzaţia pe care o simţisem când aceeaşi lamă străpunsese pieptul lui Raihn. Ochii aceia roşii ca rugina, care mă îndemnau să merg până la capăt.

Termină ce-ai început, prinţesă.

Am deschis brusc ochii, silindu-mă să înlocuiesc faţa lui Raihn cu chipul vampirului. Cu chipul acestei fiare care merita să moară. Necomplicat. Simplu. Mi-am scos pumnalul din trupul său. Vampirul a început să alunece, prăbuşindu-se de-a lungul stâncii.

Dar nu m-am putut opri şi l-am înjunghiat din nou. Şi din nou. Şi încă o dată. Şi, în cele din urmă, când din pieptul vampirului nu mai rămăsese decât o pastă scârboasă, i-am lăsat corpul să cadă la

pământ.

M-am holbat la el, cu umerii încordaţi. Pieptul său era o masă de came sfâşiată. Nu ştiu de ce, m-am gândit la cicatricea Evelaenei şi la cum trebuie să fi arătat, întinsă pe podeaua dormitorului său, cu pieptul acoperit de sânge.

— Femeia a plecat.

Vocea lui Raihn m-a făcut să tresar. Zburase până în vârful ruinelor. A dat din cap spre lac şi am văzut că femeia mergea acum pe cărare, cu găleata sprijinită de şold, părând să nu-şi dea seama cât de aproape fusese de moarte.

Am aruncat o privire spre cadavru. O altă fiară înfometată învăţată să-i vadă pe oameni doar ca pe o pradă. Un alt animal care era doar o unealtă pentru cei care-l depăşeau ierarhic. Şi tot aşa, la nesfârşit.

Inutilitatea tuturor acestor lucruri mi s-a părut, dintr-odată, ameţitoare.

— Am impresia că, de obicei, savurezi mai mult un moment ca acesta, a spus Raihn.

— Trebuia să acţioneze cineva, am zis, vârându-mi arma în teacă. Aşa că am făcut-o noi.

— Tu ai făcut-o. Eu doar am privit.

I-am aruncat o privire şi a zâmbit.

— Am admirat peisajul.

M-am răsucit, fără să adaug nimic. Cu coada ochiului, i-am zărit chipul pleoştit.

Am pornit pe cărarea pe care veniserăm, dar el a rămas în urmă. Şi-a lăsat capul pe spate, uitându-se în depărtare. Apoi a arătat cu degetul.

— Hai să urcăm acolo!

I-am urmat privirea, spre vârfurile turnurilor sfărâmate care se înălţau în faţa noastră.

— De ce? am întrebat.

— Pentru că – uită-te! Trebuie să fie o priveliște dată naibii.

Am mijit ochii. Trebuia să recunosc că avea, probabil, dreptate. Oricum, nu mi-a dat şansa să mă opun, întinzându-mi din nou mâna. Chiar mi-a trecut prin cap să mă împotrivesc. Dar curiozitatea a învins. Aşa că l-am prins de mână şi l-am lăsat să mă ia din nou în braţe.

Am regretat imediat decizia. Zborul alături de el nu înceta niciodată să fie un lucru tare ciudat. A trebuit să ignor din răsputeri felul în care braţele lui se încolăciseră în jurul trupului meu, trăgându-mă aproape, felul în care o mică parte barbară din mine se bucura de fierbinţeala pielii lui. Şi a trebuit să depun mari eforturi pentru a ignora cum îşi trecea liniştitor degetul mare peste mijlocul meu şi cât îmi era de dificil să nu mă gândesc la Raihn ca la bărbatul pe care-l lăsasem să-mi intre în aşternuturi, în trup şi poate chiar în inimă.

Ochii noştri s-au întâlnit în treacăt. în lumina rece a lunii, i-am surprins căldura din irisurile roşii ca rugina, înainte de a-mi feri privirea.

Cu câteva zbateri energice ale aripilor sale, ne-am înălţat în văzduh. Sentimentele apăsătoare izvorâte din apropierea noastră fizică s-au risipit când am privit în sus pentru a vedea stelele care se apropiau tot mai tare, ca şi cum ne-ar fi învăluit într-o îmbrăţişare.

Acea senzaţie era ca un drog. Mă ajuta să renunţ cu uşurinţă la toate lucrurile complicate pe care le lăsasem pe pământ.

Raihn a prins viteză pe măsură ce ne înălţăm şi

ne-am apropiat de vârful turnului cu o repeziciune atât de greu de imaginat, încât habar nu aveam cum urma să aterizeze.

O clipă mai târziu, mi-am dat seama: nu avea de gând să aterizeze.

A zburat pe lângă turn. Mai sus decât cel mai înalt vârf de piatră al acestuia. Mai sus decât următorul, şi decât următorul, şi decât următorul. Umezeala mi-a cuprins obrajii, aerul era ud şi rece. Luna, în creştere şi acoperită de nori, părea atât de aproape încât puteam s-o mângâi

— Priveşte în jos.

Răsuflarea lui Raihn era caldă pe urechea mea. M-am uitat.

Marea se lăţea sub ochii noştri, o întindere nesfârşită de sticlă vălurită. în spate era peisajul Lahorului, tragic şi splendid în distrugerea sa – realitatea hidoasă pe care tocmai o trăisem era invizibilă de aici, de sus. Chiar şi castelul Evelaenei era mic de la această distanţă, ca nişte blocuri de construit pentru copii. Dincolo de Lahor, deşerturile Casei Nopţii se întindeau la nesfârşit, cu pete de lumini strălucind în depărtare, mistuite de ceaţa groasă.

Ochii mă usturau – poate din cauza vântului, sau poate nu.

Linişte.

Nu intenţionasem să vorbesc cu voce tare.

Raihn a murmurat:

— Este.

A plutit, ţinându-mă strâns. Era frig la această înălţime, dar eu nu-l simţeam. Poate că ar fi trebuit să mă tem de faptul că, în afara de strânsoarea lui,

nimic nu mă despărţea de moarte. Dar nu mă temeam.

— Uneori, a spus el, când sunt acolo, jos, mi se pare că nicio părticică din acest loc nu poate fi vreodată liniştită. Dar...

Dar apoi, e zborul.

Am înghiţit în sec. Am dat din cap. Pentru că nu puteam să neg că ştiam exact la ce se referă.

în cele din urmă, a plonjat. Am coborât în zbor, revenind pe pământ, şi am aterizat graţios în vârful turnului de piatră. Jumătate din zid se prăbuşise, transformând încăperea de sus într-o cornişă circulară de piatră, sprijinită pe un semicerc de cărămidă dărâmată. Locul era probabil mult mai antic decât părea de la sol. Chiar şi locaşurile unde stătuseră odinioară ferestrele fuseseră bătute de intemperii, de-a lungul anilor.

Raihn m-a pus jos, apoi s-a întors pentru a admira priveliştea – o panoramă vastă de pământ şi mare. într-o parte – Lahorul, în cealaltă – oceanul.

— Nu e la fel de frumos ca de acolo, de sus, a spus el, dar tot frumos e.

— Cu siguranţă nu e la fel de frumos ca de acolo, de sus, am replicat.

S-a uitat peste umăr la mine. Din unghiul acesta, lumina lunii îi reliefa silueta, pictându-i o linie argintie de-a lungul feţei, care îi dădea o expresie strania.

— Ce e? l-am întrebat.

— Nimic.

Mă privea fix. Mi se părea că, totuşi, e ceva. Apoi a spus:

— Doar c-ar fi trebuit să ghicesc că eşti pe

jumătate vampir. Chiar de când am zburat împreună pentru prima oară.

— De ce?

— Pentru că nu ai părut niciodată mai fericită ca atunci când eşti acolo, sus. Ar fi trebuit să-mi dau seama că eşti făcută pentru asta.

Ceva din felul în care a rostit aceste cuvinte m-a făcut să mă încrunt. I-am aruncat o privire întrebătoare.

— Ei bine, am răspuns, nu sunt făcută pentru asta.

— Nu sunt de acord, prinţesă.

Am pufnit dispreţuitor şi am făcut semn spre spatele meu ca să subliniez ideea – era evident că nu am aripi.

— Nu ştiu ce să zic. Cred că-mi lipseşte ceva important.

— Aripile sunt invocate, a spus el simplu. Eşti pe jumătate Născută din Noapte. Probabil că ai capacitatea de a le folosi

Am clipit nedumerită. Mi-a luat ceva timp să-mi dau seama ce voia să spună.

— Asta e...

E absurd.

Dar...

Prima dată când Raihn m-a luat în zbor, am simţit că am descoperit în văzduh o bucată care lipsea din mine. Era la fel de natural ca aerul pe care-l respiram.

Se înşală, mi-am spus, înăbuşindu-mi scânteia de speranţă.

A făcut un pas mai aproape.

— Nici măcar nu ai stat să te gândeşti la toate

lucrurile pe care ai putea să le faci, Oraya.

— E ridicol, am spus, dispreţuitor.

încă un pas. Un licăr de amuzament îi însufleţea irisurile. Acum trebuia să-mi las capul pe spate pentru a-l privi în ochi. A zâmbit, înclinându-se spre mine. I-am simţit răsuflarea caldă pe buze.

— Vrei să afli?

Timpul a încetinit, s-a oprit în loc. Inima îmi bătea cu repeziciune. Ar fi trebuit să mă îndepărtez. Ar fi trebuit să-l împing cât colo. Dar n-am făcut-o.

Şi-a lipit vârful nasului de al meu. Preţ de o clipă, m-a copleşit impulsul trădător de a înlătura acea mică distanţă dintre noi. O dorinţă primară, fără sens, care s-a cuibărit în mine. Cu disperare.

Privirea lui a coborât spre gura mea. Apoi a revenit la ochii mei.

— Mai ţii minte, a şoptit el, când m-ai aruncat pe fereastră? M-am încruntat.

— Ce...

M-a împins ferm şi energic, iar eu am căzut în gol.

23. ORAYA

Aveam să mor.

Aveam să mor aveam să mor aveam să mor!

Această unică realitate, o certitudine, îmi striga în minte cu fiecare bătaie a inimii, în timp ce lumea trecea în viteză pe lângă mine, doar sub forma unor pete de culoare şi întuneric şi nimic altceva. Dădeam în gol din mâini şi din picioare.

O secundă. Două. în cădere liberă. Sau poate că picam aşa de o viaţă întreagă.

Vocea lui Raihn s-a ridicat peste văzduhul învolburat.

— Poţi să faci asta, Oraya!

Părea atât de convins. îmi doream să râd de el.

A strigat:

— Priveşte *cerul!*

M-am silit să deschid ochii. Să-i aţintesc spre catifeaua înstelată desfăşurată deasupra mea. Cerul era straniu de neclintit. Atât de aproape încât simţeam că aş putea să-l ating.

Mi-am dat seama că aerul, chiar dacă vâjâia pe lângă mine, avea un ritm, ca un puls pe care-l puteam sincroniza cu al meu. Mi-am întins membrele, am tras aer în piept şi am lăsat vuietul violent al cerului să-mi umple plămânii, chiar dacă forţa lui îmi ardea pieptul ca o flacără.

Mi-am îngăduit să devin o parte din el.

Şi apoi, timpul a părut că se extinde şi că încetineşte. Curenţii văzduhului s-au schimbat. Stomacul meu a revenit la locul lui, liniştindu-se.

în spatele meu, Raihn a scos un strigăt fără cuvinte – un zgomot pe care abia l-am auzit peste vâjâitul vântului în urechi şi peste propriile bătăi ale inimii, care deveneau din ce în ce mai rapide şi mai puternice pe măsură ce-mi ridicam faţa spre stele.

Şi apoi am privit în jos.

Pământul nu se mai apropia atât de iute. în schimb, lumea se întindea sub mine, ruinele şi nisipul nefiind decât nişte forme abstracte în lumina lunii.

— *Mamă întunecată!* am şoptit.

Vocea îmi tremura. Poate că deja murisem şi aveam halucinaţii. Nu voiam să mă mişc, ca să nu se destrame totul.

Raihn a coborât în picaj lângă mine, iar eu i-am aruncat o privire. Zâmbea cu o bucurie pură, copilărească. Zâmbetul acela mi-a făcut stomacul să se strângă.

— E uluitor, nu-i aşa? a spus el.

Reacţia lui m-a ajutat să înţeleg. Nu mai puteam face altceva decât să zâmbesc larg şi să încuviinţez. Da. Da, era uluitor!

Zburam, la naiba!

Revelaţia m-a lovit dintr-odată, ameţitoare şi neclintită, şi brusc m-am trezit gândindu-mă prea intens la aripile pe care puteam să jur că le visasem, la aerul de sub ele şi la aceşti noi muşchi necunoscuţi pe care habar nu aveam cum să-i controlez...

Raihn a făcut ochii mari A ţâşnit spre mine, cu mâna întinsă.

— Oraya, ai grijă...!

Totul s-a întunecat.

VINCENT MIROSEA a tămâie, un parfum proaspăt şi vechi în acelaşi timp, elegant ca petalele de trandafir puse la păstrare, îmi amintea de lucruri foarte scumpe, pe care nu ar trebui să le atingi, dar şi de sentimentul de siguranţă. Tatăl meu, în felul lui ciudat, era în ambele feluri – distant şi liniştitor.

Vincent mă atingea rareori. Dar acum m-a înşfăcat de umeri şi m-a ridicat, ţinându-mă cu fermitate în timp ce mă străduiam să-mi revin în simţiri.

— La ce te gândeai, în numele Mamei întunecate?

Mă durea capul. M-am frecat la ochi şi mi i-am deschis din nou, uitându-mă direct în cei ai lui Vincent – o privire argintie ca gheaţa.

M-a zgâlţâit scurt, dar ferm.

— Să nu faci niciodată aşa ceva. *Niciodată.* De câte ori ţi-am spus?

Era întotdeauna calm şi rezervat, dar ştiam bine să citesc reacţiile tatei. Aceste rare momente, când teama lui pentru mine îi copleşea stoicismul nezdruncinat, mă zguduiau până în măduva

oaselor. Aveam doar unsprezece ani. Vincent era începutul şi sfârşitul lumii mele. Când lui îi era frică, eu eram de-a dreptul terifiată.

M-am uitat la balconul aflat deasupra noastră.

— încercam doar să cobor...

— Să nu faci asta *niciodată!*

M-a prins de încheietura mâinii şi a ridicat-o, ca să-şi întărească porunca. Degetele lui lungi îmi cuprindeau cu uşurinţă braţul.

— Ştii cât de fragile sunt oasele tale? Cât de repede ţi se sfâşie pielea? Ar fi foarte uşor pentru lumea asta să te răpească pentru totdeauna. Nu-i da motive s-o facă.

Aveam dinţii strânşi, ochii îmi ardeau în orbite. Adevărul rostit de tatăl meu mă apăsa ca un ghem de plumb în stomac.

Fireşte, avea dreptate. îl văzusem pe Vincent sărind de la acelaşi balcon şi zburând în noapte. îl văzusem lăsându-se la pământ şi aterizând în picioare, fără vreo zgârietură.

Dar Vincent era vampir, iar eu eram om. El era puternic, eu eram slabă.

— înţeleg, am spus.

Niciodată nu am izbutit să-mi ascund prea bine emoţiile. Trăsăturile lui Vincent s-au îmblânzit. Mi-a dat drumul braţului şi mi-a atins obrazul.

— Eşti prea preţioasă ca să cazi pradă unui pericol atât de banal, şerpişorul meu, a zis el cu blândeţe. Mi-aş dori ca lucrurile să stea altfel.

Am încuviinţat. Deşi eram foarte tânără, ştiam că e mai bine să-ţi fie rănită mândria decât trupul. Mai bine să fii copleşit de ruşine, dar în viaţă, decât exagerat de încrezător şi mort.

— Acum pregăteşte-te de culcare, a spus el, ridicându-se, şi s-a întors la fotoliul său aflat dincolo de uşile duble. Eşti la capitolul cincizeci şi doi al istoriilor, dacă ţin bine minte. Vom citi încă două în seara asta, înainte de somn.

— Da, Vincent, am spus, recunoscătoare că-mi dădea ocazia să-l impresionez la învăţat, după greşeala mea jenantă.

M-am ridicat şi am făcut câţiva paşi în bibliotecă.

Apoi...

Am simţit un fior în ceafă. O revelaţie ciudată a unor fapte care nu corespundeau realităţii.

M-a izbit ideea că biblioteca nu se afla la acest etaj.

Că am citit istoriile când aveam paisprezece ani, nicidecum zece.

Că Vincent era...

Mi s-a pus o gheară în piept. Aerul mi-a părăsit plămânii.

— Nu trebuie să ne uităm la asta, şerpişorule, s-a auzit vocea lui Vincent în spatele meu.

Atât de blândă.

Atât de tristă.

Dar acesta era adevărul. Chiar trebuia să mă uit la asta.

M-am răsucit încet. Vincent stătea în fotoliul lui, cu o carte în poală. Lumina focului îi dansa peste trăsăturile familiare, alături de acel zâmbet trist.

Cunoşteam atât de bine chipul acela.

Acum mă agăţam de fiecare părticică a sa, cu disperare, ca şi cum aş fi vrut să nu dispară.

— Eşti mort, am spus.

Vorbise acum conştiinţa mea adultă, nu cea a

fetiţei de acum treisprezece ani.

— Da, a răspuns el. Mă tem că da.

Umerii mi se ridicau şi coborau cu repeziciune. Emoţia îmi ardea în piept, mistuind totul în calea ei.

Durerea mea pentru el.

Dragostea mea pentru el.

Ura mea faţă de el.

Furia mea.

Deruta mea.

Toate aceste senzaţii mă covârşeau în acelaşi timp, prea multe gânduri haotice şi contradictorii, prea multe cuvinte pe care nu le puteam forma cu limba încleiată de cerul gurii, cu maxilarul încleştat atât de strâns încât tremura.

S-a ridicat, fără să-şi ia ochii de la mine.

— E-n regulă, şerpişorule, a şoptit el. întreabă-mă. întreabă-mă tot ce vrei să ştii

Am deschis gura, gata să-mi revărs întrebările.

— Trezeşte-te, Oraya! Trezeşte-te!

Frică. Am recunoscut-o în acea voce, chiar înainte de a conştientiza cuvintele.

O frică intensă, care putea rezulta doar dintr-o afecţiune profundă.

Capul îmi zvâcnea. Tot corpul mă durea cumplit.

Am deschis ochii Peste mine stătea aplecat Raihn, încadrat de cerul înstelat. A expirat vizibil uşurat.

— Cam multă îngrijorare din partea cuiva care m-a azvârlit de pe acoperişul unei clădiri, am spus.

— Nu te-aş lăsa niciodată să cazi, mi-a zis cu un zâmbet ghiduş. Dar ştiam că nici *tu* n-o să te laşi să cazi

— Cât timp am...
— Câteva minute doar. Te-ai lovit totuşi destul de zdravăn.

Aşa mă şi simţeam. Eram atât de ameţită, încât am acceptat să-l iau de mână pe Raihn când mi-a întins-o şi m-am tras în picioare. Aveam o senzaţie... ciudată, ca şi cum tot corpul meu era în dezechilibru. Am zărit ceva cu coada ochiului şi m-am întors, iar el a icnit scurt, ferindu-se într-o parte.

— Ai grijă cu chestiile alea!

Mi-am lungit gâtul şi am privit în spate.

La aripile mele.

Puteam doar să le întrezăresc şi, deşi le simţeam prezenţa acolo, mă chinuiam să-mi activez muşchii pentru a le mişca. Dar chiar şi cu acea scurtă privire...

M-am uitat la ele şocată. în tăcere.

Erau aripile lui Vincent. Fără pene, bineînţeles, aşa cum erau toate aripile Hiajilor. Pielea din care erau făcute era mai întunecată decât noaptea, aşa că lumina neagră se încolăcea şi murea cumva în ele. Vârfurile ascuţite erau de un alb-argintiu, ca nişte stropi de raze de lună. ŞL..

Şi aveam câteva nuanţe de roşu. însemnele Moştenitoarei Hiaje.

Roşu-purpuriu, roşu-sângeriu, care curgea de-a lungul aripii ca nişte dâre delicate, adunându-se la margini şi tivindu-le conturul.

Am încercat să le mişc şi am reuşit, întretăiat, într-un fel care sunt sigură că arăta de-a dreptul caraghios.

Aripi. Aripile mele.

M-am întors în cerc încercând să le văd mai bine – urmărind fascinată, cu ochii mijiţi, felul în care lumina lunii cădea peste ele, de parcă vreun anumit unghi mi-ar fi putut dezvălui un cusur care să-mi ucidă halucinaţia.

Nu. Erau reale.

începeam să ameţesc.

— Uşurel, a spus Raihn calm. O să dureze ceva până te vei obişnui cu ele.

Vorbea cu blândeţe, cu liniştea unui cunoscător. Şi el, mi-am dat seama, era adult când şi-a adus pentru prima dată propriile aripi la viaţă.

Aripile mele. *Aripile mele.*

Părea o glumă absurdă. Un miracol. De câte ori am visat să le am? De câte ori am privit cerul şi mi-am dorit să pot ajunge la stele, aşa cum făceau vampirii?

Mă dureau obrajii de atâta zâmbet. Am râs puţin, un sunet pe care nu voisem să-l scot.

Şi apoi, brusc...

Brusc...

Pieptul mi s-a strâns, pregătindu-se să facă faţă unei senzaţii mai complicate, care mi-a topit bucuria într-o fracţiune de secundă.

Am mai tras o dată aer în piept şi, în loc de râs, de data asta din mine a răbufnit un hohot înăbuşit de plâns, înainte să-l pot alunga. Când am inspirat, m-a străpuns ca o lamă zimţată, ca o gâfâială urâtă, aprins de intensitatea copleşitoare şi arzătoare a furiei mele.

Am căzut din nou la pământ.

L-am auzit ca prin vis pe Raihn rostindu-mi numele. Abia i-am simţit mâinile pe umeri când s-a

apropiat, ghemuindu-se lângă mine.

— Ce s-a întâmplat, Oraya? Ce ai păţit?

Vorbea pe un glas coborât, liniştitor, care i-a trădat vulnerabilitatea şi a dezvăluit o grijă atât de autentică, încât am simţit că mi-a răsucit un pumnal în stomac.

Mi-am înghiţit un alt hohot de plâns şi am bâlbâit:

— Cum ai ştiut?

Nu am ridicat capul, nu m-am uitat la Raihn şi nici lui nu i-am permis să se uite la mine. Cuvintele erau atât de împleticite, încât nu ştiam cum înţelege ce vreau să spun.

— Ce anume? a întrebat el, încet.

— Cum ai ştiut că pot face asta?

— Pur şi simplu... am ştiut. Eşti pe jumătate vampir, şi încă unul foarte puternic. Eşti făcută pentru a zbura. Şi am văzut de nenumărate ori de ce eşti în stare. A fost pur şi simplu...

Evident.

Nu a fost nevoie să-şi termine ideea. L-am înţeles.

Raihn, care mă cunoştea de mai puţin de un an, văzuse în mine acel potenţial. Şi el – duşmanul meu, un bărbat care avea toate motivele să mă închidă într-o colivie – a fost cel care mi-a deschis ochii, ca să mă bucur de această putere a mea.

Adevărul pe care nu voiam să-l recunosc mă privea acum drept în faţă, imposibil de ignorat, oricât de tare aş fi strâns din ochi.

în întuneric, l-am desluşit pe Vincent în noaptea balului Ultimului Pătrar, când dansaserăm împreună. Fusese neobişnuit de sentimental în

acea seară. Extrem de afectuos.

îl întrebasem de ce nu m-a luat niciodată cu el în zbor. Şi mi-am amintit acum, la fel de clar ca şi cum ar fi stat din nou în faţa mea, ceea ce spusese:

Pentru că nu-mi doream să crezi că poţi să zbori şi să începi să te arunci în gol de la balcon.

— Şi el a ştiut, am spus cu un glas sugrumat.

A ştiut. A ştiut dintotdeauna.

Nu a fost vorba despre siguranţa mea. Nu voia să sar de la balcon pentru că nu-şi dorea să aflu de una singură că pot zbura.

în noaptea aceea, fusese atât de sentimental pentru că ştia că urma să dispună ştergerea de pe faţa pământului a oraşului Salinae. Ştia că era pe cale să ucidă orice speranţă pe care o aveam de a-mi găsi familia rămasă.

Şi că urma să mă mintă şi că mă va pierde din cauza asta.

A ştiut totul.

— A ştiut.

Am spus asta chinuit, tremurând de plâns şi de sughiţuri întretăiate.

— A ştiut şi nu mi-a spus... nu mi-a spus niciodată, nu mi-a spus niciodată... de ce?

— Nimeni nu poate răspunde la această întrebare, a murmurat Raihn.

într-un acces de furie, am ridicat brusc capul, atât de mânioasă încât îmi pierdusem stăpânirea de sine. Probabil că arătam ca un animal sălbatic, cu faţa roşie şi plină de lacrimi, cu gura răsucită într-un rânjet.

— Să nu îndrăzneşti să-mi plângi de milă! am şuierat. Spune-mi un singur lucru sincer, Raihn Ashraj. Vreau să-mi spună cineva un lucru sincer.

Eram sătulă de măşti şi de minciuni Sătulă să dansez în jurul adevărului. Tânjeam după sinceritate aşa cum o floare tânjea după lumina soarelui. Tânjeam chiar şi după durerea pe care mi-ar fi adus-o, înfiptă adânc în inima mea.

Raihn s-a schimbat la faţă.

în ciuda tuturor defectelor sale, nu mă compătimea. Nu voia să-mi ascundă adevărul.

— Cred că lui Vincent îi era foarte frică de tine, Oraya.

— Frică? am râs sec. El... el era Regele Născuţilor din Noapte. Iar eu sunt doar...

— *Doar?* Eşti Moştenitoarea lui. Pentru el, erai cea mai periculoasă persoană din lume. Şi cred că se temea teribil de tine din cauza asta.

Părea incredibil. *Absurd.*

— *Uită-te* la asta!

Am sărit în picioare, făcând semn dinaintea noastră spre Lahor – acest oraş mort, jalnic, distrus, o simplă fantomă a ceea ce fusese odinioară.

Exact ca mine.

Raihn făcuse o jumătate de pas înapoi, iar eu mi-am dat seama ca prin vis că Focul Nopţii îmi cuprinsese acum mâinile, braţele. Am observat acest lucru ca de la depărtare, ca şi cum aş fi stat undeva în afara corpului meu.

— *Uită-te* ce a făcut din locul ăsta! am zis. A ucis zeci de vampiri în ziua în care a plecat. A ucis copii pe care parţial el i-a crescut. Copii care nici măcar nu reprezentau cu adevărat o ameninţare pentru el. Doar pentru că era atât de minuţios.

E important să fii minuţios şi precaut,

şerpişorule.

De câte ori îmi repetase asta?

Vorbeam atât de repede încât abia mai puteam să respir, cuvintele fiindu-mi sfârtecate de furie.

— Atunci de ce m-a lăsat în viaţă, dacă eram atât de periculoasă? De ce nu m-a ucis în ziua în care m-a găsit? în loc să... în loc să mă ia acasă şi să mă mintă timp de aproape douăzeci de ani De ce nu m-a omorât în loc să mă întemniţeze, în loc să *mă distrugă...*

Dintr-odată, Raihn era chiar în faţa mea, atât de aproape încât Focul Nopţii sigur îl ardea. Dar, dacă-l durea, o ascundea bine. M-a prins strâns de umeri.

— Nu eşti distrusă.

Nu mi se păruse niciodată atât de furios, deşi nu ridicase glasul deloc.

— *Nu eşti distrusă.* Oraya. Mă înţelegi?

Nu. Nu înţelegeam. Pentru că *eram* distrusă. La fel ca Lahorul. Eram la fel de distrusă ca oraşul ăsta, cu ruinele şi fantomele lui. La fel de distrusă ca Evelaena, cu cicatricea ei veche de două sute de ani şi obsesia ei perversă faţă de bărbatul care i-o provocase. Ce drept aveam eu s-o judec pentru asta, când nu eram cu nimic diferită?

Vincent mă distrusese. Mă salvase. Mă iubise. Mă sufocase. Mă manipulase. El mă făcuse tot ceea ce eram. Tot ceea ce puteam fi.

Chiar şi cele mai importante laturi ale puterii mele, acelea pe care nu voia să mi le descopăr, îi aparţineau.

Şi acum eram aici, analizând toate rănile pe care mi le făcuse. Şi, indiferent cât de mult mă dureau,

nu voiam să se vindece, pentru că îi aparţineau.

Şi îmi lipsea prea mult ca să-l urăsc aşa cum îmi doream.

Şi pentru asta îl uram cel mai mult.

Dintr-odată, epuizarea m-a copleşit. Flăcările magiei mele s-au stins. Raihn încă mă ţinea de umeri. Era atât de aproape încât feţele noastre mai că se atingeau. Mi-ar fi fost atât de uşor să mă aplec şi să-i cad la piept. Dacă ar fi fost acelaşi bărbat pe care-l cunoscusem în timpul turneului Kejari, poate că asta aş fi făcut. L-aş fi lăsat să mă sprijine o vreme.

Dar nu era.

— Uită-te la mine, Oraya!

Nu voiam să mă uit. Nu trebuia să mă uit. Aş fi văzut prea multe. La fel şi Raihn. Ar trebui să mă desprind de el.

în schimb, am ridicat capul, iar privirea lui, roşie ca sângele uscat, m-a ţintuit de perete.

— Timp de şaptezeci de ani am fost prizonierul celei mai vicioase puteri a vampirilor, a spus el. Şi am petrecut mare parte din acel timp încercând să-i fac să capete un sens. Dar nimic nu are sens. Rishani. Hiaji. Născuţi din Noapte. Născuţi din Umbre. Născuţi din Sânge. Zeii nenorociţi Nu contează. Neculai Vasarus a fost…

A înghiţit în sec ca să-şi alunge nodul din gât.

— Dacă aş spune că a fost malefic, ar fi prea puţin. Şi multă vreme am crezut că nu iubeşte pe nimeni şi nimic. M-am înşelat. îşi iubea soţia. O iubea şi ura faptul că o iubea. A iubit-o atât de mult încât a secătuit-o de viaţă.

Ochii lui Raihn alunecaseră departe – undeva în

trecutul despre care ştiam, doar după expresia lui, că era prea dureros ca să-l îmbrăţişeze fără rezerve.

— De nimic nu le e mai frică decât de dragoste, a murmurat el. Au fost învăţaţi toată viaţa lor că orice legătură adevărată nu e altceva decât o mare primejdie pentru ei

— E absurd.

— De ce?

Pentru că încă nu-mi venea să cred că lui Vincent îi fusese frică de mine. Acest lucru contrazicea tot ce ştiam.

Raihn a zâmbit ironic.

— Dragostea e al naibii de înspăimântătoare, a murmurat el. Cred că acest lucru e valabil indiferent cine eşti.

Am încremenit. Ceva din felul în care a spus asta – apropierea lui, statornicia privirii lui – m-a făcut să-mi revin la realitate.

Ce făceam aici? De ce îi dezvăluiam toate astea? Raihn era răpitorul meu. Mă minţise. Se folosise de mine. Raihn îmi omorâse tatăl. Şi acum îmi dădea lecţii despre valoarea iubirii?

Avea dreptate. Iubirea era înspăimântătoare. Era înspăimântător să fii atât de vulnerabil în faţa unei alte persoane. Iar eu...

Am alungat acest gând. Nu. Ceea ce simţisem pentru Raihn nu fusese dragoste. Dar fusesem vulnerabilă. Mai vulnerabilă decât ar fi trebuit să-mi îngădui să fiu vreodată.

Şi uite cât de scump am plătit pentru asta. Cât de scump a plătit *tatăl meu* pentru asta.

Mânia şi durerea mea s-au stins. în locul lor a

rămas rana neştearsă a ruşinii

M-am îndepărtat de Raihn şi am încercat să ignor dezamăgirea din ochii lui.

— Aş vrea să rămân singură, am spus.

Vocea mea părea aspră. Fermă, imposibil de contrazis.

Tăcere. Apoi Raihn a spus:

— E periculos aici.

— Mă descurc.

A făcut o pauză. Nu mă credea, ştiam asta.

Nu m-am uitat la el, dar ştiam că, dacă o făceam, ar fi avut acea expresie – privirea aceea nenorocită, care parcă ar fi vrut să spună nişte lucruri prea sincere, prea adevărate, prea greu de suportat.

— Pleacă! i-am zis, şi cuvântul a sunat a rugăminte mai mult decât mi-aş fi dorit.

Dar poate că asta l-a făcut să asculte.

— Bine, a spus el încet, apoi foşnetul aripilor sale s-a topit în noapte.

24. ORAYA

Am rămas mult timp în vârful acelor ruine impunătoare, încercând să nu simt nimic, dar fără succes.

Cerul s-a încălzit treptat. Luminii reci a lunii i-a luat locul atingerea aurie a zorilor, dezvăluind cea mai urâtă realitate a acestui oraş.

îşi dorise atât de mult să uite acest loc. Dar Lahorul nu l-a uitat niciodată. Nu şi-a revenit niciodată după actele sale de cruzime, după plecarea lui.

Uram cât de cunoscută îmi era senzaţia.

Totul semăna cu încăperea pe care Evelaena o păstra acum ca un altar straniu dedicat lui Vincent. Doar nişte nimicuri aruncate la întâmplare, asupra cărora ea proiectase o însemnătate deosebit de profundă. Un pantof. O perie de păr. O mâzgălitură stupidă în cerneală. ..

Am clipit.

O mâzgălitură în cerneală.

O revelaţie îmi dădea târcoale. Văzusem undeva

şi în trecut acea imagine…

M-am ridicat în picioare, apoi am dat câţiva paşi înapoi, urmărind felul în care peisajul se schimba, odată cu perspectiva mea. Marea un pic mai la dreapta, tumul se suprapunea uşor peste ea...

Nu. Nu chiar. Dar aproape.

Am închis ochii şi mi l-am imaginat: desenul în cerneală de pe biroul lui Vincent, perfect conservat de atâtea secole.

Apoi am deschis ochii şi am privit dincolo de marginea turlei. Un alt turn străjuia oraşul puţin mai la sud de acesta, cu un aspect şi mai străvechi. Dar, după estimările mele, aceea era imaginea din desen. Dacă aveam dreptate… schiţa oraşului Lahor făcută de Vincent era replica acelor ruine.

Am şovăit, luându-mi un scurt răgaz pentru a-mi încorda muşchii spatelui. Mă dureau îngrozitor şi, cu aripile ataşate de ei, fiecare mişcare îmi părea stângace. Nu regretam că l-am alungat pe Raihn – nu, mi-am spus, bineînţeles că nu regretam –, dar poate că ar fi fost înţelept să mai primesc nişte instrucţiuni de folosire a aripilor înainte de a face asta.

Nu te-aş lăsa niciodată să cazi. Dar şi mai important, ştiam că nici tu n-o să te laşi să cazi.

Cuvintele mi-au plutit nechemate prin minte. Mamă întunecată, speram că avea dreptate.

Am plonjat, cu ochii asupra ţintei mele. Am ajuns dintr-un turn în celălalt mai degrabă printr-un soi de „cădere controlată” decât prin „zbor”.

Dar am ajuns. Cu greu.

Am gemut înfundat când m-arn lovit cu coastele de un morman de cărămidă veche. Durerea mi-a

sfâşiat aripa stângă când am intrat într-un vârf de piatră – era teribil de derutant ca limitele propriului corp să-mi fie brusc de două ori mai late ca de obicei, în ambele direcţii. Impactul m-a aruncat cât colo, făcându-mă să mă rostogolesc peste cărămizi, scoţând un şir de scâncete întretăiate.

M-arn ridicat în patru labe, încercând să mă adun. Eram mai zdruncinată decât aş fi vrut să recunosc. Aripile erau foarte sensibile, se pare, pentru că tăietura mă durea îngrozitor. Mi-am întins gâtul, în strădania de a-mi vedea rana, dar nu prea am izbutit.

Am înălţat capul şi, brusc, rana mea n-a mai contat.

— La naiba! am şoptit.

Nişte aripi s-au deschis peste zidul din faţa mea.

Aripi de Hiaj, de culoare cenuşiu-închis cu nuanţe violet. Erau în mărime naturală, sau poate şi mai mari, lipite de rămăşiţele sfărâmicioase ale peretelui de piatră. Cu nişte excrescenţe care, la prima vedere, păreau a fi nişte vene umflate ce se întindeau pe toată lungimea lor, prinzându-se de oase şi ajungând peste porţiunile de piele, colorate în roşu, formând în centru un nod care pulsa, de culoare purpurie.

O inimă. Arăta aproape exact ca o inimă.

Dar, pe măsură ce m-am târât mai aproape, mi-am dat seama că excrescenţele nu erau nicidecum nişte vene. Erau un fel de… ciupercă, poate, dar una care arăta maladiv de vie. Inima din centrul aripilor, totuşi… părea atât *de reală.* Era o bucată de came, pietrificată la fel ca aripile? Sau altceva?

Nu ştiu când m-am ridicat în picioare, nici când am străbătut încăperea, dar îmi amintesc că m-am

trezit brusc chiar în faţa ei.

Venele şi inima pulsau cu zvâcniri mici, ritmice, accelerând lent. Mi-am dat seama, după o clipă, că reflectau cadenţa răsuflării mele. Părul de la ceafă mi s-a ridicat. N-am mai fost niciodată atât de scârbită şi în acelaşi timp atât de atrasă de ceva. Era dezgustător. Era cel mai frumos lucru pe care-l văzusem vreodată.

O parte din mine şi-a spus: *Trebuie să mă îndepărtez foarte, foarte repede de orice arfi lucrul acesta.*

O altă parte a gândit: *Septimus avea dreptate. Pur şi simplu ştiu.*

Un fapt simplu, deloc complicat. Era obiectul pe care-l căutam. Ştiam asta, dincolo de orice îndoială.

Şi tocmai îl găsisem, singură-singurică.

Am întins mâna înainte să-mi dau seama ce fac.

Vârfurile degetelor mele au atins acea excrescenţă asemănătoare unei inimi. Era atât de rece încât aproape că am tresărit. Dar înainte de a putea reacţiona, câteva vene de pe suprafaţa acesteia s-au trezit la viaţă, s-au întins după mine şi...

Am şuierat de durere. Câteva picături din sângele meu, de un roşu uman strălucitor, s-au împrăştiat peste ciupercă, iar venele s-au retras la loc în jurul inimii. Preţ de o clipă mi s-a părut că aripile se mişcă, se deschid – o iluzie a muşchilor care se zbat.

Apoi venele s-au îndepărtat, strecurându-se îndărăt de-a lungul ruinelor, iar acel ceva care semăna atât de mult cu o inimă s-a deschis.

Aerul s-a înfierbântat dintr-odată. Strălucirea roşiatică a acoperit umbrele. M-am uitat fix la ea,

clipind, ca să-mi obişnuiesc ochii cu acea scânteiere.

Inima îşi schimbase forma, transformându-se acum în nişte mâini deschise în căuş. în centrul lor se afla o semilună de argint lucios, strălucitor, dureros de albă faţă de marea de roşu din jurul ei. Era poate de mărimea palmei mele, cu cele două vârfuri ascuţite ca nişte pumnale – atât de ascuţite încât, la început, am crezut că poate era o armă, până când am observat lanţul delicat de argint ataşat la unul dintre capetele ei

Un pandantiv.

După ce lumina s-a stins, a devenit comun şi neînsemnat, deşi foarte drăguţ.

M-am întins spre el...

SIMT SÂNGELE tatei, fierbinte şi alunecos, pe mâinile mele. Aripile sunt tot calde. îmi şterg, la nesfârşit, sângele de pe cămaşă. Arăt a ceea ce sunt – un monstru, la fel ca toţi cei care se târăsc printre ruinele Lahorului noapte de noapte.

Nu am regrete.

Nu asta vor scrie istoricii într-o bună zi despre mine.

Nimeni nu-şi va aminti numele sau feţele copiilor pe care i-am ucis în seara asta. O tradiţie a puterii Născuţilor din Noapte, uciderea copiilor. Tata mi-a ucis fratele mai mic la câteva minute după ce a venit pe lume. Aveam şaisprezece ani când l-am văzut aruncând peste balcon acel boţ de pânză însângerată, hrănind demonii care se învârteau în

cerc sub noi. întotdeauna mi-a transmis, cât a putut de clar, că trebuie să-mi duc viaţa ca moştenitor al său, nicidecum ca o ameninţare.

M-am ascuns cu atâta grijă, în toţi aceşti ani. Mi-am camuflat fiecare fărâmă de putere. Am îndurat fiecare abuz. Am făcut toate astea cu o expresie placidă, fără să-l las să vadă ura aflată dedesubt.

Nu mă ajuta cu nimic să-mi urăsc tatăl. Mă ajuta să învăţ de la el.

Aşa că am învăţat.

Am simţit o satisfacţie enormă când i-am citit pe chip că şi-a dat seama de greşeala lui. Că m-a subestimat toată viaţa.

Ori de câte ori mă gândesc la feţele copiilor, ale nepoţilor şi ale nepoatelor şi ale verişorilor mei, le înlocuiesc cu expresia tatei. Revelaţia preţului orgoliului său, al calculului său greşit.

Asta făcea să merite fiecare an petrecut în această hazna.

Doar la tatăl meu mă gândesc în timp ce-i ţintuiesc aripile în cuie de perete, murmurând vrăji.

Mă gândesc doar la tatăl meu.

Mă gândesc la turneul Kejari.

Mă gândesc că voi purta o coroană pe cap.

Nu am regrete.

Nu am regrete.

NU PUTEAM respira. Stomacul mi se întorcea pe dos. Nu vedeam nimic, nu simţeam nimic.

Mâna mă durea... Mamă întunecată, mă durea atât de tare, încât suferinţa a fost cea care m-a readus la realitate. M-am agăţat de ea cu toată puterea. M-am forţat să deschid ochii. Vederea îmi era înceţoşată, de parcă mă holbasem direct la

soare, deşi acest turn era încă scăldat în întuneric. Doar începutul timid şi cald al zorilor se strecura prin crăpăturile pietrei.

Am privit în jos.

Mâna mea era plină de sânge. Am întors-o şi am văzut că strângeam pandantivul atât de tare încât marginile sale ascuţite îmi crestaseră în palmă o amprentă perfectă a semilunii.

Ce naiba se întâmplase aici...

— Ştii tu oare, s-a auzit o voce uşoară, de copil, din spatele meu, de cât timp încerc să dezleg acest mister?

M-a cuprins un fior.

M-am forţat să mă ridic în picioare şi m-a copleşit un val de ameţeală atât de puternic încât m-am sprijinit de perete. M-am îndreptat şi m-am răsucit, dând cu ochii de Evelaena, care stătea în picioare, o siluetă în lumina soarelui, cu unul dintre însoţitorii ei copii, un băieţel cu chip stoic, alături de ea.

La naiba!

Era deja zi în toată puterea cuvântului. Cum puteau să se afle aici?

Pe obrajii Evelaenei începuseră să apară mici arsuri solare – de o culoare închisă, movulie –, deşi purta o mantie grea, cu gluga trasă peste faţă. Aripile ei erau de un roz-crem, asemănător cărnii, iar arsurile de pe ele erau mai grave, pentru că mantia nu putea să i le acopere în zbor.

însă dacă o durea, nu o arăta. Nici nu clipea. Ochii ei albaştri erau mari şi straniu de strălucitori în lumina slabă. Avea un zâmbet încordat şi neclintit.

Se uita la mine ca şi cum aş fi fost o pradă ce urma să fie devorată. Ca şi cum ar fi vrut să-mi jupoaie faţa şi s-o lipească peste a ei.

— Am descoperit-o acum vreo zece ani, vezi tu, a ciripit ea. în urmă cu două secole nu era acolo. Am ştiut imediat că e a lui. Probabil a venit aici fără să-mi spună, trebuie să fi...

A clipit, ca şi cum şi-ar fi pierdut şirul gândurilor în mijlocul ideii.

— Dar n-am putut s-o deschid niciodată.

N-am spus nimic.

Pic – sângele meu a stropit podeaua de piatră.

Ochii copilului s-au fixat asupra stropului de sânge. A înghiţit în sec. Nările Evelaenei s-au umflat.

Am strecurat pandantivul în buzunar şi am întins mâna după pumnal. Am încercat să nu mă dau de gol, dar încă mă sprijineam de perete. Mă durea capul şi făceam eforturi să-mi ascut vederea. Fragmente din acea senzaţie necunoscută pe care o experimentasem atunci când atinsesem pandantivul îmi jucau în minte fără voia mea, ca o versiune frântă, mărunţită a lumii.

— Şi aripile, a adăugat ea, tot fără să clipească. Ce interesant. *Pic!*

Sângele meu a atins din nou pământul.

Copilul s-a năpustit asupra mea.

M-a atacat rapid. Abia am avut timp să reacţionez înainte de a tăbărî pe mine, cu dinţii înfipţi în braţul meu. Am tras o înjurătură şi m-arn azvârlit spre perete, aruncându-l pe podeaua de piatră.

Mişcă-te, şerpişorule, mi-a şoptit Vincent, alarmat. *Mişcă-te din loc. Ea vine după tine.*

Ştiam că venea. Venea, iar eu nu mă puteam mişca suficient de repede.

Am auzit-o apropiindu-se înainte să o văd. M-am răsucit cât am putut de iute, aproape căzând la loc pe dalele de piatră, atacând-o cu pumnalele mele. Am simţit cum îi străpung carnea, braţul.

S-a retras, cu faţa schimonosită, şuierând. Mânuia o floretă, asemănătoare cu cea pe care o avusese cândva Vincent. Nu era o coincidenţă, eram convinsă de asta.

Am reuşit la limită să mă feresc, dar s-a năpustit din nou asupra mea.

îmi simţeam trupul puţin deconectat de minte. Aripile, pe care habar nu aveam cum să le fac să dispară, îmi afectau grav echilibrul. Evelaena nu era o mare războinică, mai ales în comparaţie cu cei cu care mă luptasem în Kejari – dar era puternică şi rapidă, mişcările ei fiind straniu de asemănătoare cu stilul lui Vincent. Eficientă, precisă, graţioasă – dar foarte aproape de furia poftei de sânge, din ce în ce mai haotică la fiecare strop care curgea din mine

Era mai înaltă decât mine, dar cu asta eram obişnuită. Am parat la cap cu unul dintre pumnale şi am folosit deschiderea pentru a i-l înfige pe cel de-al doilea în coaste.

A gemut şi a ripostat cu o lovitură atât de devastatoare, încât m-am izbit cu spatele de perete.

Durere. Preţ de o clipă, vederea mi s-a înceţoşat. Când mi-am revenit, chipul Evelaenei era chiar în faţa mea, nasurile noastre se atingeau. Cu braţul tremurându-mi violent, i-am parat lovitura armei.

Mă aflasem exact în această poziţie de

nenumărate ori în trecut. Puteam să mă folosesc de avântul ei ca s-o forţez să se izbească de perete. S-o lovesc cu arma în inimă. Era întotdeauna atât de satisfăcător, pentru că acesta era momentul când toţi credeau că o să-mi găsesc sfârşitul.

Dar aveam nevoie de multă forţă ca să fac asta. Nu ştiam dacă o deţineam. Dacă încercam şi dădeam greş, mă expuneam în faţa ei.

Nu aveam de ales. Mi-am încercat norocul.

Cu un urlet întretăiat, m-am aruncat înapoi împotriva ei cu toată puterea, schimbând poziţiile la perete. Nu se aşteptase la asta – şocul ei a lucrat în avantajul meu. Bravo. Mă bucuram că încă mă subestima cineva.

Nu am ezitat. Mi-am tras lama înapoi, gata să i-o înfig în piept…

Dar atunci m-a străpuns o durere chinuitoare.

La început, nici măcar nu mi-am dat seama de unde vine, ştiam doar că era una dintre cele mai crunte dureri pe care le simţisem vreodată, de parcă aş fi fost atacată în acelaşi timp de foc şi oţel.

M-am dat înapoi clătinându-mă, m-am rotit pentru a-mi alunga atacatorul.

Copilul s-a rostogolit pe jos.

Am încercat să mă răsucesc şi m-am împiedicat. Corpul nu mă asculta. M-am uitat în jos şi mi-am dat seama că îmi înjunghiase aripa deja rănită. Acum se ţâra pe pământ, stându-mi în cale.

La naiba!

Evelaena.

Deja îşi luase avânt. Mi-am ridicat arma pentru a o întâmpina…

Prea târziu. Era deasupra mea înainte să pot

reacţiona.

Degetele ei subţiri, cu gheare, mi-au cuprins faţa, cu unghiile înfipte în obraji.

— Un oaspete atât de nepoliticos, a murmurat ea.

Mi-a zâmbit, apoi m-a izbit cu capul de pământ.

25. RAIHN

Oraya nu se întorsese în camerele noastre.

Am privit-o acolo sus aproape un ceas, cum stătea în turn, privind spre orizont. Puteam să-i ofer spaţiu atunci când îşi dorea – îi datoram asta, nu-i aşa? Dar nu însemna că aveam de gând s-o las nesupravegheată. Am rămas până când pielea a început să-mi ardă şi ochii să mă doară, dar, în cele din urmă, nu am avut de ales şi am fost nevoit să mă întorc în cameră.

Când m-am retras, Oraya era încă în vârful turnului.

M-am uitat printre perdele pentru a cincisprezecea oară în această dimineaţă, strâmbând din nas din cauza arsurilor solare încă

usturătoare.

Chiar privit pe furiş, oraşul Lahor arăta şi mai devastat la lumina zilei. De-a dreptul grotesc. Cel puţin noaptea avea un fel de romantism străvechi – lumina lunii stimula imaginaţia şi te făcea să-l priveşti aşa cum probabil arăta cu mult timp în urmă.

Dar Lahorul nu avea nimic sentimental la lumina zilei. Doar cadavre şi moloz. Oameni înfometaţi care se târau printre ruine, încercând să-i jefuiască pe vampirii înfometaţi. Demoni flămânzi care se ajutau de razele soarelui pentru a-şi vâna prada, aruncându-şi semenii în lumina ucigaşă şi lăsându-i să clocotească de vii.

Iar Oraya era încă acolo.

— Ce faci?

Vocea lui Mische era năucită de somn. Am aruncat o privire peste umăr şi am tras perdelele. Am văzut-o frecându-se la ochi şi clipind ameţită la mine. Părul ei era şi mai sălbatic, acum că îl lăsase să crească. Câteva şuviţe i se lipiseră caraghios de o parte a capului.

— Ştii tu, am spus, încercând să par relaxat.

— După răsăritul soarelui.

— Mm.

Mische a cercetat camera, fluturând din pleoape pentru a alunga somnul. Apoi şi-a dat seama.

— Unde e Oraya?

Nu i-am răspuns. M-am uitat din nou printre perdele. M-am crispat şi le-am tras la loc.

Mische nu avea nevoie de răspunsuri mai detaliate. S-a dezmeticit dintr-odată.

— A plecat?

— Noi… am ieşit să vizităm împrejurimile.

— *Noi?*

I-am aruncat o privire piezişă.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Sunt pur şi simplu surprinsă că a vrut să meargă undeva cu tine.

— Am...

Am încolţit-o.

Am îndepărtat acel gând.

— Nu mai contează, am mormăit. Am stat cu ea o vreme. Dar apoi a vrut să rămână singură. Aşa că i-am respectat dorinţa.

— Şi tot nu s-a întors? a spus Mische şovăind.

Câteva clipe de tăcere. Bănuiala plutea în aer, limpede, chiar dacă niciunul dintre noi nu rostea cuvintele.

Mische a şoptit:

— Doar nu crezi că...

A *fugit. Te-a trădat.*

Era ocazia perfectă pentru Oraya. Un oraş necunoscut. în lumina zilei. Nici măcar o gardă care s-o oprească. Aripi noi care s-o poarte departe.

Am înghiţit în sec, masându-mi punctul din mijlocul pieptului

în seara asta, o văzusem zâmbind – zâmbind cu adevărat – pentru prima dată în mai bine de o lună. Şi, Zeiţă, surâsul ei mă vrăjise. Ca şi cum aş fi fost martor la un fenomen natural extrem de rar.

Şi când o văzusem zburând, atât de entuziasmată, un singur gând îmi răsunase în minte:

Nu ştiam că o făptură poate să fie atât de frumoasă când zboară.

Am tras cu ochiul dincolo de draperii şi mi-am imaginat-o pe Oraya dispărând în depărtarea acelui

cer albastru ars de soare, fără să mai fie văzută vreodată. Mi-am imaginat-o găsindu-şi o viaţă nouă, minunată, undeva cât mai departe de aici

— Crezi că... a plecat? a întrebat Mische, în cele din urmă, de parcă i-ar fi trebuit tot acest timp ca să-şi adune curajul să rostească aceste cuvinte.

M-am gândit la Oraya, ghemuită cu genunchii la piept în acele ruine, la suspinele care ieşeau din ea ca o apă adâncă ţâşnind dintr-o crăpătură a pământului

Am strâns draperiile în pumn la acest gând.

A fugit oare Oraya? Mi-aş fi dorit tare mult să fie aşa.

Dar nodul încordat din stomacul meu îmi spunea: *Ceva nu e în regulă.*

— Nu, am spus. Nu cred că a plecat.

Am tras perdelele la loc şi m-am întors spre Mische.

— Să mergem.

M-am chinuit să deschid ochii

Durerea mi-a străbătut trupul, dar nu puteam să-mi dau seama de unde venea. Ştiam doar că era copleşitoare.

Era întuneric. Mă străduiam să desluşesc siluete în umbră. Singura lumină venea de la două felinare cu Foc al Nopţii aflate deasupra unei şemineu stins. Mirosea a mucegai, a praf şi a c ivilizaţii demult apuse. Nu existau ferestre, ci doar ziduri de piatră. Câteva piese de mobilier pe jumătate descompuse. Simţeam un curent puternic şi rece, dintr-un loc necunoscut.

Evelaena stătea în faţa mea, ţinând în mână Ucigaşa de Inimi.

— Mă întrebam ce s-a ales de asta, a spus ea.

La naiba! îmi scotocise printre lucruri. M-am blestemat că o adusesem cu mine – la momentul respectiv mi se păruse mult mai sigur s-o iau decât s-o las nesupravegheată în Sivrinaj. Acum, mi se

părea o prostie.

Am încercat să mă mişc şi am fost răsplătită cu o durere atât de ascuţită încât am rămas fără suflu. Mi-am răsucit gâtul şi am scos un oftat înăbuşit.

Aveam mâinile imobilizate în faţă. Dar nu legăturile mă ţineau nemişcată – nu, ci cuiele înfipte în aripile mele, care acum erau întinse pe tot zidul de cărămidă. Sângele meu purpuriu strălucitor curgea peste pielea neagră a aripilor sub forma unor pârâiaşe de aceeaşi culoare cu însemnul meu de Moştenitoare.

M-a copleşit o groază rece şi necruţătoare. Am încercat să-mi retrag aripile cu puterea minţii – dar cum puteam face asta? Raihn nu-mi spusese. Dorinţa disperată de a le închide mi-a făcut inima să bată şi mai tare.

Am inspirat profund, încercând să mă calmez şi să-mi obişnuiesc ochii cu întunericul. Câţiva dintre copiii ce o însoţeau pe Evelaena erau şi ei răsfiraţi prin încăpere, lipiţi de perete sau ghemuiţi pe mobila dărăpănată. Am tresărit când am sesizat cu coada ochiului o mişcare şi am întors capul. Unul dintre cei mai mici se ţâra pe pământ, lângă picioarele mele, lingând picăturile de sânge care mi se prelingeau de pe aripi.

— Pleacă dracului de lângă mine! am şuierat, lovind-o cu piciorul pe fată ca pe o pisică vagaboandă, iar ea mi-a răspuns cu un hâsâit, îndepărtându-se şerpuind.

— Nu le vorbi copiilor mei în felul ăsta!

Evelaena s-a mişcat rapid, cu graţia şi eleganţa lui Vincent. încă purta rochia însângerată din timpul luptei noastre. Era suficient de aproape acum încât îi vedeam arsurile de pe mână. Ţinea

sabia cu o pânză în jurul acesteia, pătată de sângele ei negru. Nici ea nu o putea mânui.

S-a uitat în jos la armă şi a zâmbit.

— M-am tot întrebat unde a dispărut. Dacă uzurpatorul o luase sau reuşise s-o distrugă. Se pare că i-a dat-o pur şi simplu soţiei sale.

Ceva a sclipit în întuneric când Evelaena s-a apropiat de mine – pandantivul, care acum atârna la gâtul ei. Rochia îi era decoltată şi cicatricea pestriţă forma un cerc grotesc în jurul lunii, ca un halou.

A înclinat capul, cu ochi de prădător.

— Poţi s-o mânuieşti, verişoară?

— Nimeni în afară de el nu o poate mânui. Ştii bine.

Evelaena a izbucnit intr-un hohot de râs ascuţit, de vampir nebun. A sărit şi mai aproape de mine, ducându-şi mâna liberă la gâtul meu, apoi alunecând în jos – peste pielea dezgolită din partea de sus a pieptului, unde îmi desfăcuse armura de piele pentru a lăsa la vedere însemnul Moştenitoarei.

— Trebuia să verific dacă e real, a spus ea. Am încercat să ţi-l şterg cât timp ai fost inconştientă.

Dac-ar fi fost atât de uşor!

— Dă-te jos de pe mine! am şuierat, dar ea m-a apăsat şi mai tare pe piept, împungându-mi cu ghearele pielea delicată a aripilor.

— Am crezut că *eu* voi fi Moştenitoarea, a spus ea. Eram cea mai apropiată rudă în viaţă a lui Vincent. Mi-am petrecut întreaga viaţă pregătindu-mă să devin regină într-o zi. Crezi că e uşor? Să înveţi cum să conduci un regat de una singură?

A rotit sabia în spatele ei, gesticulând ca o

dementă către copiii ei soldaţi.

— Aveam nevoie de supuşi pentru a domni! Ştii cât de greu a fost să trezesc din morţi acest loc blestemat? Şi am fost singură! *Singură!*

Vocea i s-a frânt. Mirosul de ars mi-a asaltat nările. Lumina slabă şi rece a lovit pieptul Evelaenei, dezvăluind că pandantivul îi ardea şi ei pielea. De fiecare dată când se lipea de pieptul ei, tresărea îndurerată.

— Dar ai fost tu. *Tu,* cea pe care a lăsat-o să trăiască. Tu, care miroşi atât de mult *a om.*

Nările i se umflau. S-a apropiat şi mai mult, iar trupurile noastre erau acum la acelaşi nivel.

Fiecare muşchi mi s-a încordat.

Prea aproape. Prea aproape, la dracu'!

— *Pleacă de lângă mine!* am mârâit.

Focul Nopţii îl aveam la dispoziţie în camera asta. Trebuia doar să ajung la el, să-l chem la mine. Chiar dacă Focul meu refuza să se aprindă. 0 mai făcusem. Eu...

— De ce meriţi asta? Tu, o fiinţă umană?

Şi apoi, dintr-odată, gura Evelaenei era la gâtul meu.

Am simţit durerea când şi-a înfipt colţii în pielea mea.

Un val de ameţeală vecină cu boala m-a lovit când veninul ei mi-a pătruns în vene.

Am gâfâit, zbătându-mă. Am ridicat genunchiul pentru a o lovi, dar n-am izbutit s-o ating. Mă strângea cu toată puterea ei de neom. Cu fiecare înghiţitură de sânge pe care o sorbea din mine, vederea mi se înceţoşa.

Simţeam gura Evelaenei pe pielea mea.

A Ministaerului

A fostului meu iubit.

M-a cuprins panica, amorţită doar de venin. Eram prinsă în capcană. Neputincioasă. Cu sau fără însemnul de Moştenitoare. Cu sau fără aripile mele.

Evelaena s-a desprins de mine, dându-şi capul pe spate şi lingându-şi sângele din colţul gurii.

— Ai gust de om, a şuierat ea. Arăţi a om. Miroşi a om.

Capul îmi atârna. M-am străduit să-mi recapăt cunoştinţa prin ceaţa impregnată de venin.

Gândeşte! Trebuia să gândesc.

— Dar *tu* ai fost aleasa.

A râs, răguşit şi înspăimântător. S-a îndreptat, iar pandantivul i-a căzut pe piept, făcând-o din nou să se crispeze.

A încremenit brusc. în ochi îi străluceau lacrimi.

— întotdeauna am crezut că m-a lăsat intenţionat în viaţă, a şoptit ea. întotdeauna am crezut că ăsta era planul lui. Că m-a ales pe mine. Dar...

Mâna ei strângea cu putere pandantivul şi sângele îi bolborosea între degete.

Dintr-odată, am înţeles.

Nu tresărea doar din cauza dure'rii provocate de arsuri. Ci experimenta ceea ce am trăit şi eu când atinsesem acel obiect. Bucăţi din Vincent. Fragmente rătăcite din memoria lui.

Amintirea nopţii în care încercase s-o ucidă, deşi era doar o copilă de cinci ani Şi dăduse greş. Nu pentru că asta ar fi vrut. Nu pentru că ar fi vrut s-o cruţe. Ci pentru că omorâse atât de mulţi copii în acea noapte, încât fusese puţin neglijent, iar ea nu era suficient de importantă ca să rişte să se întoarcă şi să termine ceea ce începuse.

Insă, într-un mod straniu, preţ de o clipă, am înţeles-o atât de bine, încât parcă mi-ar fi răsucit cineva un pumnal în inimă. Era obsedată de Vincent. îl iubea pentru că era singura ei legătură firavă cu puterea şi-l ura din cauza tuturor lucrurilor prin care o obligase să treacă. A supravieţuit secole întregi construind basme în jurul lui, în jurul Lahorului, în jurul unei coroane care, într-o bună *zi,* i-ar fi putut aparţine.

Şi acum îşi dădea seama că nu însemnase nimic pentru el.

Nu a existat niciun plan. Niciun secret. Nicio soartă predestinată.

Doar un vampir nepăsător însetat de sânge, mânat de motive care nu aveau niciun sens.

Mă vedeam în Evelaena la fel de limpede ca şi cum m-aş fi privit într-o oglindă. Amândouă create şi distruse de acelaşi bărbat. Ea se rugase să aibă o anumită soartă şi se alesese cu un noroc inutil. Eu îmi trăiam viaţa bazându-mă pe noroc şi mă alesesem cu nişte secrete oribile.

Eu m-am ales cu puterea. Ea nu s-a ales cu nimic.

Dar cel puţin ea se putea răzbuna.

Tu nu eşti ca ei.

Cuvintele lui Vincent mi-au răsunat în minte. îl uram pentru asta. Şi totuşi, în acel moment, m-am agăţat de replica lui cu o certitudine nedemnă.

Avea dreptate. Nu eram.

Eram unul dintre cei mai puternici vampiri din Casa Nopţii. Din întregul regat Obitraes. Aveam acea putere, chiar dacă nu ştiam cum să ajung la ea. Era înăuntrul meu.

Nemernica asta nu avea dreptul să fie ucigaşa mea.

Când am înţeles acest lucru, o idee a prins formă în mintea mea – una riscantă.

— Tot eşti sânge din sângele lui, am şoptit. Nu contează dacă a recunoscut-o sau nu.

A râs a batjocură, dar am continuat:

— Nu vreau să existe ostilităţi între noi, verişoară. Meritai mai mult. Iar eu… îţi voi da sabia. Dacă o vrei.

A şovăit. Unul dintre copii, o fetiţă, s-a ridicat în picioare, extrem de curioasă, privindu-mă pătrunzător cu ochii ei albaştri, ca şi cum şi-ar fi dat seama ce puneam la cale.

— Se cuvine să fie a ta, nu crezi? i-am spus. Pentru tot ce ţi-a făcut.

Evelaena şi-a aţintit privirea asupra mea, apoi s-a uitat la sabia din mâinile ei. Apoi din nou la mine.

Ochii îi scânteiau de poftă. Evelaena era o creatură înnebunită de foame – de sânge, de putere, de dragoste, de validare. Singurul motiv pentru care eram în viaţă acum era că se îndo- pase cu o noapte înainte, dar pe chip tot i se citea setea de sânge, tribut al unei râvne mult mai profunde, una care o bântuia, după bănuielile mele, de vreo două secole.

Nici măcar nu ştia ce vrea să-mi facă. Să mă iubească, să mă urască, să mă mănânce, să mi-o tragă, să mă omoare. La naiba, poate toate astea la un loc!

Asta semăna cu o revelaţie.

îmi petrecusem întreaga viaţă obsedată de ideea că vampirii erau diferiţi de mine, în toate felurile posibile. Eram atât de sigură că toată confuzia şi frustrarea mea se datorează firii mele umane atât

de fragile.

Dar Raihn avea dreptate. Vampirii erau la fel de derutaţi.

Nici măcar nu trebuia să fiu o actriţă prea bună. Evelaena îşi dorea din răsputeri să mă creadă.

— Nu o poţi mânui acum, i-am spus, pentru că e a mea. Aparţine Moştenitoarei Hiaje.

Am dat din cap, spre pieptul meu, spre tatuajul care pulsa acolo.

— Dar, am spus, aş putea să ţi-o cedez ţie.

— Nu sunt atât de descreierată încât să te las să ţii sabia în mână.

— Nici nu trebuie, am spus. Lasă-mă doar s-o ating. Asta e tot. Şi va fi a ta.

A rămas încremenită – acea neclintire nefirească a vampirilor. Vedeam cum îşi face calcule în minte.

M-ar fi ucis oricum, bineînţeles. La asta se gândea. îşi dorea totul – compania mea, însemnul de Moştenitoare, sabia, coroana, sângele meu. Nu era dispusă să renunţe la niciunul dintre aceste lucruri după secole de sacrificii nesfârşite.

— Bine, a spus ea.

A apropiat sabia de mine şi a întins-o, strângând-o în continuare cu putere prin învelişul de pânză.

— Am nevoie de mâini, am zis.

Buzele i s-au subţiat. Cu toate acestea, a făcut semn din cap spre unul dintre copiii ei. Fetiţa, cea care mă privise cu atâta precauţie, a venit către mine cu un mic pumnal. Mişcarea ei bruscă a tăiat legătura, dar mi-a rănit şi încheietura.

Aveam mâinile libere. Era un lucru important. Nu suficient. Dar era ceva.

I-am zâmbit vag şi am despăturit cu grijă pânza înfăşurată în jurul săbiei. Strălucirea roşiatică

părea şi mai puternică decât de obicei, înfierbântându-mi faţa şi reflectându-se în ochii mari ai Evelaenei, care nu clipeau deloc.

Am privit arma prelung. Sabia tatălui meu, care, se presupune, avea în ea o bucată din inima lui. Mă aflam din nou atât de aproape de ea şi mi s-a părut deodată că Vincent stătea undeva pe umărul meu, departe de ochii mei pentru veşnicie.

Dacă e aşa, mi-am spus, *ar fi bine să mă ajuţi. îmi datorezi asta.*

Ce obraznic vorbeşti cu tatăl tău, mi-a răspuns Vincent, iar eu aproape că am izbucnit într-un râs zgomotos.

Am inspirat profund şi mi-am deschis palmele peste sabie, la doar un centimetru sau doi deasupra ei. Am închis ochii şi am încercat să par foarte, foarte serioasă.

Minţeam ca o profesionistă.

Foloseşte momentul ăsta! mi-a poruncit Vincent la ureche. *Poate că e doar o înşelătorie, un rol pe care-l joci, dar s-ar putea să fie singurul moment în care ai ocazia să te pregăteşti.*

Avea dreptate. Am folosit momentul pentru a mă conecta la forţele din jurul meu, încercând să simt încăperea în care mă aflam.

Să simt Focul Nopţii

Probabil că eram prea slăbită pentru a-l genera eu însămi şi poate că ar fi fost ineficient şi dacă aş fi izbutit, dar... îl simţeam pulsând în acele torţe. Energia sa îmi era familiară, deşi vagă şi îndepărtată.

Puteam să încep de-aici.

Aveam nevoie doar de câteva clipe ca să-i abat atenţia Evelaenei.

Am deschis ochii, privind-o fix.

— Gata, am spus. încearcă!

Părea neîncrezătoare.

— Eşti sigură că a funcţionat?

— E o magie puternică. Ştie că ne curge acelaşi sânge prin vene.

I-am spus ceea ce-şi dorea cu disperare să creadă. Pofta din ochii ei îmi demonstra că-mi acceptase minciunile.

Fetiţa încă mă privea cu ochii aceia neîncrezători şi a tras-o pe Evelaena de fustă, ca şi cum ar fi protestat în tăcere.

Evelaena a ignorat-o, despachetând sabia.

— Apuc-o de mâner, i-am spus. E pregătită să te accepte.

Urma să descopere că o minţisem. Cum ar fi putut să nu-şi dea seama?

Dar speranţa era un drog straniu şi copleşitor, iar Evelaena era sclava ei. A prins mânerul şi a scos sabia.

Preţ de o clipă, nu s-a întâmplat nimic. Camera era complet scăldată în tăcere. A zâmbit lent, plină de bucurie.

A dat să vorbească:

— Este...

Şi apoi a scos un urlet de durere.

Scânteierea lamei s-a întrerupt, pâlpâind neregulat. Camera s-a umplut de miros de came arsă. Geamătul Evelaenei s-a transformat într-un ţipăt ascuţit, dar nu voia să dea drumul săbiei – sau poate că sabia nu voia să-i dea ei drumul. Câţiva dintre copii au alergat lângă ea, trăgând-o alarmaţi de veşminte. Restul s-au lipit de pereţi, privind

scena cu ochii mari.

Mişcă-te! a şoptit Vincent. *Mişcă-te acum!*

O singură şansă. O singură ocazie.

Frica este cheia, Oraya! îmi strigase Raihn, în timpul încercării Ultimului Pătrar.

Avea dreptate. Cheia era toată acea urâţenie, toată acea slăbiciune pe care refuzam s-o accept. Tot ceea ce sabia trezise înăuntrul meu. Tot ceea ce mă rănise.

Mi-am răscolit inima, trecutul, amintirile.

Mi-am găsit furia, durerea, confuzia, trădarea. Am luat tot ce am găsit acolo. Am sfâşiat tot ce era în mine.

Sub toate acestea era putere pură.

Strălucirea Focului Nopţii m-a orbit dintr-odată. Urletele neîntrerupte ale Evelaenei erau atât de puternice, încât s-au estompat ca un zgomot îndepărtat, dincolo de sângele care îmi zvâcnea în timpane. îi desluşeam cu greu silueta din cauza focului care o cuprinsese, dar vedeam cum se poticneşte, incapabilă să se controleze, încă strângând cu forţă sabia în mâini.

M-am înclinat, ignorând durerea provocată de unghiile ei, care mi se înfipseseră în aripi, şi am înşfăcat-o.

Era moale. S-a întors spre mine, cu ochii larg deschişi, şi în acea fracţiune de secundă am văzut exact cum arătase când era o copilă în vârstă de cinci ani, în noaptea în care Vincent îi străpunsese pieptul cu sabia.

Preţ de o clipă, s-a uitat la mine ca şi cum aş fi putut s-o salvez.

Dar nu am salvat-o. I-am smuls sabia din mâini.

în momentul în care mi-am înfăşurat degetele în jurul mânerului, am fost săgetată de junghiuri cumplite. Credeam că nu mai pot simţi durere, după tot ce păţiseră aripile mele. Mă înşelam. Era ceva ce pătrundea adânc, dincolo de came. Dincolo de nervi.

Pentru o clipă, nu mai eram aici. Mă aflam în zeci de locuri în acelaşi timp.

Eram într-un tum sfărâmat din Lahor.

Eram în Sivrinaj, într-o arenă plin de spectatori care urlau, în genunchi în faţa unei zeiţe.

Eram în castelul Născut din Noapte, la biroul meu.

Eram în arena mea privată de antrenament din castel, instru- ind-o pe fiica mea, pe fiica mea care trebuia să-şi îmbunătăţească mult abilităţile dacă voia să supravieţuiască în lumea aceasta.

Zăceam întins în nisip şi fiica mea mă ţinea în braţe, iar moartea se profila dincolo de umărul ei.

Opreşte-te!

Dar imaginile continuau să mă copleşească – mai degrabă senzaţii. Nu mai controlam deloc ce se petrecea în jurul meu. Valul mă purtase cu el.

OPREŞTE-TE, OPREŞTE-TE, OPREŞTE-TE,

OPREŞTE-TE... Concentrează-te, Oraya!

De data asta nu mai era vocea lui Vincent. Era a mea.

Ai o singură şansă. Chiar acum. Profită de ea!

Am reuşit cu greu să revin la realitate. Mă durea să ţin sabia în mână, dar refuzam să-i dau drumul'.

Mi-am tăiat frânghiile de la picioare şi m-am eliberat, potic- nindu-mă în faţă. Durerea m-a copleşit când am tras cu toată puterea de aripi.

Focul Nopţii cuprinsese camera. Mai mulţi copii se căţărau acum pe molozul de lângă ziduri, încercând să rămână departe de flăcări. Evelaena se ridicase în patru labe, târându-se spre mine, cu o sabie pe care o ţinea strâns în mâinile ei arse.

Nu aveam timp să mă gândesc cum mă pot descotorosi de aripi M-am smuls de pe perete şi am scos un urlet când carnea aceea delicată s-a sfâşiat ca o bucată de hârtie.

M-am aruncat asupra Evelaenei, ţintuind-o la pământ. Sabia ei a căzut la podea.

S-a întins spre mine, rugător.

— Verişoară...

Nu am lăsat-o să vorbească. I-am înfipt sabia lui Vincent în piept, chiar prin cicatricea pe care acesta i-o făcuse acolo cu două sute de ani în urmă. Direct în inimă.

Trupul i s-a lăsat moale, iar în ochii ei am zărit un licăr acuzator înainte să devină sticloşi şi nemişcări.

Respiram greoi. Focul Nopţii încă ardea în colţurile camerei. Am dat să mă ridic...

Dar cineva m-a lovit din spate. M-am prăbuşit la pământ. Fetiţa, aceeaşi care se holbase mai devreme la mine, s-a aplecat asupra mea, cu faţa pătată de stropi roşii.

A ridicat pumnalul cu ambele mâini deasupra capului, gata să mă spintece.

Am încercat să ripostez, am încercat să...

O explozie a zgâlţâit încăperea. Vederea mi s-a înceţoşat, apoi s-a întunecat.

Nu ştiu cât timp a trecut: o clipă, câteva minute sau câteva ceasuri.

M-am silit să deschid ochii.

Raihn s-a aplecat asupra mea, încruntat şi îngrijorat.

Aveam halucinaţii, era limpede, sau visam din nou. Cineva mi-a dezlegat mâinile şi am scos un ţipăt înăbuşit.

— E-n ordine, a murmurat Raihn, ghemuindu-se lângă mine.

Uram visele astea, cele în care Raihn mă privea aşa, ca odinioară, când luptaserăm ca aliaţi în turneul Kejari. De parcă inima îi era la vedere.

îmi era greu să-mi amintesc tot ce-mi făcuse, atunci când mă privea în felul acesta.

— Eşti în siguranţă, a şoptit el, strângându-mă în braţe, iar eu am leşinat.

27. ORAYA

Am deschis ochii, trezindu-mă dintr-un somn lipsit, din fericire, de vise. Capul îmi zvâcnea, iar corpul mă durea şi mai tare.

Lenjeria aspră îmi zgâria obrazul. Mă aflam într-un dormitor mic şi simplu decorat. Un birou, un scaun, o masă strâmbă, în spatele meu, cineva se foia. Auzeam trosnetul unui foc, şuieratul unei oale şi distingeam mirosul unei mâncări delicioase.

Am încercat să mă rostogolesc şi am simţit un junghi atât de ascuţit de durere încât am scos un mic sunet înăbuşit, care ar fi vrut să fie un „la naiba", dar a ieşit ceva neinteligibil.

Am auzit nişte paşi care au străbătut încăperea, apropiin- du-se de mine.

— Ei bine, iată-te! a spus Raihn. Atât de senină şi veselă când te trezeşti din somn.

Am încercat să-i zic „Du-te dracului", dar n-am reuşit decât să mă sufoc cu propria tuse.

— Ah, te-am auzit, să ştii

S-a aşezat pe marginea patului. Era atât de

şubred încât greutatea lui Raihn l-a făcut să se strâmbe într-o parte. Am întrebat, fără vlagă:

— Unde suntem?

— Intr-una dintre casele Coroanei din est. A văzut şi zile mai bune. Dar suntem în siguranţă şi e linişte. Şi e mai aproape decât Sivrinajul.

— De cât timp suntem aici?

— De aproape o săptămână.

Am încercat să spun ceva, iar Raihn a ridicat mâinile.

— Te-am ţinut sedată o vreme. Crede-mă, a fost mai bine aşa.

Nu-mi convenea că vampirii lui Raihn îmi căraseră corpul inconştient timp de o săptămână.

— Nu-ţi face griji. Doar eu am fost, a zis, de parcă mi-ar fi putut citi gândurile.

Am răsuflat uşurată, deşi nu voiam să aflu exact de ce.

— Unde sunt ceilalţi?

— Mische e aici. Cei Născuţi din Sânge sunt în Lahor cu Ketura şi gărzile ei, pentru a ţine totul sub control.

Lahor. Toate amintirile mi-au revenit în minte, cu detalii copleşitoare. Focul şi Evelaena şi sabia şi...

— Am ucis-o pe Evelaena, am spus, fără să vreau, cu voce tare. Ea...

— Te-a răstignit într-o pivniţă. Da. Ştiu.

într-o pivniţă.

Tumul. Sabia. Ce mai era...

M-a copleşit panica. Mi-am dus mâna la piept, cu ochii mari.

— Am găsit ceva în turn. Am găsit...

— Asta?

A întins mâna spre noptieră şi a scos de-acolo un obiect înfăşurat cu grijă, cam de mărimea mâinii

lui, plat şi circular. A dat la o parte învelişul de pânză, dezvăluind pandantivul în formă de semilună. Ultima dată când îl văzusem era acoperit de sângele Evelaenei, dar acum era imaculat.

— Te târâi după el când te-am găsit. Deşi erai pe jumătate moartă.

L-a acoperit în grabă şi l-a aşezat înapoi pe masă, strâmbân- du-se şi frecându-şi mâna.

— Când am încercat să-l ating, mi-am dat seama ce e.

— Eu nu ştiu dacă *ştiu* ce e. Doar că e ceva...

— Special.

—*Al lui.* îi aparţinea IUL Mai mult decât atât. Are legătură cu ceea ce Vincent încerca să ascundă.

Această certitudine mi-a adus o satisfacţie neaşteptată, înţelegeam foarte puţine lucruri despre tatăl meu. Mi se părea un triumf chiar şi găsirea unei singure piese a puzzle-ului, deşi asta mă făcea să-mi pun şi mai multe întrebări.

— Probabil, a spus Raihn. Cu atât mai bine că Septimus nu ştie despre asta. Mă bucur că e aici, la noi, şi nu în mâinile lui.

Nu părea deloc îngrijorat de lucrul acesta. Am mijit ochii.

— Sunt surprinsă că e încă aici şi că nu ai zburat deja cu obiectul acesta micuţ înapoi la Sivrinaj. Asta căutai, nu-i aşa?

— Erai pe moarte! s-a răstit el. Aveam lucruri mai importante pe cap decât jocurile de putere ale tatălui tău.

Apoi a tăcut brusc, de parcă tocmai îi scăpase de pe buze ceva nu voia să spună.

— Se arde mâncarea, a mormăit el şi s-a dus să

amestece în oala de pe sobă.

Lucruri mai importante.

A revenit cu o farfurie plină cu came şi legume aburinde.

— Uite! Mănâncă!

— Nu mi-e foame, am zis, deşi salivam de poftă.

— E delicios. N-ai cum să nu vrei să mănânci Ai încredere în mine.

Arogant.

Dar stomacul îmi chiorăia de foame. Trebuia să recunosc, mirosul era... senzaţional.

Am luat o îmbucătură şi aproape că m-am topit la loc, între perne.

Lua-l-ar Mama întunecată!

Am mai luat o gură din mâncare, apoi încă una.

— Am avut dreptate? a spus Raihn, cu o înfumurare exasperantă.

— Mhm, am răspuns, între două îmbucături.

— O să consider că asta a însemnat: *E absolut delicios, Raihn. Mulţumesc pentru masa gătită cu dragoste şi, de asemenea, îţi mulţumesc că mi-ai salvat viaţa.*

O glumă. Era o glumă.

Totuşi, m-am oprit din mestecat. Am lăsat deoparte farfuria – dej a pe jumătate goală – şi m-am întors spre Raihn cu o privire tăioasă.

Probabil a crezut că fugisem. Ar fi fost o presupunere rezonabilă.

— Ai venit să mă cauţi, am spus.

Zâmbetul i s-a şters de pe buze.

— Te miră chiar atât de mult?

— Credeam că te vei gândi că am...

— Ah, m-am gândit.

— Şi tot ai venit să mă cauţi. De ce?

A pufnit oarecum dispreţuitor.

— Ce e? am zis.

— Eu doar... nimic. întoarce-te ca să mă uit la aripile tale. Aripile mele.

Gândul m-a încremenit. O, Zeiţă! Fusesem atât de dezorientată, iar durerea se înteţise atât de mult, încât realitatea teribilă a celor întâmplate încă nu-mi pătrunsese în creier.

Aripile mele fuseseră *ţintuite de un perete cu nişte cuie.* De mai multe ori.

Raihn s-a dus în spatele meu.

— Fă-mi puţin loc.

M-am supus, tresărind de durere când m-am tras pe marginea patului, cu picioarele îndoite sub mine. El a expirat şuierător, iar mie mi s-a întors stomacul pe dos.

Noile mele aripi – singurul dar din aceste ultime luni îngrozitoare. Acum distruse.

Simţeam că mă sufoc în aşteptarea unui răspuns.

— Cum arată?

— Mă bucur că ai omorât-o pe nemernica aia depravată. Dacă ar mai fi trăit când am ajuns acolo...

Nici nu mai era nevoie să-şi încheie ameninţarea.

— Deci e grav? am întrebat cu glas răguşit.

— Te-a răstignit de peretele ăla nenorocit.

— N-am putut să mi le strâng cu puterea minţii. N-am fost în stare...

— E un lucru greu de făcut. Mai greu decât să le deschizi şi aproape imposibil dacă sunt rănite, chiar şi pentru cei care s-au născut cu aripi Ar fi trebuit să te învăţ asta înainte de a te lăsa singură. A fost o prostie din partea mea.

Vocea i s-a frânt, iar eu am tresărit.

— N-am nevoie de milă. Spune-mi adevărul, am zis, cu glasul puţin şovăitor. Sunt făcute praf şi pulbere, nu-i aşa?

Tăcere. O tăcere oribilă.

Patul s-a mişcat puţin. Raihn s-a aplecat peste mine, întor- cându-mi bărbia, ca să-l privesc în ochi

— Asta crezi? Că nu vei mai zbura niciodată?

Faţa mea probabil vorbea de la sine. M-aş fi aşteptat ca trăsăturile sale să se îmblânzească. însă s-au înăsprit, ca şi cum l-aş fi jignit.

— Eşti făcută să zbori în înaltul văzduhului, Oraya. Nu lăsa niciodată pe nimeni să-ţi ia darul acesta! Bineînţeles că vei zbura din nou.

Mi-a dat drumul şi a revenit la locul lui din spatele meu. A murmurat în barbă:

— De parcă aş lăsa să se întâmple una ca asta.

Am expirat uşurată.

— Deci se vor vindeca?

— Va dura ceva timp, dar se vor vindeca. Deja arată mult mai bine decât înainte.

Se vor vindeca. Nu auzisem niciodată trei cuvinte mai frumoase. Raihn le-a rostit de parcă le-ar fi putut transforma în realitate cu puterea minţii, dacă ar fi fost nevoit.

Am auzit un zgomot în spatele meu şi apoi un borcan, poate, căruia i se scosese capacul. Am încercat să mă uit peste umăr, dar durerea nu m-a lăsat.

— Ce-s alea?

— Leacuri E timpul.

Nu mă puteam răsuci ca să văd ce avea Raihn – m-ar fi durut insuportabil şi nu voiam asta –, dar am privit cu atenţie sclipirea vagă de pe noptieră.

Era marfă bună, orice ar fi avut acolo.

A urmat o tăcere lungă şi stânjenitoare.

— Te superi dacă...? a întrebat.

Te ating. Trebuia să mă atingă.

— Pot s-o chem pe Mische dacă vrei, a spus. E plecată acum, dar...

— Nu, am răspuns sec. E-n regulă. Oricum, ai făcut-o deja.

— O să doară, probabil.

— Nu e ni...

Trupul mi s-a încordat, străpuns de durere. Am văzut stele verzi.

— *La* naiba! am spus, cu un gâfâit.

— M-am gândit că e mai bine dacă nu-ţi dau niciun avertisment.

Ah, recunoşteam replica. Am zâmbit, dar m-am şi strâmbat de durere când a trecut la o altă rană.

— Deci asta e răzbunarea ta, am spus. Acum înţeleg.

— M-ai prins. Totuşi, te-ai descurcat destul de bine când mi-ai îngrijit spatele. Voi fi la fel de blând. Promit.

Mi s-a pus un nod în gât când m-am gândit la acea noapte, prima oară după luni întregi – noaptea în care Jesmine îl torturase pe Raihn timp de câteva ceasuri, după atacul asupra Palatului Lunii Acum resimţeam acea amintire atât de... diferit. Totul părea mult mai complicat.

— Trebuie să-ţi fi fost tare greu în acea noapte, am spus.

— Să fiu cusut pe viu sau torturat?

— Să fii interogat. Nu ai cedat.

Metodele lui Jesmine erau deosebit de... meticuloase. Aduse la perfecţiune pentru a servi

scopului lor, iar acel scop era obţinerea de informaţii de la vampirii care nu doreau să dezvăluie nimic.

— Nu am minţit, a spus. Nu eu am organizat asaltul asupra I ’alatului Lunii.

M-am uitat peste umăr şi i-am aruncat o privire neîncreză- t oare. El a pufnit în râs.

— Cred că merit mutra asta. Dar am ajuns prea departe ca să las o femeie cu un pumnal în mână să mă doboare.

Apoi, după o pauză, a adăugat:

— Mă rog. Pe *acea* femeie cu un pumnal în mână. Am întâl- nit şi altă femeie, care e cu totul altceva.

Mi-am muşcat buza când mi-a turnat un strop din medicament la momentul potrivit, dar am întâmpinat durerea ca pe un dar binevenit.

— Deci, a meritat? l-am întrebat. Să devii Regele Născuţilor din Noapte?

Mâinile lui s-au oprit, apoi s-au pus din nou în mişcare.

— Se pune la socoteală că poţi jigni vampirii chiar dacă eşti pacientă? Vrei să ne simţim amândoi la fel de nasol?

Am ridicat din umeri, dar durerea din aripi m-a făcut să regret imediat gestul.

— Bine, a spus el. O să încerc să fac lucrurile interesante pentru tine, pentru că ştiu că vrei să te gândeşti la altceva. Dacă a meritat? Am salvat poporul Rishan după două secole de subjugare. Am recâştigat ceea ce-mi aparţinea de drept. M-am răz- bunat pe bărbatul care a ucis mii de vampiri din clanul meu. Am ajuns să port coroana în faţa

nemernicilor care m-au tratat cândva ca pe un sclav.

Toate lucrurile pe care mă aşteptam să le spună. Toate lucrurile care ştiam că sunt adevărate.

— Asta i-aş spune oricui m-ar întreba, a adăugat. Dar tu nu eşti oricine. Tu eşti tu. Şi meriţi adevărul, dacă îl vrei.

A trecut la o altă rană. Abia i-am simţit mişcarea.

Aş fi regretat dacă l-aş fi lăsat să continue. Ştiam că orice mi-ar fi spus avea să mă doară. Ar fi devenit totul şi mai complicat.

Şi totuşi, am zis:

— Un lucru sincer.

— Nu ştiu dacă a meritat.

Cuvintele au venit iute, pe un ton coborât, cu o răsuflare aspră, de parcă i-ar fi stat prea mult timp pe vârful limbii.

— în noaptea în care Neculai şi-a pierdut tronul, am vrut să incendiez totul din temelii. Nu mi-am dorit niciodată... asta. Simt că toate sunt blestemate. Coroana dobândită. Poate că singura cale de a rămâne rege pe acest tărâm e să devii la fel cum erau înaintaşii tăi. Şi asta mă îngrozeşte. Mi-aş lua viaţa înainte de a lăsa să se întâmple aşa ceva şi sper că, dacă nu aş putea, ai face-o tu în locul meu.

A fost o mărturisire la care nu mă aşteptam. A trebuit să mimez nonşalanţa când am spus:

— Am făcut-o deja, mai ţii minte?

— Ţi-am spus că ar fi trebuit să mă laşi să mor, a zis, râzând amar.

— Ar fi meritat?

O altă întrebare pe care am ştiut imediat că n-ar fi trebuit să o pun. O altă rană, o altă suferinţă.

— Să mor în loc să te ucid pe tine? a spus el domol. Da. Ar fi meritat. Chiar şi eu trebuia să pun o limită undeva. Şi acea limită eşti tu, Oraya.

Mamă întunecată, cât eram de masochistă! Puneam între- bări cu ale căror răspunsuri nu ştiam ce să fac.

Şi-a dres glasul, ca şi cum ar fi vrut să scape de adevărul st ânjenitor al acelor mărturisiri.

— Trebuie să-ţi ajustez aripile. Poţi să le ridici puţin?

Am încercat să fac ce mi-a spus, strâmbându-mă de durere. Mă străduisem să le întind, dar nu reuşisem decât să le fac să zvâcnească într-un fel necontrolat. Patul a scârţâit când Raihn a căzut pe spate.

— Ai grijă, prinţesă. O să-mi scoţi ochii.

— Nu mă ascultă! m-am răstit.

— Te adaptezi cum poţi la faptul că ţi-au crescut două membre noi şi uriaşe în spate. Când m-am trezit cu aripile mele, de-abia puteam să merg drept. Mă tot înclinam într-o parte pentru că mi se schimbase centrul de greutate.

Nu m-am putut abţine. Imaginea asta m-a făcut să râd.

— Sigur, râzi, n-ai decât, a mormăit el. O să te vedem şi pe t ine cum o să mergi în scurt timp. Gata. Vrei să te ajut?

Am ezitat, apoi am încuviinţat.

— La început e greu să-ţi dai seama cum să-ţi blochezi muşchii Dar...

Uşor, ireal de uşor, mâinile lui s-au mutat spre partea interioară a aripilor mele, acolo unde mi se uneau cu spatele.

— Eşti încordată. Dacă-ţi relaxezi muşchii, nu se vor lăsa în jos. Ştiu că aşa ţi se pare că se va întâmpla.

Mâinile lui au alunecat în sus, apăsând uşor, încercând să le convingă să se întindă. Aveam tendinţa să le mişc singură, dar Raihn a spus:

— Să nu îndrăzneşti N-am chef să mi le înfigi din nou în ochi Pur şi simplu… relaxează-te.

O altă atingere, ca o mângâiere, peste acest nod de muşchi tensionat. Am tresărit când degetul lui mare mi-a trecut pe piele.

S-a oprit imediat.

— Te-a durut?

Nu am răspuns imediat.

— Nu.

Nu. Era opusul durerii. O senzaţie stranie.

— Vrei să mă opresc?

Spune da.

Dar trecuse mai mult de o lună de când nu mă mai simţisem în siguranţă. Şi mai mult de atât de când o atingere nu mai fusese atât de… liniştitoare.

M-am pomenit răspunzând:

— Nu.

Şi-a reluat, blând, masajul moale de-a lungul muşchilor mei. Simţeam căldura mâinilor sale prin ţesătura subţire a cămăşii. îi simţeam palmele bătătorite şi aspre.

— Relaxează-te, a spus el încet. Lasă-mă pe mine să le susţin greutatea. Sunt aici.

Parcă auzea lupta pe care o purtam cu subconştientul meu. Şi, încet-încet, cu ajutorul mâinilor sale care-mi sprijineau aripile, muşchii mi s-au destins.

— Iată, a spus el. Nu mai e atât de greu.

N-am spus nimic, pentru că nu aveam cuvinte să descriu cât de bine era să existe cineva care să ducă măcar o parte din acea povară. Nu-mi dădusem seama cât erau de grele până când mâinile lui nu le-au susţinut parţial.

Dintr-odată, m-am simţit epuizată.

Atingerea lui Raihn a urcat şi mai mult, până în punctul în care braţul mi se unea cu pielea delicată şi moale a aripii. Am încremenit. Imediat, el şi-a retras mâinile.

— Te doare?

Mă bucuram enorm că nu-mi vede faţa. îmi simţeam obrajii înfierbântaţi.

— Nu. E-n regulă.

A şovăit câteva momente. Apoi şi-a aşezat din nou mâinile pe aripile mele, uşor, cu blândeţe.

— Deschide-le, a spus.

Nici măcar nu a trebuit să-i spun trupului meu ce să facă. Pur şi simplu... aripile s-au întins sub acea atingere abia perceptibilă, ca nişte petale de flori.

— Ce frumos! a şoptit Raihn, trecându-şi vârfurile degetelor pe sub aripi.

De data aceasta, plăcerea era acolo, inconfundabilă. Nu mai era ascunsă sub piele, nu mai putea fi ignorată. Era ceva intens, un fior care-mi urca pe şira spinării – pe interiorul coapselor, până în punctul fierbinte dintre picioare. Aşa cum îi simţisem odinioară buzele pe gât sau pe lobul urechii.

Era dorinţă pură şi-mi răscolea fiecare celulă din corp.

Am expirat întretăiat.

Pentru mine, atingerile erau mereu ceva violent,

dureros.

Dar nu şi aceasta, care era...

La naiba, era periculos de plăcută!

Raihn tăcuse brusc şi am ştiut că-şi dăduse seama ce simţeam.

— E bine? a întrebat, cu voce groasă.

îmi cerea voie să mă atingă. Pentru că, la fel ca mine, ştia că lucrul acesta era mult mai perfid decât durerea. Durerea este simplă. Plăcerea este complicată.

Dacă i-aş fi spus să se oprească, ar fi făcut-o, fără să pună întrebări. Şi dacă aş fi fost o persoană mai puternică, exact asta i-aş fi spus.

Dar nu eram o persoană puternică. Eram slabă.

— Da, am zis. Nu te opri!

A scos un sunet slab, care părea neintenţionat, aproape un geamăt. Degetele lui şi-au continuat dansul, trecându-şi uşor unghiile peste pielea mea, pe sub aripi, făcându-mi trupul conştient de fiecare mângâiere, ca şi cum ar fi ştiut unde se aflau toate terminaţiile nervoase şi cum anume trebuia să le dezmierde.

Respiraţia aproape că mi se transformase într-un gâfâit. Obrajii îmi luaseră foc.

A ajuns apoi într-un punct deosebit de sensibil, iar eu am scos, involuntar, un sunet sugrumat – un scâncet.

—Acolo, nu? a spus, râzând încet.

Sfântă Zeiţă! Da, acolo!

A zăbovit în acel loc, masându-l în cercuri mici Plăcerea mi-a cuprins tot trupul, fiecare nerv reacţionând la acele atingeri uşoare – îmi doream mai mult. Imploram. Am strâns din dinţi,

înăbuşindu-mi gemetele. Dar strădaniile mele erau în zadar. Eram sigură că-mi auzea bătăile inimii.

Că-mi simţea excitarea.

Când şi-a trecut unghiile peste pielea mea, un geamăt mi-a zburat de pe buze, imposibil de stăpânit.

Ca răspuns, a scos şi el un sunet, în acelaşi timp un mârâit şi un geamăt. Dintr-odată m-am trezit lipită de Raihn, cu muşchii tari ai corpului său apăsându-mi spatele.

— Visez zi şi noapte la sunetul ăsta.

Gura lui era atât de aproape de gâtul meu. îi simţeam vocea ca o mângâiere pe piele, chiar peste cicatricea pe care tot el mi-o lăsase acolo.

— Ştii asta?

Şi-a trecut din nou degetele de-a lungul aripilor mele şi, de data asta, nu am mai încercat să-mi ascund gemetele.

Sânii mă dureau, frecându-se de ţesătura cămăşii. Voiam ca hainele să dispară – ale mele, ale lui. Visam la pielea lui. Voiam să-i devorez răsuflarea. Tânjeam după toate aceste senzaţii Mi le doream atât de mult încât acum nici măcar nu mă puteam urî pentru că-l voiam.

Şi totuşi nu voiam să merg mai departe. Mai departe de această atingere, de gura lui lipită de gâtul meu, de corpul lui aproape de-al meu.

— Când am intrat în încăperea aceea, a murmurat, am crezut că eşti moartă. Am crezut că te-am pierdut, Oraya. Am crezut că te-am pierdut.

Glasul îi era frânt, ca o rană deschisă, sângerândă. Mă atingea în locuri la care nu mă aşteptam. Locuri mult mai sensibile decât aripile

mele sub mâinile lui.

Era inamicul meu. M-ar ucide dacă ar avea ocazia.

Era inamicul meu.

— Ar fi fost o uşurare pentru tine, am spus. Ai rezolva astfel o mulţime de probleme.

A încremenit. Şi-a dus brusc mâna la obrazul meu, dân- du-mi capul pe spate pentru a mă privi în ochi. Era mânios.

— Nu mai spune astfel de lucruri!

— De ce? am şoptit.

Ştiam că-l provocam.

Ştiam că puneam, din nou, o întrebare la care nu voiam să primesc răspuns.

Şi-a coborât fruntea. Chipurile noastre erau atât de aproape – îi simţea răsuflarea rapidă, întretăiată.

— Pentru că m-am săturat, Oraya.

Şi-a trecut buzele peste vârful nasului meu. Aproape un sărut. Dar nu chiar.

— M-am săturat să mă prefac. Să mă prefac că nu mă gândesc la tine în fiecare noapte. Că mi-am dorit vreodată ceva...

A înghiţit în sec şi a închis ochii, ca şi cum ar fi avut nevoie de un răgaz să-şi revină. Degetele lui au găsit din nou acel loc de pe aripile mele, apăsând încet, iar eu am expirat tremurător. Raihn s-a apropiat şi mai mult de mine, de parcă ar fi vrut să absoarbă acel sunet cu buzele lui

— Sunt ostenit, prinţesă, a gemut el. Teribil de ostenit.

Era ca o rugăminte, ca şi cum mă implora să-i ofer un răspuns, o soluţie. Am urât acest adevăr,

pentru că şi eu îl simţeam.

Era obositor să fii atât de trist tot timpul. Să te simţi atât de furios. Să rezişti, să te împotriveşti în permanenţă. La fel de obositor ca aripile care-mi crescuseră în spate.

într-un fel, mi-aş fi dorit să cedez. Să-mi îngădui să simt şi altceva decât neantul, tristeţea sau furia. Să-l las să mă atingă, să mă guste, să mă umple. Să-l las să mi-o tragă până când n-aş mai fi simţit altceva decât plăcere.

Funcţionase în trecut. Pentru o vreme.

Dar de atunci se schimbaseră multe.

Pentru că, atunci când închideam ochii, nu mai visam la trupul gol al lui Raihn, la sărutările sau dezmierdările lui.

îi vedeam doar forma însângerată întinsă pe pământ. îl vedeam omorându-mi tatăl.

Vedeam pumnalul meu înfipt în pieptul lui.

M-am îndepărtat puţin şi vedeam pe chipul lui Raihn cum înţelege, cu gravitate, ce simt – o oglindă a propriei mele revelaţii, atunci când realitatea m-a ajuns din urmă.

Ceaţa de plăcere şi linişte începea să se topească. Deja jeleam după ea.

— Am fost egoist, a murmurat el. în ziua pe care am petrecut-o împreună, eram hotărât să te las să te foloseşti de mine ca să fugi. Am făcut asta ştiind că, dacă ai fi aflat motivul pentru care eram acolo, m-ai fi urât. Şi nu voiam asta. Am crezut că voi muri în acea arenă, că totul se va termina şi că nu vei şti niciodată. Dar...

A fost uimitor cât de repede s-a întâmplat. Ca o flacără stinsă în apă rece.

Valul brusc de furie a fost rece şi copleşitor.

— Şi ce ar fi fost asta? am spus. Un fel de milă? De asta ai fi murit pentru mine?

S-a schimbat la faţă, încruntându-se.

— Eu...

— Visez cum pumnalul meu îţi străpunge pieptul în fiecare noapte blestemată, Raihn.

Prea mult. Nu-i arăta asta.

Dar era prea târziu. Cuvintele mi se revărsau de pe buze, de neoprit.

— *M-ai forţat să te ucid,* am spus. M-ai împins să fac ceea ce tu nu puteai face. Pentru a doua oară în viaţa mea, eu...

Mi-am retezat brusc cuvintele, înfigându-mi atât de tare dinţii în limbă, încât mi-a dat sângele. M-am întors cu spatele. Dar era prea târziu – văzusem deja cum adevărul se aşterne pe chipul lui Raihn, în timp ce-şi atingea pieptul, chiar acolo unde îl rănise pumnalul meu.

M-a copleşit ruşinea. Aproape că...

Mamă întunecată, ce fel de fiică eram? Ce fel de regină?

— Oraya, a început Raihn, iar eu am tresărit, pregătindu-mă pentru cuvintele pe care urma să le ascult.

Dar apoi s-a auzit o bătaie la uşă. Raihn nu s-a mişcat. îi simţeam privirea pătrunzătoare.

O altă bătaie, mai tare.

— Raihn? a răsunat glasul lui Mische de pe coridor. Eşti acolo?

Tăcere.

Apoi s-a ridicat, în sfârşit. Nu m-am uitat în sus, dar am auzit uşa deschizându-se şi apoi salutul vesel al lui Mische.

— Ah! Te-ai trezit!

Nu mă puteam uita la ea. Nu voiam să vadă şi ea asta.

— Ce e? a întrebat grav Raihn.

O clipă de tăcere, în timp ce Mische, fără îndoială, punea lucrurile cap la cap.

— E de la Vale, a spus ea, la fel de grav. Există... o problemă în Sivrinaj.

Raihn a expirat prelung, ca o înjurătură mută.

— Nu-i aşa? a suspinat ea. Ticăloşii ăia nenorociţi!

28. RAIHN

— Ticăloşii ăia nenorociţi! am murmurat.

— Aham, a aprobat Mische.

Am citit din nou scrisoarea, strângând în pumni pergamentul pe care erau cuvintele lui Vale.

Pacea fragilă instalată după spectacolul pe care-l dădusem la întâlnirea cu nobilii ajunsese, se pare, la final. Circulau zvonuri de răzvrătire în Sivrinaj, pentru că unii dintre nobilii Rishani mai neînsemnaţi nu numai că refuzau să trimită trupe, dar subminau în mod activ strădaniile lui Vale.

Aveam şi eu defectele mele, dar naivitatea nu se număra printre ele. Ştiam că, mai devreme sau mai

târziu, acest lucru avea să se întâmple.

Vale nu spunea direct că îl credea vinovat pe Simon Vasarus. Dar într-acolo se îndreptau suspiciunile mele. Mi-a trecut prin cap că tocmai terminasem cu aşa-zisa moştenitoare care o ameninţase pe Oraya şi acum trebuia să ne ocupăm de cel care mă ameninţa pe mine.

— Aşadar.

Un singur cuvânt şi deja mă temeam de ceea ce avea să spună Mische în continuare.

— Ce a fost asta? a întrebat ea, foarte relaxată.

— Ce anume? am spus, chiar dacă ştiam la ce se referă.

— Ceea ce tocmai am văzut.

Mă durea capul. Nu voiam să mă gândesc la ceea ce se întâmplase, în principal pentru că nici eu nu ştiam. Nu voiam să mă gândesc la gemetele Orayei, la pielea ei fină sau la acel scurt moment de vulnerabilitate. Şi nici la suferinţa din ochii ei.

— Nimic, am mormăit.

— Nu părea nimic.

— A fost o greşeală.

Totul.

M-ai împins să fac ceea ce tu n-ai putut face, spusese ea – cu lacrimi autentice în ochi, o expresie atât de sinceră şi devastatoare. Eram convins că habar n-avea cât era de transparentă, cum toată acea durere i se ridicase la suprafaţă.

Am fost un prost. Extraordinar de prost.

Până în acel moment, nu-mi conştientizasem faptele. Credeam că am făcut un sacrificiu nobil şi măreţ. îmi închipuiam că am salvat-o – sau că măcar sun încercat, chiar dacă planul meu a mers... cu totul altfel decât speram.

Dar nu era aşa. Am reuşit doar să-i stârnesc noi coşmaruri.

— O să plec mâine, am spus. La apusul soarelui

Nu mi-am ridicat privirea din scrisoare – voiam să-i transmit clar lui Mische că nu vreau să vorbesc despre asta – dar, fireşte, m-a ignorat. îi simţeam privirea dezaprobatoare.

— Raihn…

— N-am nimic de spus, Mish.

— Prostii.

Apoi a repetat, apăsat.

— Numai. Prostii

— Ai darul cuvintelor. Ţi-a spus vreodată cineva asta?

— Uită-te la mine!

Mi-a smuls pergamentul din mâini, punându-se în faţa mea. Avea ochii atât de mari, încât vedeam uneori focul reflectat în ei, când era foarte supărată.

— Deci, care e planul tău? a spus ea. Care este următorul pas?

— Ah, habar n-am.

Am bătut uşor în scrisoare.

— Să mă duc să-mi decapitez toţi duşmanii şi să văd dacă mai rămâne vreun regat în urmă când termin cu asta, aşa mă gândeam.

— în primul rând, nu vei putea face nimic cu toată această putere dacă nu te opreşti din a i te împotrivi.

Am râs amar, un sunet mai degrabă strangulat. A trebuit să mă stăpânesc din răsputeri ca să-mi ţin gura, pentru că nimic bun nu avea să iasă din asta.

Să nu mă mai împotrivesc.

O iubeam pe Mische – o iubeam din tot sufletul –, dar simplul fapt că putea să spună asta cu o faţă serioasă mă scotea din minţi. Normal că mă împotriveam. Ajunsesem forţat în această situaţie – şi, în mare parte, *chiar ea* mă forţase.

— Şi, în al doilea rând, a continuat ea, îndulcindu-şi trăsăturile şi glasul, nu poţi să fugi pur şi simplu de ea. Are nevoie de tine.

Am pufnit din nou. De data aceasta, a fost un sunet mai mult îndurerat decât mânios.

— Are nevoie de cineva alături de ea, Raihn, a spus Mische. Este… este foarte singură.

Partea aceasta… era adevărată. Oraya chiar avea nevoie de cineva care s-o susţină.

Am oftat.

— Ştiu. Dar…

Dar acea persoană nu pot fi eu.

Mi se părea o absurditate să spun asta cu voce tare. Nu puteam rosti acest lucru, cu acele cuvinte, chiar dacă acum părea mai limpede decât oricând.

— Nu o părăsi, a spus Mische. Ea nu e Nessanyn. Nu se va termina la fel. Ea e mai puternică.

I-am aruncat lui Mische o privire de avertisment. Ciudat cum, în ciuda sutelor de ani care trecuseră, numele lui Nessanyn, de-abia pomenit, era ca un deget pe trăgaciul unei arbalete, străfulgerându-mi pieptul cu regrete.

— Nu. Oraya nu e ca Nessanyn.

— Iar tu nu eşti Neculai

— Fireşte că nu sunt, am murmurat, deşi nu păream atât de convins.

Nu eram ca el. Atunci de ce, în ultimele câteva luni, l-am simţit în fiecare mişcare pe care o

făceam?
—	Las-o să-ţi intre în suflet, Raihn! a spus Mische încet.
Mi-am dus mâna la tâmplă.
—	Nici măcar nu ştiu despre ce vorbeşti.
—	Nu ştii, pe naiba! Ba da, ştii
Mi-am înăbuşit răspunsul caustic în ultima clipă – nu *crezi că e puţin ipocrit din partea ta, fata care se închide în ea de fiecare dată când cineva încearcă să afle ce simţi?*
Dar ar fi fost o reacţie copilărească. în nimic din toate acestea nu era vorba despre Mische.
Poate că nici măcar despre Oraya nu era vorba.
—	Toată lumea a abandonat-o, a murmurat Mische, cu tristeţe în ochi. Toată lumea.
—	Eu nu o abandonez.
Replica mea a sunat mai tăios decât mi-aş fi dorit.
—	Am făcut un jurământ. Nu voi face asta.
Sufletul tău este sufletul meu. Sângele tău este sângele meu. Inima ta este inima mea.
în fiecare noapte, de-atunci încoace, mă străfulgera felul în care acele cuvinte îmi ieşiseră de pe buze. Atât de grele, cu atât de multă însemnătate.
Mi-ar fi fost mult mai uşor dacă acesta ar fi fost rolul pe care mă străduiam din răsputeri să-i conving pe toţi ceilalţi că-l interpretez. Dar în adâncul sufletului meu ştiam care e adevărul. îi puteam minţi pe toţi cei din jur, dar pe mine nu aveam cum să mă mint. Nici măcar atunci când îmi doream să o pot face.
M-am întors cu spatele, privind dunele care se aliniau dincolo de fereastră, cu braţele împreunate

în dreptul pieptului. Priveliştea era minunată, dar în câteva secunde s-a risipit, luând forma chipului îndurerat al Orayei. Chipul ei din noaptea turneului Kejari. Chipul ei în ziua nunţii noastre. Chipul ei, suspinând în vârful acelui turn din Lahor. Chipul ei de acum, în pragul lacrimilor.

O dădusem în bară.

Din prima clipă în care am văzut-o pe Oraya, gata să se arunce în mijlocul unei haite de vampiri dezlănţuiri pentru a-şi salva prietena furnizoare de sânge, am rămas fascinat. La început, mi-am spus că e doar curiozitate – un interes absolut pragmatic faţă de fiica umană a lui Vincent.

Iluzia n-a ţinut prea mult. Nu, nu m-am priceput niciodată să mă mint singur. Nici măcar nu m-am deranjat să-mi spun că unicul motiv pentru care o ţineam pe Oraya aproape erau lucrurile pe care mi le putea oferi.

— Credeam că pot..., sun spus în cele din urmă, fără să-mi desprind privirea de la dunele vălurite.

Vocea mi s-a frânt puţin.

— Am crezut că pot... habar n-am...

S-o salvez.

Nu acestea erau cuvintele potrivite. Oraya nu avea nevoie să fie salvată, ci doar de un suflet care s-o însoţească pe drumul întunecat care ducea spre potenţialul ei maxim. Cineva care s-o protejeze până când va fi suficient de puternică pentru a se salva singură.

Am decis să spun:

— Am crezut c-o pot ajuta. C-o pot ţine la adăpost.

— Poţi O vei face.

— Nu ştiu ce să zic.

M-am răsucit. Mische era sprijinită de spătarul fotoliului, cu genunchii aduşi la bărbie, cu ochii mari şi captivaţi. Nimeni nu mă asculta aşa cum o făcea Mische.

— Am rănit-o atât de rău, Mish, am rostit, înecându-mă.

încruntarea de pe faţa lui Mische s-a topit.

— Ai rănit-o, a spus ea cu blândeţe. Şi ce ai de gând să faci în privinţa asta?

Credeam că am răspunsul la întrebare. Să-i înapoiez tot ceea ce îi fusese luat. Să-i încredinţez puterea pe care Vincent încercase s-o ţină departe de ea toată viaţa sa. S-o protejez. S-o apăr. Să-i dau curaj.

Mi se părea singurul lucru pe care-l puteam face. Lumea nu o merita pe Oraya – dar ea se putea transforma intr-o fiinţă absolut măreaţă.

Voiam să fiu de faţă la un asemenea moment. Ce rost aveau toate aceste strădanii dacă nu puteam repara o astfel de greşeală?

Dar acum, îndoiala mi se strecura în cele mai întunecate cotloane ale minţii.

Poate că nu eu trebuia să fac toate aceste lucruri.

M-am întors din nou spre fereastră.

— Mă întorc la Sivrinaj, doar eu, am spus. Oraya n-ar trebui să călătorească încă. O să le poruncesc câtorva dintre gărzile Keturei să vă escorteze înapoi mai târziu.

Mische a sărit cât colo.

— Poftim? Nu te întorci acolo de unul singur, Raihn.

— Lucrează cu ea, ajut-o să-şi îmbunătăţească magia. Te pricepi mai bine decât mine la asta. Iar când Ketura va ajunge aici, o poate învăţa cum să-şi ascundă aripile cu puterea minţii.

— Raihn...

— Nu am timp să aştept, Mische! sun răbufnit.

Apoi am expirat prelung şi am spus, cu mai multă blândeţe:

— Fă asta de dragul meu, bine? Ai grijă de ea. Cum spuneai şi tu. Are nevoie de cineva.

Trăsăturile lui Mische s-au îmblânzit, deşi vedeam conflictul care se dădea în sufletul ei – nu ştia dacă ar fi mai bine s-o lase baltă sau să insiste.

— Bine, a spus, în cele din urmă, deşi nu părea deloc convinsă.

AM PORNIT LA DRUM a doua zi, la asfinţit. Mi-am luat la revedere de la Mische, care a dezaprobat vocal şi cu convingere decizia mea de a pleca mai repede. Dar am încheiat repede discuţia.

Am bătut apoi la uşa Orayei, dar nu mi-a răspuns nimeni.

Bineînţeles, era înăuntru. Nu avea unde să se ducă. Şi oricum, o puteam mirosi. Mereu puteam mirosi sângele Orayei, îi puteam simţi zvâcnirea. O auzeam acolo – auzeam foşnetul discret al aştemuturilor.

Am ciocănit din nou la uşă. A treia oară, am decis, voi renunţa.

Am mai bătut o dată şi...

— Ce vrei?

De-a dreptul caustic. Nu m-am putut abţine şi am zâmbit din colţul gurii. *Iat-o cum apare.*

Am deschis uşa şi am aruncat o privire înăuntru. Stătea pe pat cu o carte, cu picioarele încrucişate şi

aripile uşor deschise.

Am studiat-o cu atenţie într-o fracţiune de secundă – ochii, pielea, aripile, rănile.

Acestea din urmă arătau mai bine decât cu o seară înainte. Aripile păreau şi ele mai destinse. Practic, ieri simţisem durerea în locul ei, doar pipăind acei muşchi tensionaţi. încordarea ei, eram convins, venea dinaintea creşterii aripilor. Oraya s-a străduit mereu să poarte acea mască. Ştiam că păstrează scuturile de apărare ridicate de douăzeci de ani.

Mă uitam fix la ea. Orayei nu i se părea nimic amuzant.

— Ce vrei? s-a răstit ea, din nou.

— Eşti atât de fermecătoare, prinţesă, i-am spus, zâmbind.

Mi-a aruncat o privire duşmănoasă.

— Plec, am anunţat-o.

A clipit de două ori, iute, nedumerită. Expresia i s-a schimbat, iar enervarea i s-a transformat în...

Am ridicat dintr-o sprânceană.

— Uite ce faţă ai făcut, am spus. Dacă nu te-aş cunoaşte mai bine, aş crede că eşti îngrijorată.

— De ce? a întrebat, cu glasul încordat. Unde te duci?

— Mă întorc la Sivrinaj.

— De ce?

I-am zâmbit scurt- mai degrabă un rânjet.

— Pentru că nobilii Rishani sunt nişte ticăloşi nenorociţi.

îl auzeam pe Cairis certându-mă pentru că-i ofeream atâtea informaţii – informaţii care puteau fi folosite împotriva mea.

Expresia ei s-a schimbat din nou. Dezaprobare.

La naiba, poate chiar ură. A încercat să şi-o înăbuşe şi, fireşte, nu a izbutit.
— Aha.
— Mische rămâne cu tine, alături de câteva gărzi.
Am făcut semn cu capul spre aripile ei.
— Ţine-le deschise deocamdată. Ketura va ajunge aici în câteva zile. Te va învăţa să le strângi. Nu e greu, după ce prinzi mişcarea.
S-a uitat la mine, încruntată, fără să spună nimic.
— încearcă să nu fii atât de bucuroasă că plec, am zis sec.
Am aruncat o privire spre masă. Acolo era un castron gol – din care mâncase tot. M-am simţit mândru de asta.
Oraya tot nu zicea nimic. Nu prea eram obişnuit să fie atât de tăcută.
— Asta e tot, am spus. Ai grijă de tine. Ne vedem peste câteva săptămâni.
Am dat să închid uşa, dar ea a spus:
— Raihn.
M-am oprit brusc. M-am uitat din nou la ea. Se înclinase uşor în faţă, strângând din buze, ca şi cum s-ar fi luptat cu vorbele pe care voia să mi le spună.
— Mulţumesc, a zis ea, în cele din urmă. Pentru că mi-ai vindecat aripile.
Am strâns cu putere cadrul uşii
Ca şi cum ar fi trebuit să-mi mulţumească. Pentru normalitate.
— Cum spuneam, ai fost făcută să zbori. Ar fi nedrept să rămâi fără ele.
A zâmbit aproape imperceptibil, ca o rază mică de soare printre nori.
Apoi surâsul i-a dispărut şi ochii ei au privit în

gol. M-am întrebat dacă se gândea oare la Vincent.

Oraya a clipit repede şi a alungat acea expresie rătăcită.

— Drum bun! a spus ea ferm, revenind la cartea ei

— Mulţumesc, i-am răspuns cu un zâmbet vag.

Am plecat pe la miezul nopţii, înarmat până în dinţi, însoţit de două dintre gărzile Keturei. Nu era destul, ar fi spus Vale, dar am preferat să las restul soldaţilor alături de Oraya şi Mische. Amândouă erau nişte forţe ale naturii, fără îndoială, dar Oraya era rănită, iar în privinţa lui Mische... ei bine, de fiecare dată când mă uitam la ea, mi se părea că văd şi mai multe cicatrici pe braţul ei.

M-am uitat înapoi pentru ultima oară înainte de a ne lua zborul. Mi-am înălţat ochii spre cel de-al doilea etaj al căsuţei şi o pereche de ochi argintii ca luna mi-a făcut inima să se oprească în loc, aşa cum se întâmpla de fiecare dată.

Oraya s-a sprijinit de rama ferestrei, cu braţele încrucişate. Când am privit în ochii ei, a ridicat o mână, fluturând-o vag.

Mi s-a părut o mică victorie.

l-am făcut cu mâna în semn de rămas-bun şi apoi am dispărut în văzduh.

* PARTEA AIV-A
ULTIMUL PĂTRAR

INTERLUDIU

FŢ1 impui nu înseamnă mare lucru pentru vampiri.

Sclavul învaţă iute acest lucru. Ca om, simţeafiecare secundă care trecea – ocazii care scăpau printre degete, ca luate la vale de un râu veşnic grăbit. Oamenii deplâng timpul, pentru că e singurul lucru care contează cu adevărat într-o viaţă atât de scurtă.

Sunt o mulţime de lucruri pe care sclavul le dispreţuieşte în noua sa viaţă. Dar dintre toate cele pe care le regretă în numele umanităţii sale care se topeşte în neant, pierderea noţiunii timpului e cea mai devastatoare. O existenţă în care nimic nu înseamnă nimic nu mai e deloc existenţă.

Anii trec ca o acuarelă umedă înecată în ploaie, mânjind o pânză veşnic goală. Vampirii de la curtea regelui se bucură de această tinereţe veşnică. Secolele de viaţă le-au amorţit plăcerile obişnuite, făcând ca gusturile lor să devină crude şi extreme. Uneori, ţinta acestei cruzimi sunt oamenii. Alteori, vieţile umane sunt prea scurte şi fragile. Atunci vampirii Transformaţi sunt următoarea alegere – mai rezistenţi, mai longevivi, dar la fel de dispensabili ca oamenii care erau odinioară.

Sclavul nue cu nimic special. Nu e singurul Transformat din colecţia regelui. Nu e nici măcar favoritul acestuia. Timpul şiplic- tiseala îl împinseseră pe rege să-şi construiască o menajerie bine selecţionată, bărbaţi şi femei de toate formele,

cu toate înfăţişările şi de toate originile posibile.

Sclavul se străduieşte – din răsputeri – să-şi păstreze umanitatea.

Dar aceasta îi scapă oricum printre degete, zi după zi. Curând, nu-şi mai aminteşte cât timp a trecut de când a fost Transformat. Când se gândeşte la viaţa lui de dinainte, are impresia că e vorba mai degrabă despre un vechi prieten – nişte amintiri îndepărtate, plăcute.

Priveşte răsăritul soarelui în fiecare zi până când razele luminoase ale acestuia îi ard pielea.

Zilele se preschimbă în săptămâni, apoi în ani, apoi în decenii întregi.

Mai târziu, va încerca şi nu va izbuti să descrie în cuvinte amploarea decăderii sale din acea perioadă. Pentru cei din jurul său, era doar un sac de piele şi muşchi, un obiect, un animal de companie, nicidecum o persoană. Când ţi se spune asta ani la rând, nu e greu să ajungi s-o crezi. Devine mai uşor să supravieţuieşti dacă o crezi.

O singură persoană îl tratează diferit.

Soţia regelui e o femeie liniştită, cu ochi mari şi negri. Vorbeşte rar şi rareori pleacă de lângă soţul ei. La început, sclavul presupune că şi ea e la fel ca toţi ceilalţi. Dar, mai târziu, începe s-o vadă cape o victimă a cruzimii soţului ei, aşa cum e şi el-o camaraderie mută, născută din loviturile, influenţa şi poruncile lui.

Şi lucrurile rămân astfel pentru o lungă perioadă.

Apoi, într-o zi, se pomeneşte singur în prezenţa ei. Fusese bătut crunt în acea zi, pedeapsă pentru o nesupunere închipuită. Când ceilalţi părăsesc camera, el rămâne în urmă, bandajându-şirănile,

aşa cum făcuse de o mie de ori şi cum o va mai face totpe-atât.

Rămâne şi ea.

Nu scoate niciun cuvânt. Ci doar îi ia bandajele din mâini şi-i îngrijeşte rănile la care el nu poate ajunge.

El se fereşte la început, dar ea insistă cu blândeţe. în cele din urmă, el cedează. Când termină, femeia se ridică şi pleacă fără să spună nimic.

Uitase senzaţia asta. A unei atingeri blânde. Doare mai mult decât s-ar putea crede. Simte mâinile ei pe trup pentru tot restul nopţii. Asta îl îngrozeşte, pentru că acum ştie că nu maipoate uita.

Şi aşa începe totul.

Se apropie tot mai mult, de-a lungul lunilor şi a anilor grei, consolându-se reciproc după actele de cruzime ale regelui. Au trecut luni întregi până când şi-au vorbit. Dar cuvintele contează mai puţin decât bunătatea. Graniţa fusese depăşită în acea primă noapte, cu acea primă atingere tandră.

Tot ce a urmat după aceea apărut ceva inevitabil.

într-o lume întunecată, ochii găsesc în mod natural lumina. Ea devine cel mai strălucitor lucru din viaţa lui.

în momentul în care întâlnirile lor tăcute devin conversaţii complicate, graniţa a fost deja depăşită. Au sărit amândoi în gol.

La primul sărut pe care i-l dă el, cu gura încă murdară de sânge din cauza loviturilor soţului ei, cad deja cu viteză spre pământ.

Când fac dragoste, sunt atât de disperaţi după companie, încât nici măcar nu le pasă de prăbuşirea inevitabilă.

29. ORAYA

Timpul se scurgea cu platitudinea şi banalitatea sa.

Părea o prostie, dar casa era atât de goală fără Raihn. Mische vorbea tot timpul, mai mult chiar decât de obicei, acum că eu eram singura ei tovarăşă – singura care o băga cu adevărat în seamă, pentru că gărzile Keturei erau veşnic împietrite ca nişte statui. Cu toate astea, nu puteam scăpa de sentimentul că ceva lipseşte, ca o tăcere între două respiraţii pe care aş fi vrut s-o umplu cumva.

Aveam acelaşi program zi de zi – vindecare, antrenament, odihnă, ia-o de la capăt.

Mische era o profesoară bună, deşi antrenamentele noastre îmi aminteau prea mult de perioada pe care o petrecuserăm perfecţionându-ne magia în timpul turneului Kejari. Atunci Mische însemnase doar jumătate din pregătirea mea. Cealaltă jumătate venise de la Vincent, al cărui stil

de predare era total opus faţă de al ei – porunci inflexibile şi control deplin pentru a contracara stilul lui Mische, care insista să-mi deschid inima şi sufletul. Faptul că acum o aveam doar pe una dintre ele nu făcea decât să sublinieze ceea ce lipsea. Şi era o rană care, spre deosebire de zgârieturile de pe aripile mele, părea că nu se va vindeca niciodată.

Când ne odihneam, studiam amândouă pandantivul. Mische nu era doar o talentată mânuitoare a magiei, ci şi o bună cunoscătoare a vrăjitoriei şi a istoriei oculte. Totuşi, nici chiar împreună nu izbuteam să pricepem prea bine ce era sau ce făcea acel obiect. Eram singura care-l putea atinge, deşi nu era deosebit de plăcut – îl simţeam pe Vincent mult prea aproape, chiar mai mult decât în cazul săbiei sale. Mische şi-a dat seama însă că era doar o bucată din ceva mai mare – poate o cheie, sau o busolă, sau un dispozitiv menit să sporească puterea altui obiect. Nu avea putere în sine, a speculat ea, ci era ceva conceput pentru a potenţa un alt fel de putere. Dar aceste gânduri erau doar nişte simple presupuneri, bazate pe noroc la fel de mult ca pe fapte.

La căderea nopţii şi în zori, Mische îmi îngrijea rănile, care se vindecau vizibil cu fiecare zi care trecea. Niciuna dintre şedinţele de tratament nu fusese la fel de dureroasă ca prima. Dar nici la fel de plăcută, din fericire.

— Deja arăţi mult mai bine! a remarcat Mische într-o zi, studiind rănile rămase. Raihn a trecut prin multe ca să obţină chestia asta şi cred că a meritat.

— Prin ce a trecut? am întrebat.

— N-a fost uşor de găsit. Dar era foarte hotărât.

A făcut o pauză, apoi a urmat timid:

— Era atât de îngrijorat. Am crezut...

Credeam că te-am pierdut, spusese Raihn, iar cuvintele lui mă înfioraseră.

Brusc, m-am simţit foarte stingherită de această discuţie.

— Trebuie să-şi protejeze asul din mânecă, am murmurat, chiar dacă vorbele aveau un gust amar – chiar dacă ştiam că nu e adevărat.

Mische a suspinat, tamponând ultima rană de pe aripa mea stângă.

— Raihn are o grămadă de defecte, Oraya, a şoptit ea, dar ştie să iubească.

N-am ştiut ce să răspund.

Nu eram sigură ce însemna faptul că nu mă puteam gândi la nimic.

— O blochezi, a spus Mische, pentru a cincisprezecea oară în acea zi.

Am strâns din dinţi şi am încercat să n-o bag în seamă.

De când primisem însemnul de Moştenitoare, magia mea devenise, fără îndoială, mai puternică. O simţeam cum îmi zvâcneşte constant sub piele. Dar odată cu această putere venea şi o volatilitate mai mare, pe care nu ştiam s-o controlez. Ca şi cum, de fiecare dată când o foloseam, trebuia să mă conectez la ceva teribil de dureros.

Chiar acum, presiunea creştea, din ce în ce mai tăioasă, ca o lamă care spintecă încet carnea.

— Continuă, a spus Mische.

De-abia îi auzeam vocea peste vâjâitul sângelui meu care-mi urla în timpane.

— Nu-i da drumul!

O picătură de sudoare mi s-a prelins de-a lungul nasului. în ciuda comenzilor lui Mische, încă îl puteam auzi şi pe Vincent la urechea mea: *Concentrare. Autocontrol. Puterea voinţei.*

în ultima vreme, vocea lui fusese un musafir nedorit.

Focul Nopţii şuiera şi vuia, ameninţând fie să-mi scape de sub control, fie să se stingă complet, în timp ce mă balansam la limita dintre a mă deconecta şi a cădea într-un vârtej de emoţii cu care nu mă puteam lupta.

Unde vrei să mă duc? a şoptit Vincent. *Sunt o parte din tine. Nu asta ai vrut dintotdeauna?*

A fost o vreme când nu-mi dorisem nimic mai mult decât să fiu ca Vincent. Chiar şi acum, o parte din mine încă visa la asta – chiar şi ştiind cum mă minţise, ştiind ce îi făcuse familiei mele, familiei lui, cunoscând brutalitatea cu care se impusese în faţa unor fiinţe ca mine timp de secole întregi

Mi-era ruşine de asta.

Ruşine? a spus Vincent. *Eu te-am făcut tot ce eşti, şi tu spui că ţi-e ruşine cu mine?*

Asta era o amintire. Unul dintre ultimele lucruri pe care mi le spusese.

Focul Nopţii s-a aprins, scăpându-mi de sub control. Mische s-a dat un pas înapoi. M-am luptat să-mi stăpânesc magia. Să ripostez împotriva ruşinii şi a vinovăţiei din mintea mea.

Dar când foloseam magia, totul venea mult mai

aproape de suprafaţă. Era magia lui Vincent, până la urmă – din sângele lui mi se trăgea această putere, iar însemnul de Moştenitoare o sporea. Nu puteam să mânuiesc o asemenea formă de magie fără să simt prezenţa lui Vincent suflându-mi în ceafă.

— Continuă, nu te lăsa! m-a îndemnat Mische, deşi abia o auzeam.

Ochii îmi ardeau din cauza albului orbitor al Flăcării Nopţii, în acea lumină, am zărit chipul însângerat al lui Vincent în ultime sale clipe de viaţă – întotdeauna atât de real, indiferent cât aş fi încercat să-l uit.

Vocea de la ureche mi-a repetat în şoaptă ultimele sale cuvinte. *Atât de multe greşeli. Dar tu n-ai fost nicicând una.*

Nu puteam face asta. Zeiţă, nu puteam face asta...

ÎNCETEAZĂ!

Am alungat toate acele amintiri nedorite.

Focul Nopţii s-a stins.

Dintr-odată, m-am trezit în genunchi, pe pământul ui Mă durea să respir, gâfâiam profuni ca o hârâială.

— O, zeilor!

Mische s-a ghemuit în faţa mea, cu mâinile pe umerii mei, şi m-am rezemat de ea fără să vreau, bucuroasă că nu mă lasă să mă prăbuşesc.

— Eşti bine, a murmurat. E-n regulă.

Nu ştiam de ce vocea ei suna în felul acesta – plină de milă – până când o pată umedă mi-a picurat pe mâna răsfirată. Am clipit în jos, derutată, şi o altă pată i s-a alăturat.

Lacrimi

La naiba!

M-am înfierbântat la faţă.

— Sunt bine. Hai s-o luăm de la capăt.

M-am ridicat şi m-am răsucit, împleticindu-mă puţin. îmi era dificil să mă adun după ce începeam să clachez. Ca şi cum toată presiunea aceea se acumula foarte aproape de suprafaţă. Aşa ajunsesem să plâng în faţa lui Raihn. Şi acum – în faţa lui Mische. Minunat!

— Mă simt bine, am spus.

— Nu trebuie să te simţi bine, a zis Mische încet.

A spus-o atât de simplu. Ca şi cum era simplul adevăr, nu ceva care să fie judecat sau dezaprobat. Ştiam că aşa credea şi, în acel moment, am iubit-o cu ardoare pentru asta.

Chiar dacă nu puteam crede la fel.

Aveam un regat care conta pe mine, o coroană care mă aştepta, vampiri care aveau nevoie de mine, care sperau să devin mai bună de-atât şi asta *cât mai curând.*

Şi eu ce făcusem? Parasem un singur atac eşuat? Găsisem un colier mic şi drăguţ pe care nu-mi dădeam seama cum să-l folosesc?

— Oraya...

Mische mi-a atins umărul. Nu m-am răsucit – nu voiam să-mi vadă chipul. Poate că şi ea ştia asta, pentru că nu a încercat să mă forţeze, oferindu-mi doar acea mângâiere – atât de uşoară încât m-aş fi putut desprinde de ea oricând mi-aş fi dorit.

— Magia e... un lucru viu, a murmurat ea. Are sens faptul că vine de la zei, pentru că e la fel de capricioasă şi temperamentală cum sunt şi ei

Magia ta se hrăneşte cu emoţiile tale. Te face să atingi stări care sunt... complicate în acest moment. Dar, într-o bună zi, lucrurile cele mai dureroase vor fi principalele tale surse de putere.

M-am uitat în jos, la mâna pe care Mische o pusese pe umărul meu şi la cei câţiva centimetri din încheietură vizibili sub mânecă. Cicatricile îi umpleau aproape toată pielea aflată la vedere.

Oare şi înainte erau la fel de grave? Sau pur şi simplu încercase neobosit, fără să izbutească, să-şi folosească magia de când zeul ei o abandonase?

Poate că expresia mea a dat de gol întrebarea pe care nu am pus-o, pentru că şi-a retras mâna şi şi-a acoperit-o cu mâneca atunci când, într-un sfârşit, m-am răsucit cu faţa la ea.

— Să nu crezi că nu înţeleg cum e să pierzi ceva important, a spus ea.

Când o întâlnisem prima dată pe Mische, poate că ar fi fost uşor s-o consider o fiinţă drăguţă şi insipidă. Dar, din când în când, sub aparenţe se întrezărea ceva mai dur. Acum, acea umbră îi străbătea chipul. O sclipire ca o sabie ascuţită de oţel ascunsă în grădina cu flori.

— Pot să te întreb ceva?

A şovăit, apoi a încuviinţat din cap.

— Cum e să te Transformi?

Trăsăturile i s-au întunecat.

— A fost greu, a spus ea. Aş fi murit dacă nu m-ar fi găsit Raihn.

— El te-a salvat.

Umbra aceea s-a ridicat doar puţin, cât să lase să se vadă un mic zâmbet trist.

— Mda. El m-a salvat. Nu prea-mi amintesc. Eram foarte bolnavă, în mijlocul deşertului, iar apoi

eram...

Expresia ei i s-a spulberat. Şi-a întrerupt povestea.

— Apoi m-am trezit într-un han jegos, cu un străin uriaş şi morocănos. Dă-mi voie să-ţi mărturisesc, ăsta a fost un moment care m-a derutat al naibii de tare.

îmi puteam imagina.

— Ai fost preoteasă, am spus cu grijă. Nu-i aşa?

Zâmbetul i-a pierit de pe buze. Şi-a tras din nou mâneca peste încheietură şi nu a spus nimic pentru mult timp.

— îmi pare rău, am spus, a fost...

— Nu, nu, e-n regulă.

A scuturat din cap, ca şi cum şi-ar fi alungat ceaţa din gânduri.

— Da, aşa e. Am fost o preoteasă a lui Atroxus. Doar că... îmi e greu să vorbesc despre asta uneori, a spus şi a zâmbit amar. O ipocrizie din partea mea, aşa-i?

— Nu, am răspuns. Defel.

— Magia e... Ştiu că unii cred că este doar o altă disciplină, dar eu cred că trăieşte aproape de inimile noastre. Cred că se trage direct din sufletele noastre. Magia mea a fost întotdeauna aproape de mine. Şi eu...

A strâns brusc din dinţi, cu o sclipire în ochi.

— E-n ordine, am zis repede. N-ar fi trebuit să întreb.

Era de-a dreptul dureros s-o văd pe Mische în pragul lacrimilor. Dar ea a râs şi şi-a şters obrazul cu dosul mâinii.

— Asta e ceea ce vreau să spun, Oraya, a zis ea.

Cu toţii avem socotelile noastre. Nu eu am ales să mă Transform şi asta m-a distrus. La Raihn a fost alegerea lui şi poate că l-a distrus şi mai mult. Poate că toţi ceilalţi nu te lasă să vezi cât sunt de zdrobiţi. Poate că nu-ţi arată lucrurile pe care le-au pierdut, după care plâng. Asta nu înseamnă că durerea nu e acolo. Nu înseamnă că nu o simt. Iar tatăl tău...

Chipul i-a devenit acum grav, înflăcărat. Şi-a lăsat mâna peste a mea, strângând-o cu putere.

— Tatăl tău, Oraya, a simţit şi el toate astea. Era la fel de distrus ca noi toţi şi era atât de decis să nu recunoască asta, încât te-a zgâriat cu toate tăişurile sale şi apoi te-a certat că ai piele în loc de armură oţelită.

Mi s-a pus un nod în gât. Durerea şi furia s-au năpustit asupra mea înaintea să le pot controla.

— Nu vorbi despre el în felul acesta, am spus.

Dar cuvintele mele erau slabe, imploratoare. Mische s-a uitat la mine cu amărăciune.

— Tu şi Raihn încercaţi mereu să fiţi ca ei, a zis ea. Eu nu înţeleg asta. Eşti mai bun decât el. Nu uita asta, Oraya! Accept-o şi gata!

Se înşela. Dar nu mi-a mai dat timp să-i spun asta şi şi-a azvârlit braţele în jurul meu, strângându-mă iute şi tare la piept.

— Mai încercăm şi mâine, a spus ea, apoi mi-a dat drumul şi s-a întors în casă fără să mai zică niciun cuvânt.

AU TRECUT trei zile şi ne-am văzut de rutina noastră. Ketura a sosit din Lahor, obosită şi sătulă de luptă. Ne-a povestit că oraşul a căzut într-un haos desăvârşit de când murise Evelaena şi că a durat ceva pentru a repune lucrurile sub control acolo.

— Era deja haos, a subliniat Mische, ceea ce era foarte adevărat, şi m-am cutremurat când m-am gândit cât de mult s-ar fi putut agrava situaţia.

Ketura mi-a devenit şi ea profesoară la antrenamentele zilnice, învăţându-mă cum să-mi desfac şi să-mi strâng aripile, care acum se vindecaseră suficient. Stilul ei de predare îmi era mai familiar decât cel entuziast al lui Mische – comenzi aspre, răstite, care m-au făcut să-mi dau seama cât de dură era cu sol- daţii de sub comanda ei. Cu toate acestea, era eficientă – o săptămână mai târziu, eram pe jumătate capabilă să-mi deschid şi să-mi ascund aripile doar cu puterea minţii.

Dar oricât de lipsită de evenimente ar fi fost această perioadă, pe zi ce trecea Mische dădea semne de nelinişte din ce în ce mai evidente. O surprindeam adesea privind pe fereastră, cu o cută mică între sprâncene, masându-şi cicatricile de la încheieturi.

Aş minţi dacă aş spune că nu simţeam şi eu asta. Era prea multă linişte, de parcă eram captive în spatele unui geam, paralizate într-o tăcere artificială, în timp ce întunericul înainta ameninţător la orizont.

într-o zi, după ce Mische mi-a îngrijit rănile în mare parte vindecate de pe aripi, am spus:

— Cred că a venit momentul să ne întoarcem la Sivrinaj.

A făcut o pauză înainte să zică:

— Raihn ne-a spus să aşteptăm până când va trimite pe cineva după noi.

Am răspuns, oarecum batjocoritor:

— Şi ai primit vreo veste de la el?

Era o întrebare intenţionat stupidă. Ştiam că nu primise – tăcerea ei anxioasă îmi spunea asta. Mi-am spus că de asta ştiam, nicidecum pentru că urmăream mesajele lui la fel de atent.

Mische părea sfâşiată de îndoială.

— Şi tu vrei să pleci, am spus. Hai să mergem, atunci Ce, dacă Raihn e rege acum, are dreptul să ne dicteze ce să facem? Dă-l naibii! Eu sunt regina. Părerea mea are la fel de multă greutate.

Am spus asta cu o doză infinită de încredere, deşi amândouă ştiam că nu era atât de simplu. A schiţat totuşi un zâmbet.

— îmi place atitudinea asta.

Ştiam că avea să fie de acord. Era, la urma urmei, fata care fugise şi se înscrisese în nenorocitul de turneu Kejari pentru a-i forţa mâna lui Raihn. Dar poate faptul că reflectase îndelung era o dovadă a prieteniei sale cu Raihn şi a respectului pe care i-l purta.

Dar nerăbdarea a învins-o.

— Bine, a spus ea în cele din urmă, aşa cum bănuiam că va face. Ai dreptate. Nu putem aştepta aici la nesfârşit.

30. ORAYA

Raihn n-a părut bucuros să ne vadă.

Era clar că nu se aştepta să apărem, deşi Ketura îi scrisese înainte de a pleca. Călătoria a fost lungă, mai ales pentru că am mers călare în loc să-mi forţez aripile pentru a parcurge tot drumul în zbor, lucru pentru care am fost, cu regret o spun, recunoscătoare. Am ajuns în Sivrinaj aproape o săptămână mai târziu, obosite şi murdare, şi am fost conduse în biroul lui Raihn pentru a-l aştepta.

Când a deschis uşa, urmat de Vale, Cairis şi Septimus, s-a oprit în prag pentru o clipă, ca şi cum ar fi fost luat prin surprindere de prezenţa noastră.

Ne-am holbat şi noi la el, la fel de şocate de faptul că era plin de sânge.

Era limpede că nu era sângele lui. Stropii de un negru-roşi- atic îi acopereau faţa şi mâinile, vârfurile degetelor, părul despletit. Purta veşmintele fine pe care le îmbrăca întotdeauna în castel, dar acestea erau mototolite, şifonate la mânecile pe care şi le suflecase până la coate.

Nu era greu de ghicit ce făcuse. Fusese nevoit să se ocupe de rebeli. Aceştia trebuiau interogaţi – şi pedepsiţi. Raihn, ştiam deja, nu era un vampir care să-i lase pe alţii să se ocupe de treburile sale murdare.

Mă obişnuisem atât de mult cu feluritele măşti pe care le purtase Raihn în ultimele câteva luni – fermecătorul, regele, tiranul crud – încât acum, când îl vedeam acoperit de sânge, cu părul ciufulit, cu acea strălucire în ochi, care spunea că tocmai ucisese pe cineva, m-am simţit străbătută de o familiaritate viscerală. De parcă mă aflam din nou în turneul Kejari.

M-am întrebat dacă şi el se gândea la acelaşi lucru, pentru că rânjetul lent de animal de pradă care i s-a întins pe buze era ecoul celui pe care obişnuia să mi-l ofere în timpul acelor probe... chiar dacă, de data asta, zâmbetul nu i s-a reflectat în ochi.

— Voi două, a zis el, nu trebuia să vă întoarceţi încă. Vă spun să faceţi un *singw lucru,* adică *să nu faceţi nimic,* şi tot nu sunteţi în stare să mă ascultaţi?

Mische a strâmbat din nas.

— Arăţi dezgustător.

— Dacă aş fi ştiut că veniţi, aş fi făcut o baie.

— Nu, nu cred că ai fi făcut, a spus ea măsurându-l din priviri Zi grea, nu-i aşa?

Zâmbetul lui Raihn s-a îndulcit.

— Săptămână grea. Lună grea.

Apoi privirea i s-a îndreptat spre mine. Pentru o fracţiune de secundă, a părut vulnerabil, dezvăluind o frântură din prea multe emoţii copleşitoare. Apoi şi-a pus masca la loc şi şi-a reluat

rolul.

— Să înţeleg că te simţi mai bine.

— Suficient de bine.

Mi-a privit aripile. Faţa lui a rămas inexpresivă, dar am distins totuşi sclipirea slabă de îngrijorare – am simţit-o aşa cum îi simţisem mâinile mângâindu-le.

Nu era singurul care se uita fix la ele.

Vale, Cairis şi Septimus erau şi ei fascinaţi de acele aripi şi nu se oboseau s-o ascundă. Nu-şi ascundeau nici curiozitatea bănuitoare, de parcă ar fi încercat să înţeleagă ceva fără sens.

Aripile reprezentau un simbol al puterii mele. Vincent nu le lăsa la vedere decât atunci când trebuia să amintească lumii întregi că era Regele Casei Nopţii Iar ale mele erau o replică aproape desăvârşită a aripilor lui – acel negru-intens, acel roşu-orbitor, ambele nuanţe specifice Moştenitorilor.

Făcusem în aşa fel încât să le vină uşor să-mi ignore însemnul Moştenitoarei, ascunzându-l sub veşminte cu guler înalt. Dar aripile nu aveau cum să le ignore.

Septimus a zâmbit, trăgând un fum din trabucul lui

— îţi stă mai bine cu ele când eşti conştientă, a spus el.

Nu-mi plăcea gândul că Septimus m-a văzut inconştientă. Nici lui Raihn nu părea să-i placă prea mult, pentru că a făcut un pas mai aproape de mine, ca şi cum ar fi vrut să mă protejeze cu corpul său.

Mische a aruncat o privire tăcută de la unul la altul, observând stinghereala evidentă, apoi a surâs

veselă.

— Murim de foame, a zis. Putem să mâncăm ceva?

Mi-a luat câteva clipe după întrebarea lui Mische ca să remarc că un vampir rostise cuvântul „foame” în prezenţa mea şi niciunul dintre ei nu aruncase nici măcar o privire spre mine.

Poate că, până la urmă, chiar devenisem vampir.

Raihn şi-a şters sângele de pe faţă cu dosul mâinii – sau a încercat s-o facă, în mare parte fără succes. S-a încruntat spre mâna mânjită de sânge, cu fruntea acoperită de sânge, şi a spus:

— Şi mie mi s-a deschis apetitul.

— Pe mine vă rog să mă iertaţi, a spus Septimus, trecând pe lângă noi O să sar peste cină. Mă tem că am o seară plină.

S-a oprit în pragul uşii, uitându-se înapoi la mine.

— Mă bucur să văd că te simţi mai bine, Oraya, a spus el. Am fost cu toţii foarte îngrijoraţi

Uneori părea că nici măcar nu păşeşte, ci pluteşte. Pur şi simplu a dispărut, fără niciun ecou în urma lui.

RAIHN NICI MĂCAR nu s-a spălat înainte de a merge cu toţii la masă. Mi-a trecut prin cap să nu particip – nu-mi plăcea nici acum să mă aflu în preajma unor vampiri care se hrăneau, cu sânge de vampir sau nu –, dar când mi-am dat seama că Vale, Cairis şi Ketura vor fi acolo, avantajele de a fi prezentă erau prea importante pentru a le trece cu vederea. Petrecusem prea mult timp prinsă în

ghearele propriei dureri şi furii ca să fac ceva cu adevărat util. Şi era un lucru util să iau cina cu Raihn şi cu consilierii săi de cel mai înalt rang.

Am fost, bineînţeles, îndrumată să iau loc lângă Raihn, deşi acesta nici nu s-a uitat la mine când m-am aşezat. Părea să-mi acorde în mod voit mai puţină atenţie, lucru care se vedea cu ochiul liber şi era stânjenitor. Acest fapt avea enervantul efect de a mă face să fiu şi mai conştientă de prezenţa lui.

Ceilalţi au primit farfurii cu came în sânge şi, bineînţeles, cupe enorme cu sânge. Mische a dat-o imediat pe gât pe a ei – naiba să le ia de maniere. Raihn a dispărut preţ de câteva minute în timp ce servitorii aşezau masa, apoi s-a întors.

M-am uitat la el.

— Credeam că te-ai dus să te speli.

Petele de sânge de vampir încă îi acopereau faţa. Mi-a făcut cu ochiul.

— Nu te preface tulburată de puţin sânge vărsat.

Dar recunoşteam cu uşurinţă mesajul. Raihn voia să fie văzut ca un măcelar. Drept cineva care tocmai făcuse o victimă şi nici măcar nu se sinchisea să-şi şteargă urmele însângerate ale acesteia de pe faţă.

Deci... nu avea încredere în cercul său de apropiaţi. Interesant.

Câteva minute mai târziu, mi-a fost adusă şi mie mâncarea. Mi-era oarecum teamă să mă înfig în carnea aproape crudă pe care o primiseră ceilalţi. Dar nici nu aveam de gând să subliniez din nou că eram diferită, refuzând cina.

Dar după prima muşcătură...

Arde-m-ar soarele! Cred că mi-era mai foame

decât îmi imaginasem, pentru că era incredibil de bună. Abia m-am abţinut să nu oftez – de uimire, de plăcere sau de amândouă.

Simţeam privirea lui Raihn asupra mea. M-am uitat pieziş la el. Părea foarte mulţumit de el, într-un fel straniu.

— Cee?

— Nimic, a spus el relaxat şi s-a întors la farfuria lui.

Atunci m-a lovit revelaţia.

Ah, la naiba! Da, era un bucătar bun. Şi ce dacă?

Nu am vrut să recunosc cu voce tare cât de delicioasă era, ca să nu-i dau satisfacţie.

Şi nici nu m-am oprit din mâncat.

— Aşadar...

Raihn s-a lăsat pe spate, sorbind prelung din pocalul cu sânge.

— Cairis! Voiai să vorbim despre ceva anume.

Cairis a aruncat o privire la meseni, apoi s-a uitat sfredelitor mai întâi la mine, apoi la Raihn.

— Aici?

— Aici. Cred că Vale va fi interesat de ideea ta.

Vale părea că se temea deja de ceea ce va urma. Soţia lui, pe de altă parte, părea disperată să afle detalii. Era o persoană care nu-şi ascundea curiozitatea şi apreciam asta. Poate pentru că era o trăsătură profund umană. M-am întrebat cât de mult înţelegea din această conversaţie – era străină şi, din câte auzisem, nu stăpânea încă foarte bine limba din Obitraes.

— Dacă insişti, a spus Cairis şi s-a întors spre Vale. Avem nevoie de un eveniment.

Vale l-a privit fix.

— Un eveniment.
— Ceva măreţ. Strălucitor. Un pretext pentru a-i invita pe toţi nobilii la Sivrinaj şi pentru a etala însemnata şi impresionanta putere a regelui şi aşa mai departe.

Vale nu părea deloc convins, iar Cairis s-a aplecat peste masă.

— Războaiele nu se poartă doar pe câmpul de luptă, Vale.
— Din păcate, nu. Dar nu mă încântă deloc să aflu ce legătură are asta cu mine.
— Evenimentul va fi nunta ta.

Vale a răsuflat şuierător printre dinţi şi a răspuns pe loc, cu fermitate:

— Nu.
— Haide, Vale! a spus Raihn, arcuind o sprânceană. Nu vrei ca cel mai tare organizator de petreceri din Obitraes să-ţi planifice nunta?

în ciuda tonului glumeţ al lui Raihn, aveam impresia că Vale nu avea încotro – şi nici Lilith, de altfel.

Vale i-a aruncat lui Cairis o privire tăioasă ca un pumnal.

— Suntem deja căsătoriţi
— Şi ce dacă? E doar o petrecere. în plus, contează cu adevărat fără toată... acea strălucire?

Cairis şi-a fluturat mâinile în aer, ca şi cum ar fi vrut să invoce acea strălucire.

Vale părea iritat. Lilith privea în jur, încruntată şi derutată, ca şi cum ar fi depus mult mai mult efort decât soţul ei pentru a înţelege ce se vorbea.

— De ce noi? a spus ea, în limba din Obitraes, dar cu un accent puternic.

— Minunată întrebare.

Cairis a sorbit din vin, apoi a lăsat încet paharul pe masă.

— Pentru că Vale, spre deosebire de noi, restul amărâţilor, e un adevărat nobil Rishan, Născut din Noapte. Numele lui impune respect în rândul Rishanilor, care sunt foarte rezervaţi faţă de urcarea pe tron a lui Raihn.

A zâmbit.

— Şi o nuntă e întotdeauna o sărbătoare frumoasă şi total apolitică, nu-i aşa?

Văzusem destule nunţi de-ale vampirilor ca să ştiu că asta era cum nu se poate mai fals.

— Nu, a spus Vale, întorcându-se la farfuria lui

— Nu ai niciun cuvânt de spus în povestea asta, Vale, a precizat Raihn.

Era atât de dezinvolt, încât ştiam că această conversaţie nu era deloc relaxată.

Vale a lăsat furculiţa jos. S-a oprit, privindu-l fix pe Raihn.

— Lilith este străină şi Transformată, a zis el, printre dinţi Nu e deloc nunta de rang înalt, cu nuanţe politice, pe care ţi-o imaginezi tu.

— Din nefericire, a spus Cairis, doar atât avem.

Ochii aurii ca de chihlimbar ai lui Vale au căzut asupra mea.

— Chiar aşa să fie? Putem sărbători mariajul regelui nostru. Dezinteresul calculat al lui Raihn s-a destrămat ca o pelerină aruncată de pe umeri S-a îndreptat.

— Asta, a replicat el, nu este o opţiune.

Slavă Mamei întunecate pentru asta! Mai degrabă m-aş sinucide decât să fiu centrul atenţiei

la o astfel de reprezentaţie.

Oricum, toată lumea de la masă ştia că asta ar fi o idee îngrozitoare. Nu eram un mare strateg politic, dar chiar şi eu ştiam că ar fi o greşeală prezentarea căsniciei mele cu Raihn drept altceva decât un lucru deja bătut în cuie. Faptul că încă eram în viaţă îi făcea pe ceilalţi să se îndoiască deja de capacitatea lui Raihn de a guverna.

în plus, trebuia să-i fiu mai degrabă sclavă decât soţie. Nu un trofeu care să fie celebrat, ci un duşman numai bun de umilit.

Chiar şi Vale ştia asta. A tresărit puţin, ca şi cum s-ar fi pregătit mintal pentru răspuns.

— Şi ştii exact de ce.

Vocea lui Raihn era aspră, fără să lase loc de argumente.

— Aceasta nu e o negociere. O s-o faci şi gata.

Preţ de câteva clipe, pe chipul lui Vale s-a citit efortul de a se stăpâni, dar furia a învins.

— Ştii cum sunt ei Refuz s-o pun pe Lilith la picioarele lor.

Raihn a râs scurt, un sunet atât de crud şi de răutăcios încât l-am simţit de-a lungul şirei spinării.

— *Ei?* s-a răstit el.

Dintr-odată s-a ridicat în picioare, cu palmele înfipte în masă şi cu ochii mai strălucitori decât flăcările.

— Tu eşti unul dintre ei, Vale. Te-am văzut fiind unul dintre ei aproape un secol, ce mama naibii! Şi pe-atunci nu aveai nimic împotriva comportamentului lor. Acum ai o soţie Transformată, deci totul s-a schimbat? Acum îi afectează pe cei apropiaţi ţie, aşa că deodată îţi

pasă? Nu-mi vinde mie vrăjelile astea.

Nu era un spectacol. Totul era autentic. Mai autentic, bănuiam, decât şi-ar fi dorit Raihn însuşi.

Corpul lui Vale era rigid. Tensiunea se ridicase în aer şi toţi încercam să ne menţinem echilibrul pe graniţa ei fragilă. Eram pe jumătate sigură că Vale se pregătea să se năpustească, peste masă, asupra lui Raihn. Mi-am dus încet mâinile spre pumnale, din instinct – ridicol, de altfel, deoarece ce puteam să fac, să sar în apărarea lui Raihn?

Dar atunci Lilith s-a ridicat brusc în picioare, spulberând tensiunea.

— încetaţi! a spus ea. E o ceartă fără sens.

La asta nu mă aşteptam. Am ridicat din sprâncene fără să vreau. Mische a izbucnit într-un hohot involuntar de râs.

Lilith s-a uitat pe rând la fiecare dintre cei de la masă, oprin- du-şi privirea asupra lui Raihn.

— Casa Nopţii are nevoie de acest lucru?

Furia a dispărut din expresia lui Raihn când şi-a îndreptat ochii spre Lilith.

— Da, a zis el, cu glas mai blând. Altfel nu vi l-aş cere. îţi jur.

Nici acum nu juca teatru şi rostea adevărul. Ar fi trebuit să fie surprinzător ca un rege-vampir să i se adreseze unei necunoscute umane cu mai mult respect decât generalului său, nobil de rang înalt. Şi totuşi, nu m-a mirat deloc.

Lilith s-a gândit, dând încet din cap.

— Nu mi-e teamă, a spus ea.

Vale a prins-o de mână, ca şi cum ar fi încercat s-o tragă înapoi la locul ei

— Lilith..., a mormăit el.

Dar, în ciuda faptului că vorbea stâlcit limba noastră, tonul lui Lilith era ferm, iar privirea nu i s-a desprins nicio clipă de pe chipul lui Raihn.

— Dacă de asta are nevoie Casa Nopţii, a spus ea, atunci o vom face. Asta e tot.

31. RAIHN

Îmi plăcea de Lilith. Măcar avea tupeu. îţi trebuia aşa ceva, ca să te ridici în picioare şi să strigi la o mulţime de vampiri care vorbeau într-o limbă pe care tu de-abia o rupeai.

După cină, toţi au plecat în camerele lor. Vale a rămas lipit de Lilith, strângându-i mâna într-a sa. I-am privit lung.

Avusesem suspiciunile mele, când Cairis îmi spusese că Vale se va întoarce din Dhera cu mireasa sa, proaspăt Transformată. Mai văzusem povestea asta. Nu, majoritatea vampirilor nu se însurau cu pupilele lor, dar asta nu schimba prea multe în mintea mea. Dădeai cuiva viaţă fără de moarte şi luai în schimb ce voiai. O veşnicie de servitute, sex, devotament.

Cunoşteam foarte, foarte bine povestea aceasta. Mai ales când ea era scrisă de vampiri ca Vale.

Chiar dacă poate – poate – părea c-o iubeşte cu adevărat. Recunosc, la asta nu mă aşteptam.

I-am ajuns din urmă pe coridor, când Vale îi şoptea ceva lui Lilith în limba dherană.

— Vă supăraţi dacă vă întrerup?

Vale mi-a aruncat o privire cu care probabil îşi spinteca războinicii neascultători pe câmpul de luptă.

— Bineînţeles, a spus el.

— Ketura voia să discute cu tine.

— Nu poate aştepta?

Am zâmbit.

— Ar fi mai bine să nu o lăsăm să aştepte. S-ar putea să muşte.

Dincolo de orice pretext, era adevărat. Vale s-a uitat la Lilith, iar eu am zis:

— Am câteva minute la dispoziţie. Pot să o conduc pe Lilith în camera ei

El tot nu s-a clintit.

Vale era deosebit de protector cu soţia lui – şi avea dreptate să se poarte aşa. Dar expresia lui bănuitoare mergea dincolo de comportamentul tipic de proaspăt însurăţel gelos şi posesiv. Suspiciune îndreptăţită, poate, pentru cineva care a trăit atât de mult la curtea lui Neculai – chiar dacă într-o postură foarte diferită de a mea. Neculai lua tot ce voia, chiar şi cu forţa.

Ai fi putut crede că-mi plăcea să fiu privit cu o astfel de precauţie de către un nobil. în schimb, mă nelinişte a profund.

— Nu va păţi nimic, i-am zis.

O mică glumă legată de accentul* ei ciudat. Dar şi o promisiune autentică.

— îţi jur.

Deloc convins, după ce Lilith i-a făcut semn că totul e în ordine, Vale a plecat.

---

* Joc de cuvinte bazat pe asemănarea fonetică dintre Lilith şi *lilting* (a vorbi într-un ritm vioi, armonios) (n.r.).

Am făcut un gest spre coridor şi am pornit în tăcere, alături de ea.

Era, fără îndoială, o femeie neobişnuită. M-am chinuit să nu zâmbesc intrigat, pentru că a străbătut întreaga lungime a coridorului holbându-se fix la mine – nu doar privindu-mă curioasă, ca toată lumea, ci chiar *holbându-se.* Şi nu a făcut absolut nimic pentru a ascunde asta.

— Te vei izbi de vreun zid dacă nu te uiţi pe unde mergi, i-am spus în dherană.

Când a auzit asta, *chiar* că mai avea puţin şi se lovea de pereţi Apoi a zâmbit.

— Vorbeşti dherana.

— N-am mai avut ocazia de mult, am spus.

Zeiţă, nu-mi vorbisem propria limbă maternă de secole întregi. Silabele păreau acum nelalocul lor pe limba mea. Poate pentru că mă simţeam un vampir foarte diferit când o vorbeam.

A căzut pe gânduri

— Pentru că eşti Transformat. Vale mi-a spus asta.

Acum chiar m-am chinuit să-mi înăbuş râsul. Cairis se plânsese de stilul ei direct, dar mie mi se părea o gură de aer curat. Nimeni nu-mi mai spusese ceva atât de nepoliticos într-un fel atât de frust.

Mi-a văzut reacţia şi s-a încruntat.

— Am fost nepoliticoasă, a spus ea, mai degrabă ca o presupunere, ca şi cum nu era absolut sigură ce exprima faţa mea amuzată.

— Nicidecum, e adevărat. M-am născut în Pachnai. Eram om pe-atunct Şi tu eşti din...?

— Adcova.

— Nu am auzit de aşezarea aceasta.

— Nimeni n-a auzit.

— îţi place ce ai văzut până acum în Obitraes?

— Nu seamănă cu niciun alt loc în care am fost vreodată. E frumos, misterios şi surprinzător...

Şi-a aţintit ochii drept înainte, ca şi cum ar fi trecut cu privirea de zidul din capătul holului şi dincolo de acesta.

— îmi imaginez că mi-aş putea petrece întreaga viaţă aici şi tot n-aş vedea toate frumuseţile pe care le are de oferit. Istoria acestui loc şi...

S-a întrerupt.

— Nu vreau să bat câmpii. îţi cer iertare.

— Nu ai de ce.

Era plăcut să cunoşti o persoană însufleţită de entuziasm. Ideea de a vedea atât de multă frumuseţe, atât de mult potenţial în Obitraes îmi era străină. Ca un val proaspăt, oarecum romantic.

— Ţi-a fost greu să pleci de acasă?

— Nu, a răspuns ea. Niciodată nu mi-am găsit locul acolo.

— Şi cealaltă schimbare?

S-a oprit iarăşi din mers. De data aceasta a rămas pe loc, pri- vindu-mă cu atenţie.

— lartă-mă pentru ceea ce urmează să spun, a zis ea. Dar de ce vorbeşti cu mine?

Nu m-am mai putut abţine şi am izbucnit în râs.

— Eşti foarte directă.

Şi-a dat o şuviţă ondulată de păr după ureche.

— Am crescut ştiind că voi avea o viaţă foarte scurtă. E mai eficient să fiu directă.

— îţi apreciez francheţea. Se pare că nemurirea asta aproximativă îi face pe vampiri să lungească prea mult vorba.

Ne-am continuat mersul, iar eu am zis:

— Dacă tot suntem direcţi, sunt un pic surprins, pentru că atunci când am auzit că Vale, un nobil vampir, a Transformat o femeie umană şi o va aduce aici ca soţie, mă aşteptam la o fiinţă foarte frumoasă, foarte politicoasă şi foarte supusă.

— Nu sunt nimic din toate astea, a spus ea.

Era, evident, drăguţă, chiar dacă nu neapărat pe gustul meu. Dar nu, cu siguranţă nu era nici supusă, nici politicoasă.

— Nu mă pricep la jocuri, înălţimea Ta, a continuat ea. Aş vrea să ştiu ce anume te îngrijorează. Ţi-e teamă că te voi face de râs la această… această sărbătoare?

Nu mă gândisem la asta, dar… poate că va trebui să aibă grij ă cineva de ea şi să n-o lase să discute cu vreo persoană importantă şi uşor de jignit.

Nu ştiam cum să-mi formulez următoarea întrebare – nu eram sigur cât de mult din mine voiam să-i dezvălui acestei femei pe care abia o cunoscusem. Simplul fapt că purtam această conversaţie cu ea dezvăluia mai mult decât mi-ar fi convenit să se vadă.

— Vei afla, am spus, în cele din urmă, că majoritatea vampirilor nu au o părere prea bună despre cei Transformaţi.

— Mi-am dat seama de asta.

— Cei mai mulţi dintre vampiri nu Transformă oameni din motive altruiste. Nici creatorul meu nu a făcut excepţie. Aşa că, pentru că eşti directă, voi fi şi eu la fel. Dacă nu vrei să fii aici, Lilith, nu e necesar. Dacă ceva din toate astea s-a petrecut împotriva voinţei tale…

— Nu.

A rostit iute acest cuvânt, apoi a izbucnit în râs, de parcă aş fi spus o glumă bună.

— Nu. Nu este aşa. Vale m-a Transformat ca să-mi salveze viaţa.

Nu mi s-a părut o replică deosebit de convingătoare. *Aşa zic ei întotdeauna,* aş fi vrut să-i spun.

Vrei să trăieşti? mă întrebase Neculai Şi eu îi răspunsesem că da. îl implorasem să mă lase să trăiesc. Ca un prost ce eram.

— Câteodată poate începe aşa, am continuat. Dar...

— Sunt aici pentru că vreau să fiu aici, a spus ea cu fermitate. Vale nu-mi oferă altceva decât respect şi afecţiune.

O urmărisem cu atenţie şi nu remarcasem nimic care să contrazică asta. Eram totuşi sceptic. Vale era acelaşi om care fusese martorul unor abuzuri îngrozitoare asupra sclavilor Transformaţi la curtea lui Neculai şi căruia acest lucru i se părea ceva normal

— Bine, am spus. Mă bucur să aud asta. Să ştii doar că, dacă se schimbă ceva, nu vei fi niciodată prizonieră aici, la curtea mea.

A zâmbit vag.

— Apreciez asta. Nu credeam că regele îmi va arăta atâta grijă.

S-a oprit în faţa unor uşi duble.

— Acesta e iatacul meu, a spus, apoi şi-a înclinat capul. Mulţumesc că m-ai condus.

I-am făcut semn să nu mi se închine.

— Cu plăcere.

Am dat să mă întorc, dar Lilith a strigat după mine:

— înălţimea Ta!

M-am uitat înapoi peste umăr.

— Nu ai încredere în Vale, a spus ea.

Asta era foarte adevărat şi, de asemenea, un lucru pe care nu aveam deloc de gând să-l recunosc în gura mare.

— Vale e cel dintâi general al meu şi îi acord toată încrederea care se cuvine acestei poziţii

Nu părea deloc convinsă.

— Atunci înseamnă că nu-l simpatizezi. De ce?

Pe sânii lui Ix, femeia asta mă scotea din minţi!

Am zâmbit uşor.

— Sunt sigur că şi Vale are rezervele lui faţă de mine.

Lilith nu a răspuns, iar asta mi-a fost suficient.

— Vei învăţa, în cele din urmă, că e un lucru ciudat să duci o viaţă atât de lungă, am zis. Multe lucruri se pot schimba în câteva secole. Dar trebuie să porţi cu tine toate neajunsurile astea. Toate câte s-au întâmplat în sute de ani

Ea a zâmbit din colţul buzelor.

— Nu e atât de diferit de ceea ce trăiesc oamenii.

Am ridicat din umeri.

— Poate că nu.

M-am întors din nou cu spatele, deloc dornic să fiu mai sincer decât era cazul.

— Noapte bună, Lilith. Mulţumesc pentru răspunsuri.

32. ORAYA

Castelul arăta diferit. Nu-mi aminteam dacă era aşa când plecasem sau dacă se schimbase în acest timp. Oricare dintre cele două variante putea fi adevărată. Pe atunci, trăiam intr-o asemenea ceaţă formată din durere şi furie încât abia vedeam ce se petrecea în jurul meu.

Acum, în timp ce cutreieram coridoarele pustii ale castelului la amurg, mă întrebam dacă fusese mereu întotdeauna atât de… gol. Atât de diferit faţă de momentul în care tatăl meu era regele acestui loc, pentru că toate operele de artă ale Hiajilor fuseseră înlăturate. Mă aşteptam să fie rapid înlocuite cu arta Rishanilor, cu trofee Rishane, cu artefacte Rishane – aceleaşi simboluri ale puterii, doar cu un alt fel de aripi.

Dar Raihn nu a făcut asta. A lăsat pereţii goi. întregul castel era gol, ca şi cum ar fi fost prins în spaţiul dintre o expiraţie şi o inspiraţie.

Poate că asta m-a împins în acea noapte în cartierul oamenilor. Nimic din căminul meu nu mi se mai părea cunoscut, aşa că poate căutam ceva

familiar pe străzile acelea aflate în ruină – la urma urmei, mă căliseră la fel de mult precum castelul.

Sau poate că simţeam nevoia să omor ceva ce merita să moară. Mă mulţumeam şi cu acest răspuns.

Dar când am ajuns acolo, şi districtele umane se schimbaseră. Erau... cufundate în linişte.

Nu mai fusesem aici de luni întregi, când veneam cu Raihn, în timpul turneului Kejari. în trecut, ori de câte ori îmi neglijam misiunea mai mult de câteva săptămâni, districtul colcăia de vampiri. Mă aşteptam să găsesc şi acum o puzderie de potenţi-ale victime.

în schimb, în mod cu totul surprinzător, nu am găsit pe nimeni. Nici măcar un vampir ieşit la vânătoare. Nimic.

După câteva ceasuri, am oftat şi m-am sprijinit de un zid. Bosumflată, mi-am strecurat pumnalele la loc în tecile lor.

Oare chiar eram dezamăgită că nu găsisem pe cine să ucid în seara asta? Era un gând egoist. Ar trebui să mă bucur.

Şi *eram* bucuroasă.

Dar şi derutată. Şi un pic suspicioasă.

O briză plăcută m-a răcorit, uscându-mi sudoarea de pe piele. Vântul a trântit un panou de lemn de peste drum, izbin- du-l de clădirea de cărămidă. Privirea mi-a căzut pe acesta – era semnul pe care scria *L Sa dr,* dar pe care poate că odinioară scrisese *La Sandra.*

O cârciumioară bine cunoscută, de doi bani.

Mi-am lipit limba uscată de cerul gurii. Dintr-odată, gustul absolut îngrozitor al unei beri reci şi

pline de spumă părea... straniu de ispititor.

M-am ridicat în picioare, mi-am întins oasele şi mi-am spus că aş putea face un ocol.

NU ŞTIU ce naiba a fost în mintea mea.

Mi-am încheiat armura de piele până la gât – ca să-mi acopăr însemnul de Moştenitoare – şi mi-am tras bine gluga. Aripile mi se retrăseseră. Nu aveam canini ascuţiţi. Şi, cel mai important, nu eram vampir.

Şi totuşi, mă simţeam foarte stânjenită aici De fiecare dată când cineva se uita întâmplător spre mine, trebuia să mă opun tentaţiei de a o lua la goană.

Barul era mai plin decât ca-n vremurile în care veneam aici cu Raihn. Mirosea a sudoare, a bere ieftină şi a lumânări aprinse. Vocile se amestecau, devenind un sunet constant şi aprins de râsete şi glume, flirturi şi pariuri ghinioniste.

Când ajunsesem pentru prima oară aici, rămăsesem mirată să văd cât de relaxaţi sunt clienţii. Mi se părea un semn de prostie ca o fiinţă umană din Obitraes să trăiască şi altceva decât o permanentă spaimă.

Acum, păreau şi mai relaxaţi. Şi de data asta... nici nu-i puteam condamna. Pierdusem ore întregi cutreierând străzile în căutarea unor pericole de care să-i protejez şi nu găsisem niciunul.

Poate că acest lucru merita sărbătorit.

Totuşi, comportamentul lor mi se părea străin.

Dacă o mică parte din mine venise aici căutând o atmosferă familiară, nu o descoperisem. Aveam şi sânge uman, dar nu semănăm deloc cu aceşti oameni – chiar dacă într-un fel mi-ar fi plăcut să fiu una de-ai lor.

— Hei, frumuşico, eşti singură pe-aici? m-a întrebat un bărbat tânăr cu păr arămiu, apropiindu-se de mine, iar eu i-am aruncat o privire criminală care l-a făcut să se strâmbe şi să se volatilizeze imediat.

După ce a plecat, mi-am dat seama că aveam mâinile pe pumnale.

Zeilor! Ce căutam aici?

Locul tău nu e aici, şerpişorule, mi-a şoptit Vincent la ureche. *Aici, printre şoareci.*

Chiar şi în mintea mea, vocea lui trăda dezgustul şi dispreţul pe care le simţea cu atâta ardoare faţă de ei O percepeam atât de clar, pentru că auzisem tonul acela din partea lui de nenumărate ori.

Am strâns din dinţi şi din pumni

Frica reprezintă doar un lanţ de reacţii fizice.

M-am silit să respir mai lent, să-mi domolesc bătăile inimii. Dacă Raihn putea s-o facă, puteam şi eu.

Mi-am croit drum spre bar, dând din coate şi călcând câteva picioare, ajutată şi de faptul că eram suficient de mică pentru a mă strecura printre trupurile masive ale acelor indivizi bărboşi şi transpiraţi

Bleah! Oamenii transpirau mai mult decât vampirii

Am ajuns la tejghea şi când barmanul, un bătrânel slăbănog cu ochi şi obosiţi şi înfundaţi în orbite, s-a întors spre mine, am îngheţat.

Au trecut câteva clipe. Bărbatul părea din ce în ce mai iritat.

— Deci? a zis el. Avem treabă multă, puştoaico.

— Bere, am reuşit să îngaim, în cele din urmă.

Barmanul s-a uitat fix la mine.

— O... o bere? am continuat.

— Două beri, m-a corectat, din spatele meu, o voce profundă şi extrem de amuzată.

M-a cuprins o senzaţie bine cunoscută de căldură când am zărit trupul solid sprijinit de bar, lângă mine. Ştiam cine e înainte de a-i vedea trăsăturile.

Cum naiba m-a găsit aici?

Raihn mi-a murmurat la ureche:

— Te lauzi că ai câştigat Kejariul, dar nu ştii să comanzi o bere?

Obrajii mi s-au înfierbântat

— Nu e un talent foarte util, am bolborosit.

— Serios? Mie mi se pare foarte util.

Barmanul s-a întors cu două halbe de lichid maroniu, cu guler de spumă, iar Raihn i-a întins nişte monede, dând din cap scurt, în semn de mulţumire. Trecuse mult timp de când nu mai văzusem această versiune a lui şi era tulburător. Purta o mantie întunecată şi o cămaşă albă, uşor îngălbenită, descheiată cât să-mi abată atenţia, cu părul răvăşit şi dezlegat. Limbajul corpului său oglindea comportamentul celor din jurul nostru. Era dezinvolt şi necioplit.

Uman, într-un fel inconfundabil.

Totuşi, am observat că de data asta şi-a păstrat gluga pe cap. Poate că nu mai avea atâta încredere în deghizarea lui.

A luat cele două halbe şi a făcut un gest către o măsuţă din capătul opus al încăperii, nu departe de locul în care stătuse- răm prima dată când veniserăm aici. Locul era atât de aglomerat încât practic a trebuit să-şi croiască drum cu forţa – deşi, desigur, reuşise asta cu mai puţină agresivitate decât mine, mai devreme.

îi servea, se pare, statura uriaşă.

— Ce cauţi aici? l-am întrebat când am ajuns la

masa noastră. S-a încruntat, mirat.

— Plănuiai să bei de una singură? Ce deprimant!

— M-ai urmărit?

A lăsat halbele jos şi a ridicat palmele.

— Uşurel, viperă. Sunt aici din aceleaşi motive ca tine. Ispita berii proaste. Mă bucur să aflu că-ţi place şi ţie.

El a zâmbit, dar eu nu.

— Deci e doar o coincidenţă a zeilor că ai apărut aici?

— Sarcasmul tău e atât de subtil, prinţesă. Elegant şi rafinat. Ca un vin fin. Sau ca berea asta.

A luat o înghiţitură, s-a schimonosit şi a oftat relaxat.

— Ce, crezi că te-am spionat?

— Exact asta cred.

— Şi dacă te-am spionat, ce? Crezi că Mische e o gardă atât de jalnică, încât ai putea să te strecori în cartierele umane şi nimeni să nu ştie?

Ce ruşinos, nici măcar nu mi-a trecut prin cap că Mische mă văzuse plecând.

— Deci m-ai urmărit, am spus.

— Nu. Ştiam că te poţi descurca şi singură. Faptul că am ajuns amândoi aici în acelaşi timp

chiar e noroc. Eu vin aici foarte des. Mi-a fost dor de locul ăsta, cât am fost plecaţi.

Recunosc, îl credeam. Aici prindea viaţă o parte din Raihn care nu exista în castelul Născut din Noapte. La fel cum poate o parte din mine exista aici şi niciodată acolo.

Am băut din halba cu bere şi m-am strâmbat la gustul ei amar.

— îhhh.

— N-a devenit mai bună între timp, nu-i aşa?

— Nu.

Şi totuşi, am mai luat o înghiţitură. Nu înţelegeam cum ceva putea avea un gust atât de bun şi atât de rău, în acelaşi timp.

— Aşadar.

A băut încă o dată.

— A trecut ceva vreme de când n-ai mai ieşit noaptea aici, la vânătoare. Cum a mers?

Ştiam şi eu să recunosc o întrebare ostentativă. Felul în care Raihn mă privea cu coada ochiului în timp ce-şi savura berea îmi spunea multe.

Am îngustat ochii.

El a ridicat din sprâncene.

M-am aplecat peste masă.

El s-a sprijinit de băncuţă, cu mâinile la ceafă.

— Mai c-aş spune că faţa asta expresivă a ta mă acuză de ceva.

— Ce s-a întâmplat aici?

— Ce vrei să spui?

Ah, lua-l-ar Mama întunecată! Se juca cu mine.

— Ştii bine, am răspuns. E...

— Linişte, mi-a zis. Şi pace.

— Nu am găsit pe nimeni de ucis.

A râs scurt şi s-a apropiat de mine, murmurând:

— Pari tare dezamăgită, regina mea ucigaşă.

Ochii mei s-au oprit asupra buzelor sale când a spus asta – asupra micului zâmbet care i se aşternuse pe chip, mai dulce şi mai ghiduş şi mai afectuos decât grimasele lui actoriceşti din ultima vreme.

Odinioară, simţisem acel zâmbet al său pe buzele mele. îi cunoscusem gustul.

Gândul m-a lovit fără voia mea, dureros şi stânjenitor. Chiar mai stânjenitor decât el a fost dorul care m-a izbit, o suferinţă bruscă şi profundă, ca atunci când treci iute arcuşul peste coarda tânguitoare a unei viori.

M-am lăsat înapoi, punând un spaţiu de câţiva centimetri între noi.

— Nu, am spus. E un lucru bun. Doar că...

— Oraşul ar trebui să colcăie de prădători până acum din moment ce tu, eroina salvatoare a districtelor umane, ai fost puţin distrasă.

M-am încruntat, pentru că ştiam că mă necăjeşte, dar l-am aprobat.

— Da.

A luat o înghiţitură de bere, enervant de destins.

— Ţi-a trecut prin cap că poate cartierele oamenilor au acum un alt protector?

— Tu?

Nu m-am obosit să-mi ascund neîncrederea.

— Ce, vrei să-mi spui că te furişezi aici în fiecare seară ca să le faci dreptate acestor amărâţi?

Pe de o parte, era absurd. Raihn era, la urma urmei, Regele Născuţilor din Noapte – nu avea timp să se furişeze în fiecare noapte până în districtele umane. Pe de altă parte... era oare mai credibil dacă acea persoană aş fi fost eu?

Şi-a lăsat halba jos.

— Gândeşti la scară prea mică, prinţesă.

Vorbea încet, de parcă nu voia să fie auzit.

— Vorbeşti despre dreptatea de la colţ de stradă, dar eu nu mai am nevoie de aşa ceva. Asta înseamnă să conduci un regat. Să ai capacitatea de a schimba lucrurile.

Micul zâmbet încă îi zăbovea în colţul gurii, ca un scut permanent, dar ochii îi erau serioşi Aproape vulnerabili

Revelaţia m-a lovit încet.

— Tu...

— Am dat ordinele necesare şi am operat schimbările necesare ca să mă asigur că districtele umane sunt şi vor rămâne un loc sigur. Da.

— Cum? A fost dintotdeauna interzis să vânezi în districtele umane, dar...

— Şi s-a întâmplat oricum. De ce?

Nu am răspuns.

Mi-a aruncat o privire tristă.

— Pentru că nimănui nu-i păsa, *de fapt.* Pentru că nimeni nu a pus în aplicare acele legi. Nimeni nu păzea zona după lăsarea întunericului Nimeni nu îi pedepsea pe cei care nu se supuneau. Mă rog... nimeni în afară de tine.

Mi s-a pus un nod în stomac. M-am gândit la acele districte în care vânam, noapte de noapte, prinzând mereu în flagrant cel puţin un ticălos. M-am gândit la ceea ce-mi arătase tatăl meu, cu doar câteva zile înainte de a muri Toţi acei oameni cu trupurile însângerate, răstigniţi pe mese. Care deveniseră hrană pentru vampiri

— Te referi la Vincent, am spus. Nu-i păsa că vampirii vânează în districtele umane.

Chiar şi acum, mă aşteptam să-i aud vocea în ureche – o explicaţie, o apărare, o mustrare. Dar nu am auzit nimic. Nici măcar versiunea mea imaginară a tatălui meu nu-şi putea justifica alegerea.

Deoarece exact asta fusese. O alegere.

Raihn era un rege nepopular, aflat la putere de numai câteva luni tumultuoase, şi totuşi reuşise să facă districtele umane mult mai sigure decât înainte.

însă lui Vincent nu-i păsase niciodată. Deşi avea o fiică pe jumătate umană.

— Nu doar la Vincent, a spus Raihn. La toţi. Neculai nu era cu nimic mai bun.

Am înghiţit în sec.

— Mereu mi-a spus că nu se poate face nimic, am zis.

Nu se putea face nimic în legătură cu foarte multe lucruri. Cu familia mea de pe teritoriul Rishan. Cu populaţia din districtele umane, nici măcar cu cea din cele din Sivrinaj. Chiar şi lipsa puterii mele putea fi rezolvată doar cu o dorinţă îndeplinită din partea Nyaxiei.

Raihn a zâmbit ironic.

— Au un fel de a distorsiona realitatea, nu-i aşa? De a o face să fie exact ceea ce spun ei că este.

Nodurile degetelor mi se albiseră în jurul halbei cu bere. Cuvintele îmi ieşeau şuvoi de pe limbă.

— Mă simt... *ca o idioată.* Pentru că n-am pus niciodată la îndoială nimic din toate astea.

Nu voiam să văd compasiunea din ochii lui Raihn. Mi-am ţinut privirea lipită de masă în timp ce el a şoptit:

— Nici eu nu am pus niciodată la îndoială nimic din toate astea. Pentru o perioadă mult mai lungă decât douăzeci de ani. Dar aşa se întâmplă când un singur vampir ajunge să-ţi modeleze întreaga lume. O poate transforma în orice vrea el, iar tu rămâi blocat în interiorul acelor ziduri, reale sau nu.

Cum putea să fie atât de calm? îmi doream cu disperare să fiu şi eu aşa.

— Iar ei mor, pur şi simplu? am şuierat. Scăpând de consecinţe?

Ura din cuvintele mele m-a luat prin surprindere. Ar fi trebuit să-mi fie ruşine să gândesc în felul acesta – că moartea sângeroasă a lui Vincent fusese pentru el o cale uşoară de scăpare, lăsându-ne pe toţi fără răspunsuri.

Nu mi-era deloc ruşine, iar asta mă înspăimânta.

Mi-am ridicat privirea şi m-am uitat lung la Raihn. în ochii lui calzi şi roşietici în lumina slabă a felinarului, în care nu am distins nicio măcar o urmă din compasiunea la care mă aşteptam. în schimb, erau înverşunaţi şi neclintiţi.

— Nu, a spus el. Trebuie să folosim puterea pe care ne-au lăsat-o moştenire pentru a transforma acest regat într-un loc pe care ei l-ar dispreţui din cale-afară. Ce rost au toate astea dacă nu avem pentru ce să luptăm cu adevărat?

întotdeauna o parte răutăcioasă şi meschină din mine crezuse că declaraţiile grandioase ale lui Raihn erau doar o altă reprezentaţie pentru mine.

în acel moment, mi-am dat seama că spune adevărul. Ştiam asta pentru că hotărârea – poate răutatea – din ochii lui se oglindea oarecum în mine.

A fost o revelaţie bruscă, un adevăr care m-a învăluit, pictând un portret neconvenabil. Cel mai simplu lucru fusese întotdeauna să-l urăsc pe Raihn, să-mi spun că era duşmanul meu, cel care mă subjugase, cel care mă răpise.

Dar Vincent îmi irosise întreaga viaţă spunându-mi minciuni. Poate că nu mai aveam chef de asta.

Poate că adevărul complicat era că Raihn îmi semăna mai mult decât oricine altcineva până acum. Moştenitor Rishan sau nu.

S-a apropiat de mine. Privirea lui m-a cercetat încet – trecând peste fruntea mea, peste nas, peste buzele mele. A murmurat:

— Trebuie să vorbim despre...

ZBUF – fruntea lui s-a izbit de a mea, făcându-mă să văd stele verzi.

— La naiba! am şuierat, trăgându-mă înapoi şi frecându-mi fruntea.

Raihn m-a imitat, uitându-se peste umăr, iritat. Acelaşi individ tânăr care mă abordase mai devreme şi-a ridicat mâinile, cerându-ne astfel iertare.

— Scuze, scuze!

S-a uitat la trupul masiv al lui Raihn, apoi a luat decizia curajoasă de a-l bate pe umăr.

— A fost un accident. Prea mare înghesuiala aici. Nu am vrut să...

Apoi expresia bărbatului s-a schimbat. Zâmbetul şmecher i-a dispărut de pe chip. Ochii i s-au mărit la nesfârşit, într-un mod cu desăvârşire comic, până când au devenit două cercuri perfecte.

S-a dat înapoi, aproape împiedicându-se de doi dintre însoţitorii săi.

— înălţimea Ta, a spus el, cu un gâfâit.

Inima mea a căzut în gol.

La naiba!

Raihn s-a schimbat la faţă când băiatul s-a lăsat stângaci în genunchi, cu mâinile ridicate.

— Regele meu, îţi cer iertare. Iertare! îmi pare rău! îmi pare atât de rău!

Raihn şi-a lăsat capul în jos, strâmbând din nas, ca şi cum ar fi vrut să-l facă pe băiat să nu mai vadă ceea ce recunoscuse. Dar era prea târziu.

Şi, într-o fracţiune de secundă, atmosfera din cârciumă s-a transformat complet.

în câteva clipe, oamenii şi-au dat seama cine e. Apoi tăcerea s-a lăsat peste mulţime ca o pătură groasă de întuneric. Curând, toţi ochii erau îndreptaţi spre Raihn, mari şi îngroziţi.

Şi, preţ de un moment, Raihn şi-a aţintit din nou privirea asupra mea – complet devastată. Doar o expresie meteorică, pe care a alungat-o rapid cu masca lui dezinvoltă. S-a înălţat şi a ridicat palmele.

— Nu s-a întâmplat nimic, a spus el. Nu voiam să stârnesc agitaţie.

A aruncat o privire în jurul său, la oamenii acum muţi Jumătate dintre clienţi erau în genunchi, iar ceilalţi păreau prea îngroziţi ca să facă măcar o plecăciune.

— Ar trebui să plecăm, mi-a şoptit, luându-mă de mână.

Nu m-am smucit din strânsoarea lui şi l-am lăsat să mă conducă spre ieşire. Mulţimea s-a despărţit, făcându-ne loc cât de repede a putut.

33. ORAYA

Raihn nu a vorbit mult timp după ce ne-am întors pe străzile oraşului. Mergea repede, iar eu ţineam pasul cu el, deşi nu ştiam încotro ne îndreptam. Şi-a tras şi mai mult gluga peste ochi, privind drept înainte, fără să se uite nicio clipă la mine. Dar nici nu trebuia s-o facă.

Am simţit o urmă de compasiune pentru el. îi rămăseseră puţine frânturi din identitatea sa umană. Ştiam cât de mult preţuia aceste bucăţele pe care le putuse salva. Oricât de mult ar fi încercat să pretindă că era vorba doar despre berea aceea proastă, ştiam că nu e aşa.

N-ar trebui să-mi pese. Ştiam că n-ar trebui să-mi pese. Şi totuşi, am mers mai departe alături de el.

— îmi pare rău, a bolborosit el, în cele din urmă, după ce am străbătut câteva străzi.

— Nu-i nimic.

Dar nu era chiar aşa.

— Cred că nu mă mai pot duce acolo o vreme, a

spus. Dar cel puţin...

S-a oprit brusc şi mi-am dat seama că am ajuns la aceeaşi pensiune la care mă dusese în urmă cu ceva vreme. Mi-a aruncat un zâmbet ironic, abia vizibil de sub umbra glugii.

— Cel puţin avem şi alte adăposturi sigure.

Bărbatul de la recepţie dormea şi acum – ceea ce aş putea jura că l-a făcut pe Raihn să răsufle uşurat. M-a condus la apartamentul lui. Locul arăta la fel ca ultima dată când fusesem aici, poate puţin mai dezordonat – mai multe hârtii răsfirate pe birou, un pahar de vin folosit lângă chiuvetă, aştemuturile puţin mototolite.

Le-am privit mai lung decât aş fi vrut.

Raihn s-a aşezat pe marginea patului şi s-a lăsat pe spate, întinzându-se ca şi cum s-ar fi prăbuşit de oboseală. Apoi s-a uitat la mine şi a zâmbit larg.

— Ce? a spus el. Vrei să vii lângă mine?

O tachinare, bineînţeles. Şi totuşi, îmi aminteam totul atât de clar. Trupul lui lipit de al meu. Mirosul său. Gustul.

Sunetele pe care le scoate când atinge orgasmul.

Cum m-a ţinut în braţe când l-am atins şi eu.

îl uram pentru felul în care mă atinsese acolo, la căsuţă. Iar asta scotea la suprafaţă toate acele gânduri nedorite.

— Ai avut vreodată pe cineva aici? am întrebat.

Ce naiba?

De ce am întrebat aşa ceva? Mi-am propus să nu mai beau niciodată alcool.

A zâmbit larg şi apoi s-a încruntat.

— Poftim?

— Nu contează.

— Mă întrebi cumva dacă mă culc cu alte femei în patul ăsta?

— *Nu contează,* am mormăit, răsucindu-mă.

Dar el mi-a prins mâna, împletindu-şi uşor degetele cu ale mele, fără să mă tragă însă spre el.

— Sunt însurat, a spus. în caz că ai uitat.

Deşi nu voiam, aproape că am surâs.

— O căsnicie dificilă. Nimeni nu te-ar învinovăţi dacă ai căuta o plăcere uşoară.

Ce faci, Oraya?

A râs batjocoritor.

— Plăcere uşoară. De parcă ar exista aşa ceva.

Degetele lui m-au strâns un pic mai tare – trăgându-mi palma mai aproape şi degetele între ale sale. Atingerea sa mi-a provocat fiori neobişnuiţi prin alte părţi ale trupului

A continuat să mă privească fix în ochi

— îmi place când mi te împotriveşti a murmurat el. în plus, soţia mea mi-a distrus orice interes pentru alte femei Totuşi e vina mea, lua-m-ar naiba! Am ştiut-o de la început.

Gluga îi căzuse pe spate, iar părul ruginiu i se răsfirase, ca un evantai peste cuvertură. Cămaşa, parţial descheiată, îi lăsa la vedere pieptul bine definit şi câteva fire negre de păr. Muşchii gâtului i se mişcau când înghiţea, la unison cu uşoara tresăltare a respiraţiei mele, ca şi cum îmi simţea dorinţa şi reacţiona.

Se simţea singur. Şi eu mă simţeam singură. Amândoi jelind lumile pe care crezusem că le cunoşteam.

Cel puţin de data asta, eram dispusă să recunosc că mă simţeam ispitită. Poate că de aceea eram

dispusă să-mi apropii vârfurile degetelor de vâlvătaie.

— Plăcere mai dură, atunci, am spus.

— E bună doar dacă doare, a răspuns.

Am făcut un pas mai aproape de pat, lipindu-mi picioarele de saltea, cu genunchiul lui Raihn între ele, aproape atingând partea de sus a coapselor mele.

Sunt atât de sătulă. Am obosit să mă tot prefac.

Chiar şi atunci mă prefăceam. Mă prefăceam că nu simţeam ceea ce simţea el. Acea foame intensă.

S-a ridicat încet în capul oaselor, mişcarea făcându-i genunchiul să alunece în faţă. Aş fi putut să mă retrag, dar n-am făcut-o. în schimb, m-am aşezat pe el, suindu-mă parţial în poala lut Atingerea piciorului său, senzaţia aspră a hainelor noastre mi-au aprins o mică scânteie de plăcere de-a lungul şirei spinării

Am ridicat mâinile noastre împreunate, cu degetul lui mare spre mine şi, înainte să-mi dau seama exact ce fac, mi-am coborât buzele spre el.

Pielea lui avea un gust sărat şi curat. Chiar şi mâinile lui păstrau acel miros al lui – miros de deşert şi de arşiţă. Mi-am trecut limba peste pemuţa aspră a degetului său mare, făcân- du-l pe Raihn să gâfâie uşor. L-am privit în ochi, fără să clipesc, iar el nu s-a uitat în altă parte, răspunzând provocării Nici măcar nu respira.

Nu mai ştiu ce am făcut mai departe. Corpul mi-a acţionat, pur şi simplu, fără voinţa minţii mele.

Am muşcat.

A scos un şuierat de uimire, dar scânteia din ochii lui nu exprima durere şi nici furie.

M-am lăsat şi mai mult pe genunchiul lui,

legănându-mi şoldurile.

Lichidul acela fierbinte, sărat, de culoarea fierului, mi s-a prelins pe limbă.

Sângele lui Raihn era... era...

Mamă întunecată, era de-a dreptul senzaţional! Cele câteva picături care îmi ajunseseră pe limbă erau ameţitoare, dulci şi sărate şi bogate la gust, ispititoare ca vinul, ca mierea.

Am simţit cum mă clatin, iar adrenalina m-a făcut să-mi pierd echilibrul. înainte de a mă putea opri, limba mea s-a lipit din nou de pielea lui, sorbind cu forţă.

Cealaltă mână a lui Raihn ajunsese pe umărul meu, apoi pe gât, apoi pe faţă, mângâindu-mi acum obrazul. Am închis ochii, ca şi cum întregul meu corp ar fi vrut să se concentreze mai mult pe această plăcere. Şi totuşi, ştiam că mă privea.

A râs încet, răguşit. Am simţit sunetul cutremurându-mi tot corpul – locul fierbinte dintre coapse, şira spinării. Asta m-a readus cu picioarele pe pământ, scoţându-mă din vălul ceţos al sângelui său.

M-am desprins de el şi m-am dat înapoi. Poate că eram pe jumătate vampir, dar dinţii mei nu erau foarte ascuţiţi – rana pe care i-o făcusem era mult mai puţin delicată decât cele două cicatrici mici şi fine pe care mi le lăsase el pe gât, o linie zimţată şi urâtă, de un negru-roşiatic perlat.

Ruşinea mea a ieşit şi ea la suprafaţă, coagulându-se la fel ca sângele lui.

Ce naiba făcusem? Dacă Raihn era uimit sau jignit, nu o arăta deloc.

— Ai un strop de...

Degetul lui mare a trecut peste buza mea de jos, apăsând peste rotunjimea acesteia. Zâmbetul i-a

devenit gânditor când a ajuns acolo.

— Eşti plină de surprize, prinţesă, a murmurat el.

Mamă întunecată, jur că nu mai beau *niciodată* alcool!

I-am dat drumul brusc la mână şi el a sărit repede să mă prindă, ca să nu cad pe spate, întrucât eram încă într-un echilibru fragil pe genunchiul lui, sprijinindu-mă cu toată greutatea pe el.

— Uşor. Să nu ne lăsăm duşi de val.

— Nu ştiu de ce... nu am vrut să...

S-a încruntat, amuzat.

— Nu e greşit să fii curioasă.

— Nu ştiu de ce am făcut asta.

Faţa mea era înfierbântată, lucru şi mai stânjenitor. El a ridicat din umeri

— Uneori nu are rost să punem la îndoială instinctele noastre cele mai primare. Eşti pe jumătate vampir, Oraya. încă înveţi efectele pe care acest fapt le are asupra ta.

Ştiam asta de luni întregi şi tot nu devenea mai puţin tulburător să o aud rostită cu voce tare. Nu mă ajuta nici faptul că Raihn părea atât de... amuzat de toată povestea.

— Deci... e bun, să înţeleg? a întrebat el.

N-am putut să-i spun că „bun” era puţin spus.

Mai gustasem din sângele lui Raihn înainte – când făcusem sex şi, din nou, la nuntă. Chiar şi atunci, fusesem uimită de atracţia pe care o exercita asupra mea. Şi apoi, cu sângele de la petrecerea Evelaenei...

— Eu...

Mi-am dres glasul.

— Am gustat sânge fără să vreau. La balul Evelaenei. Şi a fost ceva...

Probabil că fusese sânge de om. Luat de la cineva care nu avusese de ales. Luat de la cineva care plătise pentru asta cu viaţa.

Probabil că m-am întunecat la faţă, pentru că şi trăsăturile lui Raihn au devenit grave.

— Ţi-a plăcut.

— Nu credeam că...

— Cei pe jumătate vampiri sunt rari Toţi au caracteristici diferite. E normal să-ţi placă gustul sângelui

Mi-a mângâiat din nou obrazul cu degetul mare – o mişcare delicată, parcă fără voia sa.

— Nu trebuie să însemne nimic. E doar felul în care reacţionează corpul tău. Nu înseamnă că accepţi ideea sau că trebuie să-l bei

— Tu ai un gust... diferit.

Un zâmbet îndurerat i-a înflorit pe chip.

— Mm. Se poate întâmpla.

Nici măcar nu ştiam ce întrebare să-i pun sau dacă aş fi putut găsi cuvintele potrivite. Sau dacă aş fi dorit să primesc această confirmare.

Ai un gust... diferit, îmi spusese cândva Raihn. *Am crezut că datorită sentimentelor mele faţă de tine.*

Şi-a dat seama că pun cap la cap aceste gânduri şi a murmurat:

— Nu trebuie să însemne nimic. E doar corpul tău.

Era firesc ca trupul meu să reacţioneze cel mai mult la contactul cu Raihn, dintre toţi vampirii din lume. Şi, desigur, asta făcea întreaga situaţie şi mai complicată decât era deja.

Şi-a luat mâna de pe spatele meu şi şi-a studiat degetul mare, încă însângerat.

— Dar dacă vrei să experimentezi, a spus el, putem face asta şi în alte feluri.

Şi-a ridicat puţin bărbia, expunându-şi beregata. Am pufnit.

— îmi oferi gâtul tău? E o prostie din partea ta.

— Poate. Dar ai o gură tare delicată şi o limbă şi mai şi.

Zeiţă! Acum mă tachina, de bună seamă.

— Ah, mai du-te dracului! am murmurat.

— Şi iat-o cum apare, a râs el scurt

Am expirat din nou, încercând să mă scutur de senzaţia persistentă a gustului lui Raihn şi de apropierea lui copleşitoare. Simţeam că mirosul i se lipise acum de mine, ca un condens care acoperă un pahar.

M-am ridicat în picioare, bucuroasă că mă îndepărtasem de el.

— Ai spus că vrei să vorbim, am spus. De ce ne aflăm aici? S-a încruntat.

— îhh. Vrei să vorbim despre chestii oficiale.

M-AM AŞEZAT pe masa mică din capătul opus al camerei, ca să-l ascult pe Raihn. S-a sprijinit relaxat de rama patului – care cumva îi susţinea greutatea – şi a reuşit să nu pară deloc tulburat de interacţiunea noastră de mai devreme, iar eu nu-mi dădeam seama dacă acest lucru mi se pare admirabil sau enervant.

— Deci, a zis el. Nunta.

—Aşadar, ai de gând să-mi spui deâpre ce este

vorba, de fapt? Mi-a zâmbit vag.
— E atât de evident, nu-i aşa?
Am ridicat din umeri.
— Numeşte-o intuiţie.
— Avem ceva probleme, după cum ştii Cu cei Născuţi din Sânge. Indiferent de poruncile mele, tot nu şi-au ţinut sub control partea vicioasă din ei, a spus Raihn. Unele zone au rămas complet devastate în urma acţiunilor lor.
— Zonele Hiajilor.
— Toate fac parte din regatul meu, a zis. Deci ai ţinut socoteala acestor lucruri
Am dat din nou din umeri. Era şi regatul meu. Era treaba mea să fiu atentă la ce se întâmplă.
— Şi nu reuşim să găsim acest... sânge al zeului
M-am gândit la pandantivul împachetat cu grijă şi ascuns în dormitorul meu, sub cheie. Oricât de misterios ar fi fost, nu ne oferise de fapt nicio informaţie concretă, indiferent câte cărţi am fi citit sau câte vrăji am fi făcut, şi eu, şi Mische. Era de-a dreptul ruşinos, dar habar nu aveam ce este.
Raihn s-a crispat.
— Nu, nu-l găsim. în plus, a trebuit să mă întorc în grabă la Sivrinaj din cauza unei rebeliuni a câtorva nobili Rishani După cum bine ştii.
încerca să-şi ascundă supărarea – poate iritarea – şi nu reuşea. L-am privit încruntată.
— Ei chiar te urăsc.
A surâs, batjocoritor.
— Bineînţeles că mă urăsc. Mulţi dintre aceşti vampiri au fost prieteni cu Neculai şi m-au văzut...
Ştia oare că-şi cenzura mereu cuvintele ori de câte ori vorbea despre acele vremuri? Ochii i-au alunecat, îndreptându-se spre podea.
— Nu mă vor accepta niciodată drept regele lor,

a spus. Deocamdată s-au răsculat doar câţiva dintre cei neimportanţi. Dar cel care mă îngrijorează cu adevărat tace de prea mult timp. Simon Vasarus.

Am recunoscut numele.

— L-ai ucis pe fratele lui, la prima întâlnire cu nobilii

— Chiar aşa.

Raihn a ridicat ochii. Expresia sa îmi era bine cunoscută. Nu era nevoie să-mi spună răspicat cine era acest vampir pentru el. înţelegeam.

— Vine la nuntă, a continuat Raihn, iar tonul său mi-a transmis tot ce trebuia să ştiu.

Nu doar că-l ura pe acest om – îi era frică de el.

— De ce?

— Pentru că are o armată mai mare decât a mea şi trebuie să mă port frumos cu el până când voi găsi o soluţie mai bună.

Gura i s-a schimonosit – era vizibil dezgustat.

O soluţie mai bună. Eu. Fireşte.

— Sângele zeului, am zis.

A expirat prelung, mergând spre birou. Şi-a sprijinit palmele pe suprafaţa de lemn şi s-a aplecat asupra sa, preţ de câteva clipe, ca şi cum ar fi fost adâncit în gânduri.

— Am invitat şi Casa Umbrei la acest ospăţ, a spus el.

Am ridicat din sprâncene. îi văzusem de câteva ori pe membrii nobilimii din Casa Umbrei. Nu prea erau invitaţi la evenimentele Născuţilor din Noapte, dar nu era ceva nemaiauzit. Raihn era un rege nou şi ar fi fost logic să extindă aceste legături diplomatice. Iar Născuţii din Umbră erau dornici să-şi satisfacă şi ei curiozitatea.

— Regele Născuţilor din Umbră urăşte Casa Sângelui la fel de mult ca noi, a continuat el. Nu vrea ca Născuţii din Sânge să pună mâna pe Casa Nopţii şi să se apropie tot mai mult de graniţele regatului său. Chiar dacă Născuţii din Umbră reprezintă cea mai liniştită Casă, sunt nişte războinici formidabili. Iar magia lor mintală...

A ridicat din umeri, ca şi cum ar fi vrut să spună: *Ce vrei mai mult?*

— Sunt puternici. Am luat personal legătura cu Regele Născut din Umbră. îl trimite la nuntă pe unul dintre fiii săi. Dacă reuşesc să trag sforile aşa cum trebuie, să prezint imaginea potrivită, ne-am putea alia.

Era o încercare fără mari şanse. Alianţe autentice între Case nu aveau loc prea des. Vampirii erau creaturi independente şi egoiste. Dar o agresiune din partea Născuţilor din Sânge ar fi putut fi un motiv bun pentru o alianţă între Casa Umbrei şi cea a Nopţii

— Va fi o manevră politică destul de complicată, am replicat.

— Mie-mi spui, a râs amar Raihn. Dar Cairis are dreptate. Nunta e o ocazie de a ne croi o imagine. Şi cunosc puterea pe care o poate avea.

Era adevărat, ştiam şi eu asta.

— Am nevoie de sprijin din afară. Am nevoie de imaginea unei alianţe puternice. Rishanii...

Şi-a scuturat capul, cu maxilarul strâns.

— Vechii nobili nu vor fi convinşi decât de o demonstraţie de forţă. Trebuie să le arăt că sunt la fel de puternic cum era, odinioară, Neculai.

— Ce părere are Cairis despre acest plan?

— Ştie că am invitat Casa Umbrei, dar nu ştie de ce. Nimeni nu ştie.

Am clipit surprinsă – de mărturisire şi de faptul că o împărtăşea cu mine.

— De ce?

Nu a răspuns imediat.

— Rebelii Rishani, a spus el, în cele din urmă, ştiau mai mult decât ar fi fost cazul. Lucruri mărunte. Nimic important. E ceva circumstanţial. Dar ştiu când trebuie să am încredere în instinctul meu.

M-am încruntat, dându-mi seama dintr-odată.

— Crezi că există un trădător.

Mi-a aruncat o privire prin care îmi confirma bănuiala.

— Ştii cine? am întrebat.

Nu mi-a răspuns nici de data asta. Dar creierul meu se pusese în mişcare.

Cercul apropiaţilor lui Raihn era destul de restrâns. Cairis şi Ketura... pe ei se baza pe deplin, pentru că o lăsase pe Mische în grija lor când fusese rănită şi vulnerabilă – expresia supremă a încrederii sale. Iar Mische, desigur, nu l-ar fi trădat niciodată pe Raihn.

Asta însemna că rămânea doar...

— Vale, am spus. Crezi că e Vale.

Vale era nobil. Vale îl cunoştea pe Raihn de peste două secole, când acesta din urmă era sclavul lui Neculai. Vale îl văzuse pe Raihn când era slab. în lumea vampirilor, era greu să uiţi aşa ceva.

Raihn nu a spus nimic. Dar, din nou, vedeam cum mă aprobă în tăcere.

— De ce anume vei avea nevoie? am întrebat. Ca

să-i convingi pe cei din Casa Umbrei să se alieze cu tine? Nu vor dori să-ţi lase în mâini o astfel de putere. Nu destulă, oricum, cât să ţii piept Casei de Sânge şi micilor tăi trădători

— Nu se vor zgârci Vor şi ei să-i pună pe cei Născuţi din Sânge acolo unde le e locul. Iar dacă reuşesc să câştig respectul celorlalte Case, asta ar trebui să-i reducă la tăcere pe contesta- tarii mei

A ridicat din sprâncene.

— Şi să câştig şi respectul Hiajilor, poate, cu ajutorul tău.

— Eşti un visător, am râs a dispreţ.

— N-aş fi ajuns atât de departe dacă nu eram.

Mi-a aruncat o privire pe care am recunoscut-o imediat – mă cerceta cu mare atenţie. Mi-am amintit de turneul Kejari şi de expresia sa înainte de a-mi cere să-i devin aliată.

Am mijit ochii El a râs scurt.

— De ce faci faţa asta? Cu ce am greşit?

— Când te uiţi aşa la mine, ştiu că trebuie să mă pregătesc pentru ceva.

Şi-a dus mâna la inimă.

— Au! De fapt, ce voi spune în continuare te va bucura din cale-afară.

— Mă îndoiesc.

— Hai să vedem.

S-a oprit la câţiva paşi distanţă de mine, cu un zâmbet în colţul gurii.

— Uite cum stă treaba, prinţesă. După ce voi dobândi sprijinul Casei Umbrei, micile şi ciudatele proiecte ale lui Septimus nu vor mai conta atât de mult. Ceea ce înseamnă că nu voi mai avea nevoie de tine.

Am clipit spre el, uimită. Nu eram sigură că auzeam corect.

— Participăm la nuntă, a zis el. Mă ajuţi să susţin imaginea puternicului cuceritor Rishan. Câştig preţiosul ajutor al Casei Umbrei Şi, dacă reuşesc asta, eşti liberă.

Liberă.

Cuvântul mi s-a prelins în minte, ca uleiul în angrenajele unei maşini.

M-am uitat fix la el.

Nu trecusem niciodată dincolo de graniţele Casei Nopţii. Naiba să mă ia, până cu mai puţin de un an înainte, nu ieşisem nici măcar din Sivrinaj. Sau cel puţin nu-mi aminteam. îmi dusesem mereu viaţa în izolare – în camera mea, în corpul meu uman fragil, îngrădită de regulile şi aşteptările lui Vincent, în... relaţia asta cu Raihn.

Auzisem de acest fenomen. De animale care fuseseră ţinute în captivitate atât de mult timp, încât nu mai ştiau cum să se poarte în faţa unei uşi deschise.

— Hiajii sunt supuşii mei, în aceeaşi măsură ca Rishanii şi oamenii, a zis Raihn cu blândeţe. îi voi trata cu corectitudine. Sper că ţi-am demonstrat că asta voi face.

Da, îmi demonstrase, oricât de mult uram să recunosc asta în sinea mea.

— Acest loc ţi-a răpit tot ce aveai, Oraya. Chiar şi anumite lucruri pe care n-ar fi trebuit să ţi le ceară, când erai mult prea fragedă pentru a renunţa la ele. Eşti tânără. Eşti frumoasă. Eşti puternică. Poţi face tot ce vrei. Să-ţi construieşti viaţa la care ai visat.

L-am privit fix în ochi

— Meriţi să fii fericită.

Fericită.

Era un gând absurd. Nici măcar nu ştiam ce înseamnă fericirea.

— Dacă mă eliberezi, iar eu mă întorc şi pornesc propriul război împotriva ta?

A izbucnit în râs.

— Nu e exclus.

Deloc exclus. Era singura reacţie pe care supuşii mei o aşteptau din partea mea.

— E o prostie din partea ta să mă laşi să plec.

— Unii spun că a fost o prostie din partea mea să-ţi cruţ viaţa. Cred că aşa sunt eu, prost.

L-am privit încruntată, cu dinţii strânşi, studiindu-i expresia relaxată, ca şi cum aş fi încercat să găsesc o logică acestei întâmplări jupuindu-i strat cu strat pielea de pe faţă.

— Nu înţeleg, am zis într-un final.

Era singurul lucru pe care-l puteam spune şi era ruşinos de adevărat.

— Gândeşte-te la asta. Vezi unde te duce imaginaţia ta bogată.

S-a apropiat de mine – şi nu puteam fi sigură, dar cred că am desluşit o uşoară tristeţe în ochii lui, ascunsă iscusit sub zâmbetul său amuzat.

— Libertate, Oraya. Ar fi trebuit s-o ai dintotdeauna, dar mai bine mai târziu decât niciodată.

Libertate.

Cuvintele lui Raihn mi-au răsunat în minte mult timp după întâlnirea noastră, în zilele ce au urmat. Au zăbovit în spatele fiecărui gând cât repetam fără greşeală programul – antrenament, plimbare, mâncat, citit. Raihn nu mi-a ieşit în cale în următoarele câteva săptămâni, probabil pentru că, la fel ca aproape toată lumea, era ocupat cu organizarea acestei nunţi ridicole. Castelul Născut din Noapte era copleşit de o energie haotică, cu zeci de servitori alergând de colo-colo pentru a înlătura dovezile rămase în urma loviturii de stat şi pentru a le înlocui cu simboluri grandioase ale puterii Rishanilor – potrivite pentru regele sângeros şi puternic al unuia dintre cele mai sângeroase şi puternice imperii din lume.

în ziua dinaintea nunţii, cutreieram de una singură sălile pustii ale castelului. Era o linişte stranie, după agitaţia permanentă din ultimele două săptămâni. în ajunul nunţii, treburile se

încheiaseră. Nu mai era nimeni la vedere.

Am savurat liniştea acestor ore.

Am trecut prin biblioteci, saloane, săli de întâlniri, birouri. Prin toate locurile în care nu avusesem niciodată voie să intru când acest loc era cu adevărat căminul meu. Toate erau pustii – până când am intrat într-o bibliotecă, slab luminată de câteva raze delicate de soare de dincolo de draperiile de catifea, şi m-am oprit brusc.

M-am dat imediat înapoi, dar o voce suavă mi-a spus:

— Nu trebuie să pleci.

— îmi pare rău, am spus. N-am vrut să întrerup.

Mirosul de fum de trabuc înăbuşea încăperea micuţă. Vincent ar fi fost îngrozit să-l vadă murdărind paginile cărţilor din rafturi.

Septimus mi-a aruncat un zâmbet prietenos. Focul era aprins, luminându-i silueta, făcându-i părul platinat să pară auriu.

— Chiar deloc, a spus, făcând un gest spre celălalt scaun. N-am mai vorbit de ceva vreme. Vino alături de mine.

Nu m-am clintit, iar el a râs scurt.

— Nu muşc, porumbiţo. îţi promit.

Nu de muşcătura lui Septimus mă temeam. De fapt, zilele în care colţii vampirilor erau cea mai mare grijă a mea mi se păreau acum de-a dreptul ciudate.

Hainele îi erau răvăşite, cu cămaşa descheiată doar cât să-i dezvăluie pieptul întunecat. Ochii lui păreau mai aurii decât de obicei, cu multe fire de chihlimbar peste nuanţa argintie obişnuită, deşi poate că era doar reflexia focului şi întunericul din fundal.

— Pari obosit, am spus.
— Oare Raihn te place pentru că eşti o linguşitoare atât de iscusită?
A făcut din nou un gest spre scaun.
— Ia loc. Bucură-te de linişte înainte ca acest castel să devină un iad plin cu nobili gălăgioşi.
Nu-mi plăcea să fiu de acord cu Septimus, dar... *ahhh.*
Totuşi, curiozitatea m-a făcut să străbat camera, mai mult decât orice altceva. Şi, recunosc, poate că pofta mea de plăceri lumeşti m-a determinat să accept trabucul pe care mi l-a oferit. Am refuzat totuşi chibritul, aprinzându-l eu însămi cu o mică scânteie a Focului Nopţii.
A ridicat uşor din sprâncene.
— Impresionant.
— M-ai văzut luptând la Kejari şi te impresionează că pot să aprind un trabuc?
— Uneori lucrurile mici atârnă mai greu decât detaliile importante.
A strecurat chibriturile înapoi în buzunar. I-am urmărit mâinile mişcându-se. I-am studiat tremurul degetului mic şi al inelarului de la mâna stângă, care devenise acum constant.
Blesteme ale Născuţilor din Sânge. Era un semn? Simptomele variau. Unele erau aproape universale – ochi roşii, vene de un negru-roşiatic vizibile sub pielea subţire. Nebunia, bineînţeles, în cele din urmă. Toată lumea ştia că Născuţii din Sânge se transformau în nişte fiare aflate într-o stare perpetuă de sete de sânge, în nişte demoni stăpâniţi de haos, incapabili de gândire sau emoţie. Dar chiar şi despre asta se vorbea adesea în şoaptă. Născuţii din Sânge erau protectori şi secretoşi. Işi

ascundeau prea bine slăbiciunile.

— Mă bucur să te văd plimbându-te singură prin castel, a spus el. Ieşind din cuşca ta.

— Nu stau într-o cuşcă.

— Poate că acum nu. Dar ai stat. Păcat. Raihn e singurul de aici care recunoaşte cât de mult însemni. Vincent cu siguranţă nu a făcut-o.

Era ciudat. în ultima vreme, discursul din propria minte mă înfuria la culme, când mă gândeam la purtarea lui Vincent, dar şi cel mai neînsemnat comentariu care-i întina memoria, din partea altcuiva, mă făcea să-mi scot colţii şi să-i sar în apărare.

— Am o întrebare directă pentru tine, am zis, iar Septimus a părut plăcut surprins.

— îmi plac întrebările directe.

— De ce te afli aici? De ce-l ajuţi pe Raihn?

A scos fumul pe nări.

— Ţi-am spus care e scopul meu.

— Sângele zeului.

Am rostit aceste cuvinte cu un strop de sarcasm.

— Ah, cât venin! Da, porumbiţo. Sângele zeului.

— Ca să ce? Să-ţi etalezi puterea în faţa celorlalte Case? Rişti să te pui cu zeii pentru asta?

A râs – un sunet asemănător cu un şarpe care se strecoară prin desiş.

— Spune-mi, Oraya, a spus el, cum a fost să creşti drept muritoare într-o lume de nemuritori?

Când nu i-am răspuns, a mai tras un fum din trabuc.

— Dă-mi voie să ghicesc. Iubitul tău tată s-a asigurat mereu că ştii exact cât eşti de slabă. Cât de bine miroase sângele tău. Cât de fragilă este

carnea ta. Probabil că ţi-ai petrecut toată scurta ta viaţă tremurând de frică. Aşa-i?

— Ai grijă! am şuierat.

— Te simţi jignită.

S-a lăsat în faţă, cu ochii sclipind în nuanţe chihlimbarii în lumina focului.

— Nu e cazul. Eu respect frica. Doar nebunii nu o fac.

Am surâs dispreţuitor, savurându-mi ţigara, bucurându-mă de izul de ars. Septimus a tresărit, încruntându-se vag.

— Nu mă crezi?

— Nu sunt sigură că tu crezi ce spui.

A râs stins, privind pieziş spre foc.

— Aş vrea să-ţi spun o poveste.

— O poveste.

— Una amuzantă, promit. Plină de toate plăcerile întunecate.

Deşi n-aş fi vrut, eram curioasă. A ridicat din sprâncene spre mine, luându-mi tăcerea drept o încuviinţare tacită.

— A fost odată ca niciodată, a început el, un regat al ruinei şi al cenuşii Regatul fusese frumos cândva, cu foarte mult timp în urmă. Dar apoi, acum vreo două mii de ani, vampirii din acest mare regat şi-au mâniat zeiţa şi., ei bine, nu asta e povestea tristă pe care ţi-o voi spune în seara asta.

Zâmbetul i s-a şters de pe buze. Lumina focului îi reliefa unghiurile tăioase ale chipului – mai ascuţite, poate, decât cu câteva luni în urmă –, făcându-l să semene cu o statuie.

— Nu, a spus el. îţi voi spune o poveste despre un prinţ al Casei Sângelui

Ah. Despre el însuşi. De atât îmi dădeam şi eu seama.

— Regatul Casei Sângelui suferea de două milenii, locuitorilor săi fiindu-le menit să aibă o moarte timpurie, cu totul lipsită de demnitate, a continuat el. Născuţii din Sânge sunt un popor mândru. Nu îngăduie străinilor să fie martori la cele mai urâte părţi ale lor. Dar crede-mă când îţi spun că moartea unui blestem Născut din Sânge e şi mai înspăimântătoare. în timp ce celelalte două regate de vampiri prosperau, construind imperii graţie nemuririi pe care le-a dăruit-o zeiţa, acesta şi-a croit destinul cu ghearele, prins într-un cerc vicios al vieţii nesfârşite şi al morţii eterne. A supravieţuit, dar nimic mai mult.

Am mai tras un fum. Trabucul lui Septimus era de-acum neatins, atâmându-i între vârfurile degetelor.

— Dar, a spus el, cu ceva timp în urmă, regele s-a îndrăgostit. Iubita regelui era tânără şi optimistă. în ciuda necazurilor din regatul ei, credea că lucrurile se pot schimba. Regele... nu era deloc un romantic. Nu e o sarcină uşoară, înţelegi, să domneşti peste pulberea unei naţiuni care se prăbuşeşte. Era un vampir puternic, dar asta nu-i împiedica poporul să moară, regatul să se năruiască sau pe ceilalţi vampiri să-l scuipe în faţă.

Un zâmbet ironic şi amar i s-a aşternut pe faţă.

— însădragostea... eun drog puternic. Insuficient pentru a-l convinge. Insuficient pentru a-l face să devină la fel de optimist

ca tânăra lui soţie. Dar destul pentru a-l face să se gândească la un cuvânt periculos: Poate. Aşa că

regele s-a căsătorit cu iubita lui şi, nu după multă vreme, aceasta a rămas însărcinată. în acel răstimp, aşa cum e tradiţia în cazul familiilor sus-puse, regele şi regina au vizitat o clarvăzătoare.

M-am aplecat înainte, curioasă. Casa Sângelui angaja adesea clarvăzători, asta auzisem, dar nu şi ce anume aflau de la aceştia.

— Dar prezicerile clarvăzătorilor, după cum probabil ştii, pot fi un pic… greu de desluşit. Deşi e o tradiţie ca femeile de rang înalt din Casa Sângelui să viziteze o asemenea autoritate, rezultatele acestor şedinţe sunt de obicei vagi, folositoare doar pentru gâdilarea amorului propriu – preziceri ale unui mare talent, ale loialităţii sau ale inteligenţei, felul acesta de lucruri. Aşa că la asta se aşteptau, probabil, regele şi regina când au mers la clarvăzătoare în acea noapte. în schimb, au primit o profeţie.

Am pufnit cu dispreţ. Nu m-am putut abţine. Septimus a râs şi a ridicat palma.

— Ştiu. Au o anumită reputaţie. Dar această clarvăzătoare era de încredere – deşi predicţiile ei erau oarecum vagi, nu erau niciodată neadevărate. Când şi-a încheiat ritualul, părea zdruncinată. Le-a spus că fiul lor fie va salva Casa Sângelui, fie o va distruge. Vestea l-a tulburat pe rege, dar regina a fost extaziată. Nu a auzit prevestirea rea, ci doar speranţa pentru viitor. Fiul ei era menit să salveze regatul.

M-am holbat la el.

— Deci suntem aici ca să-mi spui cum destinul tău este să-i salvezi pe Născuţii din Sânge?

A zâmbit vag.

— Nu ştii să te bucuri de detaliile unei poveşti frumoase, porumbiţe.

Şi-a dres glasul şi a continuat:

— Lunile trecură şi, în scurt timp, Casa Sângelui a avut un nou mic prinţ. Regele şi regina îşi adorau fiul. îi ofereau tot ce-şi putea dori un copil.

M-am foit stânjenită pe scaun. Era nemaiauzit ca părinţii vampirilor să-şi trateze copiii cu dragoste făţişă. Văzusem cu ochii mei cum Născuţii din Sânge îşi dezmembrează adversarii în luptă. Gândul că liderii lor puteau fi atât de blânzi, atât de afectuoşt.. îmi era complet străin.

— Anii au trecut, iar băiatul a fost educat să devină loial, puternic, inteligent, perspicace. A fost antrenat în artele magiei, ale războiului, ale luptei, ale bunelor maniere. A fost... cel mai bun dintre noi

Septimus nu şi-a luat privirea de la vâlvătaie. Expresia de pe chipul lui era greu de desluşit – era îndurerat, furios, afectuos, toate deodată.

Atunci am avut o revelaţie: de fapt, nu despre el vorbea.

— Deceniile au trecut şi ele şi, în curând, prinţul Născut din Sânge era gata să-şi preia rolul de erou ales de zei în Casa Sângelui. Aşa că şi-a chemat cel mai bun general şi cei mai valoroşi vampiri şi a pornit în misiunea sa – de a o găsi pe Nyaxia, de a dovedi loialitatea poporului său şi de a-i recâştiga zeiţei dragostea faţă de Casa Sângelui. în cele din urmă, a găsit Tărâmul Zeilor. Iar el şi vampirii săi au trecut prin numeroase încercări pentru a câştiga afecţiunea Nyaxiei, deşi asta l-a costat multe vieţi Apoi a escaladat cei mai înşelători munţi ai zeilor pentru a-şi găsi zeiţa pentru ultima oară, pentru a-i

cere iertare pentru păcatele stră-strămoşilor săi, pentru a-i jura credinţă şi pentru a elibera Casa Sângelui de blestemul ei.

Chipul lui Septimus devenise mai rece, mai crud. Zâmbetul de pe buze părea să-i fie sculptat în gheaţă. S-a apropiat de mine şi mi-a suflat în faţă scrumul rămas din trabuc odată cu următoarele lui cuvinte:

— Şi ştii, porumbiţo, ce a făcut atunci javra aia nenorocită?

Nu a aşteptat un răspuns. Nu respira. Nici măcar nu clipea.

— A râs de el. Şi apoi l-a ucis.

Cuvintele au tăiat aerul ca lama unei ghilotine.

— L-a lăsat pe generalul lui în viaţă – traumatizat pe vecie – şi l-a trimis înapoi la Casa Sângelui, cu capul prinţului.

Ochii lui Septimus au alunecat înapoi spre foc.

— Am auzit-o pe mama mea plângând o singură dată, a murmurat el. O singură dată în toată viaţa mea.

Atunci am pus lucrurile cap la cap.

— A fost fratele tău, am spus.

— Unul dintre ei. Părinţii mei erau neobişnuit de fertili pentru un cuplu de vampiri. Am avut şapte fraţi Şase fraţi. Şi o soră.

Am avut.

A râs amar.

— Sora mea încă trăieşte. Nu că asta ar fi o mare consolare pentru părinţii mei. Poate că sunt încă în Casa Sângelui, încercând să producă un alt moştenitor de sex masculin. încă speră ca profeţia să se împlinească, într-un fel sau altul.

Şi-a dus trabucul la buze.

— Ştii ce înseamnă asta pentru mine, porumbiţe? Că sunt ultima soluţie. Aşa că, vezi tu...

Cu un surâs ironic, a expirat o dâră lungă, înceată de fum.

— înţeleg cum e să nu ai timp. Tu şi cu mine nu avem secole la dispoziţie ca să ne facem jocurile, aşa ca ei. Şi cred că asta ne face mai eficienţi. Mai necruţători. Mai dornici să facem ceea ce trebuie făcut.

S-a apropiat şi mai mult – atât de mult încât am simţit nevoia să mă las pe spate, ca să mă îndepărtez de expresia înfometată din ochii lui.

— Iar eu sunt dornic să fac tot ce trebuie făcut.

Nu-mi plăcea felul în care mă privea. învăţasem de mică să recunosc când vampirii se uitau la mine cu poftă – deşi acum nu era vorba de pofta pentru sângele sau pentru trupul meu. Acest lucru, cumva, părea şi mai primejdios.

— Ar trebui să mă retrag, am spus. Să mă odihnesc puţin înainte de...

Am dat să mă ridic, dar Septimus m-a prins de braţ.

— Am pariat dintotdeauna pe tine, Oraya, a spus el. Şi, dacă va trebui să aleg, tot pe tine aş paria. Nu cer decât loialitate.

M-am luptat din greu să-mi păstrez masca de pe chip. Să nu mă dau de gol cu nimic.

Septimus îşi alegea cuvintele cu grijă. Dar ştiam ce-mi oferea. Ştiam ce vrea să insinueze.

Şi ştiam că dacă-i acceptam oferta, îmi va înmâna coroana Casei Nopţii. Da, era o propunere periculoasă, deoarece coroana ar fi făcut din mine o

marionetă mai mult decât din Raihn.

Tatăl meu, mi-am dat seama, ar fi acceptat acest târg.

Cu câteva luni în urmă, aş fi respins acest lucru. Privisem înţelegerea făcută de Raihn şi afirmasem, cu aroganţă, că Vincent nu s-ar fi coborât atât de mult. Nu conta că Vincent se dovedise mai mult decât capabil să ia măsuri extreme. Nu conta că Raihn fusese forţat să facă această înţelegere pentru că nu avea de ales – pentru a mă salva pe mine.

N-am putut să mă gândesc la aceste lucruri atunci Era mai uşor să ignor adevărurile incomode. Acum, adevărurile incomode erau singurele care rămăseseră în picioare.

Vincent ar fi acceptat târgul. I-ar fi folosit pe Născuţii din Sânge ca pe o armă pentru a-i spinteca genunchii lui Raihn. Ar fi trădat tot ce era de trădat pentru a pune mâna pe putere. Ar fi înfruntat mai târziu consecinţele.

La urma urmei, făcuse deja astfel de lucruri.

Cu câteva luni în urmă, nu-mi doream decât să fiu Vincent. Să conduc regatul. Să fiu demnă de sângele lui Să recâştig coroana.

M-am uitat la mâna lui Septimus, la degetele subţiri încolăcite în jurul trabucului Degetul lui mic era îndoit înăuntru, ascuns, dar i-am observat tremuratul. La ambele mâini, acum.

— Nu o să fac vreodată o înţelegere cu un vampir disperat, am zis. în plus, ai dreptate. M-am săturat să fiu închisă într-o colivie. Ştiu bine când sunt prizonieră.

M-am ridicat în picioare şi mi-am stins trabucul

în scrumieră, fără să-mi dezlipesc privirea de ochii argintii-aurii ai lui Septimus.

— Mulţumesc pentru destăinuire, am spus. Ne vedem la nuntă.

35. ORAYA

Rochia era de-a dreptul indecentă.

Cairis o alesese, cu siguranţă. Modelul era perfect deliberat. Culorile tradiţionale ale Casei Nopţii, albastru şi violet, se regăseau în faldurile de mătase bogată şi ondulată. Decolteul isimetric semăna cu stilul tunicilor bărbăteşti Rishane – asorrat, eram sigură, cu cel al hainei lui Raihn. Accesoriile meta- ice, argintii – nişte lanţuri prinse de umeri, atârnând pe spate. Frena lungă. Croiala strâmtă, care dezvăluia prea multe detalii ile trupului meu.

Şi, bineînţeles, pelerina, dintr-o ţesătură rigidă, închisă a culoare, care-mi învăluia umerii, închisă până la gât – ronceputā, în mod clar, pentru a-mi ascunde însemnul de Moştenitoare.

Cairis a trimis câteva tinere să mă ajute să mă îmbrac şi să se ocupe, se pare, de fiecare părticică a corpului meu – de păr, ie ochi, de buze. La început am protestat, mârâind practic la prima fată

care s-a îndreptat spre mine cu o perie. Dar erau nsistente şi, în cele din urmă, mi-am dat seama că nu merita să mă împotrivesc. Le-am lăsat să mă înconjoare ca un nor, iar când au terminat, au plecat la fel de brusc, lăsându-mă uimită în faţa oglinzii

Ar fi trebuit să urăsc această imagine a mea.

Dar nu cred că s-a întâmplat asta.

Fără pelerină, ţinuta era mai sumară decât cea pe care o pur- tasem la balul Ultimului Pătrar, rochie care, la vremea respectivă, mă scandalizase. Am mângâiat pelerina, jucându-mă cu complicata broderie argintie. Foarte frumoasă, fără îndoială. Iar Oraya cea din trecutul apropiat ar fi apreciat-o – o stofă groasă care să-mi ascundă braţele, pieptul şi gâtul, un strat în plus între inima mea şi lumea aceasta violentă.

Am desfăcut nasturii, unul câte unul, şi am lăsat ţesătura să-mi cadă de pe umeri.

însemnul meu de Moştenitoare a zvâcnit, licărind vag în întunericul camerei. Poate că ochii mei de om, mai sensibili la diferenţa dintre lumină şi întuneric, erau mai conştienţi de asta decât ochii vampirilor. Părea să se potrivească perfect cu rochia, pentru că decolteul adânc încadra aripile de tuş roşu pe toată lăţimea umerilor, lăsând la iveală şi vârful de fum dintre sâni

Aş fi mai ferită dacă aş purta mantia.

Dacă mi-aş acoperi gâtul. Dacă aş ascunde însemnul. Dacă m-aş face mică şi greu de remarcat. Ceva cinic dinăuntrul meu îmi spunea că vampirii din cercul lui Raihn voiau să-l acopăr pentru ca el să pară mai puternic, dar ştiam că adevărul era mai complicat – ştiam că însemnul reprezintă un risc

pentru mine, ca o ţintă desenată chiar deasupra inimii mele, într-o încăpere plină de prădători.

Şi poate că, într-un fel, mă bucuram să-l ascund, ruşinată de simbolul acestui însemn – chiar dacă mi-era un dor crunt de bărbatul care-l purtase înaintea mea.

Chiar dacă acel bărbat mi l-ar fi ascuns toată viaţa.

Trecuse mult timp de când nu mă mai privisem cu adevărat în oglindă. Corpul meu începea să se întremeze, muşchii mi se redefineau pe umeri şi pe braţe, iar despicătura lungă a rochiei lăsa vederii o coapsă rotundă, dar fermă. M-am răsucit şi mi-am privit spatele aproape dezgolit sub decolteul rochiei, în lipsa pelerinei. Lumina focului îmi juca pe pielea care-mi învelea muşchii proaspăt dezvoltaţi, mai puternici decât oricând, pătată de câteva cicatrici, amintiri ale unei vieţi care fusese o luptă continuă.

Eram la fel de puternică. De fapt, mai puternică decât înainte. Corpul meu era dovada vie a acestui lucru.

Am privit din nou oglinda, studiindu-mă de jos până sus. Chipul meu era serios şi stoic. Cu ochi mari şi argintii. Sprâncene coborâte şi închise la culoare. Obraji care începeau să se rotunjească la loc. 0 gură prea subţire şi gravă.

Arătam ca el.

Asemănarea m-a izbit dintr-odată, imposibil de tăgăduit. Culorile erau diferite, desigur. Aveam pletele negre ca noaptea, în comparaţie cu părul blond al lui Vincent. Aceeaşi piele cu paloare ca de gheaţă, aceeaşi frunte dreaptă, aceiaşi ochi argintii.

0 viaţă întreagă a minţit în privinţa detaliilor clar pictate pe chipul meu.

Dar aşa fusese întreaga noastră relaţie. Acesta fusese spiritul în care mă crescuse – să-mi privesc gratiile coliviei şi să cred că sunt copaci.

Şi apoi, în cele din urmă, ochii mi-au alunecat în jos, pe lângă linia maxilarului, până la gâtul lung, extrem de expus vederii La cele două perechi de cicatrici de acolo – una pe care o cerusem, alta pe care nu mi-o dorisem.

M-am îndreptat spre uşă, lăsând pelerina pe podea.

36. RAIHN

Trebuia să recunosc: Cairis era un organizator grozav de ospeţe. Cumva, la o curte afectată de lipsa încrederii, de indecizie, de conflicte pentru putere şi de două războaie civile în plină desfăşurare, el reuşise totuşi să dea o petrecere de nuntă care părea organizată sub auspiciile celei mai grandioase dintre dinastiile Născute din Noapte. Transformase castelul într-un simbol al stăpânirii Rishane. Nimeni nu ar fi putut ghici că, în urmă cu două săptămâni, locul era pustiit, victimă a tranziţiei după lovitura de stat.

Nu, acum totul arăta la fel ca în urmă cu două sute de ani, doar că mai proaspăt, inclusiv aranjamentele florale. Altcineva poate ar fi rămas surprins că-şi amintise toate acele detalii, dar eu îl

înţelegeam. La urma urmei, fusesem chiar acolo, alături de el. Ai o veşnicie la dispoziţie pentru a studia detaliile atunci când cauţi cu disperare ceva care să-ţi abată atenţia în cele mai grele nopţi ale vieţii tale.

Nu-mi puteam permite să-mi las atenţia să se abată de la realitate, chiar dacă, de fapt, asta mi-aş fi dorit. Neculai Vasarus nu s-ar fi lăsat distras – el ar fi savurat tot circul. Nu eram ca el,

dar, cu toate astea, i-am intrat în rol la fel cum mă strecurasem în tunica strâmtă cu care mă îmbrăcase Cairis – cu stângăcie, dar şi cu suficientă încredere încât să pară a doua mea natură.

întreaga mea postură era bine gândită – spinarea dreaptă, bărbia ridicată, paharul cu vin amestecat cu sânge ţinut în mână cu dezinvoltură, privirea oţelită cu care scrutam sala de bal.

Ospăţul începuse. Nobilii soseau fără oprire. Totul decurgea, până acum, conform planului. Tot aşteptam pe cineva care să-şi etaleze lipsa de respect. Dar nu s-a întâmplat aşa.

Dar Simon Vasarus încă nu ajunsese.

Şi nici Oraya, deşi Cairis, foarte iritat, mă asigurase că va fi aici. Nimic nu era uşor cu femeia asta. Iar acesta era un lucru oarecum relaxant.

M-am sprijinit de perete şi am băut din pahar. Sânge uman, bineînţeles – trebuia să fie sânge uman la un eveniment ca acesta, Cairis insistase asupra acestui detaliu –, dar care provenea de la furnizori de sânge bine plătiţi şi care fusese amestecat cu sânge de vampir şi de cerb. Alţi furnizori de sânge urmau să se alăture ospăţului mai târziu, pe parcursul nopţii, pentru a ne oferi delicatese proaspete. Le-am triplat răsplata când nimeni nu era atent şi i-am poruncit Keturei să-i supravegheze îndeaproape. Ştiam că aşa va face. Ketura era aspră, dar, spre deosebire de majoritatea curtenilor, nu credea că părerile mele despre oameni sunt un fel de excentricitate enervantă care trebuie cumva rezolvată.

Aş fi preferat ca vampirii aceştia să nu fie aici deloc. Dar schimbarea, trebuia să nu uit, se instalează cu paşi mici. Petrecerea trebuia să

convingă o mulţime de ticăloşi importanţi şi înspăimântători că eram unul dintre ei

Până acum, aşa părea să fie.

Sângele era dulceag şi uşor amărui pentru că fusese îndoit cu tărie. Era natural ca sângele uman să aibă mereu un gust bun pentru mine – niciun fel de standard moral nu putea schimba acest fapt. Mi se părea o mare nedreptate faptul că sângele de om, chiar şi cel luat împotriva voinţei cuiva, avea întotdeauna un gust delicios, în timp ce o friptură perfect coaptă avea acum gust de cenuşă dacă nu era gătită în sânge.

Totuşi, de la turneul Kejari încoace, nici măcar sângele uman nu mai avea acelaşi farmec. Nu mai era la fel de... savuros. Era fie prea greu, fie prea înecăcios.

De la turneul Kejari.

Nu, de fapt, din momentul în care m-arn aflat într-o anume peşteră, cu o anumită femeie, învăluit de o sumedenie de gusturi, sunete şi senzaţii pe care probabil le voi căuta tot restul vieţii mele blestemate.

Am rotit sângele în pahar şi ochii mi-au căzut asupra dege- I ului mare – la semnul vag şi crestat de pe perniţă, în mare parte vindecat.

Nu eram dispus să recunosc de câte ori mă uitasem la acea urmă în ultimele câteva zile.

De câte ori mă gândisem la senzaţia provocată de limba Orayei peste pielea mea. Şi, naiba să mă ia, la acea expresie de plăcere dezlănţuită de pe chipul ei – ceva din care mă puteam hrăni pentru tot restul vieţii.

Era absolut jalnic, cum mă agăţarn de ea. îmi

aminteam de atingerea moale şi lacomă a limbii ei. De fiorii de plăcere. De gemetele sale când îi mângâiasem aripile, de felul în care îşi desfăcuse picioarele, în care-şi arcuise spatele – de felul în care *mirosea,* atât de excitată, ca şi cum...

Pe sânii lui Ix! Ce era în neregulă cu mine?

M-arn trezit din aceste gânduri ameţitoare, bând din nou din pahar. Mi-aş fi dorit să fie mai mult alcool în el. Aveam chef de bere. Bere pentru oameni.

Alţi câţiva nobili au sosit şi s-au înclinat în faţa mea. Le-am aruncat o privire impasibilă, i-arn salutat politicos şi le-am făcut semn că pot să plece, acceptând supunerea lor aşa cum trebuia s-o fac – ca un adevărat rege care nu se aştepta la nimic mai prejos.

Au străbătut sala de bal pentru a-şi prezenta omagiile cuplului de onoare. Vale le-a acceptat felicitările la fel de semeţ ca mine, în timp ce Lilith stătea oarecum stingheră alături de el. Cairis îi spusese, cam grosolan, că ar fi mai bine să nu vorbească, iar ea îi urma, în mare parte, ordinele. Totuşi, de fiecare dată când un oaspete se îndepărta de ei, îi şuşotea cu înflăcărare la ureche lui Vale – fără îndoială că-l copleşea cu întrebări necontenite.

însă Vale nu părea să se supere. Petrecusem şaptezeci de ani alături de acest vampir şi nu-l văzusem nicicând zâmbind atât de mult.

îi priveam, pesemne încruntat.

— Te holbezi.

Vocea lui Mische aproape că m-a făcut să tresar. M-am uitat la ea, plăcut surprins. Ea a surâs, învârtindu-se.

— Nu-i aşa? Cairis m-a lăsat s-o aleg singură.

Arăta ca o rază de soare, în cel mai propriu sens al expresiei O ţesătură aurie îi învăluia trupul, poalele rochiei erau suprapuse şi mai largi decât dicta de obicei stilul caracteristic Casei Nopţii Nu avea broderii, nici alte accesorii, dar compensa prin acea culoare strălucitoare, şi mai remarcabilă pe pielea ei bronzată. Rochia nu avea mâneci, însă avea un decolteu adânc. Mische purta o pereche de mănuşi lungi şi negre care-i ajungeau până în susul braţelor – am zăbovit cu privirea asupra lor, ştiind prea bine motivul pentru care le avea.

Până şi faţa îi scânteia – avea fard auriu pe pleoape şi pe obraji, pe lângă pistruii ei naturali

Sunt sigur că se aştepta să o iau peste picior. Dar poate că, până la urmă, eram un moş siropos, pentru că nu am făcut asta. Trecuse ceva timp de când nu o mai văzusem pe Mische strălucind. Era o privelişte minunată.

Aşa că am spus, cu toată sinceritatea:

— Arăţi senzaţional, Mish.

Ea a surâs şi obrajii i-au sclipit în lumină.

— Nu-i aşa?

Am râs scurt.

— Câtă modestie!

A ridicat din umeri.

— De ce aş fi modestă?

Exact, de ce ar fi?

M-a cercetat din priviri din cap până-n picioare.

— Arăţi... ăăă... *ca un rege.*

Tonul ei, pe bună dreptate, nu suna deloc a compliment.

— Asta e şi ideea.

— Cred că eşti drăguţ. Vreau să spun, eşti foarte

aranjat. Arăţi foarte... curăţel.

Eram conştient de toţi acei ochi aţintiţi asupra mea. Mi-era foarte uşor să fiu eu însumi cu Mische. Replicile mele puteau fi glumeţe şi relaxaţe, dar limbajul corpului meu trebuia să transmită un singur lucru – eram Regele Născut din Noapte.

Şi totuşi, la auzul vorbelor ei, a trebuit să strâng cu putere din dinţi ca să nu izbucnesc în râs.

— Curăţel, am repetat.

Mische a ridicat mâinile, de parcă ar fi vrut să spună: *Ce naiba vrei să spun?*

— Păi *aşa e.*

— Mulţumesq, Mische. Când toţi nobilii ăştia mă pupă-n fund, e bine că te am pe tine să mă aduci cu picioarele înapoi pe pământ.

M-a bătut pe umăr.

— Cu plăcere.

Apoi mi-a urmărit privirea – spre Vale şi Lilith, care şuşoteau şi chicoteau ca şi cum ar fi fost singuri în sala de ospeţe.

Pe buzele lui Mische a înflorit un zâmbet duios.

— Sunt drăguţi, a zis ea.

— Mm. Drăguţi

Poate. Nu eram convins încă.

— De ce mârâi? m-a întrebat cu ochi îngustaţi.

— Fără motiv.

Mische ştia, desigur, motivul. I-arn privit amândoi, preţ de câteva clipe.

— Cred că e ceva real, a conchis ea, în cele din urmă. Cred că o iubeşte.

Ne-am uitat unul la celălalt cu subînţeles.

— Ce? Doar pentru că a făcut nişte lucruri rele acum două sute de ani, crezi că nu e capabil să iubească?

Capabil să iubească o femeie Transformată?

Capabil să iubească o fiinţă *umană?* Mă îndoiam de asta. Chiar dacă dovezile din faţa mea erau, recunosc, extrem de convingătoare şi derutante.

— Poate, am spus.

— Trebuie să cred în dragoste, Raihn. Lumea e un loc destul de trist.

Ochii mi-au alunecat spre capătul opus al sălii de bal, spre singurul tablou rămas din timpul domniei lui Vincent. Acel bărbat Rishan singuratic, prăbuşindu-se spre moarte, întin- zând mâna spre un lucru care nu avea să-l salveze vreodată.

Mi-am dres glasul şi mi-am îndreptat spatele.

— Nu am nevoie să mă dădăceşti, am spus, făcând semn spre mesele de banchet. Du-te şi mănâncă. Dacă te cunosc bine, ai înfulecat totul din priviri de când ai intrat în încăpere.

— Un pic, probabil, a chicotit ea.

A dat să mă sărute pe obraz, iar eu m-am ferit iute, prefăcân- du-mă că mă întind după paharul cu vin.

Pentru că Simon Vasarus tocmai ajunsese la ospăţ şi, din- tr-odată, prezenţa lui mă înţepa ca un spin în coastă.

Totuşi, privirea îndurerată a lui Mische a fost ca o lovitură în stomac.

— Trebuie să fiu atent, am murmurat, aruncându-i o ocheadă grăitoare.

Mi-a urmărit privirea, iar trăsăturile i s-au înăsprit.

— El este?

Cuvintele ei erau reci pline de ură.

Nu i-am răspuns. Mi-am rearanjat expresia sub o mască studiată – o mască, mi-am dat seama ca prin vis, care-i aparţinea lui Neculai. Nu mi-am îngăduit să mă uit direct la Simon. Dar îi simţeam privirea aţintită asupra mea. îl simţeam cum vine spre mine.

îi simţeam apropierea ca şi cum aş fi fost urmărit.

Detestam faptul că mă făcea să mă simt în felul acesta.

— Pleacă! i-am spus lui Mische, mai aspru decât aş fi vrut, dar ultimul lucru pe care mi-l doream era ca Simon să-i observe existenţa.

Ea s-a îndreptat spre una dintre mese, iar eu am rămas pe loc, aparent nonşalant, în timp ce Simon şi soţia lui, Leona, s-au apropiat de mine. Peste sala de bal s-a aşternut tăcerea – toată lumea ştia la ce asista. Cu coada ochiului, l-am zărit pe Cairis alunecând uşor în spatele meu. De asemenea, privirea lui Vale m-a străpuns ca o lance.

— înălţimea Ta.

Acea voce şi acele cuvinte m-au trimis cu două sute de ani înapoi în timp. Felul în care i le spunealui Neculai – întotdeauna cu o supunere dulce ca mierea, întotdeauna ca un *mulţumesc* pentru vreun dar, vreo invitaţie sau vreun ospăţ. Câteodată darul pentru care-i mulţumea eram chiar eu.

într-un final, mi-am întors ochii spre ei.

De-acum Simon era bătrân. în acele vremuri era aproape de aceeaşi vârstă cu Neculai, iar de atunci trecuseră câteva secole. Totuşi, era vampir, nu om, iar anii i se vedeau doar în cele câteva şuviţe argintii din păr, în răceala distantă, lipsită de vârstă din ochi. Supravieţuise unor vremuri dificile. Poate că era mai slab decât atunci, dar statura şi forţa fizică nu îl făcuseră o ameninţare nici atunci.

Părul îi era mai lung, revărsat până la umeri. îşi păstrase barba, într-un stil asemănător cu cel al lui Neculai, chiar şi după atâţia ani – brună, cu câteva fire cenuşii îşi luase veşminte noi pentru această

ocazie, din câte se părea. Era frumos îmbrăcat, la fel şi Leona, de braţ cu el, o femeie înaltă, zveltă, cu părul negru ca pana corbului

Chiar dacă mă pregătisem sufleteşte, faptul că-i vedeam atât de aproape mi-a provocat o reacţie violentă – o senzaţie fizică imposibil de stăpânit, sufocantă.

Trecuse mult timp de când nu mai trăisem acea frică primară. M-am smuls imediat din ghearele ei, dar poate că era prea târziu – preţ de o clipă am fost sigur că-mi mirosise spaima.

Am îngropat acea teamă cât am putut de adânc în sufletul meu şi în locul ei a apărut ura. M-am gândit la Oraya, la chipul ei furios şi la dispreţul cu care înfrunta lucrurile care puteau s-o ucidă dintr-o mişcare.

Nu puteam să mă mint şi să pretind că am acelaşi curaj. Dar puteam să mă prefac că-l am.

Le-am zâmbit lui Simon şi Leonei, plăcut şi primitor.

— Bine ai venit, Simon. Nu ne-am văzut de mult. Mă bucur că aţi sosit, în sfârşit.

Simţeam privirea lui Cairis în ceafă pentru acea replică. Dar, la naiba, Simon n-are decât să se descurce cu această mică momeală. Să vedem dacă se enervează.

— Este o onoare să fiu aici în seara aceasta, a spus el.

Şi apoi mi s-au închinat.

Reverenţe adânci. Reverenţe corecte.

Toţi cei din încăpere au răsuflat uşuraţi

L-am privit cu răceală în timp ce-şi îndrepta spinarea.

Trebuia să sper că Simon nu-şi amintea prea bine de mine. Şi poate chiar nu-şi amintea – eram doar un sclav, la urma urmei, un trup oarecare, neimportant, de care trebuia să te foloseşti Dată fiind poziţia mea regală, era în interesul meu să sper că aceşti vampiri puternici nu-şi aminteau acele zile la fel de bine ca mine – că nu mai ţineau minte cum arătam îngenuncheat.

însă, într-un fel meschin, o parte din mine spera că şi-a amintit şi îmi doream să se gândească'la asta chiar acum, când se plecase în faţa mea.

— îţi cer iertare că nu am ajuns mai devreme în Sivrinaj, înălţimea Ta, a spus el. Un vampir bătrân se desprinde cu greu de vechile sale obiceiuri.

Neculai l-ar fi omorât fără să stea pe gânduri pentru că-i ocolise invitaţiile, iar eu detestam din tot sufletul faptul că nu aveam o asemenea opţiune.

Am răspuns, cu un mârâit coborât şi îngheţat:

— Ai mare noroc că sunt într-o dispoziţie iertătoare.

O imitaţie aproape perfectă a lui Neculai Simon nu a trădat nicio emoţie, dar nu mi-a scăpat scânteia din privirea Leonei O urmă vagă de dezgust.

Cairis mi-a atins umărul, atrăgându-mi atenţia.

— Priveşte, a murmurat el.

Mi-am aţintit ochii spre intrare, acolo unde servitorii făceau reverenţe politicoase.

Vampirii din Casa Umbrei

Erau uşor de recunoscut – graţie veşmintelor închise la culoare, grele şi strâmte, graţie dârelor fantomatice de umbră care le dublau fiecare gest.

Aceasta era adevărata încercare. Mi-am

îndreptat spatele şi i-am abandonat pe Simon şi pe Leona fără alte cuvinte, traversând sala de bal pentru a-l întâmpina pe prinţul Născut din Umbră.

Ne-am înclinat unul în faţa celuilalt – el un pic mai mult decât mine.

Prinţul mă depăşea în vârstă, dar avea o înfăţişare foarte copilăroasă. Părul îi era castaniu şi uşor ondulat, ciufulit într-un fel care sugera că s-a sustras de multe ori pieptenului şi foarfecii sau că a petrecut foarte mult timp pentru a-l face să arate aşa.

Mi-am limpezit gândurile, conştient de abilităţile mintale ale Născuţilor din Umbră.

— E o petrecere nemaipomenită, a spus el, ridicându-se din reverenţă. Tatăl meu va fi dezamăgit că nu a putut veni

— Nimic nu e prea mult pentru nunta generalului meu.

— Trebuie să recunosc, mă aşteptam să văd… ei bine, nu vreau să fiu morbid.

A râs, clătinând din cap.

— Mă aşteptam să văd ceva mult mai sumbru. Auzim diferite poveşti.

Născuţii din Umbră erau celebri pentru faptul că erau reci şi neprietenoşi, aşa că nu mai înţelegeam nimic din atitudinea atât de cordială a acestui vampir – deşi anturajul care îl însoţea părea să se încadreze, fără îndoială, în acel stereotip.

Mi-am menţinut zâmbetul plăcut şi arogant şi doar foarte, foarte puţin crud.

— Am avut şi noi problemele noastre, am replicat. Nimic prea grav, de care să nu putem scăpa. Sunt sigur că şi voi v-aţi confruntat cu aşa

ceva.

— Bineînţeles, a zis el voios. Totuşi, nu am avut niciodată nevoie de ajutorul celor Născuţi din Sânge.

Aproape că era să-mi dau de gol uimirea declanşată de replica sa, dar mi-am revenit la timp.

— După cum spuneam, am zis cu glas jos. Avem problemele noastre. Cei Născuţi din Sânge au avut rolul lor, dar...

Am zărit o mişcare dincolo de umărul prinţului, la intrare. Mi-am îngăduit să-mi îndrept atenţia în acea direcţie.

Cum aş fi putut să mă abţin?

Aş fi putut jura că nu eram singurul – pentru că în încăpere se lăsase dintr-odată o linişte profundă. Sau poate că era doar în imaginaţia mea.

Poate că doar îmi închipuiam că întreaga lume s-a oprit în loc când soţia mea a intrat în sala de bal.

37. ORAYA

Nu mi-era teamă deloc şi asta m-a surprins.

La balul bisericii purtasem haine aproape la fel

de sumare ca acum, e adevărat, dar îmi imaginam că ar fi cumva diferit să-mi fac apariţia la această petrecere specială, atât de asemănătoare cu toate ospeţele din palat la care nu mi se îngăduise să particip. Mi se amintea fără încetare că nu erau decât nişte capcane pentru mine.

Dar am intrat în sala de bal cu gâtul la vedere şi nu mi-era teamă. Vampirii se holbau la mine, dar nu mi-era teamă. îmi arătam însemnul pe care ar fi trebuit să-l ascund şi nu mi-era teamă.

Poate pentru că acum mă priveau altfel – nu ca pe un alt furnizor de sânge sau ca pe o delicatesă interzisă şi ciudată.

Mă priveau ca şi cum eram o ameninţare şi asta îmi plăcea.

L-am găsit imediat din ochi pe Raihn, în ciuda mulţimii numeroase, de parcă ştiam cumva exact unde va fi.

Se uita fix la mine – cu o intensitate care m-a făcut puţin să mă împleticesc. Era îmbrăcat cam ca în ziua în care a primit nobilimea la curte, ceea ce însemna că era atât de elegant încât se simţea incomod. Ţinutele noastre, bineînţeles, se completau. Tunica sa, în nuanţe argintii şi bleumarin, se asorta în mod evident cu rochia mea. Imaginea lui era, fără îndoială, cea a puternicului Rege Născut din Noapte.

Arăta fals.

în afară de privirea lui. Aceea era... extrem de expresivă. N-ar trebui să se uite la mine în felul acesta, de faţă cu toţi vampirii care ne scrutează.

I-am recunoscut imediat pe cei din jurul său... nobilii Casei Umbrei Nu aveam de gând să întrerup

această interacţiune.

M-am răsucit, întrerupând contactul vizual. Ciudat cum toţi aceşti ochi aţintiţi asupra mea nu însemnau nimic pentru mine. însă ochii lui Raihn... mi-am dus degetele la piept, simţind bătăile iuţi ale inimii mele.

— Pe toţi zeii!

Mische era lângă mine, ca o explozie de aur, cu parfum de lavandă.

— Arăţi *incredibil!*

Ţinea un pahar cu sânge într-o mână înmănuşată şi un fel de plăcintă umplută cu came şi sânge în cealaltă. Era întruchiparea soarelui – atât de strălucitoare încât mă orbea.

A făcut ochii mari, măsurându-mă din priviri din cap până-n picioare şi aplecându-se spre mine.

— Ce ţinută... Cairis a ales-o?

— Rochia? Da.

— Dar...

S-a uitat cu atenţie la pieptul meu – la însemnul de acolo.

— Partea de sus era incomodă, am spus. Am decis să n-o port.

Un zâmbet viclean i s-a întins pe buze.

— Ce curajoasă eşti! îmi place la nebunie.

Am studiat rochia lui Mische, materialul auriu care se vălu- rea şi scânteia în lumina Focului Nopţii. Era... atipică pentru un vampir. Atât de asumat *ca ea.* Nu-mi imaginam niciun alt suflet căruia să i se potrivească atât de bine.

— Şi tu arăţi bine, am zis, deşi „bine” era puţin spus.

Privirea mi-a alunecat din nou în jur, prin

încăpere, dincolo de umărul ei – spre Raihn, care vorbea cu prinţul Născut din Umbră. însă ochii prinţului tot fugeau de la Raihn şi se opreau necontenit asupra lui Mische.

Sărmanul Raihn. Era o conversaţie atât de importantă şi nu reuşea să menţină deloc interesul prinţului. Dar cine putea să-l condamne?

— Se pare că rochia ta atrage admiratorii

Am făcut semn cu capul spre prinţul aflat în capătul opus al sălii, iar Mische s-a întors, urmărindu-mi privirea...

... şi a încremenit.

Zâmbetul i-a pierit. Obrajii ei, de obicei rozalii, au devenit cenuşii sub machiajul auriu.

Schimbarea a fost atât de bruscă şi de evidentă încât m-a uluit.

— Ce s-a întâmplat?

Nu mi-a răspuns. A rămas neclintită.

I-am atins umărul, ca şi cum aş fi vrut s-o scot din transă.

— Mische, am spus. Ce-ai păţit?

Păream mai îngrijorată decât aş fi vrut. Mische s-a întors brusc spre mine.

— Nimic. Nimic. Doar că... m-a lovit brusc o durere de cap. Cred că am nevoie de alcool.

Şi-a lăsat jos paharul aproape plin şi s-a răsucit, apoi s-a întors din nou spre mine, de parcă nu se putea hotărî încotro s-o apuce. Avea ochii mari şi o privire frenetică.

— Nu-i spune lui Raihn că sunt... spune-i doar că... trebuia să mai mănânc ceva.

— Mische...

Dar ea s-a strecurat înapoi în mulţime înainte să apuc să-i inai spun ceva. Am dat s-o urmez, dar

cineva m-a înşfăcat de umăr. M-am smuls brusc şi m-am întors, cu o înjurătură urâtă în vârful limbii.

în faţa mea se afla problematicul nobil Rishan pe nume Simon.

L-am recunoscut imediat, chiar dacă nu ne întâlniserăm niciodată. Semăna izbitor cu fratele său, cel pe care Raihn îl omorâse în timpul acelei prime întâlniri. Dar, dincolo de asta, adevăratul indiciu era că întreaga lui fiinţă emana aerul de nobil vampir căruia i se cuvine orice. Cunoşteam foarte bine această clasă de fiinţă.

Mi-a întins mâna.

— îmi acorzi acest dans? m-a întrebat.

Mă îndepărtasem deja de el, cu spatele la perete.

— Nu dansez cu vampirii care mă ating fără permisiunea mea.

Raihn era nevoit să-l pupe în fund pe bărbatul acesta, poate, însă eu cu siguranţă nu. în plus, trebuia să-mi joc rolul: *Eu sunt regele-brută, iar tu eşti soţia-prizonieră care mă urăşte.*

Zâmbetul lui Simon – o curbură enigmatică a buzelor care părea să facă aluzie la tot felul de secrete nerostite – nu a pierit.

— A fost o impoliteţe din partea mea să fac asta fără să mă prezint. Sunt...

— Ştiu cine eşti.

Privirea i-a sclipit de încântare.

— Ţi-a povestit soţul tău despre mine? Cât de măgulitor! Ne cunoaştem de foarte mult timp.

Am murmurat ceva în semn de aprobare şi am dat să mă întorc, dar el m-a prins de braţ, trăgându-mă înapoi. M-am smucit.

— Nu mă atinge! am mârâit.

Dacă l-a uimit reacţia mea, nu s-a dat de gol.

— Ca mai toată lumea, recunosc că m-am întrebat şi eu de ce ţi-a cruţat viaţa. Acum, văzându-te de aproape, cred că înţeleg.

Nu-mi plăcea de acest bărbat. Nu-mi plăcea că simpla lui prezenţă mă făcea să mă simt ca în urmă cu un an – ca o bucată de came care trebuie consumată, ca o delicatesă râvnită. I-am zâmbit, dezvelindu-mi dinţii.

— Eu sunt trofeul exotic, am spus, cu vocea plină

de sarcasm. Simon a izbucnit în râs.

— Eşti. Regilor Rishani le-a plăcut întotdeauna să colecţioneze lucruri frumoase şi stranii

Privirea i-a zburat spre Raihn, încă prins în conversaţia lui din celălalt colţ al încăperii, şi m-a şocat să văd că se uita la el exact la fel cum s-au uitat întotdeauna la mine aceşti nobili – cu aceeaşi foame, cu aceeaşi îndreptăţire stăpânitoare.

Raihn parcă a simţit acea privire scrutătoare şi şi-a aruncat ochii spre noi.

Zâmbetul său fals şi arogant, afişat pentru prinţul Născut din Umbră, s-a evaporat.

— Nu cu mult timp în urmă, a murmurat Simon, conspirativ, Raihn era trofeul exotic şi drăgălaş. Ţi-a povestit vreodată despre asta? Probabil că nu.

îmi petrecusem întreaga viaţă fiind un pion în jocurile meschine ale puterii. Ştiam când făceam parte din strategia cuiva. Simon se folosea de mine ca să se joace cu mintea lui Raihn. Se folosea de mine ca să-l umilească, două sute de ani mai târziu, ca răzbunare pentru că Raihn avusese îndrăzneala să devină mai puternic decât el.

îl dispreţuiam.

Simon şi-a trecut vârful degetului peste umărul meu gol.

L-am prins de încheietură. Nu era tocmai gestul pe care l-ar face o regină sclavă.

Dar nu-mi păsa de asta.

— Mi-a povestit tot ce trebuia să ştiu, am spus, observând cu o oarecare satisfacţie că surâsul lui Simon a pierit preţ de o clipă, cu o şovăială care parcă voia să însemne: *Cum îndrăzneşti?*

Bun. Cum naiba îndrăzneam, într-adevăr?

Dintr-odată, o siluetă masivă s-a ivit între noi, punându-mi o mână pe umăr.

Zâmbetul pe care Raihn i l-a aruncat lui Simon nu voia nici măcar să păstreze aparenţele. Era doar o ameninţare, un rânjet care-i dezvelise vârfurile ascuţite ale colţilor.

— Doamna e a mea, a spus el. Nu o împart cu nimeni

Nu mai auzisem niciodată acea voce a lui Raihn – ca un scrâşnet de gratii care nu mai puteau rezista unei presiuni enorme.

Nu i-a dat lui Simon şansa de a replica. în schimb, şi-a trecut braţul peste umerii mei şi m-a luat de lângă Simon, conducân- du-mă spre mijlocul sălii

De ce eşti aşa de posesiv? am vrut să-l întreb, însă el mi-a luat-o înainte, mârâind:

— Stai naibii departe de el! Dacă vrei să mă răneşti, fă-o în alte moduri

Era prima oară când Raihn mi se adresa pe acest ton poruncitor. Şi totuşi deşi instinctul îmi spunea să ripostez pentru că-mi vorbise aşa, ceva m-a făcut să mă opresc. L-am privit lung, iar el a făcut la fel.

Expresia lui părea sculptată în marmură. Apoi i s-au îmblânzit trăsăturile. Oare doar îmi imaginam că părea să-şi regrete purtarea?

A aruncat o privire în jur, ca şi cum şi-ar fi amintit unde ne aflăm. Şi-a îndreptat spatele şi s-a înăsprit din nou la chip. Mi-a întins mâna.

— Dansează cu mine.

— Nu prea ştiu să dansez.

A strâns din buze, amuzat.

— Am crezut că te-a pregătit Cairis şi pentru asta.

Nu eram convinsă că ceea ce făcuse Cairis putea fi numit „pregătire". Trimisese câţiva vampiri să-mi dea nişte lecţii de dans – *Ca să nu ne faci de râs pe toţi!* – şi îi lăsasem să mă înveţe, preţ de câteva ceasuri, înainte de a-i alunga din odaia mea.

Lui Raihn i-a scăpat de pe buze un râs înăbuşit.

— Oh, după faţa ta, îmi dau exact seama cum trebuie să fi fost.

— Nu prea ştiu să dansez, am mormăit din nou.

A făcut un pas mai aproape şi a coborât vocea.

— Poate. Dar te mişti minunat. Cu mine, te mişti şi mai bine. Şi am nevoie de o scuză pentru faptul că tocmai m-am certat cu tine în mijlocul acestei adunări.

— Credeam că vrei să mă cert cu tine în public. îmi imaginam că trebuia să fiu prizoniera Hiajă furioasă.

— în cazul acesta, a murmurat el, luându-mă de mână, fă mutra asta în continuare şi totul va fi bine.

Atingerea lui era blândă, în contrast cu mâinile sale aspre. Era caldă – mai caldă decât ar fi trebuit, probabil, să fie cea a unui vampir. Dar acesta era

adevărul – pielea lui Raihn era întotdeauna mai caldă decât a celorlalţi

Toate instinctele mele strigau *Primejdie!* la acea atingere.

Şi totuşi, când a început să danseze, m-am mişcat şi eu odată cu el.

38. ORAYA

Orchestra, aşa cum se întâmpla de obicei la petrecerile Născuţilor din Noapte, era îmbunătăţită cu magie. Astfel muzica părea construită pe straturi şi pătrundea în fiecare crăpătură a imensei săli de bal, iar sunetele erau mai profunde şi mai bogate, umplându-mi sufletul cu bucurie.

în acest moment, muzica s-a amplificat, purtându-mă cu ea în mrejele următorului dans. Era un cântec lent, dramatic, cu un ritm care imita bătăile unei inimi, plin de viori seducătoare şi note triste de orgă. Un dans ca un pretext de a aduce două trupuri unul lângă celălalt.

Raihn şi-a înlănţuit o mână cu a mea, aşezând-o pe cealaltă pe mijlocul meu. Am tresărit puţin când mi-a atins pielea goală, dar nu am lăsat să se vadă asta.

Dansul era o provocare. Partea din mine pe care o dezlănţu- isem la începutul fiecărei probe din

turneul Kejari s-a activat şi acum, încercând să se ridice la înălţimea misiunii

O să scot tot ce pot din asta.

Raihn s-a împiedicat de mine la primii noştri câţiva paşi. Neîndemânatic la început – dar nu pentru mult timp. M-a mirat cât de repede ne-am intrat în ritm, în ciuda faptului că trupurile noastre erau atât de apropiate. Paşii pe care îi considerasem caraghioşi şi deloc previzibili atunci când mi-i servise pe tavă instructorul de dans trimis de Cairis păreau acum nişte reacţii instinctive la fiecare dintre mişcările lui Raihn.

— Vezi? mi-a murmurat la ureche. Ca să vezi! Eşti un talent înnăscut.

— E doar încăpăţânare, am răspuns. Nu-mi place să refuz provocările.

A râs uşor, un sunet jos şi profund.

— Bravo! Dacă tot vrei să intri în joc, n-ai cum să renunţi chiar când începe să devină interesant.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti, am spus, mimând inocenţa.

Raihn s-a îndepărtat doar cât să ridice sceptic dintr-o sprânceană, apoi m-a trimis plutind într-o piruetă, după care m-a prins în braţe şi m-a lăsat pe spate. Când mi-am arcuit spinarea, m-am simţit cuprinsă de un fior, pentru că vârfurile degetelor sale mi-au mângâiat însemnul, atingându-mi rotunjimea sânilor.

— Da? Atunci ce înseamnă asta? a murmurat el.

S-a îndreptat, strângându-mă în braţe. Trupul său cald şi masiv l-a înconjurat pe al meu, ca un scut. Muzica începuse să se iuţească, imitând un act ameţitor de seducţie. Poate că ritmul ei şi al paşilor noştri a transformat întreaga sală de bal

într-un vârtej înceţoşat format din detalii lipsite de importanţă, învăluitoare.

Poate.

Mi-aş fi dorit să fi ales un alt cântec.

— Pelerina mă încurca, am spus. Am decis să renunţ la ea.

— Nu ştii să minţi, prinţesă, a spus cu un zâmbet.

M-a înclinat din nou pe spate. M-am ridicat fulgerător, ca un contraatac la o lovitură de armă. La urma urmelor, ştiam să ne mişcăm împreună. Paşii noştri se completau reciproc ca nişte săbii, o oglindă a nenumăratelor şedinţe de antrenament.

— Poate că am obosit să mă ascund, am spus.

— Alt rege în poziţia mea ar putea crede că asta e o ameninţare.

Ritmul a devenit din ce în ce mai rapid. La început dansul fusese lent şi seducător, dar acum inima îmi bătea cu repeziciune, ca în clipele dinaintea unui sărut. Când m-a tras înapoi spre el, tot trunchiul mi se lipise de al său, iar trupurile noastre se luptau să ţină pasul cu următoarea mişcare a celuilalt.

Mai fusesem aproape de Raihn de la nuntă încoace. Mai mult decât mi-aş fi dorit – de fiecare dată când ne antrenam sau zburam împreună. Şi totuşi, dansul acesta părea atât de... sexual, deşi eram amândoi complet îmbrăcaţî La fel ca acel joc din noaptea în care fuseserăm împreună, când trupurile noastre se luptaseră pentru dominaţie, găsind o plăcere agonizantă, pe rând, în fiecare înfrângere sau victorie.

Şi, când mă privea acum, mă simţeam la fel ca atunci. Ca şi cum, în toată existenţa lui de secole

întregi, nimic nu conta mai mult decât să-mi smulgă fiecare fărâmă de plăcere.

încă o piruetă. O altă prăbuşire violentă în braţele lui, prea rapidă ca s-o pot controla, cu nasurile noastre la o răsuflare distanţă să se atingă. Am simţit un tremur uşor şi tăcut în expiraţia lui şi m-am întrebat dacă era cumva din cauza efortului l-am simţit atingerea dură în partea de jos a abdomenului şi am ştiut că nu era aşa.

— Ameninţare? am întrebat. Aş fi putut jura că-ţi place rochia.

M-a lăsat din nou pe spate, de data aceasta coborând odată cu mine şi îndemnându-mi corpul să se arcuiască, lipit de al său.

— Ah, dar îmi place, a murmurat el. Rochia este o declaraţie de război Dar tu ai arătat întotdeauna minunat în culoarea sângelui

Buzele sale mi-au atins uşor obrazul când ne-am ridicat, întreaga mea fiinţă a răspuns la acea scurtă dezmierdare, fără să mai simtă altceva în afara acelei mângâieri

— Nu poţi merge la război fără armură, am spus. Totul e doar o altă încercare, nu-i aşa? O luptă la fel de importantă cum a fost turneul Kejari.

A râs, cu o sclipire în ochii cărămizii

— Bineînţeles că e. Deci, cine e inamicul?

Am râs, scurt şi răguşit din cauza efortului, în timp ce am plutit într-o altă serie de paşi. Dansul nostru devenise de-acum intens şi rapid, ca o bătălie violentă.

— Ce ţi se pare atât de amuzant? m-a întrebat el.

Mi-am ridicat bărbia pentru a-i şopti la ureche:

— Toţi sunt inamici. Asta e amuzant.

— Te-am văzut supravieţuind în condiţii mai grele.

Forţa următoarei piruete m-a împins în trupul lui. Iuţeala muzicii mă obliga să ţin pasul. Ritmul era frenetic, obositor, dar nu aveam de gând să cedez.

Degetele lui se jucau în acea mică scobitură a coloanei mele, chiar acolo unde pielea se îngemăna cu ţesătura rochiei, ca şi cum ar fi încercat să reziste tentaţiei de a aluneca pe sub ea. O simţeam în încordarea muşchilor lui, care ştiam că nu se datorează efortului – nu, Raihn era puternic, rezistent la mişcare.

Dar să se abţină? Asta îi era dificil.

Mai grav, ştiam că şi el simte acest lucru în mine. Aceeaşi dorinţă pe care o scosese la suprafaţă în noaptea în care îmi deschisesem aripile şi în noaptea în care îi gustasem sângele.

Şi asta, eram conştientă, îl înnebunea cel mai tare, după patima din ochii lui, după felul în care i se umflau nările.

— Deci ar trebui să-mi fie teamă? a şoptit, ştergându-şi zâmbetul de pe buze. Ai de gând să mă omori, prinţesă?

Un ecou din trecut. O umbră din viitor.

M-am gândit la oferta lui Septimus.

Ar fi fost atât de uşor să-l târăsc pe Raihn într-un cotlon întunecat al sălii de bal aglomerate, să-l sărut, să-i aduc mâna pe furiş între picioarele mele, să-l las să simtă dorinţa ce o simt pentru el. L-aş putea duce departe de ochii celorlalţi L-aş putea lăsa să-mi scoată rochia. L-aş putea lăsa să mă posede, lipită de perete, să mi-o tragă în timp ce

mi-aş înfige dinţii în gâtul lui pentru a-mi înăbuşi ţipetele.

Şi apoi, când ar fi fost mai distras, i-aş fi vârât în piept pumnalul pe care-l aveam lipit de coapsă. Exact acolo unde o făcusem şi prima oară.

Ar fi fost momentul perfect pentru a acţiona, cu toată nobilimea Rishană aici, gata de a fi măcelărită.

Muzica a crescut în intensitate. M-am apropiat de el, ca să mă audă.

—- Te-am omorât deja. Nu ştiu de ce îmi mai dai şi alte prilejuri.

Era atât de mult zgomot în jur, iar el vorbea atât de încet. Şi totuşi nu am auzit decât cuvintele lui:

— Mi-aş putea petrece o viaţă întreagă sub ameninţarea vârfului armei tale şi n-aş regreta.

Am clipit. Glasul lui m-a dezmeticit, eliberându-mă din vălul înceţoşat al flirtului nostru. M-am îndepărtat doar cât să-l privesc cu luare-aminte, cu o întrebare pe buze, chiar dacă nu o puteam articula.

Dar Raihn mi-a zâmbit.

— Marele final. Eşti pregătită?

Muzica era acum asurzitoare, pulsând în fiecare fibră a corpului meu, înăbuşindu-mi cuvintele şi gândurile. înainte să apuc să protestez, am plutit spre finalul dansului, dar eram deja prea implicată ca să dau înapoi – mândria mea îmi dicta asta, în lipsa altor motive. Sfârşitul melodiei era frenetic şi dezlănţuit, iar eu m-am aruncat în el cu toată furia bătăliilor noastre – şi, la fel cum făcuse în ultima noapte a turneului Kejari, el mi-a urmat fiecare mişcare, fără şovăială.

Iar, la sfârşit, am revenit în braţele lui, aproape

căzând înainte ca el să mă prindă, cu spatele arcuit într-o aplecare graţioasă.

în sala de bal au răsunat ultimele note ale cântecului. Respiram greoi. Mâna lui Raihn era aşezată ferm între omoplaţii mei, iar a mea era încolăcită în jurul gâtului său. Câteva şuviţe din părul lui îmi gâdilau obrazul.

Toată lumea se holba la noi.

Pe măsură ce adrenalina se evapora, îmi dădeam seama cum arătam amândoi

— A fost o prostie, am spus. Cairis se va supăra pe noi.

Raihn a zâmbit. Era o expresie atât de dezarmantă şi de pură încât nu-şi avea deloc locul aici.

— Şi ce dacă? Lasă lumea să vorbească.

M-a ajutat să mă ridic în picioare, dar s-a dezechilibrat puţin. S-a poticnit uşor, iar eu l-am prins de umăr ca să nu cadă.

— Aşa de tare ai obosit? am mormăit. Ţi-ai ieşit din formă.

— Poate mai mult decât credeam.

M-am încruntat, fără să vreau. Mi-am pus mâna pe braţul lui. Tremura uşor – o simţeam, chiar dacă nu era vizibil. Oare era beat? Raihn era un tip solid. Ar fi fost nevoie de mult alcool, mai mult decât îl văzusem bând în seara asta.

— Te simţi bine? i-am şoptit.

A şovăit, apoi mi-a zâmbit din nou.

— Perfect.

Mi-am retras mâna şi am făcut un pas înapoi. Raihn a făcut acelaşi lucru, reluându-şi rolul de Rege Născut din Noapte. A fost o trecere atât de

lină, o deghizare atât de perfect însuşită, încât nimeni altcineva n-ar fi observat uşoara sa împleticire, nici confuzia de pe chipul lui.

Dar eu am observat.

Am dat să-l urmez, dar Cairis s-a năpustit asupra lui. Părea iritat şi asta nu mă surprindea deloc.

— Iertare, înălţimea Ta. Trebuie să vorbesc cu tine.

Şi-a pus o mână fermă pe umărul lui Raihn şi l-a luat de-acolo. Am vrut să protestez – deşi nu ştiam de ce voiam să-l opresc sau ce anume mă tulbura atât de tare.

Chiar dacă aş fi reuşit să spun ceva, n-ar fi contat. Mulţimea i-a înghiţit imediat, iar Raihn nici măcar nu s-a uitat înapoi.

39. RAIHN

Poate că Oraya avea dreptate şi eram mai ieşit din formă decât credeam, pentru că dansul mă obosise mai mult decât ar fi fost cazul. Pentru acele câteva minute, restul petrecerii devenise o perdea de ceaţă, timpul şi muzica şi zgomotul mulţimii estompându-se şi transformându-se într-un vacarm îndepărtat. Cum să nu se întâmple aşa, când eram atât de absorbit de fiinţa ei?

Deşi Cairis m-a luat de-acolo, senzaţia a persistat. Gândurile îmi erau tulburi şi lente, cu o jumătate de pas în urma evenimentelor. Când m-am uitat în jur şi mi-am dat seama că părăsisem sala de bal, rătăcind pe-afară, în aerul răcoros al nopţii, m-am crispat puţin. Nici măcar nu-mi aminteam să-mi fi croit drum printre vampirii de la petrecere.

Cairis vorbea, dar nu înţelegeam nimic.

— Aşteaptă.

Am ridicat o mână, apoi mi-am ciupit rădăcina nasului.

— Eu… mă întorc. îmi pare rău. Despre ce

discutăm?

A râs discret.

— Un singur dans cu ea şi nu mai poţi să gândeşti limpede, ha?

Şi-a coborât tonul.

— Ţi-am spus să ai grijă cu asta.

Capul îmi zvâcnea dintr-odată. Nu prea aveam chef să fiu dojenit.

— Am voie să dansez cu soţia mea, am zis scurt. Despre ce voiai să vorbeşti cu mine? Am lucruri de făcut.

Mi-am imaginat-o pe Oraya în acea sală de bal, înconjurată de vampiri ticăloşi care tocmai găsiseră un nou motiv să fie interesaţi de persoana ei. Pe neaşteptate, imaginea lui Simon stând în faţa soţiei mele, cu mâna pe braţul ei, era exasperant de vie în mintea mea.

Cairis şi-a subţiat buzele, aruncând o privire dezaprobatoare înapoi, spre petrecere. Lumina se revărsa prin uşile deschise şi ferestrele cu geamuri mici. Intrarea era mai departe decât îmi aminteam – când am străbătut o asemenea distanţă?

A oftat.

— Asta e problema, Raihn. Tu ne crezi pe toţi proşti

A durat câteva secunde până când cuvintele mi s-au aşezat în minte. Când m-am întors spre Cairis, cu fruntea încruntată de confuzie, ochii mei se chinuiau să se concentreze asupra chipului său. Nu eram în stare să rostesc reproşul tăios care-mi stătea pe limbă.

— Cred că ar trebui să ştii că sunt mai inteligent de-atât, spunea el, cu mâinile în buzunare şi ochii aţintiţi spre pământ. Tot susţii că e doar o

prizonieră. Dar nu sunt orb. Nimeni nu e. *Toată lumea ştie.*

Şi-a ridicat privirea spre mine, cu o cută adâncă între sprâncene.

— E drăguţ, Raihn. Dar nu numai *tu* te-ai sacrificat pentru asta.

Vocea lui suna de parcă vorbea de sub apă. Lumea se înclinase, iar stelele din spatele lui se prelingeau pe cer.

Am deschis gura ca să-l contrazic, gata să dezlănţui furtuna verbală la care s-ar fi putut aştepta din partea unui rege Născut din Noapte care nu primeşte respectul cuvenit, dar, în schimb, un val brusc de ameţeală m-a făcut să mă împleticesc şi să mă sprijin de un zid de piatră, abia ţinându-mi echilibrul.

Cairis m-a prins de umăr.

— Te simţi bine?

Nu.

Adevărul s-a cristalizat prin gândurile mele leneşe.

Nu era vorba de alcool sau de efort. Ceva era foarte greşit.

Mi-am silit capul să se ridice ca să mă uit la Cairis, aşteptând să citesc pe faţa lui derută sau îngrijorare. în schimb, n-am văzut decât milă. Vinovăţie.

— îmi pare rău, a spus el, pe un ton coborât. Pur şi simplu nu pot să mă întorc la ceea ce a fost odinioară, Raihn. Nu pot să stau alături de tine până când nu se întâmplă asta. Pur şi simplu... nu pot. Trebuie să aleg o tabără câştigătoare. Trebuie să înţelegi.

Mi-am dat seama de întorsătura pe care o luase

situaţia, deşi gândurile mele erau din ce în ce mai lente, de parcă eram drogat. Mi-am dat seama de lucrurile pe care le mărturisea Cairis. Câte pahare cu băutură luasem din mâna lui în seara asta, acceptându-le fără să-i pun vreo întrebare?

Nu m-am gândit deloc că ar putea fi el. *Ticălosul* ăsta nenorocit!

Am încercat să-mi desfac aripile ca să-mi iau zborul, căznin- du-mă să mă mişc suficient de repede şi să mă pregătesc pentru asaltul care ştiam că va veni. Dar corpul m-a trădat, aşa cum o făcuse şi consilierul meu.

M-am împotrivit drogurilor până în ultima clipă, chiar dacă vederea mi se înceţoşa pe la margini, stomacul mi se încordase, capul îmi pulsa în forţă. M-am luptat chiar dacă nici măcar nu puteam să ţin socoteala câţi soldaţi – toţi Rishani, vampirii mei blestemaţi – se revărsau din întuneric, mă înconjurau, puneau mâinile pe mine. Am reuşit să lovesc un cap, un gât, un braţ.

Dar ceea ce-mi dăduse Cairis să beau îmi secătuia puterile cu fiecare clipă.

M-am luptat până când, fizic, nu am mai fost în stare.

Până când lanţurile mi s-au încolăcit în jurul încheieturilor.

Mi-am ridicat cu greu capul şi am văzut lumina aceea îndepărtată din sala de bal, care acum licărea ca nişte pete de aur în ochii mei slăbiţi Am încercat să mă târăsc spre ea.

Dar corpul meu a cedat.

într-o altă lume aflată la mare distanţă, orologiul a bătut o singură dată, un sunet rău prevestitor, un

GONG tunător răsunând prin noaptea însângerată.

Nu l-am mai auzit din nou.

40. ORAYA

Muzica devenise mai gălăgioasă, mai haotică. Nici nu-mi mai auzeam gândurile. Alcoolul cursese în voie. Sângele, de asemenea. Sosiseră furnizorii de sânge, vreo doisprezece oameni care, în mod clar, fuseseră aleşi pentru aspectul lor, nu doar pentru sângele care le curgea prin vene. Cu toţii erau îmbrăcaţi în haine fine pe care niciun om din Obitraes nu şi le-ar fi permis în mod obişnuit – fuseseră înveşmântaţi de Cairis, eram convinsă. Unii erau, în mod evident, profesionişti – am recunoscut câţiva de la petrecerile lui Vincent. Alţii păreau nou-veniţi Una dintre femei stătea în poala prinţului Născut din Umbră, cu pieptul şi obrajii înroşiţi şi fluturând din gene în timp ce el o muşca uşor de beregată, cu mâna vârâtă între picioarele ei. Garda femeii – una dintre cele din subordinea Keturei – stătea lângă ei, chinuindu-se să-şi îndeplinească sarcina de a supraveghea fiinţa umană fără să se holbeze stânjenitor.

Asta era diferenţa dintre această petrecere şi cele ale lui Vincent: fiecare dintre furnizorii de sânge avea o gardă de corp. Pe soldaţi i-am recunoscut, se numărau printre cei mai buni de-ai lui Raihn. Şi pentru asta fuseseră aleşi în această seară.

Nu ca să-l păzească pe Raihn. Nu ca să-i servească pe oaspeţii Născuţi din Umbră. Aveau grijă de aceşti oameni – oameni care, sub conducerea tatălui meu, ar fi fost consideraţi de unică folosinţă.

A fost ordinul lui Raihn. Probabil că se lovise de refuzul supuşilor său. Nobililor vampiri nu le plăcea să se simtă supra- vegheaţi în timp ce se hrăneau din nişte oameni frumoşi.

Am luat o înghiţitură de vin şi am regretat imediat. Am scuipat-o subtil înapoi în pocal. Vinul vampirilor era tare. Aveam senzaţia sâcâitoare că trebuie să rămân absolut trează.

Fără voia mea, mintea mi-a zburat la Raihn, la acea mică poticnire a sa, la acea privire sticloasă şi uşor confuză.

Am aruncat o privire în sala de bal şi nu l-am văzut nicăieri. Nu am văzut-o nici pe Mische, deşi rochia ei ar fi făcut-o să iasă în evidenţă. Vale şi Lilith erau încă la masa lor, fără să ia parte la dans. Lilith părea curioasă, iar Vale arăta deja pregătit să meargă la culcare.

Toţi ceilalţi participau activ la… desfrâu.

M-am trezit dintr-odată că mă agit pe interior. Mi-am lăsat mâna să cadă într-o parte, mângâind mânerul pumnalului legat de coapsă, doar ca să mă asigur că era încă acolo.

— O petrecere pe cinste, nu-i aşa?

Am aruncat o privire în sus. Bleah!

— Cred că e prima oară când nu te văd fumând, am zis.

Septimus a zâmbit. Era acelaşi zâmbet pe care mi-l aruncase în prima seară în care-l întâlnisem – un surâs seducător, menit să dezlege buzele şi să spulbere lenjeria intimă.

— Mă tem că am rămas fără trabucuri, a spus el. Ţi-aş fi oferit unul.

— Oricum nu-mi place să fumez prea mult. Dependenţa e pentru vampirii slabi.

A luat o înghiţitură din paharul său cu vin.

— Ah, m-a durut.

Avea o pată de roşu în colţul buzelor. Se pare că se distrase din plin cu furnizorii de sânge în noaptea asta.

Mi-am îndreptat privirea spre sala de bal, unde se deschiseseră nişte uşi în arcadă, care dădeau spre castel. Soţia lui Simon era foarte ocupată cu unul dintre tinerii furnizori de sânge, când Simon s-a apropiat de ea şi i-a şoptit ceva la ureche. Leona s-a întors spre el râzând şi i-a oferit încheietura tânărului.

Mamă întunecată, cât îi uram! Era mai mult decât suficient pentru mine să-i întâlnesc o dată. Păreau mult prea fericiţi.

Ameţitor de fericiţi, de fapt, pentru doi nobili care fuseseră nevoiţi să se închine în faţa unui fost sclav.

— Trebuie să recunosc, a spus Septimus, deşi ştiam că ai multe talente, nu am crezut niciodată că eşti o actriţă prea bună.

N-am zis nimic, continuând să-l privesc încruntată pe Simon din partea opusă a camerei O

senzaţie neliniştitoare mă furnica la ceafă.

Ceva părea...

— Actriţă? l-am întrebat pe Septimus, ascultându-l însă doar pe jumătate.

— Dansul, a răspuns el. Ca să fiu sincer, nu sunt sigur ce ai avea de câştigat în acest moment făcându-l pe Raihn să creadă că-l doreşti.

Asta mi-a stârnit interesul. Privirea mi s-a îndreptat din nou spre Septimus, iar el a râs scurt.

— Vai, eşti o actriţă *bună,* a murmurat. Uită-te la acea mică tresărire de pe chipul tău.

— Habar nu am despre ce vorbeşti, am spus.

— Nu face pe proasta cu mine.

Zâmbetul nu i s-a şters de pe faţă. Dar ochii i s-au îngustat, sclipind ca o lamă ascuţită de oţel.

— Ştiu că eşti o tânără foarte inteligentă. Deşi...

Şi-a lăsat paharul jos şi s-a apropiat mai mult de mine. Răsuflarea lui mi-a încălzit obrazul.

— Nu, nu cred că eşti o actriţă prea bună, la urma urmelor.

M-a prins de antebraţ, atât de violent încât unghia ascuţită a degetului său mare mi-a străpuns pielea. M-am smucit.

GONG.

Orologiul a bătut.

într-o viaţă întreagă petrecută aici, nu-l mai auzisem niciodată răsunând atât de zgomotos – ca şi cum întreaga încăpere ar fi inspirat cu putere pentru a trage sunetul în plămâni, marmura, piatra şi sticla vibrând odată cu el. Muzica a devenit şi mai gălăgioasă, de parcă ar fi fost îmboldită de acel zgomot nemilos.

în colţul opus al camerei, Simon şi soţia lui s-au ridicat, abandonând furnizorul de sânge pe jumătate leşinat. S-au îndreptat amândoi spre uşa

care dădea din sala de bal spre castel.

De ce naiba făceau asta neînsoţiţi? De ce li se îngăduia să cutreiere nestingheriţi prin castel?

Dintr-odată, nici măcar nu-mi mai păsa de sângele care mi se prelingea pe braţ.

— Scuză-mă, am mormăit şi am plecat de lângă Septimus înainte să aibă timp să spună ceva.

Toată lumea era beată. Ringul de dans se transformase într-o orgie, deşi participanţii erau în mare parte îmbrăcaţi. Unii dintre Rishani erau prăbuşiţi la podea, râzând isteric unii de alţii, cu sângele curgându-le pe bărbii

Simon şi soţia lui dispăruseră pe hol.

GONG.

I-am urmărit. în sala de bal era atât de cald încât, în clipa în care am ieşit din încăpere, m-am izbit de un val de aer rece. Pe coridor era linişte. Nişte paşi îndepărtaţi se estompau undeva înaintea mea. Am zărit rochia de mătase purpurie a Leonei dispărând după colţ.

— Cât de nobil din partea ta! a rostit o voce mătăsoasă. îl spionezi pe răpitorul iubitului tău, cu pumnalele scoase. Ce drăguţ!

Nici măcar nu am observat că-mi scosesem armele.

M-am răsucit. Septimus stătea în pragul uşii, cu mâinile în buzunare, cu acel zâmbet neclintit pe buze. în spatele lui, uşile în arcadă încadrau tabloul suprem al decadenţei de la petrecere.

Nu aveam de gând să rămân şi să ascult prostiile răutăcioase pe care urma să le spună. Am dat să pornesc de pe loc...

Dar, la fel de repede, mâna lui a ieşit din buzunar, cu degetele ridicate.

Durerea m-a copleşit. Corpul mi-a paralizat. M-

am uitat în jos – la rana pe care mi-o făcuse pe braţ, cu câteva minute mai devreme.

Nu mă puteam mişca. O ceaţă roşie se ridica încet în jurul meu – propriul sânge, întorcându-se împotriva mea. Nu anticipasem asta. Mamă întunecată, Septimus era un mânuitor de magie puternic. Mai puternic decât majoritatea celor pe care i-am întâlnit în timpul turneului Kejari. Atunci, am putut să mă lupt măcar cu o parte din această magie.

Acum, eram îngheţată, sufocată, iar el se apropia de mine.

— Ai fi putut avea totul, porumbiţo, a şoptit el – şi, preţ de o clipă, a părut profund dezamăgit, profund derutat.

Era poate singura emoţie autentică pe care i-am citit-o vreodată pe faţă.

Am încercat să spun, înecat: *Ce faci?*

Dar nu am reuşit decât să rostesc:

— Ce...

GONG.

Vederea mi s-a întunecat, dar am apucat să văd cum la petrecerea de alături izbucneşte haosul îmbibat în sânge – soldaţii Născuţi din Sânge se întorceau împotriva gărzilor Keturei. Un val de urlete animalice s-a dezlănţuit, acoperind muzica – zgomot de săbii înfipte în came, de dinţi înfipţi în beregate.

Dar nimic nu acoperea vocea lui Septimus, care-mi cuprinsese obrajii

— Ţi-am spus că fac doar pariuri pe care le câştig, Oraya, a şoptit el. îmi pare rău că de data asta nu ai fost unul dintre ele.

Şi-a îndoit degetele.

TROSC, şi corpul mi s-a contorsionat.

GONG.

Totul a devenit negru.

41. ORAYA

Nu-mi puteam reveni la realitate. A trebuit să mă lupt pentru asta cu dinţii şi unghiile şi, chiar şi atunci, nu am reuşit să recuperez decât fărâme din aceasta.

Podeaua, care se cutremura sub mine.

Mâini pe mine. Mâini pe mine, peste tot.

Nu mă atingeţi, la naiba!

Am încercat s-o spun cu voce tare, dar gâtul şi limba mi se împotriveau.

Cineva mă trăgea de rochie, strecurându-şi mâna peste coapsa mea. Am simţit impulsul de a lovi. în schimb, mi-am înăbuşit instinctul şi am rămas moale, câştigând câteva clipe pentru a-mi reveni în simţiri.

Eram... unde eram? Mă aflam încă în castel. Am recunoscut mirosul acela de trandafiri.

—... Ar fi trebuit s-o ucidem deja.

— Nu putem. Ştii bine că nu putem.

Un bărbat. O femeie. Amândoi Născuţi din

Sânge… le-am recunoscut accentul. Desdemona.

— Dă-i alea jos! s-a răstit ea.

— încerc, a şuierat el.

Mâinile care alunecau pe fusta mea nu erau unele libidinoase.

încercau să-mi ia pumnalele.

în grabă, am pus cap la cap, din memorie, ce se petrecuse. Septimus. Simon. Lovitura de stat. Sângele care umplea duşumelele. Raihn care se împleticise puţin, îndepărtându-se de mine.

M-am trezit brusc, cu sângele îngheţat în vene.

Raihn. Plecase cu Cairis.

Poate că era deja mort.

Bărbatul Născut din Sânge a reuşit să-mi desprindă pumnalul de pe picior.

— A naibii…

Când şi-a slăbit strânsoarea pentru a ridica teaca, am apucat mânerul şi i-am înfipt lama în piept.

Sângele lui negru m-a împroşcat în faţă. Bărbatul a zburat îndărăt. Nu a fost o lovitură fatală – mişcarea mea nu fusese suficient de puternică.

Dar aşa am mai câştigat ceva timp.

Desdemona a sărit imediat pe mine. Trebuia să mă grăbesc – nu o văzusem niciodată folosind magia sângelui, dar asta nu însemna că nu are această abilitate. Mai puternică decât ea nu aveam cum să fiu, aşa că trebuia să fiu mai rapidă. Dar chiar şi asta era dificil – mişcările mele erau un pic prea lente, afectate de substanţa administrată de Septimus.

Desdemona a contraatacat, izbindu-mă cu spatele de zid. Lama mea i s-a înfipt adânc în coastă. Abia dacă a tresărit, iar ochii ei nu mă

părăseau nicio clipă.

La naiba!

Amândouă ştiam că eram terminată. A zâmbit, trăgându-şi arma înapoi.

Dar apoi a şovăit. Următoarea ei lovitură nu mi-a vizat nici gâtlejul, nici inima – ci piciorul. Momentul ei de ezitare mi-a oferit ocazia de care aveam nevoie ca să scap din strânsoarea ei suficient cât să mă zgârie doar.

Mi-am dat seama atunci care era cel mai mare avantaj al meu. Septimus ar fi putut să mă ucidă chiar el, cu uşurinţă. Desdemona m-ar fi putut ucide chiar acum. Niciunul dintre ei însă nu a făcut asta. Era o alegere deliberată.

Septimus încă mă dorea – sau, cel puţin, îmi dorea sângele. Nu voia să mă omoare. Nu încă. Mă va ţine închisă ca pe o sclavă. Mă va transforma intr-o altă unealtă pe care s-o folosească.

Şi de ce n-ar fi făcut-o? Asta e tot ce am fost vreodată. Un obiect care să fie folosit după bunul-plac al altora sau un risc care să fie anihilat. Nicidecum o forţă de sine stătătoare.

La naiba cu toate astea!

Focul Nopţii s-a trezit la viaţă în mâinile mele, aprinzân- du-se pe marginea pumnalului Desdemona nu era pregătită pentru asta. S-a poticnit, ridicând mâinile pentru a-şi proteja faţa.

I-am ţintit inima fără şovăială.

Poate că Raihn avea dreptate. Poate că sângele meu pe jumătate de vampir însemna că eram capabilă de mult mai mult decât mi-aş fi îngăduit vreodată să visez. Pentru că am simţit că nici măcar nu a trebuit să împing prea tare – pumnalul

i-a intrat în carne ca şi cum i-ar fi fost scris să se împlânte acolo.

Nu aveam timp să savurez senzaţia.

I-am scos lama din piept şi m-am răsucit. Vâlvătaia aceea bine cunoscută începuse deja să-mi curgă prin vene. Tovarăşul ei îşi revenise, cu mâna ridicată, împroşcând în jur cu stropi perlaţi de sânge.

Ne-am năpustit unul asupra celuilalt, înlănţuiri într-o masă de membre, colţi şi oţel. Arsura magiei lui devenea din ce în ce mai puternică. Niciodată nu reuşisem s-o ţin atât de mult timp la distanţă. Am lăsat-o să se estompeze până când a ajuns un zumzet slab în mintea mea şi am lovit de fiecare dată şi mai necruţător pentru a compensa forţa ei, am luptat şi mai aprig pentru a-i înfrânge rezistenţa.

Nu mă mai gândeam la nimic.

Eram furioasă.

Eram teribil de *furioasă.*

Nu am invocat Focul Nopţii ca să mă consume – a venit la mine de bunăvoie.

Şi când a venit, cu limbile lui de foc alb-albastru înceţoşân- du-mi vederea, singurele lucruri care au rămas au fost chipul şocat al adversarului meu pe podeaua de gresie şi eu, cu genunchii încolăciţi în jurul trunchiului său, cu lama ridicată.

Am coborât-o fulgerător.

Iar el a tăcut. Nenumărate picături minuscule din sângele meu s-au răsfirat pe jos ca o ploaie ceţoasă. Răsuflarea grea îmi rănea plămânii Adrenalina îmi făcea inima să pompeze rapid, străbătându-mi fiecare venă. Focul Nopţii încă

ardea.

M-am ridicat în picioare. Tremuram uşor. Deabia am observat acest detaliu. Eram încă atât de furioasă încât nu puteam vorbi. Nu puteam gândi.

Nu puteam să mă gândesc decât la un singur cuvânt, un singur nume:

Raihn.

Am aruncat o privire spre masa pe care era prăbuşit braţul bărbatului Născut din Sânge, de parcă ar fi întins mâna după ceva în ultimele sale clipe de viaţă. Chiar dincolo de degetele sale se afla un obiect lung, înfăşurat în mătase albă. L-am recunoscut imediat. îl luaseră din odaia mea.

Sabia lui Vincent. Ucigaşa de Inimi.

De data asta, n-am mai ezitat. Mi-am vârât pumnalele la loc în teci şi am dezvelit sabia. Când mâna mea a apucat mânerul, nu am simţit nicio durere. Mamă întunecată, cum am putut crede vreodată că doare? Aceasta nu era durere. Aceasta era putere.

Asta ţi-a fost dintotdeauna menirea, şerpişorule, mi-a şoptit Vincent la ureche.

Am tresărit la auzul vocii lui – mai reală ori de câte ori atingeam această sabie.

Dar avea dreptate.

Asta îmi fusese dintotdeauna menirea. Iar el îmi ascunsese acest fapt. M-a sufocat. M-a minţit. Mi-a transmis puterea lui şi apoi şi-a petrecut douăzeci de ani făcând din mine o fiinţă mică şi speriată şi spunându-mi la nesfârşit cât eram de slabă.

Şi totuşi, când am scos sabia din teacă, un nod dureros mi s-a ridicat în gât.

Devenisem tot ceea ce trebuia să fiu.

Fiica tatălui meu. Victima şi protejata lui. Cea mai mare iubire şi pieirea lui.

Nu ştiam cum să împac, în mintea mea, toate aceste lucruri. Dintr-odată, nu-mi mai păsa. Nu mai conta ce voia el să devin. Aveam puterea lui.

Focul Nopţii a aprins lama delicată, ca soarele care apune înflăcărat la orizont.

Nici măcar nu a trebuit să-mi deschid aripile cu puterea minţii Au apărut dintr-odată, întinse, şi aerul mi-a vâjâit pe lângă trup când am ieşit valvârtej pe coridor, iar vântul mi-a uscat pe dată lacrimile din ochi.

UNDE EŞTI?

Fusesem dusă în temniţa castelului. M-am strecurat prin tunelurile pe care puţini vampiri ştiau să le străbată aşa ca mine – tuneluri despre care Vincent sperase că într-0 zi l-ar putea salva de o lovitură de stat ca aceasta. Zgomotele teribile ale măcelului răsunau prin pereţi, de parcă însuşi caste- Iul gemea şi se zbătea în chinurile morţii. Sângele se prelingea pe sub unele uşi pe lângă care treceam, întunecat şi alunecos peste dalele de piatră.

Am alergat, am tot alergat şi nu m-am oprit – nu m-am oprit să mă gândesc, nu m-am oprit să mă întreb de ce îmi puneam gâtul la bătaie pentru a-l salva. Nu ştiam. Nici nu voiam să ştiu. Ştiam doar că aşa era corect, o acţiune inevitabilă.

Unde eşti?

Castelul avea temniţe. Dar Raihn era rege. Şi nu un simplu rege, ci unul care era dispreţuit de cel care intenţiona să-i fure coroana.

Ştiam exact ce părere are Simon despre Raihn. Era un sclav. Transformat. Considera că singura menire a lui Raihn era să fie folosit de vampiri ca el – nicidecum invers.

Simon îşi dorea o demonstraţie de forţă. Voia să-l pună la punct pe Raihn în faţa tuturor. La fel cum Vincent umpluse odinioară tot oraşul de cadavre ale Rishanilor traşi în ţeapă.

Vampirii nu ucideau de nevoie. Ucideau de plăcere. Din răzbunare. Pentru spectacol. Pentru a băga teama în suflete.

Nu faci aşa ceva într-o temniţă Nu o faci în tăcere, pe un coridor retras.

Unde eşti?

Am luat-o la goană pe scări. Muşchii coapselor mă ardeau.

Mă tot gândeam la Vincent şi la toate acele aripi de Rishani răstignite pe zidurile Sivrinajului. Cum îi spânzurase pe sărmanii nenorociţi care-l sfidaseră în faţa castelului

Unde eşti?

Am tot urcat, fără oprire. Pentru că ştiam unde era Raihn – sau cel puţin, speram că ştiu. Mă agăţam de instinctele mele cu disperare.

Am ajuns în vârful ultimelor trepte şi am deschis uşa. Un val de aer cald şi uscat mi-a suflat în faţă, făcându-mi părul să fluture.

Era ultimul etaj al castelului – o sală de bal, mai multe ferestre şi un balcon. Dincolo de geamuri, cerul nopţii, pictat în roz de zorii care se apropiau,

se întindea în faţa mea. Razele lunii şi ale stelelor se revărsau pe podeaua de marmură neagră, lucioasă ca o oglindă.

Pentru o clipă, totul mi s-a părut al naibii de frumos – acel moment de frumuseţe intangibilă dinainte ca sticla să se spargă în ţăndări.

În cameră, cu spatele la mine, erau mai multe persoane.

Şi acolo, dincolo de ferestre, pe fundalul cerului, am zărit o siluetă cu aripile desfăcute forţat. Am recunoscut-o imediat, în ciuda distanţei, în ciuda faptului că vederea îmi era neclară.

Următoarele secunde au trecut cu încetinitorul.

în jurul meu, Focul Nopţii s-a umflat şi s-a amplificat.

Soldaţii Rishani s-au răsucit, dând cu ochii de mine.

Am strâns şi mai tare în mână Ucigaşa de Inimi. Palmele mă ardeau, dar îmi doream s-o simt. îmi alimenta furia.

Acum înţelegi şi tu.

Vocea lui Vincent părea oarecum mândră. Dar şi oarecum tristă.

Puterea doare. Cere sacrificii. Vrei să schimbi această lume, şerpişorule? Suie-te în vârf, acolo unde nimeni nu te va mai putea prinde.

Ţi-am spus asta odinioară, demult.

Ştiu pentru că şi eu am făcut-o, fata mea. Ştiu.

Ochii mei s-au oprit asupra siluetei lui Raihn, atârnat în lanţuri

Când soldaţii Rishani s-au năpustit asupra mea, eram pregătită.

42. ORAYA

Întotdeauna am fost o luptătoare bună. Dar acum acţionam aşa cum respiram, firesc, fără niciun efort. Nu trebuia să gândesc. Nu trebuia să croiesc planuri. Nu trebuia să-mi compensez în vreun fel slăbiciunile. Eram Moştenitoarea Casei Nopţii şi fiica lui Vincent, Regele Născut din Noapte, iar puterea mea se ridica la înălţimea acestor titluri.

Ucigaşa de Inimi era o armă formidabilă. Distrugea trupuri şi străpungea piepturi ca şi cum ar fi fost nişte statui din nisip. Acum înţelegeam de ce Vincent ar fi fost dispus să-şi sacrifice sufletul însuşi pentru o asemenea putere. înţelegeam de ce Septimus ar fi fost dispus să sfâşie ţinutul Obitraes pentru ceva atât de măreţ.

Senzaţia mă îmbăta.

Nici nu-mi aminteam că i-am ucis. Eram doar vag conştientă de cadavrele care se adunau într-un morman la picioarele mele. Aripile îmi anulau bariera dintre pământ şi cer, ajutân- du-mă să mă mişc mai repede, să mă feresc mai iute şi să ajung fulgerător exact acolo unde trebuie să fiu. Sângele îmi acoperise faţa, picurându-mi în ochi, colorând lumea în negru-roşiatic.

Am simţit o altă rafală de vânt, în timp ce mă străduiam să ajung la uşile deschise ale balconului. Sivrinajul se întindea sub privirile mele, ca un ocean de rotunjimi ivorii. Râul Lituro se strecura sinuos printre ele, ca un şarpe de sticlă.

Ucigaşa de Inimi l-a spintecat în câteva clipe pe următorul Rishan care venea spre mine.

Mă lovise şi el? Nu eram sigură. Nu simţisem nimic.

Şi, oricum, nu-mi păsa.

O senzaţie ciudată în spate – asemănătoare durerii, dar nu chiar durere. M-am răsucit. Sabia bărbatului era însângerată, din ea picurau stropi purpurii.

— Târfă corcită! a răcnit el, dar sabia mea i-a redus la tăcere restul cuvintelor.

Bravo, a spus Vincent. *O merită.*

Ultimul soldat, cel care legase lanţurile, s-a năpustit asupra mea. Am lovit cu Ucigaşa de Inimi şi am lăsat-o să-i spintece piciorul, făcându-l să se prăbuşească, urlând, la pământ.

Dar nu l-am lăsat să cadă de tot. L-am ridicat, chiar dacă recunoşteam oboseala din muşchi. L-am izbit de perete.

Ultimul vampir *de aici.* Ultimul obstacol dintre mine şi Raihn. Dar nu terminasem încă. Eram înfometată. Eram *furioasă.*

— Simon, am mârâit. Septimus. Ei unde sunt?

Bărbatul m-a scuipat şi a încercat să mă lovească. M-a şi atins, dar nu ştiu exact unde.

Bine. Dacă nu voia să vorbească, n-avea decât. De parcă soldatul acesta ar fi fost suficient de important ca să ştie o asemenea informaţie.

L-am străpuns şi l-am aruncat de la balcon.

M-am răsucit, pregătită pentru următorul atacator. Dar, în loc de strigăte de luptă, gemete de durere sau zornăit de arme, am auzit doar bătăile inimii mele.

Şi...

— O intrare dată naibii, prinţesă.

Avea o voce aspră, care îi trăda epuizarea.

Am clipit ca să-mi îndepărtez sângele de pe pleoape. Ceaţa mâniei mele însetate s-a spulberat şi m-a străbătut un fior rece când l-am văzut.

Raihn.

Raihn atârnat în lanţuri de argint de peretele castelului. Aripile îi erau desfăcute şi bătute în cuie, iar sângele se prelingea şiroaie peste penele delicate. Sângele îi împroşcase faţa şi îi păta veşmintele cândva elegante. Părul îi era răvăşit, lipit de obraji

Se luptase din toate puterile. Mi-arn dat seama de asta din- tr-o singură privire. Deşi fusese drogat.

M-am prăbuşit la podea cu o forţă ameţitoare. Dintr-odată, privindu-l astfel pe Raihn, nu mă mai simţeam puternică, în ciuda mormanului de cadavre pe care-l lăsasem în urma mea, a săbiei din mână sau a Focului Nopţii din vârfurile degetelor. Nu mă mai simţeam deloc puternică.

Mi-a aruncat un zâmbet slab, pieziş.

— Atât de rău arăt?

Am vârât sabia în teacă şi am străbătut balconul. De aproape arăta mult mai rău – unele lanţuri îi intraseră în came.

Am înjurat în barbă.

Voiau să-l lase să ardă de viu. Să lase zorii să-l

ucidă încet, în faţa tuturor locuitorilor din Sivrinaj .Cea mai umilitoare moarte pentru un vampir. în mintea lui Simon, Raihn nici măcar nu era demn de o execuţie adevărată. Execuţiile erau rezervate ameninţărilor reale.

— Cairis, a şoptit Raihn. Cairis a fost trădătorul. îţi vine să crezi?

Apoi a râs isteric, ca şi cum ar fi fost teribil de amuzant.

— Nu face asta! m-am răstit.

în depărtare, am auzit glasuri. Numeroase glasuri.

La naiba!

Atacul meu nu fusese tocmai subtil. Veneau după mine. Veneau după Raihn.

Le-a auzit şi el, înclinându-şi capul în direcţia din care se auzeau zgomotele. Apoi s-a uitat spre mine.

— Asta o să doară, am murmurat.

Nu aveam timp să fiu blândă. I-arn smuls primul lanţ de la încheietură. Un şiroi proaspăt de sânge a început să-i picure de-a lungul braţului

— Poţi să mă laşi aici a spus el. Voi fi bine.

Am râs fioros.

— Vei fi bine pe naiba!

— Eşti rănită, Oraya. Vor veni mulţi

Gata cu glumelele. Gata cu remarcile arogante.

Raihn avea dreptate. Eram rănită. Probabil grav. Acum, când nivelul adrenalinéi cobora, totul mă durea. Am încercat să nu mă gândesc la asta, dar începeam să ameţesc.

Mi s-a pus un nod în gât.

— Am ajuns până aici, am murmurat, grăbindu-mă să apuc un alt lanţ şi să trag de el.

Una dintre aripi s-a desprins, iar chipul lui Raihn a tresărit de durere din cauza greutăţii suplimentare care îl împovăra de cealaltă parte a trupului

Vocile se auzeau din ce în ce mai tare. La naiba!

Am dat la o parte al doilea lanţ de pe braţul său stâng, eliberându-1.

— Poftim. Acum ai un braţ funcţional. Ajută-mă! am şoptit, trecând la cealaltă aripă.

S-a supus, strâmbându-se în timp ce se trăgea de aripa dreaptă.

Vocile erau acum la acelaşi etaj cu noi, foarte aproape.

— Grăbeşte-te! am spus.

— Oraya...

— Să nu îndrăzneşti să-mi spui să plec! m-am răstit. Nu avem timp de aşa ceva.

îi mai rămăseseră gleznele. Avea ambele aripi şi ambele braţe libere. M-am lăsat în genunchi ca să mă ocup de una dintre glezne, în timp ce el s-a aplecat la cealaltă.

Sfântă Zeiţă, mai aveam la dispoziţie câteva secunde! Poate mai puţin.

— Oraya.

Nu mi-am ridicat privirea.

— Ce?

CLANG, lanţurile grele de metal au căzut la pământ.

— De ce ai venit după mine?

M-am oprit pentru o fracţiune de secundă, lux pe care nu mi-l permiteam.

Nici măcar nu-mi pusesem această întrebare. Nu voiam să caut prea mult un răspuns, mai ales că

gheara confuziei mi se înfipsese în piept.

— Nici pentru asta nu avem timp.

l-am smuls ultimul lanţ cu un zăngănit final.

M-am ridicat în picioare, iar Raihn a încercat să facă un pas, dar s-a prăbuşit, sprijinindu-se de mine. Aproape că am căzut sub greutatea trupului său.

Peste umărul lui, am văzut cum o avalanşă de soldaţi Rishani şi Născuţi din Sânge se revarsă în încăpere. Erau prea mulţi ca să mă pot lupta cu ei în starea asta, în ciuda faptului că aveam Ucigaşa de Inimi.

Raihn i-a observat şi el, apoi s-a împleticit, rezemându-se de balustradă.

M-am uitat la aripile lui, rupte şi inutile. La rănile lui La distanţa în jos, de la balcon. Apoi din nou la soldaţi.

Şi, în cele din urmă, la chipul lui

Era scăldat în roz-auriu, deoarece soarele se ridica la orizont, făcându-i ochii să scânteieze ca nişte rubine întunecate.

Pe partea dreaptă a feţei începeau deja să îi apară băşici. în lumina zorilor, părul lui era atât de roşu – mai roşu decât oricând, o nuanţă mai apropiată de cea a sângelui uman decât a celui de vampir.

O săgeată i-a trecut pe lângă cap.

Când primii soldaţi au dat năvală pe uşă, l-am prins pe Raihn şi l-am tras spre trupul meu.

— Eşti incredibil de frumoasă, mi-a murmurat la ureche.

Apoi mi-am întins aripile şi ne-am aruncat împreună peste marginea balconului.

PARTEA A V-A
LUNA ÎN CREȘTERE

INTERLUDIU

Adevărul crud este că e mai dificil să supravieţuieşti atunci când ai ceva la care să ţii.

Sclavul şi regina q,u prea puţine lucruri în comun. Atunci când vorbesc, vorbesc adesea despre rege – conversaţii lungi care să-i ajute să facă faţă purtării sale şi stărilor lui de spirit. De cele mai multe ori însă nu vorbesc deloc, folosindu-şi puţinul timp petrecut împreună pentru a schimba atingerile violente cu cele tandre, pentru a înlocui durerea cu plăcerea, ca nişte plante disperate după apă.

Puterea unui astfel de lucru nu poate fi subestimată. Este suficient pentru a construi o legătură care seamănă în mod înşelător cu iubirea.

Şi cine poate spune că nu este iubire? Astupare a fi. Are gust de iubire. îl consumă cum numai iubirea o poate face.

Poate că într-o altă lume aceşti doi vampiri nu arfi găsit niciun motiv să fie împreună.

Dar în lumea aceasta au devenit, unul pentru celălalt, singurul motiv de a trăi.

Sclavul a învăţat repede că era mult mai greu să-ţi pese de ceva decât să nu-ţipese de nimic. în primele decenii de prizonierat, şi-a adus apatia la nivel de artă. Acum, în doar câteva săptămâni, aceasta se spulberă. Fiecare lovitură doare şi mai tare din cauza felului în care regina reacţionează la ea. Fiecare înjosire este mai ruşinoasă, pentru că ea este martoră la tot ce se întâmplă. Fiecare act de brutalitate împotriva ei îl împinge mai aproape de o limită, de un punct din care ştie că nu se va mai putea întoarce – indiferent cât de mult îl imploră ea să-şi înăbuşe impulsurile.

Cine câştigă? *îl întreabă ea, cu lacrimi în ochi.* Cine câştigă dacă el te ucide?

.Aşa *că anii trec, iar sclavul nu se împotriveşte.*

Dar acest soi de ură nu dispare niciodată. Doar se înrăutăţeşte. Timp de ani, de decenii întregi. îi cuprinde inima ca o ciupercă, până când nu-şi mai aminteşte viaţa de dinainte de ea.

Regele devine din ce în ce mai paranoic, mai disperat după putere, în timp ce, la distanţă, se aud zvonuri de rebeliune. Turneul Kejari se apropie, o uşă deschisă pentru toţi marii duşmani ai regelui. Pe măsură ce lumea de dincolo de zidurile sale îi scapă tot mai mult de sub control, dorinţa sa de a o stăpâni pe cea din interiorul acestora îl acaparează tot mai nemilos. Are nevoie ca ceva să-i amintească în permanenţă de propria sa putere.

Ciuperca se întinde.

Ideea prinde viaţă ca un mic nod de putregai îngropat adânc în interior. Se răspândeşte atât de repede încât nici măcar sclavul nu poate spune când devine mai mult decât o fantezie – doar că

intr-o bună zi nu mai e doar o posibilitate, ci un lucru inevitabil.

Sclavul începe să fie atent la bârfele oraşului. Astfel află despre existenţa unui războinic Hiaj promiţător, un bărbat care nu face niciun secret din promisiunea sa totală faţă de intenţiile sale brutale.

La prima probă a turneului Kejari, sclavului i se îngăduie să asiste, alături de rege.

Stă în spatele reginei şi o priveşte cum îşi aranjează părul pentru a-şi ascunde vânătăile de pe beregată.

Priveşte arena însângerată de dedesubt, unde vampirul blond îşi ciopârţeşte duşmanii cu aceeaşi ferocitate pe care ar folosi-o pentru a spinteca lumea şi a lua ce vrea din ea.

îl priveşte pe rege, se gândeşte la frica lui, despre care încearcă să pretindă că nu există.

Şi sclavul, în sfârşit, vede o oportunitate.

Ca o pânză, regatul e deja îmbibat în ulei.

Iar el e mai mult decât dispus să aprindă chibritul.

Habar n-aveam unde mergem.

îmi era imposibil să zbor drept, pentru că greutatea lui Raihn mă trăgea în jos, chiar dacă el se chinuia – fără succes – să mă ajute. Dar probabil că era mai bine aşa. Am coborât rapid, ascunzându-ne printre clădirile din Sivrinaj în timp ce încercam cu disperare să ne menţinem în aer. Am reuşit să ajungem la marginea cartierelor umane, unde ne-am prăbuşit pe străzile pietruite.

Raihn, în ciuda rănilor sale, a reuşit cumva să se ridice rapid, şchiopătând de-a lungul clădirilor de cărămidă prăbuşite. De îndată ce m-arn pus pe picioare, m-arn băgat sub braţul lui pentru a-l susţine.

Am înălţat ochii spre cerul luminos, lipsit de nori.

— Trebuie să te duc la adăpost, am spus. Repede.

M-arn uitat în jur, căutând o clădire pustie în care să ne refugiem, dar Raihn a continuat să mă

tragă înainte, strângând din dinţi.

— Ştiu eu unde mergem, a spus.

— La apartamentul tău? Nu vei reuşi niciodată să ajungi până acolo. O să găsim...

— Ba mergem! s-a răstit.

Eram pregătită să mă cert din nou cu el, dar mi-a aruncat o privire împietrită, hotărâtă – care m-a făcut să închid gura.

în acele minute tulburi dintre noapte şi răsărit, era linişte de ambele părţi ale Sivrinajului – şi la vampiri, şi la oameni Dar în curând, ştiam că vom atrage atenţia în cartierele umane, sub soarele care va urca pe cer. Am mers preţ de o stradă şi jumătate înainte de a zări prima pereche de ochi care se iţea pe fereastra unui dormitor şi care s-a ascuns în grabă când am observat-o.

— Te vor vedea oamenii am murmurat. Trebuie să găsim mai rapid alt loc.

— Nu, a şuierat el, printre dinţi

Raihn se deplasa lent, sprijinindu-se greoi de pereţi – şi ascunzându-se oarecum în umbrele proiectate de aceştia –, dar tot înainta.

— Suntem aproape. Mai avem o stradă.

Mamă întunecată, nu ştiam dacă vom reuşi să ajungem atât de departe.

Mi s-a părut că a trecut o veşnicie până când am zărit clădirea cu pricina şi l-am auzit cum răsuflă uşurat la vederea ei Dar deja arsurile întunecate îi cuprinseseră pomeţii întinzându-se încet pe toată faţa.

Paşii lui erau foarte, foarte lenţi Iar eu cedam sub greutatea lui Soarele se ridica tot mai mult pe boltă.

— Mai ai puţin, am rostit încet. încă un pic.

Eram atât de aproape. Dar apoi la doar câţiva metri distanţă de uşă, s-a prăbuşit.

Am căzut în genunchi lângă el, trăgându-l cât mai departe, în umbra clădirilor. Fiecare centimetru era dificil de parcurs – el era greu, iar eu eram rănită.

— Ridică-te! am spus, încercând în zadar să ascund cât de speriată eram. Ridică-te, Raihn! Suntem atât de aproape!

A gemut şi a încercat să se pună pe picioare. Nu a reuşit, căzând cu spatele lipit de perete.

Ce aveam de făcut? în spinare nu-l puteam căra. Soarele se apropia rapid. Am încercat să-l împing cât mai mult în umbră, cât încăpea trupul lui uriaş.

O uşă s-a deschis şi s-a închis la loc, iar mâinile mele s-au îndreptat spre sabie...

Am înălţat privirea şi am văzut un bărbat masiv şi chel care stătea chiar în faţa noastră.

îmi părea cunoscut, deşi, la început, n-am ştiut cine e. Apoi mi-am dat seama: era bărbatul din clădirea de apartamente. Cel care dormea mereu la birou.

Am deschis gura, dar nu ştiam ce să spun – dacă să urlu să păstreze distanţa sau să-l rog să mă ajute. Azi nu eram deghizaţi. Era atât de evident că suntem vampiri. Şi foarte neajutoraţi.

Prin minte mi-au trecut un milion de posibilităţi cu privire la cum ar putea acţiona un om în faţa a doi prădători prinşi în capcană.

Bărbatul a vorbit înaintea mea:

— Nu sunt vreun prost. Ştiu bine cine sunteţi

S-a apropiat, apoi a făcut o pauză când m-am

îndepărtat vizibil, postându-mă între el şi Raihn.

Ochii lui erau… mai blânzi decât mă aşteptam.

— Nu are de ce să vă fie frică. Niciunuia dintre voi

A trecut pe lângă mine, a îngenuncheat şi l-a apucat de braţul stâng pe Raihn.

— Ia-l de dreptul, mi-a spus el.

Ne ajuta. Sfântă Zeiţă, chiar *ne ajuta'.*

Am făcut cum mi-a spus, susţinându-l din dreapta pe Raihn. Cu noi doi şi Raihn folosindu-şi ultimele forţe pentru a se deplasa, l-am cărat pe acesta în interiorul clădirii. Paznicul a trântit cu piciorul uşa în urma noastră, trăgând perdelele cu mâna liberă.

în momentul în care soarele a dispărut, Raihn a oftat uşurat.

— E mai bine acum, a reuşit să spună. Mult mai bine.

— Şşş, am zis.

Nu voiam să-şi irosească energia, pentru că mai aveam de urcat o scară.

Dar, în lipsa soarelui, puterile i-au revenit imediat, reuşind să urce treptele susţinut şi de noi. Când am ajuns în apartament, s-a trântit imediat pe pat.

Bărbatul stătea în uşă, cu braţele încrucişate. Raihn şi-a ridicat privirea spre el.

— Mulţumesc.

— Locul ăsta s-a schimbat, a spus bărbatul. Să nu crezi că oamenii de-aici nu ştiu de ce.

A aruncat o privire spre fiecare dintre noi

— Nu ştiu ce s-a întâmplat, dar… nici nu e treaba mea. îngăduiţi-mi să spun doar că sper ca

lucrurile să continue aşa cum au fost. Şi dacă faptul că te-am adus aici va face să se întâmple asta...

A ridicat din umeri şi s-a îndepărtat de uşă.

— Am plecat – nu mă mai întorc azi şi închid în urma mea. Dacă mă întreabă cineva, nu am văzut nimic.

Apoi a închis uşa, lăsându-ne singuri.

M-am uitat la Raihn. Gâtul îi tremura, dar apoi s-a adunat şi s-a întors spre mine, cercetându-mă din priviri din cap până-n picioare. Mă ţineam de burtă. Rănile cărora nu le acordasem atenţie mai devreme, din cauza adrenalinéi, erau acum mult mai evidente. Dar nu era nimic fatal.

Raihn s-a ridicat şi a şchiopătat prin cameră. Am sărit în picioare.

— Unde naiba te duci?

— Pe sânii lui Ix, prinţesă! în celălalt colţ al camerei. Sunt bine. M-a ars doar puţin soarele.

Nu era adevărat. Dar măcar se putea mişca.

Mi-a aruncat o privire confuză, deschizând un sertar al biroului şi scotocind prin el.

— Stai jos şi nu te mai holba aşa la mine!

— De ce?

— Ţi se pare o poruncă imposibil de îndeplinit? a râs el.

M-am aşezat reticentă, iar el s-a întors şi a luat loc lângă mine. Respiraţia îi era grea şi uşor întretăiată. Sângele păta deja cuvertura patului – sângele meu, sângele lui

Şi-a mai desfăcut un nasture al tunicii. Era acum sfâşiată şi pătată, părul îi era răvăşit în jurul feţei, mânecile îi erau suflecate până la coate. Rochia mea, cândva fină, era ruptă şi îmbibată în sânge.

Toată eleganţa din înfăţişarea noastră de mai devreme fusese spălată de sânge.

— Mulţumesc, a spus el încet. Mulţumesc că ai venit după mine.

Aveam un nod în gât. Nu-mi plăcea când vorbea aşa. îmi amintea de felul în care îmi mulţumise după ce îl lăsasem să bea din sângele meu. Cu prea multă sinceritate.

— Simon vorbea despre tine ca şi cum n-ai însemna...

Am zâmbit amar.

— Ca şi cum n-ai însemna nimic. Să-l ia naiba!

Un surâs vag a trecut pe buzele lui Raihn, un pic îndurerat, pentru că amândoi ştiam că scârba mea faţă de Simon nu era singurul motiv pentru care-l salvasem. Dar nu a insistat.

— Am ceva pentru tine, a spus el şi mi-a întins un pachet mic, învelit într-o pânză banală.

Nu l-am luat.

— Nu te muşcă, a zis el. îţi datoram un cadou de nuntă.

— Şi crezi că e momentul *potrivit* pentru cadouri?

Un zâmbet în colţul gurii

— Cred că e momentul *perfect* pentru cadouri

Nu ştiam sigur de ce încă şovăiam. De parcă acea mică nuanţă dură din glasul lui mă împingea să cred că, orice ar fi fost, avea să mă doară.

Am luat pachetul, l-am aşezat în poală şi l-am desfăcut.

Un caiet îngălbenit de timp şi o puzderie de pergamente dezlegate au căzut din el.

Cu mâna străbătută de un tremur uşor, am luat

hârtia de deasupra şi am desfăcut-o. Era un portret făcut cu cerneală decolorată – o femeie cu părul negru, privind în depărtare, cu chipul parţial ferit de ochii privitorului. Destul de vechi, iar cerneala se întinsese şi câteva picături de apă uscată înfloriseră pe foaie. îmi amintea de un alt desen cu cerneală decolorată – un orizont în ruină al unui oraş aflat departe de aici.

— Ce-ce e asta? am întrebat.

— Cred, a spus Raihn cu blândeţe, că aceasta este mama ta.

O parte din mine ştia deja. Şi totuşi, cuvintele lui mi-au sfâşiat pieptul, eliberând un val de emoţii pentru care nu eram pregătită.

Vincent desenase asta. Era mâna lui – recunoşteam acel stil de desen.

Vincent o desenase pe *mama.*

Am pus cu grijă portretul deoparte. Sub el se afla un colier de argint pătat, cu un mic talisman din piatră neagră. Am ridicat colierul şi am aşezat piatra lângă mâna mea – lângă inelul pe care-l purtam pe degetul mic. Se potriveau perfect.

Simţeam o gheară ascuţită în piept. Am aşezat colierul deasupra portretului Caietul a rămas în poala mea, nedeschis.

— Cum? am întrebat, sufocându-mă.

Nu-mi puteam muta privirea spre el.

— încetul cu încetul, iată cum. în castel existau documente şi însemnări de acum câteva sute de ani. Vincent scria multe, dar nu toate aveau sens.

Părea adevărat. Lui Vincent îi plăcea să scrie, dar era paranoic când venea vorba de a împărtăşi informaţii Notiţele pe care le-a lăsat în urmă erau probabil vagi la modul intenţionat, greu de înţeles

pentru oricine altcineva în afara lui.

— Am luat de-acolo toate lucrurile care aveau înjur de douăzeci şi patru de ani vechime, a continuat Raihn. Am cercetat în fiecare zi o parte din ele. Doar eu. Nimeni altcineva nu ştie.

Mamă întunecată, cât timp trebuie să fi durat! Parcursese de unul singur acele sute, poate mii de însemnări.

îmi venea să plâng.

Am luat o altă foaie de hârtie. Era o scrisoare, de fapt o parte a uneia. Nu era scrisul lui Vincent, pe care-l cunoşteam prea bine. Acesta era mai dezordonat şi mai delicat, cu litere drepte şi buclate.

— Cine...

Am vorbit cu un nod în gât, aşa că a trebuit să mă opresc şi s-o iau de la început.

— Cine era ea?

— Şi eu am mai multe întrebări decât răspunsuri. Cred că numele ei era...

— Al ana.

Degetele mele au mângâiat numele din partea de jos a scrisorii. îl simţeam cumva apropiat sufletului meu, dintr-un trecut îndepărtat. Ca şi cum mi-l aminteam rostit, într-o căsuţă de lut, cu vreo douăzeci de ani în urmă.

Apoi mâna mi-a alunecat spre începutul scrisorii. *Pentru Alya,* aşa scria acolo. *Vartana. Districtele din est.*

Sfântă Zeiţă! Un nume. Un loc. Vartana era un orăşel la est de Sivrinaj. Scrisoarea în sine nu însemna mare lucru pentru mine – părea a vorbi despre vrăji de vindecare şi ritualuri dintr-un soi de magie pe care nu-l înţelegeam, dar *acele nume...*

— Din informaţiile strânse, a spus Raihn, bănuiesc că a locuit o vreme la castel. Nu ştiu cât timp. Cel puţin un an, bazându-mă pe diferenţele de timp de aici.

A atins uşor data de la baza scrisorii rupte, apoi pe cea anterioară, de pe hârtia de sub aceasta. A doua foaie părea un fel de însemnare dintr-un jurnal – o listă de ingrediente. Plante. Pe unele le recunoşteam, pe altele nu.

— Cred, a continuat el, că era mânuitoare de magie. Vrăjitoare.

M-am încruntat.

— A cărui zeu? A Nyaxiei?

Deşi pusesem această întrebare, ştiam deja răspunsul. Mama mea a fost om. Unii oameni puteau mânui magia Nyaxiei, dar niciunul dintre ei nu devenise deosebit de priceput, cu siguranţă nu mai priceput decât vampirii

Raihn a despărţit uşor paginile, ajungând la ultimul pergament. Acesta, spre deosebire de celelalte, nu era o scrisoare sau o însemnare de jurnal. Era o pagină ruptă dintr-o carte – o diagramă a fazelor lunii. în partea de jos era un simbol mic – silueta unui păianjen cu zece picioare.

— Acesta e un simbol al Acaejei, a spus el.

Acaeja – zeiţa necunoscutului şi ţesătoarea de destine.

M-am gândit la ce spusese Septimus despre tatăl meu şi am avut, brusc, o revelaţie. Că Vincent căutase sângele zeului. Că folosise câţiva clarvăzători pentru a-l ajuta în misiunea lui.

Arde-m-ar soarele!

Mi-am îndreptat privirea spre Raihn, iar el a

ridicat din sprâncene, confirmând în tăcere că se gândea la acelaşi lucru.

— Cum l-a ajutat? am întrebat.

— Nu ştiu. Mi-aş dori să ştiu. După luni întregi de căutări, asta e tot ce am aflat.

Părea supărat pe el însuşi, ruşinat că-mi oferea atât de puţin. Mie însă mi se părea că-mi dăruise enorm.

Aveam un nume. Sfântă Zeiţă, aveam un chip!

Şi aveam un milion de întrebări şi un milion de posibilităţi.

Am luat din nou primul pergament – desenul. Mi-am trecut degetele peste liniile de cerneală învechită.

El a desenat asta. El a desenat-o.

De ce, Vincent?

Ai iubit-o? Ai răpit-o?

Şi una, şi alta?

Dar în mintea mea nu am mai auzit nicio voce. Cum să evoc o falsă versiune a lui Vincent, care să nu fie deloc secretoasă, când toată viaţa el nu-mi servise decât ascunzişuri?

Sau poate că vocea lui mă părăsise, ştiind că nu voiam să aud nimic din ceea ce avea de spus.

Lacrimile îmi înţepau ochii şi aveam un nod în gât. Am mângâiat acel pergament cu degetul mare, la nesfârşit. îl simţeam pe Raihn prea aproape de mine şi, în acelaşi timp, nu suficient de aproape.

— Semeni cu ea, a murmurat el.

Ceva în felul în care a rostit asta m-a durut. O spusese cu atâta admiraţie. Ca pe cel mai frumos compliment pe care mi-l făcuse vreodată.

I-am privit valurile de păr negru de pe umăr,

unghiul drept al nasului, colţurile gurii uşor lăsate în jos, cu o concentrare atât de cunoscută.

— Aş vrea să-ţi pot da mai mult, a spus el încet. Ceva mai mult decât un nume. Mai mult decât câteva bucăţi de hârtie.

— De ce? am întrebat înăbuşit. De ce ai făcut asta?

Dar ştiam. în adâncul inimii mele, ştiam deja.

Raihn a inspirat prelung şi a expirat încet.

— Pentru că meriţi mai mult decât ceea ce ţi-a oferit această lume. Şi ştiu... ştiu că am contribuit şi eu la asta. Ţi-am răpit capacitatea de a afla aceste răspunsuri Nu e de ajuns. Ştiu că nu este. Dar...

Vocea i s-a frânt, puţin deznădăjduită, ca şi cum ar fi căutat cuvintele potrivite, dar nu le găsea. Nici eu nu mi le găseam, dincolo de recunoştinţa dureroasă care-mi umplea pieptul, ca o gheară. Da, Raihn avea dreptate. îmi furase posibilitatea de a-l privi pe Vincent în ochi şi de a-i cere răspunsuri

Dar chiar şi asta, câteva simple rămăşiţe ale trecutului, era mai mult decât îmi oferise vreodată tatăl meu. însemna ceva. însemna mai mult decât mi-aş fi dorit.

Simţeam ochii lui Raihn, chiar dacă-mi aţintisem privirea spre cuvertura patului, ruşinată de ceea ce ar fi putut citi în ea.

— Mai e ceva, a spus el.

Am auzit un foşnet slab în timp ce băga mâna în buzunar. Apoi mi-a aşezat în poală un săculeţ de catifea. Era greu pentru dimensiunea lui şi dinăuntru răsuna un vag zornăit metalic.

Bani.

Am ridicat privirea şi m-arn uitat în ochii lui A

fost o greşeală, pentru că expresia lui era atât de tristă, atât de sinceră, încât m-a înspăimântat.

— Ce..., am dat să spun.

— Galbeni, a spus el. Aurul e mai important decât moneda în sine. Poţi plăti cu el pe oricine din naţiunile umane. Sunt mai mulţi decât suficienţi. Plănuiam să-ţi trimit mai mulţi dacă ai avea vreodată nevoie, dar...

M-am ridicat brusc în picioare, împingând hârtia şi punga din poala mea pe pat.

— Eu nu...

— Lasă-mă naibii să vorbesc, Oraya!

Apoi a continuat, mai încet:

— Doar... te rog. Te rog, lasă-mă să-ţi spun asta.

Voiam să mă îndepărtez de el, dar nu am putut. Ochii aceia de culoarea ruginii, care sclipeau intens sub lumina felinarului, mă ţineau captivă.

— La gura de vărsare a râului Lituro, lângă districtele umane, te aşteaptă un bărbat chiar acum. Are o barcă. Te va duce până la insulele comerciale din largul coastei. Acolo, te poţi urca la bordul unei corăbii şi să mergi oriunde în lume.

Am întredeschis buzele. Totul fusese pregătit. Un bărbat care mă aştepta. Banii. Caietul acesta, împachetat şi pregătit, mă aştepta şi el.

Raihn nu dorise niciodată ca libertatea mea să depindă de sprijinul Casei Umbrei.

întotdeauna plănuise să mă lase să plec.

— Eu..., am răsuflat, dar el a rămas în picioare, crispându-se uşor din cauza rănilor, fără să-şi desprindă ochii de ai mei.

— Pleacă! a murmurat el. Du-te undeva departe! Du-te în naţiunile umane! Du-te şi învaţă despre magia ta! Ţi-aş spune să pleci ca să devii o

persoană absolut senzaţională, Oraya, dar deja eşti, iar locul ăsta nu te merită. Niciodată nu te-a meritat. Iar eu cu siguranţă nu te merit.

Am deschis gura din nou, dar cuvintele lui Raihn curgeau şi mai repede, şi mai copleşitor, de parcă le scotea de undeva, din adâncul sufletului.

— Nu ţi-am cerut niciodată iertare aşa cum ar fi trebuit. Pentru că tot ce ai spus vreodată despre mine a fost adevărat. Pentru că întotdeauna m-ai văzut aşa cum sunt, chiar şi atunci când mi-a fost ruşine de mine. Ceea ce ţi-am făcut a fost... este de neiertat.

A şuierat ultimele cuvinte, parcă scârbit de el însuşi. Şi-a dus vârfurile degetelor la piept, acolo unde lama mea îi străpunsese odinioară trupul.

Pentru că ştiam, cu exactitate, unde îi lăsasem acel semn.

— Aşa că nu-ţi voi cere să mă ierţi. Nu voi sta în faţa ta şi nu-ţi voi spune cât de rău îmi pare. La ce naiba te-ar ajuta asta? Nu vreau să-ţi cer nimic. Vreau să-ţi ofer ceea ce ar fi trebuit să obţii cu mult timp în urmă. Pentru că tu...

Aerul părea să fi părăsit încăperea – să-mi fi părăsit trupul, lăsându-mă acolo, încremenită, fără să respir, fără să vorbesc, în timp ce el se apropia de mine. Din ce în ce mai mult. Am ridicat bărbia ca să nu-mi desprind ochii de ai lui.

Mamă întunecată, ochii aceia! Semănau cu o flacără, scânteietori, umezi de lacrimi încă nevărsate.

— Tu eşti totul, a spus el înăbuşit, cu glas întretăiat. Totul. Aşa că pleacă, Oraya. Du-te!

Aveam un nod în gât. Am înghiţit în sec,

strângând din dinţi. Nu mă puteam gândi decât la un singur lucru: *Prostul naibii!* Dacă ar fi avut Casa Umbrei aliată, ar fi fost una. Dar Raihn nu mai avea aliaţi. Nici pe cei Născuţi din Sânge. Nici măcar pe Rishani. Acum avea nevoie de puterea pe care i-o puteam da eu mai mult decât oricând. Era singura lui şansă de a reveni pe tron şi, cu siguranţă, unica lui şansă de a rămâne acolo.

Avea nevoie de mine mai mult decât oricând.

— Nu ai nimic în afară de mine, am spus. Şi totuşi, eşti dispus să mă laşi să plec?

— Nu am nimic în afară de tine, a şoptit el. Tocmai de aceea te las să pleci.

Cuvintele lui m-au ameţit, de parcă întreaga lume se rotea într-o direcţie cu care corpul meu nu era obişnuită. Raihn era atât de aproape de mine încât îi simţeam căldura corpului, o senzaţie care acum îmi era la fel de cunoscută ca propria piele. Vedeam cum strânge din dinţi, cum muşchii i se încordează, ca şi cum tot trupul i s-ar fi împotrivit unei forţe primare care voia să micşoreze distanţa dintre noi.

Cum de recunoşteam senzaţia cu atâta uşurinţă?

De ce mi se părea totul atât de familiar?

Am tăcut câteva clipe lungi.

Apoi m-am întins pe lângă trupul lui, am înşfăcat punguţa cu galbeni de pe pat şi i-am trântit-o la piept, cu atâta forţă încât l-am făcut să suspine mirat.

— Nu-mi vine să cred! m-am răstit.

Expresia i s-a schimbat, surprinsă.

— Lucrurile tocmai au devenit interesante, am spus, şi crezi că eu o să fug, aşa, pur şi simplu?

Când avem o luptă de dus? Când nemernicul ăla a pus mâna pe coroana *mea?*

Am făcut un pas spre el, chiar dacă era periculos, chiar dacă acum corpurile noastre erau foarte aproape. Am ridicat capul, privindu-l sfidător în ochi, cu un rânjet pe buze.

— Mai du-te naibii, Raihn! am şoptit. *Du-te dracului!*

M-a privit îndelung, fără să clipească.

Şi apoi am rupt acea tăcere încordată, amândoi deodată.

Nu am ştiut cine a făcut prima mişcare. Sărutul a fost ca o furtună de vară peste deşertul arzător – un torent care mătură totul, îndepărtând arşiţa, atât de puternic încât, dintr-odată, nu-ţi mai aminteşti nimic în afară de ploaie.

Dintr-odată, Raihn era pretutindeni

44. ORAYA

Punguţa cu galbeni a căzut pe podea cu o bufnitură – mâinile lui Raihn o abandonaseră ca să-mi cucerească trupul.

M-a sărutat cu lăcomie. M-a sărutat aşa cum, odinioară, cu mai multe luni în urmă, se hrănise din mine într-o peşteră – disperat, profund şi înfometat, de parcă eu eram singurul lucru care-l lega de lumea asta. Şi, Mamă întunecată, la fel simţeam şi eu, ca şi cum m-aş fi agăţat de ceva solid şi sigur pentru prima dată după o veşnicie.

Ca şi cum m-aş fi întors acasă.

îmi spusesem că am uitat cum e să-l sărut pe Raihn.

Era o minciună. Trupurile nu uită astfel de lucruri – îmi rămăsese întipărit în memoria musculară, o parte din mine care se trezea dintr-un somn lung. M-a sărutat nu doar cu buzele, ci cu tot corpul – aşa cum şi lupta, cu fiecare muşchi pregătit pentru asta, concentrat doar asupra mea.

Rochia era teribil de subţire.

Mătasea ei îmi îngăduia să simt totul. Mâinile lui, mari şi aspre, îmi mângâiau trupul ca şi cum ar fi vrut să înveţe pe dinafară fiecare muşchi, să savureze fiecare rotunjime. Căldura lui mă învăluia în întregime, atât de aproape încât aş fi putut să jur că-i simţeam bătăile inimii sub piele. Erecţia lui – Sfântă Zeiţă, erecţia lui, tare şi groasă, deja încordându-se între corpurile noastre.

Da, mătasea mă lăsa să simt totul. Mă lăsa să simt cât de mult îşi dorise Raihn asta, de atâta vreme. Şi gândul mă făcea să simt cât de mult îmi doream şi eu lucrul acesta.

Plăcerea mi s-a adunat jos, în stomac, iar sfârcurile mi s-au întărit, lipindu-se de ţesătura extrem de subţire a rochiei şi de pieptul puternic al lui Raihn. Punctul dintre coapse mi s-a înfierbântat. Corpul meu îşi amintea cum era să-l sărute, da, dar îşi amintea mai mult de-atât. îşi amintea cum era să ne-o tragem. Ca o piesă lipsă care îşi găseşte locul.

Şi acum, corpul meu asta îşi dorea. Asta implora. Când mâinile lui Raihn au alunecat pe rotunjimile feselor mele, atingând locul acela dintre coapse, mi s-a oprit răsuflarea.

Sunetul pe care l-a scos, aproape imperceptibil, m-a cutremurat ca un tunet.

Valul de dorinţă m-a ameţit brusc – dorinţă, dar cu o nuanţă mai întunecată, dură şi periculoasă, călită în furia pe care o păstram în suflet de atâta vreme.

Cu o mişcare bruscă, l-am împins în jos, pe pat. S-a prăbuşit pe el cu toată greutatea, iar cadrul de lemn a protestat cu un scârţâit. Am început să mă târăsc peste el, dar am remarcat cum trăsăturile i se crispează. Am şovăit, privindu-i din nou rănile –

întinse, grave, în ciuda faptului că absenţa soarelui îl ajuta deja să se vindece.

— Să nu îndrăzneşti să te opreşti, prinţesă! a şuierat Raihn, ghicindu-mi gândurile şi zâmbind ghiduş. Te rog. Nu-mi pasă nici dacă mă omori

Vârfurile degetelor lui bătătorite mi-au atins obrazul, dân- du-mi părul negru după ureche.

— Când s-a întâmplat ultima oară, singura parte bună a fost că tu ai fost ultimul lucru din lume pe care l-am văzut.

Vocea lui încă avea acea tărăgănare, uşoară şi glumeaţă, dar zâmbetul îi pierise. Nu era nimic uşor în toată povestea asta. Nici atingerea lui nu era uşoară. Totul era plin de o tandreţe absolut chinuitoare.

Mă durea pieptul. îmi dădeau lacrimile.

Mă... mă *înfuria* din cale-afară!

Nu eram pregătită încă pentru asta. Prin vene îmi curgeau rămăşiţele furiei, sfâşiind şi mai tare rănile deschise în sufletul meu în ultimele luni.

A dat să se ridice, întinzându-se spre mine, dar l-am împins la loc în pat.

— Nu, am spus.

Confuzia i-a umbrit chipul.

— Nu te mişca, am spus. Nu tu controlezi ce se întâmplă.

Atunci a părut că înţelege. Expresia i-a devenit, la început, prea dulce, prea blândă, până când a înlocuit-o cu un zâmbet care i-a cuprins încet buzele.

L-am apăsat din nou pe umăr, cu fermitate, o poruncă de a rămâne pe loc. Apoi mi-am îndreptat atenţia asupra hainelor lui. Am început cu nasturii tunicii, desfăcând pe rând bumbii de argint de pe

pieptul său. Cu fiecare dintre aceştia, mătasea albastră cădea deoparte, lăsând la vedere pielea goală – o hartă de rotunjimi şi muşchi care se ridicau şi coborau tăios când respira, acoperită de răni proaspete şi cicatrici vechi şi păr moale şi întunecat, care se transforma într-o dâră îngustă pe abdomen.

Urâsem costumul acela din momentul în care-l văzusem îmbrăcat cu el. Pentru că fix asta era: un costum care încerca să-l transforme pe Raihn într-unul dintre vampirii care odinioară îl făcuseră sclav.

Iar el nu era aşa.

Acum mi se părea atât de evident, încât mă întrebam cum de m-am îndoit vreodată de asta. Nu, persoana pe care o scoteam la suprafaţă cu fiecare nasture deschis, cu fiecare nouă bucată de piele imperfectă, cândva umană...

Acesta era *el*

Am terminat cu tunica, iar el m-a ajutat, cu o mişcare a umerilor, să i-o scot şi s-o arunc la podea. M-am lăsat peste pieptul lui, mângâindu-i muşchii cu vârfurile degetelor, oprindu-mă la sfârcul ce se întărea sub atingerea mea, apoi trecând în jos, peste abdomenul încordat, până la dâra de păr tot mai întunecată care ducea spre pantaloni

Iar Raihn, ascultător, nu se clintea, deşi îi simţeam privirea lacomă. Nici măcar atunci când mâinile mele au ajuns la centura sa, descheind-o şi eliberându-1.

Prima dată când îi văzusem penisul, fusesem şocată că un astfel de lucru putea fi considerat frumos – şi totuşi, şi de data asta, era singurul cuvânt la care mă puteam *gândi: frumuseţe.*

întregul trup i s-a încordat când mi-am înfăşurat degetele în jurul acestuia. A tresărit vag când l-am

atins, încordând abdomenul. Am văzut cum din vârf i se scurg câteva picături de sevă.

Mă dorea. Mă dorea atât de mult încât nici nu mai respira, strângând în pumni cuvertura de pe pat. Şi, Mamă întunecată, senzaţia apăsătoare dintre coapsele mele devenea tot mai greu de ignorat. Era atât de uşor să mă târăsc peste el, să-l las să alunece înăuntrul meu.

Prea uşor.

Nu există plăcere uşor de câştigat.

Voiam să sufere pentru asta.

M-am lăsat în jos, trecându-mi buzele peste vârful erecţiei sale, rotindu-mi limba peste lichidul dulce-sărat.

Raihn a scos un şuierat ascuţit. întregul corp i s-a încordat, de parcă s-ar fi abţinut din toate puterile să nu sară din pat şi să mă înşface.

Cu toate astea, nu s-a clintit din loc.

L-am lins lent, prelung, dar blând – suficient de blând încât să ştiu că era de-a dreptul chinuitor.

De data aceasta, expiraţia lui a semănat cu un geamăt.

— Eşti malefică, a murmurat el.

îşi ridicase capul doar cât să mă privească, cu o expresie de prădător, de parcă ar fi preferat să moară pe loc decât să clipească din ochi

M-a cuprins o senzaţie foarte cunoscută – eu aplecată peste Raihn, el privindu-mă lung, cu ochii plini de o dorinţă abia ţinută în frâu.

Vrei să te fac să mă implori? îl întrebasem atunci

Mi-am plimbat din nou limba peste penisul lui foarte încet, iar el a scos o altă răsuflare întretăiată.

— Mi-ai spus cândva că m-ai putea implora, am

murmurat. O altă atingere cu buzele.

— Imploră-mă!

Nu mi-am desprins privirea din ochii lui care scânteiau de încântare.

— Lasă-mă să te ating! a zis el răguşit.

Şi, Sfântă Zeiţă, da, mă implora, în fiecare cuvânt i se citea disperarea.

— Lasă-mă să te simt, chiar dacă nu te merit! Te rog!

M-am târât încet pe corpul lui, până când şoldurile mele s-au aliniat cu ale lui Rochia mi se ridicase, mătasea mi se adunase în partea de sus a coapselor – ştiam că amândoi eram înspăimântător de conştienţi de apropierea dintre noi. Mi-am lăsat şoldurile în jos, îngăduind erecţiei sale să-mi atingă foarte puţin punctul acela fierbinte dintre picioare. Mi-am înăbuşit un geamăt, chiar şi la acea atingere trecătoare, abia simţită.

Nu voiam să-l las să vadă cât de mult îmi doream asta.

M-am sprijinit pe coate, lăsând câţiva centimetri între trupurile noastre.

— Şi? am spus.

Privirea îi strălucea de plăcere, ca a unei pisici care-şi savura vânătoarea. Şi totuşi, sub acea încântare sălbatică, zăbovea ceva mai profund. Vârfurile degetelor i s-au ridicat spre obrazul meu. Fără să-l atingă. încă supunându-se poruncii mele.

— Lasă-mă să te transform în regina care meriţi să fii! Lasă-mă să-ţi păzesc trupul, sufletul, inima! Lasă-mă să-mi petrec restul măruntei mele vieţi la mila ta! Dacă trebuie să mor, atunci vreau să mor de mâna ta. Te rog!

Mă durea pieptul, o senzaţie aproape la fel de

puternică precum dorinţa mea.

Am legănat şoldurile şi l-am simţit cum se mişcă din nou, acea tresărire imperceptibilă făcându-mi răsuflarea să tremure.

— Şi? am şoptit.

A expirat şovăitor, cu un zâmbet discret pe buze.

— Şi, în numele zeilor atotputernici, prinţesă, te implor, lasă-mă să îngenunchez în faţa ta!

Am rămas aşa, cu trupurile foarte aproape de o contopire totală, fără totuşi să ne atingem deloc.

Apoi am şoptit:

— Bine.

Stăpânirea de sine a lui Raihn s-a spulberat. Poate că rănile îi încetineau mişcările, dar nu o arăta. Gura lui s-a lipit violent de buzele mele. S-a rostogolit şi m-a trântit pe pat, mâna lui alunecându-mi pe trup ca şi cum ultimele câteva minute, în care nu mă putuse atinge, fuseseră o tortură.

Şi apoi, la fel de repede, şi-a ridicat trupul de pe mine. A sărit din pat, prinzându-mă de picioare şi trăgându-mă în jos.

Şi, aşa cum promisese, s-a pus în genunchi

N-am putut să-mi desprind ochii de la el, fascinată, în timp ce-mi ridica încet mătasea rochiei în jurul şoldurilor, despăr- ţindu-mi uşor coapsele. Nici în prezenţa zeilor nu păruse vreodată atât de plin de admiraţie.

Şi-a ridicat încet privirea până la ochii mei.

— Se poate, prinţesă?

M-am încruntat.

— Prinţesă?

A râs aspru.

— Regină.

A început de la interiorul coapsei mele, cu sărutări atât de blânde încât aproape mă gâdilau, apoi mi-a ridicat piciorul, aşezându-l pe umărul lui.

— Regina mea, a şoptit din nou cuvintele apăsat, pe pielea mea, însoţite de sărutări delicate, urcând tot mai mult pe partea interioară a coapselor mele.

Mamă întunecată, nu mă lăsa! Picioarele mi s-au deschis, făcându-i loc. Trupul meu era conştient doar de nerăbdarea atingerii şi sărutărilor lui.

Când a ajuns acolo unde-mi doream, a fost blând la început, dându-mi la o parte lenjeria intimă delicată din dantelă şi săru- tându-mă fin.

Foarte uşor. Foarte tandru. Şi totuşi, şocul plăcerii mi-a cuprins trupul, făcându-mi spatele să se arcuiască.

A mârâit uşor, lipit de pielea mea, iar acea vibraţie a reverberat în punctul acela fierbinte dintre picioarele mele.

— E mai bine, a murmurat el. Mai bine decât îmi aminteam. E mai bun decât sângele tău.

A urmat o altă atingere a limbii sale, de data asta mai fermă, încheiată cu un sărut prelung şi apăsat.

Am strâns din dinţi ca să-mi înăbuş scâncetul de plăcere, prinzându-mă cu putere de aşternuturi. Mamă întunecată, nu voiam să-i dau încă satisfacţie. Nici dacă asta m-ar fi ucis.

încă o atingere, încă un oftat, încă un şoc de plăcere.

Mă străduiam din răsputeri să-mi înăbuş gemetele şi strângeam din dinţi atât de tare încât m-am gândit, preţ de o clipă, că mi-ar putea crăpa.

Mai mult. Aceste cuvinte îmi stăteau pe vârful

limbii. Dar nu voiam să-i cer nimic lui Raihn acum.

— Dă-mi voie să te venerez, Oraya! a şoptit el şi numele meu pe buzele lui, vibrându-mi pe cele mai sensibile părţi ale trupului, m-a cutremurat.

îl rostea cu o disperare profundă. îi spusesem să mă implore. Iar el mă implora.

— Şi lasă-mă să te gust când ai orgasm. Te rog.

Limba lui m-a lins meii apăsat, prelung, pe toată lungimea sexului, rotindu-se în jurul clitorisului în timp ce şi-a trecut uşor dinţii peste pielea sensibilă.

Sfântă Zeiţă, nu mă lăsa! Nu meii puteam...

De pe buze mi-a ieşit un geamăt strangulat, scăpând strădaniilor mele de a-l suprima.

Cu gura încă lipită de trupul meu, Raihn a răspuns cu un geamăt la fel de puternic, de parcă sunetul scos de mine era o gură de apă pentru un vampir care murea de sete.

— Din nou, a şoptit el. Te implor!

Cum aş fi putut să-l refuz? Nu puteam, nici măcar dacă aş fi vrut. Pentru că geamătul acela a învins ce rămăsese din stăpânirea de sine a lui Raihn şi, dintr-odată, gesturile lui lente şi senzuale au devenit aprige şi disperate.

Mă lingea şi mă săruta ca şi cum scopul vieţii sale era să smulgă trupului meu cât meii multă plăcere – gura lui era acum fermă şi nemiloasă, atingerile erau aspre şi apăsate, trecând de la deschizătura mea intimă la clitoris şi înapoi, sărutând şi sugând la nesfârşit. Am ridicat şoldurile, mişcându-mă în acelaşi timp cu el – nu mă puteam abţine, nu-mi meii puteam controla muşchii

— Bun, a murmurat el. Aşa. Lasă-mă să te ajut!

Da, mi-a trecut prin minte, cu disperare. *Da, da, da.*

Şi de-abia când l-am auzit mârâind de plăcere mi-am dat seama că o spuneam cu voce tare, la nesfârşit – oferindu-i răspunsul pe care-l ceruse. Dându-i tot ce-şi dorea, în timp ce el făcea acelaşi lucru. I-am cuprins capul cu mâinile, strecurân- du-le în valuri ondulate negru-roşietice, neştiind exact dacă voiam să-l trag meii aproape de mine sau să-l îndepărtez.

Mai aproape de mine, am decis atunci când limba lui mi-a atins clitorisul într-un fel ameţitor şi degetele lui au alunecat înăuntrul meu. Geamătul lui de plăcere mi-a străbătut, ca un fulger, şira spinării

îmi plăcea vocea lui. Nu avea niciun rost să o neg.

Acesta a fost ultimul meu gând, înainte ca valul de plăcere să mă copleşească.

Când orgasmul mi s-a dus, răsuflăm greoi Un strat subţire de transpiraţie îmi acoperise pielea. îmi simţeam muşchii slăbiţi, tremurânzi. Şi totuşi, când am deschis ochii şi l-am văzut pe Raihn, dezbrăcat, căţărându-se din nou în pat, dorinţa mi s-a stârnit la loc.

Era atât de frumos – lumina felinarului îi dansa peste trupul gol, marcat de timp, răni, cicatrici, de o viaţă îndelung trăită. Flăcările se reflectau în nuanţa ruginie şi bogată a ochilor săi, care mă fixau de parcă doar eu existam pe lume.

Văzând, ca întotdeauna, meii mult decât mi-aş fi dorit să vadă.

Văzându-mă, ca întotdeauna, *pe mine.*

Dintr-odată m-am simţit extrem de expusă, chiar dacă el era dezbrăcat, iar eu – complet îmbrăcată. Iluzia jocurilor mele ascunse se destrămase. Vâlvătaia finală a furiei mele se stinsese ca o

lumânare care piere în bezna nopţii.

Am clipit şi am simţit cum o lacrimă mi se prelinge pe obraz.

Raihn s-a aşezat lângă mine. Mi-a şters lacrima cu degetul mare.

— Te urăsc, am spus cu glas sugrumat.

Dar cuvintele nu erau ostile, ci slabe, triste, pustii

Nu spuneau: *Te urăsc pentru că mi-ai ucis tatăl.*

Spuneau: *Te urăsc pentru că ţi-am îngăduit să mă răneşti.*

Te urăsc pentru că am plâns după tine.

Te urăsc pentru că nu te urăsc.

în ochii lui nu se citea nici durere. Nici furie. Doar o înţelegere tandră şi afectuoasă. Uram când mă privea aşa.

Sau poate că şi asta uram, la fel cum îl uram şi pe el. Adică deloc.

M-a sărutat pe frunte.

— Ştiu, prinţesă, a şoptit. Ştiu că mă urăşti.

Şi-a coborât buzele spre nasul meu. Am închis ochii sub sărutările lui, umezite de lacrimile mele.

— M-ai distrus, a murmurat el. Şi am urât şi eu fiecare moment.

Adevărul acelor cuvinte mi-a făcut o rană în piept, insuportabil de dureroasă. Le-a spus cu aceeaşi voce cu care rostise jurămintele de la nunta noastră.

Am deschis ochii şi l-am descoperit privindu-mă fix. Nuanţele din ochii săi – multe culori disparate, care se uneau pentru a crea o asemenea frumuseţe – m-au lăsat fără cuvinte.

— Lasă-mă să te sărut! a şoptit el.

încă mă implora.

— Da, am spus.

Avea gustul vag al plăcerii trupului meu, dar al lui era meii puternic – străin şi familiar, dulce şi amar deopotrivă. Sărutul acesta nu era ca încleştarea noastră de mai devreme. Era o scuză, o rugăminte, un salut, un adio, un milion de cuvinte adunate în câteva secunde nesfârşite în care timpul a murit între noi.

Te urăsc, îmi spuneam, cu fiecare atingere nouă, cu fiecare mişcare iscoditoare a limbii lui, cu fiecare scuză tandră care zbura de pe buzele lui. *Te urăsc. Te urăsc. Te urăsc.*

Şi, cu fiecare sărut, îi împingeam cuvintele în corp, chiar şi atunci când îl trăgeam meii aproape, chiar şi atunci când îi lăsam trupul să se prăbuşească peste al meu.

Gura lui Raihn a coborât de-a lungul maxilarului, de-a lungul gâtului meu. A zăbovit acolo preţ de o clipă – peste cele două perechi de cicatrici – înainte de a ajunge şi mai jos, spre umărul meu. Abia atunci s-a ridicat, cu degetele jucându-i-se cu cordo-nul rochiei mele.

— Dă-mi voie să te văd! a zis răguşit. Te rog!

Am încuviinţat.

Mi-a desprins bretelele de pe umeri. Mi-a sărutat fiecare petic de piele în timp ce-mi scotea rochia de mătase – pe umăr, pe sâni, pe sfârcurile întărite, pe linia taliei, pe şold, pe partea de sus a coapsei. Şi, în cele din urmă, mi-a scos rochia mototolită şi a aruncat-o de pe pat, cu privirea fixată asupra trupului meu gol şi vulnerabil.

Nu era frig. Cu toate acestea, m-arn înfiorat toată.

A râs aspru.

— Ce e? am întrebat.
— Eu doar...

Şi-a apropiat din nou gura de mine, zăbovind asupra sfârcurilor mele într-un fel care mi-a tăiat răsuflarea.

— Fir-ar să fie, pur şi simplu am rămas fără cuvine! a şoptit el, în timp ce buzele îi urcau sinuos spre gura mea. Am rămas fără cuvinte în faţa ta.

Oricum, cuvintele erau supraestimate. Mă bucuram că nu putea vorbi, pentru că senzaţiile care mi se contopeau în piept erau confuze şi greu de exprimat.

— Ce bine, am şoptit, sărutându-1.

Trupurile noastre s-au împreunat din nou. Erecţia lui Raihn, lipită de piciorul meu, mi-a făcut coapsele să se deschidă încă puţin. Mâinile lui pe trupul meu au devenit meii frenetice, de parcă ar fi vrut să mă cuprindă cu totul deodată.

Mamă întunecată, cât îl doream! îl voiam la fel de deschis, expus şi vulnerabil cum mă făcuse el pe mine.

Un mic sunet mi-a zburat de pe buze, iar Raihn a surâs discret, aproape de gura mea întredeschisă.

— Ce e, prinţesă? Ce-ţi doreşti?

O întrebare sinceră. Ca şi cum nu ar fi vrut nimic meii mult decât să-mi ofere ceea ce-mi doream.

Şi erau atât de multe răspunsuri la această întrebare!

Te vreau înăuntrul meu. Vreau să mi-o tragi până când nu-mi mai amintesc cum mă cheamă. Vreau să te privesc cum ajungi la orgasm, aşa cum m-ai privit şi tu pe mine.

Te vreau pe tine.

Dar de pe buze mi-a ieşit cu totul altceva: — îţi

vreau sângele.

45. RAIHN

La început, am crezut că am auzit greşit. Dar nu.

îţi vreau sângele.

Cuvintele acelea, ieşind de pe buzele acelea perfecte. Buzele acelea perfecte care îmi linseseră sângele de pe degetul mare cu câteva săptămâni în urmă – buzele acelea la care visam de-atunci, cu mâna în jurul propriului sex, cu perdelele trase în timpul zilei, în semiîntuneric.

Eram ameţit. Foarte multe detalii ale acestei din urmă zile mi se păruseră un vis. Dar, la naiba, mă deranja vreun pic, dacă asta era halucinaţia pe care o aveam? Oraya lângă mine în pat, dezbrăcată, în timp ce lumina îi dezmierda pielea imaculată, palã în razele lunii, stâmindu-mi gelozia.

Oraya în pat, goală, cerându-mi sângele.

îi simţeam mirosul excitării, apăsat şi dulce. îi auzeam bătăile inimii, zgomotoase şi rapide ca ale unui iepure.

Dar deşi îi simţeam dorinţa – o poftă pe care-mi

doream cu disperare să i-o satisfac –, tot aş fi putut petrece o veşnicie doar sărutând-o. Făcând dragoste cu acea gură veninoasă, perfectă, frumoasă şi periculoasă.

N-am crezut c-o voi mai săruta vreodată pe Oraya. Acum, nu mai puteam să pun asta la îndoială. Voiam doar să accept tot ce-mi oferea.

Şi, la rândul meu, să-i dau tot ce-şi dorea.

O roşeaţă delicată a colorat obrajii Orayei. M-am întrebat dacă ştia că se îmbujorează, şi încă atât de uşor. Nu voiam să-i spun, pentru că nu doream să se oprească.

— îmi vrei sângele, am repetat.

Nici măcar nu a clipit când a răspuns:

— Da.

Lua-m-ar soarele atotputernic!

Da, Oraya îmi voia sângele. Şi-l dorea de luni întregi. Şi eram teribil de norocos că acesta era modul în care i-l puteam oferi.

M-am rostogolit şi i-am scos pumnalul din mormanul de haine.

— Nu are otravă pe el, aşa-i? am întrebat-o.

A scuturat din cap.

Bun. Ar fi fost un fel jenant de a muri.

Mi-am trecut vârful pumnalului de-a lungul gâtului, cât să sfâşii pielea, cu o înţepătură abia dureroasă. Sângele cald a ţâşnit imediat bolborosind la suprafaţă, prelingându-mi-se pe gât.

Am băgat pumnalul la loc în teacă şi l-am aruncat din nou la o parte, întorcându-mă spre Oraya.

— Iată-l, prinţesă! am spus. Sângele meu. Bea cât vrei din el. E al tău de drept, până la urmă.

Pentru că i-l promisesem deja, cu câteva luni în

urmă.

îţi ofer trupul meu, sângele meu, sufletul meu, inima mea.

Şi, în acea noapte, din momentul în care limba ei mi-a atins pielea, în care cuvintele mi-au părăsit buzele, am ştiut că le credeam din tot sufletul. Erau adevărate, chiar dacă ea nu voia asta. Chiar dacă ea nu le-a rostit înapoi.

Eram al ei.

Privirea Orayei era tăioasă şi atentă, acei ochi scânteietori ca luna mă străpungeau meii dureros decât orice sabie. Gâtul i s-a legănat uşor. Ochii i-au zăbovit asupra gâtului meu – asupra pârâului de sânge negru-roşiatic.

Izul de excitare – pofta ei înfometată – s-a intensificat în aer. Penisul meu a tresărit, drept răspuns.

— Ridică-te în capul oaselor! a spus ea.

M-am încruntat, dar m-am supus poruncii ei.

Şi-a trecut picioarele peste ale mele, aşezându-se pe mine. Mâinile mele i s-au oprit pe şolduri. Apropierea, parfumul ei, căldura ei, mult meii puternică decât cea a unui trup de vampir, m-au ameţit.

Imediat, am ştiut ce însemna asta. O reconstituire a acelei nopţi petrecute în peşteră.

Sfântă Zeiţă, ai grijă de mine!

Eram distrus. Eram pierdut.

Preţ de o clipă, m-a privit fix. Ochii ni s-au întâlnit, fără să clipim. O gheară mi s-a strâns în piept. Am recunoscut expresia aceea – teamă amestecată cu pofta fizică. Teama de ea însăşi şi de propriile ei dorinţe.

Mi-am trecut degetul peste pielea goală a

şoldului ei, în cercuri mici.

— Eşti în siguranţă, Oraya, i-am şoptit. Bine?

A mijit uşor ochii, ca şi cum s-ar fi îndoit de mine. Şi deşi nu intenţionasem s-o mint – nici acum, nici altădată – am înţeles. Pentru că nimic din toate astea nu însemna siguranţă. Eu, Oraya şi acest lucru monstruos, superb şi teribil pe care-l creaserăm între noi nu însemna nici pe departe că suntem în siguranţă.

S-a înclinat, lipindu-şi sânii de pieptul meu, cu mâinile sprijinite de braţele mele, şi şi-a apropiat buzele de gâtul meu.

Meii întâi, a lins sângele ce mi se scursese în josul gâtului, începând de la claviculă şi apoi urcând. Totul s-a sfârşit cu o mică durere usturătoare când buzele ei au apăsat rana deschisă.

Şi apoi a băut.

Răsuflarea mea era puţin tremurândă şi mi-am înfipt degetele în carnea ei. Toţi muşchii îmi erau încordaţi

Nimeni nu se meii hrănise din mine... de la Neculai încoace – sau de la Simon şi de la ceilalţi nobili cărora mă împrumutase. Niciodată, de atunci, nu mai îngăduisem asta, nici măcar cu iubitele mele, mult timp după aceea. Pe pielea mea nu rămâneau cicatrici uşor, ca pe a Orayei. Colţii aceia nu-mi lăsaseră urme pe gât. Dar, sute de ani mai târziu, încă îi simţeam. N-aş mai fi permis nimănui vreodată să redeschidă acele răni.

Corpul meu îşi amintea bine acest lucru, încordându-se nerăbdător, chiar dacă mintea mea ştia adevărul.

Dar din clipa în care gura ei mi-a atins pielea, mi-

am dat seama că, în privinţa ei, lucrurile stăteau diferit. Am crezut că ea mă va face să-mi aduc aminte, chiar şi pentru scurt timp, de acele răni vechi. în schimb, fiecare atingere a limbii ei le picta cu ceva nou.

Acesta nu era un asalt nedorit asupra trupului meu, aşa cum se întâmplase cu Neculai sau cu Simon sau cu oricare alt vampir.

Aceasta era ea. Oraya. Soţia mea.

A fost atât de timidă la început, că aproape mă amuza. Limba i s-a lipit stângaci de rană ca a unui pisoi de lapte, ca şi cum nu ar fi ştiut cum să bea. Cu toate astea, pielea mea părea să se deschidă de bunăvoie sub atingerea ei, ca şi cum trupul meu era croit pentru a-i oferi acest lucru.

— Nu trebuie să fii blândă.

Nu m-am putut abţine – în voce mi s-a strecurat un strop de amuzament.

— Nu-mi faci niciun rău.

Era adevărat că trupul ei apăsa greu şi dureros peste restul rănilor mele – dar nu mă puteam plânge de acei sâni care se contopeau cu pieptul meu.

S-a apropiat şi meii mult de beregata mea, ascultându-mi sfatul. Cu o inspiraţie prelungă şi tăioasă, a sorbit o gură din sângele meu, înghiţindu-1.

I-am simţit răsuflarea ca pe un geamăt. Am gemut şi eu.

Nu ştiam dacă Oraya avea venin. Aş fi crezut că nu are, pentru că nu avea colţi Dar muşcătura ei., mi-a produs o senzaţie aparte. Ceva foarte diferit de valul de venin al celorlalţi vampiri, care mă ameţea într-un fel ce-mi făcea rău.

Nu ştiam dacă era venin, sau atingerea limbii ei, sau doar sentimentul îmbătător pe care mi-l dădea trupul ei dezbrăcat călare pe al meu. Dintr-odată, nimic pe lumea asta nu mai conta în afară de ea, de gura ei, de aroma dorinţei sale, care devenea, cu fiecare secundă, din ce în ce mai persistentă.

Şi-a trecut din nou limba de-a lungul gâtului meu, cu un mic sunet de plăcere pe care nici nu şi-a dat seama că-l scosese. Mi-am lăsat capul pe spate, uşurându-i mişcările. Trupul ei se topise într-al meu. Spinarea i se arcuia, coapsele i se deschideau din ce în ce mai larg.

Eram dureros de excitat. Singurul lucru de care eram conştient, în afară de gura Orayei şi de respiraţia ei extaziată, era faptul că sexul îi era atât de aproape de erecţia mea, încât era nevoie doar de o mică legănare a şoldurilor pentru ca ea să coboare de-a lungul acesteia.

Bea cu o asemenea poftă încât s-a înecat puţin şi s-a îndepărtat, tuşind discret. Mi-am înclinat capul ca să mă uit la ea, iar pofta pură de pe chipul ei – ochii cu pleoape grele, buzele roşii şi întredeschise, mânjite într-un colţ de sângele negru-ro- şiatic – m-a ameţit din nou.

— E bine? am murmurat.

în loc să răspundă, m-a sărutat.

Sângele meu avea gust sărat şi accentuat, de fier. Diferit de al ei – nu la fel de gustos, dar puţin mai bun pentru că-l sorbeam de pe limba sa. Mă săruta cu disperare, fără răbdarea de a respira. Limba ei mi-a pătruns printre buze, adânc, forţân- du-mă să-mi las capul pe spate.

Şi-a coborât şoldurile. Sexul i s-a lipit de penisul meu întărit, rotindu-se prelung, făcându-mi unghiile

să i se înfigă în piele. Am lăsat să-mi zboare de pe buze un geamăt jos, fără cuvinte.

— Ai primit sângele meu, am şoptit. Ce altceva mai doreşti, prinţesă?

Mi-a răspuns la întrebare printr-o altă legănare a şoldurilor. *La naiba!* Nu ştiusem ce înseamnă să ai nevoie de cineva înainte de a o întâlni pe ea. întotdeauna crezusem că astfel de replici erau prosteşti şi teatrale.

Nu. Chiar aveam nevoie de Oraya. Aveam *nevoie* de ea, ca de o altă funcţie a trupului meu.

Ştiam ce-şi dorea. Şi ea ştia. Dar nu se putea hotărî s-o spună cu voce tare. Erau ultimele rămăşiţe ale jocului nostru, ca nişte porţi şubrede între noi, care rezistau încă.

Aşa că a şoptit, în mijlocul unui alt sărut plin de dorinţă:

— Imploră-mă!

Era foarte uşor s-o implor.

I-am împins şoldurile în jos, aşezându-mi vârful erecţiei în dreptul sexului ei, pe care l-am simţit tresărind sub atingerea trupului meu.

— Dă-mi voie să te pătrund! am şoptit. Dă-mi voie să intru în tine! Dă-mi voie să simt cum ajungi la orgasm! Dă-mi voie să te privesc! Te implor!

A suspinat înăbuşit, şi-a lipit gura de a mea şi s-a coborât de-a lungul erecţiei mele.

Când m-am pierdut în locul acela cald şi umed, totul a dispărut din jurul meu.

A scos un geamăt întretăiat şi, Sfântă Zeiţă, era cel mai frumos sunet pe care-l auzisem vreodată. Credeam că reuşisem să-l uit, că-l alungasem din minte pentru totdeauna.

Ce prostie din partea mea să încerc măcar! Şi,

naiba să mă ia, de ce aş vrea să uit una ca asta? Voiam să mă înec în fiinţa ei Să mă cufund în símetele ei, în răsuflarea ei, în trupul ei, în sângele ei.

A gemut din nou în timp ce se ridica de pe mine, coborând din nou, la nesfârşit, legănându-şi şoldurile, ajutându-mă s-o ating în profunzime, acolo unde îşi dorea. Sfântă Zeiţă, îmi plăcea la nebunie – adoram felul în care se folosea de mine. Corpul încă mă durea şi nu-mi îngăduia s-o dezmierd aşa cum mi-aş fi dorit, dar ea era mai mult decât dispusă să ia şi singură ce voia.

Mâinile mele i-au mângâiat trupul, memorând forma fiecărui muşchi, a fiecărei întinderi de piele, de la forma subţire a taliei Orayei până la rotunjimile moi ale feselor. Am sărutat-o pasional, apăsat, devorând toate acele sunete uluitoare – oferin- du-i tot ce era al meu.

Ritmul trupurilor noastre era de-acum frenetic. Niciunul dintre noi nu mai avea răbdare. Voiam totul, fără întârziere. De fiecare dată când mă primea înăuntrul ei, frecându-se de mine, permiţându-mi să ajung în cele mai profunde părţi ale ei, îmi doream tot mai mult.

Voiam s-o însemnez cu atingerea mea.

Şi ea să mă însemneze pe mine.

Pofta mea pentru trupul Orayei a devenit brusc insaţiabilă, dusă la disperare de senzaţia sexului soţiei mele în jurul erecţiei mele, de aroma dorinţei sale, de gustul propriului meu sânge pe buzele ei şi de mirosul său ispititor sub pielea acoperită de sudoare.

A întrerupt sărutul, rostind un blestem pe buzele

mele când am tras-o brusc spre mine, pătrunzând-o adânc. S-a cutremurat şi – la naiba, în acel moment aproape că mi-am pierdut controlul.

— Raihn! a gemut ea.

— Ia-1! am spus, ştiind, cumva, exact ce-şi dorea. Ia tot ce vrei. îţi aparţine.

A scos un sunet întretăiat, ceva între un hohot de plâns şi un suspin de uşurare, şi şi-a coborât din nou gura la gâtul meu, sorbind adânc şi legănându-se peste trupul meu.

Când s-a îndepărtat din nou, cu pete de sânge pe buze, am urmat-o, înnebunit să gust din nou din ea, în orice fel. Dar ea şi-a ridicat bărbia, lăsându-mi la vedere gâtul ei lung şi delicat.

Am încremenit, iar lipsa bruscă a mişcărilor mele a făcut-o să se încordeze în jurul meu, în semn de protest.

Nu putea să se ofere, nu putea să-mi ceară să...

— Ia-1! a spus ea, aruncându-mi cuvintele înapoi

Am strâns cu putere din dinţi. Preţ de un moment, ameţeala plăcerii aproape că s-a evaporat.

Ştiam ce însemna asta pentru ea. Ştiam că atracţia sângelui meu şi a sexului şi a tuturor lucrurilor care se petreceau între noi era probabil la fel de tulburătoare pentru ea cum era şi pentru mine.

Nu voiam să fiu şi eu ceva ce, mai târziu, avea să regrete.

— Eşti sigură?

Abia am reuşit să rostesc aceste cuvinte.

Ea şi-a coborât bărbia doar cât să mă privească în ochi Ceea ce am văzut în ei m-a distrus definitiv. Mult mai profund decât dorinţa.

— Da, a şoptit ea.

Fără nicio şovăială.

Apoi nici măcar nu am mai avut cuvinte, doar un mârâit animalic care a explodat din mine când am tras-o puţin mai aproape. Şoldurile ei şi-au reluat ritmul, înecându-ne pe amândoi într-o mare de plăcere care nu putea fi egalată, cu excepţia...

Cu excepţia momentului în care buzele mele au ajuns la gâtul ei.

Pielea de acolo era delicată. Curată, în afara micilor cicatrici – două vechi, două mai recente. La fel cum făcusem şi altădată, i le-am sărutat cu tandreţe, oferindu-i puţină mângâiere înainte de a lăsa tăişul colţilor mei să zăbovească peste venele ei îi simţeam tumultul sângelui de dedesubt, fierbinte şi dulce.

Muşcătura mea a fost rapidă, fermă, străpungând pielea dintr-o singură lovitură nedureroasă înainte de a mă retrage.

A scâncit uşor şi s-a prins cu mâinile de umerii mei Sexul i s-a strâns cu putere în jurul erecţiei mele.

Sângele ei mi-a inundat gura, gros şi bogat. Nimic nu mai avusese vreodată gustul acesta – era ea, în esenţa ei cea mai pură, cu fiecare nuanţă şi contradicţie a fiinţei sale. Din prima clipă în care o gustasem, ştiam că mă va schimba pentru totdeauna.

Mai bun decât orice vin. Decât orice drog. O plăcere pe care aş fi urmărit-o cât timp aş fi trăit.

Poate că sexul îmi suprasolicita simţurile sau poate că veninul funcţiona deosebit de iute. Pentru că am simţit cum excitaţia Orayei creşte brusc, insuportabil. Un geamăt i-a vibrat prin tot trupul, iar eu am sorbit acel sunet la următoarea înghiţi-

tură, cu fiecare atingere a limbii mele peste pielea sa.

Ritmul mişcărilor ei era mai rapid acum, mai puternic. Unghiile mi se înfigeau în carnea ei mă foloseam de ultimele mele fărâme de putere ca s-o ajut să continue.

— Nu te opri! m-a implorat ea, răsuflând întretăiat.

Şi i-am mulţumit Zeiţei pentru vorbele acestea, deoarece nu mă puteam opri

Era prea mult. Totul a ajuns la apogeu. Presiunea a crescut ca un nod în josul şirei spinării O simţeam şi pe ea apropiin- du-se de orgasm – muşchii i se tensionau, mişcările îi erau disperate, unghiile i se înfigeau adânc în spatele meu, în umerii mei

Trebuia s-o simt cum îşi dă drumul, dincolo de propria nevoie de a termina.

Voiam să-i ofer totul.

M-am desprins de gâtul Orayei, cu gustul sângelui ei încă pe limbă. Pentru o clipă care a părut fără sfârşit, ochii ni s-au întâlnit. Un val de sinceritate profundă ne-a copleşit pe amândoi, aşa, vulnerabili, cu trupurile înlănţuite, cu dorinţele şi impulsurile noastre primare.

— Al tău, am rostit. E al tău.

Sângele meu. Trupul meu. Sufletul meu.

îi oferisem toate astea cu mult timp în urmă. îi dădusem chiar şi viaţa mea.

Şi aş fi făcut la fel, din nou.

I-am împins uşor capul în jos, în timp ce trupurile noastre se încolăceau unul în jurul celuilalt, grăbindu-se spre final. S-a supus nerăbdătoare, lipindu-şi din nou gura de gâtul meu, sor- bindu-mi

cu nesaţ sângele.

Am auzit cum îl înghite, iar apoi, o clipă mai târziu, am simţit cum o copleşeşte orgasmul. Un strigăt disperat, pe care nici măcar nu a încercat să-l înăbuşe, mi-a răsunat pe piele – prelung, implorator, presărat cu mii de bucăţele de blesteme şi rugăminţi.

— Raihn! a spus sufocat, de parcă ar fi căzut în neant şi ar fi căutat cu disperare o ancoră care s-o ţină la suprafaţă.

Ştiam asta, pentru că şi eu simţeam la fel.

Ştiu, am vrut să spun. Dar propriul orgasm mi-a furat cuvintele, îngropat adânc înăuntrul ei, cu toţi muşchii încordaţi Ea tremura, gemea, iar corpul i se zguduia, val după val de orgasm.

Am strâns-o în braţe şi am umplut-o, cuibărindu-mi faţa în scobitura dintre gâtul şi umărul ei Ne-am abandonat împreună plăcerii supreme.

Preţ de câteva secunde fermecate, lumea a dispărut în ceaţa moale a fiinţei Orayei.

Când mi-am revenit la realitate, totul părea… diferit.

Făcusem mult sex înainte. Bun, prost, uneori nesăbuit. Dar asta nu părea a fi sex. Semăna mai degrabă cu un ritual religios, ca şi cum mi-aş fi găsit credinţa.

Oraya s-a prăbuşit peste mine. M-a izbit un val necruţător de oboseală şi durerea reînviată a rănilor mele, pe care le forţasem la maximum. Dar nu puteam fi prea supărat din acest motiv.

Oraya răsufla profund şi greoi. Mâna mea i-a atins spatele, mângâind-o uşor.

în cele din urmă, s-a ridicat în capul oaselor. Mi-a

lins uşor gâtul, curăţând petele de sânge. I-am dat capul pe spate şi am făcut la fel, savurându-i pentru ultima oară gustul. Şi-a legănat şoldurile şi astfel mi-am adus aminte că eram încă înăuntrul ei. încă un sărut, încă un minut, şi aş fi putut s-o iau de la capăt.

Dar oboseala aceea plăcută, euforia aceea de sex şi sânge, mă luase în stăpânire, şi eram sigur că şi Oraya se lupta cu ea.

Am căzut la loc pe pat, întorcându-mă pe o parte, şi am tras-o uşor în aşternuturi, alunecând din ea. S-a cuibărit pe o parte, iar eu m-am încolăcit în jurul ei, corpurile noastre lipin- du-se unul de celălalt.

Deja îi simţeam bătăile inimii încetinind şi răsuflarea liniştindu-i-se.

Pleoapele mi se închideau, greoaie.

I-am sărutat umărul, obrazul, mi-am vârât nasul în părul ei. Parfumul ei m-a învăluit îndată. Oraya mirosea întotdeauna teribil de viu – nu avea iz de tămâie sau de flori ofilite, ca vampirii, ci mirosea a primăvară.

Simţeam nevoia copleşitoare de a-i spune ceva, deşi nu ştiam ce anume. Dar mâna Orayei a căzut peste a mea, iar acea atingere însemna cumva mai mult decât toate cuvintele din lume la un loc.

Poate că era mai bine aşa, pentru că somnul m-a luat atât de repede, încât vorbele mi-au alunecat din minte ca nisipul printre degete.

46. ORAYA

M-am trezit cu o ploaie de sărutări moi pe obraz, pe ureche, pe gât.

în ultimele câteva luni, a fost un chin să mă trezesc, ca şi cum aş fi fost târâtă cu forţa înapoi pe tărâmul celor vii, împo- trivindu-mă şi urlând.

Nu era un chin, ci o chemare blândă, dulce şi tandră.

Pentru prima oară după multă vreme, m-am simţit în siguranţă. în siguranţă, pentru prima dată de când... De când mă trezisem ultima oară în braţele lui Raihn.

A durat câteva secunde ca să-mi revin la realitate. Eram goală în pat, în braţele lui Raihn. Tot trupul mă durea din cauza luptei pe care o dusesem pentru a-i salva viaţa şi apoi din cauza partidei de sex care se întâmplase când am refuzat să-l părăsesc.

Sărutările lui îmi acopereau gâtul, iar rănile pe care mi le făcuse când îl lăsasem să-mi bea sângele mă dureau puţin cu fiecare atingere.

încă îi simţeam gustul sângelui pe limbă.

Fiecare clipă a acestei poveşti părea din ce în ce mai ciudată.

Cu o lună în urmă – la naiba, cu câteva săptămâni în urmă chiar – aş fi fost îngrozită de mine însămi

în schimb, acum mă simţeam... straniu de liniştită.

Am deschis ochii şi m-am rostogolit pe o parte. Raihn s-a sprijinit într-un cot, privindu-mă. A zâmbit discret.

— Bună seara, prinţesă.

Ciudat cât de intim au sunat aceste trei cuvinte. Poate că era doar tonul cu care le rostise, glasul seducător şi cald şi un pic timid.

— Salutare, am murmurat.

Ce altceva puteam să spun?

Zâmbetul lui s-a îndulcit.

— Salutare, a şoptit.

Privirea mi-a coborât de-a lungul trupului său dezgolit, admirând muşchii întinşi şi pielea plină de cicatrici. Am zăbovit, preţ de o clipă, asupra penisului său, parţial întărit, înainte de a reveni la multitudinea de răni de pe abdomen şi de pe coaste. Văzându-le, m-am întrebat dacă nu cumva am avut halucinaţii. Păreau mult vindecate faţă de ieri, când Raihn abia se putea mişca.

Urmărindu-mi privirea, el a spus:

— Sângele m-a ajutat. Foarte mult.

Şi-a lipit buzele de fruntea mea.

— îţi mulţumesc.

M-a tulburat puţin felul în care a spus asta. Cu atâta sinceritate.

— Cu plăcere, am murmurat.

Ca şi cum asta plănuisem de la bun început. Dacă mă gândeam puţin, *era logic* să-i îngădui lui Raihn să bea din sângele meu – văzusem deja că-l ajuta să se vindece, iar el avea nevoie disperată de vindecare.

Dar nici măcar pe mine însămi nu mă puteam minţi Nu-i oferisem sângele meu din raţiuni pragmatice. l-l oferisem din- tr-o dorinţă oarbă şi dementă – dorinţa de a avea mai mult din el în mine şi mai mult din mine înăuntrul lui.

Şi, Sfântă Zeiţă, fusese... de-a dreptul...

Mi-am dres glasul ca să nu mă pierd în acea spirală de gânduri copleşitoare.

Am tresărit când vârfurile degetelor lui mi-au trecut peste abdomen, gâdilându-mi buricul.

— Se pare că şi pe tine te-a ajutat, a spus el.

M-am uitat în jos, încruntată. Rănile erau încă acolo, da, şi încă mă dureau, dar nu mai sângerau. Arătau ca şi cum s-ar fi vindecat de câteva săptămâni, nu de numai douăsprezece ore. Rivaliza cu efectele unei poţiuni de vindecare.

— Este... ceva normal? am întrebat.

— Nu sunt sigur că e ceva normal în ceea ce ne priveşte, a răspuns el.

Ei bine, era adevărat.

— Sânge de Moştenitoare, dacă ar fi să ghicesc, a continuat. Combinat probabil cu descendenţa ta pe jumătate umană. Nu ştiu. Dar n-am să-i pun la îndoială rezultatul.

Degetele sale au trecut peste una dintre rănile mai puţin adânci, mângâind cicatricea rozalie, în formă de fulger. Pentru o clipă scurtă, chipul i s-a

întunecat, înainte de a se linişti din nou, în timp ce se întorcea spre mine.

— Oraya, a spus încet, eu...

Nu eram pregătită pentru asta. Pentru discursul lui sincer. Nu aveam niciun regret în privinţa nopţii trecute, dar astăzi nu mai eram în stare să mă deschid în faţa lui. Atingerea lui era una. Dar cuvintele... cuvintele erau complicate.

— Trebuie să ne întoarcem la castel, am spus pe un ton energic, ca şi cum nu mă puteam gândi decât la chestiunile statului.

La fel cum fusesem când am croit împreună cu el strategii pentru turneul Kejari.

Gura lui Raihn s-a închis şi expresia de pe chipul lui arăta clar că a înţeles. Era cu o jumătate de pas în urma mea, dar a intrat şi el în rol la fel de uşor.

— Ştiu, a spus el.

Şi asta a fost tot. Fără întrebări, fără şovăieli Oricine altcineva ar fi putut să-mi râdă în nas pentru replica mea, dar am simţit un fior de satisfacţie remarcând că se gândise la acelaşi lucru.

Poate că întoarcerea acolo însemna o condamnare la moarte. Oricine altcineva ne-ar fi sfătuit să fugim din Sivrinaj şi să nu ne întoarcem decât cu o armată în spate.

Ştiam ce-ar fi spus Vincent:

Nu te arunca de una singură lupilor, şerpişorule. Fii conştientă când muşcătura ta nu e destul de puternică.

Dar, desigur, Raihn acceptase deja realitatea – trebuia să ne întoarcem, şi asta imediat. Pentru că aliaţii lui de încredere erau încă în acel castel – *Mische* era încă în acel castel. N-ar fi abandonat-o

niciodată, mai cu seamă în ghearele lui Simon.

Nici eu, de altfel. Nu a fost niciodată o opţiune.

Ştiam, chiar şi fără să spună ceva, că se gândea la Mische, pentru că am văzut expresia îndurerată care i se aşternuse pe chip – în parte furie, în parte agonie.

I-am aşezat mâna pe braţ, ca să-l liniştesc.

— O vom salva de-acolo, am zis. Şi, între timp, ştii că se luptă din răsputeri.

A zâmbit uşor, apoi a redevenit grav.

— De asta mi-e frică, a spus el.

Raihn îl ura pe Simon, dar ajunsesem să ştiu că se şi temea de el. O frică autentică, aşa cum îmi fusese şi mie frică întreaga viaţă. M-am întrebat dacă teama mea i se părea lui Raihn la fel de ciudată cum mi se părea mie a lui. Ceva cu care nu merita să-ţi pierzi timpul.

Degetele mi s-au încolăcit în jurul braţului său.

— Eşti mai bun decât el, am spus, mai intens decât doream. Dă-l dracului! îl vom distruge, cu sau fără armata Născuţilor din Sânge de partea lui

îl vom distruge, pluralul acesta mi se rostogolise cu mare uşurinţă de pe buze.

Raihn a surâs din nou, din colţul gurii.

— lat-o cum apare.

S-a aşezat în capul oaselor, cu o expresie împietrită pe care o mai văzusem de multe ori – aceeaşi privire pe care o căpătase în toate încercările din turneul Kejari. Un fel de concentrare însetată de sânge, ca şi cum ar fi avut de-a face cu un puzzle foarte provocator.

— Aşadar, prinţesă, a spus el, asta înseamnă că va trebui să ne dăm seama cum să ne întoarcem în

castelul din care de-abia sun scăpat cu viaţă. Acum, că sun stabilit că suntem complet nebuni

Doar noi doi Un castel plin de soldaţi Rishani şi Născuţi din Sânge. Cei mai mulţi dintre ei ne căutau, probabil, cu disperare. Septimus încă mă voia pentru sângele meu. Simon trebuia să-l ucidă pe Raihn, şi asta repede, dacă voia să obţină propriul însemn de Moştenitor. Nobilii l-ar sprijini datorită trecutului său, dacă nu doar din cauza aversiunii pe care i-o purtau lui Raihn, dar bunăvoinţa lor nu ar fi ţinut prea mult dacă Simon n-ar fi căpătat mai repede însemnul.

— Slabe şanse, am spus, dar m-am trezit înăbuşindu-mi un zâmbet.

— Ah, pari de-a dreptul îngrozită, a replicat el ironic.

— îmi aminteşte de vremurile de odinioară. A trecut ceva vreme de când n-sun mai fost subestimată.

— Ştim cât de mult îţi place asta. Să lupţi împotriva unor şanse imposibile.

— Şi ţie ţi-a plăcut, sun zis, zâmbind.

— Recunosc, a spus Raihn, întinzându-se pe pat, cu mâinile la ceafă.

— Deci, dacă ţin bine minte, asta e partea în care născocim un plan genial şi întortocheat.

Era momentul să facem asta, dar mintea mea era absolut goală.

M-am trântit lângă el, uitându-mă la stinghiile strâmbe de lemn de deasupra noastră. Un păianjen se legăna din grindă în grindă, meşteşugind o pânză argintie. Era o lucrare haotică, o ţesătură de fire aproape invizibile, înşirate dezordonat în umbră,

practice, dar departe de a fi frumoase. La fel ca soarta însăşi, mi-am spus.

Am reflectat amândoi, preţ de câteva clipe.

— Deci, ce avem? a întrebat Raihn.

Apoi, răspunzând la propria întrebare, a spus:

— Ne avem pe noi

— O fată din neajnul oamenilor şi un rege răsturnat de pe tron, sun spus, categoric.

— Nu. Doi Moştenitori care au câştigat Kejariul, fir-ar el blestemat de zei!

Corect. Raihn şi cu mine am reuşit, fiecare în parte, să ducem nişte bătălii incredibil de dezechilibrate în Kejari şi ne-am descurcat şi mai bine împreună. În plus, puterea noastră crescuse exponenţial de când primisem însemnele de Moştenitor. Sigur, al meu era încă greu de controlat, dar îl folosisem ca să ucid numeroşi soldaţi, pentru a-l salva pe Raihn.

Cumva păruse... mai uşor atunci, când eram pierduţi într-o vâltoare însângerată.

Toată viaţa, Vincent mă certase pentru impulsivitatea mea emoţională, învăţându-mă că stoicismul şi concentrarea erau singurele căi pentru a-mi stăpâni magia. Şi totuşi, niciodată nu mă simţisem mai puternică decât în acele momente, când nu mă mai controlam deloc.

Acum nu-mi permiteam să mă gândesc prea mult la asta. Faptul că Raihn putea fi pus atât de uşor în primejdie deblocase ceva sălbatic în fiinţa mea.

Pericolul în care se afla Mische, am sperat, mi-ar putea alimenta aceeaşi cruzime nestăpânită.

Raihn a surâs cu o amărăciune care, bănuiam, îi anticipa propria cruzime.

— Mă simt onorat că ai atâta încredere în forţele

noastre, prinţesă, a spus. După tot acest timp.

S-a dat jos din pat şi a străbătut camera. I-am admirat posteriorul – nu m-am putut abţine – când s-a aplecat peste birou şi a scotocit prin sertare. Când s-a întors, ceva ascuţit şi sclipitor strălucea în mâinile lui, cuibărit într-o ţesătură de mătase.

Am recunoscut obiectul înainte ca Raihn să revină în pat. Am ridicat din sprâncene.

Oglinda lui Vincent.

— E la tine, am zis, cu o răsuflare tăioasă.

— Am scos-o din castel cu prima ocazie. Credeai că-i îngădui lui Septimus s-o păstreze? Sau c-o las să zacă pe undeva, la îndemâna ta, ca să mai aduci un batalion de soldaţi Hiaji la uşa mea?

Aproape că m-am simţit jignită. Aproape. Era îndreptăţit să-şi pună această problemă.

în orice caz, m-am bucurat enorm. Mi-am trecut vârfurile degetelor peste marginea pocalului, zărind o frântură infimă din propria reflexie.

— Deci asta ne-o oferă pe Jesmine, sun spus.

Raihn m-a privit pieziş.

— Ai încredere în ea?

O altă întrebare valabilă, în urma unei lovituri de stat. Raihn nu putea avea încredere nici în propria lui nobilime. Şi, la naiba, nici eu nu puteam avea încredere în mulţi dintre nobilii mei – dar, de bine, de rău, Jesmine se dovedise întotdeauna loială. Nu trebuia să urmeze ordinele fiicei umane a regelui ei, pe care nici nu o plăcea prea mult. Şi totuşi, le-a urmat, fără şovăială. Asta însemna ceva.

— Da, am spus.

Dar forţele Hiajilor pe care le-aş fi putut avea la dispoziţie erau în acest moment departe de Sivrinaj.

Şi nu aveam timp să strângem o armată înainte de a pomi la drum.

M-am uitat înspre celălalt colţ al camerei, la mormanul de lucruri pe care le împrăştiaserăm ieri pe podea. Am alunecat de pe pat şi m-am ridicat în picioare, conştientă de privirea lui Raihn care îmi studia corpul dezgolit. Simţeam o satisfacţie ciudată, trebuia să recunosc. Şi o plăcere la fel de ciudată.

Am scotocit în grămada de mătase însângerată şi am scos Ucigaşa de Inimi.

Deşi era în teaca ei, îi simţeam magia alergându-mi pe sub piele. Nu cu mult timp în urmă, acest lucru era incomod, aproape dureros, ca şi cum carnea mea ar fi fost prea slabă pentru sabia asta. Acuip? Simţeam puterea din acel disconfort – ameţitoare şi puţin derutantă, ca vinul vampirilor.

Simţeam, de asemenea, prezenţa tatălui meu înăuntrul ei. De parcă stătea chiar pe umărul meu, criticându-mi în tăcere priza de armă.

— Şi mai avem şi asta, am spus.

O armă pe care Vincent o folosise pentru a ucide sute – mii chiar – de războinici temuţi, de-a lungul timpului. O armă suficient de puternică pentru a-şi apăra tronul vreme de două sute de ani.

O armă suficient de puternică pentru a distruge unul dintre ultimele mari oraşe Rishane.

Acest gând mi-a întors stomacul pe jos. Mi-am ridicat privirea pentru a o întâlni pe cea a lui Raihn. Nu mai era niciun strop de glumă în ea. Nici măcar dorinţă. Nu, era absolut serios, cu buzele strânse. M-am întrebat dacă se gândea la acelaşi lucru ca mine – la cenuşa rămasă din Salinae şi la rolul pe care această armă l-a jucat în distrugerea oraşului.

— Un lucru care nu poate fi desconsiderat, a zis el în linişte.

Mândria pe care o simţisem pentru că puteam mânui această armă s-a ofilit uşor.

Nu. Nu era un obiect pe care să-l desconsideri Doborâsem zeci dintre vampirii lui Simon cu el – de una singură. Dar cu Raihn alături de mine? La naiba, aproape că ne puteam croi drum prin castel fără alt ajutor.

Aproape.

Ca şi cum mi-ar fi ghicit gândurile, Raihn a spus:

— Dacă i-am lua prin surprindere, ar trebui s-o facem cu ajutorul forţei. Dar nu în seara asta, când suntem cei mai căutări vampiri din Casa Nopţii.

M-am aşezat la loc pe marginea patului Am rămas amândoi tăcuţi, pierduţi în gânduri.

Avea dreptate. Forţa brută nu avea cum să funcţioneze, însă eu nu câştigasem turneul Kejari fiind cea mai puternică. Câştigasem pentru că îmi petrecusem întreaga viaţă învăţând cum să supravieţuiesc în Obitraes, în ciuda naturii mele, învăţând trucuri care mă puteau duce de fiecare dată puţin mai departe.

Trucuri cum ar fi...

Am zâmbit pe furiş.

Chiar înainte de a-mi ridica privirea, am simţit şi zâmbetul din vocea lui Raihn.

— Cred că recunosc faţa asta.

— Mai avem un lucru, am spus. Pe mine.

47. ORAYA

Vincent mă învăţase cum să supravieţuiesc. Asta însemna că ştiu să lupt, da, dar în egală măsură însemna că ştiu şi să fug.

Tatăl meu crease castelul perfect pentru un om care ştia că, într-o bună zi, cea mai cruntă ameninţare ar putea veni din interiorul propriului cămin. Tunelurile erau lungi, derutante şi întortocheate. Septimus ştia despre unele dintre ele – mă îngrijisem de asta prin propria prostie. Dar nu le cunoştea pe toate, aşadar nu le putea păzi.

Cel mai greu ne va fi să ajungem acolo.

Eram sigură că Vincent crease mai multe căi de intrare şi ieşire din castel. Din nefericire, nu-mi dezvăluise niciuna dintre ele – privind retrospectiv, era logic, pentru că nu voia să-mi ofere nicio modalitate de a mă strecura departe de el. Totuşi, îmi dăduse instrucţiuni în privinţa unei căi de ieşire. O cale atât de neplăcută, încât putea fi sigur că nu o voi folosi decât dacă viaţa mea era în pericol iminent.

De-a lungul anilor se scrisese mult despre râul Lituro. Oaspeţii născociseră o mulţime de poezii despre felul în care se încolăcea printre dune ca o dâră de vopsea argintie, sub lumina lunii. Unii susţineau că era însuşi sângele vital al Nyaxiei.

Mi-am imaginat că poate, acolo, în deşert, era într-adevăr un lucru de o maiestuoasă frumuseţe.

în inima Sivrinajului, însă, râul era jumătate apă, jumătate urină. Apele reziduale trebuiau să ajungă şi ele undeva. în oraş, cei mai mulţi credeau că cel mai uşor era ca ele să se deverseze direct în râu. La naiba, mulţi locuitori deciseseră să nici nu mai meargă la toaletă şi să-şi facă nevoile direct în râu. Foarte, foarte, foarte mulţi.

Eram sigură de asta când apa – dacă se putea numi aşa – mă înghiţea, puţin câte puţin.

Nu auzeam mare lucru scufundată, dar am distins cât se poate de clar înjurătura îngrozită a lui Raihn când s-a scufundat în timp ce apa pişată ne înconjura. M-am forţat să-mi deschid ochii şi am regretat imediat. Oricum nu vedeam nimic acolo, dedesubt.

Am scos capetele la suprafaţă în acelaşi timp. Raihn şi-a scuturat părul ca un câine, aruncându-mi pe faţă stropi de lichid urât mirositor.

— Bleah! am spus, strâmbând din nas. Ai grijă!

— Ce? E prea multă urină pentru tine? a zis, uitându-se atent înjur. Nu sunt sigur că asta e cea mai mare problemă, prinţesă.

Am aruncat un pumn de apă spre el. în ciuda încercării lui de a se feri, l-sun nimerit direct în obraz, ceea ce mi-a plăcut mult. S-a încruntat, dar nu a protestat, de parcă ştia că o merita.

Am ridicat bărbia, arătând în josul râului – către

spatele castelului, care se profila în umbră în faţa ochilor noştri. Ne aleseserăm o zonă retrasă a apei, la graniţa cu cartierele oamenilor, pentru a sări în apă fără să fim observaţi, dar rumoarea dinaintea noastră era vizibilă de la această distanţă – o puzderie de torţe şi Focuri ale Nopţii, dar şi vuietul unor glasuri estompate. Castelul însuşi era neobişnuit de bine luminat – la ferestre pâlpâia focul ce dezvăluia frânturi ale siluetelor aflate înăuntru.

Mi-a amintit cum arăta acest oraş în noaptea ultimei încercări a turneului Kejari – noaptea în care Raihn preluase controlul.

— Nu voi putea să văd pe sub apă, am spus. E drept înainte. Apoi la stânga, când ne apropiem de castel. Unul dintre grilaje duce înăuntru şi face legătura cu tunelurile. Rămâi aproape de mine.

— *Unul* dintre grilaje? a repetat el.

I-am înţeles ideea – castelul era enorm şi avea o duzină de grilaje de canalizare numai pe partea de vest.

Eram foarte tânără când Vincent îmi arătase asta şi o făcuse din interior spre exterior, nu invers. Nu-mi aminteam exact care dintre ele era. Norocul avea să fie, speram, de partea noastră.

— Va trebui... să încerc câteva, am spus, crispată.

A râs încet.

— Nu e distractiv dacă e prea uşor.

Era şi acesta un mod de a privi lucrurile.

— Eşti gata? a întrebat.

Am aruncat o privire în jos, spre mizeria pestilenţială. Nu, nu eram gata.

M-am bucurat că Raihn împachetase câteva armuri de piele pentru marea noastră evadare. Pe

cea de pe mine trebuia s-o pun pe foc.

— Absolut, m-am mulţumit să zic. împreună, ne-am scufundat sub apă.

NU ERAM cea mai bună înotătoare din lume. Raihn era rapid, dar trebuia să se oprească mereu ca să-l pot ajunge din urmă. în plus, nu vedeam nimic – chiar şi în cele câteva secunde în care îmi sileam ochii să se deschidă, nu zăream decât un întuneric tulbure. Luam amândoi, la intervale lungi, câte o gură de aer, mai ales când am ajuns aproape de castel. Gărzile erau peste tot, atât Rishani, cât şi Născuţi din Sânge, deşi păreau extrem de dezorganizate. Cei mai mulţi soldaţi urlau unii la alţii în loc să stea de pază.

încercau, ne-am dat seama, să-l găsească pe Raihn şi erau siguri că-l vor prinde în oraş, în timp ce încerca să fugă – nu la uşa lor, croindu-şi drum înapoi spre castel.

O presupunere firească. Nu aşa ar fi procedat majoritatea vampirilor raţionali Cu atât mai puţin să înoate prin nămol.

Şi era, intr-adevăr, nămol în momentul în care am ajuns la castei Lichidul prea gros pentru a putea fi numit apă mi se lipea de piele şi de păr de fiecare dată când ieşeam la suprafaţă pentru a trage aer în piept. Mirosul era atât de rău, încât nici măcar acele secunde petrecute deasupra apei nu mai erau un deliciu, indiferent dacă respiram pe nas sau pe gură. Puteam *să simt* acel gust scârbos.

La un moment dat, l-am surprins pe Raihn

uitându-se la mine, cu un zâmbet pieziş pe buze, de parcă se străduia din răsputeri să nu izbucnească în râs. M-am încruntat la el şi a clătinat din cap. îi puteam auzi cuvintele fără să le rostească: *Mutra aia a ta blestemată.*

Trebuia să fiu recunoscătoare, totuşi, pentru existenţa canalizării – cel puţin ne masca mirosul, mai ales pe al meu. Chiar şi când am înotat la doar câţiva metri de soldaţii de pe străzile de deasupra noastră, am trecut neobservaţi.

Când am ajuns, în cele din urmă, la cotul unde râul întâlnea apeductele castelului, i-am mulţumit Zeiţei în sinea mea. A trebuit să ne luptăm cu un curent surprinzător de puternic pentru a ajunge până la castel, deoarece canalele fuseseră construite într-un unghi uşor descendent, pentru a asigura fluxul constant de reziduuri spre exterior. M-am prins oblic de piatră, lăsând zidul să mă protejeze, şi mi-am scos capul deasupra apei pentru a examina grilajele din faţă.

Nu-mi aminteam deloc care dintre ele ducea în tuneluri.

M-am scufundat din nou, năpustfndu-mă asupra primului set de zăbrele de fier. Raihn a venit înot lângă mine, ajutân- du-mă să trag de grilajul metalic.

Nu era primul. Nici al doilea. Când ne-am ridicat ca să mai luăm o gură de aer, vocile soldaţilor erau şi mai aproape.

La naiba! Cu cât stăteam mai mult intr-un loc, cu atât creştea riscul să fim văzuţi Nu ştiam cât timp mai aveam la dispoziţie până când cineva se va apropia şi mai mult.

Te rog, Vincent,fă să fie ăsta!

Ne-am scufundat din nou şi ne-am îndreptat spre

următorul grilaj.

Şi poate că, până la urmă, Zeiţa sau răposatul meu tată avea grijă de noi, pentru că acesta s-a clintit imediat.

Uşa era greoaie, proiectată pentru a fi împinsă din interior, nu din afară. Raihn a ţinut-o deschisă ca să mă strecor prin ea, iar eu am făcut acelaşi lucru pentru el, ajutându-l să se strecoare printre zăbrelele de metal. Nu a fost uşor, pentru că înaintam împotriva curentului, mai puternic aici, în apropierea canalelor din castel.

După ce sun intrat, Raihn s-a văzut nevoit să mă înşface de braţ şi să-şi folosească forţa pentru a mă împiedica să fiu luată de torent. în momentul în care tunelul a început să se încline în sus, practic ne târâm de-a lungul pereţilor plini de nămol. Muşchii îmi urlau de durere. Plămânii îmi ardeau, disperaţi după aer. Mi-am strâns degetele în jurul curelei trecute peste piept, brusc înspăimântată că Ucigaşa de Inimi se va desprinde de mine din cauza curenţilor.

Când, în sfârşit, podeaua s-a îndreptat şi am putut sta în picioare, am spus, sufocată:

— Mulţumesc, *Mamă întunecată]*

— Chestia asta, a mormăit Raihn, a fost teribil de înjositoare.

Şi-a şters noroiul de pe faţă în timp ce eu sun sărit din apă şi m-am căţărat, cu ultimele puteri, pe o treaptă abruptă de la marginea tunelului. Aerul era fierbinte şi greu şi mirosea a rahat.

Semăna totuşi cu o parfumerie în comparaţie cu locul de unde tocmai veniserăm.

Raihn m-a urmat, stând acum amândoi pe o cărare înălţată de-a lungul marginii tunelului de

canalizare. Era foarte întuneric aici. Am invocat o mică minge din Focul Nopţii în palma mea, a cărei lumină albastră i-a scăldat faţa lui Raihn.

Am chicotit.

— Ce? a spus el.

Iată-l, chiar aici! Regele Născuţilor din Noapte. Ud leoarcă, purtând o armură de piele ieftină, care nu-i venea bine, cu faţa complet acoperită de rahat, cu excepţia unei măşti de piele „curată” pe care o obţinuse după ce se ştersese în jurul ochilor.

Mi-a privit chipul şi a oftat.

— De parcă tu arăţi senzaţional, prinţesă. Pe sânii lui Ix! Hai să mergem. Unde e tunelul ăsta?

Corect.

Asta era o întrebare bună. M-am târât de-a lungul peretelui, cu mâna lipită de cărămizile aspre, antice, vâscoase. Cam cum te-ai fi aşteptat să pară la atingere piatra marinată de secole întregi sub straturile de excremente umede.

— Era pe-aici pe undeva, am murmurat, pipăind zidul. Sub una dintre aceste arcade...

Vârfurile degetelor mele au dat de ceva. La început, am crezut că era doar o crăpătură în perete, dar o nouă încercare şi o privire mai atentă cu ajutorul Focului Nopţii mi-au arătat cu totul altceva – nu, era un contur.

— Aici, am spus.

— Mă ocup eu.

Raihn s-a izbit cu toată greutatea în uşă. A forţat-o preţ de câteva secunde, cu faţa schimonosită de efort, apoi a renunţat, sprijinindu-se de perete.

— Eşti sigură că se deschide din afară?

La naiba! Speram din tot sufletul că da. Altfel

eram terminaţi.

Vincent era extrem de meticulos. Nu-mi puteam imagina că s-ar fi chinuit să creeze o cale de ieşire atât de elaborată dacă nu plănuia s-o folosească şi ca un acces de urgenţă pentru a reveni în castel, dacă ar fi avut nevoie.

Dar… doar dacă *el* ar fi avut nevoie.

— Probabil s-a asigurat că numai el o poate folosi, am spus eu. Poate că eu…

Urmându-mi instinctul, mi-am scos arma de la şold şi mi-am zgâriat podul palmei, deschizând o rană delicată, ca un pârâiaş stacojiu. Apoi mi-am lipit rana sângerândă de uşă, strâmbându-mă uşor când am simţit suprafaţa vâscoasă peste tăietură.

Primul meu gând a fost: *O să fac o frumuseţe de infecţie din cauza asta.*

Al doilea a fost: *Nu va funcţiona.*

Dar exact când îmi treceau aceste cuvinte prin minte, uşa s-a deschis dinaintea noastră cu un scrâşnet de piatră şlefuită, dezvăluind un tunel îngust şi întunecat, luminat cu felinare ale Focului Nopţii.

A fost… rapid. Şi mult mai uşor decât credeam că va fi. Mai uşor decât fusese vreodată să-mi folosesc sângele pentru a mânui magia lui Vincent.

M-am uitat în jos, la palma mea însângerată. Simţeam privirea lui Raihn asupra mea, observând, fără îndoială, acelaşi lucru.

— Se pare că uşa nu era doar pentru el, a zis.

Am înghiţit în sec.

Chiar credeai, mi-a şoptit Vincent în străfundul minţii, *că nu te voi lua ţipe tine în considerare, şerpişorule?*

Am tresărit. Cândva, tânjeam cu ardoare după glasul său. Acum, aducea cu el un val de emoţii complicate.

Nu avea sens. îmi ascunsese aceste căi de acces, la fel cum făcuse cu magia mea, cu sângele şi tot trecutul meu. Şi totuşi, mă iubise îndeajuns încât să-mi ofere această măsură de siguranţă, care era numai a lui.

Deci, avusese încredere în mine sau nu? Sau nici măcar el nu ştia?

— Habar n-am, am spus sec. Poate că doar recunoaşte sângele lui în mine. Hai să mergem. Pe-aici e drumul.

Am scos sabia tatălui meu de la spate, încercând în zadar să-i ignor prezenţa copleşitoare care m-a izbit în momentul în care degetele mele au strâns mânerul, şi am luat-o din loc înainte ca Raihn să mai spună ceva.

Dar nici măcar nu a încercat.

TUNELURILE ERAU prost întreţinute, înguste şi întortocheate, un efect secundar al faptului că fuseseră păstrate într-un secret absolut şi construite în jurul infrastructurii existente a castelului de o echipă foarte mică de muncitori – şi nu fuseseră niciodată întreţinute, pentru că Vincent nu voia să rişte să afle nimeni de existenţa lor. După o sută de ani sau cam aşa ceva, începeau să-şi arate gradul de uzură. Chiar dacă Raihn şi cu mine ne aflam deja sub castel, am mers o bucată bună înainte ca tunelurile să înceapă să semene puţin mai mult cu

holurile cu care eram mai obişnuită.

în curând, am escaladat câteva seturi de scări strâmbe şi colţuroase, care ne-au condus în clădirea propriu-zisă. Prin pereţi au răsunat voci agitate şi înăbuşite – toate haotice şi amestecate, chiar dacă nu puteam desluşi cuvintele.

— Se pare că se distrează de minune, a şoptit Raihn, când glasurile neinteligibile ale războinicilor care ţipau unii la alţii s-au estompat în urma noastră.

— Nu cred că te afli în postura de a judeca lovitura de stat a altcuiva, am spus, având în vedere că a ta a mers al naibii de bine până acum.

— Ai dreptate, a spus, râzând încet.

Am ajuns în capătul acestui set de trepte, iar acolo tunelul s-a bifurcat. Am vorbit în şoaptă, conştientă de subţirimea pereţilor din unele părţi ale clădirii străvechi

— Suntem în spatele bibliotecii de la etajul doi acum, am zis şi am arătat spre calea din stânga. Tu o iei pe aici. Te va duce la temniţe. Coboară şi mergi la dreapta.

Raihn a privit cu atenţie cealaltă direcţie.

— Iar tu o iei pe-aici?

Am încuviinţat. Acel drum ducea la etajele de sus ale castelului – până la odăile mele.

Odăile mele, unde ascunsesem pandantivul lui Vincent.

Doar eu cunoşteam calea întortocheată până la nivelul superior al castelului. Do£tr eu puteam să ating artefactele legate de sângele lui Vincent. Aşadar, asta însemna că eu trebuia să fiu cea care urca să-l ia – pentru că, bineînţeles, nu puteam să-l

lăsăm în mâinile lui Simon sau ale lui Septimus. Chiar dacă nu ştiam ce era, nu mă îndoiam că e prea important pentru a-l pierde.

Ceea ce însemna că Raihn va trebui să se ducă singur în temniţă pentru a o salva pe Mische, cel puţin deocamdată, până când puteam să mă alătur şi eu.

Discutaserăm îndelung despre plan. Nu puteam merge amândoi în ambele locuri, asta ar fi atras prea repede atenţia asupra noastră. Singura noastră şansă de a atinge ambele obiective era să ne despărţim, pentru moment.

Totuşi acum, când drumurile noastre se separau, simţeam cum şovăi – ochii mei au zăbovit asupra trupului lui Raihn. Ştiam că armura de piele ascundea urmele unor răni încă nevindecate.

în ciuda siguranţei de mai devreme, începusem să mă îndoiesc că era o idee bună.

— Eşti sigur că poţi face asta? am spus.

Raihn s-a încruntat, amuzat.

— îţi faci griji pentru mine?

— Sunt pragmatică.

— Mă descurc. Mă pot ocupa de câteva gărzi de-ale lui Simon. Sunt Regele Născut din Noapte, îţi aminteşti?

— îmi amintesc că a trebuit să-ţi salvez viaţa de „câteva dintre gărzile lui Simon” în urmă cu vreo treizeci şi şase de ore.

Zâmbetul i s-a şters de pe buze, pentru că atinsesem o coardă sensibilă. Poate că Raihn încerca să joace rolul regelui imperturbabil, dar ştiam că nu-i plăcea deloc, dar deloc să piardă.

— Nu a fost o luptă corectă, a spus el. M-au drogat. Şi m-au luat prin surprindere. Aştept cu

nerăbdare să-mi iau revanşa.

Nu eram prea convinsă.

— în plus, a spus el, dacă totul merge prost, trebuie să rămân în viaţă doar câteva minute, până când vei veni să mă salvezi din nou, şi te voi lăsa să te lauzi cu asta cât de mult ai chef.

Era o idee ispititoare. Puţin. Cu toate astea, nu puteam scăpa de nodul de nelinişte din stomac.

Poate că Raihn simţea şi el ceva din ceea ce simţeam eu, privind peste umărul meu spre drumul din dreapta, la scările ce se topeau în umbră.

— Grăbeşte-te, a spus el. Intri şi ieşi. Simon nu merită onoarea de a te ucide.

Am râs dispreţuitor, de parcă aceasta era o perspectivă de-a dreptul caraghioasă. Bravada mea, însă, era şi mai puţin convingătoare decât a lui Raihn. Da, omorâsem zeci de vampiri când îl salvasem pe Raihn. Da, câştigasem turneul Kejari. Dar aveam o viaţă întreagă trăită în frica de vampiri. Un lucru greu de lăsat în urmă.

— Nu mai pierde timpul, am şoptit şi am dat să mă întorc, dar el m-a prins de braţ.

Când m-am uitat la el, nu mai era nicio urmă de glumă pe faţa lui. Nicio falsă încredere. Mâna lui s-a întins să-mi atingă bărbia, atât de scurt încât nici măcar nu am avut timp să reacţionez.

— Ai grijă, prinţesă, a murmurat el. Bine?

L-am privit în ochi cu o clipă mai mult decât aş fi vrut.

— Şi tu, am spus. Ai grijă.

Şi apoi fiecare dintre noi s-a strecurat în umbra propriului drum.

48. ORAYA

Holurile din apropierea camerei mele erau şi cele mai riscante. Am evitat drumul pe care o luasem în ziua în care evadasem până la biroul lui Vincent, dar eram foarte conştientă că Septimus ştie despre existenţa tunelurilor. Deşi coridorul pe care mă aflam acum nu comunica direct cu cel pe care mersesem atunci, nu puteam fi sigură câte mai descoperise el. Când am ajuns la ultimul nivel al castelului, mă mişcăm foarte încet, abia respirând, trăgând cu urechea să nu fie vreo gardă şi fiind, în acelaşi timp, silenţioasă ca o fantomă.

Nu am auzit prea multă activitate aici, spre deosebire de etajele inferioare. în această aripă a castelului erau doar camera mea şi cea a lui Raihn, niciuna dintre ele făcând parte din apartamentele regale. Simon şi Septimus reuşiseră lovitura de stat, prinzându-l pe Raihn cu garda jos, dar asta nu însemna că aveau mai mulţi oameni decât el. Trebuiau să-şi folosească forţele cu măsură, concentrându-le acolo unde era mai mare nevoie de

ele.

Trebuia să sper că nici Simon şi nici Septimus nu credeau că era nevoie de aceşti oameni aici, sus.

Am aşteptat la pasajul către sala principală câteva secunde lungi, cu urechea lipită de uşă, înainte de a mă pune în mişca TA Când nu am auzit niciun sunet, am intrat pâş-pâş, cu sabia în mână, închizând imediat tunelul secret în urma mea.

Sala era goală. în linişte, rapid, m-am deplasat de-a lungul peretelui, dând un colţ, apoi altul, până când am ajuns pe coridorul nostru.

Ar fi fost prea uşor să fie liber.

Două gărzi mă aşteptau.

Din fericire, ambii soldaţi erau Rishani, nu Născuţi din Sânge – asta însemna că nu trebuia să înfrunt magia sângelui M-au recunoscut imediat, dar nu le-am dat timp să reacţioneze înainte de a mă năpusti asupra lor.

Doi dintre ei. Odinioară ar fi fost intimidant. Acum era o uşurare. Doar doi? Mă descurcam cu doi

Parcă trezită la viaţă în faţa promisiunii unei vărsări iminente de sânge, Ucigaşa de Inimi s-a încălzit brusc în mâinile mele, iar lama s-a aprins cu o strălucire roşiatică.

Când cei doi bărbaţi au pornit spre mine, m-am gândit la Mische.

M-am gândit la felul în care stăpânul lor abuzase de Raihn şi la urmele pe care le lăsase în el mult timp după ce rănile de pe trupul lui se vindecaseră.

Şi, deodată, nu mi-a fost greu să-mi invoc magia, albul rece al Focului Nopţii contopindu-se cu sclipirea fierbinte a săbiei lui Vincent.

Ultima dată când o folosisem, nu prea avusesem timp să apreciez ce armă nemaipomenită este. Acum, când lama a pătruns în trupul primului soldat, fără să întâmpine rezistenţă, umplându-i pieptul cu zeci de arsuri de un alb orbitor, n-am avut încotro şi a trebuit s-o admir.

Niciodată până atunci nu-mi fusese atât de uşor să ucid

Al doilea bărbat s-a dat înapoi, clătinându-se şocat, când a văzut cât de repede a căzut tovarăşul său. Dar, spre cinstea lui, nu era un laş. După ce a şovăit câteva clipe, s-a aruncat din nou spre mine, cu sabia scoasă.

Acea fracţiune de secundă de pauză, totuşi, a fost de ajuns.

M-am ferit, folosindu-mă de elanul său pentru a-l izbi de perete. Era ciudat să folosesc sabia când eram atât de obişnuită să-mi mânuiesc pumnalele. Mi-am forţat corpul să lupte într-un mod complet diferit, imitând paşii lui Vincent în loc să mă bazez pe ai mei. în acel moment de ezitare, mi-a deschis o rană pe obraz care m-a făcut să şuier de durere.

îmi puteam imagina perfect în ce fel ar fi ripostat Vincent. Fusesem martoră la asta de multe ori. Execuţia mea nu a fost desăvârşită, dar şi-a atins ţinta.

Când m-am retras, gâfâind, Rishanul era prăbuşit pe perete, cu Ucigaşa de Inimi înfiptă în piept.

Am scos sabia, fără să mă obosesc să-i şterg lama. Nici n-ar fi trebuit s-o fac – arma absorbea singură sângele, la fel de înfometată de violenţă şi răzbunare ca mine. Focul Nopţii clocotea lăuntric. Deja mă gândeam la locul unde se afla Raihn în acest moment – mă gândeam intens că a ajuns la

temniţe, înconjurat de soldaţi, poate răstignit din nou, aşa cum se întâmplase la bal…

M-am îndreptat spre camera mea şi am încercat clanţa. Bineînţeles că uşa era încuiată! La naiba!

Am îngenuncheat, examinând încuietorile. Aş fi avut nevoie de toate cele patru chei.

Aş fi putut oare… să le topesc, aşa cum am făcut-o în ziua în care evadasem? Sau poate…

Mi-am privit sabia, acoperită de sânge. Era caraghios să încerc să înjunghii o încuietoare. Dar, dacă orice armă ar fi putut s-o facă…

Privirea mi-a căzut pe sângele de pe lamă. Apoi la cadavrele de la care provenea acesta.

M-am dus la cel mai apropiat dintre acestea. Acolo, la centura sa, era un mic inel cu chei de argint.

Mă gândisem să dărâm cu sabia o uşă înainte de a căuta cheile. Zeiţă, păzeşte-mă! M-am bucurat că Raihn nu era aici să vadă asta.

După ce am bâjbâit puţin, am descuiat totuşi trei dintre cele patru încuietori. Abia la a patra mi-am pus întrebarea:

De ce era camera mea păzită? Şi de ce era încuiată?

Ideea mi-a venit abia când am împins uşa, fiind nevoită să mă feresc imediat de un scaun de la măsuţa de toaletă pe care cineva mi-l îndreptase spre cap.

— Fir-ar să fie! am şuierat, căzând la podea şi simţind cum cele mai grave răni se trezesc la viaţă, cu o durere ascuţită.

— *Zei mari şi sfinţi!*

Buf- persoana care fluturase scaunul transformat în armă l-a lăsat să cadă la pământ.

M-am rostogolit pe o parte, strâmbându-mă, şi am dat cu ochii de Mische stând dinaintea mea, cu mâinile la gură, cu ochii mari. Era încă_îmbrăcată în rochia de la petrecere, deşi acum era mototolită, iar machiajul îi era întins pe toată faţa.

— Mă bucur atât de mult că eşti în viaţă!

A căzut în genunchi, gata să-şi arunce braţele în jurul gâtului meu, apoi a devenit brusc serioasă, ridicând din sprâncene.

— Ce naiba cauţi aici? Şi de ce puţi în halul ăsta?

Când Mische se pornea cu întrebările, nu se mai oprea.

— Unde e Raihn? a întrebat ea, ajutându-mă să mă ridic. Cum ai ajuns aici? Ai văzut ce se întâmplă afară? Ne vine vreo armată în ajutor?

Şi apoi a repetat, de parcă prima dată nu fusese suficient:

— Unde e Raihn?

— Putem să vorbim în mers, am zis. Nu avem prea mult timp.

Dar, Sfântă Zeiţă, cât mă bucuram s-o văd!

M-am aplecat să-mi iau sabia, care-mi căzuse din mână când Mische mă atacase cu scaunul, iar când a văzut-o, ochii i-au ieşit din orbite.

— Astae...

— Chiar aşa

— *Pe toţi zeii,* Oraya! Chiar o poţi *mânui?*

Nu ştiu de ce, dar uimirea lui Mische m-a făcut şi pe mine să şovăi – un val de neîncredere, pe care îl reprimasem în ultimele două zile, m-a cuprins dintr-odată.

Au fost... două zile foarte, foarte ciudate.

— Este... da, pot.

Nu ştiam ce altceva să spun, aşa că mi-am dres glasul.

— Hai să ne grăbim. S-ar putea să vină soldaţii sau...

— Doar ăştia doi erau.

Mische a ieşit din starea de şoc, devenind serioasă. *Pandantivul.*

Da. M-am dus la măsuţa de toaletă şi am deschis sertarul de sus.

— Ce cauţi aici? am întrebat. De ce nu te-au dus în temniţă?

O clipă de tăcere.

— Hai să mergem, a zis ea, îndreptându-se spre uşă, cu spatele la mine. Ai spus că nu avem timp.

Am făcut o pauză. în vocea ei era o nuanţă... ciudată.

Dar avea dreptate. Nu aveam timp. Am scotocit într-un sertar din dulap, apoi în următorul, în timp ce inima îmi bătea din ce în ce mai repede.

Era aici

Pandantivul era aici.

Eram sigură de asta. Fusesem foarte atentă unde îl pusesem. Mă uitam la el în fiecare seară. Dar în sertar era doar un cuib gol de mătase.

Niciun pandantiv.

Nicio urmă a magiei acestuia.

— La naiba! am mormăit.

— Ce e? m-a întrebat Mische.

— A intrat cineva aici?

Am mai deschis un sertar, în cazul în care m-aş fi înşelat, deşi ştiam că nu e aşa.

— înaintea mea? Eu sunt aici doar de o zi. Le-a luat câteva ore ca să...

Am trântit sertarul la loc, înjurând printre dinţi

îl găsiseră, aşadar. Cântaseră în camera asta. Bineînţeles. Septimus era un ticălos, dar nu era prost deloc.

A dispărut. Dacă ar fi fost aici, i-aş fi simţit prezenţa.

Nu aveam răgaz să mă gândesc la ce înseamnă asta. Cu fiecare secundă trecută, Raihn putea fi în mare pericol acolo jos, în temniţă.

M-am întors la Mische, care se uita la mine încruntată. Avea întrebări, era evident, dar, la fel ca mine, ştia că nu era momentul să le dea glas. S-a dus la unul dintre cadavrele Rishanilor şi i-a smuls sabia din mâna încremenită.

Luptasem alături de Mische de multe ori până acum. Dar tot mi se părea un pic Ciudat de fiecare dată când o vedeam cu o armă în mână, mai ales pentru că era foarte pricepută, iar asta părea să contravină total personalităţii ei.

Ne-am furişat amândouă pe hol, mişcându-ne rapid, în tăcere, de-a lungul zidurilor.

Trebuia doar să ne întoarcem la tunel şi să coborâm la Raihn înainte să...

Dar aveam cel mai mare ghinion din lume. Un ghinion îngrozitor, aproape caraghios.

O siluetă a ajuns în vârful scărilor chiar când noi am cotit pe coridorul lung. Când i-am auzit paşii, nu am mai avut timp să ne retragem.

Ne-am înfruntat din priviri. Ochii lui i-au sfredelit pe ai noştri.

Fir-arsă fie! m-am gândit.

Mische a încremenit, de parcă nici nu mai respira, în faţa noastră stătea prinţul Născut din

Umbră.

49. ORAYA

A durat o clipă până când l-am recunoscut. îl văzusem doar din colţul opus al sălii de bal, în timpul petrecerii de nuntă, şi atunci nu fusesem foarte atentă. Nobilii vampiri de sex masculin tindeau să aibă trăsături asemănătoare – pometţi înalţi, piele întinsă, ochi tăioşi, alura periculoasă menită să atragă prada. Prinţul Născut din Umbră bifa toate aceste puncte de pe listă. O fiinţă frumoasă şi periculoasă care se potrivea perfect printre toate celelalte fiinţe frumoase şi periculoase.

Abia după ce i-am văzut diadema din părul des şi i-am remarcat stilul vestimentar – brocarturi fine şi strânse pe corp – totul a căpătat sens.

A zâmbit vag când ne-a recunoscut, deşi m-a fixat cu privirea doar preţ de o clipă, apoi şi-a aţintit-o în spatele meu – zăbovind asupra lui Mische.

Ce naiba căuta el aici?

Dacă m-aş fi întrebat câtuşi de puţin unde se dusese prinţul Născut din Umbră când a izbucnit lovitura de stat, aş fi presupus că fugise din oraş.

Ce interes ar fi avut un Născut din Umbră să rămână aici şi să privească cum Născuţii din Noapte se sfâşie între ei?

Dar, din nou… de ce *n-arfi vrut* să fie martor la un asemenea eveniment? Vampiri. Vicleni şi însetaţi de sânge, întotdeauna distraţi de întâmplările violente. Mereu entuziasmaţi de ideea de a-şi vedea duşmanii îngenuncheaţi.

Şi de ce Simon n-ar fi vrut ca prinţul să vadă totul, dacă asta ar fi însemnat şansa de a câştiga respectul unui lider puternic din Obitraes?

O mişcare inteligentă din partea lui. Pentru că prinţul era foarte valoros.

Dacă aş fi avut mai multe calităţi diplomatice, poate c-aş fi putut profita de această oportunitate. Mi-l puteam închipui pe Raihn făcând asta cu iscusinţă – punându-şi exact masca potrivită pentru a-i arăta prinţului ceea ce voia să vadă.

Dar eu nu eram Raihn. Nu eram nici Vincent. M-am uitat la acest prinţ şi nu am văzut nimic altceva decât o ameninţare, fiecare nerv din corpul meu strigând: *Omoară-l!*

Ai fi fost o prostie? Un coşmar din perspectivă politică. Dar… Prinţul a făcut un pas mai aproape, cu sprâncenele ridicate. — Ei bine, a spus el, iat-o pe…

Cu viteza luminii, o pată de bronz şi aur a trecut pe lângă mine. Atingerea vâjâitoare a unui trup m-a dezechilibrat, preţ de o clipă.

în clipa următoare mi-am dat seama că Mische se năpustise asupra prinţului, iar sângele acestuia era pretutindeni.

Nu o mai văzusem niciodată pe Mische luptând

în felul acesta, nici măcar în timpul turneului Kejari. Reacţiona animalic, nu erau nicidecum mişcările ei obişnuite, uşoare şi rapide, ci unele violente, brutale. Cei doi se tăvăleau la pământ, iar dârele de magie a umbrei făceau imposibil de înţeles în întregime ceea ce se întâmplă.

Am sărit după ea la o fracţiune de secundă după ce a ţâşnit din loc. Dar deja lupta lor devenise însângerată. Mai întâi Mische era deasupra lui, înjunghiindu-l cu sălbăticie. Sângele negru-roşiatic îi împroşcase chipul, ajungând şi pe faţa mea, când m-arn aruncat spre ei

Apoi, chiar când eram gata să intervin, prinţul a trântit-o pe Mische la podea, mârâind fioros şi apropiind pumnalul de faţa ei

Toate ideile despre diplomaţie, alianţe sau război iminent mi s-au evaporat din minte.

M-arn năpustit asupra prinţului, smucindu-l de pe ea. Acesta s-a repliat iute, retrăgându-se şi întorcându-se spre mine. Aveam sabia pregătită să i-o înfig în piept...

Dar Mische mi-a luat-o înainte, sărind pe el.

A fost o lovitură năucitoare, chiar şi după standardele de viteză şi forţă fizică ale vampirilor. Precisă, rapidă, puternică.

Mische nici măcar nu a ezitat când lama ei a străpuns sternul prinţului. A fost o mişcare atât de frumoasă şi de plină de graţie, încât am tresărit speriată când trupul acestuia s-a izbit de perete.

îşi înfipsese sabia în el până la plăsele şi continua să împingă, până când corpurile lor s-au apropiat tot mai mult. Chipul ei era de nerecunoscut, o mască a mâniei absolute, iar dârele care mai

rămăseseră din machiajul ei auriu îi pictau peste trăsături imaginea furiei pure.

Prinţul Născut din Umbră nici măcar nu a clipit când şi-a dat sufletul.

Chiar şi atunci, o pironea la nesfârşit cu privirea.

Ea a continuat să împingă, chiar dacă lama săbiei era de-acum îngropată în zid. Rochia ei aurie, cândva uluitoare, era acum îmbibată în sângele negru al prinţului.

Liniştea a devenit dintr-odată asurzitoare, cu excepţia respiraţiei şovăitoare şi întretăiate a lui Mische. Tremura violent, din toate încheieturile.

I-am atins umărul.

A inhalat brusc şi s-a dat împleticit în spate, ducându-şi palmele la gură. Sabia rămăsese înfiptă în perete, străpungând trupul prinţului

— O, zei mari şi puternici! a răsuflat ea. Eu... o, zei! Ce am făcut...

Tocmai omorâse un prinţ al Casei Umbrei

M-am simţit copleşită de un val rece de frică.

Am încercat să-l alung, pentru că aveam necazuri mai presante.

— Nu ne putem face griji pentru asta acum...

Dar Mische s-a răsucit spre mine şi ceva din privirea ei m-a făcut să tac.

Am recunoscut acea expresie. Era mai profundă decât şocul şi haosul unei crime neaşteptate.

Poate că şi eu avusesem aceeaşi expresie în noaptea în care alergasem, în lacrimi, spre dormitorul lui Vincent, după ce iubitul meu mă violase.

Am închis gura.

M-am gândit la expresia lui Mische când îl

văzuse pe prinţ la nuntă. Şi mi-am dat seama. Nu trebuia să întreb. Dar ea tot mi-a spus, sufocându-se:

— El… este… el este cel care…

Bărbatul care o răpise când era adolescentă. Care o Transformase fără voia ei. Care o abandonase şi o lăsase pradă morţii atunci când se îmbolnăvise.

Acum înţelegeam de ce fusese adusă aici, în aceste odăi. Un loc confortabil şi plăcut, în locul temniţei îngrozitoare. Mische era un dar retumat creatorului ei. Un gest pentru a-i face pe plac prinţului străin.

Privirea mi s-a îndreptat asupra trupului acestuia, care se prăbuşea încet de-a lungul lamei care-l răstignea de zid. M-am împotrivit dorinţei copleşitoare de a-i scuipa cadavrul.

La naiba cu diplomaţia! Nu putea să-mi pară rău pentru el.

Am apucat mânerul săbiei şi am smuls-o din perete – şi din cadavrul care a alunecat la podea cu un zgomot surd. I-am întins arma.

— Raihn are nevoie de noi.

Era tot ce trebuia să spun.

Ea a clipit, ştergându-şi lacrimile. A strâns din dinţi. A încuviinţat şi şi-a luat sabia, de pe care sângele prinţului picura pe podea.

— Să mergem, a spus Mische.

NE-AM DEPLASAT rapid prin tuneluri. Mă rugam

să-l găsim pe Raihn în punctul nostru de întâlnire – intersecţia celor două drumuri, unde ne despărţiserăm ultima dată. Dar când am zburat pe ultimele trepte, ne-au întâmpinat doar două coridoare scăldate în întuneric.

Groaza mi s-a încleştat în stomac. Dar nu am şovăit.

— Pe acolo, i-am spus lui Mische şi am apucat-o amândouă pe următorul tunel, cel care ducea la temniţe.

Am ştiut în ce ne băgăm înainte de a ajunge la uşă. Mische a auzit înaintea mea, cu simţul ei superior – dar sunetele au devenit iute mai puternice, un vuiet estompat de lovituri şi icnete care răzbătea prin pereţi.

Ştiam cum sună violenţa.

Imediat, am luat-o amândouă la fugă, fără să ne mai furişăm. Când am ajuns la uşă, nu mai aveam nicio îndoială despre ce se întâmpla dincolo de aceasta. Am făcut un efort supraomenesc ca să încetinesc când am trecut prin uşă, tunelul scoţându-ne într-o sală aflată chiar dincolo de temniţă. Zgomotele de oţel şi carne spintecată răsunau prin pereţii de piatră.

în trei paşi lungi am ajuns după colţ.

Mişcare. Gărzi. Arme.

Cadavre.

Sânge.

Raihn.

Abia am avut timp să observ toate astea înainte de a mă arunca în luptă.

Sabia mea s-a înfipt în spatele unei gărzi, ţintindu-i direct inima. Lama a trecut cu uşurinţă

prin came, întâmpinând prea puţină rezistenţă. Raihn a dat la o parte leşul de deasupra lui, privindu-mă în ochi doar o fracţiune de secundă înainte de a-şi îndrepta atenţia către celălalt soldat care se năpustise asupra lui.

Acea clipă, totuşi, a fost suficientă pentru a-mi transmite un milion de răsuflări de uşurare.

Pentru Raihn, rănit încă, a fost un chin să se lupte cu o jumătate de duzină de gărzi – poate chiar cu şi mai mulţi soldaţi, înainte să ajungem noi acolo –, chiar şi cu ajutorul Asterisului.

Acum, lucrurile s-au schimbat.

Uitasem cât de bine era să lupt alături de Raihn. Cât de intuitiv ne înţelegeam reciproc. Cum îmi urmărea corpul chiar şi fără să mă privească, anticipându-mi fiecare mişcare, completând-o. Era ca şi cum m-aş fi îmbrăcat din nou cu nişte veşminte care mi se potriveau perfect.

Loviturile se îmbinau una cu alta, iar eu nu mai ştiam nimic cu excepţia următoarei mişcări, a următorului adversar. Focul Nopţii mi se aprindea în sabie şi Asterisul lui Raihn o cuprindea pe a sa, lumina şi întunericul împletindu-se armonios.

Singur, îi fusese greu. împreună, eram devastator de eficienţi.

După câteva minute, a căzut şi ultimul soldat.

Mi-am scos arma din garda care încă se zbătea şi m-am întors spre Raihn.

M-a cuprins intr-o îmbrăţişare înainte să apuc să deschid gura, îngropându-şi faţa în scobitura dintre gâtul şi umărul meu.

Şi apoi, la fel de repede, m-a eliberat, lăsându-mă ameţită.

— Pentru ce a fost asta? am întrebat.

— Pentru farmecul tău irezistibil, mi-a răspuns el.

Apoi a văzut-o pe Mische şi s-a liniştit. A făcut ochii mari la vederea rochiei sale, acoperite de sânge.

— Unde ai fost? a spus el.

Dar ea a zâmbit şi a scuturat din cap, ca şi cum ar fi vrut să scape de expresia goală care fusese acolo cu câteva clipe în urmă.

— Mai târziu. Şi eu mă bucur să te văd.

Avea dreptate. Nu aveam timp. Eram norocoşi că forţele lui Simon erau răspândite în prea multe locuri în acest moment, dar era doar o chestiune de timp până când baia de sânge de la etaj sau de aici, de jos, va atrage atenţia inamicilor.

Celulele erau construite în pereţi şi blindate cu uşi groase şi solide de metal, cu doar o mică fantă care lăsa să se vadă înăuntru. Raihn percheziţiona deja cadavrele, căutând chei, iar când le-a găsit, le-a aruncat în aer cu satisfacţie.

Apoi s-a îndreptat spre prima uşă, deschizând-o – acolo era Vale, cu un aer extrem de nemulţumit. încă purta veşmintele de mire, deşi părea că se luptase din greu, mătasea fiind sfâşiată şi pătată de sânge.

— Lilith! a răbufnit el, cu disperare, de parcă aştepta de ore întregi să rostească acel nume.

Raihn fusese convins că Vale îl trădase. Dar, privindu-l acum, ideea aceasta părea lipsită de orice logică.

Raihn a devenit serios, de parcă s-ar fi gândit la acelaşi lucru. S-a dus la uşa alăturată şi a descuiat-o, eliberând-o pe Lilith, care arăta la fel de răvăşită.

Vale a dat fuga imediat la ea, cuprinzându-i capul în palme, studiind-o să vadă dacă e rănită, în vreme ce ea bolborosea: *N-am nimic, n-am nimic.*

între timp, Raihn a deschis şi a treia uşă, eliberând-o pe Ketura, care părea doar extrem de iritată. Primele cuvinte care i-au ieşit pe gură au fost:

— Ticălosul ăla nenorocit!

Nu eram sigură dacă se referea la Simon, la Septimus sau la Cairis, dar, în orice caz, eram de acord cu ea.

— Ticălosul ăla nenorocit, într-adevăr, a mormăit Raihn. Dar asta mai târziu. Hai să plecăm naibii de aici!

Vale şi Ketura s-au înarmat cu săbiile gărzilor, iar eu i-am călăuzit înapoi, de-a lungul culoarului, spre tuneluri, închizând cu grijă uşa în urma noastră. Nu aveam nicio îndoială că nu va dura mult până când supuşii lui Simon îşi vor da seama cine a făcut asta, luând în calcul rănile provocate de Focul Nopţii şi de magia Asteris cadavrelor pe care le lăsaserăm în urmă.

Trebuia să plecăm din Sivrinaj, şi asta cât mai repede.

Ne-arn deplasat rapid prin tuneluri. Când ne apropiam din nou de canalizare, sunetele dinăuntrul castelului au devenit mult mai puternice – paşi care răsunau pe piatră cu o grabă reînnoită, glasuri ridicate şi confuze care dădeau comenzi în stânga şi-n dreapta.

— De noi e vorba? a murmurat Raihn.

— Probabil, am spus.

Am deschis uşa pasajului care dădea spre

canalizare şi i-am lăsat pe ceilalţi să treacă, apoi am închis-o în urma noastră. Am plonjat din nou în noroi şi n-a fost mai puţin dezgustător decât prima oară, dar faptul că fugeam de o primejdie iminentă îl făcea puţin mai tolerabil. Totuşi, puteam să înţeleg înjurătura îngreţoşată a lui Mische când am intrat în apa murdară.

în timp ce trădătorii din castel deveneau conştienţi de prezenţa noastră, gata să întoarcă oraşul pe dos pentru a ne găsi, noi am început să înotăm.

înotam pentru vieţile noastre.

50. ORAYA

Nu eram obişnuită să zbor mult şi mă dureau aripile. Nu doar că mă dureau – mă *ardeau.* Corpul meu era epuizat. Fiind singura fiinţă umană – bine, pe jumătate umană nu eram la fel de rezistentă ca vampirii, iar o săptămână neîntreruptă de călătorie începea să mă afecteze, mai ales că nu mai zburasem niciodată atât de mult timp.

Mă bucuram însă că nu trebuia să car pe nimeni. Raihn o ducea pe Mische, iar Vale a purtat-o pe

Lilith în cea de-a doua parte a drumului. Fiind un Născut din Noapte Transformat, Lilith avea aripi, care erau de culoarea chihlimbarului, frumoase şi pestriţe şi se asortau cu nuanţa părului ei. Dar nu era încă o zburătoare puternică şi, deşi s-a străduit să zboare în cea mai mare parte a călătoriei, în cele din urmă a fost mai rapid ca Vale s-o care în braţe.

îl vedeam pe Raihn privindu-mă cu atenţie, căutând semne că şi eu aveam nevoie de asta. Dar eu eram Moştenitoarea Hiajă. Nu lăsam pe nimeni să mă ducă în braţe nicăieri dacă puteam să strâng din dinţi şi să merg mai departe. Puteam tolera puţină durere, chiar dacă asta mă făcea să mă blestem în gând de fiecare dată când aterizam sau o luam din loc.

Când din beznă s-a ivit zidul de piatră poroasă, sub razele lunii care luminau o înşiruire de pe'şteri, ca un mic adăpost natural, mi-a venit să plâng de bucurie.

— Am ajuns? am întrebat. Am ajuns, nu-i aşa?

Mamă întunecată, te implor, spune-mi că aşa e!

— Da, a spus Raihn, la fel de uşurat ca mine, am ajuns.

La aterizare, am simţit cum mi se înmoaie picioarele şi aproape că m-am prăbuşit în nisipul moale. Ideea de a mă trânti acolo era foarte ispititoare. Ne odihniserăm doar în cele câteva ore când soarele urcase pe cer, bătând cu putere. în rest am călătorit – deşi mai încet – şi când astrul strălucea mai puţin intens şi vampirii se puteau proteja cu mai multe straturi de haine. Eram epuizată.

Dar mi-am luat inima în dinţi şi m-am forţat să mă ridic în picioare. Nu mai văzusem niciodată

stâncile până atunci – era o privelişte cu adevărat incredibilă: piatra albă ca osul se ridica din nisipurile deşertului, străpunsă de găuri şi deschideri care duceau într-un sistem complicat de peşteri. Erau mai înalte decât îmi imaginasem, întinzându-se până la cer, de parcă ar fi vrut să atingă luna. Semănau ciudat de mult cu nişte oase – o întindere plată de cranii şi orbite săpate în fildeş.

Cei mai mulţi dintre vampiri stăteau departe de această zonă. Căldura şi umiditatea erau nemiloase aici, iar stâncile formau un habitat perfect pentru câinii iadului şi demoni în plus, era extrem de izolată înăuntrul teritoriului Hiaj, la cel puţin o sută de mile distanţă de cel mai apropiat oraş.

Ce motiv ai putea avea să te refugiezi aici?

Doar dacă erai, desigur, fugar.

— Ei bine, cred că e rândul tău, prinţesă, a spus Raihn, cu mâinile în şolduri. Du-te şi strigă „bună ziua”. Noi vom ucide tot ce va veni în goană spre tine.

Am mers până la cea mai apropiată crăpătură, mijind ochii în întuneric. Am invocat Focul Nopţii în palma mea, deşi flacăra albă nu lumina cum trebuie în acel întuneric – un întuneric nesfârşit, care înghiţea însăşi lumina. îmi amintea de aripile lui Vincent.

îmi amintea, presupun, de propriile aripi

— Nu ştiu ce să zic, a spus Mische din spatele meu. Arată... sinistru.

— Eu n-aş intra pe acolo! a strigat o voce suavă de sus, în bătaia brizei fierbinţi a deşertului.

Am ridicat privirea şi am zărit o siluetă zveltă care stătea în gura unui tunel superior, sprijinindu-

se de peretele stâncos. Purta o armură de piele neagră şi strânsă pe corp – specifică vampirilor Născuţi din Noapte – şi părul ei brun-cenuşiu era prins într-o coadă lungă şi împletită, ce şfichiuia în bătaia vântului.

— Sunt demoni peste tot, a spus Jesmine. Mai bine vii pe aici, Alteţă.

NU ERAM pe deplin convinsă că Jesmine şi Raihn nu se vor înjunghia reciproc în clipa în care vor rămâne singuri. După ce am văzut rănile de pe spatele lui Raihn, sincer, nu l-aş fi putut condamna. Dar, în timp ce Jesmine ne călăuzea de-a lungul tunelurilor, spre aşezarea pe care o construise aici cu vampirii care mai rămăseseră din armata Hiajă, a fost surprinzător de respectuoasă faţă de el, în ciuda câtorva schimburi de priviri neîncrezătoare.

Tunelurile erau întunecate şi fierbinţi Mi-am imaginat că aşa te simţeai în miezul unei foi de plăcintă puse la copt. Dar erau ascunse şi reprezentau un adăpost. Nu mă mai miram că îmi fusese atât de greu să comunic cu Jesmine, chiar şi prin intermediul oglinzii magice a lui Vincent. în afară de faptul că acel obiect nu coopera niciodată pe de-a-ntregul cu sângele meu, Jesmine se afla într-un loc atât de îndepărtat, încât probabil că acea vrajă nu acoperea toată distanţa.

îndepărtat, în acest caz, era un lucru bun. îndepărtat era exact ce ne trebuia.

Era tulburător să văd ce se întâmplase cu armata

Hiajilor în ultimele câteva luni Un regim atotputernic de războinici fusese acum redus la câteva sute de bărbaţi şi femei care se adăposteau în peşteri. Alţii, mi-a explicat Jesmine, se răspândiseră în regat, adăpostindu-se în alte locuri după bătălia de la arsenal – dar forţele ei loiale rămăseseră aici, ascunzându-se, în aşteptare.

Peşterile erau întunecate pentru ochii mei de om, deşi erau luminate de torţe cu Focul Nopţii Războinicii îşi ridicaseră corturi în tunelurile secundare, creându-şi o oarecare intimitate, în timp ce pe căile principale fuseseră amenajate zone comune. Mirosea urât, deoarece căldura grăbise descompunerea carcaselor prăzii vampirilor – vulpi, lupi, căprioare şi chiar un demon sau doi, deşi nu-mi puteam imagina cât de scârbos trebuie să fi fost. Cu siguranţă, fusese un act de disperare absolută. Fusesem antrenată toată viaţa să recunosc vampirii înfometaţi, iar cei de-aici erau într-adevăr flămânzi, urmărindu-mă din priviri în timp ce Jesmine ne călăuzea de-a lungul taberei

Totuşi, felul în care se uitau la mine, chiar şi aşa înfometaţi, era... cu totul diferit acum. îmi remarcaseră sângele uman. îl puteau adulmeca. Era pură biologie. Dar nu mă mai priveau ca pe o pradă. Poate că însemnul roşu de pe pieptul meu avea o legătură cu asta.

Jesmine ne-a dus în locuinţa ei privată – o colecţie de obiecte depozitate într-o nişă fără ieşire, acoperită cu o uşă batantă din piele de demon. Stivuise câteva lăzi pe post de scaune şi din alte câteva îşi construise un birou, pe care întinsese o grămadă de hârtii, majoritatea murdare şi pătate de

sânge. îmi amintea de biroul lui Vincent, aşa cum arăta spre final – un haos desăvârşit. în felul acesta arată toate, presupun, când pierzi un război.

Jesmine s-a aşezat pe biroul improvizat, cu picioarele încrucişate. De aproape, în lumină, am observat că armura ei de piele, cândva fină, era acum într-o stare jalnică, sfâşiată şi peticită. Mai mulţi nasturi erau descheiaţi, lăsând la vedere partea de sus a cicatricei prelungi dintre sâni.

Trebuie să recunosc: n-aveam o părere prea bună despre Jesmine când Vincent a făcut-o general, nevăzând dincolo de vocea ei senzuală, de rochiile decoltate şi de frumuseţea ei delicată şi bine îngrijită. Acum, privind-o, imaginea pe care mi-o făcusem atunci despre ea părea ridicol de bidimensională. Nu eram sigură că-mi plăcea Jesmine, dar era evident că o respectam.

Ne-a măsurat din priviri, pe rând – pe mine, pe Raihn, pe Mische, pe Ketura, pe Vale, pe Lilith.

— Arătaţi cu toţii de parcă aţi fi ieşit din canal, a spus.

— De-acolo am şi ieşit, a mormăit Vale.

Abia aşteptam să mă dezbrac de hainele astea. Mă obişnuisem cu propria duhoare, dar ştiam că put. Ca o persoană care s-a îmbăiat în rahat şi apoi a mers fără oprire prin deşertul fierbinte vreme de o săptămână.

Jesmine a zâmbit vag, din colţul gurii.

— Cunosc foarte bine tunelurile, a spus ea. Cred că a fost înţelept din partea ta să-l foloseşti pe cel mai neplăcut.

Nu voiam să mărturisesc că adevăratul motiv pentru care-l alesesem pe „cel mai neplăcut” era că Vincent nu avusese suficientă încredere în mine

încât să mi le arate pe celelalte.

— Am reuşit să ajungem aici vii şi nevătămaţi, am spus. Asta contează.

— Contează foarte mult, aş spune.

S-a aplecat, cu ochii ei violeţi ca Oţelul Nopţii în întuneric. Faţa ei era o mască perfectă a frumuseţii mortale care m-a lăsat mută de uimire.

— Acum, te rog, Alteţă, a spus ea, spune-mi că suntem pe cale să ne luăm regatul înapoi.

M-am trezit surâzând.

— Pentru ce altceva am fi bătut tot drumul până aici?

ÎI POVESTISEM lui Jesmine o parte din cele întâmplate când o contactasem înainte de operaţiunea de salvare, iar sursele ei – încă extinse şi foarte eficiente, în ciuda circumstanţelor actuale – se pare că îi aduseseră mai multe informaţii. Dar i-am spus din nou despre tot ce trebuia să ştie. A ascultat în tăcere, cu o expresie tot mai dură, cu o ură tot mai tăioasă. La final, mânia ei era aproape palpabilă.

— Şi acum un prinţ Născut din Sânge şi un impostor Rishan au ocupat tronul Casei Nopţii, a şuierat ea. Vincent ar fi de-a dreptul scandalizat.

Vincent ar fi fost, de asemenea, scandalizat să mă vadă aici, alături de Moştenitorul Rishan. De fapt, multe aspecte din comportamentul meu din ultimele săptămâni l-ar fi scandalizat pe Vincent. Dar am încercat să nu mă gândesc la asta în acest moment.

— Nu pentru mult timp, am spus. Câţi soldaţi ai aici? Câţi mai poţi chema?

Buzele lui Jesmine s-au subţiat. I-a luat o clipă să răspundă, de parcă o durea să recunoască acest lucru.

— Am pierdut mulţi. Nu am destui soldaţi pentru a recuceri Sivrinajul, atât timp cât cei Născuţi din Sânge sunt acolo.

Privirea ei s-a îndreptat spre Vale.

— Dar dacă vrei să mă descotorosesc de Rishani, asta ar fi cu totul altceva.

Vale a scos un sunet dezgustat, strâmbând din nas, iar Jesmine a râs încet.

— Vale Atruro, a spus ea. Ce onoare să întâlnesc o legendă! Ce erai tu, al treilea general al lui Neculai?

— Primul acum, a ripostat el categoric. Ceilalţi sunt morţi.

— Ce păcat! a murmurat ea.

Nu ştiam pe cine să pariez în cazul în care cei doi s-ar fi năpustit unul asupra celuilalt.

— Crede-mă, vei fi recunoscătoare că e în armata ta, i-a spus Raihn cu un zâmbet de lup, care i-a dezvelit colţii Vale, câţi soldaţi Rishani poţi strânge? Dintre cei loiali, vreau să spun. Nu sunt toţi de partea lui Simon.

Vale i-a aruncat un zâmbet sinistru lui Jesmine.

— Suficienţi cât să-i omoare pe puţinii Hiaji rămaşi.

Jesmine a şuierat mânioasă, iar Raihn a suspinat.

— Ştii ce te-am întrebat, a zis el.

Privirea gânditoare a lui Vale a alunecat înapoi spre Raihn. După o vreme, generalul a spus:

— O mie. Poate mai mulţi.

Raihn s-a uitat din nou la Jesmine, cu sprâncenele arcuite.

— Ei bine, ia te uită! O mie de-aici. O mie de-acolo. Aşa se strânge o adevărată armată. Poate chiar una suficient de puternică pentru a recuceri Sivrinajul.

Ketura părea dezgustată de idee.

— O armată de Hiaji şi Rishani?

— O armată din oricine naiba e dispus să ne ajute să-i dăm afară din regat pe Născuţii din Sânge şi să recuperăm coroana din mâinile lui Simon, a spus Raihn. Se opune cineva de-aici acestui plan?

A urmat o tăcere lungă. Nimeni nu s-a exprimat cu glas tare, dar cu toţii puteam simţi în aer o grămadă de obiecţii

— Bineînţeles, am spus, mai avem o opţiune. Să le lăsăm pur şi simplu regatul pe mână şi să aşteptăm, inevitabil, să ne elimine ei pe noi. Vi se pare o idee mai bună?

— Ei? a ripostat Jesmine, îndreptându-şi ochii spre Raihn. Ce zici de *el?* Ai descris exact ceea ce am trăit în ultimele luni. De ce aş pune vieţile soldaţilor mei la bătaie pentru tronul lui?

— Nu i-am considerat niciodată pe Hiaji inamicii mei, a spus el, iar ea a râs dispreţuitor.

— Ne-ai considerat inamici înainte de a ne ucide regele. Ai distrus Palatul Lunii îmi ceri ajutorul pentru a lupta împotriva uzurpatorilor, când tu însuţi eşti unul.

Raihn şi-a încleştat maxilarul.

— Ţi-am spus de atâtea ori, Jesmine, că nu am avut niciun amestec în atacul asupra Palatului Lunii

Iar tu eşti o torţionară a naibii de eficientă, cum aş putea să mint?

Asta nu ducea nicăieri.

—Ajunge! am spus. Acesta este un ordin, Jesmine. Nu e doar tronul lui Raihn. E şi al meu şi nu vreau ca Simon sau Născuţii din Sânge să pună ghearele pe el.

Jesmine s-a uitat când la Raihn, când la mine.

— Deci aceasta esje o alianţă oficială.

Era puţin ciudat s-o aud pe Jesmine, dintre toţi vampirii din lume, punând lucrurile în această lumină.

— O alianţă benefică pentru ambele tabere, am subliniat. Noi îl ajutăm pe el. El ne ajută pe noi. Noi luăm înapoi tronul, iar Hiajii sunt din nou liberi. Nu ne mai ascundem. Nu ne mai luptăm.

Suna ca un vis siropos când rosteai asta cu voce tare. Jesmine s-a uitat la mine de parcă aş fi fost un copil mic care lăuda frumuseţea curcubeielor.

— în plus, am zis, eu sunt regină în aceeaşi măsură în care el e rege. Când ne vom recâştiga regatul, intenţionez să domnesc alături de el ca regină de drept.

Simţeam ochii lui Raihn aţintiţi asupra mea. îl auzeam spunând: *Serios, prinţesă? în sfârşit îmi accepţi oferta?*

Bine. Se pare că da. Şi, la naiba, de ce nu aş fi acceptat-o? Dacă mă aliam cu el pentru a-l da afară pe Septimus din regat, aveam tot dreptul să urc şi eu pe tron.

Tăcerea era sufocantă. Jesmine nu şi-a arătat uimirea aşa cum ar fi făcut altcineva. Doar s-a uitat la mine ca şi cum ar fi încercat să potrivească nişte piese incompatibile. O simţeam şi din partea

celorlalţi – în ceea ce ne privea pe mine şi pe Raihn. M-am întrebat dacă nu cumva şi ei auzeau pentru prima dată despre acest aranjament.

în cele din urmă, Jesmine a spus:

— Am înţeles, înălţimea Ta.

Nu aveam să mă obişnuiesc niciodată să o aud spunându-mi aşa. Dar am încercat să tratez problema cu calm, aşa cum ar fi făcut Vincent, de parcă ar fi fost un lucru de la sine înţeles – era firesc ca un general să se supună reginei sale.

— Vei colabora cu Vale şi Ketura, am spus. Concepeţi o strategie pentru a strânge armata comună şi a o îndrepta spre recucerirea Sivrinajului. Cu cât mai repede, cu atât mai bine.

Mă simţeam ca o impostoare. Dar ea şi-a înclinat capul cu obedienţă.

— Da, înălţimea Ta. Va fi o provocare. Dar nu ceva imposibil.

— Până acum, pe noi nu ne-au speriat provocările.

M-am pomenit uitându-mă la Raihn. Pentru că, desigur, el şi cu mine formam acel „noi". Nu luptasem niciodată alături de Jesmine – nu mi s-ar fi permis, iar Jesmine nu s-ar fi învrednicit să se înjosească intr-atât. Dar Raihn şi cu mine... făcuserăm imposibilul împreună de nenumărate ori.

Zâmbetul subtil de pe faţa lui spunea: *lat-o cum apare.*

Apoi m-am uitat la restul grupului nostru jalnic – toţi în veşmintele murdare şi pătate de la nuntă, care avusese loc cu mai bine de o săptămână în urmă. Nu arătau deloc mai bine decât mine sau Raihn, cu armurile noastre de piele scârboase, care

nu ne veneau bine. O privelişte tristă.

— Dar asta poate să mai aştepte câteva ore, am zis. Există vreun loc unde putem…

Nu exista o altă cale de a spune asta.

—… să ne spălăm de rahat?

Jesmine a strâmbat uşor din nas.

— Ar fi o bucurie pentru toată lumea. Fără supărare.

Nu se supăra nimeni.

— Sunt nişte izvoare termale jos, în peşteră, a spus ea. Alliah, secundul meu, vă poate conduce acolo. Şi va găsi şi nişte haine pentru voi. Ceva mai puţin… marinate.

Slavă zeilor pentru asta!

Nu eram singura care gândea aşa. Mische a oftat zgomotos când a auzit de izvoare.

— însă, Alteţă, a spus Jesmine, în timp ce ceilalţi ieşeau deja, te rog să-mi acorzi câteva clipe din timpul tău.

Am încuviinţat, lăsându-i pe ceilalţi să plece. Doar Raihn a şovăit, dar i-am făcut un mic semn din cap şi atunci i-a urmat pe ceilalţi

Jesmine a aşteptat până când paşii lor s-au estompat şi s-a ridicat, cu braţele încrucişate în dreptul pieptului.

— Aşadar, a spus ea. E adevărat?

Ştiam ce întreba şi ştiam şi de ce. Şi eu aş fi făcut la fel, în locul ei.

— Da, am răspuns. Este.

— E chipeş, dar aduce bătăi de cap, a spus ea. Te-am avertizat în privinţa asta, odinioară.

Da, aşa era. Raihn cu siguranţă aducea bătăi de cap. Nici măcar acum nu puteam să neg acest lucru. Dar poate că aducea bătăi de cap de care

aveam nevoie. în acest moment, aducea bătăi de cap de care tot poporul meu avea nevoie.

Ar fi trebuit să am un răspuns foarte diplomatic, demn de o regină, pentru Jesmine. în schimb, am spus doar atât:

— Câteodată avem nevoie de ceva probleme pentru a pune lucrurile în ordine.

— Poate, a spus ea, cu un râs scurt.

Apoi zâmbetul i-a dispărut şi trăsăturile i s-au oţelit.

—Ai toată loialitatea şi tot respectul meu, Alteţă. Chiar dacă deciziile tale nu sunt cele pe care le-aş lua eu. în lumina evenimentelor recente, vreau să fie clar acest aspect.

După ce văzusem cum nobilii lui Raihn se răzvrătiseră împotriva lui, eram atât de recunoscătoare, încât aş fi putut s-o îmbrăţişez. Da, ştiam că o asemenea loialitate nu era izvorâtă decât din relaţia mea cu Vincent, oricât de complicată ar fi fost aceasta. Dar loialitatea, indiferent de sursă, era mai preţioasă decât aurul.

— Voiam să vorbesc şi eu cu tine, am spus. Despre ceva la care lucrează Septimus.

M-a ascultat povestindu-i despre afirmaţiile lui Septimus cu privire la existenţa sângelui zeului în Casa Nopţii – şi cum acesta spusese că Vincent ştia de el şi poate chiar îl folosise, l-am povestit şi despre pandantivul pe care îl recuperasem din Lahor, care era posibil să se afle acum în ghearele aceluiaşi Septimus. Cu fiecare frază, Jesmine ridica din ce în ce mai mult din sprâncene – singura schimbare din trăsăturile sale.

— Crezi c-ar putea fi adevărat? am întrebat. Ţi-a vorbit vreodată Vincent despre asta?

Deoarece, dacă ar fi dorit să încredinţeze cuiva taina unei arme secrete şi puternice, aceea ar fi fost Jesmine, Ministrul său de Război – nu-i aşa?

Dar ea tăcea, cu chipul cuprins de regret – ca o reflexie vagă a luminii filtrată printr-o fereastră.

— Tatăl tău, a spus ea, în cele din urmă, a fost un om foarte secretos.

Nu mă aşteptam la această nuanţă din glasul său – tristă şi puţin vulnerabilă.

— Dar avea încredere în tine, am spus. Nu-i aşa?

A râs, scurt şi amar.

— Dacă avea încredere în mine... Da, poate că da. Cam câtă încredere avea în oricine altcineva.

Replica m-a derutat. Pentru că, în timpul vieţii lui Vincent, îi invidiam pe Jesmine şi pe restul sfătuitorilor apropiaţi ai acestuia. îi invidiam pentru că beneficiau de un soi de respect din partea lui la care nu credeam că voi ajunge vreodată. Asta până când am câştigat turneul Kejari şi m-am legat de el, ega- lându-i puterea prin legătura Coriatis.

Probabil că mi-a citit nedumerirea pe chip, pentru că a ridicat dintr-o sprânceană.

— Eşti surprinsă.

— Eu doar... întotdeauna am crezut că voi doi aţi avut o...

Nu ştiam cum să mă exprim.

— Credeai că, pentru că eram Ministrul lui de Război şi pentru că ne-o trăgeam, îmi spunea totul.

Nu avusesem de gând să folosesc chiar aceste cuvinte, dar...

— Ei bine, da, am spus.

I-am desluşit o tresărire dureroasă pe chip, care a dispărut din nou într-o fracţiune de secundă.

— Şi eu la fel, a zis ea. Pentru o vreme.

Tonul ei era stânjenitor de familiar. întotdeauna am presupus că ea dobândise o parte din Vincent pe care eu nu o puteam câştiga niciodată – nu sexul, desigur, ci încrederea. Nu-mi trecuse niciodată prin cap că şi ea îşi dorea acelaşi lucru. La naiba, nici măcar nu mă gândisem că şi-ar fi dorit din partea lui acel fel special de intimitate.

întrebarea mi-a scăpat de pe buze fără să vreau.

— L-ai iubit, Jesmine?

Aproape că aşteptam să râdă de mine. Părea o întrebare mult prea personală. în schimb, Jesmine părea să reflecteze cu adevărat asupra răspunsului.

— L-am iubit ca pe regele meu, a spus ea, în cele din urmă. Şi poate că l-aş fi putut iubi şi ca bărbat. într-un fel, am făcut-o. Poate că aş fi dorit să existe mai multe feluri de a iubi Dar el nu m-ar fi putut iubi pe mine.

De ce? voiam să întreb. Pentru că Jesmine era întruchiparea a tot ceea ce un bărbat ca Vincent ar fi trebuit să iubească. Frumoasă. Inteligentă. Primejdioasă. Puternică. Dacă ar fi ales vreodată să se căsătorească, nu mi-aş fi putut imagina o soţie mai bună pentru el.

Jesmine a zâmbit cu încordare.

— Să iubeşti pe altcineva este un lucru periculos, a spus ea. Chiar şi pentru vampiri. Cu atât mai periculos pentru un rege. Vincent ştia asta. Nu ar fi acceptat niciodată o astfel de slăbiciune. Deja se expusese destul cu dragostea pe care ţi-o purta ţie.

Cuvintele ei m-au lovit adânc şi nu eram pregătită. Am strâns din dinţi. Un viscol furibund de emoţii mi s-a urcat în piept, toate contradictorii.

îmi doream cu disperare să aud că Vincent mă

iubise. Şi totuşi, eram foarte furioasă să aflu asta. Da, poate că mă iubise. Dar tot mă minţise. Tot mă izolase. Tot mă rănise.

Poate că mă iubise. Poate că obţinusem ceea ce Jesmine îşi dorea şi nu avusese niciodată. Trebuia să fiu recunoscătoare pentru asta?

Şi dacă nu puteam fi?

Am spus doar:

— Ei bine... Tu ai spus-o. A fost un bărbat secretos.

Jesmine a încuviinţat încet, într-un mod care spunea că, din păcate, înţelegea. Apoi şi-a dres glasul.

— Deci nu, a zis ea. Nu a vorbit niciodată cu mine despre acest... sânge de zeu. Dar asta nu înseamnă că nu-l avea. Dimpotrivă, mi se pare exact un lucru pe care l-ar fi făcut. Dacă sângele exista, el l-ar fi găsit.

— Dacă e adevărat, am spus, atunci sper din tot sufletul că l-a ascuns bine. Undeva unde Septimus şi Simon nu-l pot găsi Chiar dacă pandantivul...

Am tresărit, aşa cum făceam de fiecare dată când mă gândeam la pandantiv, blestemându-mă pentru că-l lăsasem nesupravegheat.

Buzele lui Jesmine s-au subţiat, imaginându-şi, în mod evident, aceleaşi scenarii înfricoşătoare.

înfrângerea lui Septimus şi a lui Simon era deja o provocare. Dacă ne pregăteau vreo surpriză, am fi fost terminaţi.

— Vincent era o persoană foarte precautã, a spus ea. Mai ales când era vorba despre arme. Dacă l-a avut, nu l-ar fi lăsat într-un loc la care să se poată ajunge cu o singură cheie, oricât de bine

ascunsă ar fi fost aceea. Mai mult, cred că şi-ar fi luat multiple măsuri de siguranţă. L-ar fi împărţit în mai multe locuri, de pildă.

Aşa speram şi eu. în acest moment, nici măcar nu-mi mai doream să găsesc eu însămi acel sânge de zeu – dacă exista. Voiam doar să mă asigur că Septimus nu punea mâna pe el.

— Să sperăm că l-a ascuns bine, am murmurat, iar Jesmine a râs cu amărăciune.

— Bărbaţii şi secretele lor, a spus ea. Ne petrecem o viaţă întreagă încercând să le desluşim şi, chiar şi după ce ei dispar, tot la mâna lor suntem. Da. Să sperăm că Vincent şi-a ascuns bine secretul.

Să sperăm, fir-ar să fie!

51. RAIHN

Abia aşteptam să fac o baie. Era greu să joc convingător rolul de rege neclintit al Rishanilor în faţa unei armate formate din cei mai mari duşmani ai mei, acoperit cu o crustă de rahat veche de două săptămâni

Mâna dreaptă a lui Jesmine, o femeie cu spatele drept şi cu ochi neîncrezători, care părea că vrea să ne înjunghie la fiecare pas, ne-a călăuzit spre izvoare. Era uimitor că în deşert exista un astfel de loc – trebuia să recunosc că, în ciuda numeroaselor sale defecte, Casa Nopţii era o mare minune a naturii Izvoarele se aflau în adâncul tunelurilor, unde aerul uscat devenea umed şi se transforma în abur. Apa era de un azuriu desăvârşit, luminată de reflexii scânteietoare aruncate pe pereţii peşterii, care păreau mult prea frumoase pentru a fi doar minerale şi alge. Peşterile se despărţeau aici, jos, formând mai multe ramificaţii mărunte. O intimitate binevenită, îmbrăţişată de toată lumea după o călătorie atât de lungă împreună.

— Ei bine, a suspinat Mische, în clipa în care

călăuza noastră ne-a părăsit, este absolut *uimitor.*

Şi-a întins braţele, ca şi cum deja îşi imagina că se scufundă în apă.

Am privit-o cu coada ochiului. O cunoşteam pe Mische şi am ştiut că ceva e în neregulă încă de când am plecat din Sivrinaj. La naiba, am ştiut încă din momentul în care am văzut-o jos, în temniţă – ochii ei mari mai că se aflaseră în pragul lacrimilor. Dar nu a plâns în timpul călătoriei. Era uşor să confunzi atitudinea extrovertită a lui Mische cu deschiderea emoţională. Poate că era vorbăreaţă, dar se pricepea al naibii de bine să ascundă toate lucrurile importante.

Oraya îmi povestise despre prinţul Născut din Umbră – că Mische fusese cea care-l omorâse. Era o încurcătură diplomatică, dar una pe care puteam s-o amân o vreme. Eram mai îngrijorat de ceea ce nu-mi spusese Oraya. Şi ştiam că era ceva grav la mijloc. *Ar trebui să vorbeşti cu Mische, când poţi,* zisese ea şi asta îmi era de-ajuns.

Dar Mische s-a asigurat că nu voi avea prilejul. Ne mişcase- răm atât de repede încât abia dacă am avut un moment de intimitate cu ea de când am fugit şi, de fiecare dată când încercam, în rarele noastre momente de răgaz, să vorbesc cu ea între patru ochi, fugea cu o scuză grăbită şi aproape imposibil de crezut.

Acum, m-am răsucit spre ea.

— Mische, înainte de a pleca...

— Mai târziu, a spus ea, fără să se uite la mine. Fă baie acum.

Şi a intrat într-una dintre peşteri înainte să am timp să mă iau la ceartă cu ea.

Aş fi vrut să pot spune că eram surprins.

Ketura şi Lilith au dispărut şi ele imediat, dornice să se spele. Vale, însă, a zăbovit preţ de un moment lung şi stânjenitor, în timp ce eu strângeam hainele pe care ni le adusese călăuza noastră.

— Dacă scopul tău e să faci povestea asta cât mai stânjenitoare cu putinţă, ţi l-ai atins, am zis, uitându-mă peste umăr la el.

Vale a strâns din dinţi, dar tot nu a spus nimic. Şi nici nu s-a clintit din loc.

Fenomenal! Soţia bărbatului era goală în apa fierbinte, după o săptămână de mers şi niciun strop de intimitate, iar el încă stătea aici. Mi-era teamă să mă gândesc despre ce ar putea fi vorba.

— Ce e, Vale?

— Voiam să...

Privirea i-a alunecat spre un morman de pietre aparent fascinante.

— Apreciez că m-ai salvat.

Deci aşa arăta un nobil când trebuia să spună cuiva „mulţumesc”.

— îmi eşti mai util aici decât acolo, am spus, sperând că acesta era sfârşitul conversaţiei.

Dar el încă zăbovea. Ochii i s-au îndreptat din nou spre mine.

— Nu sunt prost. Ştiu că probabil m-ai bănuit. Dar dacă ai nevoie de o confirmare a loialităţii mele, sper că ţi-a fost clar când mi-ai găsit soţia în celula aceea.

Ah! Acum am înţeles.

Mi-am îndreptat spatele şi m-am întors spre el. Bărbia lui Vale s-a ridicat uşor şi toate urmele nesiguranţei sale de mai devreme dispăruseră.

Chiar şi aşa, plin de rahat, era esenţa unui nobil Născut din Noapte.

Uneori, tinereţea aproape veşnică a vampirilor părea o glumă crudă. Trecuseră două sute de ani de când fusesem sub stăpânirea lui Neculai. Şi totuşi, arătam la fel, iar Vale arăta şi el la fel. De fiecare dată când mă uitam la el, îl vedeam aşa cum era atunci. îl vedeam cum doar priveşte tot ceea ce se întâmpla. Poate că dacă ar fi avut riduri pe chip sau părul cărunt sau ochii îmbătrâniţi, mi-ar fi fost mai uşor să uit că era aceeaşi persoană.

Dar era acolo. Vale. Unul dintre nobilii loiali lui Neculai.

Şi totuşi, ştiam că-mi spune adevărul. Am ştiut asta din momentul în care am deschis uşa temniţei lui Lilith şi l-am văzut alergând spre ea. Dacă Vale rămăsese loial în ciuda tuturor ameninţărilor la adresa ei… ăsta se numea loialitate adevărată.

I-am zâmbit amar.

— Nu mă poţi condamna că m-am gândit.

A strâns din buze.

— Nu, nu pot. Ceea ce ai spus înainte de nuntă era adevărul adevărat.

Nu mi-am arătat făţiş surpriza, dar m-a frapat oricum. Deşi eram rege, nu credeam că voi auzi vreodată din gura lui Vale ceva cât de cât apropiat de „ai dreptate”.

— Lucrurile sunt…

Privirea i-a zburat preţ de o clipă spre drumul pe care plecase Lilith, înainte de a reveni asupra mea.

— Lucrurile sunt diferite faţă de cum erau odinioară. în trecut, îmi dedicam viaţa Casei Nopţii înaintea oricărui alt lucru. Era singura iubire pe care o cunoşteam. Am lăsat-o să mă definească, iar

asta a însemnat să-l las pe Neculai să mă definească. Nu am pus la îndoială lucrurile pe care le făcea sau felul în care-i trata pe supuşii lut Ceea ce spunea regele meu era adevărul suprem. Nu am pus la îndoială nici măcar felul în care îşi trata sclavii Transformaţi ca pe nişte deţinuţi, chiar dacă nu eram de acord cu el.

Era mai greu decât mi-aş fi dorit să aud asta. Nu-mi plăcea să vorbesc despre acele momente – niciodată, dar în mod special nu cu Vale. Mă făcea să fiu dureros de conştient de tot ceea ce văzuse în trecut.

— Şi, ca să fie clar, a continuat el, *nu am fost de acord* cu asta. Nici atunci. Nici acum. Dar ai avut dreptate. Nu a fost suficient. M-am complăcut. Şi dacă ar fi fost vorba de Lilith...

— Nu va fi niciodată, am spus.

Şi-a înclinat bărbia.

— Ştiu că, atât timp cât tu eşti rege, nu va fi niciodată.

Atât timp cât tu eşti rege.

Ştiam amândoi că nu putea afirma acelaşi lucru despre Simon. Sau despre Septimus.

Nu-mi trecuse niciodată prin cap că Vale poate fi un bărbat romantic. La curtea lui Neculai, fusese la fel ca toţi ceilalţi – poate nu la fel de abuziv, dar la fel de avid de putere. Chiar şi atunci când îl chemasem să lupte pentru mine, mă gândisem că doar mândria şi ambiţia lui îl vor aduce înapoi. Cu două sute de ani în urmă, viziunea lui pentru Casa Nopţii era simplistă, aşa cum erau toate aspiraţiile vampirilor: să fie mai important, mai temut şi, mai presus de toate, mai puternic.

Poate că acum căuta ceva mai mult. Poate că găsise acel lucru.

Asta nu mă făcea să uit cine fusese cândva. Dar mă făcea să respect un pic mai mult persoana în care se transformase.

Şi poate de aceea m-am trezit spunându-i un lucru oarecum periculos. Ceva care submina imaginea proprie pe care o prezentam chiar şi în cercul meu intim, în care aveam încredere.

— Orice regat condus de Oraya, am spus precaut, e sigur şi pentru Lilith. Dacă se va ajunge la asta.

Vale a încremenit, iar eu m-am întrebat preţ de o clipă dacă nu cumva comisesem o greşeală cu această declaraţie. îi ura furibund pe Hiaji, de secole întregi.

Dar poate că vampirii se puteau într-adevăr schimba.

Pentru că, Sfântă Zeiţă, trăsăturile lui Vale s-au îmblânzit, arătându-mi că a înţeles.

— Dacă se va ajunge la asta, am repetat.

Mesajul era clar:

Dacă *eu mor şi dacă vrei ca acest regat să devină ceea ce visezi că ar putea deveni, atunci susţine-o pe Oraya.*

Vale a încuviinţat.

— Am priceput, a zis el.

Apoi a făcut o plecăciune. Nu doar o mică reverenţă politicoasă, aşa cum îmi făcuse de multe ori, de când ajunsese aici Ci o plecăciune adâncă, care a durat câteva secunde, oferindu-mi astfel loialitatea adevărată. Nu pentru public. Doar pentru noi.

La vederea acestui gest, m-a cuprins o senzaţie stranie. Ca o povară pe umerii mei, grea şi ameţitoare.

Apoi s-a îndreptat. Ne-am privit reciproc timp de câteva secunde stânjenitoare, ca şi cum amândoi ne readaptam la dinamica proaspăt restabilită a puterii.

Să fii rege este bizar.

— Dacă asta e tot, am zis, acum aş vrea să mă spăl de mizeria din canalizare.

Vale aproape că a zâmbit. Aproape.

— Şi eu la fel.

AM GĂSIT o nişă izolată în labirintul peşterilor şi m-am dezbrăcat. Hainele mele practic au crăpat când le-am desprins de pe mine, lăsând pe piatra umedă naiba ştie ce materie uscată. Această armură din piele era un set de rezervă pe care îl păstram în apartamentul meu secret din cartierele umane şi nu-mi venea bine, era prea strâmtă în jurul umerilor şi-mi rodea aripile în timpul zborului. Am gemut de plăcere, aproape sexual, când le-am dat jos de pe mine.

Apoi am mai gemut o dată când am intrat în acel ochi de apă. Pe sânii lui Ix! Paradisul chiar exista şi era aici. Apa era liniştită, caldă şi limpede. Nu mirosea deloc, nici măcar un pic.

Uimitor.

Mi-am deschis aripile şi le-am întins în apă, coborându-mă şi scufundându-le complet,

destinzându-mi muşchii osteniţi. Apoi mi-am vârât capul la fund şi am rămas acolo, acoperit de apă, în bezna aceea caldă şi plăcută, până când au început să mă doară plămânii.

Când am ieşit din nou la suprafaţă, mi-am dat seama imediat că era acolo.

Parfumul acela. Oţel şi Foc al Nopţii şi o nuanţă primăvăratică.

Nici măcar nu a trebuit să mă răsucesc.

— îţi place ce vezi, prinţesă?

52. ORAYA

Recunosc. îl sorbeam din priviri.

Era imposibil să n-o fac. Arăta ca un tablou pictat de Mama întunecată, eum stătea acolo cu apa aceea necuprinsă de culoare incertă în jurul taliei. Strălucirea albăstruie a algelor îi mângâia silueta în detaliu, adăugând aripilor sale încă o nuanţă, în complexitatea lor deja infinită. Şi mai era, bineînţeles, însemnul său de Moştenitor – scânteind roşiatic în întuneric, cu vârtejuri şi tuşe umbrite ce i se întindeau pe spatele musculos, coborându-i de-a lungul şirei spinării până se pierdea în apă.

Nu mă mai uitasem cu atenţie la acel însemn al Moştenitorului din noaptea ultimei încercări. Mi s-a părut aproape la fel de izbitor ca atunci, deşi într-un mod foarte diferit.

S-a întors şi mi-a aruncat o privire peste umăr, puţin încruntat.

— Apa e nemaipomenită.

Am spus doar:

— întoarce-te.

A făcut o pauză înainte de a se supune.

— Mai sunt şi alte peşteri, a zis el, dacă vrei intimitate.

Respectuos. înţelegea că, doar pentru că mă mai văzuse goală înainte, nu însemna că avea dreptul să mă vadă din nou.

Dar m-am dezbrăcat de armura mea urât mirositoare, lăsând-o lângă a lui Era o căldură foarte plăcută, aici, la nivelul inferior al peşterilor, suficientă cât să-mi aducă un strat de sudoare pe piele, şi totuşi mă simţeam deja curată şi primenită. Iar apa în sine – Sfântă Zeiţă! Când am intrat în ea, am gemut de încântare.

Raihn a râs scurt.

— Şi eu am scos acelaşi sunet, însă a rămas cu spatele întors.

Mi-am scufundat capul sub apă, înotând preţ de câteva clipe înainte de a ieşi din nou la suprafaţă, lângă Raihn. Aici, apa îi ajungea lui până la talie şi mie până la piept. Părul umed îi atârna în şuviţe lungi până în partea de sus a spatelui, iar apa i se strânsese în broboane pe pielea bronzată. M-am pomenit uimită de mirosul lui întotdeauna avusese un miros distinct, dar în ultima vreme, chiar şi sub izul dezgustător de murdărie, simţeam cum mă copleşeşte – o revelaţie permanentă şi nesfârşită ori de câte ori se afla în apropierea mea. Am pus asta pe seama faptului că probabil toţi am mirosit lucruri înspăimântătoare în timpul călătoriei, deşi eu nu simţisem mirosul altcuiva la fel de puternic

ca al lui Raihn. Dar, deşi se spălase de transpiraţie şi de duhoarea canalizării, mirosul lui era la fel de covârşitor – a cer şi a deşert, chiar dacă era scufundat în apă.

Oare aşa erau vampirii tot timpul? Aşa de conştienţi de tot ce era în jurul lor?

Ochii mi-au căzut pe însemnul lui de Moştenitor. Tuşul roşu pulsa în ritmul bătăilor lente şi egale ale inimii sale. Dârele slabe de fum roşiatic se rostogoleau cu fiecare bătaie. Carnea cicatrizată de sub ea era umflată şi aspră, deşi conturul însemnului era neted şi clar. După ce primise puterea de la Nyaxia, nimic nu mai putea ascunde acel semn. Nici măcar nu-mi puteam imagina cât de rău trebuie să se fi ars singur în toţi acei ani ca să-l ferească de privirile curioşilor.

însemnul i se întindea pe spate – toate fazele lunii redate în tuşe delicate, încadrate de spirale de fum. Desenul lăncii îi cobora de-a lungul coloanei, alungindu-se între aripi, până la scobiturile de pe mijloc. Până acum nu-mi dădusem seama cât de mult semăna însemnul lui cu al meu. Dispunerea elementelor era diferită, dar amândoi aveam fumul, lunile, aceleaşi linii roşii elegante.

Era ciudat, pentru că aceste semne se presupune că ne marcau drept duşmani înnăscuţi. Şi totuşi, erau evident împerecheate.

Mi-am trecut vârfurile degetelor peste acele linii, până în partea de sus a spatelui său, apoi în jurul aripilor şi al şirei spinării. Am tresărit fără să vreau când am atins textura aspră a cicatricei de sub aripi Trebuie să-l fi durut îngrozitor.

Umerii i-au încremenit preţ de o clipă sub

atingerea mea.
— Ce părere ai? a spus el. Mise potriveşte? Nu apuc să mă uit la el prea des.

Vorbise relaxat. Şi totuşi, am auzit ce se ascundea sub glasul lui. Ştiam că nu era nimic frivol în privinţa sentimentelor pe care Raihn le nutrea faţă de acest însemn.

— E frumos.

A râs uşor.

— Nu-ţi place, am zis.

Nu era o întrebare. Era purul adevăr.

A aruncat o privire peste umăr, lăsându-mă să-i zăresc profilul, apoi s-a răsucit la loc.

— Eşti prea receptivă pentru o persoană care nu are deloc talent la relaţiile interumane.

Apoi, după un moment, a adăugat:

— îmi aminteşte prea mult de el. Nu mi se pare corect, uneori, că m-a marcat în felul acesta permanent. Nu vreau să am nimic de la el pe trupul meu.

— Nu e al lui. *E al tău.*

Vârfurile degetelor mele i-au urcat din nou de-a lungul coloanei, urmărind vârtejurile de un roşu-fumuriu. Nu-l cunoscusem pe Neculai, nu-i văzusem niciodată însemnul, dar nu mi-l puteam imagina pe acesta pe corpul altcuiva decât pe cel al lui Raihn. Fiecare mic detaliu al său părea meşteşugit pentru a-i pune în evidenţă fizicul, muşchii bine definiţi, silueta, însemnul urmărindu-i până şi liniile cicatricilor pentru a se reforma.

— Pielea ta, am murmurat, dând la o parte şuviţele de păr umed pentru a-i admira tuşele de pe gât. Trupul tău. însemnul tău.

Nu a spus nimic o vreme. Eram foarte conştientă

de felul în care pielea i se înfiora în urma atingerii mele.

— Pot să mă întorc, prinţesă? a întrebat el.

Tonul era uşor glumeţ. întrebarea era reală. Am zâmbit vag.

— Regină. Mai ţii minte?

îi puteam ghici surâsul de pe buze.

— Bineînţeles. Regina mea.

Rostise aceste cuvinte fără să mai glumească.

— îţi dau voie, am spus.

Raihn s-a întors.

M-a privit pe îndelete, începând de la păr, ochi, faţă şi apoi coborând spre umeri – zăbovind asupra sânilor mei, cu sfârcuri umede, plutind deasupra apei care îmi înconjura pieptul.

Dar apoi şi-a ridicat ochii către însemnul meu, admirân- du-mi gâtul, umerii şi pieptul. A întins mâna să-l atingă, iar vârful degetului său a trecut peste conturul acestuia, aşa cum făcusem şi eu, mai devreme. Voiam să ascund felul în care pielea mi se înfiora, în care-mi făcea răsuflarea să mi se întretăie.

Ochii lui, pe jumătate închişi, nu mai clipeau. Datorită reflexiei albastre a apei şi a algelor, păreau acum aproape purpurii.

— Nu-mi pot imagina că lui Vincent îi stătea la fel de bine, a şoptit el.

M-am întrebat dacă nu cumva zărea în însemnul meu acelaşi lucru pe care şi eu îl văzusem într-al său – cum acesta îmi completa formele, silueta. Nu observasem sista înainte. La fel ca Raihn, consideram însemnul un lucru ce aparţinea altcuiva, întipărit pe pielea mea.

Abia acum, privindu-l prin ochii lui Raihn, am

remarcat diferenţele. Felul în care aripile de pe pieptul meu erau un pic mai mici, mai delicate decât cele ale lui Vincent, urmând suişul claviculei mele. Felul în care dâra de fum îmi cobora între sâni, urmând doar rotunjimile corpului meu.

— Niciodată nu am crezut că-mi stă bine cu el, am recunoscut.

Mi se păruse mereu că e doar un costum. Ceva care n-ar fi trebuit să-mi aparţină niciodată.

— Eu cred că ţi se potriveşte perfect.

Atingerea lui a coborât între sâni, uşoară ca o pană peste pielea mea înfiorată.

— Ai spus-o chiar tu. Prin titlul tău de regină. Acest însemn îţi aparţine.

A zâmbit vag.

— Pielea ta. Trupul tău. însemnul tău.

Cuvintele acestea nu sunau deloc banal când le rostea Raihn. Păreau un adevăr absolut.

A ridicat privirea, aţintindu-şi ochii profunzi şi roşietici într-ai mei. Atingerea lui a încremenit, zăbovind pe pieptul meu.

— Vorbeai serios? a întrebat el. în legătură cu ce i-ai spus lui Jesmine.

Nu era nevoie să precizeze despre ce vorbea.

Când ne vom recâştiga regatul, intenţionez să domnesc alături de el ca regină de drept.

M-am simţit, dintr-odată, mult mai dezgolită decât cu treizeci de secunde mai devreme.

— Nu am de gând să-mi pun în pericol existenţa şi să risc vieţile soldaţilor din mica armată care mi-a mai rămas, doar doar ca să te aşezi din nou pe tronul acela fără să revendic o parte din el, am spus.

Mi-am dat seama că ştia că tonul meu batjocoritor era puţin forţat. A râs slab.

— Bine, a răspuns. Altfel, aş fi fost dezamăgit.

— Nu are nimic de-a face cu tine, am spus, aproape fără voia mea.

Un zâmbet enervant, de vampir încăpăţânat, i-a apărut pe buze.

— Mhm. Bineînţeles că nu.

— încă nu sunt sigură că nu ai de gând să mă tragi pe sfoară, am mormăit – doar pentru că simţeam că asta trebuia să spun, chiar dacă adevărul era acum limpede până şi pentru mine.

Dar degetul lui mare a ajuns la bărbia mea, înclinându-mi uşor faţa înapoi spre el. Privirea lui era insistentă, stânjenitor de directă.

— Nu am de gând să te trag pe sfoară, a spus el.

Categoric. Ca şi cum nu era nici mai mult, nici mai puţin decât un fapt. Când o spunea aşa, chiar se simţea ca un adevăr de netăgăduit. Şi l-am crezut.

Nu voiam totuşi să-i dau satisfacţie. Aşa că am mijit ochii.

— *Din nou,* adică, am spus. Să mă tragi pe sfoară *din nou.*

A surâs imperceptibil.

— Faţa aia a ta. Iat-o cum apare.

Apoi zâmbetul i s-a şters de pe buze, lăsând în urmă o expresie mult mai serioasă, un lucru de care voiam să mă îndepărtez. Nu am făcut-o, totuşi – l-am privit în ochi, l-am lăsat să-mi ţină bărbia ridicată cu degetul lui

Era înfricoşător să acorzi cuiva încrederea ta.

Era şi mai înfricoşător să i-o acorzi a doua oară,

după ce prima dată ţi-o înşelase.

— Un lucru sincer, am murmurat.

Iar el nu a ezitat deloc când a şoptit:

— Niciodată, Oraya. Niciodată. Şi nu doar pentru că nu am nici cea mai mică şansă să recuceresc Sivrinajul fără tine. Ci pentru că oricum n-aş vrea să fac asta fără tine.

M-am gândit la ceea ce avea să urmeze – două armate care se urau, forţate acum să colaboreze pentru a înfrunta un rău mult mai mare. Pentru o clipă, n-am putut să nu mă gîndesc la ce aş fi spus eu însămi, cu un an în urmă, dacă mi s-ar fi propus toate astea.

Fata de-atunci ar fi râs.

Nu. Ar fi refuzat să creadă o asemenea variantă. Acea versiune a Orayei nu ar fi fost capabilă să înţeleagă nimic din toate astea. Nici moartea lui Vincent, nici minciunile lui. Nici însemnul de Moştenitoare de pe pielea ei, nici dorinţa pe care şi-o pusese în faţa Zeiţei, nici ideea de a se alia cu Moştenitorul Rishan.

Şi, mai ales, n-ar fi crezut niciodată că eu aş putea să stau acum aici, dezgolită, în faţa lui Raihn – care nu era doar vampir sau un simplu Rishan, ci şi cel mai mare duşman al ei – fără să simtă vreun strop de teamă.

Să nu-i fie teamă, măcar, pentru integritatea sa fizică.

O altă teamă s-a instalat, totuşi, în străfundul sufletului meu.

— Chiar crezi că putem face asta? am murmurat.

S-a gândit puţin.

— Da, a spus, în cele din urmă. Da. Aşa cred.

Mi-a mângâiat din nou conturul însemnului de Moştenitoare, încruntat.

— Cel puţin, a zis, cred că tu poţi.

Voiam să râd la vorbele lut

Voiam să plâng.

Pentru că ştiam că vorbea serios.

Vârfurile degetelor mele i-au atins pieptul – pielea umedă, aspră din cauza micilor cicatrici mici, şi textura moale a părului negru. Chiar deasupra inimii lui, acolo unde lama mea îl străpunsese în acea noapte.

— Ciudat cum se schimbă lucrurile.

Mi-a ridicat bărbia. Şi nu am avut timp să mă mişc sau să reacţionez înainte ca el să mă sărute, încet şi profund, limba lui moale dezmierdând-o uşor pe a mea. Buzele mi s-au despărţit lent pentru el, ca nişte frunze care se deschid spre soare.

A fost un sărut care mi-a îndepărtat toate îndoielile. Un sărut care m-a făcut să-mi iau gândul de la realitatea crudă – chiar dacă sugera o realitate şi mai înspăimântătoare, pe care încă n-o acceptasem.

Gurile noastre s-au despărţit, dar nasurile noastre încă se atingeau, iar el a murmurat:

— De o săptămână tot vreau să fac asta.

Zeiţă, şi eu la fel. Nu ştiam exact ce anume se schimbase în noaptea în care fuseserăm împreună, dar era ca şi cum corpul meu se trezise la o viaţă cu totul nouă. Tânjeam după el atât de mult încât mi-era ruşine. Eram permanent conştientă de prezenţa, mirosul, privirea lui. Simţeam când se uita la mine, chiar şi atunci când nu-i întâlneam ochii Şi, de fiecare dată când ne întindeam unul lângă altul, în momentele noastre rare şi deloc intime de

odihnă, trebuia să mă abţin ca să nu micşorez distanţa dintre noi.

Era ameţitor. Absolut înfricoşător. Crea dependenţă.

Uram senzaţia aceasta. O uram din tot sufletul.

Dar cred îmi şi plăcea, aşa puţin, că şi el simţea acelaşi lucru. Practic, îi simţeam bătăile inimii, care se iuţeau, fierbinţi sub pielea sa. Şi îi simţeam la propriu erecţia, care se întărea între trupurile noastre, împungându-mi acum şoldul.

Savuram cumva faptul că dorinţa lui era mult mai evidentă, din punct de vedere fizic, decât a meă. Puteam să mă prefac că sfârcurile mele se întăriseră din cauza apei răcoroase care-mi atingea pielea. Puteam să pretind că ritmul inimii mele o lua la trap datorită nerăbdării lucrurilor pe care urma să le facem.

Totuşi, răsuflarea lui tremurândă peste buzele mele îmi spunea că ştie adevărul.

M-am apropiat puţin, iar sfârcurile mele tari i-au atins părul de pe piept.

— Nu *la asta* te gândeai cu adevărat.

A zâmbit cu subînţeles. Am simţit gustul acelui zâmbet când m-a sărutat din nou, de data aceasta mai tandru, muş- cându-mi uşor buza.

— Printre altele, a recunoscut el.

Mâna i-a coborât spre sânul meu, mângâindu-mi sfârcul cu degetul mare. Acesta i-a răspuns imediat, strângându-se sub atingerea lui, care mi-a frânt răsuflarea.

— Nu cred că sunt singurul, a şoptit.

încă un sărut.

— Eşti arogant, am spus.

Asta în timp ce-i urmăream cu nesaţ buzele. Vânam acel sărut ca un vampir dependent de un drog, frecându-mă de el.

De-a dreptul jalnic

Dar nu mi-era ruşine.

— Puţin, a replicat el, înainte de a-mi cuprinde obrajii şi de a mă săruta din nou – de data aceasta mai pătimaş, mai apăsat, mai asemănător cu furtuna celorlalte întâlniri romantice ale noastre.

Şi l-am lăsat să mă spulbere, pentru că dorinţa îmi devora orgoliul. Braţele lui s-au încolăcit în jurul trupului meu, tră- gându-mă spre el, iar eu mi-am aşezat mâinile în jurul gâtului său. Pofta pe care reuşisem s-o ignor în ultima săptămână a devenit brusc copleşitoare. Absolut devastatoare.

Şi naiba să mă ia dacă-mi păsa! Era mai bine să mă pierd în senzaţia aceasta decât să mă gândesc la toate grijile şi obstacolele noastre.

Mâinile lui îmi alunecau pe pielea umedă, de parcă ar fi fost nerăbdător să se obişnuiască din nou cu trupul meu. Coapsele mele s-au despărţit şi mi-am înfăşurat picioarele în jurul mijlocului său, în timp ce apa călduţă îmi mângâia chinuitor locurile cele mai sensibile. M-a ridicat cu un mic balans, ajutându-mă să mă agăţ mai uşor de el. Şi-a înclinat capul, lăsându-mă să preiau controlul sărutărilor noastre, arzătoare şi neîntrerupte.

Sexul meu i-a întâlnit erecţia şi am scos un mic sunet înăbuşit, cu buzele lipite de gura lui

— La naiba, Oraya! a mormăit el, chiar în clipa în care spinarea mea s-a lovit uşor de peretele de piatră.

Trebuia să-l am. Sfântă Zeiţă, trebuia să-l am

acum! Nu mai puteam să aştept.

Dar el s-a oprit, retrăgându-se uşor, şi m-a privit în ochi

— E-n regulă? a întrebat, printre gâfâieli.

La început, nici măcar nu ştiam ce vrea să spună cu asta.

Apoi mi-am dat seama: eram ţintuită aici, între corpul lui şi stânci

De fiecare dată când făcuserăm dragoste, dorise să se asigure că nu m-a prins într-o capcană. Că puteam fugi, dacă asta voiam.

Nu cu mult timp în urmă, ideea de a mai face vreodată sex cu cineva într-o poziţie din care n-aş fi putut scăpa imediat era de neconceput. Şi totuşi, iată-mă aici. Fără să observ că mă încolţise, în timp ce inima îmi bătea rapid, deşi asta nu avea nimic de-a face cu frica.

L-am înconjurat cu braţele, trecându-mi unghiile peste spatele lui – zăbovind de-a lungul pielii sale fine şi peste penele moi din locul în care aripile i se uneau cu pielea.

Mă întrebam dacă el resimţea acele terminaţii nervoase
la fel ca mine. Dar tot corpul i-a reacţionat la acea atingere. A răsuflat întretăiat. Aripile lui – acele aripi maiestuoase – au tresărit, desfăşurându-se uşor, atât de mari încât ne învăluiau pe amândoi ca într-o mătase negru-roşiatică. Erecţia i-a zvâcnit, împingându-i uşor şoldurile spre mine, cu o mişcare care părea total involuntară.

Am zâmbit.

— Ştiu că încă deţin controlul.

A ridicat subtil dintr-o sprânceană.

— Iar eu nu am nicio obiecţie, a murmurat el şi m-a sărutat din nou.

Exact când mi-am schimbat poziţia şoldurilor, coapsele mi s-au deschis, iar el m-a pătruns.

Sfântă Zeiţă, nu mă lăsa!

S-a împins adânc în mine, iar prima lui mişcare mi-a aprins tot trupul instantaneu.

Nici nu mi-am dat seama că am scos vreun sunet până mi-a acoperit buzele cu gura sa, şoptind:

— Ai grijă. Mai sunt şi alţii în jur.

Ah, am auzit acea tachinare din glasul lui – a spus acest lucru în timp ce-şi rotea şoldurile, frecându-se de clitorisul meu.

Mi-am înăbuşit gemetele şi am rostit foarte încet:

— Atunci va trebui să fii *foarte* tăcut, nu-i aşa?

Mi-am plimbat din nou degetele pe spatele lui – provocân- du-l aşa cum mă provocase şi el pe mine şi absorbindu-i mârâitul vag pe care l-a scos din străfundul gâtlejului

Nu a avut replică. îl dezlănţuisem. Aşa cum îmi dorisem. Exact aşa cum aveam nevoie.

Toată acea tensiune ţinută în frâu, după luptă, după călătorie, după o săptămână petrecută într-o apropiere chinuitoare, de neatins, a izbucnit la suprafaţă. M-a sărutat apăsat, aprins, într-un asediu continuu – profitând din plin de controlul pe care-l avea în această poziţie, necruţător, rapid, adânc.

Nu avea să dureze mult. Nici pentru mine, nici pentru el. Un lucru bun, din moment ce eram prea nerăbdători. Cine ştia cât mai aveam de trăit. Urma să ardem repede şi incandescent.

Şi asta îmi plăcea la nebunie.

Pielea mea era atât de caldă, plăcerea atât de intensă, încât am crezut că voi muri aici, în braţele lui. Şi ce fel de a muri ar fi fost! Pe vârful limbii îmi clocoteau gemete şi ţipete şi rugăminţi şi blesteme, împinse mai aproape de suprafaţă cu fiecare dintre mişcările lui.

Aveam nevoie de mai mult, aveam nevoie de eliberarea supremă. Mi-am înclinat şoldurile pentru a-l chema mai adânc în mine, deşi nu puteam decât să-l primesc – şi asta am făcut, cu bucurie, deschis, agăţându-mă de el şi zgâriindu-i spatele ca să nu mă prăbuşesc.

Buzele i s-au desprins de gura mea şi mi-au urcat la ureche.

— La asta, a spus el răguşit, cu răsuflarea fierbinte. La asta mă gândeam, Oraya. Mi-a fost dor de tine.

Mi-a fost dor de tine.

Ciudat, cât de mult m-au lovit acele cuvinte – cât de mult le înţelegeam, chiar dacă nu mă puteam convinge să le rostesc şi eu.

Mi-a fost dor de tine.

O săptămână fără să-l ating, şi-mi fusese dor de el. Luni întregi fără prietenia lui, şi-mi fusese dor de el.

Nu era vorba că trecuse o săptămână. Nici măcar nu era vorba despre sex.

Era vorba de tot ce fusese înainte de asta. Repararea unei prăpăstii care se deschisese în relaţia noastră. Descoperind, îngrozită, cât de mult jelisem ceea ce se pierduse în acea prăpastie.

Şi mie îmi fusese dor de el.

Dar nu puteam să-i spun asta. Şi oricum eram

recunoscătoare că nu mi-a dat şansa s-o fac, pentru că loviturile lui erau necruţătoare, iar plăcerea a crescut până când – Sfântă Zeiţă! – aproape devenise una cu *durerea* şi...

Mi-am încolăcit strâns picioarele în jurul trupului său, tră- gându-l şi mai aproape, forţându-l să ardă odată cu mine.

Mi-am îngropat faţa în umărul lui când am atins orgasmul şi mi-am lipit gura de pielea lui, înăbuşindu-mi ţipătul, pentru că nu mă mai puteam abţine. Distant, odată cu plăcerea care sporea, am simţit o scurtă înţepătură de durere – atunci când colţii i s-au înfipt în scobitura dintre gâtul şi umărul meu. Nu se hrănea – îşi înăbuşea şi el gemetele, care însă reverberau ca nişte zvâcnete pe sub pielea mea.

După eliberare, m-am simţit slăbită şi ameţită. Şi totuşi, atât de liniştită.

Apa era caldă.

Asta a fost prima senzaţie care mi-a revenit. Toată căldura aceea plăcută. Căldura apei. Căldura corpului lui Raihn, care mă înconjura. Căldură pretutindeni.

Mi-a sărutat urma pe care mi-o lăsase pe umăr.

— îmi pare rău. .

— Cred că te-am zgâriat pe spate.

— Bine, a spus, râzând întretăiat.

Aşa mă simţeam şi eu. *Bine.* Era frumos să lăsăm urme, unul pe cadavrul celuilalt.

S-a retras ca să se uite la mine, dezmierdându-mi faţa. Avea mici broboane de apă pe gene, care-i sclipeau în ochi în timp ce surâdea uşor.

Mi-am dat seama că ar putea fi ultima ocazie când voi fi singură cu Raihn înainte de a ne arunca

într-o misiune care, probabil, ne va ucide pe unul dintre noi sau pe amândoi. Gândul mi-a adus pe vârful limbii un ghem de cuvinte nerostite.

în schimb, l-am sărutat – cu toată puterea, ca să nu mai fie nevoie de cuvinte.

L-am simţit cum începea să se întărească din nou înăuntrul meu, în vreme ce coapsele mi se strângeau în jurul lui.

I-am şoptit pe buze:

— S-ar putea să nu mai avem parte de niciun moment de intimitate.

Pentru că în momentul în care vom ieşi din acest ochi de apă, vom redeveni lideri. Vom încerca să recuperăm un regat pierdut. Va trebui să ne gândim la viitor. Nu va mai fi timp pentru prezent.

Nu eram pregătită să plec. A zâmbit uşor.

— Mm. Probabil că nu.

Mi-am legănat şoldurile, cu el înăuntrul meu, gâfâind la atingerea tare şi necruţătoare din interior.

Sfântă Zeiţă, cum *a făcut asta?*

— Aşa că ar trebui să profităm, am murmurat.

— Ca întotdeauna, pragmatică, a spus el, topindu-şi cuvintele în următorul sărut, şi asta a fost ultima dată când am vorbit.

53. RAIHN

M-am bucurat că eu şi Oraya am profitat la maximum de momentele petrecute în intimitate, pentru că după aceea nu am mai avut ocazia. Toată lumea înţelegea că timpul e esenţial. Cu cât atacam mai repede, cu atât mai mari erau şansele noastre de a cuceri Sivrinajul, cât timp stăpânirea lui Simon nu era consolidată. Jesmine şi Vale se urau în mod clar, dar au devenit nişte aliaţi surprinzător de eficienţi. Amândoi ştiau acum ce înseamnă să fii înlăturat de la putere şi amândoi aveau mentalitatea clasei superioare. Credeau cu tărie că nu era momentul să încerce o acţiune riscantă şi vicleană – era momentul unei demonstraţii dramatice de forţă. Era singurul limbaj, au insistat ei, pe care Simon şi cei care-l urmau îl vor înţelege.

Uram când eram nevoit să vorbesc acea limbă. Dar nu eram atât de obsedat de problemele morale încât să nu le înţeleg raţionamentul. Nu avea rost să mă gândesc la şansele pe care le aveam. Oraya

şi cu mine învinseserăm o soartă mult nefavorabilă înainte – de şapte ori, de fapt, în şapte încercări. Cât de greu poate fi?

Răspunsul era, de fapt: mult mai greu.

Eram un luptător bun, dar înaintea acestor câteva luni nu avusesem practic experienţă în bătălii – nici măcar în lupte mai mici şi cu atât mai puţin în fruntea unei armate. Jesmine şi Vale, însă, excelau în strategia nemiloasă a războiului. în momentul în care eu şi Oraya am dat ordinele, au trecut la acţiune. Am fost copleşiţi imediat de un vârtej de pregătiri – planuri, hărţi, strategii, arme, stocuri, rezerve, liste de soldaţi şi diagrame ale forţelor loiale. Au fost trimise scrisori. Au fost desenate hărţi. Au fost conturate tactici de război.

Aveam să ne antrenăm timp de o săptămână, apoi să plecăm în marş. Forţele pe care Jesmine şi Vale le chemaseră urmau să ni se alăture pe traseu. Trebuia să ne deplasăm repede, înainte ca armata lui Simon să ne poată opri. Toate se întâmplau atât de iute încât nu aveam timp să ne îndoim de noi înşine, iar asta era bine.

La naiba, Oraya şi cu mine duceam nişte lupte imposibile de aproape un an încoace. De ce ne-am fi oprit acum? Şi, într-un fel, era ciudat şi entuziasmant – să fac din nou ceva ce părea drept. Alături de Oraya. Acest lucru făcea ca lucrurile să pară mai uşoare.

Amândoi ne bucuram că aveam ceva de făcut. Poate că nu voiam să ne gândim prea mult la ce s-ar putea întâmpla după bătălie – cum vor reacţiona Rishanii şi Hiajii şi celelalte regate şi, la naiba, Nyaxia însăşi, în faţa ideii că Moştenitorul Rishan şi Moştenitoarea Hiajă vor domni laolaltă. Suna absurd. Ştiu că toată lumea asta credea. în mod bizar, doar Vale părea să accepte această alianţă

fără reţineri. Toţi ceilalţi mergeau pe vârfuri, tolerând-o, fără să-şi ascundă însă scepticismul. Chiar şi Ketura m-a tras deoparte la un moment dat, întrebându-mă – fără menajamente:

— Chiar crezi că nu-ţi va înfige un pumnal în spate imediat ce va pune mâna pe tron?

Poate că eram eu prost, dar nu, nu credeam asta. Oraya avusese mai multe ocazii de a mă ucide. Dacă ar fi vrut să mă omoare, ar fi făcut-o până acum.

Şi dacă ar fi făcut-o... la naiba, poate că o meritam!

Dar asta era o problemă pentru Răihn cel din viitor. Raihn cel din prezent avea alte lucruri de rezolvat. Toată lumea voia să discute cu noi. Toată lumea avea nevoie de ceva.

Cu toate astea, persoana cu care îmi doream cel mai mult să vorbesc se pricepea cel mai bine la a mă evita. în cele din urmă am prins-o într-o zi, în zori, în timp ce se ţâra în micul ei cort. Am luat-o uşor de ceafă, printre buclele arămii.

— Tu vii la o plimbare cu mine.

Mische s-a răsucit, speriată. A făcut ochii mari de uimire, apoi şi i-a strâns, crispându-se toată.

— Trebuie să...

— Nu accept nicio scuză, Mische! am zis, arătând spre cărarea din faţă. Mergi. Cu mine. Acum.

— E un ordin?

— Ai luat-o razna? Ai petrecut prea mult timp cu Oraya.

Nici măcar nu a zâmbit. Nu mi-a aruncat nicio replică glumeaţă. Pur şi simplu, nu a spus nimic. Am simţit îngrijorarea ca un gol în stomac. I-am întins mâna ca s-o ajut să se ridice.

— Haide!
— Nu ai treburi de făcut?
— Pot aştepta.

Nu mi-am retras mâna. Am fixat-o în continuare cu privirea.

Mische şi cu mine eram prieteni de foarte, foarte mult timp. Ştia când nu are rost să mi se împotrivească.

A oftat prelung şi m-a luat de mână.

— Jesmine a spus că sunt demoni pe-aici, a spus Mische. N-ar trebui să mergem prea departe.

Am luat-o amândoi pe cărările mai îndepărtate dintre stânci, astfel încât să nu fim auziţi de cei din tabără. Era întuneric aici, dar nu atât de întuneric încât vederea noastră să nu distingă ceea ce trebuia. în plus, era linişte.

îmi lipsise liniştea.

între timp, Mische părea atât de încolţită încât practic alerga, deşi eu îi propusesem o plimbare.

— De parcă aş crede că ţie ţi-e frică de demoni, am pufnit.

— De ce nu mi-ar fi frică de demoni?

— Nu ştiu, Mish. Poate pentru că ai dat fuga şi te-ai înscris la turneul Kejari ca şi cum ar fi fost cel mai simplu lucru din lume.

Replica asta a sunat mult mai amar decât aş fi intenţionat. Credeam că ajunsesem într-un punct în care puteam să glumesc pe seama faptelor lui Mische. Se pare că mă înşelam.

Poate că nu eram singurul, pentru că, în loc să-

mi dea un răspuns spiritual, şi-a vârât mâinile în buzunare şi a mers mai departe.

— Aia a fost altceva, a mormăit ea.

Mi-a luat puţin ca să înţeleg la ce se referea. M-am străduit să ţin pasul cu ea, iar ochii mi-au alunecat în jos – până la cica- tricile de pe mâna ei, vizibile pe sub mâneca suflecată.

Am strâns din buze. Un val de îngrijorare m-a copleşit. Şi, odată cu el, iritarea.

— Mische.

M-am oprit şi i-am atins umărul. S-a oprit din mers, dar parcă nu voia să se uite la mine.

— Ce?

— Cum adică, ce? Te-am suportat în fiecare zi, vreme de zeci de ani. Ajunge.

— Ce ajunge?

— M-ai tot evitat de când...

— Nu te-am evitat.

— Oraya mi-a spus despre prinţ.

Mische a rămas cu gura căscată preţ de o clipă. Cuvintele pe jumătate rostite i-au murit pe buze, înainte de a şi le închide la loc.

— Prea bine.

Prea bine.

Fata asta exasperantă! Mamă întunecată, ajută-mă!

— Ce? a spus ea. Eşti supărat. Ştiu. Este o mare problemă politică şt..

Am pufnit zeflemitor, căci ce naiba ar fi trebuit să mai spun?

— Nu sunt supărat din cauza prinţului

— Ei bine, evident că eşti supărat. De ce mama dracului ai fi supărat?

— Ceva e în neregulă cu tine şi nu vrei să-mi spui ce.

Am fost mai direct decât ar fi trebuit. Poate că eram epuizat după luni întregi în care încercasem să ajut pe cineva care nu se lăsa ajutat. Era obositor să trăieşti între Mische şi Oraya.

Ne-am privit câteva clipe, în tăcere. Ochii lui Mische erau mari şi plini de încăpăţânare. De cele mai multe ori, păreau drăgălaşi şi docili Lumea spunea adesea că ochii lui Mische erau cea mai frumoasă trăsătură a chipului ei. Dar ceilalţi n-au văzut-o furioasă. Atunci, erau de-a dreptul înspăimântători.

încă nu era furioasă, dar îi vedeam umbra din ochi, şi asta era destul de grav.

De parcă Mische ar fi trebuit să-mi arunce privirea aia! Când de fapt eu mă ţineam după ea în timp ce se răstea la mine pentru marea crimă de a-mi face griji pentru prietena mea.

Şi chiar îmi făceam griji.

— Gata cu prostiile! am spus.

Dar cuvintele mi-au ieşit moi de pe buze – aşa cum şi doream.

— Spune-mi ce s-a întâmplat.

— Am crezut că Oraya ţi-a zis deja.

Oraya nu mi-a spus de ce mă eviţi de o săptămână, am vrut să spun. *Nu mi-a spus de ce ai fost pusă în apartamentul acela, în loc să fii dusă în temniţă. Nu mi-a spus de ce eşti atât de distrusă.*

— Oraya mi-a spus că prinţul a murit, am replicat. Mă doa- re-n cot de asta. Te întreb despre *tine.*

Mische s-a oprit din mers, apoi s-a răsucit. Furia

îi dispăruse de pe chip, lăsând în urmă o expresie copilăroasă şi conflictuală care-mi amintea atât de mult de felul în care arăta când o găsisem, încât am simţit o durere în piept.

— Nu ţi-a spus?

— Trebuie să vorbesc cu Oraya acum ca să aflu ce-ţi trece ţie prin cap?

Mische nu a răspuns. în schimb, s-a sprijinit de perete, a alunecat de-a lungul lui şi s-a aşezat pe un morman de piatră, cu capul în mâini.

M-a cuprins imediat vinovăţia.

Am luat loc lângă ea, chiar dacă stâncile erau atât de joase, încât am sfârşit prin a mă ghemui ca un caraghios. M-arn uitat la faţa ei printre şuviţele de păr de culoarea mierii.

— Mish, am murmurat. Eu...

— El a fost.

Cele trei cuvinte i-au ieşit de pe buze dintr-o singură răsuflare. Atât de repede încât s-au contopit şi mi-a luat ceva vreme să le deslușesc sensul.

— El, am repetat.

Iar ea a ridicat capul şi s-a uitat la mine cu ochii aceia mari, plini de furie şi lacrimi. Atunci mi-am dat seama.

Iritarea mea s-a spulberat în mii de fărâme. Toate emoţiile, toate gândurile, toate senzaţiile au dispărut, cu excepţia furiei absolut mistuitoare.

— *El?* am spus din nou.

Ea a încuviinţat în linişte.

Mi-a venit în minte imaginea prinţului Născut din Umbră. Prinţul Născut din Umbră, pe care-l invitasem în castelul meu. Cu care am vorbit. Am râs. Pe care l-am hrănit cu delicatese.

Şi apoi, acea amintire a fost înlocuită de alta. Mische, aşa cum o găsisem, cu mulţi ani în urmă. Trasă la faţă, slabă şi arsă de soare, cu o crustă de vomă pe buze, abandonată în noroi ca o jucărie stricată.

în ghearele chinuitoare ale febrei, nu făcea decât să repete la nesfârşit: *Ce mi se-ntâmplă? Ce mi se-ntâmplă?*

Era atât de tânără. Practic o copilă. Şi era tare înfricoşată.

Asta a fost cu mult timp în urmă.

Dar nu am uitat niciodată. Nici pe departe. încă vedeam uneori acea imagine a ei, chiar dacă ştiam că nu i-ar fi plăcut dacă ar fi ştiut asta. Am văzut-o în noaptea atacului de la Palatul Lunii, când am ridicat-o de pe podea printre toate acele Focuri ale Nopţii O vedeam de fiecare dată când îi zăream cicatricile arsurilor de pe braţe. Şi o vedeam şi acum.

Acel bărbat – acel *monstru* nenorocit – îi făcuse asta.

îi *zâmbisem* acelui nemernic.

— N-ar fi trebuit să-l ucid, spunea Mische, deşi eram atât de furios încât abia o auzeam. A fost o scăpare, eu...

— Cum adică nu *trebuia să-l ucizi?*

Strângeam atât de tare din pumni încât îmi tremurau. Probabil că arătam ridicol, ghemuit pe stânca asta mică şi idi- oată, dârdâind ca un nebun.

— Aş spune că eu ar fi trebuit să-l omor, dar mă bucur că ai fost tu aceea.

Şi-a ferit ochii, uitându-se în pământ.

— Pur şi simplu... am cedat.

— De ce nu mi-ai spus? Din clipa în care a intrat

pe uşă, Mische, eu...

— Nu mi-am dat seama, a zis ea slab. Nu am ştiut cine era. De-abia când i-am văzut faţa...

S-a cutremurat.

— Odinioară mă gândeam mult cum ar fi să-l întâlnesc din nou. Dar îmi era teamă că nu-mi voi aminti. Totul era neclar. Eram atât de bolnavă.

Asta ţineam minte foarte bine. în acel prim an, după ce Mische îşi revenise, trăia o teamă intensă, vecină cu paranoia, că orice bărbat care i-ar fi ieşit în cale ar putea fi cel care o Transformase. Nu-şi amintea chipul sau numele Creatorului ei, aşa că, printr-o crudă întorsătură a sorţii, însemna că acesta era pretutindeni – fiecare străin care trecea pe stradă.

— Ei bine...

A râs amar.

— Am ştiut. Am ştiut imediat.

Am tăcut. Mă durea – chiar mă durea – să mă gândesc că Mische nu fusese scutită de tortura aceasta. îl uram pe Neculai, uram şi mai mult legătura profundă pe care o avusesem cu el pentru că era bărbatul care mă Transformase. Devenise centrul întregii mele lumi nu doar pentru că supravieţuirea mea depindea exclusiv de el, ci şi pentru că el mă crease, în cel mai propriu sens al cuvântului.

Era acea legătură intrinsecă – precum lanţul în care ţineai un sclav –, care exista în relaţia dintre vampiri. Te făcea să te simţi mic, murdar şi ruşinat.

Uram faptul că Mische cunoştea senzaţia asta.

— Şi el m-a recunoscut, cred, a spus ea. Mă rog. Nu chiar. Nu cred că-şi amintea de mine. Dar... m-a

observat. Poate că şi-a simţit pe mine propriul miros.

în plus, fusese dusă în acel apartament. îi fusese oferită prinţului fie de Simon, fie de Septimus, care observaseră interesul lui pentru ea şi care astfel voiau să-l mituiască pentru a le rămâne alături şi să ia parte la marea lor ascensiune la putere. Să-şi cumpere, astfel, un aliat.

Nici măcar nu voiam s-o întreb. Nu voiam s-o fac să retrăiască senzaţia. Dar nu aveam încotro.

— Mish, te-a...

— Nu, a spus ea repede. Nu. Poate... poate că ar fi făcut-o, dar...

Dar a sfârşit cu sabia lui Mische înfiptă în inimă.

Foarte bine.

Şi totuşi, nu era cine ştie ce consolare. O violase deja în atâtea alte feluri

— Ar fi trebuit să-mi spui am zis. Din clipa în care ţi-ai dat seama.

Mi-a aruncat o privire sceptică, cu un strop de milă.

— Aveai nevoie de el, Raihn.

— Nu contează.

— *Ba contează. Ştii bine.*

— Să spunem că mi-aş fi asigurat alianţa lui Ce aveai de gând să faci? Care era planul tău? Să rămâi în castelul ăla cu el, cine ştie cât timp, şi să suferi?

Mische a suspinat. Dintr-odată, părea foarte ostenită.

— Poate, aspus ea. Nu ştiu. El este... era... un vampir important, Raihn. Nu sunt un copil. încerci să faci ceva măreţ. Şi chiar dacă nu-mi reproşezi asta, ştiu că eu te-am obligat să ajungi în punctul

acesta.

Şi-a atins pieptul, râzând ironic.

— Iar eu ţi-aş putea stea în cale, acum? *Eu?* Te-ai sacrificat pentru acest ţel. Ai renunţat la Oraya şi ştiu... ştiu ce a însemnat asta pentru tine. Ai renunţat la viaţa ta. Nu aveam de gând să-ţi stau în cale.

Ai renunţat la Oraya.

Aceste patru cuvinte m-au lovit în piept ca nişte săgeţi, una după alta, prea repede ca să mă dezmeticesc.

O dădusem în bară. Pentru că Mische avea dreptate. Mă sacrificasem în numele puterii. Credeam că jertfa îmi aparţine, dar nu era adevărat. Oraya suferise consecinţele acestui sacrificiu. La fel şi Mische.

Şi acum aceasta credea – de-a binelea – că era mai puţin importantă decât acea cauză.

— Nu contează, am spus încet. Alianţele. Războiul. Politica. Nu contează. Bine?

— Asta nu e...

— Lasă-mă să vorbesc! m-am răstit. Să nu îndrăzneşti să regreţi nici măcar o secundă, Mish. Vrea Casa Umbrei să vină după noi? N-are decât. Va fi o ciocnire pe cinste.

Vorbeam serios, chiar dacă nici nu voiam să mă gândesc la consecinţe. Măcar aveam un răgaz înainte de a ne confrunta cu asta. Nobilii Casei Umbrei ştiau că prinţul lor murise în grija lui Simon Vasarus, nicidecum a mea. Noi trebuia să recucerim rapid tronul. Orice probleme diplomatice ar fi izvorât din asta... le puteam păstra pentru următorul război

O durere de cap pentru mâine. Nu pentru azi.

Şi nici mâine n-aş fi regretat gestul lui Mische.

— în plus, am spus, poate că vom fi cu toţii morţi până atunci şi nu va mai conta.

Un zâmbet i-a apărut în colţul buzelor.

— Ai văzut cum arată armata asta? Mai degrabă „probabil”, nu „poate”.

M-a pufnit râsul.

— Şi asta o spune optimista.

Mische a râs. Un râs vag, dar l-am auzit. Mă mulţumeam cu atât.

— îmi pare rău. Sunt obosită.

Obosită. Obosită de o grămadă de vreme. Am înţeles imediat ce voia să spună.

A privit spre tunelurile întunecate. Dacă ascultam cu atenţie, încă mai auzeam zgomotele taberei, în depărtare, răsunând printre pereţii peşterilor. O amintire constantă a lucrurilor care urmau să se întâmple.

I-am urmărit chipul neobişnuit de trist.

— îmi pare rău, Mische, am spus încet.

Ea a dat să scuture din cap, dar am repetat:

— îmi pare rău pentru tot.

îmi pare rău că ţi s-a întâmplat ţie. îmi pare rău că nu m-am putut opune. îmi pare rău că a trebuit să treci singură prin asta. îmi pare rău că nu te-am ajutat să-l omori pe nemernicul ăla. îmi pare rău că ai simţit că nu-mi poţi povesti despre asta.

îmi pare rău că te-am făcut să te simţi că n-arfi avut niciunfel de importanţă dacă mi-aifi mărturisit.

Chipul i s-a îndulcit.

— E în regulă.

— Nu, nu e. Dar va fi.

Am tăcut preţ de o clipă, apoi am adăugat:

— Poate. Dacă avem noroc.

Ea a râs încet, apoi şi-a lăsat capul pe umărul meu.

— Cred că suntem norocoşi, a murmurat ea.

Nu eram convins de asta, dar speram să fie aşa.

Aveam un milion de lucruri de făcut. Dar nu eram pregătit să plec. Am rămas acolo, în tăcere, alte câteva minute.

54. ORAYA

Zilele şi nopţile se învălmăşeau laolaltă printre munţii de pregătiri. Munceam, dormeam, mâneam şi iar munceam. Peşterile se aglomerau tot mai mult pe măsură ce Vale şi Jesmine strângeau soldaţii pe care-i aveau la dispoziţie în nord. Caprintr-un miracol, scăpaserăm ieftin, doar cu patru morţi, în urma luptelor dintre Hiaji şi Rishani. Eram uimită că numărul cadavrelor era atât de mic, deşi aveam şi câţiva răniţi – cu ochii scoşi şi urechile sfâşiate. Totuşi, în comparaţie cu baia de sânge la care ne aşteptam, era practic prietenie.

Am plecat repede. Raihn şi cu mine ajunseserăm în nord foarte iute, dar ar fi durat mai mult dacă ne-am fi deplasat cu atât de mulţi vampiri. Jesmine şi Vale stabiliseră, de asemenea, un punct de întâlnire în afara Sivrinajului, astfel încât trupele convocate din cele mai îndepărtate zone ale Casei Nopţii să se poată deplasa direct spre oraş. Vale avea câţiva prieteni Rishani de pe ţărmurile vestice

ale Casei Nopţii, care dispuneau de flote consistente, ce urmau să străbată Mările de Fildeş pentru a ne veni în ajutor de pe apă.

Oare era de-ajuns?

Aceasta era întrebarea care ne frământa pe toţi, fără s-o rostim, în vreme ce ne strângeam trupele şi porneam prin deserturi. Ne mişcăm extrem de repede pentru un grup atât de numeros. Aripile ne-au ajutat mult, dar şi mai mult ne-a ajutat senzaţia de urgenţă din atmosferă.

Hiajii erau gata să-şi revendice în sfârşit tronul, chiar dacă erau nevoiţi să colaboreze cu Rishanii. Iar Rishanii erau la fel de nerăbdători să-i alunge pe cei Născuţi din Sânge din regat.

Chiar îşi *doreau* acest lucru din tot sufletul.

Nu mi-am dat seama de asta până când n-am ajuns la jumătatea drumului prin deşert. Era aproape de răsăritul soarelui, în curând, trebuia să ne oprim. Jesmine ne-a spus asta tuturor, din zbor, în timp ce ne îndreptam spre grup, iar Vale remarcase:

— Nu sunt pregătiţi.

Am aruncat o privire în urma mea spre războinicii care mă urmau, zburând în formaţie, rapid şi ordonat – Rishanii de o parte, Hiajii de cealaltă parte.

în ciuda orelor lungi de drum, în ciuda cerului vopsit în rozul-pal al răsăritului, Vale avea dreptate. Nu erau pregătiţi să se oprească. A fost suficient să-i privesc o singură dată şi am văzut hotărârea de pe chipurile lor.

Lucrul acesta chiar m-a surprins.

Nu mă aşteptam din partea lor decât la cel mult

un soi de loialitate resemnată. Niciodată nu m-arn gândit că mi-ar putea oferi mie, o fiinţă pe jumătate umană, mai mult de-atât, cu atât mai puţin acum, când li se cerea să mărşăluiască umăr la umăr cu un inamic cu care se luptau de mii de ani

Şi totuşi..

Ochii mi s-au îndreptat spre Raihn şi am zărit aceeaşi uimire şi pe faţa lui.

— E înnorat, a spus el. Mai putem înainta puţin. Dacă ei nu vor să se oprească, de ce naiba m-aş plânge?

A plonjat puţin, apropiindu-se de mine – iar vârful aripii sale a atins-o pe a mea, gâdilându-mă cu penele. Ca şi cum ar fi vrut să spună: *Ei bine, ia te uită!*

Am zburat cam o jumătate de oră în plus în dimineaţa aceea. O distanţă deloc semnificativă. Şi totuşi, când ne-am aşezat, în sfârşit, în adăposturile noastre, m-arn minunat de cât de departe ajunseserăm.

încă nu eram sigură că va fi destul.

Dar era un început, nu-i aşa?

NU PRIVISEM niciodată oraşul Sivrinaj de la această depărtare. învăţasem pe dinafară linia orizontului de la fereastra dormitorului meu, an după an – fiecare turlă sau dom, fiecare traiectorie a soarelui pe cerul de deasupra oraşului Conturul acestuia mi se întipărise în suflet. Aş fi putut s-o reproduc pe hârtie din memorie.

Dar perspectiva schimba lucrurile.

De aici, din deşert, valurile moi şi argintii ale dunelor se aflau în prim-plan, nicidecum în depărtare. Mahalalele colţuroase încadrau oraşul ca nişte pătrate de un cenuşiu prăfuit şi spălăcit. Palatul Lunii se afla la est, dominând priveliştea, înşelător de liniştit pentru un loc care, nu cu mult timp în urmă, a cerut o jertfă însemnată de sânge. Şi apoi castelul – casa mea, închisoarea mea, ţinta mea finală – se înălţa departe, dinaintea noastră, distanţa făcându-l să pară cel mai mic dintre toate.

Castelul nu era cea mai înaltă clădire din Sivrinaj. Dar mie aşa mi se păruse întotdeauna. Mai mare decât orice altceva în lumea asta.

De aici, era doar o simplă clădire.

în seara asta, vom mărşălui în oraş.

Eram pregătiţi Trupele lui Vale şi ale lui Jesmine ni s-au alăturat aici. Armata noastră se triplase de când plecaserăm de la stânci. Această zonă a deşertului se transformase acum într-un bivuac – o mare de corturi şi adăposturi improvizate pentru a ne ascunde de cele mai arzătoare ore ale soarelui

Eram pregătiţi, mi-am spus.

Trebuia să fim pregătiţi

— Ar trebui să te odihneşti, am auzit o voce bine cunoscută în spatele meu. Am auzit că urmează o noapte crucială.

M-am uitat peste umăr şi l-am văzut pe Raihn vârându-şi capul prin intrarea cortului

Mi-am dus degetul la buze.

— O s-o trezeşti pe Mische.

Nimeni nu stătea singur în cort. Preferam să ne irosim energia cărând arme, nu provizii sau

echipament. Asta însemna că soldaţi! – inclusiv noi – ne înghesuiam câte trei sau patru într-un cort, în orele în care nu aveam încotro şi trebuia să ne odihnim. Raihn şi cu mine petreceam acel timp îngrămădiţi cu Mische şi Ketura, încercând să dormim în timp ce ne feream de Mische, care dădea din mâini şi din picioare în somn.

Raihn a ieşit pe furiş din cort, închizând clapeta în urma lui.

Când am ridicat panicată din sprâncene, mi-a făcut semn pentru a mă linişti

— Relaxează-te. Sunt la umbră.

Aşa era. Oarecum. Cortul bloca lumina puternică, iar azi era o zi noroasă. Umbrele erau de-acum lungi, se apropia apusul soarelui

însă tot părea un risc inutil. Pe de altă parte, ştiam că nu are rost să încerc să-i spun lui Raihn să se ferească de soare.

M-am dat înapoi, ca să stau lângă el. Avea ochii aţintiţi spre orizont, admirând aceeaşi privelişte a Sivrinajului pe care tocmai o contemplasem şi eu mai devreme.

— Pare mic de aici, a şoptit el.

Am încuviinţat.

— Prima dată când am văzut Sivrinajul, a spus el, a fost când am ieşit din ocean, mai mult mort decât viu. Am crezut că am trecut într-o altă lume. Niciun oraş dintre cele pe care le cutreierasem nu arăta atât de grandios. M-am gândit: *Slavă zeilor! Sunt salvat.*

Am tresărit puţin. Raihn, bineînţeles, nu fusese salvat. Ajunsese în propria închisoare.

Era greu să-mi imaginez acea versiune a lui Marinarul apărut de nicăieri, care nu văzuse în

viaţa lui nimic mai măreţ decât castelul din Sivrinaj. Doar un om disperat, speriat, care nu voia să moară.

îmi aminteam atât de limpede cum vocea i se frânsese când îmi povestise prima dată aceste lucruri.

M-a întrebat dacă vreau să trăiesc, îmi spusese el. *Ce fel de întrebare era asta? Bineînţeles că voiam să trăiesc.*

— îţi doreşti să fi spus nu? am murmurat.

Nici măcar nu era nevoie să precizez la ce anume mă refeream.

I-a luat mult timp să răspundă.

— M-am blestemat multă vreme pentru acele cuvinte, a răspuns el în cele din urmă. Moartea ar fi fost un balsam faţă de acei şaptezeci de ani care au urmat. Dar... poate că a meritat, pentru anii care au venit după.

Şi-a îndreptat ochii spre mine şi mi-a zâmbit uşor.

— Poate şi pentru anii ce vor urma de-aici încolo.

Un început de zâmbet mi-a ridicat colţurile gurii Raihn m-a privit bănuitor.

— De ce faci faţa aia?

— Nu fac nicio faţă. Mă gândeam... că eşti foarte optimist.

A ridicat mâinile, exasperat.

— Păi dacă nu putem fi nici măcar un pic optimişti, de ce mai facem toate astea?

Era, trebuia să recunosc, un punct de vedere valid.

— Deci tu crezi că putem reuşi, am zis, trecându-mi privirea din nou peste oraş. Mâine.

Tăcerea lui prelungă nu mi-a inspirat deloc

optimism.
— Ar fi bine să reuşim, a spus el.
— E doar linişte, am zis. Este...
— Tulburător.

Da. Tulburător de multă linişte, chiar şi pe timp de zi M-aş fi aşteptat să văd mai multă activitate în Sivrinaj. Mai multe baricade, poate, sau mai multe trupe staţionate dincolo de graniţele oraşului. Dar când am ajuns aici, la revărsatul zorilor, era linişte absolută.
— Se pregătesc pentru venirea noastră, spusese Jesmine. Nu au destule forţe. Trebuie să recurgă la toate trupele pentru a menţine interiorul oraşului în siguranţă, nu pot ieşi să dea piept cu noi aici, lăsându-şi expuse celelalte puncte strategice.

Teoria avea sens. Vale fusese de acord. Totuşi... ceva din povestea asta făcea să mi se ridice părul pe ceafă.

—Ar fi bine să nu te înmoi, prinţesă, a spus Raihn, dându-mi un ghiont. Ce, ţi-e frică? Ţie? Reginei Hiaje cu nervi de oţel?

I-am aruncat o privire urâtă şi el a râs.
— Aşa e mult mai bine.
— Nu mi-e frică. Sunt doar...

M-am uitat înapoi la oraş. Apoi la Raihn. Apoi din nou spre oraş.

Bine. Poate că da, mi-era frică.

Am spus:
— Mă simt ca înaintea ultimei încercări a turneului.

Nu era chiar frică. Nu mi-era teamă pentru mine. Nu mi-era teamă că mă voi trezi cu o sabie înfiptă-n măruntaie. însă mi-era teamă că, din cauza mea, întregul regat va cădea. Mi-era teamă de toate

lucrurile pe care le-aş fi putut pierde.

M-am uitat înapoi la Raihn, la expresia serioasă cu care privea spre linia orizontului Lumina roz a apusului îi contura profilul şi, dintr-odată, teama aceea m-a cuprins şi mai adânc.

Şi-a îndreptat ochii spre ai mei şi am desluşit aceeaşi teamă reflectată asupra mea, ca o imagine în oglindă. Asta mi-a stârnit un nod complicat de emoţii în stomac, mi-a adus pe buze o puzderie de cuvinte imposibil de descâlcit.

Mi-a dat după ureche o şuviţă de păr.

— întotdeauna am admirat asta la tine, a spus el. Faptul că ai luptat chiar şi atunci când ţi-era frică. Să nu îndrăzneşti să te opreşti acum. Indiferent de ce se va întâmpla.

I-am aruncat un zâmbet ironic.

— Aşa ai zis şi atunci.

Să nu cumva să îndrăzneşti să te opreşti din luptă, prinţesă. Mi-aifrânge inima.

— îmi amintesc. Şi chiar mi s-a frânt inima când te-ai oprit. Nu ştiam ce să spun. M-am mulţumit să zic:

— Ei bine... Acum vom lupta.

A râs vag.

— Fireşte.

— Va fi de ajuns.

Speram să nu sune ca o autoîncurajare, deşi asta era.

— O demonstraţie de forţă. Doar la aşa ceva răspund inamicii.

Fără să vreau, mi-am dus mânala însemnul de Moştenitoare.

Nu te vor respecta niciodată dacă nu se vor teme de tine, şerpi- şorule, mi-a şoptit Vincent la ureche.

Arată-le acea latură a ta care să-i înspăimânte.

Trecuse o vreme de când nu-i mai auzisem vocea, nici măcar în mintea mea. Sunetul acesteia m-a dezechilibrat puţin.

Ca şi cum şi-ar fi dat seama de asta – bineînţeles că-şi dăduse! –, mâna lui Raihn a zăbovit peste mijlocul meu, o atingere menită să mă liniştească.

— Nu vor avea nicio şansă, a spus el.

Dar oare şi el părea nesigur sau era doar în închipuirea mea? M-am mişcat puţin, cu intenţia de a mă întoarce cu faţa spre el, dar n-am reuşit decât să mă lipesc şi mai tare de braţul lui. Am sfârşit prin a mă sprijini de umărul lui, lăsându-mi capul pe el.

Era... plăcut să savurez aceste ultime clipe de companie intimă. Era diferit de a face sex cu el. Era diferit chiar de momentele când dormeam alături de el. Era, cumva, mai intim.

Şi-a strâns braţul în jurul corpului meu. S-a înclinat, iar când a vorbit, i-am simţit răsuflarea pe frunte.

— Vreau doar să ştii, Oraya, a murmurat el, că tu ai fost cea mai frumoasă parte din povestea asta. Cea mai frumoasă parte din toate poveştile.

Pieptul mi s-a strâns violent, atât de brusc şi de ascuţit încât m-am simţit ca după o lovitură. Sinceritatea lui gravă mă sfâşiase.

Dar şi mai rău era faptul că declaraţia semăna teribil de mult cu un rămas-bun.

Am rostit, cu un lîod în gât:

— Mă acuzi pe mine că mă înmoi când tu spui toate prostiile astea lacrimogene?

El a râs, iar eu m-am încruntat. Dar tot nu m-am

mişcat, lipindu-mă şi mai mult de corpul său. Iar când mâna lui a coborât spre a mea, mi-am întrepătruns degetele cu ale sale, ca şi cum ar fi fost cel mai firesc lucru din lume.

Nu ştiu exact cât timp am rămas aşa. Aşteptând pur şi simplu să treacă minutele până când totul se va fi sfârşit.

55. ORAYA

In clipa în care soarele a apus, Jesmine i-a trezit pe războinici Entuziasmul şi setea de sânge din noaptea precedentă dispăruseră. Acum, soldaţii erau eficienţi, concentraţi – ca un set de angrenaje bine unse care se mişcau laolaltă cu un singur scop. Războinicii s-au echipat în linişte cu armele şi armurile lor, acum pregătiţi de confruntare. Nu aveam prea mult timp la dispoziţie pentru a ataca. Fiecare secundă conta.

Mânuitorii de magie îşi pregătiseră vrăjile de-a lungul întregii călătorii, invocând demonii Născuţi din Noapte din momentul în care soarele a dispărut sub linia orizontului. Acum înţelegeam cum reuşise

Jesmine să folosească atâţia demoni în atacul de la arsenal, care părea că se întâmplase cu o veşnicie în urmă – recrutase mulţi magicieni în armata ei. Era o mişcare inteligentă, pentru că demonii erau mult mai dispensabili decât vampirii, mai ales într-o armată nu tocmai numeroasă. Acum mă bucuram pentru existenţa acestor fiare, oricât de scârboase ar fi fost. Aveam nevoie de soldaţi şi, deşi demonii nu erau la fel de inteligenţi ca vampirii, cu siguranţă erau la fel de violenţi.

Nu ne-am obosit să stricăm corturile, ci doar le-am părăsit în urma noastră, în nisip, o mare de resturi sinistre abandonate într-o clipă – ca şi cum mii de vampiri ar fi fost pur şi simplu înghiţiri de deşert.

Ştiam că, orice ne-ar fi aşteptat – victorie sau înfrângere –, nu ne vom mai întoarce aici niciodată.

Ofensiva noastră va fi o acţiune pe patru planuri. Flotele aliaţilor lui Vale vor înconjura Sivrinajul dinspre mare, distră- gând atenţia forţelor lui Simon şi ale lui Septimus. Raihn urma să fie vârful de lance al asaltului aerian, alături de Vale, ducând astfel sute de războinici Rishani şi Hiaji direct în inima oraşului. Demonii şi o echipă mai mică de soldaţi ar urma să se apropie pe cale terestră, dărâmând baricadele şi croindu-şi drum spre castel, conduşi de Ketura. Şi, în cele din urmă, Jesmine şi cu mine vom fi în fruntea unei armate care va pătrunde în tuneluri, îndreptându-se direct spre castel – noi două cunoşteam rutele secrete ale lui yincent mai bine decât oricine.

După asfinţitul soarelui, Sivrinajul se transformase într-o siluetă argintie şi fantomatică, luminată orbitor de flăcările albe ale Focului

Nopţii. De obicei, oraşul nu era atât de luminat, nici măcar în nopţile de festival. Ştiau că venim şi se pregăteau.

Prea bine, mi-am spus. N-au decât să se pregătească.

Războinicii s-au grupat, gata de marş. Raihn şi cu mine ne-am ocupat poziţiile în fruntea armatei, cu Jesmine şi Vale alături de noi.

— Cred că suntem gata, înălţimile Voastre, a spus Jesmine încet, apoi a făcut un pas înapoi

Vampirii îşi ţineau parcă respiraţia, aşteptând cu nerăbdare. Aşteptând ca eu – sau mai bine zis noi – să-i conducem.

Mamă întunecată, ce experienţă supranaturală! Brusc, am avut senzaţia de ameţeală.

M-am uitat la Raihn şi i-am citit aceleaşi gânduri pe chip. S-a încruntat vag, dar mi-a aruncat un zâmbet ironic.

— Cred că la noi se referă, nu-i aşa?

— Simt că ar trebui să rostim un discurs motivaţional.

— Corect. Ai pus ceva pe hârtie?

Am pufnit cu dispreţ.

— Mare păcat, a spus el. Te pricepi foarte bine la cuvinte.

M-am încruntat, iar el a râs uşor.

— Rămâi aşa, încruntată. E mai bine, oricum.

Ochii mi s-au oprit asupra liniei orizontului Sivrinajului. Oraşul care mă ţinuse captivă toată viaţa era acum el însuşi captiv. Regatul meu, gata să fie eliberat.

Am scos sabia lui Vincent. Ca de fiecare dată, acea atingere m-a umplut de un val de forţă rece, care-mi amintea dureros de prezenţa tatălui meu,

puterea ei curgându-mi prin vene.

Am acceptat-o.

Focul Nopţii a strălucit de-a lungul lamei, iar magia mea s-a îmbinat cu cea a lui Vincent.

Şi tu ai colţi, şerpişorule, mi-aşoptitacesta la ureche, şi, Zeiţă, părea mai aproape decât oricând. *Arată-le muşcătura aceea a ta.*

Acolo, în acel oraş, aşteptau vampirii care credeau că eu şi Raihn nu ne merităm coroana. Ocupaseră acest regat cu forţa, pentru că asta era tot ce ştiau să facă. Mă săturasem să las astfel de vampiri să-mi spună ce puteam fi eu, ce putea fi Casa Nopţii.

Mi-am ridicat sabia, iar dâra Focului Nopţii a fulgerat orbitor pe cerul întunecat.

— Hai să ne luăm regatul înapoi! am mârâit.

Raihn a izbucnit în râs.

— Credeam că ai spus că nu ţii niciun discurs.

Şi-a întins acele aripi miraculoase şi şi-a ridicat chipul spre cer. Dar înainte de a pleca în zbor, l-am prins de braţ.

— Ai grijă, am rostit. El nu merită onoarea să te ucidă.

Ochii lui Raihn au sclipit, atinşi de un zâmbet dezinvolt. Dar mâna lui a zăbovit peste a mea, mângâindu-mă în sus şi în jos cu degetul mare.

— Nu-i ierta, prinţesă, a spus el. Ne vedem în curând.

Ne vedem în curând. Nişte cuvinte atât de fireşti şi în spatele lor, o promisiune atât de profundă.

Ne-am desprins unul de celălalt şi o rafală bruscă de vânt mi-a dat părul pe spate, în clipa în care Raihn s-a înălţat în văzduh.

Mi-am aţintit privirea asupra oraşului. Asupra

ţintei noastre.

în spatele meu, se ridica încet un vuiet surd, ca un tunet îndepărtat, în timp ce sute de războinici înaripaţi îl urmau pe Raihn în noapte. O simţeam pe Jesmine fixându-mă din priviri, aşteptând.

Am ridicat Ucigaşa de Inimi şi am pornit la atac.

56. RAIHN

Vântul s-a năpustit asupra mea, dându-mi părul pe spate.

Vale zbura alături de mine, iar în spate veneau războinicii noştri, tăind aerul cu aripile desfăcute. Zburam repede spre castel, fără să ştim cât de departe puteam ajunge înainte ca Simon să-şi trimită trupele în întâmpinarea noastră.

De aici, de sus, vedeam flota în depărtare, cu pânzele purpurii ale corăbiilor colorate în albastru de razele lunii, apropi- indu-se de zona de coastă a Sivrinajului. Prin beznă pluteau scântei îndepărtate – mici explozii de magie aruncate asupra castelului. Nimic care să dărâme oraşul, dar suficient pentru a crea o diversiune, făcându-i astfel pe Septimus şi pe Simon să-şi dividă atenţia şi resursele valoroase.

Departe, sub aripile noastre, Ketura şi gărzile ei formau un mare val distrugător. Exploziile Focului Nopţii luminau bezna cu rafale orbitoare care

umpleau Sivrinajul de un alb orbitor, în timp ce demonii sfâşiau baricadele de piatră şi de lemn pentru a face drum liber spre inima oraşului. Era aproape frumos, într-un fel morbid – ca o mână care trece prin nisip.

Era doar o chestiune de timp, totuşi, până când forţele Născuţilor din Sânge urmau să inunde străzile oraşului pentru a o întâmpina pe Ketura. Cu forţele Rishane în văzduh, aceasta era nevoită să înfrunte cea mai mare parte a trupelor lui Septimus. Era pregătită pentru asta. Ciocnirile haosului dezlănţuit la sol s-au transformat în orchestra unei bătălii Urletele îndepărtate şi loviturile armelor se contopeau cu exploziile şi mârâielile demonilor.

Forţele inamice egalau armata Keturei

Dar încă nu era depăşită numeric.

M-am rugat Mamei întunecate ca lucrurile să rămână aşa.

Vale s-a apropiat de mine.

— înălţimea Ta, a spus el, pe un ton coborât şi grav, şi nici măcar nu a trebuit să întorc capul ca să ştiu exact ce vedea înaintea ochilor.

Ne grăbeam spre castel, acoperind cât puteam din distanţă înainte ca soldaţii Rishani ai lui Simon să ne iasă în cale. Ajunseserăm departe – ne aflam acum deasupra turnurilor impunătoare dintre zidurile oraşului – mai departe, sincer, decât m-aş fi aşteptat.

Dar aici se termina partea uşoară.

Un val de soldaţi Rishani a apărut de pe

pământurile din jurul castelului ca o coloană groasă de fum – ca o mlaştină formată din aripi şi oţel care murdărea stelele.

Mi s-a pus o gheară în piept la vederea acelei mulţimi de soldaţi. Vale n-a putut decât să presupună numărul războinicilor Rishani pe care Simon îi atrăsese de partea lui. Speram că se baza mai mult pe bravadă şi iluzii decât pe numere concrete.

Priveliştea mi-a spulberat însă speranţele. Aceasta era o armată în toată puterea cuvântului. Totuşi, atacul aerian însemna că trebuie să ne confruntăm doar cu forţele Rishane ale lui Simon, care erau limitate. Pentru asta eram pregătiţi.

Am studiat rândurile de soldaţi, căutându-l pe bărbatul pe care-l urmăream cu adevărat – singurul pe care trebuia să-l omor pentru a pune capăt, odată pentru totdeauna, acestei tulburări –, dar nu l-am văzut pe Simon nicăieri în acea puzderie de chipuri.

Asta m-a mirat. Eram atât de sigur că urma să fie în fruntea trupelor, gata să-şi etaleze hegemonia. La naiba, credeam că şi-ar dori să se asigure că mă va ucide cu mâna lut

Am ridicat privirea dincolo de valul de soldaţi care se apropia, către turlele argintii ale castelului Născuţilor din Noapte, care se ridicau deasupra măcelului.

Sau poate că se ascundea în tumul lui, aşteptând să vin eu la el. Puteam proceda şi aşa.

Soldaţii lui Simon s-au năpustit, vâjâind prin aer ca nişte săgeţi. Şi nici noi nu am încetinit ritmul,

pregătindu-ne pentru o ciocnire frontală.

Dacă voiau luptă, luptă le vom da.

— Pregătiţi-vă! a urlat Vale, desfăcându-şi aripile argintii sub lumina lunii, cu arma scoasă din teacă.

Armele au sclipit ca o mare de oţel când inamicii s-au aruncat asupra noastră. Niciun grup nu a încetinit, nici nu a şovăit.

Eu însumi eram al naibii de pregătit.

Mi-am ridicat sabia şi am zburat spre acel zid al morţii.

57. ORAYA

Nu ştiam că tunelurile se întind atât de mult dincolo de domeniul castelului Ştiam că Vincent nu-mi destăinuise totul, dar, uneori, anjploarea lucrurilor pe care mi le-a ascuns încă mă nedumerea. Mereu îmi spusese că pasajele străbăteau doar incinta castelului. Dar Jesmine ne-a călăuzit spre o colibă mică de la marginea oraşului şi apoi, printr-o trapă din dormitorul ei murdar şi complet mobilat, direct spre tuneluri.

Nu am avut timp să mă simt deranjată de acest detaliu. Bineînţeles că Vincent nu-mi dezvăluise existenţa tunelurilor de dincolo de domeniul castelului. Voia să rămân exact acolo unde mă aflam, în siguranţă, între zidurile acestuia.

De ce m-aş fi mirat?

Ne-am mişcat repede, deşi tunelurile, înguste cum erau, se dovedeau a fi un obstacol pentru atât de mulţi vampiri. Ne pregătiserăm pentru o eventuală confruntare aici jos – nu puteam şti cât de mult descoperise Septimus din sistemul de tuneluri –, dar nu am întâlnit nici ţipenie de vampir.

Un mare noroc. Orice bătălie în aceste pasaje înguste ar fi însemnat un dezastru.

Holurile erau prea întunecate pentru ochii mei de om, dar Focul Nopţii de pe sabie îmi lumina calea. N-am intenţionat s-o iau la goană în mod conştient, dar paşii mei deveneau din ce în ce mai iuţi pe măsură ce ne apropiam de inima Sivrinajului.

Când am ajuns acolo, sun auzit ciocnirile de la suprafaţă.

La început sunetele erau înăbuşite şi surde – zgomotul estompat al lemnului care se despică şi al zidurilor care se sfărâmă, câteva explozii sporadice. Trupele Keturei înaintau pe străzile de deasupra noastră, spulberând barierele dintre noi şi castel cu ajutorul demonilor şi al Focului Nopţii.

Toate sunetele au avut darul de a mă înfiora – de nerăbdare însă, nu de spaimă. Asta trebuia să auzim. Acesta era un semn clar că progresam.

în curând, ecourile au devenit mai sonore, iar tunelurile din ce în ce mai largi şi mai bine luminate. Ajunsesem în interiorul oraşului, îndreptându-ne cu paşi siguri spre destinaţia noastră finală.

Atunci lucrurile au început să se schimbe.

Zgomotele de sus erau acum suficient de puternice pentru a face pereţii să vibreze. Cele mai răsunătoare dintre ele zguduiau plafonul, scuturând praful şi mizeria, torţele aprinse cu Focul Nopţii pâlpâind din cauza izbiturilor. M-a cuprins un val de nelinişte, deşi mi-am spus că era de aşteptat ca lucrurile să devină mai dificile pe măsură ce avansam – eram pregătiţi pentru asta.

Dar când o bubuitură deosebit de puternică a făcut ca însuşi pământul să se cutremure, izbindu-ne pe mine şi pe Jesmine de pereţi, am schimbat între noi o privire îngrijorată.

Jesmine mergea mai repede, dând ordine celor care ne urmau, dar eu m-am poticnit.

Motivul nu a fost neapărat sunetul. Era ceva mai profund, ceva din aerul din jur, un lucru pe care nu-l puteam desluşi cu precizie. Un lucru îngropat sub pielea mea, mai persistent decât anxietatea bătăliei O forţă care pulsa laolaltă cu magia
din mine. Un fum toxic care se agăţa de interiorul plămânilor mei.

Era tăcut, invizibil şi pretutindeni.

Cu cincizeci de ani în urmă, un vulcan de pe una dintre insu- lele Născute din Noapte a erupt, omorând toate fiinţele vii de pe ea – toate fiinţele vii, cu excepţia păsărilor, care au dispărut cu şase ore înainte, zburând într-un stol care întunecase cerul.

Oare aşa se simţiseră păsările în ziua aceea, m-am întrebat?

Am iuţit pasul, ajungând-o din urmă pe Jesmine şi depă- şind-o. Mi-a aruncat o privire care m-a făcut să mă întreb dacă nu cumva şi ea simţise acelaşi lucru. Nu o văzusem niciodată într-o stare vecină cu spaima. Şi totuşi, nu era spaimă – nu chiar –, dar era suficient de asemănătoare ca să fie la fel de tulburătoare.

— Ai.., a început ea, dar eu am întrerupt-o:

— Trebuie să mergem acolo sus.

Cuvintele mi-au zburat de pe buze înainte de a-mi da seama cât erau de adevărate.

— Trebuie să ajungem acolo sus *chiar acum*[1].

58. RAIHN

Pierdusem socoteala vampirilor pe care îi ucisesem. Eram din nou în turneul Kejari, aruncat într-o stare de violenţă fără sens, fără discernământ, fără sfârşit.

Poate că, până la urmă, nu eram cu nimic mai bun decât Neculai, decât Vincent, decât Simon. Poate că eram doar un alt rege blestemat.

Pentru că-mi plăcea la nebunie.

Abia dacă simţeam durerea din muşchi, din răni. Un instinct primar a preluat controlul asupra fiinţei mele. Gândirea raţională a dispărut. Magia mi s-a umflat în vene, gata să fie în sfârşit eliberată, complet dezlănţuită – şi asta îşi dorea să facă. *Să ucidă. Să recâştige ceea ce pierduse. Să posede.*

Nu mă mai bazam pe simţul văzului, iar asta era un dar, pentru că nu puteam zări nimic, oricât m-aş fi străduit. Prin dârele de sânge negru din ochi, în câmpul meu vizual mai aveau loc doar frânturile scânteietoare ale aripilor şi armele de oţel înfipte în cadavre. Asterisul meu orbitor, alb şi negru, îmi dubla fiecare lovitură. Duşmanii înfrânţi se

prăbuşeau la pământ ca nişte păpuşi moi de cârpe, prăvălindu-se pe acoperişurile clădirilor de sub noi.

Timpul şi spaţiul au încetat să existe. Nu mă gândeam la nimic altceva decât la următoarea lovitură, la următoarea victimă, la următorul centimetru de teren pe care-l puteam câştiga în drum spre castelul acela – castelul *meu.*

în drum spre *el,* spre Simon.

Schimbarea a fost imediată, atât de puternică încât a reuşit să mă trezească din acea sete de vărsare de sânge – atât de puternică încât mi-a făcut muşchii să paralizeze în cel mai nepotrivit moment, întrerupându-mi lupta cu soldatul Rishan care mă atacase şi lăsându-l să-mi cresteze o rană dureroasă în umăr.

L-am înşfăcat pe soldat, l-am spintecat şi l-am lăsat să cadă la pământ, dar nu mă mai uitam la el. în schimb, privirea mea s-a îndreptat în sus.

Sus, spre castel.

Simon era acolo, stând pe acelaşi balcon unde încercase să mă ucidă. Dincolo de măcel, prin marea nesfârşită de leşuri, ştiam că era acolo. Ştiam asta pentru că-l *simţeam,* aşa cum simţi unduirile dintr-un iaz când ceva teribil îţi dă târcoale pe sub apă.

Iar asta *era* ceva teribil.

Nu mai simţisem aşa ceva până atunci, dar această certitudine mi s-a strecurat imediat în măduva oaselor. Trezisem ceva sălbatic în mine, iar acum, acea fiară recunoştea ameninţarea – una care nu-şi avea locul, nici aici, nici în altă parte.

Ce era asta?

Ajunsesem prea departe ca să-mi mai fie teamă.

Petrecusem prea mult timp fiindu-mi frică de Simon şi de cei ca el, chiar dacă refuzam să admit asta, în faţa mea sau a altcuiva.

îmi croiam drum printre războinici înainte ca Vale să poată striga după mine. Spintecam trupuri, aripi, arme – orice obstacol dintre mine şi el.

Aveam de gând să-l omor.

Stătea pe balcon şi mă aştepta, cu aripile de culoarea chihlimbarului larg desfăcute, cu sabia scoasă, cu părul strâns la spate într-un fel care-i scotea în evidenţă unghiurile dure şi crude ale feţei

Nu am încetinit în zborul spre el. Dimpotrivă, am fâlfâit din aripi, gonind şi mai iute, atât de iute încât nu mai vedeam nimic altceva în afara zâmbetului său fin, de prădător, cu câteva fracţiuni de secundă înainte de a ne întâlni.

Ne-am ciocnit ca un tunet asurzitor de oţel, într-o explozie de magie. Asterisul meu ne-a învăluit cu o mantie de lumină neagră. Trupurile ni s-au izbit unul de celălalt. Sabia lui a întâl- nit-o pe a mea şi fierul a scrâşnit, muşcând din fier.

A ripostat de îndată. Era un războinic puternic, chiar şi după atâţia ani. în ciuda vârstei sale înaintate, mi-a parat lovitură după lovitură, pas cu pas. Nici măcar magia mea nu părea să-l descurajeze, chiar dacă, aprinsă de ură, se revărsa din fiecare lovitură a săbiei mele, subliniind fiecare ciocnire.

Eram rănit. Eram obosit. Dar trupului meu nu-i păsa.

Voiam să-l omor.

Dincolo de roşul furiei mele şi de negrul Asterisului, chipul lui Simon semăna straniu de

mult cu cel al vărului său. Cel care se schimonosea la mine în secundele dintre lovituri şi parări era fostul meu stăpân, batjocorindu-mă, îndemnându-mă să continui

De câte ori îmi imaginasem, pe vremea aceea, cum ar fi să-l ucid pe Neculai?

De nenumărate ori. Timp de şaptezeci de ani. Douăzeci şi cinci de mii de zile în care am stat întins pe pat, cu ochii închişi, şi m-am gândit cum ar horcăi cu sângele umplându-i plămânii, cum ar fi să-i jupoi pielea fâşie cu fâşie, dacă se va pişa pe el în ultimele sale clipe.

M-am gândit la asta de nenumărate ori.

Dar, în final, nu eu obţinusem această satisfacţie. Ci un alt rege plin de cruzime. Mi-am spus că nil mă deranjează. N-aveau decât să se sfâşie între ei

Dar mă minţeam.

îmi dorisem să fiu eu cel care-l omoară.

Şi acum, ocazia aceasta părea aproape la fel de mulţumitoare.

Prima dată când l-am lovit, deschizându-i un şiroi de sânge negru-roşiatic pe braţ, am râs al naibii de tare, ca un nebun.

Acea mică picătură de sânge a trezit ceva în mine. Următoarea mea lovitură a fost şi mai puternică, şi mai rapidă, lama căutându-i carnea ca un animal înfometat. Când a reuşit să riposteze, abia am simţit izbitura, folosind forţa loviturii împotriva sa.

Eram atât de pierdut în propria demenţă încât a durat ceva timp să observ ce anume era atât de ciudat la el. Să observ că Simon nu părea deloc preocupat, deşi îl rănisem. Nici măcar când l-am

lovit din nou, făcându-l să se poticnească şi să se dea înapoi

L-am împins de perete, cu sabia îmbibată în întuneric. îi simţeam mirosul greu al sângelui în nări

Asta era!

Voiam să-l privesc în ochi când va muri. îmi doream să simt acea satisfacţie.

Voiam să văd frica de pe faţa lui când îşi va da seama că sclavul de care abuzase cu două sute de ani în urmă era cel care-i lua viaţa.

Dar când m-am uitat fix în ochii lui Simon, nu am văzut frică. De fapt, nu am văzut mare lucru. Erau goi şi împăienjeniţi, sticloşi, de parcă se uita prin mine, nicidecum la mine, ci la un lucru aflat la milioane de kilometri dincolo de orizont.

Un zumzet ciudat plutea în aer, tulburându-mi magia, scor- monindu-mi adânc în vene.

Am şovăit. Şi, în cele din urmă, am auzit vocea din capul meu – cea care ţinea să-mi spună: *Ceva nu e în regulă.*

Am ridicat ochii pentru o clipă, surprinzând o mişcare prin geam, peste umărul musculos, acoperit de armură, al lui Simon.

în mijlocul sălii de bal pustii stătea Septimus, extrem de calm, bucurându-se de privelişte prin ferestrele din podea până în tavan. Mi-a zâmbit – o dâră leneşă de fum de ţigară îi ieşea printre dinţi

Ceva nu e în regulă.

Simon nu se mişca, chiar dacă îl imobilizasem. Zumzetul din aer se accentua, din ce în ce mai puternic. Unduirile nenaturale care-mi tulburau magia păreau să se strângă tot mai tare, ca nişte

plămâni care se umflau, inspirând, trăgându-mă mai aproape.

L-am privit mai atent pe Simon, pentru prima dată de când îl zărisem, şi mintea mi s-a limpezit.

Purta o armură de luptă clasică, din piele, tipică Rishanilor. Un veşmânt elegant. Dar, în mod ciudat, îşi lăsase partea de sus descheiată până la piept, dezvăluind un triunghi prelung de carne.

Carne marcată de nişte vene negre, care pulsau.

Şi toate acele vene duceau la o bucată de argint şi fildeş, care-i trona în mijlocul pieptului.

Arăta atât de grotesc, atât de tulburător, *atât de greşit,* încât la început nu am înţeles la ce mă uitam.

Apoi l-am recunoscut: bucata de argint era pandantivul lui Vincent, zdrobit, topit şi deformat, mânjit cu sângele lui Simon.

Iar fildeşul era format din...

Dinţi.

Nişte dinţi sudaţi în metal.

Prin minte mi-a plutit amintirea vocii lui Septimus:

Am descoperit câteva rămăşiţe. în Casa Sângelui. Dinţi.

Şi ce naiba poţi face cu dinţii zeului'morţii? întrebase Oraya.

Şi, într-un moment de luciditate, mi-am dat seama: *asta* putea face cineva cu colţii zeului.

Puteai crea un blestemat de monstru.

Gândul mi-a trecut fulgerător prin minte, când Simon mi-a aruncat un zâmbet înfiorător, însângerat, şi a dezlănţuit o explozie de magie care a rearanjat întreaga lume.

59. ORAYA

Alergam.

Alergam prin acele tuneluri, chiar dacă o depăşisem pe Jesmine, deşi nici măcar nu ştiam exact unde mă duc – ştiam doar că urc, dorind să ies cât mai repede la suprafaţă.

Eram, din fericire, aproape de punctul final. Mai că am izbucnit în plâns de bucurie când am văzut scările în faţa mea. Le-am urcat în goană, deschizând uşa de la capătul lor şi nu mi-a luat decât câteva secunde ca să-mi dau seama că mă aflam la poalele castelului. Mamă întunecată, aici era un haos deplin, care mă aruncase într-o mare de sânge, oţel şi moarte, unde Născuţii din Sânge, Rishanii, Hiajii şi demonii se sfâşiau cu toţii între ei.

Dar nici nu am dat atenţie priveliştii.

în schimb, m-arn uitat în sus – spre vârful castelului, la balconul unde, nu cu mult timp în urmă, îi salvasem viaţa lui Raihn. Nu vedeam nimic

din unghiul ăsta, dar simţeam sursa acestei presimţiri îngrozitoare.

Mi-arn desfăcut aripile şi m-arn înălţat în văzduh rapid, fără să mă gândesc.

Nicicând nu zburasem atât de repede. Mai repede decât ştiam că sunt în stare să o fac.

M-am ridicat în dreptul balconului, însă am fost imediat doborâtă la loc de...

Ce a fost asta?

Era o vrajă asemănătoare Asterisului, dar mai puternică – roşie, nu neagră. Părea că sfâşie aerul şi îl reaşază. A durat doar o clipă – cel puţin aşa am crezut, – dar, când mi-arn revenit în simţiri, aripile mele nu mai funcţionau, iar eu cădeam în gol.

Am luat o gură de aer şi m-am redresat, dând din aripi la timp ca să evit să mă lovesc de un stâlp.

M-am înălţat înapoi la balcon.

Raihn. Raihn, încleştat într-o bătălie cu... Mamă întunecată, acela era Simon? Arăta atât de diferit – nu doar din cauza armurii sale, care contrasta puternic cu hainele fine cu care-l văzusem îmbrăcat înainte, nici măcar din cauza vârtejurilor de magie roşie care-l împresurau. îl *simţeam* diferit, de parcă ar fi fost împins dincolo de o limită pe care niciun muritor nu ar trebui s-o încalce. Ca şi cum o parte din el nici măcar nu mai exista.

Fiecare fărâmă a conştiinţei mele s-a crispat la prezenţa lui.

Toată fiinţa mea a reacţionat cu violenţă, instinctiv, la vederea lui Simon aplecat asupra lui Raihn, cu sabia ridicată, cu o ceaţă roşie şi stranie umbrindu-i lungul armei

Nu-mi amintesc când am aterizat, când am luat-o la fugă sau când m-am aruncat asupra lui. îmi amintesc doar izvorul de sânge care mi-a împroşcat obrazul când Ucigaşa de Inimi şi-a găsit ţinta, străpungând spinarea lu Simon, chiar între aripi

O lovitură mortală pentru oricine, om sau vampir.

Dar Simon, mi-arn dat seama imediat, nu mai era, în acest moment, un simplu vampir.

A scos un mârâit şi s-a repezit înapoi, lăsându-l jos pe Raihn şi răsucindu-se spre mine, în timp ce eu mi-am smuls sabia din trupul lui şi m-am dat îndărăt. Când ochii lui injectaţi de sânge au căzut asupra mea, pustii şi malefici, am simţit că privesc în faţă moartea însăşi

Şi apoi l-am zărit:

Lucrul acela... contopit cu pielea de pe pieptul său. Metal şi... cumva os?

Magia mea a reacţionat violent în prezenţa sa. Dintr- odată, Vincent a părut mult mai aproape – dar contorsionat şi furibund.

Contorsionat, aşa cum şi pandantivul era contorsionat, fărâmat. îmbinat cu...

Nişte dinţi?

Dinţii zeului, mi-am dat seama.

Nenorocitul de Septimus!

Părea straniu. Absurd. Groaza m-a copleşit, ca o senzaţie distantă. N-am avut răgaz să-mi îngădui s-o recunosc.

Şi-a ridicat sabia, dar înainte de a o coborî fulgerător, m-am năpustit asupra lui.

A răspuns imediat şi săbiile ni s-au ciocnit, fiecare izbitură mai violentă decât cea precedentă. Era mai mare şi mai puternic; dar eu eram mai

rapidă. Cu toate astea, ţinea pasul cu mine. Corpul meu se frângea sub loviturile lui şi sub efortul de a i le para. Mă concentram intens – dar îl vedeam pe Raihn cu coada ochiului, prăbuşit la pământ. S-a ridicat încet şi am răsuflat uşurată.

Doar o fracţiune de secundă, apoi Simon a sărit din nou pe mine.

Muşchii mă dureau. Ne întreceam în vrăji, în timp ce Focul Nopţii mi se înălţa din piele, învăluindu-ne. Arsurile nu păreau să-l deranjeze, nici măcar atunci când flăcările îi muşcau din carnea fină din jurul gurii şi al ochilor. Mă privea prin ele şi zâmbea.

Un zâmbet găunos. Un zâmbet mort.

Nu mai ţineam minte care fusese prima lui lovitură – poate în coaste, făcându-mă să mă poticnesc atât de mult încât să mă feresc cu greu de următoarea. Când rni-arn ridicat din nou privirea şi i-am văzut sabia în aer, mi-arn spus: *Gata. Acesta e sfârşitul.*

Tocmai atunci fuiorul negru-roşiatic l-a lovit în partea stângă, dublând o sabie.

Raihn s-a aruncat asupra lui Simon, zbătându-se împreună într-un dans al distrugerii.

Nu auzeam mare lucru din cauza ciocnirii violente, a propriei răsuflări întretăiate şi a pulsului care-mi bubuia în urechi. Dar m-arn echilibrat şi am aruncat o privire mai jos – spre oraşul Sivrinaj.

Era o baie de sânge.

Adversarii noştri stătuseră până acum deoparte. Acum, toate forţele Născuţilor din Sânge se revărsau de pe domeniul castelului pe străzile oraşului ca un val de foc. Soldaţii Keturei fuseseră

înfrânţi, ţipetele de moarte ale demonilor înecându-se sub urletele vampirilor muribunzi. Soldaţii lui Jesmine ieşiseră din tuneluri, dar la suprafaţă îi aştepta o armată formidabilă, care-i depăşea numeric cu mult.

Iar Simon – şi magia teribilă, malefică şi necunoscută pe care o mânuia – nici măcar nu ajunsese deocamdată acolo, jos.

Eram terminaţi

Complet terminaţi

Trebuia să ne retragem. Trebuia să ne retragem *acum.*

Raihn văzuse ce am văzut şi eu sau poate că groaza de pe chipul meu îi spusese tot ce trebuia să ştie.

Când m-arn năpustit din nou asupra lui Simon, Raihn a şuierat:

— Pleacă!

Singurul cuvânt pe care l-a putut scoate.

Ştiam ce voia să spună: *Du-te la soldaţi! Du-i departe de locul acesta!*

Nici prin minte nu-mi trecea.

Aveam o singură şansă de a salva situaţia – trebuia să-l ucid pe Simon aici şi acum. N-aveam de gând să fug. N-aveam de gând să-l las pe acest monstru aici, cu ghearele pe tronul meu şi cu puterea asta perversă pe care şi-o trăsese din magia tatălui meu.

Mi-era de-ajuns. întreaga mea viaţă, aceşti vampiri au crezut că-mi pot lua totul.

Şi gândul că aş mai putea ceda în faţa lor chiar şi o secundă, mă scotea din minţi

Pulsul îmi zvâcnea în timpane, inima îmi bătea

îndrăcită.

Acesta este regatul meu, a şoptit Vincent, iar cuvintele mi-au străbătut venele, ajungându-mi la inimă. *Acesta este castelul meu. Nu lăsa pe nimeni să mi-l ia.*

Al meu, au răsunat bătăile inimii mele.

Era al meu.

Nu voi lăsa pe nimeni să mi-l ia. Şi nici nu aveam de gând să-i las să-l ucidă pe Raihn pentru asta.

Raihn s-a rotit pe loc atunci când câţiva soldaţi Rishani au fugit dinspre uşile castelului, năvălind spre el – distrăgându-l în acest moment crucial.

Dar nu şi pe mine. Eu de-abia i-am observat.

Mi-arn lăsat furia să mă orbească, să mă călăuzească, să mă sufoce şi m-arn aruncat asupra lui Simon.

Nu mai ştiam nimic, în afara senzaţiei satisfăcătoare a sabie mele care-i spinteca trupul. Focul Nopţii se umflase şi-mi cuprinsese fiinţa. Magia se năştea în valuri cotropitoare, din adâncurile furiei mele incontrolabile.

Simon s-a crispat şi tot corpul i s-a cutremurat.

Cineva a râs şi a durat câteva clipe până să-mi dau seama că eu fusesem aceea. Am zâmbit crud atunci când el şi-a îndreptat şira spinării şi s-a întors cu faţa spre mine, cu toată acea putere înspăimântătoare aţintită împotriva mea.

Nu mi-era teamă.

Ne-am năpustit unul asupra celuilalt în acelaşi timp. Armele ni s-âu ciocnit din nou, împărţind lovituri necruţătoare. La început, m-am cufundat în ceaţa îmbătătoare a răzbunării şi îmi plăcea – fiecare rană provocată adversarului era ca un

pahar cu vin, care-mi provoca un extaz nefiresc.

Dar Simon nu se lăsa mai prejos.

Raihn, înconjurat de soldaţi! Rishani, nu-mi putea veni în ajutor.

Iar Simon mă ataca fără oprire, neobosit.

Prima fărâmă de teamă a apărut când m-a lovit atât de tare încât mi s-a părut că aud ceva crăpându-se, când am parat. Durerea a trecut prin mine ca un fulger, tăindu-mi respiraţia.

Nu aveam timp de pierdut. Nici timp să contraatac.

Pentru că atacul ■său continua, acea lovitură devastatoare dublându-se, triplându-se. Curând m-am mulţumit doar să mă feresc, să-l blochez, să dau în spate, împleticindu-mă, încercând să-mi revin...

Dar mă făcuse să-mi pierd echilibrul. Şi nu mai aveam timp să mă redresez.

încet şi sigur, îmi dădeam seama că eram terminată.

M-a rănit pe umăr, pe braţ, pe şold. Fiecare lovitură m-a străpuns cu ghearele unei dureri imposibil de descris, mai adâncă decât carnea. Magia lui, acel fum roşu şi toxic, ne-a învăluit pe amândoi. Obiectul topit pe pieptul lui pulsa cu sclipiri nefireşti

Simţeam zvâcnind înăuntrul meu furia rece a lui Vincent, dorinţa lui de victorie, dar nu o puteam elibera. Magia Ucigaşei de Inimi era puternică, dar nu era la fel de puternică precum vraja sub care se adăpostea Simon.

Am sărit înapoi, ferindu-mă, şi m-am trezit lipită de balustrada balconului *La naiba!* Nu mai aveam pe unde să scap.

M-am simţit năpădită de o rafală de aer fierbinte, care mi-a dat părul pe spate şi a smuls câteva şuviţe din coada lui Simon, făcându-l să pară şi mai monstruos cum stătea aşa, uitându-se la mine cu un zâmbet sângeros pe buze.

în spatele lui, Raihn nu mă scăpa din ochi, spintecând un soldat Rishan, apoi şi pe cel de-al doilea...

Nu era destul de rapid.

Mamă întunecată, aveam să mor!

Dar ce moarte glorioasă va fi!

M-am întrebat dacă asta era vocea lui Vincent sau a mea.

Simon a întins mâna şi mi-a atins faţa, întorcând-o spre a lui, mânat parcă de curiozitate.

Zâmbetul i s-a strâmbat.

— Doar o fiinţă omenească, a spus. Asta e tot ce eşti

Moartea unei războinice, mi-am jurat când Simon şi-a înălţat sabia, ridicând-o şi eu pe a mea.

Lovitura lui a fost devastatoare.

O explozie de magie m-a orbit. O pocnitură asurzitoare mi-a făcut urechile să ţiuie. Ceva ascuţit m-a lovit în mii de cioburi, lăsându-mi mici tăieturi în obraji, în braţe.

Abia le-am simţit, pentru că durerea era pretutindeni

Simon se clătina, dându-se în spate, frânt, dar era prea târziu.

Cădeam şi eu. Corpul meu s-a prăbuşit peste balustradă, într-o mişcare care părea încetinită. Ultimul lucru pe care l-am văzut a fost Raihn, cu ochii mari şi îngroziţi, smulgându-şi sabia dintr-un

cadavru şi alergând spre mine...

Părea atât de înspăimântat.

Mi-am întins mâna spre el, dar eram deja în cădere, în prăbuşirea mea ameţitoare, lumile se amestecau, într-una dintre lumi, nu mai auzeam nimic în afară de ţipete, explozii şi ordine disperate.

într-o alta, nu auzeam nimic altceva decât vocea tatălui meu dintr-o amintire străveche. Nu simţeam nimic altceva decât strânsoarea lui, atât de înverşunată încât durea – dar aşa era dragostea lui Vincent, ascunsă în muchii ascuţite şi întotdeauna la fel de tăioasă.

Ţi-am spus să nu urci atât de mult! a rostit el, cu voce aspră. *De câte ori ţi-am zis că nu poţi face asta?*

Ştiu, voiam să spun. *îmi pare rău. Ai avut dreptate.*

— Oraya!

Strigătul lui Raihn a ajuns la mine, dincolo de sunetele unui regat în plină cădere. M-am forţat să deschid ochii, însă am distins doar nenumărate pete neclare de culoare.

L-am văzând azvârlindu-se în jos, cu aripile desfăcute, plin de sânge, cu o mână întinsă spre mine.

Ceva din această imagine mi se părea atât de cunoscut, iar apoi mi-am amintit – pictura cu acel Rishan căzând, cu o mână întinsă. întotdeauna crezusem că acea mână era întinsă spre zei

Dar el se întindea spre mine.

Totul a devenit dintr-odată negru.

60. RAIHN

"Ţ'^etragerea.

XL Am zburat deasupra câmpului de luptă, peste acel măcel, cu trupul moale al Orayei în braţe. Era atât de plină de sânge încât nici măcar nu ştiam unde fusese rănită, ci doar că loviturile lui Simon fuseseră devastatoare.

Nu era moartă.

Nu putea fi moartă!

îi simţeam bătăile inimii, lente şi slabe. Refuzam să accept că inima ei s-ar fi putut opri. Asta nu era o opţiune.

Nu era moartă.

Ştiam că Simon era în urma mea, nu departe, lansându-se în jos, în mijlocul bătăliei Şi ştiam – ştiam că, în clipa în care va ateriza, s-a terminat pentru noi toţi.

Retragerea!

L-am găsit pe Vale în inima camagiului, spintecând un rebel Rishan care plonjase din

văzduh. Nu mi-am recunoscut propria voce când l-am strigat pe nume. S-a întors şi ne-a privit pe mine şi pe Oraya, iar în mai puţin de-o clipă pe chip i-a apărut o spaimă sumbră.

Apoi, ochii i s-au ridicat peste umărul meu şi s-au căscat de groază.

Simon.

Am spus, precipitat:

— Retragerea! *Acum!* Salvează cât de mulţi vampiri poţi!

Şi nu m-am oprit din zbor.

Aveam nevoie de un loc sigur. Un loc din apropiere. Un loc secret. Un loc unde nimeni nu s-ar fi gândit s-o caute. Undeva unde să primească ajutor acum, *chiar acum,* pentru că nu aveam de gând s-o las să moară în braţele mele, după toate lucrurile prin care trecuserăm împreună.

în tabără nu mă puteam întoarce – nimeni nu o putea ajuta prea repede acolo.

La punctul de întâlnire nu puteam ajunge la timp.

Nu puteam merge nicăieri în Sivrinaj, unde Simon şi Septimus o căutau asiduu.

Gândurile mele mraveau nicio logică. Nu ştiam cum sau de ce am ales destinaţia următoare. Nu era o alegere conştientă. Doar amintirea unui nume şi a unui loc, mâzgălită pe o scrisoare veche de douăzeci şi cinci de ani, şi o speranţă oarbă, înso-ţită de o disperare absolută.

Subconştientul meu a luat această decizie fără mine, pentru nu mă puteam gândi la nimic altceva decât la Oraya, în braţele mele, la trupul ei moale şi la bătăile inimii sale – care deveneau din ce în ce

mai lente şi mai slabe.

Vartana nu era departe de Sivrinaj, doar la câteva oraşe mai încolo. Era o aşezare mică, cu greu vizibilă de sus – un loc în care mergeai doar dacă aveai un motiv întemeiat. Am aterizat oarecum surprins, stângaci, pe străzile prăfuite din cartierele umane.

Trebuiau s-o ajute. Era obligatoriu.

Mă aflam în piaţa oraşului Era linişte aici, după căderea nopţii Am aruncat o privire absentă în jur – la clădirile de cărămidă, la străzile desfundate, la fântâna din centrul pieţei. O pereche de tineri era cocoţată pe marginea acesteia – probabil le tulburasem întâlnirea de la miezul nopţii, pentru că amândoi mă priveau cu ochi mari şi şocaţi.

Realizam doar vag cum trebuie să fi arătat, aterizând astfel dinaintea lor, strângând în braţe trupul însângerat al Orayei. Cu ochi mari şi disperaţi, acoperit de sânge.

Bărbatul a împins-o uşor pe femeie în spatele lui, dându-se împreună înapoi

Am şoptit, cu ultimele puteri:

— Ajutor. Am nevoie de ajutor.

Numele. La naiba, care era numele acela?

— Alya, am şuierat. Alya. E cineva aici cu numele acesta. O vindecătoare. Sau era...

Nici măcar nu-mi puteam termina ideea.

Ce făceam aici? Oare căutam cu disperare ceva ce nu mai exista? Douăzeci de ani însemnau un timp îndelungat. Cine ştia dacă era încă...

Răsuflarea Orayei s-a poticnit şi m-a copleşit panica.

— *Spuneţi-mi* am rostit, făcând un pas mai

aproape.

Femeia aproape că s-a aruncat în fântână încercând să scape de mine, dar bărbatul a înşfăcat-o de braţ, protejând-o cu propriul trup.

Erau îngroziţi. Şi nici măcar nu puteam să-i învinovăţesc pentru asta. Sau cel puţin aşa aş fi făcut, dacă aş fi putut raţiona, dacă aş fi putut respira, dacă aş fi putut să mă gândesc la altceva decât la...

— Eu sunt Alya, a răsunat o voce din spatele meu.

M-am răsucit şi am văzut o femeie de vârstă mijlocie stând în pragul unei case şi privindu-mă precaută. Avea părul negru, lung până la brâu, cu şuviţe cărunte, şi o faţă serioasă şi ridată.

Am tras aer în piept şi apoi am expirat tăios.

— Am nevoie... sunt...

— Ştiu cine eşti

Privirea ei a săgetat spre Oraya, iar trăsăturile i s-au îndulcit.

— Şi ştiu şi cine e ea.

Am răsuflat uşurat, aproape suspinând.

— Poţi să...

— Intraţi, a spus ea, dându-se la o parte. Mai repede. Şi nu mai ţipa, că trezeşti jumătate de cartier.

PARTEA A VI-A

LUNA PLINĂ

INTERLUDIU

A *Tu este atât de greu să răstomi un regat.*
-L V *Acesta pare deja pe cale de a se prăbuşi. Iar un sclav e persoana perfectă pentru a doborî ultimele puncte de sprijin rămase – ştie cele mai ascunse părţi ale castelului şi e, în acelaşi timp, complet invizibil. Sclavul se miră că nu i-a trecut prin cap să facă asta mai devreme. E atât de uşor. Atât de bine meritat. Mult mai elegant decât o sabie înfiptă în pieptul stăpânului său, lucru la care visase dintotdeauna.*

îi transmite informaţii acelui promiţător concurent Hiaj, de-a lungul celor patru luni ale turneului Kejari. îi dezvăluie programul gărzilor, planurile castelului, punctele slabe ale fortificaţiilor. Urmăreşte măsurile pe care le ia regele său pentru a se proteja, în timp ce devine tot mai paranoic, şi le transmite şi pe acestea concurentului Hiaj.

E precaut. Nu-şi arată niciodată faţa. Nu-şi dezvăluie niciodată numele. Nu şopteşte un cuvânt

nimănui despre asta, nici măcar reginei, în întâlnirile lor secrete de peste zi. Pumnalul pe care-l înfige în spatele răpitorului său este atât de lent şi de silenţios, încât acesta nici măcar nu bănuieşte ce-l aşteaptă.

Săptămânile trec, lunile trec. Concurentul Hiaj, aşa cum ştia toată lumea, este victorios, încercare după încercare. Regele devine din ce în ce mai crud, malefic sub atingerea propriei frici. Ura sclavului său se transformă într-o obsesie mută.

Şi apoi, în sfârşit, vine şi noaptea cea mare.

Ultima noapte a turneului Kejari. Noaptea în care viitorul rege şi sclavul deopotrivă vor da loviturile finale devastatoare. Loviturile concurentului Hiaj se concretizează într-o victorie sângeroasă şi într-o dorinţă cerută zeiţei. Loviturile sclavului vin sub forma unei scrisori pline de secrete, trimise în schimbul garanţiei că toţi apropiaţii lui vorfi în siguranţă.

E o linişte stranie în momentele dinainte ca lumea să se schimbe. Asfinţitul pare neclintit. Sclavul a făcut ultima sa mişcare. Acum nu-i mai rămâne decât să aştepte.

Şi, în acele momente de linişte, i se confesează, în sfârşit, reginei. îşi petrecuseră orele serii împreună, ea cu capul lipit de pieptul lui, el mângâindu-i umărul, privind fără somn în tavan, gândin- du-se la felul în care totul se va schimba, în curând.

O trezeşte uşor când soarele alunecă sub orizont. Mai rămăsese doar o oră până la prăbuşirea regatului.

Cuvintele îi curg în valuri de pe buze. Simte că-i oferă un dar preţios pe care-l păstrase secret foarte

mult timp. Şi apoi, în final, îşi împleteşte degetele cu ale ei.

— Va trebui să plecăm în seara asta, îi spune el. Imediat după ce turneul Kejari se termină. Regele va avea atenţia îndreptată altundeva, dacă va mai fi în viaţă până atunci. Putem pleca din Sivrinaj înainte să înceapă ce e mai rău.

Se aşteaptă la bucurie. în schimb, regina pare îngrozită. Scutură vehement din cap.

— Trebuie să anulezi totul! zicea ea. Asta nu se poate întâmpla!

El nu ştie ce să spună, timp de câteva secunde nesfârşite.

— Deja s-a întâmplat, îi spune el. Totul s-a terminat.

Chipul ei e distrus, ca şi cum ar fi ştiut că el va rosti asta, dar adevărul doare la fel de tare.

— Nu pot, spune ea. Nu pot să merg cu tine. Trebuie să rămân aici.

Inima lui se prăbuşeşte în gol.

îşi petrece acele ultime minute din vechea lor viaţă rugând-o – implorând-o – *să meargă cu el.*

Şi, până la sfârşit, când îşi desprinde mâinile de ale lui, ea îl refuză.

Nu mai e timp. Proba finală stă să înceapă. Şi atunci ea îi cuprinde obrajii şi-l sărută aprig.

— Tu du-te! îi şopteşte ea. Dar eu nu-l pot părăsi. Nu acum.

Secole întregi, sclavul se va gândi la acest moment. De ce? De ce ar alege să moară în temniţa ei în loc să-şi găsească libertatea?

Toată fiinţa lui se răzvrăteşte la gândul de a o părăsi. Dar a muncit prea mult timp pentru asta. Stă în spatele stăpânului său, în tribunele arenei, la

acea ultimă probă, se uită la gâtul fin al reginei şi îşi imaginează că va pleca de-acolo cu ea pe umăr.

Nu urmăreşte bătălia. Dar ştie când se termină după ovaţiile spectatorilor, asurzitoare, însetate de sânge. Cerul se schimbă şi mai multe frânturi de lumină nenaturală se rotesc deasupra lor. Aerul stă să explodeze, anticipând sosirea iminentă a unei zeiţe.

Regele se ridică, cu ochii aţintiţi spre cer.

Dar, în timp ce toţi ceilalţi privesc către văzduh, regina se uită peste umăr la sclav. Buzele ei murmură în tăcere: Pleacă.

Şi el se supune.

MAI ÎNTÂI CĂLĂTOREŞTE, preferând să se ascundă, nu să înainteze repede. Nu deţine bunuri şi are foarte puţini bani asupra lui. Nu are unde să se ducă, însă ştie că trebuie să fie oriunde, dar nu aici.

Aude ecoul răsunător în momentul în care învingătorul Hiaj îşi primeşte trofeul. Aplauzele şi uralele străpung întunericul, ca şi cum Casa Nopţii s-ar fi transformat într-o singură fiară muribundă care scoate un ultim răget.

Nu te uita înapoi, *îşi spune.* Nu mai contează.

Şi totuşi, fără să ştie de ce, priveşte în urmă.

în acel moment, se află deja la marginea oraşului, cu aripile deschise, gata să se înalţe în văzduhpentru a evada, odată pentru totdeauna. Impulsul e brusc şi copleşitor, ca nişte mâini fantomatice care-l trag înapoi.

Se întoarce.

Arena e luminată, strălucitoare, pulsând ca o rană infectată, gata să se spargă.

Privirea îi zăboveşte acolo, dar apoi se ridică – se ridică spre stele, unde încă pluteşte strania lumină strălucitoare trimisă de zei – şi brusc nu se mai poate clinti din loc.

Nyaxia e departe, plutind în ceruri, de parcă ar urmări consecinţele amuzante ale ultimului ei dar.

Dar e imposibil să nu simţi privirea unui zeu Iar Nyaxia se uită direct la el în acea noapte. îi simte privirea cape o binecuvântare, ca pe un blestem, ca pe un ţăruş de fier care-l răstigneşte de un destin pe care el nu şi-l doreşte.

Iar ea zâmbeşte – o privelişte crudă, splendidă şi devastatoare.

Sclavul încearcă să-şi spună că nu simte lucrurile care se schimbă în acest moment. încearcă să-şi spună că explozia ameţitoare a puterii care-i curge prin vene e doar în imaginaţia lui. încearcă să-şi spună că şocul brusc al durerii care îi străbate lungimea şirei spinării e doar o născocire africii sale.

Dar adevărul e altul.

Acesta este momentul în care sclavul devine rege.

îi întoarce spatele Zeiţei, zburând în noapte. Mai târziu, ascuns într-un sătuc unde nimeni nu s-ar fi gândit vreodată să-l caute, îşi va privi şocat tuşul roşu care i-a înflorit pe spinare. îi va da unui cerşetor flămând, cu limba tăiată, toţi banii pe care-i are pentru a-l ajuta să-şi şteargă cu foc urmele tatuate pe spate, să-l ardă până când va muri, până când cicatricile se vor întinde pe tot trupul său şi

vor înghiţi însemnul.

El nu e rege, îşi spune. Nu e Moştenitor. E doar un bărbat liber, pentru prima dată după aproape un secol.

Dar doar pentru că îţi repeţi ceva la nesfârşit, nu înseamnă că e real.

Aceasta e prima dintre miile de nopţi pe care regele Transformat le va petrece minţindu-se singur.

Vor trece două sute de ani până când va accepta, în sfârşit, adevărul.

61. ORAYA

Am deschis ochii.

 într-un fel, mă aşteptam să văd tavanul azuriu al camerei mele din castel. Să simt acel miros bine-cunoscut, de trandafiri şi tămâie.

Dar nu. Tavanul era format din câteva grinzi de lemn vechi şi dispuse aiurea. Camera mirosea a levănţică şi a lemn ars în vatră.

Mirosea atât de străin, şi totuşi... atât de uşor de identificat, deşi nu-mi dădeam seama de ce. Ca şi cum mirosul acela ar fi invocat o versiune a mea pe care o uitasem demult.

Am întors capul şi m-a izbit un val de durere de-a dreptul atroce.

Dar... trăiam.

Eram *în viaţă.*

îmi reaminteam frânturi din iureşul bătăliei – cu chipul monstruos al lui Simon aplecat asupra mea – şi faptul că supra- vieţuisem mi se părea un adevărat miracol.

Am încercat să-mi limpezesc vederea. Mă aflam într-un dormitor mic, întinsă pe un pat vechi şi jerpelit, acoperită cu o pătură tricotată de mâinile cuiva. în faţa mea era o uşă de lemn închisă, uşor strâmbă, cu un scăunel fot de lemn lângă ea.

Iar pe scaunul acela mic şi şubred, pe care nu încăpea, stătea, într-un fel foarte caraghios, Raihn.

Sforăia uşor, cu capul dat pe spate şi sprijinit de perete, într-o poziţie care părea chinuitoare. Braţele îi erau împreunate în dreptul pieptului Purta haine simple, din bumbac, care păreau că se vor destrăma la cel mai mic strănut. Câteva pete de sânge întunecat şi uscat pătau ţesătura crem, iar antebraţele îi erau înfăşurate în nişte bandaje zdravene.

Mi-au dat lacrimile. M-am uitat la el, iar vederea îmi devenea încet-încet neclară. Aveam o gheară în piept şi nu cred că avea vreo legătură cu rănile mele.

Mi-am tras nasul, iar Raihn dormea atât de iepureşte încât sunetul acela a fost suficient pentru a-l trezi dintr-odată, cu o tresărire comică. Aproape că a căzut de pe scaun, întinzându-se după o sabie care nu era acolo.

Nu m-am putut abţine. Am izbucnit în râs. Sunetul era oribil – ca un şuierat gâfâit.

Raihn s-a echilibrat cu greu. Apoi privirea i-a căzut asupra mea.

A rămas complet nemişcat.

Şi apoi, dintr-o singură mişcare rapidă, a fost în genunchi lângă patul meu, cu mâinile cuprinzându-mi faţa de parcă ar fi vrut să se asigure că sunt reală.

Eşti în viaţă, am vrut să spun, dar n-am reuşit

decât să rostesc:

— Te-am speriat?

Zâmbeam, ba chiar râdeam puţin, deşi sunetul semăna mai degrabă cu un hohot de plâns. Raihn a râs şi el şi mi-a sărutat faţa – fruntea, sprâncenele, nasul şi, în cele din urmă, gura, lăsându-mi pe buze gustul lacrimilor.

— Să nu-mi mai faci niciodată aşa ceva, a spus el. Niciodată, la naiba, niciodată!

Uşa s-a deschis.

în prag stătea o femeie, ţinând în mână un mojar şi un pistil, de parcă venise într-o goană atât de mare încât nici măcar nu avusese timp să lase jos vasul.

— Am auzit...

Dar apoi m-a privit drept în ochi, iar cuvintele au murit.

Nici eu nu puteam să vorbesc. Şi nici să mă uit în altă parte. Pentru că, Sfântă Zeiţă, mi se părea cunoscută – *atât de cunoscută* încât orice altceva a dispărut. Ochii aceia verzi îmi aminteau mult de cineva din trecutul meu.

A expirat prelung.

— Te-ai trezit, a spus ea, în timp ce eu am zis:

— Te cunosc.

Zâmbetul trist i-a accentuat ridurile din jurul ochilor.

— Nu credeam că-ţi vei aminti de mine.

Nu ştiam dacă, de fapt, *îmi aminteam* de ea. Era mai mult ca şi cum... o recunoşteam instinctiv.

— Eu... tu eşti..

Am tăcut. Nu eram sigură ce încercam să spun, nu ştiam exact ce simt.

A intrat în cameră şi a închis uşa în urma ei.

— Eu sunt Alya, a spus ea. Sunt mătuşa ta.

ALYA, RAPIDĂ, cu un aer profesionist, a insistat să mă examineze înainte să vorbim. Aşa că, în vreme ce ea îmi verifica pulsul şi-mi refăcea bandajele, Raihn a răspuns la toate întrebările pe care ştia deja că le voi pune.

Nu eram aici de mult timp, mi-a spus el, doar de o zi. Ceilalţi se reuniseră la punctul de întâlnire din afara Sivrinajului, într- unul dintre oraşele pe care Hiajii reuşiseră să le păstreze sub control, dar era doar o chestiune de timp până când Simon se va duce acolo după ei îşi lingeau răfiile şi se vor retrage spre stânci atunci când li se va ordona.

Bătălia, pe scurt, fusese un dezastru absolut.

Da, reuşisem să distrugem în mare parte apărarea din jurul Sivrinajului şi izbutiserăm să ucidem mulţi soldaţi de-ai lui Simon. Dar şi el ne omorâse o grămadă dintre războinici

Şi ce-i făcuse Septimus lui Simon... pandantivul, *dinţii.*

Zeiţă, fusese doar în închipuirea mea? Mi se părea un vis. Un coşmar blestemat de zei

încotro ne îndreptam acum?

— Trebuie să ne întoarcem, am spus.

— Nu poţi călători, a replicat el.

— Mă simt...

Bine.

în mod şocant, chiar mă simţeam bine. Ameţită, da. Slăbită. Dar... vindecată, în general, într-un

mod miraculos. Alya era în spatele meu, ungându-mi cu leacuri o rană de pe spinéire. Mă durea, făcându-mă să şuier printre dinţi

Dar durerea era suportabilă. Durerea nu însemna moarte.

M-am uitat în jos la braţele mele, unde ştiam că fusesem rănită grav. Rămăseseră doar câteva urme roşii vagi, acoperite de o crustă stacojie.

Raihn mi-a urmărit privirea, zâmbind discret.

— Se pare că mătuşa ta e o vindecătoare dată naibii

— Am avut parte de ajutor, a adăugat ea. Sângele lui.

Toată lumea vorbea ca şi cum totul era foarte normal. Dar exact această normalitate era cea mai derutantă dintre toate.

Mătuşa mea! Zeiţă, ajută-mă! Nici măcar nu ştiam de unde să încep.

— Cum ai ştiut că trebuie să mă aduci aici? l-am întrebat pe Raihn.

Zâmbetul i s-a şters de pe buze – ca şi cum şi-ar fi amintit din nou totul.

— Sincer? a spus el. Nu am nici cea mai vagă idee. Ştiam numele din scrisorile mamei tale şi oraşul. Ştiam că cea care le-a scris era vindecătoare. Şi eram... eram disperat. Nu ştiam încotro s-o apuc. Nu ştiu sigur de ce am venit aici.

în spatele meu, Alya a râs domol.

— Soarta, a spus ea. E dincolo de înţelegerea muritorilor.

Nu eram sigură dacă glumea sau nu. Avea o expresie plată, care putea fi seriozitate sau umor sec. Totuşi... nu puteam să nu fiu de acord cu ea.

Mi-a ridicat braţul stâng, uitându-se la un bandaj

de pe umărul meu.
— Eşti norocoasă că s-a gândit să te aducă aici, a spus ea. Magia Nyaxiei nu te-ar fi ajutat nici pe departe la fel de mult.
— Ce fel de magie e asta? am întrebat.
— Magia Acaej ei. Magia vampirilor n-ar fi putut să te salveze.
Alya mi-a lăsat braţul în jos şi s-a ridicat în picioare, ducân- du-se în faţa mea, la picioarele patului. Avea o privire fixă şi pătrunzătoare. Nu mi-a plăcut asta. Mi se părea că poate citi prea adânc în sufletul meu.
Apoi privirea aceea a dispărut, de parcă o făcea şi pe ea să se simtă inconfortabil.
— Niciodată nu m-am gândit că nişte scrisori de acum douăzeci şi cinci de ani de la sora mea ne vor aduce aici. Sincer îţi spun.
Minciunile lui Vincent îmi spulberaseră credinţa în soartă. Dar faptul că Raihn găsise acele scrisori, acest nume, acest loc – că se gândise să mă aducă aici, dintre toate locurile din lume, în ciuda panicii sale…
Părea a fi mâna destinului.
Raihn era puţin palid. M-am întrebat dacă şi el se gândea la aceleaşi lucruri, la norocul nostru şi la faptul că situaţia ar fi putut sta altfel. I-am atins mâna fără să vreau, mângâindu-i pielea aspră. Şi-a întors palma în sus, degetele închizându-se lejer în jurul alor mele.
Mi-am îndreptat ochii spre aşternuturi şi spre mâinile osoase şi îmbătrânite ale Alyei, aşezate peste acestea. Imaginea aceea m-a lovit din nou, pentru că o cunoşteam.
Mâinile acelea.

îmi aminteam că ţinusem acele mâini, cu mult timp în urmă.

Ale tale sunt mult mai zbârcite decât ale mamei.

Nu e prea politicos din partea ta, Oraya.

— Am locuit cu tine, am spus.

Alya s-a încruntat, foarte puţin surprinsă.

— Nu credeam că-ţi vei aminti asta. Erai foarte, foarte mică.

S-a uitat în jurul ei, în mica încăpere de dormit.

— Aici te-ai născut, de fapt. în această cameră. A fost... a fost o zi grea. Nu eram sigură dacă va supravieţui vreuna dintre voi. Am făcut tot ce mi-a stat în puteri ca să vă vindec pe amândouă, dar...

A clipit, ca şi cum ar fi vrut să uite trecutul.

— Nu m-am mai simţit aşa de foarte, foarte mult timp. Până ieri, când aţi apărut. îmi readuce... o mulţime de amintiri.

Zeiţă sfântă, nu credeam niciodată că o să am pe cineva care să mă privească aşa cum o făcea ea acum. Cu afecţiunea nostalgică a unui trecut comun.

Aveam atât de multe întrebări.

— Cum a... de ce..., am bolborosit. Mama mea...

Glasul mi s-a frânt. Nici măcar nu ştiam ce voiam să aflu mai întâi.

Totul. Orice.

Un zâmbet a îndulcit buzele nemiloase ale Alyei.

— Era minunată. Şi foarte nesuferită.

— A fost şi ea discipolă a Acaejei.

Nu ştiam de ce eram atât de nerăbdătoare să spun asta – să demonstrez că ştiam ceva despre mama mea.

— Da. De fapt, a fost ideea ei. Eram amândouă tinere şi cres- cuserăm aici, în cartierele oamenilor

din Vartana. Iar viaţa asta este una grea pentru cei din Obitraes. în Vartana nu e la fel de rău ca în Sivrinaj sau în Salinae, dar ceea ce poate face un om cu viaţa lui în acest regat are nişte limite foarte bine definite. Alana nu a acceptat niciodată acest lucru. Era ambiţioasă. O calitate periculoasă pentru cineva în situaţia ei. Fusese binecuvântată cu darul magiei şi, în loc să urmeze artele Nyaxiei, unde ştia că va fi doar mediocră, a decis să se îndrepte în altă direcţie.

— Acaeja, am spus, iar Alya a încuviinţat.

— Da. Cealaltă zeiţă care îngăduia ca darurile sale să fie folosite de un locuitor din Obitraes, chiar dacă era vorba despre o fiinţă umană. Dar pentru Alana însemna mai mult de-atât. îi plăcea că Acaeja este Zeiţa Lucrurilor Pierdute. Simţea că noi toţi eram rătăciţi. Că aveam nevoie de cineva care să ne călăuzească şi să ne ajute să găsim drumul înapoi. în cele din urmă, am ajuns şi eu să cred asta şi să studiez alături de ea.

Fără să vreau, mă aplecasem peste marginea patului, de parcă aş fi vrut să fiu cât mai aproape de ea, să-i sorb cuvintele. Cu fiecare vorbă a Alyei, mintea mea umplea cu culoare acel vechi portret în tuş al mamei mele.

— Deci mama a fost... vindecătoare? am întrebat.

— Nu, eu am fost întotdeauna vindecătoarea mai bună. Ea nu avea răbdare pentru asta. în plus, cred că era un lucru prea mic pentru ea. Ea îşi dorea ceva important. *Ceva măreţ.* A experimentat cu vrăjitoria, cu profeţiile.

Alya a râs încet.

— întotdeauna o mustram pentru că-şi alegea

cele mai inutile abilităţi asupra cărora să se concentreze. Mi-a spus că într-o zi ne vor fi de folos, trebuia doar să aştept.

Apoi zâmbetul i-a pierit de pe buze.

— Presupun că vorbele i s-au adeverit. Când s-a răspândit vestea că Vincent caută clarvăzători.

A rostit numele lui Vincent ca pe un blestem, ca pe ceva murdar care trebuia alungat.

Nerăbdarea mea s-a stins ca o lumânare, lăsând în urmă o groază profundă.

Atât de multe lucruri pe care trebuia să le aflu!

Şi atât de multe lucruri pe care nu voiam să le aud!

— Nimeni nu a putut să o oprească, a continuat Alya. îşi dorea mai mult decât acest loc, decât această viaţă. Aşa că s-a dus la Sivrinaj şi s-a pus la dispoziţia lui. Ne-a spus că aceasta era şansa ei de a deveni ceva important. De a câştiga bani. Siguranţă. Nu doar pentru ea, spunea ea, ci pentru noi toţi.

A clătinat din cap.

— Am implorat-o să nu plece, a murmurat ea. Dar nu am avut cu cine să mă înţeleg.

Mi-arn împreunat mâinile, cu nodurile degetelor albite de încordare. Corpul meu încremenise, de parcă mă pregăteam să primesc o lovitură. Poate că Raihn a simţit asta, pentru că şi-a pus mâna pe spatele meu şi, Sfântă Zeiţă, m-am bucurat mult de acea atingere liniştitoare.

în mintea mea, îl blestemasem pe Vincent de nenumărate ori. Urlasem în pernă de furie şi de durere din cauza lucrurilor pe care mi le făcuse, a minciunilor pe care mi le spusese.

Şi totuşi, era tatăl meu. îl iubeam. Mi-era dor de el. Preţuiam bucăţelele de bunătate pe care le aveam în amintirile despre el. Nu voiam să le sacrific pentru ceea ce urma să-mi spună Alya.

Dar îmi doream şi mai mult adevărul.

— Ce s-a întâmplat? am şoptit.

Alya a râs încet.

— Ce să se întâmple? S-a îndrăgostit. Asta s-a întâmplat. Era o tânără frumoasă, cu vise măreţe, care crescuse în sărăcie. El era un rege vampir chipeş care a făcut-o să se simtă...

A şovăit, căutând cuvântul potrivit.

— I-a dat ceva ce nu mai avusese niciodată. I-a oferit *un scop.* Bineînţeles că s-a îndrăgostit de el. Cum să nu se îndrăgostească?

Am expirat tremurat.

— Pentru ce o voia? am întrebat. La ce anume lucrau împreună?

— Nu am ştiut la vremea aceea. Aflam doar frânturi, uneori, când îmi scria pentru a-mi cere sfaturi. Am dedus că încerca să recupereze ceva pierdut sau, poate, să creeze ceva nou. Ceva foarte puternic. Dar era extrem de secretoasă.

Ochii Alyei s-au îndreptat spre Raihn.

— Dar acum, după ce am auzit despre presupusele experimente ale lui Vincent... bănuiesc că îl ajuta să găsească acest sânge de zeu.

Am clipit surprinsă, apoi m-am uitat la Raihn, care a ridicat din umeri

— Am vorbit, a spus el. Cât timp ai fost inconştientă.

— Nu am iscodit-o prea mult la vremea respectivă, a continuat Alya. Nu-mi păsa de

uneltirile unui rege vampir. Dar de sora mea da. A trăit cu el ani întregi. Şi la început... părea fericită. Asta era tot ce conta pentru mine. A venit aici cu el, o dată.

Am ridicat din sprâncene.

Asta depăşea cele mai nebuneşti limite ale imaginaţiei mele. Vincent, *aici?* într-o colibă din districtul uman al unui orăşel care abia dacă apărea pe hărţi?

Alya a râs cu amărăciune.

— Şi eu am făcut mutra asta când a apărut la uşa noastră. Şi a fost... Sfântă Ţesătoare, a fost o vizită tare ciudată.

— Cum era el, pe atunci? nu mi-am putut stăpâni întrebarea.

S-a gândit o clipă înainte de a răspunde.

— Bănuiam de mult timp ce se petrece între ei. Dar în acea noapte mi-am dat seama. Ea îl privea de parcă era soarele de pe cer. Iar el o privea ca şi cum ar fi fost luna.

Inima mi s-a strâns – la gândul că, poate, chiar se iubiseră.

De ce mă făcea atât de fericită ideea aceasta?

Dar Alya s-a întunecat la faţă.

— Dar la *noi se* uita de parcă n-am fi însemnat nimic. Existenţa noastră i se părea respingătoare. Şi atunci am ştiut. Poate că, într-un fel, o iubea. Dar n-ar fi putut s-o iubească niciodată pentru ceea ce era ea cu adevărat. Iubea totul la ea, mai puţin umanitatea ei, iar asta însemna că nu o iubea deloc. Chiar dacă şi-ar fi dorit să fie aşa. Chiar dacă ar fi vrut asta, în străfundul sufletului său.

Mi s-a strâns inima. Cuvintele ei au pătruns

direct prin cele mai vulnerabile puncte ale armurii pe care mi-o construisem de luni, ba chiar de ani întregi.

Alya a citit durerea de pe chipul meu.

— Vincent a fost un bărbat complicat, a murmurat ea. Era singuratic. Cred că o parte din el şi-a dorit cu adevărat să o iubească. Dar el trăia de mult timp într-o lume foarte crudă. Pentru a supravieţui, se preschimbase într-o fiinţă incapabilă de o astfel de iubire.

— Şi ce s-a schimbat? am întrebat, cu glas pierit. Cum a plecat?

— A plecat, a răspuns Alya cu blândeţe, din cauza ta.

O bănuială care m-a durut când i-am auzit confirmarea.

— în ultimii doi ani, am primit din ce în ce mai puţine veşti de la ea. Am crezut că era doar preocupată de noua şi pasionanta ei viaţă. Dar apoi, într-o zi, a apărut la uşa mea şi mi-a spus că era însărcinată. Mi-a spus că l-a părăsit pe Vincent şi că nu se mai întoarce.

Alya a expirat şovăitor.

— Am fost îngrozită. M-am gândit: *Sfânta Ţesătoare de Destine să ne ajute, va atrage asupra noastră furia unui rege vampir, care ne va ucide pe toţi.* Dar ea a spus că nu va veni după ea şi... a avut dreptate.

M-am încruntat.

— Nu a venit?

Nici în cele mai frumoase amintiri despre tatăl meu nu-l vedeam renunţând vreodată la ceva ce considera al său.

— Au trecut luni Apoi ani Şi nu a venit niciodată.

Acest lucru mă nedumerea.

— De ce?

— La asta nu pot răspunde. Cum ziceam, poate că şi-a dorit s-o iubească. Poate că a făcut tot ce a putut. Pentru o vreme.

Pentru o vreme.

Aceste cuvinte au rămas suspendate în aer preţ de câteva secunde. Privirea Alyei a zăbovit asupra peretelui din spatele meu, ca şi cum ceea ce avea să urmeze era prea dureros şi nu mă putea lăsa să-i citesc asta în ochi

— Când l-a cunoscut pe Alcolm şi s-au căsătorit... Atunci a început să-i fie frică. Pentru noi. Pentru tine. Pentru Alcolm. El avea familia în Salinae. Iar ea a crezut că aţi fi mai în siguranţă acolo, pe teritoriul Rishan. Mai departe de Vincent şi de ochii lui.

Alcolm. îmi aminteam vag numele acesta – mi-l aminteam rostit cu afecţiune între pereţii unei căsuţe. îmi aminteam nişte mâini mari şi aspre şi o îmbrăţişare care mirosea a lemn proaspăt tăiat.

— Am crezut că el e tatăl meu, am spus.

— Ai crezut că e tatăl tău pentru că a devenit tatăl tău. S-a purtat cu tine aşa cum s-a purtat cu Jona şi Leesan. Aţi fost cu toţii copiii lui.

A zâmbit trist.

— A fost un om bun.

A fost.

Pentru că toţi aceşti oameni erau morţi acum. Ucişi într-o explozie care ne-a spulberat casa.

— Când am primit acea scrisoare, a şoptit Alya, a fost cea mai urâtă noapte din viaţa mea.

Mi-am amintit de aripile care întunecaseră cerul.

Mi-am amintit că mama încerca să mă îndepărteze de ferestre…

Crezusem că aceea a fost noaptea în care am fost salvată. Noaptea în care soarta, şi numai soarta, mă adusese în braţele lui Vincent.

— A venit după mine? am întrebat.

Nu voiam să ştiu răspunsul. Alya a tăcut prelung.

— Pot doar să fac speculaţii Cred că s-a dus la Salinae pentru a-şi distruge duşmanii. Dar cred că a venit în casa aceea, în acea noapte, pentru tine. Poate că a încercat multă vreme să o lase în pace pe mama ta. Dar când au început războaiele, iar duşmanii lui îl încolţiseră, adevărata lui natură a ieşit din nou la suprafaţă. Nu putea să-şi lase spatele descoperit.

Nu mai puteam să respir.

I-ai ucis pentru mine, Vincent?

Vincent, bineînţeles, tăcea. Niciodată n-a fost în stare să răspundă întrebărilor dificile.

— De ce m-a lăsat în viaţă? am şoptit.

Nici măcar nu dorisem să spun asta cu voce tare. Dar întrebarea era mereu prezentă, necăjindu-mă, ca un mister nedezlegat.

Dacă a venit în acea noapte după mine, de ce nu m-a ucis?

Asta ar fi fost alegerea logică. Eram un pericol care trebuia redus la tăcere. O rană ce trebuia cauterizată. Avea duşmani. Avea o putere imensă de protejat – putere care nu era ameninţată de nimeni aşa cum era ameninţată de mine.

S-a dus acolo în acea noapte cu intenţia de a identifica un cadavru sau de a se asigura că lasă unul în urmă, dacă mai eram în viaţă?

Dacă da... de ce s-a răzgândit?

— Nu pot să-ţi răspund la asta, Oraya, a zis Alya cu blândeţe. Mi-e teamă că nimeni nu va putea să răspundă vreodată.

Era adevărul. Un adevăr chinuitor.

— Mult timp, am crezut că ai murit, a continuat ea. Te-a ţinut ascunsă în primii ani. Dar apoi, când ai crescut puţin, lumea a început să vorbească despre tine. Fiica umană a regelui. Am ştiut că tu trebuie să fii. De atunci, te-am urmărit. în timpul turneului Kejari am avut prieteni din Sivrinaj care-mi trimiteau informaţii după fiecare încercare. Şi apoi, în ultimele câteva luni...

A expirat prelung şi lent. Şi-a pus mâna peste a mea.

— Nu credeam niciodată că te voi revedea, a şoptit, cu o emoţie copleşitoare revărsată în acele cuvinte.

Nici eu, am vrut să spun, dar parcă eram mută.

— Mama ta te-a iubit, a spus ea. Sper că nu te-ai îndoit niciodată de asta, indiferent ce ţi-ar fi spus el. La fel şi noi, toţi ceilalţi. Fraţii tăi. Tatăl tău vitreg. Ai fost – încă eşti – extrem de iubită, din tot sufletul. Am sperat întotdeauna că ai simţit asta oriunde ai fi fost, chiar dacă nu puteam să ţi-o spunem direct.

Şi acesta era lucrul care m-a înfuriat cel mai mult. Pentru că *nu am ştiut.* Am ştiut că sunt iubită de Vincent, şi numai de Vincent. Dar el i-a înlăturat pe toţi ceilalţi. Mă lăsase să cred că eram singură pe lume.

Nu m-a privat niciodată de hrană, adăpost sau sentimentul siguranţei. Dar m-a lipsit de toate astea şi a fost aproape la fel de rău.

Am rămas în tăcere o vreme, apoi Alya s-a ridicat. Emoţiei sale i-a luat locul o linişte plină de stoicism. S-a dus la comodă, deschizând sertarul de sus şi scotocind prin el. Apoi s-a întors spre mine, cu mâinile încleştate.

— Mama ta ar fi vrut să ai asta.

Mi-a aşezat în palma întinsă o mică spirală sclipitoare – un lanţ de argint, cu pietricele negre incrustate pe toată lungimea sa.

— Am observat inelul, a adăugat ea, arătând cu capul spre degetul meu mic. însă nu am mai văzut niciodată colierul. Nu ştiam că e un set.

Era, într-adevăr, un set – colierul meu, inelul meu şi, acum, brăţara, cu pietre identice de onix.

îmi venea să plâng. Am închis palma strâns, savurând atingerea rece a pietrelor, ca şi cum încă puteam simţi mângâierea mamei mele de-a lungul lor, dacă mă străduiam.

— Mulţumesc, am murmurat.

Alya a dat din cap, cu mâinile împreunate în dreptul pieptului, puţin stânjenită. Era probabil o persoană care nu-şi accepta cu uşurinţă emoţiile – şi poate că era o trăsătură de familie, pentru că m-am simţit straniu de uşurată când a spus:

— Ar trebui să văd ce e cu cina.

Apoi ne-a lăsat singuri.

Raihn nu a spus nimic, iar eu m-am bucurat, pentru că nu eram pregătită să vorbesc. în schimb, s-a aşezat în tăcere pe marginea patului, cu braţul încolăcit în jurul meu, oferindu-mi o îmbrăţişare dacă asta mi-aş fi dorit.

Şi, Mamă întunecată, o doream. Am alunecat în braţele lui fără să şovăi, lucru care, cu o lună în urmă, m-ar fi făcut să mă ruşinez. Dar, Sfântă"

Zeiţă, cât de plăcută era acea atingere, stabilă, sigură şi solidă. Era o senzaţie de siguranţă, chiar şi atunci când nimic din această lume – trecut sau viitor – nu mai părea sigur.

Mi-am lăsat capul pe umărul lui Am închis ochii, inspirân- du-i profund mirosul. De sudoare, de văzduh şi de deşert. Dar mai ales sudoare.

— Nu ai făcut baie de când ai ajuns aici, nu-i aşa? am întrebat, lipită de trupul lui.

— Pe sânii lui Ix, prinţesă! Cât de fermecătoare eşti! a pufnit el.

— Sunt la subsuoara ta. Nu pot să nu remarc.

— Aveam lucruri mai importante cu care să-mi bat capul decât să fac baie. în plus, am auzit că unele femei găsesc atrăgător izul de mosc natural. încearcă să semeni cu ele.

Nu aveam de gând să-i destăinui asta, dar chiar mi se părea puţin atrăgător.

Sau, cel puţin, straniu de liniştitor

— Te simţi bine? m-a întrebat încet.

Bine. Ce însemna acest cuvânt? După orice definiţie, răspunsul era mai degrabă *nu.* Aproape murisem. îi dusesem pe cei care mă urmaseră într-o baie de sânge. îmi pierdusem regatul pentru a doua oară.

M-am îndepărtat doar cât să-i arunc o privire dură care spunea: *Ce mama dracului de întrebare mai e şi asta?*

— Ai dreptate, a oftat. Mi-am meritat-o.

Mi-am sprijinit din nou capul de umărul lui

— Ai vorbit cu ceilalţi

— Câteva scrisori către Vale. Nu prea multe. Dar oglinda a rezistat atacului aşa că...

Aşa că putea lua legătura cu Jesmine. Slavă Zeiţei pentru asta. M-am bucurat că păstrasem oglinda asupra mea. însă senzaţia de uşurare a fost urmată de una de greaţă profundă.

Ce aveam să-i spun lui Jesmine? Aşteptau ordine. Erau reuniţi la punctul de întâlnire, numărând minutele până când Simon va veni după ei.

— Câţi soldaţi am pierdut? am întrebat.

Uşoara ezitare a lui Raihn mi-a dezvăluit mai multe decât răspunsul său.

— încă numărau ultima oară când mi-au dat de veste.

Foarte mulţi. La naiba!

— O variantă ar fi să capitulăm, dar..., a început să spună.

Să ne predăm? în faţa unui nobil Rishan şi a unui şarpe Născut din Sânge?

Nu. Niciodată. Am pufnit dispreţuitor.

— La naiba, nicicând! Prefer să mor în luptă.

Nu, mă săturasem de toate astea. Mi-am petrecut o viaţă întreagă plecându-mă în faţa aşa-zisei mele firi de om slab. Nu voiam să mor în acelaşi fel.

Raihn a râs încet.

— Mă bucur că şi tu vezi lucrurile la fel.

— Trebuie să ne întoarcem.

Să ne întoarcem la Jesmine şi Vale. La armatele care se bazează pe noi, şi asta cât mai repede cu putinţă.

Degetul lui mare mi-a mângâiat umărul.

— Ţi-aş spune să te mai odihneşti puţin, dar ştiu că nu ar avea niciun rezultat.

— Tu ai sta cu mâinile în sân dacă ai fi la pat, aici? Aceasta este şi lupta mea.

— Este, a spus el, iar eu m-am întrebat dacă nu cumva din glasul său răzbătuse un strop de mândrie.

—în plus, am continuat, nu ştiu cât timp mai avem înainte ca Simon şi Septimus să se ducă după ai noştri, ca să termine ce au început. Trebuie să facem ceva înainte de asta.

Numele lui Simon mi-a trezit o amintire cumplit de vie – silueta lui monstruoasă, care se profila deasupra lui Raihn, deasupra mea, cu acel amestec topit – de oţel şi dinţi – lipit de piept.

Mamă întunecată, privirea lut..

Ştiam mai bine decât oricine că vampirii pot fi nişte creaturi monstruoase. Fusesem martoră la cele mai înspăimântătoare vărsări de sânge, care îi transformau aproape în nişte animale. Dar fiara în care se transformase Simon era departe de brutalitatea tipică a vampirilor. Se preschimbase într-o bestie care n-ar fi trebuit să existe.

Sau, mai exact, bănuiam eu, Septimus îl transformase într-un astfel de monstru.

Şi aveam sentimentul teribil că ceea ce văzuserăm Raihn şi cu mine – o putere care depăşea cu mult magia noastră de Moştenitori – era doar o parte din ceea ce era capabil să facă.

Ştiam că ne gândeam amândoi la acelaşi lucru, în tăcerea care a urmat.

în cele din urmă, Raihn a spus:

— Uite. Lasă-mă să ţi-o pun eu.

A luat brăţara din palma mea încă deschisă şi mi-a prins-o cu grijă la încheietura dreaptă – aceeaşi mână pe care purtam fostul inel al mamei mele. Când a terminat, mi-am răsucit palma, privindu-le

pe amândouă laolaltă.

— Potrivire perfectă, a spus Raihn. Acum ai tot setul.

Chiar arătau frumos împreună. Dar, mai mult decât atât, era un sentiment plăcut – să am încă o legătură cu trecutul care îmi fusese furat.

— Mulţumesc...

Brusc, trupul mi-a fost străbătut de un şoc electric. Am tresărit, ridicându-mă în picioare şi lipindu-mi mâna de piept.

Mâna mea... pieptul meu...

— Ce?

Raihn era deja pe jumătate ridicat în picioare, cu o mână pe braţul meu, gata s-o cheme pe Alya.

— Ce este?

Nici măcar nu ştiam cum să răspund la întrebare. Mă simţeam... *ciudat.* Ultima dată când avusesem această senzaţie fusese atunci când privisem în jos şi văzusem semnul de Moştenitoare tatuat pe pieptul meu. Am început să gâfâi greoi Mâna, gâtul... cuvântul „arsură" nu era cea mai bună descriere, dar...

Mi-am desprins mâna de gât, întinzând-o orizontal şi făcând tot posibilul s-o ţin nemişcată, în ciuda tremurăturilor. Am privit amândoi spre ea.

— La naiba! a şoptit el.

Chiar aşa, *la naiba!*

Pe dosul palmei mele, într-un triunghi format între inel şi brăţară, era desenată o hartă în tuş.

62. ORAYA

In tot acest timp, încercasem cu disperare să descifrez trecutul tatălui meu, secretele lui, pentru a descoperi puterea de care aveam nevoie pentru a-mi lua regatul înapoi.

Cât de potrivit mi se părea că, în cele din urmă, mama a fost cea care mi-a oferit acest răspuns.

Raihn şi cu mine am recompus în grabă pocalul-oglindă. Mi-am picurat în el câţiva stropi de sânge şi am invocat-o pe Jesmine, care părea extrem de uşurată să ne vadă. Vale, Mische şi Ketura i s-au alăturat şi am chemat-o şi pe Alya, arătându-i harta de pe pielea mea.

După ce şocul iniţial a trecut, Alya a părut în egală măsură mândră şi tristă când şi-a dat seama ce înseamnă asta. Era o vrajă, a explicat ea, incrustată în metalul bijuteriilor, care se activa doar când toate cele trei piese erau purtate împreună.

— Magia surorii mele, a spus ea cu blândeţe. Aş recunoaşte-o oriunde.

A atins brăţara, ca o mângâiere afectuoasă.

— Era prea deşteaptă pentru binele ei fata aia, a murmurat ea. Mereu a fost aşa.

— Vincent nu şi-a dat seama că inelul e vrăjit? am întrebat. Şi el mânuia magia cu abilitate.
— Magia Nyaxiei, da. Dar nu avea suficientă experienţă cu magia Acaejei ca să ştie exact ce să caute.

Mi s-a pus un nod în gât. Mi-am trecut degetul mare peste micul inel negru. Singurul simbol al vieţii mele anterioare pe care-mi permisese să-l păstrez. Habar n-avea el!

Harta de pe dosul palmei mele înfăţişa Casa Nopţii, mai exact o mică parte din ea – Vartana în colţul din stânga jos, Sivrinajul în dreapta sus şi o mică stea înscrisă sus, în centru, chiar deasupra nodurilor degetelor mele. Acolo nu exista niciun oraş, nicio aşezare. Era un punct din mijlocul deşertului, nimic mai mult decât nişte ruine.

Nişte ruine aflate însă periculos de aproape de Sivrinaj.
— Ai vreo idee ce ar putea fi asta? am întrebat-o pe Alya.

Ştiam ce *speram* să fie. Dar nu voiam să-mi fac speranţe. Mi se părea că îndrăznesc prea mult.

Alya şi-a înclinat capul, gânditoare.
— în cele din urmă, mama ta s-a speriat, a spus ea. Se temea de lucrul cu care-l ajuta pe Vincent. îmi amintesc bine asta. Nu mi-a destăinuit niciodată detaliile, dar o cunosc pe sora mea. Cred... cred că-i era din ce în ce mai frică de ceea ce ar fi însemnat o astfel de putere în mâinile cuiva atât de lipsit de încredere în lumea din jurul său, mai ales dacă era singurul care avea acces la ea. Poate că ţi-a oferit şi ţie un mod de a accesa acea putere, pentru orice eventualitate, ştiind că sângele

tău ţi-ar putea permite s-o mânuieşti.

A zâmbit vag – cu tristeţe şi mândrie.

— Nu pot spune cu siguranţă. Dar aşa îmi închipui.

Am expirat tremurând, uşurată. în acelaşi timp, m-a copleşit un val de afecţiune pentru mama mea, pe care abia o ţineam minte.

Ea ne-a salvat. Sfântă Zeiţă, mama *ne-a salvat.*

— Asta dacă Septimus nu a pus deja mâna pe sursa aceasta de putere, a subliniat Jesmine. Nu ştiu ce vrajă i-a făcut lui Simon, dar nu era din lumea asta. Sunt sigură.

Dar Alya a clătinat ferm din cap.

— Având în vedere ce mi-au descris ei doi, monstrul acela nu era o creaţie a surorii mele. Mie îmi miroase a magie improvizată. Un declanşator smuls de undeva şi forţat să acţioneze într-un alt loc, care nu-i era destinat iniţial.

— Un declanşator, a repetat Raihn. Pandantivul.

Mische era foarte mândră de ea – pentru că asta fusese din- totdeauna suspiciunea ei

— Din ce ai descris, aşa se pare, a spus Alya. Aş îndrăzni să presupun că Vincent a creat mai mulţi declanşatori cu ajutorul Alanei. Şi oricare dintre aceştia, împletit cu magia potrivită, poate fi modificat pentru a acţiona cu o putere asemănătoare cu cea a ţintei sale. Dar e ceva hidos şi ar fi periculos. Probabil mortal pentru cel care l-a folosit, în cele din urmă.

Mi-am amintit de ochii sticloşi şi injectaţi ai lui Simon şi m-am crispat.

Da, hidoşenia era cu siguranţă acolo. Şi părea deja aproape mort.

— Aşadar, Septimus a primit doar o parte din

ceea ce-şi dorea, a spus Raihn, adică pandantivul. A funcţionat, deocamdată. Dar nu cred că a obţinut ceea ce căuta cu adevărat.

— Ceea ce înseamnă că sângele zeului, dacă există, probabil că e încă acolo, undeva, am adăugat.

Mi-am îndoit degetele şi mi-am privit mâna, sub strălucirea focului Nuanţele de roşu pâlpâiau uşor, ca lumina lunii prin frunzele unduitoare.

— Toate astea nu sunt decât o sumedenie de presupuneri, a spus Vale.

— Aşa e, a răspuns Raihn. Dar e tot ce avem.

— înţeleg că uneori trebuie să acţionăm pe baza unor lucruri pe care nu le cunoaştem, a adăugat el. Dar *ştiu* că Simon şi armatele sale vor veni după noi în orice moment, iar dacă ne vor prinde acum, vor învinge. Ştiu că vă caută pe amândoi, iar harta asta vă scoate chiar lângă Sivrinaj. Ştiu că dacă vă duceţi acolo, vor afla şi vor veni după voi cu forţe pe care nu le puteţi înfrunta singuri. Aşa că, dacă vrem să riscăm, trebuie să ridicăm miza.

Raihn a zâmbit ironic, din colţul buzelor.

— Cât de mult, mai exact?

Vale a tăcut. Practic vedeam cum îşi pune la îndoială toate deciziile de viaţă care îl conduseseră în acest punct.

— Mergem cu toţii acolo, a spus el în cele din urmă. Cu toţi cei care ne-au mai rămas, gata să dăm din nou piept cu ei. îi ţinem la distanţă în timp ce Oraya... face ce trebuie să facă. Ş i ne rugăm Mamei întunecate ca lucrul pe care-l va găsi acolo să fie suficient de puternic încât să ne asigure victoria.

Am simţit că ameţesc. Raihn şi-a dat capul pe

spate şi a izbucnit în râs.

— Ah, a zis el. Asta-i tot?

— Ţi-am spus că e un mare risc, a spus Vale, supărat.

— Ce altceva putem face? a întrebat Mische, înşfăcând oglinda şi uitându-se în ea. Dacă Raihn şi Oraya se duc singuri, vor fi ucişi. Dacă aşteptăm să vină Simon după noi, vom fi ucişi. Dacă atacăm din nou Sivrinajul, suntem ucişi.

A ridicat mâinile, exasperată.

— Se pare că aceasta e singura variantă care ne oferă o şansă infimă de a nu fi ucişi.

— în afară de capitulare, a subliniat Jesmine, ceea ce i-a făcut pe toţi să se strâmbe, dezgustaţi.

— Dacă ne predăm, am spus, oricum ne vor ucide pe toţi. Şi nu aşa vreau să mor.

Cel puţin aşa, moartea mea va avea *un scop.*

Nimeni nu m-a contrazis.

Am tăcut cu toţii preţ de câteva clipe. Era un lucru ciudat. Era periculos. Era atât de riscant încât părea vecin cu nebunia, însă era singurul plan pe care-l aveam.

Ochii mi-au alunecat spre Raihn – care se uita deja la mine, cu o expresie fermă. Cunoşteam privirea aceea. Era cea pe care ne-o aruncam reciproc înaintea unei noi încercări imposibile din turneul Kejari.

— Aşadar, am stabilit, a spus el. Mergem la luptă în numele unei speranţe oarbe.

Niciunul dintre noi nu-l putea contrazice.

Dacă eram idioţi, măcar eram idioţi laolaltă. Şi cred că asta înseamnă ceva.

LUCRURILE AU FOST, încă o dată, puse în mişcare. Alya a plecat la scurt timp după aceea, lăsându-ne pe Raihn şi pe mine la masa ei veche din bucătărie. Ne-am petrecut restul zilei acolo, discutând strategiile-de la distanţă cu Jesmine şi Vale. Nici nu mai ştiam cât e ceasul.

Alya s-a întors, ceva mai târziu, şi nu era singură.

Eram atât de concentrată – şi de epuizată – încât nici nu am auzit uşa deschizându-se. Am ridicat privirea din hărţile mele şi l-am văzut pe Raihn încordat, uitându-se spre uşă, nesigur parcă dacă să fugă sau să atace.

Alya a închis uşa în urma sa şi a celor doi însoţitori: un bărbat mustăcios, cu părul scurt şi cărunt, şi o femeie ceva mai tânără, cu părul negru şi ondulat, legat strâns la ceafă. Amândoi purtau ostentativ arme la şold – femeia, o sabie, bărbatul, un topor.

Am încremenit. Preţ de o secundă, ideea că Alya ne-a trădat aproape că m-a sfâşiat.

— Sunt prieteni, a spus Alya repede, văzându-ne reacţia, şi a ridicat palmele. Oraya, Raihn, acesta este soţul meu, Jace. Şi ea e prietena mea, Tamyra.

Raihn nu s-a relaxat, şi nici eu, de altfel. Nu prea îmi plăcea felul în care ne măsurau din priviri – mai ales femeia, Tamyra, care părea că nu se hotărâse încă să nu ne ucidă.

Alya şi-a aruncat privirea de la unul la altul şi a oftat prelung:

— Nu avem timp de aşa ceva, Tamyra. Nu e

necesar.

Bărbatul s-a apropiat primul, fiecare pas lent, cu ochii fixaţi asupra mea. M-am ridicat de la masă, doar pentru că mi se părea că aşa ar fi respectuos. Abia când a ajuns la un pas de mine i-am zărit sclipirea din ochi – erau lacrimi.

— Semeni cu ea, a spus el, cu glas aspru, profund. Nu am crezut că te vom revedea vreodată, Alya şi cu mine, noi..

A închis gura, ca şi cum cuvintele nu-şi mai aveau rostul. Apoi s-a lăsat în genunchi

M-am străduit să nu tresar – pentru că gestul lui mi s-a părut extrem de surprinzător. Şi mai surprinzător mi s-a părut când, în spatele lui, Tamyra s-a apropiat şi a îngenuncheat, la rândul ei plecându-şi capul în faţa mea.

— înălţimea Ta, a spus ea. Este o mare onoare să te cunosc.

Mamă întunecată, era chiar bizar!

Mi-am dres glasul.

— Puteţi... să vă ridicaţi

Vocea mea părea mult mai slabă decât cea a lui Vincent când am dat acel ordin.

Jace şi Tamyra s-au ridicat, iar femeia a făcut un pas înainte. Lumina felinarului îi cădea peste faţă şi am observat că avea o cicatrice accentuată – o tăietură roşiatică pe un obraz şi nişte urme de colţi pe gât, abia vizibile sub ţesătura pătată de grăsime a gulerului.

— Ştiu că eşti foarte ocupată, aşa că nu-ţi răpesc prea mult timp.

Vocea ei era joasă şi tăioasă – o voce pe care era imposibil să n-o asculţi

— Regele meu, regina mea, mă consider o protectoare a acestui oraş. Timp de aproape douăzeci de ani, soldaţii mei şi cu mine am avut grijă de oamenii care locuiesc în aceste cartiere. Sunt sigură că ştiţi că, în Casa Nopţii, ăsta nu e adesea o misiune uşoară.

Privirea i-a zăbovit asupra mea.

— Se zvoneşte că acţionezi intr-un fel foarte asemănător cu al meu, de câţiva ani încoace.

Cândva, nu cu mult timp în urmă, mi-ar fi fost groază să-mi recunosc făţiş activităţile nocturne. Acum nu mai era cazul. Nu-mi era ruşine de ceea ce făcusem.

— Nu suntem prea mulţi, dar suntem destui, a continuat ea. Avem o adevărată reţea în oraşele din întreaga Casa a Nopţii. Nu suntem prezenţi peste tot, dar ne extindem zi de zi. Ne organizăm. îi învăţăm pe oameni cum să se protejeze. Efortul nostru s-a uşurat considerabil în ultimele câteva luni.

Ochii ei au alunecat spre Raihn, plini de o admiraţie reticentă, deşi era limpede că se temea mult mai mult de el decât de mine.

— Am venit să vă mulţumesc, a spus ea, pentru că aţi pus siguranţa cetăţenilor voştri de sorginte umană pe primul loc.

Raihn nu şi-a schimbat expresia. Dar poate că am fost singura care i-a observat emoţia – vaga tremurare a gâtului

— Am fost om odinioară, a spus el. Aşa va fi mereu o parte din mine. Mi s-a părut că fac un lucru corect.

— Regii dinainte n-ar fi fost de acord.

— Eu nu sunt de acord cu multe lucruri făcute de

regii dinainte.

Tamyra a surâs vag, ca şi cum i-ar fi plăcut să audă asta. S-a întors spre mine.

— Am venit să vă fac o propunere, rege Raihn, regină Oraya, ca de la om la vampiri.

Regină Oraya. Două cuvinte care m-au ameţit uşor.

Dar nu am lăsat să se vadă.

— Dacă garantaţi că veţi continua să protejaţi populaţia umană în timpul domniei voastre, a spus ea, atunci vă vom pune la dispoziţie toate forţele pe care le avem pentru a vă ajuta să rămâneţi pe tron.

Am ridicat uimită din sprâncene, înainte să mă pot stăpâni.

— După cum am spus, nu avem mulţi oameni, a continuat ea, câteva sute poate, prin oraşele suficient de apropiate pentru a trimite trupe la timp la apelul vostru. Probabil că soldaţii mei nu sunt la fel de puternici ca războinicii vampiri cu care sunteţi obişnuiţi. Dar suntem bine antrenaţi, extrem de loiali şi ştim să luptăm. Vă veţi bucura că ne aveţi de partea voastră.

Şi apoi ne-a privit, aşteptând.

Simţeam şi eu ochii lui Raihn aţintiţi asupra mea, ca şi cum ar fi vrut să spună: *Haide, prinţesă! E replica ta!*

— Mulţumim, am spus. Ar fi o onoare pentru noi să-i avem alături pe oamenii tăi.

Fără cuvinte pretenţioase. Fără spectacol. Doar purul adevăr. Am întins mâna.

Tamyra a privit-o scurt, clipind derutată – făcându-mă să-mi dau seama că, probabil, majoritatea reginelor nu acceptau jurăminte de

loialitate cu o strângere de mână.

Dar apoi mi-a luat mâna cu fermitate, zâmbind larg.

— Atunci nu voi pierde timpul, a spus ea. îmi voi aduna soldaţii şi le voi trimite de veste şi celorlalţi. Ne mişcăm la ordinele voastre.

I-am dat drumul la mână, iar ea s-a înclinat din nou şi a plecat. Apoi s-a apropiat Jace, cărând un sac de pânză.

— O să ai nevoie de o armă, a spus el. Dar mă tem că nu mai pot repara asta.

A aruncat sacul pe masă cu o bufnitură zgomotoasă. Am simţit o gheară în piept.

Ucigaşa de Inimi

Era sfărâmată în bucăţi. Sabia tatălui meu fusese distrusă, transformată într-o mână de aşchii roşii, vag sclipitoare. Chiar şi garda era deformată, dincolo de orice speranţă.

— Jace şi cu mine putem repara armele atinse de magie, a spus Alya, alăturându-se la masă. Am fi putut s-o reparăm şi pe aceasta, dacă ar fi fost mai întreagă. Dar...

Nu era nevoie să mai spună nimic. Dacă fragmentele de pe masă erau tot ce mai rămăsese din ea, atunci mai mult de jumătate din lamă lipsea.

Am ridicat unul dintre cioburi, presându-l în palmă. Magia a vibrat sub atingerea mea, chemându-mi sângele – prezenţa lui Vincent era aproape, ca şi cum fantoma sa ar fi zăbovit asupra cadavrului preţioasei sale arme.

încă o bucată din el dispăruse.

îmi dorisem enorm să păstrez această armă – să fiu demnă de a o mânui Când, în sfârşit, am izbutit, am simţit că am obţinut un lucru pe care el l-a ţinut

mereu departe de mine, chiar dacă asta s-a întâmplat după moartea lui.

Da, sabia era puternică. Dar oare de-asta însemnase atât de mult pentru mine?

Sau era doar un alt "mod de a căuta acceptare din partea unui mort care nu-mi mai putea oferi asta? Nici măcar nu-mi plăcea să lupt cu sabia. Nu fusese niciodată preferata mea.

— Magia din ea e puternică, a spus Alya. Ar fi păcat s-o irosim. N-o pot recrea de la zero, dar am putea folosi bucăţile...

— Ai putea să le transformi în altceva? am întrebat.

Jace şi Alya au schimbat o privire.

— E greu, a spus Jace. Dar am făcut şi lucruri mai grele.

Mi-am deschis palma şi am lăsat aşchiile metalice să cadă pe masă, zornăind. Fantoma lui Vincent s-a retras înapoi în umbră.

— Ai putea să le transformi, am întrebat, în două pumnale?

M-am uitat la Raihn, iar mândria de pe faţa lui m-a luat pin surprindere. Ochii i-au zâmbit în secret, cu un licăr atotcunoscător.

Şi, lua-l-ar să-l ia Zeiţa, parcă l-am auzit spunând: *Iat-o cum apare.*

Raihn şi cu mine am plecat a doua zi.

Ordinele fuseseră date. Armatele se adunaseră. Luaserăm în calcul neprevăzutul. Părea absurd când ne gândeam că nu mai puteam face prea multe pentru a ne pregăti, dar adevărul era că timpul era mai preţios decât planificarea în vederea unor rezultate pe care nu le puteam garanta.

Raihn şi cu mine am plecat în zbor. Stabiliserăm puncte de întâlnire cu celelalte armate, care urmau să pornească în marş la scurt timp după plecarea noastră. Aveam un mic avans, ceea ce, ne rugam cu toţii, ne va permite să ne strecurăm neobservaţi în timp ce Simon şi Septimus s-ar fi concentrat asupra înaintării trupelor noastre. Faptul că ne deplasam separat însemna, speram, o şansă mult mai mică de a fi interceptaţi.

Am plecat cu provizii puţine, purtând la şold noile pumnale pe care mi le făuriseră Jace şi Alya. Când mi le-au arătat, înainte de plecare, am rămas

fără cuvinte, mângâind armele atât de mult timp încât cei doi au schimbat o privire ciudată.

— Dacă nu-ţi plac..., spusese Alya.

— Nu. Nu, sunt foarte frumoase.

Era o descriere săracă pentru acele arme. Cândva crezusem că măiestria Născuţilor din Noapte ce se regăsea în pumnalele pe care mi le dăruise Vincent era întruchiparea eleganţei mortale. Dar acestea... nu mai văzusem niciodată aşa ceva. Un amestec de artă vampirească şi umană, lamele erau combinaţia perfectă dintre oţelul proaspăt turnat şi aşchiile roşii care au rămas din Ucigaşa de Inimi. îi desenasem lui Jace o schiţă a vechilor mele pumnale, iar el reuşise să le recreeze, adaptân- du-le preferinţelor mele în privinţa stilului şi a greutăţii – cu lame puţin curbate şi incredibil de uşoare.

Când am strâns acele mânere în palme, m-am simţit ca şi cum m-aş fi întors acasă. încă simţeam prezenţa lui Vincent când le atingeam, dar era doar un ecou – o parte din el, nicidecum întregul.

Pe acestea le simţeam ca fiind *ale mele.*

Raihn şi cu mine am zburat îndelung fără să vorbim prea mult, atenţi la spionii Rishani care patrulau văzduhul. Era bine că plecaserăm repede de la Alya, pentru că Jesmine şi Vale bănuiau că Simón ştia unde suntem sau că va afla foarte curând, având în vedere câte resurse puseseră la bătaie el şi Septimus pentru a ne găsi. De câteva ori, a trebuit să ne schimbăm direcţia pentru a evita gărzile din cer, ascunzându-ne în nori.

Nu eram departe de destinaţie. Harta de pe mâna mea se mişca odată cu noi, modificându-şi

scara şi unghiul pentru a ne arăta poziţia faţă de ţinta finală. Era o călătorie de numai o zi, luând în calcul şi ocolurile întortocheate.

Când s-au apropiat zorii, ne-am oprit în deşert şi am ridicat un cort într-o zonă stâncoasă de piatră şi tufişuri, care să ne ascundă de ochii din cer. Ne-am străduit să profităm cât de mult de ziua total lipsită de nori – soarele se întrezărea deja la orizont în clipa în care am intrat în cort. încăpeam cu greu amândoi în adăpost, acesta fiind proiectat să fie temporar şi portabil.

Railm a scos un geamăt când s-a trântit pe pământul aspru şi denivelat. Nu ne mai obosiserăm să împachetăm saltele de dormit – ne-am gândit că ne puteam odihni oriunde, doar era o singură zi. Mai bine decât să îngreunăm bagajul.

— Uite, a spus el, la asta visam când am devenit rege!

— Sunt sigură că mâine o să-ţi lipsească.

— Probabil că ai dreptate.

încă zâmbea, dar părea puţin trist.

M-am întins lângă el, cu mâinile împreunate pe abdomen, privind în sus la pânza cortului. Era atât de uşoară încât, deşi ne proteja de soare, puteam să distingem conturul astrului prin ţesătura crem, ca un ochi atotvăzător.

M-am gândit la sutele de soldaţi vampiri care ocupau corturi exact ca acesta, uitându-se la cer, întrebându-se dacă aveau să moară în seara asta.

— Trebuie să fie şi ei pe drum, am murmurat.

Ei. Rishanii. Hiajii. Oamenii. Simon şi Septimus. Toată lumea.

— Mhm. Probabil.

Raihn s-a rostogolit pe o parte. Am făcut la fel,

ajungând faţă în faţă. Eram atât de aproape încât puteam vedea fiecare fir de culoare din ochii lui, luminaţi slab de razele care încercau să treacă prin pânza cortului. Atât de multe nuanţe disparate – de maro, violet, albastru, roşu şi aproape-negru. M-am întrebat dacă au arătat la fel şi pe vremea când era om.

M-am trezit încercând să-mi întipăresc în memorie acei ochi. Ca şi cum ar fi fost nişte monede pe care voiam să le strecor în buzunar.

în prezenţa lui, mă simţeam mai în siguranţă decât în oricare altă parte. Şi totuşi, uneori, când îl priveam, mă cuprindea o spaimă paralizantă, mult mai acută decât frica pe care o simţeam pentru propria persoană.

în acel moment, gândul mi-a zburat la cadavrul lui Raihn aruncat în nisipul din arenă şi n-am mai putut respira.

L-am văzut încruntându-se. Degetul lui mare mi-a atins obrazul, apoi colţul gurii.

— Ce-i cu faţa asta, prinţesă?

Nu ştiam cum să răspund la întrebare. *Mi-e frică* nu spunea destul şi, în acelaşi timp, spunea prea multe.

în loc să răspund, m-am aplecat spre el şi mi-am lipit buzele de ale lui.

Sărutul a fost mai mult decât ceea ce îmi propusesem să fie. Mai profund, mai delicat, mai lent. L-a primit cu aceeaşi pasiune, buzele i s-au topit peste gura mea, iar limba lui m-a mângâiat cu blândeţe. Uşor, mâinile mele i-au cuprins faţa, trăgân- du-l mai aproape în timp ce trupul său m-a învăluit ca o mantie. M-a întins pe pământ, ridicându-se deasupra mea, ceva la fel de firesc ca

mişcarea valurilor peste ţărm, fără să rupem nicio clipă sărutul.

Nu fuseserăm niciodată aşa. Voiam să-i simt fiinţa peste tot înainte de a muri.

Vârfurile degetelor mele au coborât de-a lungul pieptului său dezgolit, mângâindu-i muşchii şi cicatricile într-un gest asemănător unei reverenţe. El s-a jucat puţin cu marginea bluzei mele, iar eu am scâncit aprobator, cu buzele seduse de ale lui. Spaţiul dintre noi se încălzise în mica fâşie de piele unde abdomenul meu îi întâlnea trupul. Dar nu mai era focul dezlănţuit, vâlvătaia scăpată de sub control, pe care o trăiserăm la momentele intime precedente. Era căldura unei vetre dintr-o casă confortabilă, caldă şi cunoscută.

Şi totuşi, periculoasă. Periculoasă, pentru că oferea atâta siguranţă.

M-am lipit şi mai mult de el, deschizându-mi coapsele în jurul şoldurilor lui, iar erecţia lui mi-a întâlnit punctul fierbinte dintre picioare.

S-a îndepărtat puţin, punând capăt sărutului, cu nasul încă atingându-l pe al meu. Părul îi cădea în jurul feţei, gâdi- lându-mi obrajii Ochii aceia magnifici mă studiau cu atenţie. Păreau îndureraţi şi plini – plini de cuvinte care coincideau cu cele pe care eu nu mă puteam hotărî să le rostesc.

— Oraya, a murmurat el.

— Şşş, am şoptit. Nu trebuie să vorbim.

Şi l-am sărutat din nou. Şi încă o dată.

I-am simţit întregul corp cum se topeşte. I-am simţit toată greutatea peste mine. Mi-am deschis cămăşuţa, iar degetele lui mi-au tras pantalonii peste şolduri. Ne-am dat jos hainele care ne mai

rămăseseră, aruncându-le de pe noi între săruturi, înainte să se urce din nou peste mine şi să-i simt pielea lipită de trupul meu.

Nu-l avusesem niciodată în felul acesta.

Nu avusesem pe nimeni în felul acesta, din noaptea în care îmi pierdusem virginitatea şi aproape şi viaţa. Chiar şi în fanteziile mele, ideea de a fi prinsă într-o astfel de capcană fusese de neconceput. Şi totuşi, acum tânjeam profund după acel lucru de care fugisem atâta vreme – voiam ca el să mă îmbrăţişeze complet. Voiam să-i simt greutatea peste trupul meu. Voiam ca pielea mea să-l atingă peste tot şi să-i ofer cât mai mult din fiinţa mea.

Sărutările acelea, blânde şi iscoditoare, nu s-au întrerupt nicio clipă. M-am întins şi i-am călăuzit erecţia spre sexul meu.

Dintr-o singură mişcare, era înăuntrul meu, pretutindeni.

Am gâfâit cu buzele lipite de gura lui, sorbindu-i gemetele. Picioarele mi s-au încolăcit în jurul taliei sale, deschizându-se mai mult pentru a-l ajuta să intre mai adânc. Prima lui împingere a fost lentă şi profundă, ca şi cum ar fi vrut să savureze tot ce simţea, înainte de a se retrage.

— Oraya, a murmurat el.

— Sşş, i-am şoptit şi l-am sărutat din nou, languros, explorând fiecare părticică a gurii sale dulci.

A păstrat acelaşi ritm, fiecare mişcare fiind răbdătoare, profundă, meticuloasă, de parcă ar fi vrut să-şi întipărească totul în memorie – pielea mea, corpul meu şi ceea ce simţea înăuntrul meu.

De unde ştiam că asta făcea?

Poate pentru că şi eu făceam la fel. Voiam să mi-l înregistrez în memorie. Să fiu sigură că fiecare mişcare, fiecare răsuflare, fiecare sunet pe care-l scotea mi se incrusta în suflet. Voiam să-l adun în mine, aşa cum strângi apa de ploaie. Să-l gust, aşa cum savuram sângele. Voiam să mă deschidă şi să atingă tot ceea ce ascunsesem în interiorul meu de ochii lumii Cum putea exista atâta plăcere în vulnerabilitate? Cum putea exista atâta plăcere în frică?

Şoldurile mele se legănau odată cu el, absorbind acea senzaţie copleşitoare lentă din fiecare atingere a erecţiei sale. Respiraţia lui mă învăluia cu fiecare dintre sărutările noastre, cu fiecare mişcare, cu fiecare contracţie a muşchilor mei.

Vâlvătaia domoală creştea, se umfla, devenind ceva copleşitor, mistuindu-ne pe-amândoi. Dar nicio clipă scăpată de sub control. Nicio clipă înspăimântătoare.

Răsuflările mele au devenit gemete, la fel şi ale sale, înghiţite de respiraţia celuilalt. Nu voiam să mă desprind de el, nici măcar atunci când ritmul nostru s-a iuţit, nici măcar atunci când gâfâielile au început să-şi facă loc printre săruturile noastre care au devenit stângace şi disperate.

Voiam să-i simt orgasmul în tot trupul meu, să-i simt muşchii încordându-se, să-l ţin strâns, înăuntrul meu, în acele ultime clipe.

S-a împins adânc în mine, cu toată puterea. Sfântă Zeiţă, îmi doream mai mult! Aveam nevoie de mai mult. Şi totuşi, nu voiam ca acest moment să se termine vreodată.

Simţeam nevoia copleşitoare de a-i spune ceva,

totul – nici măcar nu ştiam ce, doar că totul era atât de important, atât de copleşitor.

Dar nu puteam să cuprind în cuvinte tot ceea ce simţeam.

Aşa că am rostit înăbuşit: *Raihn,* pe buzele lui – o întrebare, un răspuns, o rugăminte.

Pentru că acel nume însemna toate aceste lucruri, nu-i aşa? Raihn. Slăbiciunea mea şi cel mai valoros sprijin al meu. Vulnerabilitatea mea şi forţa mea. Cel mai mare duşman al meu şi cea mai mare iubire pe care o cunoscusem vreodată.

Toate astea intr-un singur nume. O singură persoană. Un suflet pe care-l cunoşteam la fel de bine ca pe al meu, la fel de derutant, la fel de plin de cusururi.

Plăcerea se aduna, aproape dureroasă, în locul în care eram uniţi

Voiam să-l simt pretutindeni. Să-i ofer totul.

— Raihn! am scâncit din nou, fără să ştiu, de fapt, ce-i cer.

— Ştiu, prinţesă, a şoptit el. Ştiu.

Şi apoi, când ştiam că amândoi ne grăbeam spre căderea sublimă, el s-a desprins din sărut şi s-a îndepărtat de mine.

Am scos un mic sunet în semn de protest, dând să mă mişc odată cu el, simţind nevoia acută de a-i savura gustul în acel moment culminant.

— Lasă-mă să te privesc! a murmurat el răguşit. Te rog! Pentru ultima oară.

Şi, Mamă întunecată, felul în care a spus-o! Ca şi cum ar fi fost singurul lucru pe care şi-l dorea în viaţa lui înainte de a se dezlănţui.

Nu puteam să-l refuz nici dacă aş fi vrut, pentru că apoi şi-a întins mâinile şi mi-a deschis coapsele

mai larg, pentru încă o mişcare, atingând cele mai adânci părţi ale trupului meu.

Spatele mi s-a arcuit, ridicându-mă aproape de pieptul său. Nu voiam să ţip, dar sunetul mi-a scăpat de pe buze, imposibil de controlat. I-am înfipt unghiile în umăr, strângându-l dincolo de valul de plăcere – ca să-l simt şi pe el cum se încordează, ajungând cu mine până la capăt.

Dar, chiar dacă ne pierdeam în dorinţa copleşitoare, niciu- nul dintre noi nu a închis ochii. Ne-am privit fix, despuiaţi şi expuşi, prin cele mai vulnerabile puncte ale plăcerii noastre.

Era atât de frumos. Cu buzele întredeschise, cu ochii lui atenţi, total concentrat asupra mea. Fiecare unghi al feţei lui, fiecare cicatrice, fiecare defect.

Era perfect.

Valul s-a topit şi, odată cu el, s-a topit şi tensiunea din muşchii noştri. Raihn s-a rostogolit de pe mine, iar eu m-am cuibărit lângă el, cu braţul lui în jurul meu, învăluită de cadenţa respiraţiei sale.

Nu am vorbit. Nu mai era nimic de spus. I-am sărutat cicatricea de pe frunte şi pometele ascuţit şi, în cele din urmă, buzele, apoi m-am ghemuit din nou în îmbrăţişarea lui, primind în suflet uitarea.

64. RAIHN

Oraya şi cu mine am stat întinşi mult timp unul lângă altul, cu ochii închişi, dar niciunul dintre noi nu a dormit. M-am htrebat dacă îşi dădea seama că ştiam mereu când era trează – ştiam asta când era la o cameră distanţă de mine şi mai ales 3 ştiam acum, cu trupul ei gol lipit de mine, ţinând-o în braţe, simţindu-i ritmul răsuflării pe pieptul meu.

Unii ar fi putut crede că iroseam vremea stând aşa, în orele iinaintea posibilei noastre morţi. La naiba, ultima dată când înfruntasem moartea alături de Oraya, îmi dorisem să petrec îecare clipă de trezie din acea zi înăuntrul ei, ostoindu-mi un şir nesfârşit de plăceri.

Dar acum... acum era diferit.

Nu mai voiam să aud gemete de plăcere. Voiam să simt alte ucruri. Felul în care respira. Felul în care mirosea. Umbra jenelor ei care-i cădea întunecată pe obraji.

Voiam să savurez senzaţia de a fi, pur şi simplu, lângă ea.

Poate că de aceea, în ciuda tuturor lucrurilor pe care le aveam ie înfruntat la căderea nopţii, mă bucuram că nu am adormit ieloc, nici măcar atunci când Oraya a alunecat în sfârşit – în sfârşit! – într-un somn uşor şi agitat.

în schimb, am preferat s-o privesc.

înainte de sfârşitul turneului Kejâri, cu două sute de ani în urmă, mă întinsesem lângă Nessanyn intr-o zi de nesomn, nu foarte diferită de aceasta. Era cu câteva ore înainte ca Vincent să câştige ultima încercare, să-l ucidă pe Neculai şi să arunce viaţa mea şi a întregii Case a Nopţii în haos. Cu câteva ore înainte să o implor pe Nessanyn să fugă cu mine şi ea să refuze.

în acea zi, am privit-o dormind şi eram atât de sigur c-o iubesc. Faptul că o iubeam era, de fapt, singurul lucru de care eram convins.

Eram disperat să iubesc pe cineva. Cineva la care să ţin când pe mine nu dădeam doi bani.

Dar nu avea decât prea puţin de-a face cu ea. Niciodată nu m-a îngrozit s-o iubesc pe Nessanyn. A fost doar un mecanism de supravieţuire.

S-o iubesc pe Oraya era de-a dreptul înspăimântător.

Mă făcea să văd lucruri pe care nu voiam să le văd. Să înfrunt lucruri pe care nu voiam să le înfrunt. Să permit unui alt suflet să observe acele laturi din mine pe care nici măcar eu nu voiam să le recunosc.

Mă simţeam acum ca un prost pentru că nu mă gândisem niciodată la asta în acest fel, cu acest cuvânt, până în acest moment.

Bineînţeles că era dragoste.

Ce altceva putea fi, când lăsai pe altcineva să vadă atât de mult din tine? Să vadă atâta frumuseţe în acele părţi pe care le urăşti la tine cel mai mult?

Aproape că mi-aş fi dorit să nu fi avut această revelaţie, pentru că a făcut ca lucrurile care ne aşteptau în viitor să fie absolut devastatoare. E mai uşor când nu ai nimic de pierdut.

Eu băgasem pe toată lumea în încurcătura asta. Dacă trebuia să mor pentru a-i pune capăt, atunci asta era. Dar ca Oraya să mostră pentru greşelile mele...

Asta ar fi fost o tragedie. Lumea n-ar mai fi fost niciodată la fel.

Eu – mi-am dat seama în acest moment – nu voi mai fi niciodată la fel.

Dar în acest moment, Oraya era în siguranţă. Mai aveam câteva ore preţioase până când totul se va schimba, în bine sau în rău. Nu voiam să irosesc nici măcar un ceas dormind.

Aşa că mi-am petrecut timpul numărându-i pistruii de pe obraji, memorând tiparul respiraţiei sale, urmărindu-i genele fluturânde.

Iar când soarele a apus, Oraya s-a trezit, a clipit spre mine cu ochii aceia strălucitori ca luna şi m-a întrebat:

— Ai dormit bine?

Am sărutat-o pe frunte şi i-am spus:

— Perfect.

Şi nu am simţit niciun regret.

65. ORAYA

Oamenii şi vampirii nu prea vorbesc despre faptul că zilele care intră în istorie, zilele care schimbă cursul unor întregi civilizaţii, încep atât de banal. Raihn şi cu mine ne-am trezit şi ne-am îmbrăcat în armurile de piele, ca în orice altă seară. Am înfulecat câteva îmbucături de mâncare, deşi nervii îmi făceau stomacul să tresalte. Am trecut rapid armele în revistă şi am demontat cortul.

Toate astea erau rutină, ceva obişnuit. Nu am pierdut timpul. Cerul era încă pătat de urmele violete ale apusului. Până dimineaţă, când zorii vor colora totul în roz, totul va fi diferit.

Raihn şi cu mine nu am vorbit. După ziua de ieri, nu mai aveam nimic de mărturisit, sau cel puţin aşa îmi ziceam, când, de fapt, nu ştiam ce şi cum să spun.

Harta de pe mâna mea era acum mai clară, scara se schimba şi detaliile creşteau pe măsură ce ne apropiam de destinaţie. Mai aveam doar un zbor scurt până la steaua aflată acum în mijlocul dosului

palmei mele, situată în inima unor mici schiţe de stânci şi munţi care se deplasau odată cu mâna mea, atunci când o înclinam.

Am lăsat cortul în urmă. Orice s-ar fi întâmplat, până în zori, nu mai aveam nevoie de el.

Ne-am înălţat în văzduh, rămăşiţele cortului dispărând sub aripile noastre. Era o noapte în mare parte senină, cerul din faţa noastră era sclipitor, întunericul ca o catifea, cu o puzderie de stele argintii. Câţiva nori tot mai groşi se iveau dinspre apus, întunecând orizontul îndepărtat al Sivrinajului

Am zburat câteva ore, deşerturilor de sub noi luându-le treptat locul podişurile stâncoase. Forma distantă a Sivrinajului se apropia tot mai mult, deşi doar sub forma unor pete de lumină printre pâlcurile de nori. Nu-mi plăcea deloc cum aceşti nori ne obturau vizibilitatea.

— Priveşte! a murmurat Raihn, apropiindu-se în picaj de mine în timp ce ne apropiam de destinaţia finală.

A arătat spre nord, unde unii dintre nori începuseră să se rărească.

Am zâmbit larg, fără voia mea – un zâmbet caraghios, cu gura până la urechi.

Pentru că acolo, pe cer, era un peisaj inconfundabil – o sumedenie îndepărtată de aripi, cu pene şifărăpene, acoperind stelele. Erau departe, dar, dacă mijeam ochii, puteam desluşi siluetele din fruntea lor: Jesmine, Vale şi Ketura, cu Mische în braţe.

Şi apoi, mult mai jos de ei, spre vest, era o altă privelişte plăcută ochiului: un val de trupe pedestre

care umpleau dealurile, îmbrăcate în armuri improvizate, nepotrivite, cu arme adunate de peste tot. Dar toţi soldaţii îşi purtau veşmintele şi armele cu capul sus.

Erau oamenii.

Aveam o armată. O armată improbabilă şi improvizată, da. Totuşi era o armată.

Am răsuflat uşurată, ca un suspin înăbuşit. Nu-mi îngădu- isem să mă gândesc prea mult la toate finalurile posibile ale
acestei nopţi. Şi totuşi, frica îmi sufla în ceafă – Simon ne-ar fi putut distruge restul forţelor armate înainte ca acestea să ajungă la noi

Speranţa care m-a cuprins la vederea lor a fost ca o rază de lumină în noaptea întunecată.

Le-am făcut cu mâna, deşi probabil erau prea departe ca să ne vadă, apoi am coborât, aterizând în mijlocul podişurilor.

De sus, această zonă nu părea decât un deşert stâncos, ascuns în umbre şi în lumina înspicată a lunii Dar, de la sol, avea o amploare cu totul uluitoare. Rocile zimţate se înălţau impunătoare în jurul nostru. Ceea ce din aer semăna cu nişte întinderi de pământ erau de fapt ruinele unor clădiri vechi – grinzi de piatră şi coloane sfărâmate care ieşeau din nisipuri, frânturi de mult uitate ale acestei societăţi antice decăzute cu mult timp în urmă, sub flagelul necruţător al trecerii timpului

Pielea mă ardea acolo unde colierul, inelul şi brăţara o atingeau – acel triunghi de came cu harta mă furnica. O durere bruscă şi ascuţită m-a făcut să inspir tăios când am aterizat.

Raihn mi-a aruncat o privire întrebătoare şi îngrijorată, iar eu am clătinat din cap.

— E-n regulă, am spus.

Mi-am înclinat mâna şi am privit în jos, la hartă. Eram atât de aproape acum, încât liniile îşi schimbau direcţia la fiecare pas.

Aruncând o privire între cele două stânci, am păşit cu grijă printre acestea, pe o cărare întortocheată care şerpuia printre ruine. Pe măsură ce ne apropiam de destinaţie, am devenit nerăbdătoare, luând-o la fugă şi împiedicându-mă de dărâmături denivelate.

Am ajuns sub un arc de piatră pe jumătate îngropat în pământ, apoi m-am oprit poticnindu-mă, abia ţinându-mă pe picioare înainte de a cădea în genunchi

— Hei! a zis Raihn, apucându-mă de braţ. Uşurel. Ce-a fost asta?

Mamă întunecată, ce mă durea mâna! Capul mi se învârtea. Pământul părea că se înclină, la propriu, făcându-mă să mă întorc spre Raihn şi să-l întreb: *Pe bune? Tu nu simţi asta?*

M-am uitat la mâna mea.

Pietrele negre de pe inel şi brăţară străluceau acum cu putere – o lumină neagră, stranie, ca nişte fuioare de umbră care se aprindeau până ce deveneau nişte rotocoale de raze de lună. Dar ceea ce simţeam venea dintr-un lucru mai adânc decât bijuteriile de pe pielea mea. Ca şi cum sângele meu însuşi mă chema...

Mă chema să...

Raihn m-a strigat în timp ce mă desprindeam din strânsoa- rea lui şi urmam cărarea, împleticindu-mă. Ochii mi-au căzut pe un punct fix dinaintea mea.

Uşa se confunda cu peisajul din jurul ei, parţial

scufundată în nisip, ascunsă în umbrele coloanelor răsturnate şi ale pietrelor sfărâmate. în alte împrejurări, probabil că aş fi trecut pe lângă ea, fără să observ ce se afla chiar la picioarele mele.

Acum, întreaga mea fiinţă mă trăgea spre acel loc, chiar dacă fiecare pas era unul dureros, ca şi cum o putere invizibilă mă sfâşia pentru a ajunge la ceea ce se ascundea în străfundurile mele.

— Aici e, am spus.

Raihn s-a oprit lângă mine. Nu m-a întrebat nimic. A atins piatra, apoi şi-a retras degetele.

— Pe sânii lui Ix! a şuierat el, privindu-şi mâna – în vârfurile degetelor îi înfloriseră nişte băşici.

Mi-am scos unul dintre pumnale şi m-am tăiat superficial în palmă, apoi am întins mâna spre uşă.

— Aşteaptă..., a spus el.

Dar nu am şovăit.

Am gemut scurt când pielea mea a atins lespedea. Preţ de o clipă, am pierdut legătura cu lumea din jur.

Sunt Regele Născuţilor din Noapte şi posed ceva ce nicio fiinţă vie nu ar trebui să posede vreodată. Credeam că dacă voi avea un astfel de lucru mă voi simţi puternic, dar în schimb mă simt mai neînsemnat decât oricând.

Ea se apropie de mine. Are ochi albi şi lăptoşi şi prin vene îi curge magia. Arată ca venită dintr-o altă lume când face asta – frumoasă într-unfel care mă înspăimântă.

Atinge uşa...

Mi-am îndepărtat palma.

Când am deschis ochii, uşa de piatră dispăruse. în locul ei era un tunel de întuneric. M-am înfiorat

toată, reacţionând deja la magia care se ascundea înăuntru.

— Fiecare fărâmă din fiinţa mea mă avertizează să nu te las să te duci acolo jos, a spus Raihn.

Fiecare fărâmă din fiinţa mea mă chema mai aproape.

— Aici este, am zis.

Mă îndoisem de existenţa sângelui de zeu al lui Septimus. Şi poate că lucrul pe care-l ascunseseră părinţii mei în această peşteră nu era sânge, dar acum îmi era greu să cred că nu era ceva atins de puterea zeilor. Niciun vampir care ar fi simţit atracţia aceasta nu putea nega.

Era ceva din altă lume.

Raihn s-a întins spre uşă, dar i-am dat mâna la o parte.

— Nu fi idiot, ce naiba! m-am răstit. Nu poţi intra acolo.

S-a strâmbat, uitându-se la vârfurile degetelor sale arse. Trebuia să admită adevărul, chiar dacă nu-i era pe plac.

— Atunci ce? Cobori acolo de una singură?

— întotdeauna am ştiut amândoi că asta ar fi o posibilitate.

M-am uitat prelung în abis. Frica rece îmi învăluia încet inima.

Frica reprezintă doar un lanţ de reacţiifizice, mi-am spus.

Chiar dacă întunericul din faţa mea era mai înspăimântător decât câţiva colţi de vampir.

Brusc, m-a izbit faptul că acelea erau cele mai mari probleme ale mele, cu un an în urmă.

Raihn era gata să se certe cu mine. îl cunoşteam

deja. Dar de îndată ce a deschis gura, ochii lui s-au îndreptat spre cer.

— La naiba! a murmurat el.

Ceva din expresia lui mi-a spus exact ce urma să văd când mă voi răsuci. Şi totuşi, când am făcut-o, răsuflarea mi s-a oprit în loc, la vederea valului de războinici Rishani şi Născuţi din Sânge, care străpunseseră norii şi survolau pământul fără oprire.

Erau *extrem* de numeroşi

Armata noastră, pe care tocmai mă bucurasem atât de mult s-o văd, părea acum jalnic de mică. Eram epuizaţi, aveam nişte trupe formate din fragmente loiale de forţe, toate strânse laolaltă în ceva care trebuia să fie – Sfântă Zeiţă, *trebuia neapărat să fie* – suficient.

Aveam nevoie să cred că va fi suficient.

Mi-am întors privirea spre Raihn. Maxilarul îi era încleştat, se încruntase şi umbrele îi făceau ochii să pară mai roşii decât oricând.

Ştiam ce avea să spună înainte de a deschide gura:

— Du-te! Eu îi voi ţine la distanţă cu ceilalţi

Acum înţelegeam cum trebuie să se fi simţit când i-am spus că voi intra singură în tunel, pentru că fiecare celulă din mine a protestat la auzul acelor cuvinte. Impulsul de a-l opri, de a-l implora să nu dea piept cu cel care aproape îl omorâse, a fost, pentru scurt timp, copleşitor.

Dar nu l-am oprit.

Raihn nu putea să vină cu mine acolo unde mă duceam şi ştiam că şi el voia să mă oprească, la fel de mult.

Niciunul dintre noi nu a cedat tentaţiei

Nu aveam de ales decât să intru pe uşa aceea şi nu puteam s-o fac decât singură. Raihn nu avea de ales decât să fie în fruntea celor care îl urmaseră în umbra morţii şi să fie singurul care era – poate – capabil să-l ţină la distanţă pe Simon îndeajuns pentru ca eu să pun mâna pe această armă.

Niciunul dintre noi nu-şi alesese rolul. Dar făcea parte din noi, gravat în sufletele noastre la fel de clar ca însemnele de Moştenitor de pe piele.

E foarte greu să descrii foşnetul scos de mii de aripi Un vuiet jos, ameninţător, ca un tunet care se ridică încet. Eram copil când l-am auzit ultima dată, când am privit pe fereastră şi am zărit puzderia de aripi care întunecase luna.

în acea zi îi pierdusem pe toţi cei dragi

Inamicii se apropiau rapid. Am vorbit din nou, ridicând glasul ca să acopăr zgomotul:

— Trece-i prin focul iadului. Bine? Să nu îndrăzneşti cumva să-l laşi să câştige!

A zâmbit din colţul gurii

— Nici prin gând nu-mi trece.

Am dat să mă întorc, pentru că povara din pieptul meu era prea apăsătoare, cuvintele pe care nu le puteam rosti erau prea grele. Dar el m-a apucat de încheietură şi m-a tras înapoi, strângându-mă la piept, într-o îmbrăţişare scurtă şi feroce.

— Te iubesc! a spus el dintr-o răsuflare. Vreau doar... vreau să ştii asta. Te iubesc, Oraya!

Şi apoi m-a sărutat o singură dată, cu putere, apăsat, şi a dispărut înainte să mai apuc să spun ceva.

M-a lăsat acolo, clătinându-mă, cu acele cuvinte.

Te iubesc!

Le-am auzit îndelung în minte. Nu eram sigură dacă ele sau magia mă ameţiseră atât de mult, făcându-mă să mă poticnesc, cu o gheară în piept, cu lacrimi în ochi.

Am privit silueta lui Raihn ridicându-se în aer, înălţându-se spre acel zid de întuneric.

O singură pată de culoare care să ţină piept unui val.

Dintr-odată, m-am simţit incredibil de mică. Aşa cum Vincent îmi spusese mereu că sunt, o fiinţă umană neajutorată şi slabă, într-o lume care mă va dispreţui mereu. Cum am ajuns aici, în apropierea moştenirii tatălui meu, luptând pentru a conduce un regat în care îmi spusese că nu pot nici măcar să exist?

M-am întors cu faţa spre uşă.

întunericul era nefiresc, atotcuprinzător.

Nu vrei să vezi ce e acolo înăuntru, mi-a şoptit Vincent la ureche. Părea ciudat de trist. Plin de ruşine.

Nu, m-am gândit eu. TU *nu vrei să văd acele lucruri.*

Timp de aproape douăzeci de ani, văzusem doar ceea ce Vincentavrut să văd. Devenisem doar ceea ce avrutel să devin. Mă călisem cu mâinile lui, în limitele tiparului în care mă turnase, niciodată mai departe de acesta.

Fusese comod aşa.

Dar acum prea mulţi oameni şi vampiri se bazau pe mine ca să-mi permit să nu mă aventurez dincolo de acele ziduri.

Aşa că am păşit în întuneric.

66. RAIHN

S-ar putea crede că, după aproape trei sute de ani ca vampir, nu-mi mai simţeam partea umană. Oricine ar presupune că, după două secole de libertate, am încetat să mai cred lucrurile pe care Neculai mi le spusese cândva.

Separarea a fost întotdeauna foarte clară – noi împotriva lor. Cei Transformaţi vor purta întotdeauna stigmatul slăbiciunilor noastre umane, al defectelor umane. Mi-am petrecut mult timp înlăturând din mine orice dovadă a acestora. Fizic, eram mai puternic decât oricând. Mai puternic, poate, decât fusese Neculai însuşi.

Dar când m-arn înălţat pe cerul nopţii – un cer de un negru nefiresc, întunecat de aripile războinicilor Rishani – m-am simţit de-a dreptul înspăimântat.

Când eram tânăr, credeam că vitejia înseamnă absenţa fricii. Nu. Am aflat pe parcurs că absenţa fricii este doar o dovadă de prostie.

Mi-am îngăduit s-o simt treizeci de secunde, în

timp ce ochii mei priveau valul aparent infinit de războinici, apoi am înăbuşit senzaţia.

Am virat la stânga, zburând spre Vale. Trupele se despăr- ţiseră acum, oamenii Keturei îndreptându-se spre pământ ca un val de pene fluturânde, ca o ploaie căzând peste deşert, alăturându-se soldaţilor de sorginte umană pentru a-i înfrunta pe cei Născuţi din Sânge.

Toţi se mişcau repede. Prea repede. Peste câteva minute, aceste forţe de neoprit urmau să se ciocnească.

încă nu mă obişnuisem să-l zăresc pe Vale atât de uşurat să mă vadă.

— înălţimea Ta, a spus el, ridicându-şi vocea peste vânt şi peste ritmul constant al bătăilor năucitoare de aripi.

— Nu-i lăsaţi să treacă dincolo de ruine! am poruncit.

S-a uitat în jos, spre stâncile de sub noi. L-am văzut punând totul cap la cap – ştia ce era acolo.

— Am înţeles.

Ochii lui s-au îndreptat spre mine – era limpede ce mă întreba din priviri

— Aţi găsit...

— Oraya caută.

Răspunsul acesta făcea ca totul să pară atât de banal. Nicidecum ca şi cum aş fi lăsat-o să bâjbâie într-o groapă sinistră, plină cu magie necunoscută.

M-am apropiat de el, cât de mult am putut fără să ne ciocnim.

— Să nu dai înapoi, Vale! Indiferent ce se întâmplă. Ai înţeles?

Expresia lui arăta că a înţeles. Ştia că teama din vocea mea nu venea doar din cauza artefactului,

oricât de puternic ar fi fost acesta.
— Nu dau, a răspuns el hotărât. Jur!

Am ridicat capul pentru a înfrunta asaltul soldaţilor din faţă, care se îndreptau cu viteză spre noi, ca un zid nesfârşit şi implacabil. Vale şi-a scos sabia, cu chipul împietrit, strângând din dinţi

— Armele sus! a răcnit el şi vocea i-a răsunat în aer, ecoul străbătând rândurile de soldaţi, în timp ce căpitanii lui transmiteau ordinul mai departe.

Războinicii lui Simon erau acum atât de aproape încât le puteam distinge feţele.

Şi, mai clar decât pe oricare dintre ele, am văzut-o pe cea a lui Simon – plină de sânge, înecată în furie. Practic, era plin de o putere dintr-o altă lume – un fum vag, purpuriu se adunase în jurul aripilor sale, iar punctul strălucitor de pe pieptul său clocotea ca nişte cărbuni încinşi în noapte.

I-am aruncat o singură privire şi am ştiut că va sfâşia pe oricare dintre amărâţii care se aruncau asupra lut Poate doar puterea Moştenitorului l-ar fi putut ţine la distanţă. Poate.

— Stai departe de el! i-am spus lui Vale. E doar al meu.

Sincer să fiu, nu eram nici pe departe altruist. Eram pregătit să-mi iau revanşa.

Mi-am scos sabia din teacă.

67. ORAYA

Nu vedeam nimic. Mi-am blestemat ochii de om în timp ce mă poticneam prin întuneric – un întuneric atât de cuprinzător încât, după doar câţiva paşi, a înghiţit şi ultimele dâre îndepărtate ale luminii lunii care se strecurau prin uşa deschisă. Cu o mână pipăiam orbeşte zidul în vreme ce înaintam prin umbrele groase, iar în cealaltă aveam un glob al Focului Nopţii care nu făcea însă faţă beznei adânci.

Ce căutam oare?

Un seif? Un cufăr? Unde ascunsese oare Vincent un lucru atât de puternic? Să-l fi transformat, poate, într-o armă? Trebuia să bâjbâi undeva, de-a lungul acestor pereţi, ca să găsesc ce anume... o altă sabie magică? Sau...

Următoarea mea mişcare a fost un pas în gol, în loc de pământul pe care călcam.

Am căzut pe spate, lovindu-mă dureros, apoi am alunecat în jos, pe nişte scări.

Am încercat să mă agăţ cu mâinile de pereţi ca să-mi încetinesc căderea. Focul Nopţii s-a stins.

M-am oprit cu o bufnitură.

— La naiba! am şuierat.

Mă durea fundul. Pierdusem socoteala treptelor coborâte în cădere.

Dar, din fericire, nu părea că mi-am rupt ceva. Ar fi fost absolut jalnic dacă, după toate aventurile prin care trecusem, m-ar fi scos din joc o amărâtă de căzătură pe nişte blestemate de scări.

M-am ridicat din nou în picioare, în timp ce muşchii mei tăbăciţi au protestat dureros. Am invocat din nou Focul Nopţii în palmă, ţinându-l dinaintea ochilor.

întunericul nefiresc parcă se frânsese, pentru că acum, printre umbre, îşi făcea apariţia lumina rece. Am expirat şovăitor când am văzut ce mă aştepta.

Mă aflam într-o încăpere circulară, făcută în întregime din piatră. Stăteam în interiorul unei arcade. în centrul încăperii se ridica o coloană masivă, din podea până în tavan. O înconjurau două bariere circulare, înalte până la talia mea, care porneau din centru, una mai mare decât cealaltă. Piatra era neagră şi lucioasă, evident opera unui meşter priceput. Câteva felinare neaprinse străjuiau pereţii, mai precis şase la marginea cercului.

Fiecare părticică a acestui loc – zidurile, barierele, coloana însăşi – era acoperită de gravuri. Nu mai văzusem niciodată aşa ceva. Nu părea să fie chiar o limbă – semnele nu erau aranjate în forma liniară şi îngrijită a scrisului. Cele mai multe dintre simboluri formau cercuri, deşi unele pluteau libere sau erau înfipte între alte seturi de gravuri.

Hieroglife, poate? Sau sigilii?

Mânuitorii magiei Nyaxiei le foloseau rar, lăsând la o parte invocările, dar auzisem că unii vrăjitori care îi slujeau pe zeii Panteonului Alb făceau asta. Câteva dintre semne, la o privire mai atentă, mi-au amintit de simbolurile pe care le găsisem în însemnările mamei mele.

Am coborât cu grijă de pe ultima treaptă, încordându-mă uşor, aşteptându-mă oarecum ca podeaua să cedeze sub greutatea mea sau să ia foc. Nu s-a întâmplat nimic asemănător, aşa că am oftat uşurată şi am dat ocol încăperii, aprinzând fiecare felinar cu Focul Nopţii

Ceva nu era în regulă cu acest loc. Mă mânca pielea, aerul era prea dens, irespirabil, de parcă atmosfera însăşi părea magie pură. Era o senzaţie neplăcută. îmi amintea de ceea ce simţisem atunci când mânuisem pentru prima dată Ucigaşa de Inimi, dar era ceva mult, mult mai puternic.

Ştiam că magia din această cameră nu-mi era destinată mie. Sângele meu era destul de aproape de ce trebuia astfel încât magia să mă lase să pătrund înăuntru, dar era reticentă în ce mă priveşte. Doar Sfânta Zeiţă ştia ce moarte oribilă m-ar fi aşteptat dacă vraja de-acolo s-ar fi hotărât să mă expulzeze, ca pe un virus nedorit.

Deşi felinarele erau aprinse, camera nu părea mai puţin sinistră. De fapt, lumina albastră şi pâlpâitoare făcea ca locul să pară şi mai tulburător. Am mai dat un ocol încăperii, trecând cu vârfurile degetelor peste jumătatea de perete din faţa mea, în dorinţa de a simţi ceva, orice detaliu care m-ar fi putut ajuta.

Mi-am aţintit ochii spre centrul încăperii.

Coloana. Părea importantă. *Simţeam* că e importantă, de parcă m-ar fi chemat spre ea.

Am încercat să mă ridic peste primul perete, dar m-am trezit imediat trântită la pământ, ca şi cum m-aş fi izbit de o barieră invizibilă.

Fir-ar să fie!

Urechile îmi ţiuiau, dar nu ştiam dacă era din cauza impactului sau a magiei care părea dintr-odată copleşitoare.

M-am ridicat, cu chiu cu vai Genunchii îmi tremurau uşor, dar nu cred că asta avea vreo legătură cu căzătura.

Bun, atunci renunţăm la căţărate.

Am scrâşnit din dinţi, din ce în ce mai nerăbdătoare. Era o linişte nefirească aici, sub pământ. Nu auzeam nici cel mai slab ecou al lumii de sus. Dar ştiam că armatele lui Simon şi Septimus dej a ne atacasaseră.

Raihn probabil se lupta cu bărbatul care fusese atât de aproape să-l ucidă.

Nu aveam timp de asta.

Gândeşte naibii odată!

Mi-am lipit mâinile de peretele despărţitor, lăsând gravurile să-mi sape în piele. Am închis ochii. M-am lăsat copleşită de toate acele senzaţii pe care încercasem până acum să le evit – mai ales magia care-mi scormonea fiecare slăbiciune ruşinoasă.

O magie atât de puternică cerea o ofrandă din partea celor care o foloseau. Iar Vincent îşi dorise să protejeze acest loc de oricine altcineva, în afara lui. Pentru orice lucru al său pe care-l folosisem – oglinda, pandantivul, chiar şi această uşă – a trebuit să ofer ceva în schimb.

Acel ceva care fusese dintotdeauna cea mai mare vulnerabilitate a mea.

Am scos pumnalul şi mi-am făcut o tăietură mai lată în palmă. Un râu purpuriu de sânge proaspăt s-a prelins peste pielea albă şi fragilă.

Apoi mi-am lipit mâna pe piatră.

Sângele a curs printre gravurile de pe fondul negru, umplând şănţuleţele sigiliilor. Am scos un geamăt privind cum îl sorb cu poftă, ca un vampir însetat de sânge.

Iar geamătul s-a transformat într-un strigăt înăbuşit când magia s-a dezlănţuit brusc, spulberându-mă.

68. RAIHN

Simon privea direct la acele ruine.

De parcă ar fi ştiut. Cum? Poate că asta se întâmplă dacă îţi contopeşti carnea cu bucăţi din cadavrul unui zeu – înveţi să observi existenţa altor forme îngrozitoare de magie. Poate că lucrul acela care acum făcea parte din Simon îşi striga fără cuvinte perechea.

Nu puteam explica fenomenul acesta şi nici nu voiam să încerc. Dar când m-am apropiat suficient cât să văd asta – mica întoarcere a capului, sclipirea lacomă de interes din ochii lui – toate celelalte detalii au dispărut.

Era exact ca la nuntă, când îl remarcasem pe Simon discutând cu Oraya şi deodată niciun alt lucru din lume nu mai contase. Singurul meu scop în lume era să mă pun între el şi acea uşă.

M-am aruncat spre Simon şi nu am încetinit când ne-am izbit unul de celălalt ca nişte stele care se ciocnesc pe cerul nopţii.

Scosesem sabia şi am slăbit controlul asupra magiei, gata să dezlănţui toate vrăjile pe care le stăpâneam. Şi când Simon s-a întors spre mine în acea clipă, cu arma ridicată pentru a o para pe a mea, folosindu-şi la maximum magia, am simţit că eram aproape egali ca forţă.

Explozia de putere – lumină şi întuneric, roşu şi negru, stele şi noapte – ne-a şters de pe faţa pământului.

Mi-am auzit timpanele pocnind. Sunetele deveniseră înăbuşite şi distante, ca şi cum totul s-ar fi întâmplat sub apă. Ochii mei, larg deschişi în tot acest timp, au înfruntat intensitatea senzaţiei şi, pe măsură ce vrăjile se estompau, lumea rămânea pătată de urmele acestora.

Ne-am înălţat amândoi în văzduh, deturnaţi de la traiectoriile noastre de forţa uluitoare pe care o dezlănţuiserăm. în fundal, câţiva războinici se prăbuşeau la pământ, schilodiţi, cu aripile frânte, pentru că avuseseră ghinionul de a fi prinşi în impactul indirect al loviturilor noastre.

Nu am avut timp să număr câţi erau de-ai mei şi câţi erau de-ai lui.

Nu mă puteam gândi decât la Simon.

Când mi-a zâmbit dincolo de ploaia de oţel şi magie, arăta exact ca Neculai. La fel ca acea versiune a sa pe care o zărisem la încercarea Ultimului Pătrar, în bezna dinaintea începerii bătăliei. Aceeaşi imagine care mă bântuia încă în coşmarurile mele, după atâţia ani blestemaţi.

Acest lucru nu trebuia să se mai repete!

Acum mă mişcăm din instinct, parând fiecare lovitură, ferin- du-mă, savurând fiecare clipă în care arma mea lovea carnea adversarului. De-a lungul anilor, învăţasem să fac un adevărat spectacol din strategiile mele de luptă, din fiecare confruntare. Dar nu în seara aceasta.

în seara aceasta, luptam doar ca să ucid.

Mi-am răsucit corpul când Simon a evitat una dintre loviturile mele, folosindu-mă de propria lui eschivă, şi l-am izbit cu suliţa într-una dintre aripi

Nu era prima dată când îl loveam. Dar era prima oară când îl luam prin surprindere.

A tresărit, iar eu am zâmbit când l-am văzut clipind şocat, nevenindu-i să creadă că-l nimerisem. Apoi s-a clătinat pe o parte în văzduh.

Nu am irosit momentul.

L-am lovit într-o parte, rămasă vulnerabilă în timp ce se chinuia să-şi recapete echilibrul, cu braţul ridicat, lăsându-şi liber astfel cel mai slab punct al armurii sale – chiar la subsuoară.

Senzaţia lamei străpungându-i carnea a fost cel mai mulţumitor lucru pe care l-am trăit toată noaptea – depăşit poate doar de răcnetul de durere

pe care l-a scos mai apoi

Asta a meritat tot ce a urmat după.

Când mi-am smuls sabia din trupul lui, m-a înşfăcat de gâtul armurii cu o strânsoare de fier, împroşcându-mi sângele lui negru pe toată faţa. Lumea se mişca repede în jurul nostru, cerul din spatele lui transformându-se într-o mare pată de trupuri însângerate şi stele îndepărtate şi înceţoşate.

M-a tras atât de aproape încât i-am simţit stropii de salivă pe faţă când a vorbit.

— Acest regat nu a fost făcut pentru vampiri ca tine, a mârâit el. Cine te crezi? Crezi că poţi deveni ca el? *Tu?*

Era absolut incredibil cum toate detaliile s-au pus cap la cap, de o claritate perfectă.

Cea mai mare frică a mea de o veşnicie. Neculai privindu-mă în ochi şi spunându-mi cum coroana mea mă blestema să devin exact ca el sau că o voi pierde dacă nu voi fi în stare.

Simon avea dreptate. El însuma tot ceea ce ar fi trebuit să fie succesorul lui Neculai.

Şi tocmai asta avea să-l distrugă.

I-am zâmbit. M-am apropiat mai mult, prinzându-l de umăr, lipindu-mi capul de urechea IUL Bărbatul chiar *mirosea* ca Neculai, acel iz dezgustător de sânge şi trandafiri ofiliţi care mă urmărea în cele mai întunecate nopţi ale mele.

— Ai dreptate, am spus. Sunt doar un sclav Transformat. E tot ce voi fi vreodată.

Şi chiar în momentul în care Simon şi-a întors faţa spre mine, derutat, mi-am strecurat mâna liberă prin gaura armurii sale, am apucat marginea contorsionată şi crestată a metalului topit în pielea

lui şi am tras cu toată puterea.

A scos un urlet agonizant.

Lumea a devenit albă.

Totul a dispărut în neant, timp de câteva secunde îngrozitoare. Mi-am pierdut orice control asupra simţurilor.

Când l-am recăpătat, Simon şi cu mine cădeam cu viteza luminii spre pământ.

69. ORAYA

În momentul în care sângele meu a atins piatra, n-am mai fost aici. N-am mai fost Oraya. Am ajuns undeva departe, în trecut, absorbită în sufletul altcuiva.

L-am recunoscut imediat, aşa cum o făcusem şi în noaptea în care am smuls pandantivul din aripile tatălui său. L-aş fi recunoscut oriunde, chiar şi după propriile lui amintiri.

Vincent.

O URMĂRESC cum cercetează acest loc. Se uită înjur cu atâta uimire, chiar dacă e doar puţin mai mult decât o peşteră, întotdeauna a ghicit potenţialul lucrurilor. Poate că asta m-a atras la ea în urmă cu un an. Poate că îmi reaminteşte că şi eu am fost odinioară un visător.

Şi totuşi, nu pot nega – aceeaşi senzaţie o am şi

eu. Ne-a luat atât de mult timp, atâtea nopţi şi zile nedormite să ajungem aici. Ea a luat artefactele rudimentare pe care le-am descoperit cu multă vreme în urmă şi le-a transformat în ceva incredibil. Iar acum, acest loc e ca un monument înălţat în cinstea tuturor lucrurilor pe care le-am realizat împreună.

Primul strat al încuietorii noastre fusese deja construit – mângâiam în palme piatra netedă şi lustruită. Obrajii ei sunt murdari de funingine neagră, după orele pe care le-a petrecut cioplind în piatră cercurile perfect întrepătrunse ale magiei.

— Trebuie să-ijertfeşti ceva din tine, îmi zice ea.

Mâinile ei mângâie piatra ca pe un amant. îi privesc degetele delicate cum se mişcă înainte şi înapoi, la nesfârşit, peste onixul lucios.

— Sânge, spun sec.

— Va fi nevoie de mai mult decât de sânge. Aşa cum aici *a fost nevoie de mai mult decât sângele tău.*

A făcut semn cu capul spre sabia care-mi atârna la şold.

— I-ai oferit acelui obiect o bucată din sufletul tău, iar acesta va păzi o armă mult mai puternică.

— Suflet, atunci.

Vorbesc în mod intenţionat plictisit, pentru că ştiu că asta o va face să se-ncrunte. Şi exact asta se întâmplă, iar ridul de deasupra nasului îi împinge în sus petele negre de pe chip.

—Râzi cât vrei, regele meu. Dargândeşte-te la ceva intens când îţi verşi sângele pentru asta. Cu cât emoţiile îţi sunt mai puternice, cu atât mai bine. Nu poţi alege ce îţi va răpi această magie. Dar îi

poţi oferi câteva variante din care să aleagă.

Mustăceşte, întorcând spre mine ochii ei mari şi negri.

— Nu ştiu... gădeşte-te la dorinţa ta aprigă de putere şi la alte chestii de felul ăsta. Poate la ultimul duşman pe care l-ai ucis. Cam aşa ceva.

Am pufnit dispreţuitor.

—Asta crezi că sunt eu?

Pe buze îi înfloreşte un zâmbet. Privesc cum îi cucereşte faţa şi mă supără că îmi distrage atenţia.

— Nu asta vrei să fii? Nu de asta facem ceea ce facem?

Are dreptate. Cu toate acestea, concluzia e şi mai gravă decât acel zâmbet enervant. îi iau pumnalul, mi-l trec peste mână, apoi apăs palma pe piatră, lăsând sângele să mi se adune în gravurile la care a lucrat atât de mult.

încerc să mă gândesc la putere şi măreţie. încerc să mă gândesc la felul în care sabia mea a străpuns inima lui Neculai Vasarus. încerc să mă gândesc la greutatea acestei coroane, atunci când am aşezat-o pentru prima dată pe cap. încerc să mă gândesc la cadavrul tatălui pe care-l uram şi la satisfacţia pe care am simţit-o când i-am scuipat mormântul. Ceva puternic, a spus ea. Acestea sunt cele mai puternice momente ale vieţii mele.

Dar nu-mi pot smulge privirea de la buzele ei, sau de la petele de praf de pe nasul ei, sau de la mica cicatrice de pe una dintre sprâncene.

— Vino aici, îi spun, fără să mă pot abţine.

Nimeni nu mă nesocoteşte când dau o poruncă. Nici măcar ea. Zâmbetul îi piere de pe buze. în ochi îi sclipeşte o urmă de incertitudine.

Face un pas mai aproape.

Miroase atât de minunat – a om. Dulce, savuros, complex. A flori, a pământ şi a scorţişoară. îşi înclină uşor capul pe spate.

— Da? murmură ea.

Bătăile inimii i s-au iuţit.

Ciudat, la fel şi ale mele.

E obositor să doreşti pe cineva. Nu-mi mai amintesc când s-a instalat această stare, câte zile au trecut cu ea alături până când dorinţa a devenit înnebunitoare. Nu mai suport. Nu pot gândi când e lângă mine.

Mă face să mă simt neputincios.

' Mâna mea dreaptă e încă lipită pe piatră, sângele meu picură acum peste marginea peretelui. Dar mâna mea stângă se apropie de chipul ei, ştergând cu degetul mare acea pată neagră şi lăsând în urma ei doar o dâră.

Pielea ei e incredibil de caldă. Buzele îi sunt şi mai calde.

M-AM ÎMPLETICIT înapoi, strângându-mi mâna, acum acoperită de sânge. Amintirile lui Vincent şi ale mele se întrepătrun- deau. Imaginea chipului mamei mele – Sfântă Zeiţă, *mama mea!* – îmi era atât de clar întipărită în minte, încât o vedeam aievea când închideam ochii.

Eram atât de dezorientată încât nici măcar nu am simţit pământul tremurând până când n-am auzit pietrele măcinân- du-se. Am clipit, îndepărtând urmele amintirii lui Vincent, şi am

văzut cum zidul din faţa mea a coborât, puţin câte puţin, până când s-a culcafe la pământ. Gravurile de pe piatra de sub picioarele mele şi cele de pe marginea zidului s-au îmbinat perfect, toate pulsând cu o lumină roşie, slabă, încă pătate de dârele sângelui meu.

Mi-am dat seama ce aveam în faţa ochilor.

Aceea era o *încuietoare.*

Fiecare zid era un strat, ca inelele dintr-un lacăt. Iar coloana din centru era piesa finală – întoarcerea cheii

Am inspirat şovăitor şi apoi am dat aerul afară. Am făcut câţiva paşi, cu grijă, până la cel de-al doilea inel de piatră. Magia din acest spaţiu părea să devină din ce în ce mai densă, mai toxică decât în urmă cu câteva minute. Capul îmi zvâcnea dureros. O senzaţie de vomă îmi persista în stomac. Membrele îmi tremurau.

Dar mult mai apăsător decât toate astea era gândul la Raihn, care lupta sus, pentru supravieţuire.

Nu aveam timp pentru prostiile astea.

Am înaintat poticnindu-mă până la următorul perete.

De data asta, n-am şovăit. Mi-am redeschis rana de la mână, lăsând să izvorască o dâră proaspătă de sânge, şi am lipit-o de piatra rece.

MANA DEJA îmi sângerează.

Furie. Furie deplină. Afară plouă – unul dintre acei musoni rari şi dezlănţuiţi care mătură din când în când deşertul. Din păr îmi picură apă de ploaie peste gravuri. Ea le terminase nu cu mult timp în urmă, iar praful încă zăbovea înăuntrul şănţuleţelor, amestecându-se cu sângele meu şi formând o mâzgă neagră pe măsură ce se întindea în adâncituri.

Le urăsc.

O urăsc.

N-ar fi trebuit să vin aici în starea asta. Nu aceasta e urma pe care voiam s-o las pe ceva atât de important. Acesta era un lucru care trebuia să mă facă mai puternic – în schimb, devine un adevărat altar al slăbiciunilor mele. Dar trebuia să vin aici în seara asta. Trebuia să fiu sigur că nu m-a trădat cu ultimul ei afront – să ştiu că am suficientă forţă pentru a duce la bun sfârşit ceea ce am început împreună.

Chiar credea că se poate termina aici?

Chiar credea că mă va opri cu plecarea ei?

Mi-a spus că sunt avid de putere. Eu i-am replicat că e slabă. Ce drept avea să-mi vorbească aşa? N-avea nimic. Eu i-am oferit totul.

Eram pregătit să-i dăruiesc eternitatea.

Eram pregătit să-i dau totul, iar ea m-a privit în ochi şi m-a scuipat în faţă.

Ştia ea câte femei şi-ar fi dat viaţa pentru aşa ceva? Câţi oameni ar fi devenit ucigaşi pentru a fi Transformaţi în vampiri regali?

Credea că nu voi simţi mirosul propriului copil

înăuntrul ei?

La acest gând, frica îmi spintecă pieptul. îmi este greu să respir. Copilul meu.

O ameninţare. Nu o ameninţare oarecare, ci cea mai mare dintre toate. Câţi regi au murit de mâna copiilor lor?

Dacă ar fi rămas... dacă ar fi ascultat...

Am fi putut-o scoate la capăt.

Dar acum a plecat, iar eu voi avea un copil undeva, în lumea asta mare, şi sunt... sunt...

Cad în genunchi, cu fruntea lipită pe marginea ascuţită a zidului. Pieptul mă doare îngrozitor. Pendulez periculos între două emoţii, niciuna dintre ele plăcută, şi o urăsc pentru că mă face să mă simt aşa.

Mi-e ruşine de mine însumi.

Mă gândesc la fiecare cuvânt pe care i l-am spus. La fiecare tresărire de suferinţă de pe chipul ei.

Nu am cerut niciodată nimic din toate astea. Ea a fost cea care a venit la uşa mea. Ea a fost cea care a tot găsit căi de a rămâne lângă mine.

Gândul unei camere pustii dintr-un castel gol mă loveşte din plin şi e mai dureros decât orice rană din bătălie pe care am îndu- rat-o vreodată.

Ar trebui să mă duc după ea. S-o vânez. Ar trebui săpun capăt sentimentelor mele, să repar această fisură din armura mea. Aşa ar fi făcut tatăl meu. Aşa ar fi făcut toţi regii Născuţi din Noapte dinaintea mea.

Dar ea s-a uitat în ochii mei şi m-a întrebat dacă va fi în siguranţă dacă va pleca. Dacă anii de iubire şi de apropiere dintre noi îi dăduseră acest drept.

I-am spus:

— Eşti binevenită să pleci oricând doreşti. E o aroganţă din partea ta să presupui că îmi pasă atât de mult încât să vin după tine.

Mare parte din acea conversaţie a devenit neclară, îngropată în replici crude. Dar îmi amintesc fiecare cuvânt din acel răspuns.

Aici, în faţa magiei pe care o crease pentru mine, nu mai pot minţi. Deoarece a fost, intr-adevăr, o minciună. Una copilărească.

Aici, nu mă pot minţi pe mine însumi

Ea aplecat. Nu se va mai întoarce.

Şi, chiar dacă aş găsi-o, nu aş putea s-o omor.

Slăbiciunea acestei revelaţii mă uluieşte. Mă stinghereşte. Şi mă urăsc pentru asta.

Şi totuşi, ştiu că m-aş urî şi mai mult dacă aş sta lângă cadavrul ei. Mă gândesc la o altă femeie cu ochi negri, o fostă regină carefusese bună cu mine când nu meritam, pe care nu o cruţasem, şi simt o mică urmă de regret.

Ceea ce am simţit pentru Alana a fost – este – mult mai copleşitor decât ceea ce am simţit cândva pentru un inamic blând pe care abia îl cunoşteam. Corpul meu se cutremură când mă gândesc cât de tare m-ar durea rana morţii ei.

Mă silesc să mă ridic din nou în picioare. Am mâinile atât de grav rănite încât sângele mi se revarsă peste marginea gravurilor. O parte din el mi-a ajuns pe faţă şi ochii mă usturădin cauza lui.

îmi ridic privirea spre frumuseţea din faţa mea. Această fortăreaţă, menită să conţină o putere mai mare decât cea pe care orice rege, Născut sau nu din Noapte, o stăpânise vreodată înaintea mea.

Iar eu îmi fac griji pentru o femeie din neamul

oamenilor?

îmi alung ruşinea şi durerea într-un loc întunecat, într-un cotlon al minţii mele, ca să nu mai iasă niciodată la suprafaţă.

Las-o să plece! îmi spun.

Nu valorează nimic, îmi spun.

Apoi îmi retrag mâna.

ÎMI ERA RĂU. De data asta nu m-am dezmeticit până când peretele nu s-a prăbuşit complet, iar eu căzusem la podea odată cu acesta. Eram în genunchi pe piatră, vomitând. Mâncasem foarte puţin astăzi, aşa că din mine n-au ieşit decât câteva picături de lichid urât mirositor.

Mi-am şters gura cu dosul mâinii şi am ridicat capul.

Acum, unicul lucru care stătea în faţa mea era coloana. Coloana – nu, nu era un cuvânt suficient de puternic ca s-o descrie. Un obelisc. Gravurile de pe suprafaţa acestuia erau, vedeam acum, oarecum diferite de cele din restul peşterii, chiar dacă nu desluşeam exact în ce fel – formele erau puţin mai dezordonate, cercurile, mai strâmbe. Focul Nopţii pălise – sau mi se părea mie că încăperea era mai întunecată? Strălucirea de un roşu-intens a gravurilor părea mai agresivă cu fiecare bătaie a inimii mele, care le preluase ritmul.

Amintirile tatălui meu – durere, furie, teamă – îmi clocoteau în vene. înspăimântătoarea armă cu tăiş dublu – iubirea şi dezgustul faţă de mama mea. Uram să simt asta.

îl uram pe *el* pentru că simţise asta.

M-am uitat fix la acel obelisc. Am clipit şi o lacrimă mi s-a rostogolit pe obraz.

Nu voiam să fac asta.

Amintirile, emoţiile s-au intensificat pe măsură ce am înaintat spre centrul camerei. îmi pierdeam controlul asupra propriei persoane. Mă temeam că orice va urma mă va distruge. Mai rău, putea distruge imaginea fragilă pe care o mai aveam despre tatăl pe care-l iubisem – şi care mă iubise.

Ce laşă eram – încă preţuiam aceste lucruri, după toate cele întâmplate.

Dar venisem aici cu un motiv. Nu puteam să mă îndrept decât într-o singură direcţie. Ultima bucată de lacăt rămasă.

M-am ridicat, poticnindu-mă. Am păşit în cercul final.

Nu era nevoie să mă tai din nou. Mâna mea era deja plină de sânge.

Am lipit-o de suprafaţa pietrei.

70. RAIHN

Aripile nu mă mai ascultau. N-am putut să încetinesc, să mă opresc, înainte ca pământul să se înalţe în faţa mea şi să mă lovească violeiţţ.

Am simţit durerea. Am încercat să mă mişc. Ceva mi-a trosnit în corp.

Nu am fost în stare să deschid ochii. Când am încercat, deasupra mea s-a aplecat un chip pe care nu-l mai văzusem de foarte, foarte mult timp.

M-am încruntat.

Nessanyn?

Arăta la fel ca-n urmă cu două sute de ani – părul negru şi ondulat îi cădea în valuri în jurul feţei când s-a apropiat de mine. Ochii ei, căprui şi adânci ca abisul, priveau în mine, plini de lacrimi.

Cine câştigă? a întrebat ea, cu glas şovăitor. *Cine câştigă, dacă te lupţi cu el?*

Mi-o spusese de multe ori, în trecut. De nenumărate ori, tră- gându-mă înapoi de la graniţă de fiecare dată când credeam că o voi încălca.

întotdeauna am crezut că Nessanyn e mult mai

puternică decât mine.

Dar acum, înaceastăversiuneasa, părea doar îngrozită. Era o femeie singură şi abuzată, o prizonieră în propria căsnicie.

Nu a luptat pentru că-i era prea frică. Pentru că era nevoie de un curaj absurd pentru a continua să lupţi chiar şi atunci când ştiai că nu ai nicio şansă.

M-am întins şi i-am atins bărbia. Mi-a prins mâna şi a ţinut-o acolo, în timp ce o lacrimă i se rostogolea pe obraz.

Cine câştigă? a spus ea din nou.

Poate că nu eu, am răspuns. *Dar merită să încerc, nu?*

A încercat să-mi ţină mâna, dar mi-am retras-o.

Am deschis ochii.

Deasupra mea, în văzduh, era un adevărat măcel. Stropi de sânge provenind de la războinicii încleştaţi în bătălie, la sute de metri mai sus, împroşcau stâncile ca o ploaie neagră. O picătură mi-a picat pe obraz.

Era un coşmar. O privelişte care, am ştiut chiar atunci, mă va trezi acoperit de transpiraţii reci şi peste zece ani. Dacă eram destul de norocos să trăiesc atât.

Am încercat să mă ridic. Un spasm agonizant mi-a tăiat respiraţia.

Pe sânii lui Ix! Corpul meu era zdrobit. Absolut zdrobit. îl forţasem prea mult în ultimele săptămâni Ceea ce-mi făcuse Simon mă împinsese la limita rezistenţei.

Mai murisem şi înainte. Ştiam cum e să stai pe marginea prăpastiei şi să aştepţi sfârşitul.

Dar nu încă.

Mi-am înălţat capul. O altă picătură de sânge venită de sus mi-a lovit fruntea, rostogolindu-mi-se în ochiul drept şi colorând lumea în negru-roşiatic.

Prin filtrul său, am privit ruinele din jurul meu. Aterizasem pe o piatră, izbindu-mi de ea toată partea dreaptă a trupului Aripile îmi erau încă deschise, deşi mi-am dat imediat seama că dreapta era acum inutilă. Şi braţul a refuzat să coopereze când am întins mâna după sabie. Am apucat mânerul cu mâna stângă şi muşchii au protestat când au întâlnit acea greutate împovărătoare.

M-am uitat înjur.

Acolo, printre ruine, Simon s-a ridicat, poticnindu-se, în picioare. Partea din faţă a armurii sale de piele era mânjită de sânge. Una dintre aripi îi era frântă în mai multe locuri şi sângele negru şi lipicios îi acoperea penele. Obiectul acela de pe piept pulsa şi mai tare acum, iar sclipirea sa străpungea noaptea şi-i lumina sinistru chipul de jos în sus.

Se legăna înainte şi înapoi, ţinându-se de cap, apoi a scos un răget înfiorător, ca de animal.

S-a echilibrat şi privirea i-a căzut asupra mea.

Mi-am înfipt sabia în pământ şi m-am sprijinit de ea ca să mă pot ridica în picioare.

Arde-m-ar soarele să mă ardă!

Genunchii aproape că mi s-au înmuiat. Aproape.

Nu am arătat-o. Doar am zâmbit. Nu ştiam cât de mult sânge aveam în gură până când acel zâmbet l-a făcut să mi se prelingă pe bărbie.

Eram conştient în permanenţă de uşa din spatele meu – uşa asupra căreia se fixase privirea lui Simon, înainte de a se întoarce spre mine.

Nu, nu va trece de mine.

Petrecusem destul timp îngăduindu-i să pătrundă în gândurile mele, în temerile mele. îi oferisem deja prea multe.

Aici se va termina totul. Oricât va costa.

Am ridicat sabia şi mi-am silit braţul drept, care

tremura violent, să se alăture celui stâng.

Haide! i-am spus trupului meu, când acesta aproape că a urlat de durere. *O ultimă luptă. Un strop de curaj, bătrâne.*

Uimitor de ce e capabilă mintea.

Pentru că atunci când Simon s-a năpustit asupra mea, cu buzele schimonosite, mârâind, cu magia aceea nefirească arzând în jurul lui ca focul în vârful unui chibrit, eram pregătit.

71. ORAYA

Tatăl meu stătea în faţa mea.

Camera devenise întunecată şi înceţoşată, acoperită parcă de o ceaţă groasă. Nimic nu părea real în afară de neantul neguros şi cenuşiu.

în afară de neantul neguros şi cenuşiu şi *el.*

îl visasem pe Vincent de nenumărate ori. Dar această imagine a lui părea mult mai reală decât cele mai vii dintre întruchipări. Detaliile fine ale chipului său m-au lovit ca un cuţit în piept – toate lucrurile pe care nu-mi dădeam seama că le uitasem, cum ar fi uşoara strâmbătură a nasului sau faptul că avea părul mai des pe partea stângă decât pe cea dreaptă. Versiunea lui din mintea mea era

una generică, estompată de lunile de absenţă, chiar dacă durerea mea se agăţa de el.

Am spus, mai ales pentru că trebuia să nu uit asta:

— Nu eşti real.

Nimic din toate astea nu era real.

Vincent mi-a zâmbit cu tristeţe.

— Nu sunt?

Mamă întunecată! *Vocea* lui.

— Sunt real din toate punctele de vedere care au vreo importanţă, a replicat.

— Eşti un vis. O halucinaţie. Am pierdut mult sânge şi...

— Am lăsat multe părţi din mine aici, în această încăpere.

Ochii lui Vincent s-au ridicat, ca şi cum ar fi observat acest loc dincolo de lucrurile care erau învăluite în întuneric.

— Mai mult decât aş fi vrut vreodată să las. Şi toate acestea sunt încă aici, chiar dacă eu nu mai sunt. Nu-i aşa că asta e real, şerpişorule?

Intr-adevăr, părea extrem de real.

— Eşti doar o plăsmuire a imaginaţiei mele, am şoptit. Pentru că tu eşti ceea ce vreau să văd.

A dat uşor dintr-un umăr, aproape imperceptibil. Era un gest atât de cunoscut, încât mi s-a tăiat răsuflarea.

— Poate, a spus el. Mai contează?

în acel moment, mi se părea că nu contează deloc.

A făcut un pas mai aproape, iar eu m-am dat un pas înapoi. El a încremenit, cu chipul străbătut de

durere, pentru o clipă.

— Lucrurile pe care le-ai văzut aici ţi-au stricat într-o aşa măsură imaginea pe care o ai despre mine? Am vrut să ofer acestui loc cele mai mari realizări şi ambiţii ale mele. în schimb, l-am transformat într-un monument al celor mai mari greşeli pe care le-am comis vreodată.

Atât de multe greşeli. Dar tu n-ai fost nicicând una.

Mi-au trecut prin minte ultimele cuvinte ale lui Vincent. A tresărit, ca şi cum le-ar fi auzit şi el.

— Atât de multe greşeli, a murmurat. Nu am vrut niciodată să vezi această latură a mea.

— Nu am vrut niciodată să te văd aşa.

Şi, Sfântă Zeiţă, nu glumeam deloc. Uneori invidiam persoana care eram cu un an în urmă, care ştia, mai presus de orice îndoială, că tatăl ei o iubea. Da, era singurul lucru în care putea să creadă, dar cel puţin era ceva solid, absolut sigur.

A-mi pierde încrederea în Vincent însemna mai mult decât a-mi pierde încrederea într-o singură persoană. Spulberase ceva în mine, îmi distrusese puterea de a mai avea încredere în oricine altcineva.

Durerea i-a străfulgerat trăsăturile, apărând şi dispărând atât de repede încât puteam crede că e doar o iluzie optică. Gândul că această imagine a sa era doar o născocire a minţii mele s-a îndepărtat tot mai mult. Dacă era o halucinaţie, era una perfectă, deci putea la fel de bine să fie ceva real.

Şi văzându-l acolo, înaintea ochilor mei, furia pe care mi-o înăbuşisem luni întregi a ieşit la suprafaţă.

— M-ai minţit, am zis. Toată viaţa mi-ai spus că

lumea e o colivie. Dar tu ai fost cel care m-a închis acolo. M-ai manipulat de când eram...

— Te-am salvat! a răbufnit el, apropiindu-se brusc.

Apoi a tresărit, ca şi cum şi-ar fi dat seama că trebuie să-şi stăpânească furia, s-o forţeze să se retragă.

— M-ai *răpit,* am spus, sufocându-mă. Mi-ai ucis mama şi ai...

— Nu am ucis-o.

— Ba da, ai ucis-o!

Vocea mea a tunat în încăpere, lovindu-se cu ecou de tavanul de piatră.

— Te-ai dus la Salinae în acea noapte, ştiind că ea locuia acolo. Ai *distrus oraşul,* ştiind...

— Eu...

Nu. îmi ajunsese şarada aceasta.

— *Gata cu minciunile!* Am avut parte de ele aproape douăzeci de ani. Nu mai vreau. *Gata!*

Vincent şi-a încleştat maxilarul. Un muşchi i s-a încordat în obraz, parcă sub apăsarea cuvintelor nerostite.

Camera părea să devină mai solidă, ceaţa se subţiase considerabil. S-a întors spre obelisc, punându-şi mâna pe acesta. A tras aer în piept şi l-a lăsat să iasă încet, cu umerii pleoştiţi

— Această magie, a spus el, puţin mai calm, este un lucru viu. Iar coloana din centrul său e cea mai pretenţioasă piesă dintre toate. A trebuit să mă tot întorc aici de-a lungul anilor, s-o hrănesc din ce în ce mai mult cu propria energie pentru a păstra vrăjile puternice. E cea mai importantă, şi totuşi cea mai slabă, pentru că am fost nevoit să aduc o altă vrăjitoare care să mă ajute s-o desăvârşesc.

După ce...

După ce ea aplecat. Nu a rostit-o. Nu era nevoie.

Privirea i-a alunecat peste umăr. Furia îi dispăruse. A rămas doar tristeţea. Dintr-odată, tatăl meu părea inimaginabil de bătrân. Nu acea bătrâneţe a ridurilor pielii sau a părului încărunţit, ci bătrâneţea epuizării pure, care venea din suflet.

— Vrei să vezi, şerpişorule, a murmurat el, ce amintiri mi-a luat?

Nu, am fost cât pe ce să spun.

Nu voiam să văd.

Dar ajunsesem prea departe ca să dau acum îndărăt, înghiţisem prea multe minciuni ca să refuz adevărul.

încet, m-am alăturat tatălui meu, la obelisc. Am ridicat mâna şi am aşezat-o peste a lui.

E O NOAPTE friguroasă, singura sursă de căldură fiind focul care mistuie aşezarea Salinae.

Nu simt nici frigul, nici căldura. în timp ce zbor pe deasupra oraşului, o ruină faţă de ceea ce fusese odinioară, nu simt decât satisfacţie. A fost un an greu. Port această coroană de aproape două secole. Puţini regi Născuţi din Noapte – puţini regi din Obitraes, în general – reuşesc să păstreze atât de mult timp puterea. Am ştiut asta de la început. Dar, în ultima vreme, duşmanii mei s-au ridicat la adăpostul tenebrelor. îi simt cum mă înconjoară la fiecare petrecere, la fiecare întâlnire. Le simt ochii asupra mea şi când sunt singur, la mine în

dormitor, şi când stau în faţa poporului meu.

Puterea e o afacere foarte, foarte sângeroasă.

M-am înmuiat în ultimii ani.

Dare vremea să redevin dur. Trebuie să îndepărtez slăbiciunile din mine ca pe nişte bucăţi de came putrezită. Şi există o anume cangrenăpe care am lăsat-o să mă afecteze prea mult timp, pentru că am fost slab. Prea slab pentru a renunţa la micile mele fantezii despre o femeie – o femeie din neamul oamenilor – care m-a respins, la confortul bizar pe care mi-l oferea ideea că ea încă trăieşte undeva şi la promisiunea ruşinoasă pe care i-o făcusem cândva.

în ultima vreme, am visat-o. M-am visat pe mine însumi, înfi- gându-mi sabia înpieptul tatălui meu. Am visat un băieţel cu ochi argintii care-mi străpunge inima cu o sabie.

Nu am venit în Salinae ca s-o ucid.

îmi tot spun asta, deşi nu ştiu de ce. Niciun rege Născut din Noapte dinaintea mea nu ar fi ezitat să ucidă ca să înlăture o astfel de primejdie.

Eşti prea moale, *îmi şopteşte propriul părinte şi ştiu că are dreptate.*

Nu trebuie s-o ucid, îmi spun. Trebuie doar să ucid copilul. Copilul reprezintă unpericol. Ea nu măpoate ameninţa.

Dar când zbor deasupra cartierelor umane din Salinae, care ard la nesfârşit printre limbile de Foc al Nopţii, şi aterizez în faţa grămezii de ruine care fusese o casă, nu mă aştept deloc la intensitatea emoţiei care mă copleşeşte.

Mă uit prelung la acea mână de cenuşă care a fost odată o casă. Nu miros niciun semn de viaţă.

Nu aud nicio bătaie de inimă. Cândva, o simţeam din capătul opus al încăperii – ba chiar din colţul opus al castelului – ca şi cum trupul ei mă chema, făcân- du-şi constant simţită prezenţa.

Absenţa ei de-acum este cu atât mai copleşitoare. Ca un hău căscat în sufletul meu.

Regretul, feroce şi necruţător, mă sfâşie.

Trei dintre soldaţii mei înconjoară rămăşiţele casei, dar nu m-auvăzut încă. îmi trece prin cap să-mi iau zborul. Fiecare parte din mine vrea să se îndepărteze în grabă de această ruină şi să alunge pentru totdeauna amintirea acesteia.

Dar absenţa bătăilor de inimă pe care le căutam m-a făcut s-o ratez pe cea care a rămas în urmă. Cei trei Hiaji dădeau târcoale unui lucru, înfometaţi.

Măcar pot termina misiunea pentru care am venit aici.

Aterizez. Unul dintre soldaţi înjură şi-şi freacă mâna însângerată.

— Mieluşică? murmură el. Mai degrabă viperă.

Apoi războinicii mă observă şi se grăbesc să mi se închine. Nu le dau atenţie.

Pentru că deja te văzusem pe tine.

Eşti o sclipire singuratică de lumină într-o mare a morţii. Singurul lucru viu în acest morman de moloz.

în visele mele, copilul meu este oglinda mea. E propriul meu chip pe care-l văd când mă gândesc că voi muri de mâna Moştenitorului meu.

Dar tu, şerpişorule, semeni atât de mult cu mama ta!

îngenunchez înfaţa ta. Eşti tare mică. Prea mică pentru vârsta ta, deşi nu ştiu exact câţi ani ai.

Timpul poate trece ciudat pentru vampiri. Mama ta a stat o perioadă îndelungată lângă mine, dar uneori nu-mi amintesc câtă vreme a trecut de când aplecat.

Ai părul lung, negru şi lucios, care-ţi acoperă faţa, iar pistruii de pe nas ţi se amestecă printre petele de sânge şi funingine, încre- ţindu-se când te strâmbi la mine. Asta mă face să mă gândesc la un trecut îndepărtat.

Dar ochii aceia...

Ai ochii mei. Argintii ca luna, rotunzi şi plini de furie oţelită. Furia îmi aparţine. Neînfricarea.

Mă întind spre tine şi, deşi pot auzi, din bătăile disperate ale inimii tale că ţi-e frică, nu eziţi să te repezi la mine, înfigându-ţi dinţii tăi mici adânc în degetul meu.

Nu te voi minţi, şerpişorule.

Mă aşteptam să te omor în acea noapte.

Dar nu mă aşteptam deloc să te iubesc atât de mult, în felul acesta devastator.

Sentimentul mă loveşte atât de brusc, atât de copleşitor, încât nici măcar nu am timp să mă împotrivesc senzaţiei.

Mă priveşti urât, de parcă ai fi gata să înfrunţi unul dintre cei mai puternici vampiri din lume, iar eu zâmbesc puţin, fără voia mea.

îmi ia un minut să recunosc senzaţia din piept. Mândrie.

Mă gândesc la propriul tată şi la felul în care şi-a petrecut întreaga viaţă insuflându-mi frica faţă de ce pot deveni. Mă gândesc la noaptea în care l-a aruncat fără niciun regret pe fratele meu nou-născut pe fereastră, spre demoni.

E de neconceput pentru mine ca tatăl meu să fi simţit vreodată pentru mine ceea ce simt eu în acest moment.

Cu siguranţă nimeni nu a făcut-o vreodată.

Nu pot descrie profunzimea acestei emoţii, nici intensitatea terorii care vine odată cu ea, legate inextricabil. Am venit aici pentru a-mi vindeca slăbiciunile cele mai mari şi, în schimb, acum îi ofer inima mea.

Din acel moment, şerpişorule, nu am luat în considerare varianta de a te ucide.

Voi face altceva, îmi spun. Te voi creşte. Mă voi proteja de tine, apărându-te de o lume care te-ar învăţa cum să mă ucizi.

Poate fi altfel, îmi spun, decât povestea cu mine şi cu tatăl meu.

Poate fi diferit de povestea mea cu ea.

Te iau în braţe. Eşti atât de mică şi fragilă în braţele mele! Chiar dacă ţi-e frică de mine, te agăţi'de gâtul meu, ca şi cum o parte din tine ştie exact cine sunt.

Deja mi-e mai frică decât mi-a fost vreodată.

Mi-e frică de tine şi de ceea ce mi-ai putea face. Mi-e frică de lumea care te-ar putea ucide atât de uşor. Mi-e frică de mine însumi, înzestrat acum cu o altă inimă fragilă pe care ştiu că nu o pot păstra.

Dar, şerpişorule, e cea mai minunată frică din lume.

Fiecare minut petrecut alături de tine e minunat, chiar dacă regret deja toate greşelile pe care ştiu că le voi face.

AM TRAS cu greu aer în mine. Pieptul mă durea. Aerul însuşi mă ardea.

Acum eram în genunchi.

M-am silit să deschid ochii în mijlocul fumului toxic. Nu, nu era fum. Era un soi de magie, densă şi roşiatică, strălucind într-un milion de culori deodată.

Poate că de aceea mi se prelingeau lacrimi pe obraji

Sau poate că nu.

Vincent stătea îngenuncheat lângă mine. Mâna lui era pe umărul meu, dar nu-i simţeam atingerea şi, pentru o clipă, asta m-a devastat.

Indiferent cât de real părea, indiferent cât de real arăta, pierise demult.

Mi-a zâmbit cu tristeţe.

— Am încercat, Oraya, a murmurat el. Am încercat.

Am înţeles profunzimea lucrului pe care-l recunoştea în acele cuvinte. Secole întregi de brutalitate înrădăcinată în el, venerată mai presus de orice altceva. Milenii întregi şi numeroase generaţii care au marcat sfârşituri şi începuturi sângeroase.

Nu-l mai văzusem niciodată pe Vincent admiţându-şi slăbiciunea. Iar acele cuvinte erau o recunoaştere a tuturor eşecurilor sale.

Şi totuşi, eram încă tare supărată pe el.

— Nu a fost de ajuns, am spus, înecându-mă, gata să izbucnesc în suspine.

A înghiţit în sec.

— Ştiu, şerpişorule, a murmurat el. Ştiu.

A dat să-mi mângâie părul, dar nu am simţit nimic.

Pentru că Vincent era mort.

Dintr-odată, totul era adevărat. Că el mă salvase. Că mă traumatizase pe viaţă. Cu egoismul şi generozitatea sa.

Că se străduise.

Că eşuase.

Şi că, oricum, mă iubise.

Şi că voi purta toate aceste poveri pentru totdeauna, tot restul vieţii mele.

Iar el tot mort va fi.

M-am ridicat cu chiu, cu vai în picioare. M-am întors spre Vincent. Imaginea lui, cândva atât de clară, începea să se estompeze.

S-a uitat la obelisc.

— Cred, a spus el, că pentru asta ai venit aici.

I-am urmărit privirea. Coloana se deschisese, dezvăluind o scobitură străbătută de o undă purpurie luminoasă.

Şi acolo, în centrul acesteia, se afla o sticluţă care plutea, de sine stătătoare, în aer. Lichidul dinăuntrul ei conţinea o multitudine incredibilă de culori, care se schimbau şi se transformau cu fiecare clipă. Violet şi albastru şi roşu şi auriu şi verde, toate la un loc, ca nuanţele nesfârşite dintr-o galaxie.

— Sângele lui Alarus, am şoptit.

— Mama ta şi cu mine am renunţat la o groază de lucruri pentru a-l distila.

M-a privit din nou în ochi

— Dar am şi câştigat mult.
— Ce să fac cu el? Să-l beau sau să-l folosesc în vrăji...
— Poţi să bei. Doar un pic. Sau îl poţi pune pe pumnalele tale. Va găsi o cale de a-ţi oferi puterea sa, indiferent cum o vei folosi. Sângele tău este catalizatorul.
— Şi ce-mi va face?

M-am gândit la Simon şi la ochii lui goi, injectaţi. La dinţii aceia care i-au luat mai mult decât i-au dat.

— Te va face puternică, a spus Vincent.
— Şi altcumva?
— Nu pot să spun.

Exista un motiv bine întemeiat, ştiam bine, pentru care el nu folosise niciodată sângele. Conţinea o putere atât de mare încât nu putea fi decât o ultimă soluţie disperată.

Am întins mâna înăuntrul obeliscului şi am strâns degetele în jurul sticluţei.

A durat o clipă până mi-am dat seama că ţipătul care a sfâşiat aerul îmi aparţine. Preţ de câteva secunde nesfârşite, totul a dispărut, în afara durerii. Eram acoperită de sudoare din cap până-n picioare, când, încet-încet, am scos sticluţa din obelisc.

Silueta lui Vincent a început să pâlpâie. Lumina care atingea gravurile tremura şi dansa.

— Du-te! a spus el. Nu mai ai mult timp.

Vocea lui suna de departe. Mi-a zâmbit cu blândeţe.

— Nu uita de colţii ăia ai tăi, şerpişorule.

Şi, Sfântă Zeiţă, în ciuda tuturor lucrurilor care

se petrecuseră, am simţit că şovăi. în ciuda tuturor întâmplărilor, nu eram pregătită să-mi iau adio.

Nu voi fi niciodată pregătită.

— Te iubesc, am spus.

Pentru că încă era adevărat. După toate câte aflasem, încă era adevărat.

Nu am aşteptat să-mi spună şi el acelaşi lucru. Mi-am şters lacrimile de pe obraji şi i-am întors spatele.

Imaginea lui Vincent s-a stins în întuneric.

Nu m-am mai uitat înapoi

72. RAIHN

Simon nu se lăsa. Dar nici eu.

Ne-am încleştat într-o luptă neîntreruptă, săbiile şi magia se ciocneau într-o melodie disonantă, învăluită în ceaţă. Sângele bătăliei din cerurile de deasupra noastră ploua acum peste noi într-un ritm constant, îmbibându-ne în lichid negru – atât de mult sânge încât nici nu mai ştiam care e al nostru şi care nu. Nu mai simţeam loviturile. Durerea era atât de constantă încât am lăsat-o să se piardă în fundal, ignorând-o ca să nu-mi distragă atenţia.

Nu ştiam cum de nu murisem deja. Simţeam c-ar trebui să fiu mort. Corpul meu mă ameninţa că renunţă la fiecare mişcare.

îmi spuneam la nesfârşit: *încă o lovitură.*

Şi încă una.

Nu mă aşteptam să ies viu din lupta aceasta. Dar eram convins că nici pe Simon nu-l voi lăsa în viaţă.

Ori de câte ori puteam să fur câteva clipe preţioase, mă uitam peste umăr, spre uşa

îndepărtată din ruine – un abis întunecat, fără niciun semn din partea Orayei.

Cu fiecare minut care trecea, inima îmi urca, înspăimântată, în beregată.

Haide, prinţesă! Unde eşti?

Eram recunoscător că mă concentram să-l ţin pe Simon la distanţă. Altfel, aş fi zăbovit prea mult asupra milioanelor de scenarii înfiorătoare care-mi treceau prin minte – trupul Orayei sfâşiat în diverse capcane, zdrobit sub stânci sau ars de magia pe care nu o putea controla.

JAP!

O lovitură devastatoare din partea lui Simon m-a izbit de o piatră. Am simţit impactul în măduva oaselor. Capul mi s-a clătinat dintr-o parte în cealaltă. Vederea mi s-a acoperit de o ceaţă albicioasă.

Câteva clipe mai târziu, când m-am forţat să mă trezesc la realitate, primul lucru pe care l-am văzut a fost chipul schimonosit al lui Simon care se îndrepta spre mine.

Abia am reuşit să mă dau la o parte din calea sa, rostogolindu-mă.

Am ripostat cu stângăcie.

Am simţit un val cald pe faţă – un jet de sânge proaspăt. Lovisem ceva. Nu ştiam sigur ce anume. Nu mai ţineam socoteala loviturilor pe care le împărţisem până acum.

El a răcnit dezlănţuit şi mi-a răspuns la lovitură.

O altă pată de lichid negru-roşiatic pe obrazul lui. O altă zvâcnire de durere surdă. O altă rană.

Nici acestora nu le mai puteam ţine socoteala.

Am încercat să-mi rotesc sabia şi mi-am dat seama că braţul stâng nu mai funcţiona deloc. *Fir-*

ar să fie! Am schimbat rapid mâna, retrăgându-mă...

Prea încet.

M-am izbit de un alt stâlp, lovindu-mi coloana în muchia zimţată a acestuia cum a fost mai rău – mi-a scos tot aerul din plămâni. Corpul mi s-a prăbuşit peste stâlp şi-mi doream cu disperare să pot rămâne acolo.

Să nu îndrăzneşti! i-am spus. *Ridică-te naibii!*

Simon se îndrepta spre mine. Şi 'el arăta de-a dreptul jalnic, şchiopătând, cu sângele prelingându-i-se pe faţă. îi lipsea un ochi, sau cel puţin aşa părea, sub toată acea masă de came măcelărită.

Totuşi, magia aceea blestemată îi pulsa în piept, rezistând cu încăpăţânare în ciuda fiecărei lovituri pe care i-o aplicam. îl ţinea în viaţă, deşi orice trup de muritor ar fi cedat. îl făcea mai puternic decât aş fi putut fi eu vreodată.

— Tu, a mârâit el, n-ar trebui să fii o problemă atât de mare!

Am observat o mişcare cu coada ochiului.

Am făcut greşeala să mă uit.

Oraya.

Preţ de o clipă, am crezut că am halucinaţii Ieşea împleticin- du-se din întuneric. Sângele îi mânjea mâinile şi faţa. Alerga, mai mult poticnindu-se, uitându-se disperată înjur.

Şi era învăluită în magie.

O mai văzusem şi înainte mânuind Focul Nopţii, dar imaginea asta... era de-a dreptul magnifică. Acum vraja o îmbrăţişa, cu uimitoarele sale limbi în nuanţe de alb şi albastru tăind bezna nopţii, întinzându-se în jurul ei ca aripile zeilor.

Totuşi, magia care-i pulsa la mâna stângă, strâns

închisă, era diferită de Focul Nopţii. O simţeam chiar şi de aici – o simţeam în aer. Fuioarele de fum din jurul pumnului strâns erau roşii, întunecate, parcă din altă lume, atât de stranii încât m-am înfiorat, chiar şi de aici, de la distanţă. Magia se agăţa de Oraya de parcă ar fi fost făcută pentru ea, cu dâre fantomatice care îi pluteau pe piele şi pe pumnalele de la şolduri.

Nu mă îndoiam de ceea ce vedeam.

O obţinuse. Reuşise.

Preţ de câteva clipe nesfârşite, uşurarea şi mândria au dus o luptă înăuntrul meu, fără ca vreuna dintre ele să câştige.

Dar apoi l-am văzut pe Simon întorcând capul. Setea lui de sânge, furia, toate acestea s-au topit, înlocuite de ceva mult mai înspăimântător: o dorinţă devastatoare.

Ştia. Şi el o simţise.

Mi-a dat drumul şi a dat să se răsucească.

Privirea Orayei a întâlnit-o pe a mea, peste ruine. O clipă de contact vizual care părea cât o veşnicie, cu un milion de cuvinte nespuse, bâjbâind pe marginea abisului final.

Mi-aş fi dorit să pot folosi acest moment pentru a-i spune tot ceea ce-mi doream să-i spun. Toate lucrurile pe care aş fi vrut să le spun.

Speram că ştia deja totul.

Pentru că nici măcar nu a trebuit să mă gândesc înainte de a ataca.

Era ca şi cum corpul meu ştia ce se întâmpla şi hotăra că e o cauză demnă de un ultim efort, dincolo de limitele putinţei mele. Toate picăturile din puterea care-mi rămăsese – fizică, magică – s-au unit în această unică lovitură. Asterisul mi s-a

aprins pe piele, înflăcărându-mi sabia, mâinile. Braţele mele au reuşit să ridice arma cu toată greutatea ei pentru ultima oară.

Am sărit spre Simon, cu aripile desfăcute pentru a mă propulsa în această ultimă lovitură, şi mi-am înfipt sabia în spatele lui, turnând fiecare fărâmă de magie pe care o aveam în acea rană, sfâşiindu-l din interior.

O lumină neagră mi-a copleşit vederea.

Simon a scos un urlet animalic şi s-a învârtit. Singura bucată de lume de care am reuşit să mă agăţ era mânerul săbiei mele. Tot restul s-a estompat.

Tocmai dezlănţuisem ceva în Simon, pentru că acum loviturile lui nu mai erau altceva decât o manifestare de furie sălbatică. Ultimele rămăşiţe ale războinicului calculat dispăruseră. Practic, mă ataca descătuşat, cu ghearele, cu colţii

M-a izbit de perete. Mi-a vârât o mână în beregată, ţintuin- du-mă de zidul de piatră.

Nu mai vedeam nimic. Nu mai simţeam nimic altceva decât mânerul armei, pe care-l strângeam aprig.

Şi nici nu mai aveam nevoie de altceva.

Pentru că, în timp ce degetele lui se strângeau în jurul gâtului meu şi sabia lui mi se înfigea în carne, la nesfârşit, am apucat acel mâner cu toată forţa pe care o mai aveam şi am *împins.*

Şi am împins. Şi am împins.

Lama i-a spintecat pielea, muşchii, organele.

Era atât de transportat în furia lui încât a durat o eternitate până când şi-a dat seama că e rănit. încet, ochii lui, injectaţi şi haotici, au început să se

stingă.

Cel puţin, mi-am zis, am apucat să văd asta.

Braţul i s-a împiedicat la jumătatea mişcării Forţa mi s-a terminat. Mâna mea, mânjită de sânge, a alunecat de pe sabia acum înfiptă în trunchiul lui

Nu puteam s-o mai desprind de-acolo.

Apoi am simţit cum scap brusc de acea povară, deoarece cineva l-a înşfăcat peSimon şi l-a smuls de pe mine.

Imaginii înceţoşate a feţei muribunde a lui Simon i-a luat locul chipul Orayei

Era o schimbare binevenită. Am încercat să-i spun asta, dar nu puteam vorbi.

Ochii ei erau mari şi strălucitori, ca două monede de argint. A spus ceva, dar nu am auzit-o, din cauza vuietului valului de sânge din urechi. însă tremura.

Nu trebuie săpări atât de speriată, prinţesă, am încercat să-i spun. Dar când am încercat să-mi îndrept trupul, m-am prăbuşit în genunchi.

Şi totul în jurul meu s-a întunecat.

73.ORAYA

— Raihn!

Nu am vrut să-i strig numele. Mi-a ieşit pur şi simplu de pe buze când a căzut. Abia l-am auzit, mai degrabă l-am simţit, ca pe esenţa unei emoţii prea puternice pentru a rămâne îngropată înăuntrul meu.

Ieşisem din acele tuneluri şi ajunsesem în măruntaiele iadului.

Priveliştea mă şocase, mă îngrozise. Cerul era întunecat de războinici încleştaţi în luptă, iar solul nisipos al ruinelor era îmbibat cu stropi de sânge care se prelingeau din trupurile de deasupra noastră. în depărtare, dincolo de stânci, forţele noastre terestre erau prinse în luptă cu cei Născuţi din Sânge – oameni, Hiaji, Rishani, Născuţi din Sânge, toţi se sfâşiau între ei.

Nicio poveste de groază nu era mai rea decât asta. Niciun coşmar. Nici măcar închisoarea zeilor nu putea fi mai urâtă.

Şi totuşi, nimic din toate acestea nu era la fel de înfiorător ca trupul lui Raihn, o masă de ţesuturi sfâşiate şi came spintecată, zăcând pe jos.

Dintr-odată am simţit că mă aflu în arena de odinioară, în timpul întrecerii finale a turneului Kejari. Am simţit că-l pierd din nou.

— Raihn!

L-am înşfăcat de armura zdrenţuită de piele şi l-

am zgâlţâit, cu toată puterea.

— Ridică-te! Ridică-te naibii odată!

Capul i-a căzut într-o parte. Mă aşteptam să clipească ameţit, să schiţeze un zâmbet, să-mi zică: *Mai du-te naibii, prinţesă!*

Dar nu, nimic din toate astea.

Mi-am lipit mâna de pieptul lui. Sau, cel puţin, asta am încercat să fac, chiar dacă era aproape imposibil să găsesc o fâşie cât de mică de piele care să nu fie o rană deschisă.

Inima îi bătea foarte slab.

Era în viaţă. Dar ştiam că asta nu va dura. îmi petrecusem mult timp simţind moartea profilându-se deasupra mea. O simţeam când era aproape.

Cu coada ochiului, l-am văzut pe Simon mişcându-se. Deja se transformase într-un monstru în toată regula, o marionetă grotescă de came şi sânge, două elemente amestecate prin vrajă. Dar acea magie, acea magie toxică şi înfricoşătoare, îl ţinea în viaţă.

L-am scuturat din nou pe Raihn.

— Raihn! îţi interzic să-mi mori în braţe! Ai înţeles? Ridică-te dracului de jos! Mi-ai jurat... ai promis...

Niciodată, îmi promisese în primăvară. îmi jurase că nu mă va mai trăda niciodată.

Iar acum, faptul că-l pierdeam mi se părea cea mai mare trădare.

Nu. Nu, nu concepeam să se întâmple una ca asta.

Mi-am luat sabia şi mi-am crestat o rană mică pe mână, storcând picăturile de sânge printre buzele întredeschise ale lui Raihn. Dar sângele s-a adunat în colţul gurii, scurgându-se de acolo, inutil.

Nu s-a clintit.

Mintea mi s-a oprit, pur şi simplu. Durerea s-a frânt înăuntrul meu, înecându-mă, imposibil de controlat.

în spatele meu, Simon se zvârcolea din nou. Din trupul său zdrobit ieşeau tot felul de gemete înspăimântătoare.

Peste mine, ploua cu sânge din ceruri.

De jur-împrejur, supuşii mei cădeau în mâinile

duşmanilor, în faţa mea, soţul meu murea.

Iar în pumnul meu, în carnea arsă de-acolo, era o putere suficient de mare pentru a pune capăt tuturor acestor grozăvii.

Toată viaţa mea, am vrut să fiu ceva de care lumea să se teamă. A fost visul tatălui meu, asumat din momentul în care am înţeles cum să-mi clădesc puterea pe care o aştepta din partea mea şi să elimin slăbiciunile pe care el le dezaproba.

Dacă aş fi folosit sângele zeului, aş fi devenit, fără îndoială, ceva de care lumea se va teme. Aş fi mai înspăimântătoare decât Simon însuşi L-aş putea distruge. Pe el. Pe Septimus. I-aş putea nimici pe toţi Născuţii din Sânge. Mi-aş putea ucide orice inamic şi m-aş asigura că nimeni nu se va mai îndoi de puterile mele şi nici nu ne va mai ameninţa pe mine şi pe poporul meu.

Vor scrie legende despre mine.

Dar aceasta ar fi puterea distrugerii.

Nu l-aş putea salva pe Raihn.

Mi-am deschis palma. Pielea se crăpase şi sângera, mistuită de forţa elementului din sticluţa pe care o strângeam în pumn. Totuşi, acea urâţenie nu făcea decât să evidenţieze incandescenţa

conţinutului său, sângele pictat în culorile unei întregi galaxii pe fundalul celor mai întunecate umbre ale nopţii.

Era incredibil de frumos.

Am clipit şi o lacrimă mi s-a rostogolit pe obraz.

Nu voiam să mai pierd nimic. Pe nimeni Nu puteam.

Sângele ăsta putea fi folosit ca instrument al distrugerii, da. Dar oare putea fi folosit şi altfel?

Cândva divinizam paharele de vin murdare ale răposatului meu tată. Mă înfăşuram în hainele lui aruncate. Dacă mi-ar fi oferit cineva o şuviţă din părul lui, aş fi plâns de fericire.

Sângele ăsta era mai mult decât o simplă armă. Era o părticică dintr-un bărbat care fusese cândva iubit. Era o monedă de schimb, nepreţuită pentru singura fiinţă care ştiam că o va venera mai mult decât orice pe lume.

în timp ce Simon mârâia şi se împingea în mâini şi genunchi, chinuindu-se să se ridice, am înălţat ochii spre cer. Dincolo de siluetele înaripate de deasupra mea, norii de furtună se strângeau în şuvoaie nefireşti – ca nişte peşti care se roteau într-un iaz, cu frânturi de fulgere înalte dansând printre ei.

Nu mai văzusem cerul aşa decât o singură dată. Când eram priviţi de zei.

Am ridicat sticluţa deasupra capului, ca şi cum l-aş fi oferit cerului.

— Mamă a întunericului înfometat! am strigat. Te invoc pe tine, Zeiţă a Nopţii, a Sângelui, a Umbrei! îţi înapoiez sângele soţului tău, Alarus! Ascultă-mă, Zeiţa mea, Nyaxia!

74. ORAYA

Timp de câteva secunde lungi şi teribile, nu s-a întâmplat nimic.

Bătălia continua. Simon se tot chinuia să se ridice, încet, în genunchi. Raihn murea.

Lacrimile au început să-mi curgă şuvoi.

Nu. Trebuia să funcţioneze. Era obligatoriu.

Braţul mi-a tremurat când am întins flaconul spre cer. îl ţineam cât puteam de sus, privind fix, fără să clipesc, la noaptea de sus, atinsă de capriciile zeilor.

Te rog! am implorat, în sinea mea. *Te rog, Nyaxial Ştiu că nu am fost niciodată cu adevărat a ta, dar te implor să mă asculţi!*

Şi apoi, ca şi cum mi-ar fi auzit rugăciunea mută, şi-a făcut apariţia.

Timpul a părut că trece mai lent, iar siluetele de deasupra capului meu se mişcau cu încetinitorul. Briza din părul meu s-a răcit dintr-odată, lăsându-mi şuviţele suspendate în aer. Pielea mi s-a înfiorat, ca în clipele care preced un fulger.

La fel ca data trecută, i-am simţit prezenţa înainte de a o vedea. O senzaţie uluitoare de adoraţie şi de micime copleşitoare.

— Ce se întâmplă aici? a spus o voce joasă şi melodică, mortală ca o sabie scoasă din teacă.

Exista un singur lucru, mi-am dat seama în acel moment, mai terifiant decât prezenţa unui zeu.

Şi acela era furia acestuia.

Mi-am plecat încet ochii.

Nyaxia a plutit în faţa mea.

Pe cât era de frumoasă, pe atât era de înspăimântătoare, aşa cum mi-o aminteam. Poseda o frumuseţe care te făcea să vrei să te prosternezi dinaintea ei. Părul îi plutea în şuviţe de noapte neagră ca tuşul din călimară. Picioarele goale şi delicate se opriseră chiar deasupra solului. Trupul ei, înmuiat în argint, lucea şi scânteia ca razele lunii în întuneric. Ochii aceia, care aveau toate nuanţele cerului nopţii, erau întunecaţi şi plini de o furie absolută.

Lumea însăşi simţea acea furie. Ceda, încet-încet, în faţa ei. Ca şi cum aerul ar fi fost disperat s-o mulţumească, stelele mişcându-se pentru a o linişti, luna gata să i se închine.

Poate că luptele au încetat datorită venirii Nyaxiei. Soldaţi! din ambele tabere erau şocaţi de ceea ce deveneau în prezenţa ei. Sau poate că era doar o părere, pentru că orice altceva a încetat să mai existe atunci când a sosit.

Umerii i se ridicau şi coborau cu respiraţii greoaie. Buzele ei însângerate s-au strâmbat într-un răcnet.

— Ce, a rostit ea, reprezintă această *atrocitate?*

A scuipat cuvântul şi, odată cu el, o explozie puternică a zguduit întregul pământ. Am încremenit şi trupul meu l-a acoperit pe cel al lui Raihn, în timp ce pietrele şi nisipul se prăbuşeau în cascadă dintre ruine. Dârele de umbre furtunoase o înconjurau, emanând în aer întunericul ameninţător al tragediei

Simon reuşise să se ridice în genunchi S-a întors spre ea, înclinându-se. Sângele i se prelingea din gură când a vorbit:

— Zeiţa mea...

Nici măcar nu am văzut-o pe Nyaxia mişcându-se. într-o clipă, era în faţa mea, iar în următoarea, era lângă Simon, ridi- cându-l cu o singură mână şi smulgându-i pandantivul din piept cu cealaltă.

Gestul a fost atât de brusc, atât de violent, încât am scos un mic suspin, iar corpul meu s-a strâns şi mai mult peste Raihn.

Nyaxia a lăsat cadavrul lui Simon, flasc şi însângerat, să cadă la pământ fără să-i mai arunce vreo privire.

Apoi a cuprins în căuşul palmelor creaţia contorsionată din oţel şi dinţi, fixând-o din ochi.

Nu avea nicio expresie pe faţă. însă cerul s-a întunecat, iar aerul a devenit brusc mai rece. Tremuram – frisoane, frică sau poate amândouă, nu eram sigură. Eram încă aplecată deasupra lui Raihn şi nu îmi venea să mă mişc de acolo, deşi ştiam că nu are rost.

Nu-l puteam proteja de mânia unei zeiţe.

Vârfurile degetelor ei au mângâiat pandantivul şi dinţii rupţi sudaţi înăuntrul acestuia.

— Cine a făcut aşa ceva?

Nu mă aşteptam la asta. Ca Zeiţa să pară atât

de... devastată.

— Iubirea mea, a murmurat ea. Uite ce s-a ales de tine! Durerea din vocea ei era atât de pustie. Atât de familiară!

Nu, durerea nu ne părăsea niciodată cu adevărat. Nici măcar zeii nu erau cruţaţi. De două mii de ani, Nyaxia era la fel de sensibilă ca întotdeauna.

Apoi, şi-a înălţat capul, cu o mişcare bruscă şi stranie.

Ochii i s-au oprit asupra mea.

Mintea mi s-a golit de gânduri. Atenţia Nyaxiei era o senzaţie copleşitoare.

Pandantivul din mâinile ei a dispărut şi, dintr-odată, m-am trezit cu ea în faţa ochilor.

— Cum s-a întâmplat asta? s-a răstit ea. Propriii mei copii, folosind părţi din cadavrul soţului meu pentru victoriile lor nedemne? Cât dispreţ, ce lipsă de respect!

Vorbeşte, Oraya! mi-a reamintit un glas alarmat. *Explică! Spune ceva!*

Scoteam cuvintele din gură cu cleştele.

— Sunt de acord, am spus. îţi înapoiez ceea ce ţi se cuvine de drept; Sângele soţului tău, Mamă întunecată.

Mi-am deschis degetele, întinzându-i sticluţa din palma mea tremurândă.

Trăsăturile i s-au îndulcit. O licărire de durere. O scânteie de tristeţe.

S-a întins după ea, dar eu m-am retras – o mişcare greşită, mi-am dat seama imediat, pentru că furia de pe chipul ei a luat locul tristeţii.

— îţi cer o înţelegere, am spus repede. O singură favoare şi e al tău.

S-a întunecat la faţă.

— Este deja al meu.

Era adevărat. Puneam în joc un lucru care nu-mi aparţinea, un schimb de-a dreptul ridicol în faţa unei zeiţe. Eram tare înspăimântată. Mă bucuram că stăteam în genunchi, pentru că altfel eram sigură că mi s-ar fi înmuiat picioarele.

M-am conectat la bătăile inimii lui Raihn care se stingeau sub palma mea şi la propria disperare tot mai mare.

— Mă adresez inimii tale. Mamă întunecată, am spus cu voce sugrumată. Ca unei iubite care cunoaşte durerea. Te implor! Ai dreptate, sângele soţului tău îţi aparţine. Ştiu că nu pot şi nici nu aş vrea să-l ţin departe de tine. Dar îţi cer în schimb o favoare.

Am înghiţit în sec, pentru că mi-era greu să rostesc următoarele cuvinte. Dacă nu aş fi fost atât de distrasă, poate că ar fi fost amuzant. Toată viaţa, visasem să-i cer Nyaxiei acest dar – însă niciodată nu m-am gândit că asta se va întâmpla în astfel de împrejurări

l-am spus:

— Mama întunecată, îţi cer o legătură Coriatis. Te implor!

Glasul mi s-a frânt sub greutatea rugii mele.

O legătură Coriatis. Darul zeiesc despre care odinioară credeam că-mi va oferi puterea de care aveam nevoie pentru a fi adevărata fiică a lui Vincent. Acum, renunţam la cea mai importantă armă a tatălui meu pentru a mă lega de cel pe care-l considerasem odată cel mai mare duşman. Pentru a-i salva viaţa.

Dragoste mai presus de putere.

Privirea Nyaxiei a alunecat în jos. Părea că-l observă pe Raihn pentru prima dată de când sosise, cu un interes trecător.

— Ah! a zis ea. înţeleg. S-au schimbat multe, presupun, de când m-ai implorat ultima dată pentru viaţa lui.

înainte, Nyaxia izbucnise în râs când îi cerusem să-i cruţe viaţa lui Raihn, amuzată de năzbâtiile urmaşilor ei muritori. Dar acum în ochii ei nu se mai citea nicio urmă de amuzament. Mi-aş fi dorit să-i pot citi gândurile.

Mi-aş fi dorit să fi avut cuvinte mai bune.

— Te implor! am spus din nou, sufocându-mă.

O altă lacrimă mi-a alunecat pe obraz.

A întins mâna spre mine. Vârfurile degetelor ei mi-au mângâiat faţa, ridicându-mi bărbia spre ea. Era atât de aproape încât ar fi putut să mă sărute, încât aş fi putut număra stelele şi galaxiile din ochii ei.

— Ţi-am spus odată, micuţă fiinţă umană, a murmurat ea. Un iubit mort nu-ţi poate frânge niciodată inima. Nu m-ai ascultat atunci.

Raihn îmi frânsese inima în acea noapte. Nu puteam nega acest fapt.

— Ar fi trebuit să laşi floarea iubirii tale să rămână pentru totdeauna îngheţată aşa cum era, a adăugat. în culmea frumuseţii sale. Mult mai puţin dureroasă.

Dar nu exista dragoste fără teamă. Dragoste fără vulnerabilitate. Dragoste fără risc.

— Nu la fel de frumoasă ca una care trăieşte, am şoptit.

O licărire indescifrabilă a străbătut chipul Nyaxiei. A întins mâna spre sticluţa din palma mea şi, de data asta, i-am încredinţat-o. Degetele ei au atins-o cu tandreţe, ca mângâierea unei iubite.

A râs uşor şi amar.

— Aşa spune o fiinţă prea tânără ca să vadă urâţenia propriei decăderi.

Asta şi-o spunea ea însăşi? Aşa îşi înăbuşea ea durerea în faţa morţii soţului ei? Se convinsese singură că era mai bine aşa?

Ultima dată când o întâlnisem pe Nyaxia, părea o forţă care depăşeşte înţelegerea unui muritor.

Acum, părea... tragică în imperfecţiunea ei. Vulnerabilă, la fel ca noi

— Ar fi înflorit, am zis încet. Dacă ar fi trăit. Tu şi Alarus. Dragostea voastră n-ar fi pierit.

Nyaxia şi-a îndreptat ochii spre mine cu repeziciune, ca şi cum aş fi speriat-o cu vorbele mele – de parcă plecase undeva, departe, uitând că sunt aici.

Pentru o clipă, durerea i-a schimonosit chipul frumos.

Apoi a închis-o în spatele unui zid de gheaţă. Trăsăturile desăvârşite i-au rămas neclintite. Mi-a smuls sticluţa din mână şi şi-a îndreptat şira spinării, redevenind impunătoare.

— îţi înţeleg durerea, copila mea, a spus ea. Dar nu-ţi pot acorda o legătură Coriatis.

Cuvintele ei m-au frânt.

Trupul mi-a amorţit. Urechile au început să-mi ţiuie. Nu mai auzeam nimic în afară de vuietul inimii mele, care se sfărâma la picioarele zeiţei.

— Te rog! am implorat-o.

— Sunt o romantică, a zis Nyaxia. Nu-mi face nicio plăcere să te refuz. Dar tu şi el – el şi cu tine – aţi fost creaţi, cu mii de ani în urmă, ca inamici. Aceste roluri sunt gravate pe pielea voastră. Hiajă. Rishan.

Pieptul îmi ardea, însemnul de Moştenitoare zvâcnea, de parcă s-ar fi trezit deodată la viaţă.

— Nişte roluri date de tine, am spus, chiar dacă ştiam că era o nebunie să mă cert cu ea...

— Roluri date de strămoşii tăi, m-a corectat ea. Ştii de ce am creat clanurile Hiaj şi Rishan? Pentru că, înainte ca Obitraesul să devină un tărâm al vampirilor, popoarele voastre s-au luptat. O luptă perpetuă pentru putere ce nu se va sfârşi niciodată. Asta este menirea voastră. Dacă vă acord o legătură Coriatis, inimile voastre vor deveni una, descendenţele voastre se vor contopi. Ar şterge moştenirea Hiajă şi Rishană pentru totdeauna.

— Ar şterge două mii de ani de război şi revolte.

Şi abia când Nyaxia a dat încet din cap, privindu-mă lung şi tăios, am conştientizat:

Spuneam acelaşi lucru.

Nyaxia nu era interesată să pună capăt celor două milenii de nelinişte.

Nyaxiei îi plăcea ca odraslele ei să se certe, să concureze permanent pentru afecţiunea şi favorurile sale.

Nyaxia nu voia să-mi acorde o legătură Coriatis cu Raihn, nu-mi îngăduia să-i salvez viaţa dintr-un singur motiv: încăpăţânare meschină.

Am deschis gura să spun ceva, dar nu a ieşit nimic. Furia îmi înghiţise toate cuvintele.

Nyaxia a simţit-o şi s-a încruntat, dezaprobator.

S-a apropiat din nou de mine.
— îţi las victoria pentru a doua oară, copila mea. Poate că ar trebui s-o accepţi, pur şi simplu. Nu visează toate fetiţele să fie regine?

Şi tu ai visat? Voiam s-o întreb: *Şi tu ai visat să devii ce-ai devenit?*

în schimb, am şoptit:
— Atunci spune-mi cum să-l salvez.

Buzele ei perfecte s-au subţiat. O altă picătură de sânge i s-a prelins pe bărbie, odată cu mişcarea muşchilor ei. Şi-a coborât genele, privind corpul mutilat al lui Raihn.
— Practic, e deja mort, a spus ea.
— Trebuie să existe o cale.

O altă emoţie indescifrabilă i-a umbrit chipul. Poate era mila autentică.

Mi-a şters o lacrimă de pe obraz.
— O legătură Coriatis l-ar putea salva, a spus ea. Dar nu pot fi eu cea care să ţi-o acorde.

S-a ridicat şi s-a răsucit. Nu mi-am desprins privirea de pe chipul chinuit al lui Raihn, cu ochii înceţoşaţi de lacrimi nevărsate.
— Oraya din clanul Născuţilor din Noapte.

Mi-am ridicat capul.

Nyaxia stătea lângă trupul zdrobit al lui Simen, împingân- du-l cu vârful piciorului
— Preţuieşte acea floare, a spus ea. Nimeni nu va mai putea să-ţi facă vreodată vreun rău.

Apoi a dispărut.

Nimeni nu va mai putea să-ţi facă vreodată vreun rău.

Cuvintele ei mi-au răsunat în cap în timp ce am dat frâu liber lacrimilor pe care le înăbuşisem. M-

am aplecat peste Raihn, lipindu-mi fruntea de a lui

Respiraţia lui, din ce în ce mai slabă, de-abia se mai simţea pe buzele mele.

Nu-mi păsa că Simon era mort.

Nu-mi păsa că Rishanii se retrăgeau.

Nu-mi păsa dacă-mi câştigasem războiul.

Raihn murea în braţele mele.

O furie lentă mi-a crescut în piept.

Preţuieşte acea floare.

Poate că ar trebui s-o accepţi.

Aşa spune o fiinţă prea tânără ca să vadă urâţenia propriei decăderi.

Pe măsură de glasul Nyaxiei îmi revenea în minte, deveneam din ce în ce mai mânioasă.

Nu!

Nu, refuzam să accept asta! Ajunsesem atât de departe. Sacrificasem atât de multe lucruri. Aceasta era o jertfă pe care nu mai eram dispusă s-o fac.

Nu voiam să-l sacrific pe el.

O legătură Coriatis, a spus Nyaxia. *Dar nu pot fi eu cea care ţi-o poate dărui.*

Răspunsul era chiar acolo.

O legătură Coriatis nu putea fi făurită decât de un zeu. Şi, da, Nyaxia mă refuzase. Dar ea nu era singura zeiţă pe care o putea invoca sângele meu. Ea era zeiţa tatălui meu.

Zeiţa mamei mele era la fel de puternică.

M-am simţit cuprinsă de o speranţă nebunească. Am privit spre cer – cerul acela încă strălucitor şi tulburat de graniţa tot mai subţire dintre această lume şi cea viitoare. Şi poate că a fost doar în imaginaţia mea – poate că eram naivă şi nebună –

dar aş fi putut jura că am simţit ochii zeilor aţintiţi asupra mea.

— Zeiţa mea Acaeja! am strigat cu glasul aproape frânt. Te invoc în numele mamei mele, discipola ta, Alana din Obitraes, în clipă de mare restrişte! Ascultă-mă, Acaeja, te implor!

Şi, până la urmă, poate că nu eram nebună.

Pentru că, atunci când am strigat, mi-a răspuns o zeiţă.

75. ORAYA

Frumuseţea Acaejei nu semăna cu cea a Nyaxiei. Nyaxia era frumoasă aşa cum multe femei îşi doreau să fie, deşi era de un milion de ori mai frumoasă, cu o forţă mai mare decât ar fi putut cuprinde mintea unui muritor.

Frumuseţea Acaejei însă era înspăimântătoare.

Când a aterizat în faţa mea, am început să tremur.

Era înaltă, mai înaltă decât Nyaxia, cu trăsături regale şi puternice. Şi mai impunătoare decât statura erau aripile sale – şase aripi suprapuse, câte trei de ambele părţi. Fiecare dintre ele era o fereastră către o lume diferită, o soartă diferită –

un câmp de flori sub un cer de vară fără nori, un oraş uman plin de viaţă sub o furtună cu fulgere, o pădure în flăcări. Purta robe lungi şi albe, care i se învolburau ca o spumă în jurul picioarelor goale. Dâre de lumină – firele destinului – îi ţâşneau din mâinile cu zece degete.

Şi-a coborât chipul spre mine, iar ochii ei albi şi tulburi i-au întâlnit pe ai mei.

Am gemut şi mi-am ferit privirea.

A fost suficient să se uite în ochii mei doar o clipă şi mi-am văzut trecutul, prezentul şi viitorul, derulându-se prea iute pentru a desluşi ceva din ele. Asta vedeai când priveai fix în ochii Ţesătoarei de Destine.

— Nu-ţi fie teamă, fiica mea!

Vocea ei era un amalgam de tonuri diferite – copilă, fecioară, bătrână.

Frica reprezintă doar un lanţ de reacţii fizice, mi-am spus şi m-am forţat să privesc din nou în ochii Acaejei.

A îngenuncheat în faţa mea – privindu-ne pe rând, mai întâi pe Raihn, apoi pe mine, cu o oarecare detaşare.

— M-ai chemat, a zis ea simplu.

Şi tu ai venit, aproape că i-am răspuns, pentru că eram încă în stare de şoc.

îmi căutam cuvintele şi nu le găseam. Dar ea m-a prins de bărbie, ferm şi blând în acelaşi timp, şi m-a privit în ochi de parcă ar fi citit paginile unei cărţi. Apoi şi-a îndreptat ochii din nou spre Raihn.

— Ah! a spus ea. înţeleg.

— O legătură Coriatis, am reuşit să spun. îţi cer, Măreaţă Zeiţă, o legătură Coriatis. Mama mea şi-a dedicat viaţa ţie şi îţi voi da în schimb orice dacă...

Acaeja a ridicat o mână.

— Taci, copilă! înţeleg ceea ce cauţi Mama ta mi-a fost, într-adevăr, o adeptă devotată. îi protejez pe cei care păşesc alături de mine în necunoscut.

A măsurat din priviri peisajul însângerat din jur. Buzele i s-au subţiat, dezaprobator.

— Chiar dacă, uneori, ei o fac în scopuri îndoielnice, manipulând forţe care nu ar trebui tulburate şi trezite la viaţă.

M-am simţit copleşită de un val de ruşine, în numele mamei mele.

— Te implor, am şoptit. Dacă ne acorzi o legătură Coriatis, dacă mă ajuţi să-l salvez, îţi jur că...

Din nou, Acaeja şi-a ridicat palma.

— înţelegi însemnătatea a ceea ce îmi ceri?

Aceasta, ştiam, nu era o întrebare retorică.

— Da, am răspuns. înţeleg.

— înţelegi că-mi ceri un lucru pe care nu l-am mai dăruit niciodată nimănui?

Am simţit cum mă usturǎ ochii O altă lacrimă mi s-a rostogolit pe obraz.

— Da.

Doar Nyaxia mai încuviinţase vreodată o legătură Coriatis. Niciodată o zeitate din Panteonul Alb.

Dar eram dispusă să încerc orice. Orice.

— De nenumărate ori m-au implorat discipolii mei să-i salvez de la moarte pe cei dragi lor. Moartea nu e inamicul. Moartea reprezintă o continuare naturală a vieţii. O parte inevitabilă a destinului.

Viziunile din aripile ei s-au schimbat, ca şi cum ar fi vrut să demonstreze cele_spuse – dezvăluind

cerurile întunecate, o puzderie de oase şi florile care creşteau din mijlocul cărnii în descompunere.

— Ce te face pe tine diferită?

Nimic, mi-am spus, la început. Eram doar o altă iubită îndurerată, pe marginea abisului unei alte pierderi pe care nu o mai putea îndura.

Dar am şoptit:

— Pentru că el ar putea face lucruri măreţe pentru acest regat. Alături de mine. Am putea îmbunătăţi mult viaţa oamenilor care trăiesc aici. A oamenilor...

Glasul meu a prins putere.

— A oamenilor ca mama mea, care şi-a dedicat întreaga viaţă ţie, deşi încerca din răsputeri să supravieţuiască greutăţilor de-aici.

Acaeja a înclinat capul, ca şi cum acest răspuns i se părea interesant. în comparaţie cu înflăcărarea Nyaxiei, ea era distantă, calculată. Nu puteam să-i citesc gândurile.

Ştiam că Nyaxia, în ciuda refuzului său crud, îmi simţea durerea. Acaeja, mă temeam, nu făcea decât s-o analizeze.

— Verişoara mea ţi-a spus adevărul, a spus ea. O legătură Coriatis între doi Moştenitori ar schimba pentru totdeauna destinul Casei Nopţii.

— Ar pune capăt mileniilor întregi de războaie.

— Da. Dar ar aduce, în schimb, multe alte provocări.

Palma mi s-a închis în jurul degetelor moi şi însângerate ale lui Raihn.

— Ştiu. Le vom înfrunta împreună.

Aproape că m-a surprins cât de uşor am dat această replică. Nu era o platitudine, nu era un spectacol. Era purul adevăr.

Acaeja m-a privit lung. Un fior mi-a străbătut şira spinării – senzaţia stânjenitoare că trecutul şi viitorul meu erau răsfoite ca nişte pagini dintr-un jurnal.

Apoi a scos un chicotit uşor.

— Oameni! a spus ea încet. Câte speranţe îşi fac!

Am aşteptat, cu respiraţia tăiată.

în cele din urmă, a spus:

— Dacă îţi împlinesc această rugăminte, juri că vă veţi folosi puterea pe care v-o dăruiesc pentru a lupta pentru ceea ce este corect în această lume şi în cea viitoare, chiar dacă multe vă vor fi potrivnice?

Inima mea a tresărit.

— Da, am spus. Da, jur!

— Te vei afla sub protecţia mea ca urmaşă a discipolei mele, iar această protecţie se va extinde şi asupra lui, pentru că va fi legat de inima ta. Dar trebuie să înţelegi că verişoarei mele nu-i va conveni această poveste. Nu va acţiona împotriva ta. Nu azi. Nici mâine. Dar destul de curând, Oraya din clanul celor Născuţi din Noapte, va veni o zi în care Nyaxia îţi va cere socoteală. Iar când va veni acea zi, trebuie să fii pregătită să-i înduri nemulţumirea.

Zeiţă, ajută-ne!

Şi poate că am fost o proastă, dar nu am şovăit.

— Da, am spus. Am înţeles.

— Văd adevărul tău. Văd promisiunea pe care o aduce viitorul vostru. Văd că sunt multe lucruri de făcut. Şi, din acest motiv, vă voi acorda o legătură Coriatis.

Cuvintele ei erau de necrezut. La început, nici măcar nu le-am putut înţelege.

— Mulţumesc, am încercat să spun, dar m-am înecat într-un hohot de plâns.

— Repede, a spus Acaeja. Se stinge.

Privirea mi-a căzut pe chipul lui Raihn – neclintit, învineţit, acoperit de sânge, cu trăsăturile de nerecunoscut. Şi totuşi, nu ştiu de ce, mi-a venit în minte imaginea aceluiaşi chip din noaptea nunţii noastre. Noaptea în care el promisese să fie al meu, iar eu nu i-am putut oferi acelaşi lucru.

— Va fi dureros, rtl-a avertizat Acaeja.

Mi-a atins pieptul, chiar deasupra inimii.

Dureros nu era cuvântul potrivit. Am gemut când am simţit străfulgerarea, ca şi cum cineva îmi străpungea trupul cu o lance, prinzându-mi inima şi scoţându-mi-o din piept.

Dar nici măcar nu am tresărit, nu am închis ochii. M-am uitat doar la faţa lui Raihn. Prin ceaţa durerii, am auzit jurămintele noastre de nuntă:

îţi ofer trupul meu.

îţi ofer sângele meu.

îţi ofer sufletul meu.

Acaeja şi-a retras mâna din pieptul meu, încet, ca şi cum ar fi ţinut în ea o mare greutate, apoi şi-a lipit-o de pieptul lui Raihn. O lumină albă orbitoare ne-a înghiţit, ca un văl.

Durerea s-a înteţit.

Din această noapte şi până la sfârşitul nopţilor.

M-am aplecat, cu fruntea sprijinită de cea a lui Raihn.

De la revărsatul zorilor şi până în momentul în care zilele noastre vor apune

Acaeja şi-a tras mâinile înapoi, cu un fir de lumină între ele.

— Astfel leg aceste inimi laolaltă.

Vocea ei se unduia prin aer ca un şuvoi de apă.

— Sufletele lor se unesc. Puterile lor se unesc. De acum până când destinele lor vor depăşi această viaţă muritoare.

Mâinile ei s-au întins şi cele douăzeci de degete lungi au împletit destinele noastre. Apoi, brusc, a întins firele.

M-am îndoit, incapabilă să mă mişc, să mai respir. Ochii mi s-au închis. Mintea mi s-a golit de tot, cu excepţia acelor patru cuvinte:

îţi ofer inima mea.

Cuvintele pe care nu am vrut – nu am putut – să i le spun lui Raihn în acea noapte. Jurământul pe care nu l-am putut face.

Acum şopteam cuvintele la nesfârşit, agăţându-mă de ele, în timp ce sufletul meu se spulbera şi se construia la loc.

— îţi ofer inima mea, am murmurat, lipită de pielea lui. îţi ofer inima mea. îţi ofer inima mea.

Lumina s-a estompat. Durerea a dispărut.

Acaeja părea undeva, foarte departe, vocea ei era ca un val care se îndepărta de ţărm, zicând:

— S-a îndeplinit.

Cuvintele au pierit în neant.

La fel şi eu.

PARTEA AVII-A

i. ZORII

76. ORAYA

Nu l-am visat pe Vincent.

Nu am visat absolut nimic.

\M DESCHIS ochii şi am zărit un tavan azuriu. Era acelaşi ;avan sub care mă trezisem în fiecare zi, timp de aproape douăzeci de ani. Dar de data aceasta, din prima clipă, totul a părut iiferit. Ca şi cum străfundul sufletului meu fusese recompus.

Mă simţeam... mai puternică. Ca şi cum sângele îmi bătea prin vene cu mai multă forţă.

Şi...

Mi-am pus mâna pe piept. Peste inimă.

Şi... mai slabă.

Ca şi cum o parte din sufletul meu, cea mai vulnerabilă Ducată din mine, se afla acum în afara corpului meu.

în mintea mea, am pus cap la cap evenimentele bătăliei, deşi au chiar în ordine, şi apoi m-am ridicat din pat cu o săritură.

Orice gând mi s-a şters din cap, cu excepţia numelui său. *Raihn.*

Camera mea era goală. Lângă patul meu se afla un scaun neocupat, iar pe noptieră erau câteva căni şi farfurii goale, de parcă fusese cineva aici, dar tocmai plecase.

Raihn.

Am azvârlit pătura cât-colo şi m-am ridicat, prăbuşindu-mă imediat înapoi pe pat cu o ameţeală care mi-a întors stomacul pe dos. O atingere ciudată m-a dezorientat, ca şi cum vedeam cu coada ochiului ceva ce nu era acolo sau observam încăperea dintr-un alt unghi.

Mamă întunecată! Probabil că mă lovisem la cap.

M-am ridicat din nou în picioare şi am ajuns în salon, deschizând brusc uşa apartamentului meu.

Raihn.

Nu eram sigură cum de ştiam exact unde se află. Fără să mă gândesc, m-am îndreptat spre odaia lui şi...

Uşa s-a deschis când vârfurile degetelor mele au atins clanţa.

Era viu.

Era viu.

Nu m-a interesat nimic altceva, doar faptul că era aici, viu, în faţa mea, viu, zâmbitor şi *viu.*

Şi apoi ne-am luat în braţe, rămânând aşa, poate un minut, poate o eternitate, ca două jumătăţi reunite ale aceluiaşi întreg. Mi-am îngropat faţa în pielea dezgolită a pieptului său şi am strâns ochii ca să nu izbucnesc în plâns.

Am stat mult timp aşa, îmbrăţişaţi Şi, în cele din urmă, a şoptit, cu buzele ascunse în părul meu:

— Deci ţi-a fost dor de mine.

Ce ticălos arogant! m-am gândit.

Dar am rostit:

— Te iubesc!

I-am simţit şocul la auzul acestor cuvinte – chiar l-am *simţit,* ca şi cum mi-ar fi aparţinut. Apoi am fost copleşită de mulţumire, de parcă faţa îmi era mângâiată de razele soarelui.

M-a strâns în braţe.

— Asta e bine. Pentru că acum nu mai scapi de mine.

Am izbucnit în râs, dar sunetul a ieşit sugrumat, mai slab decât mi-aş fi dorit.

Şi-a lipit buzele de creştetul capului meu.

Şi a şoptit:

— Şi eu te iubesc, Oraya! Zeiţa mi-e martoră şi ştie cât te iubesc.

M-A TRAS uşor în apartamentul lui, unde am intrat împleti- cindu-ne, pentru că nu doream să ne desprindem nici măcar o clipă, nici măcar pentru a închide uşa aşa cum trebuie. Nevoia de a fi aproape

de el, fizic, era ameţitoare, pentru că înseşi esenţele noastre fuseseră unite, lăsându-ne cu o dorinţă chinuitoare de a fi cât mai aproape unul de celălalt. Nu era ceva sexual – cel puţin, nu acum. Era ceva mai profund de-atât. Mai intim.

Mi-am dat seama, după câteva clipe, că bătăile inimilor noastre se sincronizaseră – ritmul lui accelerase uşor, al meu încetinise. Ştiam asta pentru că puteam să-i simt bătăile inimii, aşa cum le simţeam pe ale mele.

Şi el a remarcat acest lucru, în acelaşi timp.

— Ciudat, a murmurat. Nu-i aşa?

Era puţin spus – ciudat. în plus, părea... un cuvânt încărcat cu conotaţii negative. Nu părea greşit. Nu părea nefiresc. Nici măcar înspăimântător, ceea ce m-a şocat, pentru că aş fi crezut că e de-a dreptul terifiant să am sufletul legat de al unei alte persoane.

Legat. Pentru totdeauna.

Zeiţă, *reuşiserăm.* Obţinuserăm o legătură Coriatis.

Revelaţia m-a izbit atât de tare încât m-am îndepărtat brusc de Raihn, aproape căzând pe spate, dar el m-a prins.

— Uşurel.

M-am oprit brusc, încruntându-mă.

L-am prins de umeri, nu pentru a-mi regăsi echilibrul, ci pentru a-l vedea mai bine.

Mă bucurasem atât de mult să-l văd încât nici măcar nu-mi luasem un răgaz să mă uit cu atenţie la el. Nu avea cămaşă, purta o pereche de pantaloni de bumbac cu talie joasă, iar pe trunchi avea urmele rozalii ale rănilor şi ale bandajelor

care le acoperiseră.

Dar privirea mi-a rămas asupra pieptului său – asupra gâtului său.

Şi la însemnul Moştenitorului care i le acoperea acum.

— Pe sânii lui Ix! am şoptit.

S-a încruntat, privind în jos, dar eu l-am târât în faţa unei oglinzi.

Când s-a văzut, a făcut ochii mari cât nişte străchini.

— Pe sânii lui Ix! a repetat.

însemnul lui era aproape identic cu al meu, dar uşor modificat, pentru a se potrivi formei corpului său. Purtam o cămă- şuţă largă care-mi lăsa la vedere gâtul şi umerii, iar cele două însemne erau vizibile, unul lângă celălalt. Asemănarea era incredibilă. Pe gât avea desenate aceleaşi faze ale lunii, iar pe claviculă şi umeri se desfăşura reprezentarea fumurie a aripilor – doar că ale sale erau cele cu pene ale vampirilor Rishani.

Ne-am privit în oglindă şi ne-a venit aceeaşi idee în acelaşi timp. Raihn m-a răsucit, mi-a coborât bretelele cămăşuţei de pe umeri, lăsând-o să mi se strângă în jurul taliei. Am rămas cu trunchiul dezgolit.

M-a întors cu spatele la oglindă, iar eu m-am privit peste umăr.

Arde-m-ar soarele să mă ardă!

Lângă mine, Raihn s-a întors şi s-a aliniat cu silueta mea.

însemnul de Moştenitor de pe spatele lui era aproape identic cu cel pe care îl purtam acum pe spinarea mea. Fazele lunii se întindeau pe partea

superioară a spatelui meu şi suliţele de fum coborau de-a lungul şirei spinării

Ne-am privit lung. Atunci ne-am dat cu adevărat seama ce făcuserăm, ce schimbaserăm cu adevărat.

Nyaxia şi Acaeja ne avertizaseră amândouă că o legătură Coriatis ar fi însemnat sfârşitul dinastiilor de Moştenitori Rishani şi Hiaji, combinându-le într-una singură.

Schimbaserăm pentru totdeauna destinul Casei Nopţii.

Mă simţeam puţin ameţită, şi nu din cauza rănilor.

O cută adâncă a apărut între sprâncenele lui Raihn. A zâmbit şovăitor din colţul buzelor.

— Ai regrete, prinţesă?

Regrete?

Răspunsul a venit uşor şi imediat.

— La naiba, în niciun caz!

Raihn a surâs larg. Şi dacă aş fi avut vreun regret, acel zâmbet mi l-ar fi şters cu totul.

— Bun, a spus el. Oricum, arată mai bine pe tine decât pe mine.

Am aruncat o privire spre spatele musculos al lui Raihn şi nu sunt sigură că eram de acord cu el.

Am tresărit puţin când uşa s-a deschis cu toată forţa.

— Pe toţi zeii!

Am ridicat privirea şi am văzut-o pe Mische rotindu-se, aproape scăpând tava din mâini când a dat să-şi ridice mâna la ochi.

— Vă las singuri, *dormind,* timp de *cinci minute* şi voi deja vă sfâşiaţi hainele de pe voi? Măcar

încuiaţi naibii uşa!

77. RAIHN

Am crezut că procesul de adaptare va fi mai anevoios. S-a dovedit însă că legătura Coriatis a fost partea uşoară. Da, a fost un pic ciudat să mă obişnuiesc cu asta. Nu puteam ghici gândurile Orayei, nu puteam comunica fără cuvinte şi nici nu simţeam ce simţea ea – şi ce distracţie ar mai fi fost şi asta? N-ar mai fi rămas niciun strop de mister. însemna că acum eram în permanenţă, în mod firesc, conştient de fiinţa ei. O armonizare biologică cu prezenţa ei, cu starea ei de spirit, cu emoţiile ei.

Acum, însă, nu aveam nevoie de niciun fel de legătură magică a vreunei zeiţe ca să ştiu că Oraya e supărată.

Avea o faţă extrem de ofticată. Preferata mea din sutele de expresii ale Orayei. Ţinea braţele încrucişate în dreptul pieptului şi bătea nervoasă din picior. Eram în sala de consiliu, eu sprijinit de spătarul scaunului meu, Oraya stând dreaptă în al ei. Ketura, Vale, Lilith, Jesmine şi Mische ocupau locuri la masă. Mische era pe jumătate prăbuşită

peste birou, Lilith – gânditoare ca de obicei, Ketura şi Vale vizibil iritaţi, iar Jesmine juca rolul reginei de gheaţă, ca întotdeauna.

— Trebuie să fie undeva, a spus Oraya.

— Sunt sigură că e pe undeva, a spus Jesmine, strângând din buze. Şarpe veninos ce e! Dar nu e în Casa Nopţii

— Ai verificat...

— Am verificat peste tot, a spus Ketura, aruncându-şi notiţele pe jos. Peste tot.

Ţinta frustrării Keturei, ştiam prea bine, nu era Oraya. Era ea însăşi Pentru că ura să piardă.

— Probabil s-a retras odată cu valul celor Născuţi din Sânge, a spus Jesmine. Şi asta foarte rapid, se pare.

Nimic din toate astea nu mă mira.

îl voiam pe Septimus prizonier la fel de mult ca vampirii din jurul meu. Dar nu-mi făceam iluzii că urma să se lase prins uşor. Era prea deştept pentru aşa ceva, deşi nu-mi plăcea deloc să recunosc asta.

Ultimele câteva săptămâni fuseseră o perioadă nebuloasă, în care puseserăm pe picioare noul nostru regat şi eliminaserăm ultimii paraziţi rămaşi din vechiul regim. De cei Născuţi din Sânge a fost uşor să scăpăm – în clipa în care au apărut zeiţele, şi-au dat seama că nu se întâmplă nimic bun şi au anunţat retragerea. în momentul în care luptele au încetat, iar Jesmine şi Vale ne-au recuperrat pe mine şi pe Oraya, majoritatea trupelor Născute din Sânge îşi croiau deja drum spre ieşirea din regat.

Nimeni nu s-a opus plecării lor intempestive. Călătorie sprâncenată!

Singurul pe care-l voiam era Septimus.

Dar se pare că el fusese primul care plecase. Deşi Jesmine şi Vale au dat ordin să fie reţinut imediat, înainte ca Oraya şi cu mine să ne trezim, el dispăruse, pur şi simplu. Iar aceste ultime săptămâni nu fuseseră deloc fructuoase, deşi gărzile noastre cotrobăiau toate potenţialele fortăreţe-ascunzătoare şi percheziţionau trupele de soldaţi Născuţi din Noapte care se retrăgeau.

Septimus dispăruse de pe faţa pământului

Vale a oftat, masându-şi tâmplele:

— Lasă-l să fugă cu coada între picioare! Dacă aşa se obişnuieşte cu gândul amar al înfrângerii, n-are decât. Avem şi alţi trădători pe care să-i judecăm. Cel puţin aceştia nu vor declanşa un război.

A bătut uşor în pergamentul desfăşurat în faţa lui, înnegrit de zeci – sute – de nume.

— Un alt război, l-a corectat Jesmine, iar Vale a oftat din nou.

— Da, trebuie să evităm un alt război. Mai ales un război cu o altă Casă.

Mische s-a foit agitată pe scaun. Ştiam că se gândea la cei din Casa Umbrei.

Deocamdată, avuseserăm noroc. Nu rostiseră nicio vorbă despre prinţul lor. Dacă aveau de gând să ne ceară socoteală, strategia noastră era să dăm vina pe Simon şi să-i lăsăm să creadă că deja i se făcuse dreptate.

Era riscant. Dar era cea mai bună variantă pe care o aveam.

Ştiam că Mische se gândea la această posibilitate mai mult decât lăsa să se vadă.

— Am găsit pe altcineva, a spus Ketura, făcându-mă să mă trezesc la realitate. în ultimul

raid.

Am clipit, întorcându-mă spre ea.

— E cineva important?

Faţa ei a împietrit, ca şi cum ar fi simţit un miros foarte neplăcut.

— Cineva cu care cred că ai vrea să stai de vorbă.

CAIRIS ARĂTA oribil. Dar ar fi fost un pic dezamăgitor dacă ar fi arătat mai bine, după ore întregi de interogatoriu administrat de soldaţii Keturei şi ai lui Vale.

Şi-a ridicat privirea printre gratii, cu chipul luminat de o rază de lună, şi s-a uitat la mine cu un ochi umflat.

— Ah!

Gura i s-a strâmbat, zâmbind ironic, o imitaţie jalnică a surâsului său obişnuit.

— Bună! îmi pare rău că nu-ţi pot fi de vreun mare folos. Le-am spus deja totul.

— Aşa credeam şi eu.

M-am aşezat pe scaunul din faţa gratiilor, cu coatele pe genunchi. în spatele meu, Oraya s-a strecurat şi ea în cameră, zăbovind în umbrele de lângă zid.

Am fost foarte satisfăcut de spaima de pe chipul lui Cairis la vederea Orayei. La fel şi ea – am simţit-o nemijlocit.

— Şi atunci, ce facem? a întrebat el. Ai venit aici ca să mă execuţi cu mâna ta?

S-a ridicat, ca şi cum s-ar fi pregătit să-şi întâmpine moartea în picioare.

— Nu, am spus. Timpul meu e mai preţios de-atât.

— Atunci ce vrei? a întrebat Cairis, confuz.

— Ketura şi Vale au vrut să te execute, am spus, arătând apoi peste umăr, spre Oraya.

Regina ta a vrut să te execute.

Fiinţă însetată de sânge, cum era.

— Dar, am spus, am reuşit să-i conving să nu o facă.

— Tu..., a început, încruntându-se.

— Am vrut să mă asigur că-ţi văd faţa când bărbatul pe care l-ai trădat îţi va salva viaţa, am zis. Şi am vrut, de asemenea, să mă asigur că afli că asta nu e milă. De fapt, regina care a vrut să te ucidă a fost probabil cea miloasă.

M-am ridicat în picioare, silueta mea aruncând o umbră peste Cairis. M-am înălţat dinaintea sa. Nici el nu era un bărbat mărunt – dar aşa părea, acum.

De fapt, aşa fusese dintotdeauna.

Dar cum putea fi altfel? îşi petrecuse întreaga viaţă dominat de frică. învăţase să supravieţuiască curbându-şi coloana ca să încapă în cuşcă. Pentru o vreme, a fost capabil să devină ceva mai mult.

Doar pentru o vreme.

Dar, de îndată ce s-a trezit în faţa posibilităţii de a se preschimba din nou în sclav, nu s-a mai putut întoarce din acel punct. Nicio valoare morală nu era suficient de puternică pentru a suplini acea teamă.

Nu ştiam dacă era bine sau rău că-i înţelegeam motivele.

Şi-a lăsat ochii în jos. Citeam în ei ruşine – ruşine adevărată.

— Merit să fiu executat, a spus el.

— Meriţi. De aceea nu vei fi. în plus...

Am înclinat din cap şi i-am zâmbit larg, dezvăluindu-mi colţii.

— Cred că ne-ai putea fi de folos, într-o bună zi. Aşa că vei fi închis în Tazrak. Vei petrece acolo zece ani sau poate patruzeci, până când voi decide dacă am nevoie de tine. Vampirii care au ceva de dovedit sunt cei mai utili.

M-a privit cu ochi mari. Gura i s-a deschis, dar nu a putut articula niciun cuvânt.

— Te gândeşti, cred, dacă să-mi mulţumeşti sau nu, am zis. Răspunsul e, probabil, nu.

A închis gura la loc. Dar a vorbit, o clipă mai târziu:

— Mulţumesc.

Am râs şi am dat să mă întorc, dar el a continuat:

— Chiar crezi că vei reuşi să faci asta să funcţioneze?

M-am oprit. Am schimbat o privire cu Oraya. M-am întors.

— Asta? am întrebat.

Am surprins pe chipul lui Cairis momentul în care a văzut însemnul de Moştenitoare pe spinarea Orayei – vizibil peste gulerul bluzei, înainte ca şi ea să se răsucească spre el.

Cairis nu şi-a putut ascunde uluirea. Am râs încet şi mi-am deschis cei doi nasturi de sus ai jachetei – lăsându-mi şi eu însemnul la vedere.

— Sunt noi, am spus. îţi plac?

— Aţi reuşit, a şuierat el.

Şocul de pe faţa lui era absolut autentic. Ori

trăise în izolare absolută acolo unde se ascunsese, ori auzise zvonurile şi credea că minţim. Ambele variante erau extrem de amuzante.

— Am reuşit, a spus Oraya.

El a pălit.

— Ce-ai păţit? l-am întrebat. îţi dai seama acum că ai ales tabăra greşită?

Glumeam şi nu prea, deoarece Cairis părea că se îndoieşte acum de tot ce considerase înainte a fi adevărul. Jucase după regulile lui Neculai, până la sfârşit, crezând că era singura strategie care-i va aduce vreodată victoria.

Şi acum iată-ne aici, cu coroane pe cap, regele şi regina, după ce aruncaserăm în aer întreaga tablă de şah.

A rostit încet:

— Da, aşa e.

— Ai avut mare noroc, am spus. Simon te-ar fi jupuit de viu până acum.

Am dat din nou să plec, dar el m-a strigat din nou:

— Aşteaptă!

începeam să-mi pierd răbdarea. M-am întors, cu sprâncenele ridicate, întrebător.

— Septimus nu a terminat, a spus el, apoi a ridicat mâinile, ca şi cum ar fi vrut să se apere. I-am spus Keturei tot ce ştiu. Nu am alte fapte concrete. E doar... E o presimţire. O ştiu. Coace ceva important, Raihn. Nu ştiu ce anume. Dar nu lăsa garda jos.

Zâmbetul mi-a dispărut. Oraya şi cu mine am mai schimbat o privire. Ea şi-a ridicat sprâncenele intr-un mod care spunea: *Vezi? Nu ţi-am zis eu?*

I-am aruncat o privire plată prin care-i

răspundeam: *Ba da. Mi-ai zis.*

— Ei bine, i-am spus lui Cairis. Vom fi pregătiţi pentru el. Oricând doreşte să-şi facă apariţia.

Era purul adevăr. Ce altceva puteam spune?

La plecare, am închis uşa în urma noastră, lăsându-l pe Cairis singur, în întuneric.

78. ORAYA

Aveam emoţii.

Am prins rădăcini în faţa oglinzii mult timp, atât de mult încât frizam penibilul.

Puteam să recunosc că arăt bine. O mică armată de servitoare se îngrijise de asta, fardându-mă, aranjându-mi părul, trăgându-mă în toate direcţiile până când rochia pe care o purtam să arate perfect. Deşi, cu siguranţă, nu era deloc meritul meu. Rochia era o adevărată operă de artă. Era şi mai spectaculoasă decât cea pe care o îmbrăcasem la nunta lui Vale şi a lui Lilith.

O ţinută violet-închis, aproape neagră, croită astfel încât materialul să mi se muleze pe trup. Lăsa la vedere scandalos de mult – în spate mi se vedeau gropiţele de la baza şirei spinării şi în faţă decolteul mi se adâncea considerabil între sâni. Fusese concepută pentru a-mi scoate în evidenţă ambele însemne, iar forma rochiei completa perfect fiecare rotunjime şi fiecare tuşă a tatuajelor. Corsetul avea balene de un roşu aprins care imitau

culoarea însemnelor şi care, în dreptul şoldurilor, se terminau cu nişte puncte de argint răsfirate, care semănau cu stelele din cer şi se îngroşau pe măsură ce ajungeau la fustă.

Rivaliza cu măiestria celei mai temute arme pe care o ţinusem vreodată în mână.

Şi arătam din cap până-n picioare ca o regină. Exact cum trebuia.

Primele câteva săptămâni ale domniei noastre comune fuseseră tensionate, şovăielnice. Dar, în ultima lună, Raihn şi cu mine am făcut eforturi vizibile pentru a ne consolida stăpânirea asupra Casei Nopţii. Trădătorii fuseseră condamnaţi Cei Născuţi din Sânge fuseseră expulzaţi. Nobilii răzvrătiţi fuseseră înlăturaţi.

Nimeni nu venise să ne detroneze.

Deocamdată.

Dar în seara asta avea loc primul festival important de la încheierea războiului. Raihn şi cu mine urma să ne prezentăm în faţa celor mai respectaţi membri din societatea vampirilor şi să aducem ofranda noastră către Nyaxia pentru noul an lunar. Trebuia să fim...

Regali.

Trebuia să am o prezenţă *regală,* deşi, cu un an în urmă, îmi petrecusem această sărbătoare închisă în camera mea, pentru că Vincent îmi interzisese să particip la festivităţi. Se întâmpla cu doar câteva săptămâni înainte de începerea turneului Kejari.

Habar nu aveam, atunci, cât de repede urmau să se schimbe lucrurile.

Am ştiut că Raihn se apropie înainte de a-i auzi

paşii. Mi se întâmpla adesea.

A apărut în spatele meu în oglindă, trăgând cu ochiul prin uşa întredeschisă. A fluierat uşor, admirativ.

— Serios? am spus, întorcându-mă şi cercetându-mi rochia din spate. Asta crezi?

— Ce altceva aş putea să cred?

S-a apropiat, iar eu l-am privit în oglindă. Sfântă Zeiţă, croitorii erau nişte adevăraţi artişti. Ţinuta lui se asorta cu a mea, tăiată din aceeaşi pânză violet-închis. Manşetele şi gulerul erau împodobite cu acelaşi model înstelat.

Şi îi venea incredibil de bine. Jacheta era modelată impecabil pe corpul lui Nasturii începeau jos, lăsând partea de sus deschisă pentru a scoate la vedere, cu bună-ştiinţă, însemnul Moştenitorului La pachet cu trupul musculos.

— Ştii, a spus Raihn, acum îmi este foarte uşor să-mi dau seama când faci asta.

— Ce fac? am întrebat cu inocenţă.

El vorbea! De parcă nu-i simţeam privirea asupra pieptului meu.

M-am întors cu faţa spre el. Vârfurile degetelor mele i-au coborât de-a lungul gâtului, pe conturul însemnului, până la părul moale de pe piept. M-am gândit la seara balului Ultimului Pătrar, când îşi deschisese haina pentru mine şi, practic, îmi oferise inima lui.

Ai de gând să mă omori, prinţesă?

Aparent, răspunsul fusese *da.*

Mi-a ridicat uşor bărbia.

— Arăţi prea bine ca să ai atâtea emoţii.

— Se pare că ori de câte ori arăt atât de bine se întâmplă ceva groaznic.

A râs înăbuşit.

— S-ar putea să ai dreptate. Am supravieţuit câtorva lovituri de stat până acum, iar faptul că eşti atât de frumoasă a fost un factor important în cel puţin două dintre ele.

Vărsare de sânge şi rochii de bal. Mergeau perfect împreună.

Dar nu eram pregătită să glumesc pe tema asta. Amintirea nunţii era încă prea proaspătă în mintea mea. Fusese un alt gest pompos prin care încercaserăm să demonstrăm puterea noului regim în faţa celor mai importanţi supuşi ai săi

Şi uite cum se terminase.

Raihn şi-a trecut degetul mare peste ridurile de pe fruntea mea.

— De ce te încrunţi aşa?

L-am sfredelit cu privirea, pentru că ştia prea bine de ce mă încruntam.

— Nu ai de ce să fii emoţionată, a spus el.

Mi-am lăsat sprâncenele în jos, pentru că – la naiba cu prostiile astea – ştiam că şi el avea emoţii mari.

Raihn a suspinat.

— Bine. M-ai prins. Dar mă simt deja mai bine, pentru că dacă mergi acolo cu faţa asta, vei pune capăt oricăror îndoieli despre puterea noastră brutală şi terifiantă.

Nu m-am putut abţine. Am izbucnit în râs.

— Aşa.

A zâmbit. Chiar dacă încă simţeam neliniştea de sub acest surâs, expresia lui m-a încurajat. Era o fericire autentică în acel zâmbet. Un strop de relaxare, care nu era acolo când ne întâlniserăm prima dată.

Mi-am amintit dd prima oară când îl auzisem pe Raihn râzând şi mă frapase pentru că nu ştiam că era posibil ca cineva să râdă aşa, atât de liber. Şi zâmbetul lui era la fel. Complet nevampiresc.

Aşa că am zâmbit şi eu.

Cineva a bătut în uşă. Ketura şi-a strecurat capul înăuntru.

— Răsare luna, a spus ea. Toată lumea vă aşteaptă.

Raihn s-a uitat la mine şi şi-a ridicat sprâncenele, ca şi cum ar fi vrut să spună: *Ei bine, a venit momentul.*

L-am luat de braţ şi, foarte subtil, mi-am şters sudoarea din palme pe mâneca lui.

— Elegant, mi-a murmurat la ureche, în timp ce ieşeam în urma Keturei.

RAIHN şi cu mine am fost conduşi către balconul castelului. Nu cu mult timp în urmă, el fusese răstignit aici pentru a fi ucis. Acum, de-aici urma să ne adresăm poporului nostru.

Această sărbătoare a fost întotdeauna una dintre cele mai importante din Sivrinaj, iar cea de anul acesta era şi mai grandioasă. Având în vedere circumstanţele unice în care ne aflam, am decis să deschidem porţile castelului mai mult decât de obicei, îngăduind cetăţenilor din Sivrinaj să pătrundă până în zonele exterioare ale domeniului. în interiorul zidurilor, s-au adunat nobilii şi oficialii – toţi cei care, desigur, juraseră loialitate regelui şi reginei. O mare de Hiaji, Rishani şi oameni, laolaltă.

Cu un an în urmă – *nu,* cu doar câteva luni în urmă – un astfel de lucru ar fi fost de neînţeles.

Cu un an în urmă, gândul de a mă afla printre toate aceste persoane, cu gâtul la vedere, m-ar fi paralizat.

Am simţit o amintire a acelei terori când Raihn şi cu mine ne-am apropiat de prag şi am văzut mulţimea de chipuri din faţa ochilor noştri – câteva sute, poate câteva mii. M-am oprit în dreptul arcadei argintii, ameţită. Raihn mi-a pus mâna pe mijloc, rotindu-şi liniştitor degetul pe pielea mea goală.

S-a înclinat spre mine, atingându-mi urechea cu buzele.

— Eşti în siguranţă, a murmurat el.

Mă făcea mereu să-l cred şi asta era, în sine, un soi de magie.

Mi-am îndreptat spatele, mi-am împreunat degetele cu ale sale şi am ieşit să-mi întâmpin supuşii alături de el.

Undeva, jos, vocile răsunau la unison:

—Vestim, în această seară binecuvântată, sosirea Regelui şi a Reginei Casei Nopţii!

Cuvintele tremurau în aer, rămânând suspendate acolo ca un fum. Le simţeam prelingându-mi-se pe piele. L-am simţit şi pe Raihn tresărind, ca şi cum aceste vorbe l-ar fi lovit într-un mod total neaşteptat.

Toţi acei ochi numeroşi s-au întors spre noi, ca o undă care se propaga în mulţime.

Mi s-a tăiat răsuflarea.

Şi n-am putut să respir nici când toţi acei supuşi, Rishani, Hiaji şi oameni, s-au închinat în faţa noastră, ca un val care se învolbura în largul mării.

Sfântă Zeiţă, ajută-mă!

Ce privelişte!

Am expirat şovăitor. Am fost recunoscătoare pentru mâna lui Raihn, care o strângea pe a mea atât de tare încât tremura.

Mi-a aruncat o privire cu coada ochiului, zâmbind cu uşurare.

Am murmurat, încet, ca să mă audă doar el:

— Şi nici măcar nu a trebuit să smulgi cuiva capul de pe umeri.

Raihn şi-a înăbuşit râsul.

CEREMONIA în sine a fost scurtă – niciun vampir nu voia să-şi irosească vremea cu o sumedenie de ritualuri religioase, ci mai degrabă mâncând, bând şi făcând sex. Sărbătoarea marca sfârşitul unui an lunar şi începutul unuia nou. îl mai văzusem pe Vincent săvârşind acest ritual o singură dată, când a trebuit să mă furişez, privind de pe acoperişul unei clădiri din apropiere şi retrăgându-mă în tăcere înainte să mă miroasă cineva.

Era, nu mai e nevoie să spun, foarte diferit atunci când te aflai în mijlocul acestui eveniment.

Raihn şi cu mine trebuia să-i aducem Nyaxiei trei ofrande.

Mai întâi, vin – pentru a-i mulţumi pentru abundenţa anului trecut şi a-i cere aceeaşi bogăţie pentru următorul. Am ţinut împreună paharul de sticlă, ridicându-l spre cer, iar magia noastră a transformat lichidul din pahar într-un vârtej de roşu aprins, trimiţându-l cu viteză spre stelele de

deasupra noastră.

Apoi, osul unui duşman – în semn de apreciere pentru protecţia ei, cerându-i mai departe putere. Aveam o grămadă de oase din care puteam să alegem în acest an, dar ni s-a părut cel mai potrivit să-i oferim unul de-ale lui Simon – o falangă. Am ridicat bucata lucioasă şi alburie spre cer şi, cu o străfulgerare de lumină neagră, Asterisul lui Raihn a preschimbat-o într-o mână de praf, cu pulberea măturată de vânt.

Şi, în cele din urmă, i-am oferit sângele nostru. Aceasta era cea mai importantă dintre cele trei ofrande, cea care simbolizează loialitatea şi devotamentul nostru veşnic. Ea făcuse ca sângele nostru să fie ceea ce era, aşa spuneau scripturile, iar noi i-l jertfeam înapoi, ca simbol al loialităţii noastre.

în această seară, acest detaliu părea redundant, având în vedere cât de mult sânge vărsaserăm pentru ea în ultimele câteva luni Dar niciunul dintre noi nu avea de gând să se plângă.

Raihn şi cu mine am făcut această ofrandă împreună, unind sângele nostru. Am folosit unul dintre pumnalele mele – pentru că, desigur, le purtam cu mine pretutindeni – ca să ne crestăm palmele. Apoi ne-am împreunat mâinile în căuş. Când le-am înălţat spre cerul nopţii, i-am oferit Nyaxiei un pârâiaş de lichid purpuriu şi negru.

în mod tradiţional, Nyaxia lua ea însăşi această ofrandă, chemând sângele spre stele.

Dar acum, nimic nu s-a întâmplat.

Au trecut câteva clipe lungi, iar Raihn şi cu mine am devenit, în tăcere, din ce în ce mai tensionaţi.

Dacă Nyaxia nu ne primea ofranda, ar fi lăsat o

impresie îngrozitoare într-o seară atât de importantă. Eram pregătită să mă prefac convingător, la nevoie. La urma urmelor, totul era un spectacol. Magia noastră era mai mult decât capabilă să ridice şi să rotească un şuvoi de sânge în aer.

Dar în cele din urmă – după o veşnicie care s-a consumat în doar câteva clipe – sângele s-a înălţat singur. A dansat pe cerul întunecat de catifea, ca o dâră de fum lichid care plutea, înainte de a fi înghiţit de întuneric.

Raihn şi cu mine am expirat uşuraţi în acelaşi timp.

Spectatorii, complet neştiutori, au izbucnit în aplauze, aclamând mai degrabă faptul că acum erau liberi să meargă să se ospăteze şi să bea. Ne-am întors să ne adresăm lor, ridicând mâinile în semn de bucurie şi sincere mulţumiri, şi arătam exact ca perechea regală pe care trebuia s-o întrupăm.

Dar ochii mi-au alunecat spre cerul nopţii, unde zăboveau mai multe vârtejuri de nori ciudaţi şi strălucitori, ca nişte fascicule din lumina lunii.

Şi, dintr-un motiv oarecare, mi-a răsunat în minte avertismentul Acaejei:

Va veni o zi în care Nyaxia îţi va cere socoteala.

Nu azi. Nici mâine. -

Dar va veni.

Apoi am clipit, iar norii aceia stranii au dispărut, ca şi cum nu ar fi existat niciodată, ca şi cum ar fi fost doar o altă plăsmuire a imaginaţiei mele.

79. RAIHN

Sărbătoarea a fost una menită să intre în istorie. Cronicarii vor scrie, într-o bună zi, despre această petrecere, deşi ar trebui să inventeze unele detalii, pentru că, dacă au fost acolo, probabil că erau prea beţi ca să-şi amintească. Aproape că am regretat că nu era şi Cairis prezent, ca s-o aprecieze. Ar fi fost impresionat.

După ceremonie, Oraya şi cu mine am plonjat dintr-o întâlnire în alta, târâţi de Vale şi Lilith de la un nobil la altul, purtând conversaţii de o politeţe copleşitoare şi asigurându-ne că toţi jucătorii-cheie ştiau cât de înspăimântători şi puternici eram.

Preferam turneul Kejari. Mă simţeam mult mai bine luptând cu săbiile decât cu vorbele. Totuşi, atât eu, cât şi Oraya ne-am dovedit mai pricepuţi la asta decât ne-am fi închipuit. Orele au trecut, iar ospăţul a fost, din toate punctele de vedere, un succes.

Era dimineaţa devreme când am reuşit, în

sfârşit, să mă sustrag de la îndatoriri. Oraya şi cu mine ne despărţiserăm cu ceva timp în urmă – Vale mă târâse într-o parte şi Jesmine o chemase într-alta dar unul dintre multele avantaje ale legăturii Coriatis era că acum ştiam întotdeauna când Oraya era în siguranţă şi când nu era. Nu am simţit niciun semn de suferinţă, aşa că, în loc să-mi croiesc drum prin mulţime ca s-o caut şi să risc să fiu tras deoparte de un alt nobil Rishan, m-am hotărât să găsesc pe cineva cu care chiar voiam să vorbesc.

Niciodată nu era greu s-o găseşti pe Mische la acest fel de evenimente. Era fie lângă mâncare, fie lângă flori De data aceasta, am descoperit-o lângă flori. Se îndepărtase de inima petrecerii, plimbându-se printre arbuştii înfloriţi din grădină. Când am întâlnit-o, privea fix un perete de muguri îmbobociţi, aruncându-şi umbra asupra acestuia.

M-am oprit preţ de o clipă şi zâmbetul mi-a dispărut.

Ceva din imaginea aceasta era atât de… trist.

— Ai grijă cum cutreieri neanunţată pe aici, am spus, apro- piindu-mă de ea. Sunt cel puţin o duzină de cupluri care fac sex undeva în labirintul ăsta.

A râs puţin, întorcându-se spre mine. îngrijorarea mi-a trecut un pic când am văzut farfuria din mâna ei, care dădea pe dinafară de mâncare. Dacă ar fi avut mâinile goale, aş fi ştiut că aveam cu adevărat probleme.

— Mă surprinde că nu faci parte dintre ei, a spus ea.

— Deocamdată.

Gândul mi-a distras atenţia preţ de o clipă. Glumeam, dar, de fapt, nu era o idee rea.

Ea a râs, apoi a muşcat dintr-o prăjitură.

— A mers bine, a spus, printre îmbucături Ceremonia. Şi petrecerea, de asemenea. Nu am văzut pe nimeni murind încă.

Nu eram sigur dacă asta era măsura supremă a unei petreceri regale reuşite între vampiri sau a uneia nereuşite. Dar cugetarea a dispărut în timp ce o priveam. Acum evita cu grijă contactul vizual, părând foarte interesată de flori.

— Credeam că ai terminat cu secretele faţă de mine, Mish, am spus.

S-a oprit din mestecat şi s-a întors spre mine, cu ochii mari, consternată.

— Ea mi-a promis că nu-ţi va spune!

Ea?

Am îngustat ochii

—Ea?

Ochii lui Mische s-au mărit şi mai mult.

— La naiba! a şuierat ea.

— Da. La naiba! Cine e ea? Oraya?

— Trebuie să mă duc să mă uit la...

A dat să se întoarcă, dar am înşfăcat-o de cot.

— Mische! Ce naiba s-a întâmplat?

A oftat prelung, apoi s-a întors spre mine.

— Eu doar... nu am vrut să fac asta aici.

— Ce anume să faci?

Uram când mi se confirmau bănuielile. Mische nu fusese în apele ei în ultimele câteva săptămâni. Nu mai fusese aceeaşi persoană de când cu prinţul. Sau... pe cine păcăleam? Nu mai fusese aceeaşi de la atacul asupra Palatului Lunii. Privirea mi-a căzut pe braţele ei şi pe mănuşile lungi care acopereau semnele de arsură pe care nu lăsa pe nimeni să le vadă – nici măcar pe mine.

— Ce e, Mische? am întrebat, mai blând.

A început să împingă mâncarea în farfurie cu furculiţa.

— M-am... m-arn hotărât să plec pentru o vreme.

Inima mi-a căzut în gol.

— Să pleci? Unde?

— Nu ştiu, a zis ridicând din umeri. Peste tot. Oriunde.

— Am făcut deja asta. Tu şi cu mine. Am văzut tot ce merită văzut.

— Nu am ajuns niciodată la Insulele Lotus.

— Am ajuns eu. Nu sunt aşa de grozave.

Tot nu s-a uitat la mine.

— Mische, dacă asta e din cauza Casei Umbrei.., am dat să spun.

— Nu e, a spus ea, repede. Este...

A tresărit, strângând din ochi, apoi şi-a aşezat farfuria pe un zid de piatră.

— Orice ar face Casa Umbrei, ne vom descurca, am zis, pe un ton coborât, şi vorbeam serios. Te vom proteja. Niciodată, *niciodată* nu i-aş lăsa...

— Ştiu, a spus ea. Crede-mă, ştiu. Nu e vorba de asta.

— Nu te cred.

— Ei bine...

A ridicat din umeri, deschizându-şi mâinile.

— N-ai încotro. Nu am fost niciodată făcută să rămân într-un loc, Raihn. Tu ştii asta. Nici măcar... *înainte.*

Ciudat cum peste sute de ani, încă se bâlbâia şi tremura când vorbea despre Transformarea ei

Dar avea dreptate, ştiam asta. De aceea Mische şi cu mine eram tovarăşi atât de buni de atâta

vreme. Fugiserăm de multe lucruri împreună. Ne mulţumiserăm să ne petrecem veşnicia lăsând vântul să ne poarte oriunde vrea el.

— Şi eu am crezut asta, am spus. Dar...

Vocea mi s-a frânt. Pentru că nu mă gândisem cu adevărat la asta până acum – pentru că simţeam că am un cămin, alături de Oraya. Nu mai trebuia să fug de nimic.

Deşi o asigurasem pe Oraya de atâtea ori că e în siguranţă, eu însumi nu mă simţisem niciodată în siguranţă. Până acum, mi-am dat seama.

— Asta poate fi bine, Mische, am spus. Ai un cămin aici.

— *Tu* ai un cămin aici, a spus, zâmbind vag. Acesta nu e căminul meu.

Dar, am vrut să protestez, *am crezut că locul tău e mereu alături de mine.*

însă nimic din toate astea nu era despre mine.

Pentru o lungă perioadă, Mische a fost sora mea mai mică. Am tratat-o ca pe o persoană care trebuie protejată. Dar nu era un copil. Era un adult, şi unul al naibii de capabil.

— Când? am întrebat.

— încă nu. I-am spus Orayei că poate peste câteva săptămâni...

Oraya. Ah, aproape că uitasem de *acest* amănunt interesant.

— Apropo de Oraya, am întrebat, de ce trebuie să încep să vorbesc cu soţia mea ca să aflu ce se întâmplă în capul tău?

Mische a ridicat din umeri şi a spus relaxată:

— Poate că o plac mai mult decât te plac pe tine.

Mi-am dus mâna la piept, strâmbându-mă exagerat, ca străpuns de durere. O lovitură atât de dezinvoltă şi fatală.

A izbucnit în râs, iar eu m-am bucurat atât de mult încât nici nu mi-a păsat de jignire. La naiba, mă bucuram că se simţea în largul ei vorbind cu Oraya, dacă nu voia să discute cu mine.

Dar râsul i s-a stins.

— A fost doar... mai uşor, a recunoscut ea. Doar că... Suntem noi doi, ştii?

Ştiam. Pricepeam perfect. Uneori, ea şi cu mine eram atât de aproape încât nu ne vedeam şi nu ne înţelegeam cu adevărat.

— Şi, a adăugat ea, pur şi simplu nu voiam să te văd făcând faţa aia. Mutra aia tristă.

Mutră tristă?

— Şi am făcut-o? am întrebat-o.

— Da. A fost sfâşietor.

Nu ştiam ce să simt în privinţa asta.

— Ascultă, Mische... Te voi susţine întotdeauna să mergi unde vrei să mergi şi să faci ceea ce vrei să faci cu viaţa ta. Şi da, o să-mi fie dor de tine.

Pe sânii lui Ix, chiar o să-mi fie dor de ea!

— Dar dacă asta îţi doreşti cu adevărat, atunci cine sunt eu să te opresc? Ai spus că locul ăsta nu e căminul tău. Dar poate deveni. Căminul este punctul unde te întorci. Şi dacă simţi că trebuie să pleci, e în regulă. Dar locui ăsta – noi – vom fi mereu aici şi te vom aştepta să revii.

Ochii ei, mari şi rotunzi, străluceau în lumina lunii. Buza i-a tremurat uşor.

Mutra tristă. Naiba s-o ia!

— Termină cu prostiile! Ai spus că mai sunt

câteva săptămâni. Putem face asta atunci.

Dar înainte să termin de vorbit, s-a aruncat pe mine, îrnbră- ţişându-mă. Am bombănit, dar mi-am înfăşurat braţele în jurul trupului ei, strângând-o cu putere la piept.

Câteva săptămâni, mi-am spus. Pentru care îi eram extrem de recunoscător.

Să-mi iau rămas-bun de la Mische era ca şi cum mi-aş fi luat rămas-bun de la o întreagă versiune a propriei persoane. Nu eram sigur că eram pregătit s-o fac în seara asta.

— Mulţumesc, a murmurat ea.

Pentru tot.

Ştiam exact la ce se referea. Ştiam, pentru că şi eu simţeam la fel.

— Pentru nimic, am spus.

Chiar dacă amândoi ştiam că nu era adevărat.

ATÂT LUI MISCHE, cât şi mie ne ajunsese această emoţie violentă şi stânjenitoare. Ne-am spus tot ce era de spus, apoi Mische s-a îndepărtat, uşurată, pentru a căuta mâncare, lăsân- du-mă să mă plimb de unul singur prin grădină. Mi-am îngăduit câteva minute de solitudine, ca să-mi revin.

Nu prea avusesem linişte în ultima vreme. De fapt, era chiar plăcut. Chiar dacă, din când în când, liniştea îmi era tulburată de gemetele intense ale vreunui cuplu din tufişuri.

în cele din urmă, m-am hotărât să mă duc după Oraya. Mă întrebam dacă era încă prinsă în

conversaţii cu nobilii sau dacă reuşise, în sfârşit, să scape de ei.

Exact când m-am gândit la asta, am făcut la dreapta şi am văzut-o stând lângă unul dintre gardurile grădinii, privind festivităţile de jos.

M-am oprit brusc. Nu m-am putut abţine. Trebuia să mă opresc un minut ca s-o privesc. Aripile îi erau deschise acum, de un roşu şocant de vibrant chiar şi sub lumina lunii. Rochia ei strălucea ca însuşi cerul nopţii. Iar postura ei aparţinea unei regine.

Câteodată, îmi este imposibil să-mi imaginez cum s-a crezut Oraya vreodată neajutorată. Este cea mai puternică persoană pe care am cunoscut-o vreodată.

M-am apropiat de soţia mea. S-a întors înainte să ajung lângă ea, iar micul zâmbet pe care mi l-a aruncat mi-a uşurat povara pe care o simţeam în piept.

— Ai scăpat de ei, am spus.

— Şi tu.

— într-un fel. în schimb, am găsit-o pe Mische.

Poate că legătura dintre noi i-a spus Orayei ce însemna asta, sau poate că a fost faţa mea, ori poate ambele, pentru că a încremenit.

— Ah!

— Mhm.

— Te simţi bine?

Am ridicat din umeri

— Poate lua propriile decizii. Dacă asta vrea să facă, e liberă s-o facă.

Oraya s-a uitat fix la mine într-un mod care-mi spunea că ştie că nu eram deloc împăcat cu toate

astea. Am oftat.

— Câteva săptămâni înseamnă câteva săptămâni. Ne vom ocupa de asta atunci

Am sorbit din paharul meu cu vin, apoi m-am încruntat la el, dorindu-mi să fie ceva mai satisfăcător. Oraya mi-a urmărit privirea.

— Cred că petrecerea asta nu mai are nevoie de gazde, a remarcat ea, privind peste mulţime.

Apoi m-a privit în ochi, cu o sclipire jucăuşă şi insinuantă.

— Vrei să mergem într-un loc mai distractiv?

Fără ezitare.

— La naiba, da!

80. ORAYA

Pot recunoaşte. Acum îmi plăcea foarte mult gustul berii nasoale. Raihn şi cu mine stăteam pe un acoperiş din cartierele umane, târându-ne hainele fine pe acoperişul murdar de lut, şi priveam cerul de deasupra clădirilor. Petrecerea simandicoasă de la castel rămăsese doar o pată de lumină sclipitoare în depărtare.

Raihn a luat entuziasmat o gură de bere.

— Chestia asta, a zis el, e mult mai bună.

Eram de acord.

Merita uşoara agitaţie pe care o provocaserăm când comandaserăm berea – cu coroanele noastre şi aşa mai departe. Cel puţin, zilele astea, publicul de-aici era mai degrabă uluit la modul admirativ decât terorizat. Am reuşit să scăpăm repede de-acolo, strecurându-ne pe un acoperiş liniştit şi umbrit al unei clădiri aproape abandonate.

Am băut şi eu. M-a ars puţin pe gâtlej. Lăsând probabil şi acolo o urmă.

— Trebuie să recunosc, am spus, mi s-a lipit de suflet.

— Legătura Coriatis e de vină. Te face să apreciezi lucrurile bune.

Am chicotit. L-am privit luând o altă înghiţitură, cu o faţă extrem de mulţumită.

Mamă întunecată, cât de mult îmi plăcea să-l privesc!

Ultima dată când veniserăm împreună aici, în veşmintele noastre cele mai fine, fugind de la o petrecere nereuşită pentru a bea pe un acoperiş dintr-o mahala, aveam intenţia de a-l ucide. Momentul în care mi-am dat seama că nu puteam s-o fac a fost unul dintre cele mai înspăimântătoare din viaţa mea.

Iar acest moment, chiar acum – când mi-am dat seama din- tr-odată cât de mult înseamnă pentru mine – este pe locul doi

Ochii i-au alunecat spre mine.

— De ce faci faţa asta, prinţesă?

Am privit în jos spre berea mea, admirând reflexia stelelor în întunericul spumos.

Nu am răspuns imediat.

— Ţie îţi e vreodată frică?

Era împotriva logicii tuturor acelor decenii de antrenament să pun această întrebare şi să dezvălui slăbiciunea care se ascundea sub ea. Chiar şi acum. Chiar în faţa lui Raihn, soţul meu, cel legat pentru totdeauna de mine, a cărui inimă era literalmente întreţesută cu a mea.

Ce era în neregulă cu mine?

Nu l-aş fi învinovăţit pe Raihn dacă ar fi râs de mine. Dar nu a făcut-o. Faţa lui era fermă şi

serioasă.

— Toată lumea se simte speriată.

— Mi se pare că...

M-am chinuit să găsesc cuvântul potrivit.

îi pierdusem pe toţi cei pe care-i iubisem vreodată. Şi chiar şi acele iubiri fuseseră presărate cu multă durere, cu numeroase complicaţii. Dragostea mea pentru Vincent, încâlcită în minciunile lui şi în dezaprobarea lui obsedată de control. Dragostea mea pentru liana, ascunsă în umbre şi cuvinte tăioase. Dragostea pentru mama mea, cea care-mi fusese furată de lângă mine în întregime.

Dragostea pe care o simţeam acum, pentru Raihn, era... înspăimântătoare în uşurinţa ei.

Mi-era teamă că va veni ceva şi mi-o va smulge.

Mi-era teamă că o voi distruge eu însămi, pentru că nu ştiam cum să simt ceva atât de bun.

— E ca o capcană, am şoptit. Capcana...

— Fericirii, mi-a terminat el ideea.

Nu l-am aprobat, deşi avea dreptate. Mi se părea un lucru caraghios de recunoscut.

— Te-ai luptat toată viaţa ta, Oraya, a murmurat el. Are sens. O simt şi eu.

— Da? am întrebat, ridicând brusc privirea.

— Crezi că nu sunt îngrozit de fiecare dată când mă uit la tine?

Mi-a atins faţa – urmărindu-mi rotunjimea obrazului, până la vârful bărbiei, şi zâmbetul i s-a îndulcit.

— La naiba, să fii sigură! Tu ai *inima* mea.

Tu ai inima mea.

Aceste cuvinte m-au cutremurat până-n măduva oaselor, pentru că erau atât de adevărate. Raihn

avea inima mea, indiferent cât de mult încercasem să resping acest gând. Era a lui în toate sensurile cuvântului, cu mult înainte de a-i cere unei zeiţe să ne lege pentru totodeauna. Iar legătura Coriatis, oricât de puternică ar fi fost, tot nu era mai puţin înfricoşătoare decât dragostea pe care i-o purtam. La naiba, poate că dragostea mă speria cel mai mult dintre toate.

Să dai cuiva atât de mult din tine. Să-i dai cuiva puterea de a te distruge.

înţelegeam de ce Vincent nu învăţase niciodată cum să facă asta. înţelegeam cum ar fi fost mai uşor să nu simţi niciodată o asemenea vulnerabilitate.

Şi totuşi..

Am apăsat palma lui Raihn de obrazul meu, aplecându-mă spre atingerea lui.

Şi totuşi.. Exista o anume siguranţă şi în acea vulnerabilitate. Paradoxul suprem.

Dar asta avea logică pentru noi, nu-i aşa? Raihn şi cu mine asta eram, nişte paradoxuri. Eram şi oameni, şi Rishani, şi Hiaji. Eram sclavi şi regi.

— Ştiu că va trebui să luptăm şi de-acum înainte, a spus el. Dar nu va trebui s-o mai facem niciodată singuri Şi asta e foarte important.

E esenţial. Am zâmbit lipită de mâna lui

— Eşti un aliat bun.

A râs, zgomotos, luminos şi viu, şi, Mamă întunecată, nu auzisem în toată viaţa mea ceva mai frumos.

M-am îndepărtat şi m-am întors spre orizont. Cerul începea să devină roz.

— în curând răsare soarele, am spus. Ar trebui

să mergem înăuntru.

Dar Raihn a clătinat din cap.

— Nu încă.

I-am aruncat o privire sceptică, iar el a ridicat din umeri.

— N-o să mă omoare. îţi promit. în plus...

A arătat în sus, spre marchiza metalică şi strâmbă de deasupra lui, şi s-a tras cu totul lângă zid.

— Uite! Sunt la umbră.

Nu eram convinsă.

— E o idee stupidă.

— Te rog, prinţesă! Doar câteva minute. Du-te acolo şi bucu- ră-te de răsărit. Poate aşa îl voi simţi şi eu. Datorită legăturii dintre noi şi aşa mai departe. Eu voi rămâne la umbră şi apoi putem merge la o aruncătură de băţ, până la apartament, unde voi face dragoste pasională cu tine în următoarele şapte ore.

Am mijit ochii, iar el a zâmbit.

— Te atrage ideea, a spus el. îmi dau seama.

Sfântă Zeiţă, să-l ia naiba! Apoi chipul i s-a luminat.

— Priveşte.

M-am întors şi am văzut soarele aprinzând înflăcărat orizontul. Cerul a devenit un foc roşu, roz şi violet, în timp ce globul de lumină strălucitoare se ridica deasupra dunelor de nisip.

Inima mi-a ţâşnit în gât.

M-am ridicat şi am ieşit de sub marchiză, în lumina roşu-portocalie a soarelui de-abia răsărit. Căldura mi-a inundat pielea, scăldându-mă în ea.

Nu-mi plăcuse niciodată prea mult lumina

soarelui. în cea mai mare parte a vieţii mele, o evitasem. Era doar o altă amintire a faptului că eram diferită – inferioară – faţă de fiinţele care mă înconjurau.

Acum, acest lucru părea de-a dreptul scandalos.

Mi-am întins braţele şi am închis ochii, absorbind căldura în piele.

— Cât e de frumos! am zis. Nu-i aşa?

— Da, a spus Raihn încet. Foarte frumos, într-adevăr.

Dar când am privit peste umăr, spre el, am observat că nu la soare se uita.

Pieptul mi s-a strâns, dând pe dinafară de bucurie.

— Deci? am spus. O poţi simţi?

— Nu sunt sigur, a spus întinzând mâna. Vino aici!

M-am supus, târându-mă înapoi sub umbrar. Şi, de îndată ce am ajuns lângă el, mâinile lui m-au copleşit cu atingerile, buzele lui mi-au sărutat umărul, braţele, gâtul, pieptul.

— Da, a murmurat el. Cred că acum o simt.

Mi-am lăsat pleoapele să se închidă. M-am lăsat învăluită de el, în timp ce-mi săruta pielea în lumina zorilor. Soţul meu. Aliatul meu. Iubitul meu.

înfruntând o nouă zi alături de mine.

Şi când acel soare auriu a ajuns la orizont, marcând începutul unui An Nou, când gurile noastre s-au regăsit, răspunsul mi-a ieşit de pe buze ca luna care se ridică pe cerul nopţii.

Şi nu m-am îndoit deloc de asta, în timp ce am şoptit, sărutându-1:

— Şi eu o simt.

Nota autoarei

Vă mulţumesc că aţi citit *Cenuşa şi regele blestemat de stelei*

Nu a fost deloc o carte uşor de scris, mai ales pentru că mi-am dorit foarte mult să închei povestea (principală) a Orayei şi a lui Raihn într-un mod satisfăcător şi emoţionant. Sper din :ot sufletul meu că v-a plăcut la fel de mult cum mi-a plăcut mie 5-0 scriu. M-am conectat profund la povestea lor şi sper că şi voi iţi făcut la fel.

Deşi cele două cărţi despre Născuţii din Noapte, care îi are în centru pe Oraya şi pe Raihn, au ajuns acum la final, seria principală *Coroanele Nyaxiei* are în total şase volume. Mai sunt multe ucruri de scris şi de citit! Cea de-a treia carte ne va purta în Jasa Umbrei... şi poate că sunteţi deja fanii următoarei noastre eroine principale, o veselă şi genială mânuitoare a magiei care iscunde câteva umbre profunde şi dureroase...

Dacă v-a plăcut această carte, aş aprecia sincer

dacă aţi lăsa j recenzie pe Amazon sau pe Goodreads. Aceste recenzii sunt extrem de importante pentru autori!

Şi dacă doriţi să fiţi primii care află despre noile lansări, iespre operele de artă create de fani, despre tot felul de alte lucruri amuzante, vă invit să vă abonaţi la newsletterul meu, pe carissabroadbentbooks.com, să intrări în grupul meu de pe Facebook (Carissa Broadbent's Lost Hearts) şi să vă alăturaţi serverului meu Discord (invitaţie pe linktr.ee/carissanasyra!).

Mi-ar plăcea să ţinem legătura!

Glosar

ACAEJA – Zeiţa destinului, a vrăjilor, a misterului şi a lucrurilor pierdute. Membră a Panteonului Alb. Singura zeitate care se află în relaţii oarecum civilizate cu Nyaxia, deşi se pare că acest lucru s-a schimbat în ultima vreme...

ALARUS – Zeul morţii şi soţul Nyaxiei. Exilat de Panteonul Alb ca pedeapsă pentru relaţia sa interzisă cu Nyaxia. Cel mai probabil mort.

ASTERIS – O formă de energie magică folosită de vampirii Născuţi din Noapte, derivată din stele. Rară şi dificil de folosit, necesită multă îndemânare şi forţă.

ATROXUS – Zeul soarelui şi liderul Panteonului Alb.

NĂSCUŢI DIN SÂNGE – Vampiri din Casa Sângelui.

NĂSCUT – Termen folosit pentru vampirii care se nasc prin procreare biologică. Acesta este cel mai comun mod în care sunt creaţi vampirii.

CELEBA – Un continent din naţiunile umane, la est de Obitraes. **LEGĂTURA CORIAUS –** O legătură puternică şi rară care poate fi formată doar de un zeu, în care două'fiinţe îşi împart toate puterile, conectându-şi vieţile şi sufletele. Nyaxia e singura zeiţă cunoscut care garantează legături Coriatis, deşi orice zeu poate face acest lucru. Cei legaţi unul de celălalt sunt numiţi

CORIATAE. Unindu-şi forţele, Coriatae devin amândoi mai puternici. Coriatae nu pot acţiona unul împotriva celuilalt şi nu pot trăi unul fără celălalt.

DEMONI – Un termen folosit pentru a descrie o mare varietate de fiare obişnuite din Obitraes. Unii demoni sunt născuţi în mod natural şi umblă liberi în Obitraes. Alţii sunt mai rari şi sunt invocaţi de către mânuitorii de magie, de obicei pentru a fi folosiţi ca arme în luptă. Există multe tipuri diferite de demoni, de la comune la extrem de rare, şi se deosebesc în privinţa aspectului, a comportamentului, a inteligenţei etc.

DHAIVINTH – O otravă care-şi paralizează temporar victima.

DHERA – Un ţinut din naţiunile umane. Vale trăieşte în prezent acolo.

EXTRYN – închisoarea zeilor din Panteonul Alb.

OBITRAES – Ţinutul Nyaxiei, format din trei regate: Casa Nopţii, Casa Umbrei şi Casa Sângelui.

ÎNSEMN DE MOŞTENITOR – Un semn permanent care apare pe pielea Moştenitorilor clanurilor Hiaj şi Righan la moartea Moştenitorului precedent, marcându-i poziţia şi puterea.

HIAJ – Unul dintre cele două clanuri de vampiri Născuţi din Noapte. Au aripi fără pene, care seamănă cu cele ale liliecilor.

CASA SÂNGELUI – Unul dintre cele trei regate de vampiri din Obitraes. în urmă cu două mii de ani, când Nyaxia a creat vampirii, Casa Sângelui era

preferata ei. S-a gândit mult timp la darul pe care să li-l ofere vampirilor Născuţi din Sânge, în vreme ce aceştia îşi priveau fraţii din nord şi vest cum îşi sporesc puterile. în cele din urmă, Născuţii din Sânge s-au întors împotriva Nyaxiei, fiind siguri că i-a abandonat. Drept pedeapsă, Nyaxia i-a blestemat. Casa Sângelui este acum privită cu dispreţ de celelalte două Case. Vampirii din Casa Sângelui sunt numiţi **NĂSCUŢI DIN SÂNGE.**

CASA NOPŢII – Unul dintre cele trei regate de vampiri din Obitraes. Vampirii sunt cunoscuţi pentru priceperea lor în luptă şi pentru temperamentul lor violent. Buni mânuitori ai magiei derivate din cerul nopţii. Există două clanuri de vampiri Născuţi din Noapte, **HIAJ** şi **RISHAN,** care se luptă de mii de ani pentru hegemonie. Cei din Casa Nopţii se numesc **NĂSCUŢI DIN NOAPTE.**

CASA UMBREI – Unul dintre cele trei regate de vampiri din Obitraes. Vampirii sunt cunoscuţi pentru pasiunea lor faţă de cunoaştere; sunt mânuitori ai magiei minţii, ai magiei umbrelor şi ai necromanţiei. Cei din Casa Umbrei sunt numiţi **NĂSCUŢI DIN UMBRĂ.**

IX – Zeiţa sexului, a fertilităţii, a naşterii şi a procreării. Membră a Panteonului Alb.

KAJMAR – Zeul artei, al seducţiei, al frumuseţii şi al înşelătoriilor. Membru al Panteonului Alb.

KEJARI – Un turneu legendar, mortal, care are loc o dată la o sută de ani. Este organizat în onoarea

Nyaxiei şi nu poate exista decât un învingător. Câştigătorul primeşte un dar de la însăşi Nyaxia. Kéj áriul e deschis tuturor celor din Obitraes, dar este găzduit de Casa Nopţii, deoarece Născuţii din Noapte sunt cei mai pricepuţi la arta războiului dintre toate cele trei regate de vampiri.

LAHOR – Un oraş aflat în capătul estic al tărâmului Obitraes, cândva măreţ, dar în prezent transformat în ruine. Patria lui Vincent.

RÂUL LITURO – Un râu care străbate centrul Sivrinajului.

PALATUL LUNII – Un palat din Sivrinaj, capitala Casei Nopţii, special amenajat acolo pentru a găzdui concurenţii turneului Kejari, care are loc o dată la un secol, în cinstea Nyaxiei Se spune că este vrăjit de Nyaxia însăşi şi exercită voinţa acesteia.

NECULAI VASARUS – Fostul rege Rishan al Casei Nopţii. El a fost cel care l-a făcut sclav pe Raihn, apoi l-a Transformat. înlăturat de pe tron şi ucis de Vincent cu două sute de ani înainte de evenimentele din această carte.

NĂSCUŢI DIN NOAPTE – Vampiri din Casa Nopţii.

FOCUL NOPŢII – La fel ca Asterisul, o altă formă de magie derivată din stele, folosită de vampirii Casei Nopţii. în timp ce Asterisul este întunecat şi rece, Focul Nopţii este luminos şi fierbinte. Focul Nopţii e folosit în mod frecvent în Casa Nopţii, dar e foarte greu de mânuit cu măiestrie.

NYAXIA – Zeiţă exilată, mama vampirilor şi văduva zeului morţii. Nyaxia stăpâneşte lumea nopţii, a umbrelor şi a sângelui precum şi lumea morţii, moştenită de la soţul ei Fostă zeiţă de rang inferior, s-a îndrăgostit de Alarus şi s-a căsătorit cu el în ciuda naturii interzise a relaţiei lor. Când Alarus a fost ucis de Panteonul Alb drept pedeapsă pentru că s-a căsătorit cu ea, Nyaxia s-a eliberat de Panteonul Alb într-un acces de furie şi le-a oferit supuşilor ei daful nemuririi sub forma vampirismului – înfiinţând ţinutul Obitraes şi regatele vampirilor. *(Denumită şi Mama întunecată; Sfânta Zeiţă; Mama întunericului înfometat; Mama Nopţii, a Umbrei şi a Sângelui)*

PACHNAI – O naţiune umană aflată la est de Obitraes.

RISHAN – Unul dintre cele două clanuri de vampiri Născuţi din Noapte. Au aripi cu pene. înlăturaţi de la domnie de clanul Hiaj în urmă cu două sute de ani.

SALINAE – Un important oraş din Casa Nopţii Situat pe teritoriul Rishan. Când Rishanii erau la putere, Salinae era un loc înfloritor, o a doua capitală. înainte să fie găsită de Vincent, Oraya şi-a petrecut primii ani din viaţă în Salinae.

NĂSCUŢI DIN UMBRĂ – Vampiri din Casa Umbrei

SIVRINAJ – Capitala Casei Nopţii Aici se află castelul Născuţilor din Noapte şi Palatul Lunii. O dată la o sută de ani, este gazda turneului Kejari.

UCIGAŞA DE INIMI – Sabia legendară a lui Vincent, o armă legată prin vrajă de sufletul său.

TAZRAK – O închisoare faimoasă din Casa Nopţii.

TRANSFORMARE – Un proces de preschimbare a unui om în vampir, care înseamnă că vampirul bea sângele omului şi-i oferă în schimb acestuia sângele lui. Vampirii care au trecut prin acest proces sunt numiţi **TRANSFORMAŢI.** Vampirii Transformaţi preiau trăsăturile Casei vampirului care i-a Transformat. De exemplu, un om Transformat de un vampir Născut din Umbră va fi şi el tot un vampir Născut din Umbră etc.

PANTEONUL ALB – Cei doisprezece zei iniţiali, inclusiv Alarus, despre care se presupune că a murit. Panteonul Alb e venerat de toate fiinţele, dar anumite regiuni au preferinţe faţă de o divinitate sau de alta. Nyaxia nu este membră a Panteonului Alb şi le este ostilă acestor zei. Panteonul Alb l-a întemniţat şi l-a executat pe Alarus, zeul morţii, ca pedeapsă pentru căsătoria sa ilegală cu Nyaxia, pe atunci o zeiţă de rang inferior.

ZARUX – Zeul mării, al ploii, al stihiilor, al furtunilor şi al apei. Membru al Panteonului Alb.

Mulţumiri

O spun de fiecare dată, o voi repeta şi acum: nu-mi vine să cred că scriu din nou aceste rânduri! Chiar acum, când le aşez pe hârtie, sunt însărcinată în şapte luni, la finalul unei perioade nebune care a durat mai multe luni, cât timp am pregătit la foc automat *trei cărţi* pentru publicare. Nu cred că mai rezist şi trebuie să le mulţumesc celor care m-au ajutat să ajung aici în viaţă şi să îmbunătăţesc acest volum din toate privinţele.

Nathan, tu vei fi întotdeauna pe primul loc în topul mulţumirilor mele. îţi mulţumesc pentru că eşti cel mai bun partener din lume şi pentru că eşti Steaua Polară a fiecărei poveşti de dragoste pe care am scris-o vreodată. Mulţumesc că eşti cel mai bun prieten al meu, partenerul meu de brainstorming, directorul meu artistic, omul pe care mă bazez şi multe altele. Te iubesc!

Clare, îţi mulţumesc foarte mult pentru că eşti o prietenă uimitoare, o ancoră şi o adevărată „colegă” a scriitoarei. Nu aş fi supravieţuit niciodată acestei călătorii demente ca autoare fără tine! îţi mulţumesc că m-ai ajutat să nu-mi pierd minţile în timpul scrierii acestei cărţi şi că m-ai sprijinit în permanenţă, în privinţa brainstormingului, a rezolvării problemelor şi a soluţiilor de urgenţă.

KD Ritchie de la Storywrappers Design, îţi mulţumesc pentru coperta minunată şi pentru felul

în care m-ai susţinut în general! îmi place la nebunie să lucrăm împreună.

Noah, îţi mulţumesc pentru redactare şi pentru că ai suportat luni întregi orele mele de predare de-a dreptul bizare. Faci ca fiecare carte pe care o scriu să fie mult mai bună, în fiecare etapă a creării ei. îţi mulţumesc!

Rachel şi Anthony, vă mulţumesc pentru munca voastră de corectură şi pentru că aţi ochit toate greşelile de ortografie. Rachel, îţi mulţumesc pentru reacţiile venite de la cititori, le ador!

Ariella, îţi mulţumesc pentru lectura beta şi pentru că, în general, ai avut grijă de mine şi te-ai asigurat că rămân pe drumul cel bun, odată cu terminarea şi lansarea acestui volum. Eşti minunată!

Deanna, Alex, Gabriella, vă mulţumesc pentru feedbackul şi sprijinul nepreţuit şi pentru că aţi fost cei mai buni cititori beta din istorie. Sunteţi excepţionali!

Mulţumesc agentei mele, Bibi, pentru că a fost nemaipomenită şi pentru că mi-a oferit sfaturi profesionale nepreţuite, ajutând seria *Coroanele Nyaxiei* să ajungă sus, acolo unde, sincer, nici măcar nu aş fi putut visa acum un an.

Mulţumesc echipei mele de la Swords & Corsets, JD Evans, Krystle Matar şi Angela Boord, pentru că aveţi grijă de sănătatea mea mintală şi mă ascultaţi tot timpul cum mă plâng. O felicit în mod special pe Krystle pentru că a fost lângă mine pe tot parcursul procesului de scriere şi editare a acestei cărţi!

Şi, în cele din urmă, cele mai mari mulţumiri vi se cuvin *vouă,* cititorilor. Ultimele câteva luni au

fost absolut ireale şi ştiu că, de îndată ce voi lansa această carte, voi pica lată de oboseală. Nu exagerez când spun că nu mi-aş fi putut imagina nimic din toate acestea acum un an sau chiar acum şase luni Vă mulţumesc pentru operele voastre de artă, pentru mesajele voastre, pentru e-mailurile voastre, pentru desene, pentru recenziile voastre, pentru postările de pe TikTok, Instagram şi Goodreads şi, în general, pentru sprijinul şi entuziasmul imens pe care le-aţi arătat faţă de aceste personaje. Sunt uimită în fiecare zi! Sper să vă placă şi ceea ce urmează!